DIANA GABALDON
PRIN ZĂPADĂ ȘI CENUȘĂ

A şasea parte din seria OUTLANDER

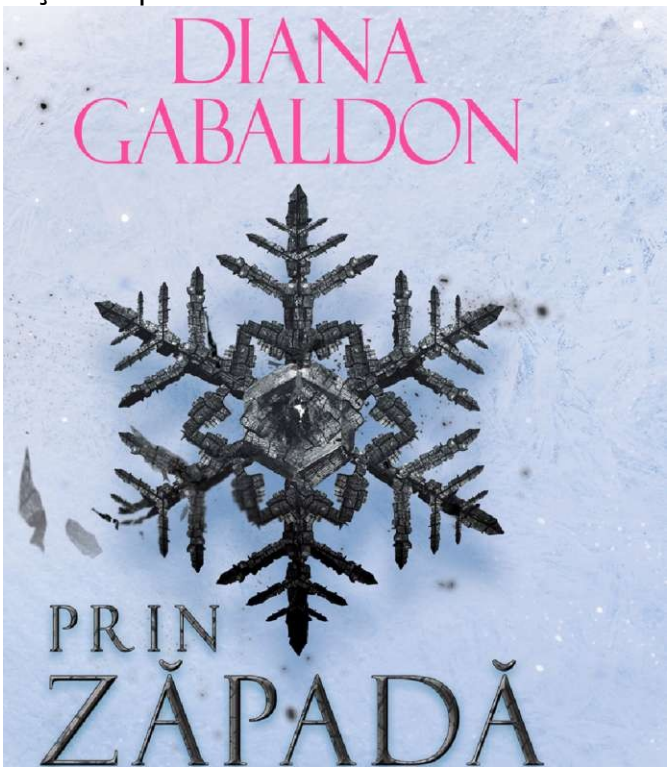

Diana Gabaldon s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuieşte şi astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University şi biologia marină la University of California, San Diego, şi are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander,* concepută iniţial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănui succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche", din interesul pentru călătoria în timp şi pentru universul scoţian. Romanul a cucerit imediat publicul şi au urmat încă şapte romane în aceeaşi serie, toate bestselleruri *New York Times: Dragonfly în Amber (Talismanul* – Nemira, 2016), *Voyager (Cercul de piatră* – Nemira, 2017), *Drums of Autumn (Tobele toamnei* – Nemira, 2017), *The Fiery Cross (Crucea de foc* – Nemira, 2018), A *Breath of Snow and Ashes (Prin zăpadă şi cenuşă* – Nemira, 2019), *An Echo in the Bone* şi *Written în My Own Heart's Blood.* Seria a fost publicată în 26 de ţări şi a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John,* precum şi povestiri apărute în antologii şi volume colective.

DIANA GABALDON

PRIN ZĂPADĂ ŞI CENUŞĂ

VOL. II

Traducere din limba engleză de

Gabriel Stoian

Editura NEMIRA
Bucureşti, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României gabaldon, diana
Prin zăpadă şi cenuşă
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020 2 vol.

Diana Gabaldon
A Breath of Snow and Ashes
2005

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

PARTEA A OPTA
CHEMAREA

58
SĂ VĂ IUBIŢI UNUL PE ALTUL[1]

Roger a tras aer în piept şi a strigat din toţi rărunchii. Însă strigătul nu a ieşit nicidecum puternic. A strigat încă o dată. Şi încă o dată. Îl durea gâtul. Era chinuitor; sunetul slab şi sec l-a făcut să tacă şi să-şi dorească să nu mai deschidă gura. Cu toate acestea, a inspirat din nou, a închis ochii şi a răcnit cu toată puterea. Sau măcar a încercat s-o facă.

O durere arzătoare i-a săgetat gâtlejul în partea dreaptă. S-a oprit din nou, gâfâind. Era în ordine. A respirat uşor câteva momente, a înghiţit în sec şi a încercat iarăşi.

Doamne, ce dureri!

Şi-a trecut mâneca peste ochii care îi lăcrimau şi s-a pregătit pentru o nouă încercare. În timp ce îşi umfla pieptul, ţinând pumnii strânşi, a auzit voci şi a expirat în voie.

Oamenii aceia se strigau unii pe alţii, nu departe de el, însă bătea vântul şi nu reuşea să le distingă vorbele. Probabil erau vânători. Era o zi frumoasă de toamnă, cu un aer precum vinul nou, iar pădurea fremăta neliniştită, cu lumini schimbătoare.

Frunzele abia începuseră să se îngălbenească, însă unele cădeau deja, ca un licăr tăcut şi neîntrerupt, la marginea câmpului său vizual. În asemenea locuri, orice mişcare putea să trădeze prezenţa vânatului. Roger o ştia prea bine. A tras aer în piept din nou, ca să strige, dar a şovăit şi şi-a spus în şoaptă: „La naiba!” Grozav! mai bine să fie luat drept căprior şi împuşcat din greşeală, decât să se facă de râs strigând.

Prostule, şi-a zis în gând, după care a inspirat şi a scos un „uuuu!” din capul pieptului, cu glas subţire şi fără forţă. A repetat strigătul. Încă o dată. Şi încă o dată. Când a strigat

1 *Evanghelia după Ioan,* 13:34 (n. tr.).

a cincea oară, şi-a zis că ar prefera să fie împuşcat decât să continue să strige ca să se facă auzit, dar, în cele din urmă, un „uuuu” slab a venit spre el prin aerul tare şi răcoros.

S-a oprit uşurat şi a tuşit, surprins că nu scuipa sânge; îşi simţea tot gâtlejul carne vie. Cu toate acestea, a încercat să murmure slab, apoi, cu precauţie, să intoneze arpegiul tot mai tare. A reuşit oarecum, însă efortul i-a dat dureri cumplite în laringe. Totuşi, emisese o octavă completă. Era prima oară când reuşea asta de când suferise rana la gât.

Încurajat de micul progres, i-a întâmpinat vesel pe vânători când aceştia au apărut în câmpul lui vizual: Allan Christie şi Ian Murray, ambii cu puşti în mâini.

— Domnule predicator MacKenzie! l-a salutat Allan, zâmbind ca o bufniţă neobişnuit de prietenoasă. Ce cauţi aici, singur-singurel? îţi pregăteşti predica?

— Să fiu sincer, da, a răspuns Roger cu amabilitate.

Într-un fel, era adevărat – şi nu exista altă explicaţie plauzibilă a prezenţei lui de unul singur în pădure, fără armă, capcană sau undiţă.

— Ei bine, să fie frumoasă, a zis Allan, dând din cap. Va veni toată lumea. Tata a pus-o din greu la treabă pe Malva, din zori pân’ la asfinţit, să măture şi să deretice.

— Da? Ei, transmite-i că-i mulţumesc, bine?

După ce se gândise îndelung, îl întrebase pe Thomas Christie dacă slujbele de duminică puteau fi ţinute în casa învăţătorului. Nu era decât o cabană modestă, ca majoritatea celor de la Ridge, dar, cum acolo se ţineau lecţii, camera principală era ceva mai spaţioasă decât multe altele. Şi, deşi James Fraser ar fi permis folosirea Casei Mari, Roger intuia că enoriaşii lui – ce cuvânt apăsător – nu s-ar fi simţit în largul lor dacă slujbele s-ar fi ţinut în casa unui papistaş, indiferent cât de primitor şi de îngăduitor ar fi fost acesta.

— Vii şi tu, da? l-a întrebat Allan pe Ian.

Ian a părut surprins de invitaţie şi, cu un aer nesigur, şi-a frecat nasul cu mâna făcută pumn.

— Dar eu am fost botezat după canoanele Romei, nu?

— Măcar eşti creştin, a replicat Allan, oarecum încordat. Sau nu? Unii spun că ai devenit păgân de când cu indienii şi nu te-ai întors la credinţă.

— Aşa spun? a întrebat Ian calm, dar Roger a observat că faţa i se crispase puţin.

A remarcat şi că Ian ignorase întrebarea, preferând să i se adreseze lui Roger:

— Vine şi soţia ta, vere?

— Da, a zis el, făcându-şi curaj în sinea lui, în aşteptarea acelei zile. Şi o să vină şi micuţul Jem.

Cum e asta? îl întrebase Bree, privindu-l fix, gânditoare, cu bărbia uşor ridicată şi cu buzele întredeschise. *Jackie Kennedy. E bine, nu crezi? Ori să arăt ca regina Elisabeta când trece în revistă trupele*? apoi strânsese din buze, îşi coborâse bărbia, iar faţa ei mobilă trecuse de la o expresie de atenţie extaziată la una de aprobare plină de demnitate.

O, doamna Kennedy, categoric, o asigurase el. El unul ar fi fost încântat dacă ea ar fi rămas serioasă, fără a mai vorbi de alţii.

— Ei, în fine, o să vin şi eu – dacă nu crezi că lumea va interpreta greşit prezenţa mea acolo, a adăugat Ian către Allan, care respinse ideea cu o fluturare de mână.

— Da, toată lumea va fi acolo, a repetat Allan.

Roger a simţit cum i se strânge stomacul la acest gând.

— Aţi plecat la vânătoare de căprioare, da? a întrebat el, făcând semn către puşti şi sperând că va îndrepta conversaţia spre alt subiect decât iminentul lui debut ca predicator.

— Da, dar am auzit un ţipăt ascuţit venind din partea asta, a răspuns Allan arătând din cap spre pădurea din jurul lor. Ian a spus că, dacă pe-aici e vreo pumă, căprioarele au dispărut de mult.

Roger s-a uitat printre gene la Ian, a cărui expresie neobişnuit de neutră spunea mai multe decât voia Roger să afle. Allan Christie, născut şi crescut la Edinburgh, probabil că nu ştia să deosebească urletul unei pume de strigătul unui om, dar Ian sigur ştia.

— Mare păcat dacă strigătele mele au pus pe goană vânatul, a zis Roger, ridicând o sprânceană spre Ian. Haideţi, o să mă întorc cu voi.

*

Alesese ca text pentru prima predică „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”[2]. „O învăţătură veche, dar valoroasă”, după cum îi spusese Briannei, provocându-i o uşoară agitaţie. Şi, după ce ascultase vreo sută de variaţiuni pe aceeaşi temă, Roger era destul de convins că va avea suficient material pentru a vorbi treizeci sau patruzeci de minute.

O slujbă obişnuită dura mult mai mult – citirea câtorva psalmi, discutarea temei din ziua respectivă, intervenţiile enoriaşilor – dar vocea lui încă nu rezista atâta timp. Trebuia să se pregătească pentru o slujbă completă, care putea ţine cu uşurinţă chiar şi trei ore. Stabilise cu Tom Christie, care se număra printre enoriaşii vârstnici, să citească şi să rostească rugăciunile de început. Apoi vor vedea cum decurg lucrurile.

Brianna se aşezase cuviincioasă într-o parte a încăperii şi îl urmărea – nu ca Jackie Kennedy, slavă Domnului, ci cu un zâmbet tainic, care îi încălzea privirea de fiecare dată când ochii lor se întâlneau.

Îşi făcuse câteva însemnări pentru situaţia în care ar fi intrat într-un impas sau şi-ar fi pierdut inspiraţia, dar a descoperit că nu avea nevoie de ele. Rămăsese fără suflu la un moment dat – când Tom Christie închisese Biblia cu un pocnet şi se uitase cu subînţeles la el – însă, odată pornit, începuse să se simtă în largul lui; totul semăna foarte mult cu prelegerile de la universitate, deşi Dumnezeu îi era martor că enoriaşii se dovedeau cu mult mai atenţi decât studenţii pe care îi avusese. Nu îl întrerupeau cu întrebări şi nici nu îl contraziceau – cel puţin câtă vreme le vorbea.

În primele momente, conştientizase intens ceea ce îl înconjura: mirosul uşor neplăcut al trupurilor nespălate şi izul de ceapă mâncată în seara precedentă, scândurile tocite ale podelei, curăţate şi mirosind a săpun cu leşie, şi aglomeraţia, oamenii aşezaţi pe bănci, atât de mulţi, încât ocupau fiecare colţ, unii stând chiar în picioare. Cu toate acestea, după câteva minute, în afară de feţele oamenilor, nu mai vedea şi nu mai simţea nimic.

Allan Christie nu exagerase; venise toată lumea.

---

2 *Evanghelia după Matei,* 22:39 (n. tr.).

Încăperea era aproape la fel de aglomerată ca la ultima lui apariţie în public, slujind la reînvierea neobişnuită a bătrânei doamne Wilson.

Se întreba cât de mare legătură are povestea aceea cu popularitatea lui de acum. Câţiva oameni îl priveau fără fereală, cu un aer expectativ, ca şi cum el ar putea transforma apa în vin la final. Însă, în general, păreau mulţumiţi de predica lui. Avea vocea hârâită, însă suficient de puternică, slavă Cerului!

Credea în ceea ce spune; după ce a început, a constatat că vorbea cu mai multă uşurinţă şi, fără să simtă nevoia de a se concentra asupra cuvintelor, a reuşit să îşi mute privirea de la o persoană la alta, lăsând impresia că se adresează personal fiecăreia – făcând în treacăt observaţii în sinea sa.

Marsali şi Fergus nu apăruseră – nicio surpriză – însă Germain era prezent; stătea lângă Brianna, împreună cu Jem şi cu Aidan McCallum. Când Roger începuse să vorbească, băieţii se înghiontiseră agitaţi, arătând spre el, însă Brianna îi potolise mormăind câteva ameninţări cu suficientă convingere. Mama lui Aidan stătea de cealaltă parte a lui, uitându-se la Roger cu o expresie de adoraţie care îl făcea să se simtă stânjenit.

Membrii familiei Christie ocupau locurile de onoare, în mijlocul primei bănci. Lângă Malva Christie, timidă, purtând o bonetă din dantelă, stătea într-o parte, protector, fratele ei, iar în partea cealaltă, tatăl ei, care lăsa impresia că nu e conştient de privirile pe care unii tineri i le aruncau fetei.

Spre uimirea lui Roger, veniseră şi Jamie şi Claire, dar rămăseseră în spate. Socrul lui era impasibil şi calm, dar faţa lui Claire era ca o carte deschisă; se vedea clar că totul i se părea amuzant.

—...şi de ar fi să cercetăm cu adevărat iubirea lui Hristos aşa cum este ea...

Datorită instinctului, perfecţionat de nenumărate prelegeri, şi-a dat seama că e ceva în neregulă. A remarcat o uşoară foială într-un colţ, unde se strânseseră câţiva flăcăi nu tocmai maturi. Doi dintre băieţii familiei McAfee şi Jacky Lachlan, cunoscut de toată lumea drept un drac împieliţat. Nu fusese vorba decât de o împingere cu cotul, o

sclipire a ochilor, o senzaţie de freamăt subteran. Însă el observase şi continua să se uite printre gene spre colţul acela, sperând să îi determine să stea liniştiţi. Şi astfel s-a întâmplat să vadă şarpele furişându-se printre încălţările doamnei Crombie. Era un şarpe regal comun destul de mare, cu dungi sclipitoare de roşu, galben şi negru şi, având în vedere situaţia, deloc agitat.

— Acum, puteţi întreba: „Cine e aproapele meu?” O întrebare potrivită, dacă ne gândim că trăim într-un loc în care jumătate dintre oamenii pe care îi întâlnim ne sunt străini, iar mulţi dintre ei sunt oarecum ciudaţi.

Chicote aprobatoare s-au auzit din partea enoriaşilor. Şarpele se comporta cu dezinvoltură, ţinându-şi capul ridicat şi mişcându-şi curios limba despicată, parcă gustând aerul. Probabil că era un şarpe îmblânzit, pentru că nu părea deranjat de mulţimea de oameni.

Opusul nu era adevărat; şerpii fiind rari în Scoţia, mai toţi imigranţii se temeau de ei. În afară de fireasca asociere cu diavolul, cei mai mulţi nu puteau deosebi şerpii veninoşi de cei inofensivi, deoarece singurul şarpe scoţian, vipera, *era* veninos. Vor intra în panică, s-a gândit Roger cu un aer sumbru, dacă vor coborî privirile şi vor vedea ce se târăşte în tăcere pe podea, pe lângă picioarele lor.

Dinspre colţul în care se aflau făptaşii, s-a auzit un chicotit slab, redus imediat la tăcere, când câţiva enoriaşi au întors capetele spre ei, scoţând la unison un „sst”.

—... căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau[3]. Şi care dintre voi ar izgoni chiar şi... chiar şi un englez, să spunem, care vă vine în prag mort de foame?

A răsunat un val de râsete şi câteva priviri uşor scandalizate s-au îndreptat spre Claire, care se îmbujorase, însă, cum râsetele erau înăbuşite, Roger şi-a spus că nu reprezentau o jignire.

A aruncat o privire spre podea; şarpele, care se oprise pentru a se odihni, se mişca din nou, căutând să se strecoare, atent, în jurul capătului unei bănci. O mişcare bruscă i-a atras atenţia lui Roger; Jamie văzuse şarpele şi

3 *Evanghelia după Matei,* 25:35 (n. tr.).

tresărise. Acum stătea încremenit, urmărindu-l de parcă ar fi fost o bombă.

Roger înălţase scurte rugăciuni în pauzele din cursul predicii, sugerând ca, prin bunăvoinţa Cerului, şarpele să iasă neobservat pe uşa deschisă din spatele lui. Şi-a întărit rugile, desfăcându-şi în acelaşi timp, discret, nasturii hainei pentru a putea acţiona neîngrădit.

Dacă blestematul de şarpe ajungea în partea din faţă a încăperii, în loc să iasă prin spate, va trebui să se arunce la podea şi să încerce să-l prindă, înainte să-l vadă toată lumea. S-ar fi stârnit agitaţie, dar ar fi fost o nimica toată pe lângă ce s-ar fi putut întâmpla dacă...

—...ştiţi cu toţii ce a spus Iisus când i-a vorbit femeii samaritene la fântână...

Şarpele era pe jumătate încolăcit pe piciorul băncii, parcă hotărându-se ce să facă în continuare. Era cam la un metru de picioarele socrului său. Jamie îl urmărea cu ochi ca de şoim, iar pe frunte îi apăruseră broboane fine de sudoare. Roger ştia că socrul lui avea o ură neîmpăcată faţă de şerpi – nici nu era de mirare, având în vedere că un şarpe cu clopoţei fusese cât pe ce să-l ucidă în urmă cu trei ani.

Acum şarpele se afla prea departe de Roger pentru a-l prinde; îi despărţeau trei rânduri de bănci pe care stăteau oameni. Bree, care s-ar fi putut ocupa de el, stătea pe cealaltă latură a încăperii. Nu exista soluţie, şi-a spus Roger cu un oftat lăuntric de resemnare. Va trebui să oprească slujba şi, cu glas foarte stăpânit, să cheme pe cineva de încredere, dar pe cine? S-a uitat repede în jur şi l-a zărit pe Ian Murray, care, slavă Domnului, era destul de aproape ca să prindă animalul şi să-l ducă afară.

Tocmai deschidea gura pentru a-l ruga să facă asta, când şarpele, plictisit de ceea ce vedea, s-a strecurat cu rapiditate pe după bancă şi s-a îndreptat spre ultimul rând din biserică.

Cu ochii la reptilă, Roger a rămas la fel de surprins ca toată lumea – inclusiv şarpele, fără îndoială – când Jamie s-a aplecat şi l-a înşfăcat de pe podea, strecurându-l sub haină.

Jamie era un bărbat masiv, iar mişcarea lui bruscă i-a făcut pe unii să se uite peste umăr pentru a vedea ce se

întâmplă. Jamie s-a foit şi a tuşit, străduindu-se să pară extrem de interesat de predica lui Roger. Constatând că nu aveau ce să vadă, oamenii au întors capetele, aşezându-se mai comod pe bănci.

— Acum să revenim la samariteni, nu-i aşa, cu povestea bunului samaritean. Cei mai mulţi dintre voi o ştiţi, dar pentru copiii care încă nu au auzit-o...

Roger a zâmbit uitându-se la Jem, la Germain şi la Aidan, care se zvârcoleau ca nişte viermi şi scoteau chicote slabe şi extaziate de emoţie, pentru că fuseseră menţionaţi.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Jamie stând ca îngheţat, la fel de palid precum cămaşa lui cea mai bună din pânză. Sub ea ceva se mişca, iar între degetele strânse, luceau solzii animalului. Era evident că şarpele încerca să urce pe braţul lui, împiedicat să iasă pe sub gulerul cămăşii doar de strânsoarea disperată a lui Jamie.

Iar Jamie transpira din greu, la fel ca Roger. O văzu pe Brianna încruntându-se uşor la el.

—... şi samariteanul i-a spus celui care avea casa de oaspeţi să aibă grijă de bietul om, să îi lege rănile şi să îi dea de mâncare, căci el îi va da bani când se va întoarce din treburile lui. Şi aşa...

Roger a văzut-o pe Claire lipindu-se de Jamie şi şoptindu-i ceva. Socrul lui a clătinat din cap. Din câte se părea, Claire văzuse şarpele – ar fi fost imposibil să nu îl observe – şi îl îndemna pe Jamie să-l ducă afară, însă el refuza cu nobleţe, fiindcă nu dorea să tulbure predica. Nu putea ieşi fără să deranjeze mulţi oameni în drum spre uşă.

Roger a făcut o pauză pentru a-şi şterge faţa cu batista mare pe care Brianna i-o dăduse în acest scop şi, la adăpostul ei, a văzut-o pe Claire ducând mâna spre despicătura fustei şi scoţând o pungă de stambă. Părea că se contrazice în şoaptă cu Jamie; el scutura din cap, arătând ca un spartan care ţine o vulpe sub haine.

Apoi, cu limba scoasă, şarpele a ieşit capul de sub bărbia lui Jamie, care a căscat ochii. Claire s-a ridicat imediat pe vârfuri, a prins animalul de gât şi, trăgându-l de sub cămaşa soţului ca pe o bucată de odgon, l-a îndesat cu capul înainte în pungă şi a strâns băierile.

— Lăudat fie Domnul! a exclamat Roger, la care enoriaşii,

supuşi, au răspuns în cor cu „amin”, oarecum nedumeriţi de această intervenţie.

Bărbatul aflat lângă Claire, care îi urmărise atent mişcările rapide, continua să se holbeze la ea. Claire a strâns mai bine punga – care acum se mişca vizibil – şi a vârât-o înapoi, între faldurile fustei, a lăsat şalul să cadă peste ea şi i-a aruncat vecinului o privire care voia să spună: „La ce te uiţi, omule?” După care a rămas cu privirea aţintită înainte, într-o atitudine de concentrare pioasă.

Roger a reuşit să ajungă la sfârşitul predicii, atât de uşurat că şarpele fusese prins, încât, în momentul în care a dat tonul imnului final – unul interminabil, în care trebuia să scandeze fiecare vers, iar enoriaşii să-l repete – nu şi-a mai făcut mari griji, deşi puţina voce care îi rămăsese suna scârţâit, ca o balama neunsă.

Cămaşa i se lipise de corp şi simţea aerul răcoros de afară ca o mângâiere în timp ce strângea mâinile oamenilor, făcând plecăciuni şi acceptând cuvintele de laudă ale turmei lui de credincioşi.

— O predică extraordinară, domnule MacKenzie, grozavă! l-a asigurat doamna Gwilty, apoi i-a tras un cot în coaste domnului grizonant care o însoţea şi care putea fi soţul sau chiar socrul ei. Domnule Gwilty, nu-i aşa că a fost o predică deosebită?

— Hmm, a făcut domnul cărunt, stând pe gânduri. N-a fost rău, n-a fost rău deloc. Puţin cam scurtă şi a lăsat deoparte frumoasa poveste despre femeia stricată, dar fără-ndoială că o veţi folosi la vremea potrivită.

— Fără îndoială, a răspuns Roger, dând din cap şi zâmbind, dar în sinea lui întrebându-se: *Ce femeie stricată?* Vă mulţumesc pentru că aţi venit.

— A, n-am fi pierdut predica asta pentru nimic în lume, a ţinut să precizeze o altă doamnă. Dar cântarea nu a fost exact ceea ce speram să fie, adevărat?

— Da, aşa e, din păcate. Poate data viitoare...

— Niciodată nu m-am dat în vânt după Psalmul 109, fiindcă e prea mohorât. Data viitoare, poate alegeţi unul mai vioi, da?

— Da, cred că...

— Tatitatitati!

Jem s-a izbit de picioarele lui, strângându-l plin de afecţiune de coapsă, cât pe ce să îl doboare la pământ.

— Bună treabă! a zis Brianna amuzată. Ce se întâmpla în partea din spate a încăperii? Te tot uitai într-acolo, dar eu n-am văzut nimic şi...

— Frumoasă predică, domnule, foarte frumoasă!

Bătrânul domn Ogilvie a făcut o plecăciune în faţa lui Roger, apoi s-a îndepărtat, sprijinit de braţul soţiei, căreia i-a spus:

— Bietul băiat nu are voce deloc, dar, dacă mă gândesc bine, predica n-a fost deloc rea.

Germain şi Aidan veniseră lângă Jemmy, toţi încercând să îl îmbrăţişeze pe Roger în acelaşi timp, iar el se străduia să-i cuprindă în braţe, să le zâmbească tuturor şi să încline capul cu amabilitate către cei care îi sugerau să vorbească mai tare, să nu mai dea citate din latină (care latină?) şi să nu mai facă referinţe papistaşe, să încerce să pară mai sobru, să încerce să arate mai fericit, să nu mai tresară şi să adauge mai multe istorisiri.

A apărut şi Jamie, care i-a strâns mâna cu un aer grav.

— Foarte frumos, a comentat el.

— Mulţumesc, a răspuns Roger, chinuindu-se să găsească vorbele potrivite. Tu... în fine. Mulţumiri, a repetat el.

— „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are”[4], a remarcat Claire, zâmbindu-i din spatele lui Jamie.

Vântul îi ridicase şalul şi Roger a văzut că o parte a fustei ei se mişca destul de ciudat.

Jamie a chicotit amuzat.

— Poate schimbi câteva vorbe cu Rab McAfee şi Isaiah Lachlan – să le ţii o scurtă predică pe tema: „Dacă nebunia se pripăşeşte în inima celui tânăr, numai varga certării o va îndepărta de el”[5].

— McAfee şi Lachlan. Da, o să fac asta.

Ori probabil că îi va aborda pe fraţii McAfee şi pe Jacky

4 *Evanghelia după Ioan,* 15:13. Citatul complet este: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul să şi-l pună pentru prietenii lui” (n. tr.).

5 *Pildele lui Solomon,* 22:15 (n. tr.).

Lachlan şi îi va dojeni.

I-a condus pe ultimii enoriaşi, şi-a luat rămas-bun de la Tom Christie şi de la ai săi, mulţumindu-le tuturor şi, cu propria familie păşind în urma lui, s-a îndreptat spre casă, unde îl aştepta prânzul. În mod normal, ar fi trebuit să ţină încă o slujbă după-amiază, dar nu era pregătit pentru aşa ceva.

Pe cărare, în faţa lor, mergea bătrâna doamnă Abernathy, ajutată de prietena ei cu puţin mai tânără, doamna Coinneach.

— Un flăcău atrăgător, tocmai remarca doamna Abernathy, a cărei voce răguşită pluti în aerul răcoros al toamnei. Dar, vai, cât se poate de agitat. A asudat din belşug, ai observat?

— E timid, aşa cred, a răspuns doamna Coinneach ca să o liniştească.

Presupun că, odată cu trecerea vremii, o să fie mai stăpân pe el.

*

Roger stătea întins pe pat, savurând senzaţia persistentă dată de reuşitele acelei zile, de uşurarea că evitase dezastrele şi de strălucirea jarului, care trecea prin cămaşa din pânză subţire a soţiei îngenuncheate lângă vatră, atingându-i pielea şi părul, făcând-o să pară luminată din interior.

După ce a stins focul, Brianna s-a ridicat şi s-a uitat la Jemmy, ghemuit în pătuţul lui şi părând înşelător de angelic, după care s-a apropiat de pat.

— Pari adâncit în contemplaţie, a constatat ea cu un zâmbet, aşezându-se pe saltea. La ce te gândeşti?

— Încerc să descopăr ce Dumnezeu am putut spune pentru ca domnul MacNeill să-şi închipuie că am rostit citate în latină, fără a mai vorbi de referirea la catolicism, a răspuns el, făcându-i loc în pat.

— Sigur n-ai început să cânţi „Ave Maria” sau ceva de felul ăsta, l-a asigurat ea. Aş fi băgat de seamă.

— Îhî, a făcu el şi a tuşit. Nu mai pomeni de cântat, bine?

— O să se întâmple şi asta, a spus ea cu fermitate, apoi

s-a răsucit, împingându-l şi culcuşindu-se.

Salteaua era umplută cu lână, deci mult mai confortabilă – şi mult mai puţin zgomotoasă – decât cea umplută cu pănuşi, dar foarte predispusă să facă adâncituri şi cocoloaşe.

— Da, probabil, a admis el. *Probabil. Dar nu va mai fi ce-a fost odată,* a adăugat în sinea lui.

Însă nu avea rost să se frământe, suferise destul. Sosise timpul să vadă partea bună a lucrurilor şi să meargă mai departe.

Găsindu-şi poziţia cea mai comodă, Brianna s-a întors spre el şi a oftat mulţumită, în vreme ce trupul părea să i se topească şi să se remodeleze în jurul lui – unul dintre numeroasele ei talente mărunte, dar miraculoase. Îşi împletise părul într-o coadă groasă. Roger şi-a plimbat palma de-a lungul ei şi, cu un fior, şi-a adus aminte de şarpe. S-a întrebat ce făcuse Claire cu el. Fire pragmatică, probabil că îl eliberase în grădina ei ca să mănânce şoareci.

— Ţi-ai dat seama ce poveste a femeii stricate ai lăsat deoparte? A murmurat Brianna, lipindu-şi coapsele de ale lui cu dezinvoltură, dar sigur nu întâmplător.

— Nu. Sunt groaznic de multe femei stricate în Biblie.

A prins-o uşor cu dinţii de lobul urechii, iar ea a inspirat brusc şi adânc.

— Ce-i aia o femeie stricată? s-a auzit vocea somnoroasă şi slabă a lui Jem.

— Dormi, o să-ţi explic mâine-dimineaţă, a zis Roger, după care şi-a strecurat o mână spre şoldul foarte rotund, ferm şi cald al Briannei.

Jemmy avea să adoarmă în câteva secunde, dar ei s-au mulţumit cu mici atingeri secrete pe sub plapumă, aşteptându-l să doarmă *buştean.* De obicei, după ce ajungea în lumea viselor, nici nu se mai clintea, dar, în câteva rânduri, se trezise în momente nepotrivite, tulburat de sunetele nefireşti pe care le scoteau părinţii lui.

— E aşa cum ai crezut că va fi? l-a întrebat Bree pe Roger, punându-şi degetul mare pe sfârcul lui şi răsucindu-l.

— Poftim? A, predica. Mda, mai puţin şarpele...

— Nu doar asta – totul. Crezi că...?

Ochii ei i-au căutat pe ai lui, iar Roger a încercat să se concentreze asupra vorbelor ei şi nu asupra lucrurilor pe care le făcea.

— Ah...

A pus mâna peste a ei şi a inspirat adânc.

— Da. Vrei să ştii dacă sunt convins? Sigur, altfel n-aş fi făcut asta.

— Tata zice mereu că e o mare binecuvântare să ai o chemare, *să ştii* că eşti menit să fii ceva anume. Crezi că ai avut dintotdeauna o... o chemare?

— La drept vorbind, o vreme am avut ideea fixă că sunt menit să devin scafandru. Nu râde, era ceva serios. Dar tu?

— Eu? a întrebat ea surprinsă, apoi şi-a ţuguiat buzele şi s-a gândit puţin. Eu am mers la o şcoală catolică. Toţi eram îndemnaţi să devenim preoţi sau maici – dar eram foarte sigură că nu am vocaţie religioasă.

— Slavă Domnului, a replicat el cu o ardoare care a făcut-o pe Brianna să râdă.

— Pentru scurt timp, m-am gândit că ar trebui să devin istoric – că asta vreau să fiu. Şi *era* interesant, a adăugat ea încet. Puteam s-o fac. Dar ceea ce doream cu adevărat era să construiesc lucruri. Să meşteresc lucruri.

Şi-a retras mâna de sub a lui, mişcându-şi degetele lungi şi graţioase.

— Dar nu ştiu dacă asta e o chemare.

— Nu crezi că a fi mamă e tot o chemare?

Aici pătrunsese pe un teren delicat. Briannei îi întârziase ciclul câteva zile, dar niciunul dintre ei nu adusese vorba despre asta – şi deocamdată niciunul nu intenţiona să o facă.

Brianna a aruncat o privire peste umăr, spre pătuţ şi a făcut o grimasă, al cărei înţeles el nu a reuşit să-l desluşească.

— Poţi numi chemare ceva care e accidental pentru mai toţi oamenii? a întrebat ea. Nu vreau să spun că nu e important, dar n-ar trebui să fie vorba de o alegere?

Alegere. Ei bine, Jem fusese un accident, dar acesta – dacă exista – era categoric urmarea unei alegeri.

— Nu ştiu.

I-a netezit coada lungă pe spate şi, din reflex, Brianna s-a

lipit mai strâns de el. Roger avea senzaţia că era mai îmbietoare decât de obicei; simţea asta atingându-i sânii. Erau mai moi. Mai mari.

— Jem a adormit, a şoptit ea, iar Roger a auzit respiraţia surprinzător de adâncă şi de rară a copilului din pătuţ.

Brianna a pus o mână pe pieptul lui, iar pe cealaltă, ceva mai jos.

Puţin mai târziu, alunecând şi el spre tărâmul viselor, Roger a auzit-o spunând ceva şi a încercat să se trezească îndeajuns ca să o întrebe despre ce era vorba, dar n-a izbutit să scoată decât o mormăială.

— Am crezut mereu că *am* o chemare, a repetat ea, privind spre umbrele de pe tavan. Că există ceva ce sunt menită să fac. Dar încă nu ştiu ce anume.

— Ei bine, cu siguranţă n-ai fost menită să devii călugăriţă, a rostit el pe jumătate adormit. Altceva... nu ştiu.

*

Faţa bărbatului era în întuneric. A văzut un ochi, o strălucire umedă, iar inima a început să-i bată de frică. Tobele vorbeau.

Avea în mână ceva din lemn, ceva cu vârf ascuţit, o bâtă – părea să îşi schimbe dimensiunile, devenind imensă, însă el o mânuia cu uşurinţă, devenise o prelungire a mâinii lui, bătând toba, bătând în capul omului ai cărui ochi s-au îndreptat spre el, sticlind de groază.

Împreună cu el era un animal, ceva mare şi văzut doar pe jumătate, frecându-se de pulpele lui şi ţâşnind spre întuneric, dornic de sânge, iar el îl urma, vânând.

Bâta a coborât, a coborât, a urcat şi a coborât de multe ori, odată cu mişcarea încheieturii mâinii, iar toba a căpătat viaţă şi a vorbit în oasele lui, un bubuit care vibra prin braţul lui, iar o ţeastă s-a spart cu un sunet slab şi umed.

Uniţi în acea clipă, uniţi mai strâns decât un bărbat cu femeia lui, cu inimile devenite una, groaza şi dorinţa de sânge cedând acelui bufnet moale şi umed şi nopţii pustii. Corpul a căzut, iar el l-a simţit îndepărtându-se, o pierdere sfâşietoare, a simţit pământul şi acele de pin aspre pe

obraz când a căzut.

Ochii luceau umezi şi goi, iar buzele atârnau moi în lumina focului, o faţă pe care o cunoştea, dar nu ştia numele mortului, iar animalul respira în noapte, în spatele lui, îi simţea răsuflarea fierbinte pe ceafă. Totul ardea: iarba, copacii, cerul.

Tobele vorbeau în oasele lui, dar nu putea înţelege ce spuneau, iar el a bătut în pământ, în corpul moale şi fără vlagă, copacul ardea furios şi azvârlea scântei, tobele i-au lăsat sângele să vorbească limpede. Apoi bâta a căzut, mâna lui a izbit copacul şi a izbucnit în flăcări.

S-a trezit cu mâna arzându-i şi a icnit de durere. Instinctiv, şi-a dus degetele la gură şi a simţit gust de sânge. Inima îi bătea atât de tare, încât abia putea respira. A alungat ideea, încercând să îşi domolească pulsul, să continue să respire, să ţină panica în frâu, să-şi împiedice gâtlejul să se contracte.

Durerea de la mână l-a ajutat, distrăgându-i atenţia de la gândul că se sufoca. Lovise cu pumnul în somn şi nimerise în peretele de lemn al cabanei. Iisuse, simţea că îşi rupsese degetele! Şi-a apăsat podul celeilalte palme peste ele, tare, scrâşnind din dinţi.

S-a rostogolit pe o parte şi a văzut luciul umed al ochilor în lumina fantomatică a focului şi, dacă ar fi putut respira, ar fi scos un răcnet.

— Te simţi bine, Roger? l-a întrebat Brianna în şoaptă, dar cu glas autoritar.

L-a atins pe umăr, pe spate, pe frunte, căutând urmele vreunei răni.

— Da, a răspuns el, chinuindu-se să respire. Un vis... urât.

Nu visa că se sufocă; pieptul îi era închingat, iar fiecare răsuflare însemna un efort conştient.

Brianna a dat deoparte plapuma şi s-a ridicat în foşnet de cearşafuri, apoi l-a tras în sus pe Roger.

— Şezi, i-a spus ea cu glas scăzut. Trezeşte-te de-a binelea! Respiră rar. O să-ţi fac un ceai sau, în fine, măcar ceva cald.

Nu avea suflu să protesteze. Cicatricea din gâtlej era ca o menghină. Prima durere de la mână mai trecuse; acum

mâna începea să zvâcnească în ritmul bătăilor de inimă – bun, doar de asta avea nevoie. A alungat visul, senzaţia de tobe care bat în oase şi, după această sforţare, a descoperit că respiră mai uşor. Când Brianna i-a adus o cană cu apă caldă, turnată peste ceva ce mirosea respingător, respira aproape normal.

A refuzat să bea ce i se adusese, aşa că ea a folosit lichidul pentru a-i spăla încheieturile degetelor.

— Vrei să-mi povesteşti visul?

Brianna avea ochii grei de somn, voia să doarmă, dar era dispusă să îl asculte.

Roger a şovăit, dar a simţit că visul pluteşte în aerul neclintit al nopţii, exact în spatele lui; dacă păstra tăcerea şi se întindea în pat, l-ar fi chemat înapoi. Şi poate că Brianna trebuia să ştie ce îi comunicase visul.

— Era un haos, dar avea legătură cu lupta, când am mers să o aducem înapoi pe Claire. Omul – cel pe care l-am ucis...

Cuvântul i s-a blocat în gât ca un scaiete, dar a reuşit să scape de el.

— Tocmai îi zdrobeam capul, iar el a căzut şi i-am văzut din nou faţa. Şi, brusc, mi-am dat seama că-l mai văzusem; adică, ştiam cine este.

Vocea lui trăda oroarea pe care o simţea la gândul că îl cunoscuse pe omul acela; genele dese ale Briannei s-au ridicat, lăsând să i se vadă ochii deveniţi brusc cercetători. Cu un aer întrebător, a pus uşor mâna peste degetele lui rănite.

— Mai ţii minte un vânător de hoţi pe nume Harley Boble? L-am văzut doar o dată, la Adunarea de la Mount Helicon.

— Ţin minte. El era? Sigur? Ai spus că era întuneric şi erai derutat...

— Sunt convins. Când l-am izbit, n-am ştiut, dar i-am văzut faţa când a căzut – iarba luase foc, de aceea i-am văzut-o clar. Am văzut-o iar adineaori, în vis, şi m-am trezit cu numele lui în minte.

Şi-a mişcat încet mâna, cu o grimasă de durere.

— Mi se pare mult mai rău să ucizi pe cineva cunoscut, a adăugat el.

Iar să ştii că ai ucis un străin era şi-aşa destul de rău. Îl obliga să se socotească pe sine capabil de crimă.

— Da, dar *nu* îl cunoşteai atunci, a precizat ea. Adică nu l-ai recunoscut.

— Adevărat.

Aşa era, dar asta nu îl ajuta nicidecum. Focul nu arsese peste noapte, iar în încăpere se făcuse frig; văzu pielea de găină şi perişorii ridicaţi de pe braţele ei dezgolite.

— Ţi-e frig, să ne întoarcem în pat.

Salteaua mai păstra puţină căldură şi Roger a avut o senzaţie de bine greu de descris când Brianna s-a lipit strâns de spinarea lui, căldura trupului ei pătrunzându-i în corpul rece până în măduva oaselor. Mâna încă îi zvâcnea, dar durerea se potolise până la o sâcâială pe care o putea neglija. Brianna l-a înconjurat ferm cu braţul, ţinând pumnul strâns uşor sub bărbia lui. Roger şi-a aplecat capul ca să îi sărute degetele, netede, tari şi rotunjite, apoi şi-a adus aminte o clipă de animalul din vis.

— Bree... chiar *am vrut* să-l ucid.

— Ştiu, a spus ea încet şi l-a strâns mai tare cu braţul, ca şi cum ar fi vrut să îl salveze de la cădere.

59

BROSCOIUL PLEACĂ ÎN PEŢIT[6]

Din partea Lordului John Grey,
Plantaţia Mount Josiah

Dragul meu prieten,

Îţi scriu cu spiritul oarecum tulburat.

Sunt convins că îl mai ţii minte pe domnul Josiah Quincy. Nu ar fi trebuit să îi dau o scrisoare de prezentare către tine, dacă aş fi avut idee de urmarea acţiunilor lui. Pentru că sunt sigur că, prin activitatea sa, numele tău este legat acum de aşa-numitul Comitet de Corespondenţă din Carolina de Nord. Un prieten, care avea ştiinţă de relaţiile mele cu tine, mi-a arătat ieri o misivă, provenită aparent de la acest organism, care cuprinde o listă a presupuşilor ei destinatari. Numele tău se afla pe această listă, iar vederea lui într-o asemenea companie m-a îngrijorat aşa de tare, că m-am văzut silit să îţi scriu pe dată pentru a te informa în legătură cu această chestiune.

Ar fi trebuit să ard misiva pe loc, dacă nu mi-ar fi fost limpede că ea era doar una dintre multele exemplare. Celelalte circulă neîndoielnic prin diferite colonii. Trebuie să acţionezi neîntârziat ca să te distanţezi de acest comitet şi să faci eforturi pentru ca numele tău să nu mai apară în viitor în astfel de situaţii.

Pentru că trebuie să fii prevenit: Poşta nu este sigură. Am primit mai multe documente oficiale – unele chiar purtând sigilii regale! – care nu au doar urme că au fost deschise, ci, în unele cazuri, sunt marcate în mod neruşinat cu iniţialele sau cu semnăturile celor care le-au interceptat şi le-au citit Astfel de inspecţii ar putea fi impuse de liberali sau de conservatori, mi-e greu să spun clar, şi am auzit că guvernatorul Martin îşi direcţionează corespondenţa spre fratele lui din New York, pentru ca apoi să îi fie adusă prin mesageri privaţi – unul dintre aceştia a fost recent oaspete la masa mea – deoarece nu are încredere în predarea ei în siguranţă în Carolina de Nord.

---

6 Cântec popular scoţian având multe versiuni, cea mai veche datând din 1611 (n. tr.).

Nu pot decât să sper că niciun document acuzator conţinând numele tău nu va ajunge în mâinile unora care au puterea de a face arestări sau de a declanşa alte proceduri împotriva celor care propovăduiesc răzvrătirile pomenite în actul respectiv. Îmi cer sincere scuze dacă nepriceperea mea de a ţi-l prezenta pe domnul Quincy ar putea să te pună în pericol sau să-ţi creeze probleme şi te asigur că voi face toate eforturile ca să îndrept situaţia atât cât îmi stă în putere.

Între timp, îţi ofer serviciile domnului Higgins, dacă vei avea nevoie să trimiţi în siguranţă vreun document, nu doar scrisori adresate mie. Poţi avea încredere deplină în el. Îl voi trimite cu regularitate la tine, în caz că vei avea nevoie de el.

Cu toate acestea, trag nădejde că situaţia generală ar putea să se liniştească. Capetele înfierbântate care îndeamnă la rebeliune sunt, cu siguranţă, ignorante în privinţa naturii războiului, altfel nu ar risca să trăiască groaza şi greutăţile lui şi nici nu s-ar gândi cu uşurinţă să verse sânge sau să îşi sacrifice propriile vieţi de dragul unui dezacord atât de neînsemnat cu Părintele lor.

În prezent, la Londra, senzaţia este că întreaga chestiune se va reduce la câteva nasuri însângerate, *după cum s-a exprimat lordul North, şi sunt încredinţat că probabil aşa va fi.*

Această ştire are şi un aspect personal; fiul meu William a cumpărat un rang de locotenent şi se va alătura regimentului său aproape imediat. Desigur, sunt mândru de el – şi totuşi, cunoscând pericolele şi vicisitudinile vieţii de soldat, mărturisesc că aş fi preferat ca el să urmeze alt drum, fie dedicându-se administrării proprietăţilor lui, care sunt considerabile, fie, dacă ar fi simţit că o astfel de viaţă este prea banală, intrând în politică sau în comerţ, căci are şi înzestrări înnăscute, pe lângă celelalte resurse, şi ar putea reuşi să obţină o oarecare influenţă în aceste domenii.

Desigur, aceste resurse se află deocamdată sub controlul meu, până când William va ajunge la vârsta majoratului. Dar nu l-am putut opri, atât de puternică a fost dorinţa lui – dar la fel de vii şi amintirile pe care le am de la această

vârstă, plus dorinţa de a-mi sluji patria. S-ar putea să se sature curând de soldăţie şi să aleagă altă cale în viaţă. Şi eu recunosc că viaţa de militar are multe virtuţi care o recomandă, aşa aspre cum sunt ele câteodată.

Pe un ton mai puţin alarmant...

M-am trezit pe neaşteptate în rolul de diplomat. Nu în slujba Maiestăţii Sale, mă grăbesc să adaug, ci mai curând în numele lui Robert Higgins, care m-a implorat să mă folosesc de puţina influenţă pe care o pot exercita pentru a-i înlesni căsătoria.

Am descoperit în domnul Higgins un slujitor bun şi credincios şi mă simt încântat să îi ofer tot sprijinul posibil; sper că eşti la fel de dispus, pentru că, după cum vei vedea, sfaturile şi recomandările tale sunt dorite grabnic şi, de fapt, sunt aproape indispensabile.

Există un aspect delicat în această chestiune, iar din acest punct fac apel la judecata ta; fireşte, îţi cunosc şi îţi apreciez discreţia. S-ar părea că domnul Higgins s-a ataşat oarecum de două tinere doamne, ambele locuind la Fraser's Ridge. I-am vorbit despre dificultatea de a lupta pe două fronturi, cum ar veni, şi l-am sfătuit să îşi concentreze forţele, astfel încât să aibă cele mai mari şanse de succes în atacul lui asupra unui singur obiectiv – cu posibilitate de a se retrage pentru a se regrupa, în cazul în care prima lui încercare dă greş.

Cele două persoane în chestiune sunt domnişoara Wemyss şi domnişoara Christie, ambele deosebit de frumoase şi de fermecătoare, potrivit domnului Higgins, care este foarte elocvent în laudele pe care le aduce. Silit să aleagă între ele, domnul Higgins a susţinut că nu poate face asta – dar, după o scurtă discuţie referitoare la această chestiune, în cele din urmă, a spus că domnişoara Wemyss ar fi prima lui alegere.

Aceasta este o decizie practică, iar motivele care stau la baza alegerii lui privesc nu doar farmecele neîndoielnice ale domnişoarei, ci şi o consideraţie mai lumească: mai precis, faptul că domnişoara şi tatăl ei sunt legaţi prin contract, supuşi ţie. Ca urmare a serviciilor devotate ale domnului Higgins, mă ofer să cumpăr ambele obligaţii, dacă vei fi de acord, în caz că domnişoara Wemyss se învoieşte a se

căsători cu domnul Higgins.

Prin aceasta nu vreau să te lipsesc de doi dintre servitorii tăi cei mai preţuiţi, dar domnul Higgins socoteşte că domnişoara Wemyss nu doreşte să îşi părăsească tatăl. Din acelaşi motiv, el speră că oferta mea de a-i elibera pe tată şi pe fiică de servitute (pentru că m-am oferit să procedez astfel cu condiţia ca angajamentul domnului Higgins faţă de mine să continue) ar fi un stimulent suficient pentru a se trece peste orice alte obiecţiuni pe care domnul Wemyss le-ar putea ridica, ţinând cont că domnul Higgins nu are legături şi proprietăţi personale, ca şi peste orice alte mici impedimente faţă de această căsătorie, care ar putea să apară.

Am înţeles că domnişoara Christie, deşi este la fel de atrăgătoare, are un tată care ar fi ceva mai greu de convins, iar situaţia ei socială este cumva peste a domnişoarei Wemyss. Cu toate acestea, în cazul în care domnişoara Wemyss sau tatăl ei ar refuza oferta domnului Higgins, cu sprijinul tău, voi face tot posibilul să concep o propunere care să îl atragă pe domnul Christie.

Ce părere ai despre acest plan de atac? Te rog să analizezi cu atenţie perspectivele şi, dacă simţi că propunerea ar putea fi primită în mod favorabil, să le prezinţi chestiunea domnului Wemyss şi fiicei sale – dacă este posibil, cu toată discreţia necesară, astfel încât să nu prejudiciem cea de-a doua încercare, dacă ea se va dovedi necesară.

Domnul Higgins resimte puternic inferioritatea poziţiei lui de solicitant şi potenţial mire, astfel că este foarte conştient de favoarea pe care ţi-o cere, la fel ca şi

Umilul şi supusul tău slujitor,

John Grey

...alte mici impedimente faţă de această căsătorie care ar putea să apară, am citit eu peste umărul lui Jamie.

— De exemplu, că e un criminal condamnat, însemnat cu fierul roşu pe obraz, fără familie sau bani? Crezi că asta vrea să spună?

— Da, cam aşa ceva, a încuviinţat Jamie, netezind filele şi îndreptându-le marginile.

Se vedea clar că era amuzat de scrisoarea lordului John, dar se încruntase, deşi nu mi-am dat seama dacă era o dovadă de îngrijorare cauzată de veştile despre Willie sau doar se gândea la chestiunea delicată a propunerii lui Bobby Higgins.

A doua variantă, se pare, pentru că a aruncat o privire în sus, spre camera pe care o împărţeau Lizzie şi tatăl ei. Prin tavan nu răzbătea niciun sunet, deşi îl văzusem pe Joseph urcând ceva mai devreme.

— Doarme? a întrebat Jamie, ridicând din sprâncene.

Fără să vrea s-a uitat spre fereastră. Era după-amiază şi o lumină plăcută scălda curtea.

— Simptome obişnuite de depresie, am spus eu, dând uşor din umeri.

Domnul Wemyss acceptase cu greu anularea logodnei lui Lizzie – mult mai greu decât fiica lui. Cu o constituţie deja fragilă, slăbise vizibil şi se retrăsese în sine, vorbind doar când i se adresa cineva şi fiindu-i din ce în ce mai greu să se trezească dimineaţa.

Preţ de o clipă, Jamie a încercat să înţeleagă conceptul de depresie, apoi a renunţat, scuturând uşor din cap. Rămas pe gânduri, a bătut cu degetele ţepene ale mâinii drepte în tăblia mesei.

— Ce părere ai, englezoaico?

— Bobby e un tânăr încântător, am rostit eu nu tocmai convinsă. Şi Lizzie îl place categoric.

— Şi dacă familia Wemyss ar fi încă sub contract, probabil că propunerea lui Bobby ar fi atrăgătoare, a confirmat Jamie. Dar nu sunt.

Cu câţiva ani în urmă, Jamie îi înapoiase contractul lui Joseph Wemyss, iar Brianna o eliberase pe Lizzie de obligaţii imediat ce se încheiase contractul. Însă acest lucru nu era de notorietate publică, întrucât presupusa situaţie de om sub contract îl scutea pe Joseph de a face parte din miliţie. Totodată, ca fată sub contract, Lizzie beneficia de protecţia directă a lui Jamie, întrucât era considerată proprietatea lui; nimeni nu îndrăznea s-o necăjească sau s-o trateze cu lipsă de respect.

— Poate va fi dispus să-i angajeze ca servitori plătiţi, am sugerat eu. Cumulate, salariile lor ar fi probabil mult mai

mici decât preţul de răscumpărare a contractelor.

Noi îl plăteam pe Joseph, dar salariul lui era de doar trei lire pe an, chiar dacă beneficia de cazare, hrană şi îmbrăcăminte.

— O să sugerez asta, a spus Jamie, cu un aer de îndoială. Însă va trebui să discut cu Joseph.

Şi-a aruncat ochii spre tavan şi a clătinat din cap.

— Cât despre Malva... am spus eu, uitându-mă scurt spre hol şi coborând glasul.

Ea era în camera medicală, unde strecura lichidul din bolurile cu mucegai care ne asigura rezerva de penicilină. Promisesem să îi mai trimit doamnei Sylvie, împreună cu o seringă; speram că o va folosi.

— În caz că Joseph refuză, crezi că Tom Christie va fi deschis la propunere? Eu am observat că ambele fete îl cam plac pe Bobby.

Auzind asta, Jamie a râs ironic.

— Tom Christie să-şi mărite fata cu un ucigaş şi sărac lipit pământului pe deasupra? John Grey nu-l cunoaşte deloc pe Tom, altfel n-ar sugera aşa ceva. Christie e fălos ca Nabucodonosor, dacă nu chiar mai mult.

— Ei, e chiar atât de mândru? am făcut eu, amuzată fără să vreau. Aici, în sălbăticie, pe cine crezi că ar considera demn de mâna fiicei lui?

Jamie ridică din umeri.

— Nu m-a onorat cu destăinuiri în privinţa asta, mi-a răspuns sec. Cu toate astea, nu-şi lasă fata să iasă cu niciun flăcău de pe aici; îmi închipui că niciunul nu-i de nasul ei. Nu m-ar mira defel dacă ar găsi vreun mijloc s-o trimită la Edenton sau la New Bem să se mărite şi chiar poate s-o facă. Roger Mac spune că omul a adus vorba despre aşa ceva.

— Serios? A devenit prieten cu Roger în ultima vreme, nu?

Jamie zâmbi cu reţinere.

— Mda, în fine. Roger Mac se gândeşte la binele enoriaşilor, dar îşi vede şi de interesele lui, fără îndoială.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-a privit în ochi o clipă, cântărind capacitatea mea de a păstra un secret.

— Să nu aduci vorba despre asta faţă de Brianna, dar Roger Mac are de gând să-l căsătorească pe Tom Christie cu Amy McCallum.

Am clipit nedumerită, apoi am analizat situaţia. Nu era chiar o idee rea, dar mie nu-mi trecuse prin minte. Desigur, Tom era probabil cu peste douăzeci şi cinci de ani mai vârstnic decât Amy McCallum, însă destul de sănătos şi de puternic pentru a avea grijă de ea şi de fiii ei. Dacă ea şi Malva puteau împărţi căminul era altă chestiune; Malva se ocupase de treburile casei încă de la o vârstă fragedă. Era prietenoasă, desigur, dar la fel de mândră ca tatăl ei, credeam eu, şi nu ar accepta cu uşurinţă să fie înlocuită.

— Hm, mi-am exprimat eu îndoiala. Poate. Ce vrei să spui cu interesele lui Roger?

Jamie a ridicat o sprânceană.

— N-ai observat cum se uită văduva McCallum la el?

— Nu, am răspuns, luată prin surprindere. Tu?

A dat din cap.

— Am observat, la fel şi Brianna. Deocamdată, ea nu se grăbeşte să intervină, dar ascultă-mă bine, englezoaico: dacă micuţul Roger n-o măritã cât de curând pe văduvă, o să descopere că iadul nu-i mai încins decât propria vatră.

— Ei, asta-i bună! Roger nu-i face ochi dulci doamnei McCallum, aşa e? am întrebat eu.

— Nu, nu-i face, a rostit Jamie cumpănit, şi tocmai de aceea încă are boaşele întregi. Dar dacă-ţi închipui că fiica mea va permite să...

Discutam cu voce scăzută şi, când am auzit uşa camerei medicale deschizându-se, am tăcut brusc amândoi. Malva a vârât capul pe uşa biroului, îmbujorată şi cu câteva bucle subţiri de păr negru plutindu-i pe lângă obraji. În ciuda petelor de pe şorţ, arăta ca o figurină din porţelan de Dresda, şi l-am văzut pe Jamie zâmbind în faţa prospeţimii ei pline de energie.

— Vă rog, doamnă Fraser, am dat prin sită tot lichidul şi l-am pus în sticle – aţi spus că trebuie să punem rămăşiţele în mâncarea porcilor imediat... Vă refereaţi la scroafa albă care trăieşte sub casă?

Părea cam descurajată de o asemenea perspectivă şi nu era de mirare.

— Mă ocup eu de restul, am spus, ridicându-mă. Mulţumesc, draga mea. Du-te la bucătărie şi cere nişte pâine şi miere înainte să pleci acasă, bine?

A făcut o plecăciune şi s-a dus spre bucătărie; am auzit vocea lui Ian cel Tânăr care o sâcâia pe doamna Bug şi am văzut-o pe Malva oprindu-se o clipă pentru a-şi aşeza mai bine boneta, răsucind pe deget o şuviţă de păr pentru a o face să atârne zuluf pe obraz şi îndreptându-şi spinarea zveltă înainte de a intra.

— Ei bine, Tom Christie poate să propună ce doreşte, am murmurat către Jamie, care ieşise pe hol după mine şi o văzuse pe Malva, dar fiica ta nu e singura care gândeşte cu capul ei şi are opinii ferme.

El a scos un sunet slab, ca un geamăt, prin care respingea orice discuţie, şi s-a întors în birou, iar eu am traversat coridorul, după care am găsit un hârdău mare, plin cu resturile umede ale ultimei şarje de penicilină, strânse frumos şi aşteptându-mă pe blat.

Am deschis fereastra de pe o latură a casei şi m-am uitat în jos. La mai puţin de un metru şi jumătate, era o movilă de pământ care marca bârlogul scroafei albe de sub fundaţia casei.

— Scroafă! am strigat, aplecându-mă peste pervaz. Eşti acasă?

Castanele se copseseră şi începuseră să cadă; putea foarte bine să se fi dus în pădure ca să se îndoape cu ele. Dar nu; în solul moale, am văzut urme de copite, care duceau spre bârlog, şi i-am auzit răsuflarea grea răzbătând de acolo.

— Scroafă! am repetat mai tare şi mai autoritar.

Auzind foşnetele şi zgomotele scoase de animalul enorm de sub podea, m-am aplecat şi am lăsat vasul din lemn să cadă precis pe pământul afânat, vărsând doar puţin din conţinutul lui.

Bufnetul produs de aterizarea hârdăului a fost urmat aproape imediat de apariţia unui cap imens, cu peri albi şi cu un bot roz şi fremătător, aşezat pe o ceafă cât un butoi pentru tutun. Cu grohăituri febrile, s-a ivit şi restul corpului, după care scroafa s-a apucat să mănânce, ţinându-şi coada covrig de încântare.

— Da, ai face bine să ţii minte de unde provin binecuvântările pe care le primeşti, i-am spus eu, apoi m-am retras şi m-am chinuit să închid fereastra.

Pervazul era crăpat şi avea adâncituri – fiindcă lăsam hârdăul să stea prea mult pe blat; scroafa era întotdeauna nerăbdătoare şi aproape gata să pătrundă în casă pentru a-şi primi tainul, dacă acesta nu sosea îndată; de aceea îl trânteam pe pervaz.

Deşi eram în parte preocupată de purcea, din minte nu îmi dispăruse chestiunea privitoare la intenţia lui Bobby Higgins de a se căsători şi la toate complicaţiile ei posibile. Fără a mai vorbi de Malva. Sigur, ea era sensibilă la ochii albaştri ai lui Bobby; era un tânăr foarte atrăgător. Dar nu rămânea insensibilă nici la farmecele lui Ian cel Tânăr, chiar dacă ele erau mai puţin vizibile.

M-am întrebat ce părere ar avea Tom Christie despre Ian ca ginere. El nu era *chiar* sărac; avea patru hectare de pământ, deşi nu scotea niciun venit din ele, fiind nedesţelenite. Tatuajele tribale erau mai acceptabile din punct de vedere social decât însemnele cu fierul roşu pe obraz? Probabil, însă Bobby era protestant, în vreme ce Ian era catolic, cel puţin în teorie.

Cu toate acestea, el era nepotul lui Jamie – un lucru care putea acţiona în ambele sensuri. Christie îl invidia nespus pe Jamie; ştiam asta. Ar vedea alianţa dintre familia lui şi a noastră drept un avantaj sau drept ceva ce trebuia evitat cu orice preţ?

Desigur, dacă Roger reuşea să îl determine să se însoare cu Amy McCallum, asta i-ar putea schimba puţin părerea. Brianna nu îmi spusese nimic despre văduvă, dar acum, gândindu-mă retrospectiv, mi-am dat seama că faptul că nu scosese nicio vorbă putea fi un indiciu al sentimentelor reprimate.

Am auzit voci şi râsete venind dinspre bucătărie. Evident, cei de acolo se distrau. M-am gândit să mă duc la ei, dar, aruncând o privire spre birou, l-am văzut pe Jamie stând în picioare lângă masa de lucru, cu mâinile la spate şi privind scrisoarea lordului John cu o încruntare care îi trăda concentrarea.

Nu se gândea la fiica lui, mi-am dat eu seama cu un uşor

fior ciudat, ci la fiul lui.

Am intrat în birou şi i-am cuprins spatele cu braţul, lăsându-mi capul pe umărul său.

— Te-ai gândit cumva să încerci să-l convingi pe lordul John? l-am întrebat cu o uşoară ezitare. Adică să-i spui că americanii ar putea avea dreptate şi să-l faci să gândească la fel ca tine?

Lordul John n-ar fi luptat în conflictul ce avea să urmeze, dar se putea ca Willie s-o facă, ba încă de partea celor care vor pierde. Desigur, luptele vor fi primejdioase şi de o parte, şi de alta, dar adevărul era că americanii vor câştiga, iar singura modalitate de a-l determina pe Willie să se răzgândească era ca prezumtivul lui tată, pe care îl respecta, să pună piciorul în prag.

Jamie a pufnit, dar m-a cuprins cu un braţ.

— John? Mai ţii minte ce ţi-am spus despre highlanderi când Arch Bug a venit la mine cu securea în mână?

— Trăiesc potrivit jurământului lor, dar şi mor pentru el.

M-am înfiorat şi m-am lipit mai strâns de Jamie, descoperind o oarecare alinare lângă trupul lui vânjos. Avea dreptate; văzusem şi eu acea brutală loialitate tribală – şi totuşi, îmi era foarte greu să o înţeleg, chiar şi atunci când o aveam în faţa ochilor.

— N-am uitat, am răspuns.

Jamie a încuviinţat din cap, uitându-se în continuare la scrisoare.

— El e la fel. Nu toţi englezii sunt aşa, dar el e.

A coborât privirea spre mine; în ochi i se citeau mâhnirea şi un respect amestecat cu invidie.

— E omul regelui. Nu ar avea nicio importanţă dacă Arhanghelul Gabriel i s-ar înfăţişa şi i-ar spune ce o să se întâmple; nu-şi va încălca jurământul.

— Aşa crezi? am întrebat eu, oarecum încurajată. Nu sunt chiar atât de convinsă.

El a ridicat surprins din sprâncene, iar eu am continuat, ezitând în timp ce îmi căutam cuvintele:

— E... înţeleg ce vrei să spui. E om de onoare. Dar asta e situaţia. Nu cred că i-a jurat credinţă regelui – nu în acelaşi fel în care oamenii i-au jurat credinţă lui Colum şi nici aşa cum oamenii din Lallybroch ţi-au jurat ţie. Ceea ce contează

pentru el – lucrul pentru care şi-ar da viaţa – este onoarea.

— A, sigur, aşa e, a rostit el rar, încruntându-se concentrat. Dar pentru un soldat ca el, onoarea e totuna cu datoria, nu? Iar asta vine din loialitatea lui faţă de rege, corect?

M-am îndreptat de spate şi mi-am frecat nasul cu degetele, încercând să pun în cuvinte ceea ce gândeam.

— Da, dar nu este exact ce voiam să spun. Pentru el, *ideea* contează. El respectă un ideal, nu o persoană. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoşti, s-ar putea să fie singurul care *să înţeleagă* – acesta va fi un război al idealurilor; probabil primul de acest fel.

A închis un ochi şi m-a privit cercetător cu celălalt.

— Ai stat de vorbă cu Roger Mac. N-ai fi gândit asta singură, englezoaico.

— Din câte înţeleg, şi tu ai discutat cu el, am replicat fără să mă deranjez să resping jignirea; în plus, avea dreptate. Aşadar, înţelegi?

A scos un sunet specific scoţienilor, care indica o aprobare lipsită de convingere.

— L-am întrebat despre cruciade, nu crede că ele au fost purtate în numele unui ideal? S-a văzut silit să admită că au existat idealuri, deşi a spus că a fost vorba de bani şi de politică, iar eu i-am răspuns că aşa a fost întotdeauna şi sigur va fi vorba despre astea şi acum. Dar, da, înţeleg, s-a grăbit el să adauge, văzând că nările mele au început să freamăte. Însă în ceea ce-l priveşte pe John Grey...

— În ceea ce-l priveşte pe John Grey, am continuat eu, ai o şansă să-l convingi, pentru că e deopotrivă raţional şi idealist. Va trebui să-l convingi că onoarea nu înseamnă să-l urmeze pe rege, ci să urmeze idealul de libertate. Dar e posibil.

Jamie a scos un alt sunet specific scoţienilor, de astă dată, din adâncul pieptului, plin de îndoieli şi de nelinişte. Şi, în cele din urmă, am înţeles.

— *Tu* nu faci asta de dragul idealurilor, nu? Nici de dragul... libertăţii. Libertate, autodeterminare şi câte altele.

A scuturat din cap.

— Nu, a rostit el încet. Nici măcar pentru a fi de partea învingătoare – de data asta. Deşi cred că va fi o senzaţie

nouă.

Mi-a zâmbit trist şi, luată prin surprindere, am râs.

— Atunci, de ce? am întrebat, mai delicat.

— Pentru tine, a răspuns fără să ezite. Pentru Brianna şi copilul ei. Pentru familia mea. Pentru viitor. Şi, dacă ăsta nu e un ideal, atunci nu mai există idealuri.

*

Jamie a făcut tot ce-a putut ca trimis, dar obstacolul semnului cu fierul roşu de pe obrazul lui Bobby s-a dovedit insurmontabil. Deşi a recunoscut că Bobby e un tânăr agreabil, domnul Wemyss nu a putut să accepte ideea de a-şi mărita fata cu un ucigaş, indiferent de circumstanţele care duseseră la acea condamnare.

— Oamenii îl vor respinge, domnule, ştiu bine asta, a spus el, clătinând din cap la argumentele aduse de Jamie. Ei nu încetează să întrebe de una şi de alta, dacă un om a fost condamnat. Ochiul lui – sunt convins că nu a făcut nimic ca să stârnească un asemenea atac. Cum aş putea să o expun pe draga mea Elizabeth la astfel de posibile represalii? Chiar dacă ea ar scăpa cu viaţă, ce s-ar alege de soarta ei şi a copiilor, dacă el ar fi ucis în plină stradă într-o bună zi?

Şi-a frânt mâinile, gândindu-se la asta.

— Dacă, într-o bună zi, el nu s-ar mai bucura de ocrotirea înălţimii Sale lordul, nu şi-ar găsi o slujbă ca lumea nicăieri, mai ales că poartă însemnul ruşinii pe faţă. Ar ajunge nişte cerşetori. Am fost şi eu în situaţia asta, domnule, şi pentru nimic în lume nu aş dori ca fiica mea să aibă aceeaşi soartă.

Jamie şi-a trecut palma peste faţă.

— Da... înţeleg, Joseph. Păcat, dar nu pot spune că greşeşti. Însă, dacă asta contează, nu cred că lordul John îl va alunga vreodată.

Palid şi cu o expresie nefericită pe faţă, domnul Wemyss s-a mulţumit să clatine din cap.

— Bine, atunci, a încheiat Jamie şi şi-a împins scaunul în spate. O să-l chem şi îi spui tu ce-ai hotărât.

M-am ridicat şi eu, iar domnul Wemyss a tresărit speriat.

— Vai, domnule! Doar n-o să mă lăsaţi singur cu el!

— Ei, asta-i bună. Nu cred că va încerca să te doboare sau să te tragă de nas, Joseph, a spus Jamie cu blândeţe.

— Nu, a admis domnul Wemyss cu îndoială în glas. Nuu... cred că nu. Totuşi, v-aş fi *foarte* recunoscător dacă aţi... dacă aţi rămâne cât discut cu el! Şi dumneavoastră, doamnă Fraser.

Şi-a întors ochii rugători spre mine. M-am uitat la Jamie, care a dat resemnat din cap.

— Bine, a spus el. Atunci mă duc să-l chem.

*

— Îmi pare rău, domnule.

Joseph Wemyss era aproape la fel de nefericit ca Bobby Higgins. Mic de statură şi sfios, nu era obişnuit să pună întrebări, de aceea se uita mereu spre Jamie pentru sprijin moral, după care îşi îndrepta din nou atenţia asupra stăruitorului peţitor al fiicei lui.

— Îmi pare *rău,* a repetat el, privindu-l pe Bobby în ochi cu un fel de sinceritate deznădăjduită. Îmi placi, tinere, şi te place şi Elizabeth, sunt convins. Dar eu răspund de binele şi de fericirea ei. Şi nu cred... chiar nu pot să mă gândesc că...

— O să mă port frumos cu ea, a zis Bobby, agitat. Ştiţi că aşa voi face, domnule. Va avea câte o rochie nouă în fiecare an şi voi vinde orice ca să aibă încălţări!

Se uita şi el la Jamie, sperând probabil să primească ajutor.

— Sunt convins că domnul Wemyss apreciază în mod deosebit intenţiile tale, Bobby, a rostit Jamie cât de blând a putut. Dar are dreptate, nu? E de datoria lui să găsească cel mai potrivit peţitor pentru micuţa Lizzie. Şi probabil că...

Bobby şi-a înghiţit cu greu nodul din gât. Se îmbrăcase la patru ace pentru discuţie şi purta o legătură de gât scrobită care ameninţa să îl sufoce, livrea, o pereche de pantaloni curaţi din lână şi şosete din mătase bine întreţinute, cârpite cu pricepere doar în câteva locuri.

— Ştiu că nu am mulţi bani, a spus el. Şi nici pământ. Dar am o situaţie bună, domnule! Lordul John îmi plăteşte zece lire pe an şi a fost atât de amabil, încât a spus că pot să-mi

construiesc o căsuţă pe pământul lui şi că, până fac asta, putem locui la conacul său.

— Da, pricep ce spui.

Domnul Wemyss părea din ce în ce mai nefericit. Continua să se uite în altă parte decât la Bobby, probabil din cauza sfiiciunii lui înnăscute şi din dorinţa de a nu-l refuza privindu-l în ochi, dar şi pentru a evita să vadă semnul de pe obrazul lui, eram sigură de asta.

Discuţia a mai continuat o vreme, dar fără niciun rezultat, întrucât domnul Wemyss nu putea să-şi ia inima în dinţi şi să îi spună fără înconjur adevăratul motiv al refuzului.

— O să... în fine, o să mă mai gândesc.

Neputând să mai suporte încordarea, domnul Wemyss s-a ridicat intempestiv în picioare şi aproape că a fugit din cameră, dar s-a silit să se oprească în uşă, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă, şi a adăugat:

— Vreau să spun... să nu crezi că o să mă răzgândesc!

După care a dispărut.

Nedumerit, Bobby s-a uitat după el, apoi s-a întors spre Jamie.

— Mai am speranţe, domnule? Ştiu că veţi fi sincer cu mine.

Era o rugăminte mişcătoare, iar Jamie şi-a ferit privirea de ochii lui mari şi albaştri.

— Nu cred, i-a răspuns.

S-a exprimat cu delicateţe, dar cu hotărâre, iar Bobby şi-a pierdut din curaj. Îşi netezise părul ondulat cu apă; acum mici cârlionţi răsăreau din părul uscat şi des, astfel că arăta ca un miel abia născut, cu coada ciuntită, şocat şi disperat.

— Oare ea... ştiţi cumva, domnule şi doamnă – s-a răsucit spre mine – dacă sentimentele domnişoarei Elizabeth sunt dăruite altcuiva? Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, sigur că o să mă supun. Dar dacă nu...

A ezitat şi a aruncat o privire spre uşa pe care Joseph dispăruse atât de precipitat.

— Credeţi că am vreo şansă de a depăşi obiecţiile tatălui ei? Poate... poate că dacă găsesc vreo cale să fac rost de ceva bani... ori dacă e o problemă de religie...

A pălit uşor când a spus asta, dar şi-a îndreptat umerii cu

hotărâre.

— Eu... cred că sunt dispus să mă botez după riturile Romei, dacă mi se cere. Am vrut să-i spun asta, dar am uitat. Poate îi spuneţi dumneavoastră, domnule?

— Da... da, o să-i spun, zise Jamie cam fără tragere de inimă. Ai hotărât că Lizzie e aleasa, da? Nu Malva?

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

— Păi, ca să fiu sincer, domnule, îmi plac amândouă, sunt convins că aş fi fericit cu oricare dintre ele. Dar... ca să zic adevărul, mi-e o frică de moarte de domnul Christie, a mărturisit el, roşind. Şi mai cred că nu vă înghite, domnule, în vreme ce domnul Wemyss ţine la dumneavoastră. Dacă puteţi... vorbiţi în numele meu, domnule? Vă rog.

În cele din urmă, nici măcar Jamie n-a putut rezista rugăminţilor lui sincere.

— O să încerc, a cedat el. Dar nu-ţi promit nimic, Bobby. Cât mai stai aici înainte de a te întoarce la lordul John?

— Domnia Sa mi-a lăsat la dispoziţie o săptămână pentru peţit, domnule, a zis Bobby, arătând ceva mai fericit. Dar presupun că o să vă duceţi mâine sau, poate, poimâine?

Jamie părea surprins.

— Unde să mă duc?

Bobby părea la fel de surprins.

— Păi... nu ştiu prea bine, domnule. Dar am crezut că dumneavoastră ştiţi.

După alte câteva schimburi de replici, am reuşit să descâlcim povestea. Pe drum, întâlnise un mic grup de călători, fermieri care mânau o turmă de porci spre piaţă. Neplăcându-i prea mult compania porcilor, nu rămăsese cu oamenii aceia decât o noapte, dar la masa de seară, în timpul discuţiilor, auzise referiri la un soi de întrunire şi speculaţii privind participanţii.

— Au pomenit de dumneavoastră, domnule – „James Fraser”, au spus ei. Au adus vorba şi de Ridge, aşa că am fost sigur că despre dumneavoastră vorbeau.

— Ce fel de întrunire? am întrebat din curiozitate. Şi unde?

El a ridicat neajutorat din umeri.

— N-am fost atent, doamnă. Au spus doar că „lunea viitoare”.

Nu-şi amintea nici numele acelor oameni, pentru că fusese prea ocupat să mănânce fără să fie copleşit de prezenţa porcilor. Iar acum, rezultatul nefericit al peţitului îl apăsa prea tare ca să ne mai poată da alte amănunte, aşa că, după întrebările noastre urmate de răspunsuri confuze, Jamie l-a trimis la treaba lui.

— Ai cumva idee... am început eu, dar apoi i-am văzut încruntarea; era evident că ştia.

— Întrunirea pentru alegerea delegaţilor la Congresul Continental. Asta trebuie să fie.

După grătarul în onoarea Florei MacDonald, primise vestea că locul şi data stabilite iniţial pentru întrunire trebuiau abandonate, deoarece organizatorii se temeau de un posibil obstacol. John Ashe îi spusese că vor alege un nou loc şi o altă dată – şi că va fi înştiinţat.

Însă asta se întâmplase înainte de confruntarea din centrul orăşelului Cross Creek.

— Înştiinţarea s-o fi rătăcit, am sugerat eu fără prea multă convingere.

— Poate una, m-a aprobat Jamie. Dar şase?

— Şase?

— Pentru că nu am primit niciun semn, le-am scris celor şase oameni pe care îi cunosc personal în Comitetul de Corespondenţă. N-am primit răspuns de la niciunul.

Cu degetul amorţit, bătea darabana în picior, dar, când şi-a dat seama ce face, s-a oprit.

— N-au încredere în tine, am spus eu, după un moment de tăcere, iar el a scuturat din cap.

— Nici nu-i de mirare, presupun, după ce l-am salvat pe Simms şi l-am tăvălit prin smoală şi pene pe Gerald Forbes în plină stradă.

A zâmbit fără să vrea când şi-a amintit întâmplarea.

— Şi cred că nici sărmanul Bobby nu m-a ajutat în vreun fel; sigur că le-a spus oamenilor acelora că poartă scrisori între mine şi lordul John.

Probabil că era adevărat. Prietenos şi vorbăreţ, Bobby *era* capabil să păstreze un secret – dar numai cu condiţia să i se spună ce anume secret trebuie păstrat. În rest, oricine mânca la masă cu el avea să afle ce treburi învârtea înainte să se aducă budinca.

— Poţi să faci ceva ca să afli? Unde se va ţine întrunirea, adică.

Răsuflă cu zgomot, frustrat.

— Da, probabil. Dar, dacă fac asta şi mă duc acolo, e posibil să mă alunge. Dacă nu chiar mai rău. Cred că nu merită să risc atât de mult.

Mi-a aruncat o privire ironică.

— Cred că trebuia să-i las să-l prăjească pe tipograf.

Am trecut peste asta şi m-am apropiat de el.

— Găseşti tu o soluţie, am spus eu, încercând să-l încurajez.

Lumânarea care măsura orele stătea, pe jumătate aprinsă, pe birou şi el a atins-o. Nimeni nu părea să observe că lumânarea nu se consuma niciodată.

— Poate că... spuse el, cu un aer meditativ. S-ar putea să găsesc o cale. Deşi n-aş vrea să folosesc alta pentru asta.

O altă piatră preţioasă, voia să spună.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Mai aveam două. Câte una pentru fiecare, dacă Roger sau Bree şi Jemmy... însă am alungat categoric un asemenea gând.

— Căci ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul[7]?, am citat eu. Nu ne va sluji la nimic dacă suntem bogaţi în secret, iar dacă *tu* eşti trecut prin smoală şi pene.

Nu-mi plăcea deloc gândul ăsta, dar nu era unul pe care să-l pot ocoli. Jamie a aruncat o privire spre antebraţul lui; îşi suflecase mânecile ca să scrie, iar semnul pe cale de vindecare încă se vedea, o dâră rozalie printre firele de păr decolorate de soare. A suspinat, s-a aşezat la birou şi a ridicat pana din călimară.

— Da. Probabil c-ar fi mai bine să mai trimit câteva scrisori.

7 *Evanghelia după Marcu,* 8:36 (n. tr.).

60
CĂLĂREŢUL PE UN CAL GALBEN-VÂNĂT[8]

Pe data de 20 septembrie, Roger a ţinut o predică pe marginea textului *Dumnezeu şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari*[9]*.* Pe data de 21 septembrie, unul dintre acele lucruri slabe ale lumii a apărut pentru a-i susţine punctul de vedere.

Padraic şi Hortense MacNeill şi copiii acestora nu veniseră la biserică. Veneau întotdeauna, iar absenţa lor a stârnit comentarii – îndeajuns pentru ca Roger să o întrebe pe Brianna în dimineaţa următoare dacă nu ar putea să se ducă până acolo în vizită, pentru a vede dacă nu se întâmplase ceva rău.

— M-aş duce chiar eu, a spus el, adunând ultimele fărâme de pe fundul castronului cu porridge, dar am promis să merg cu John MacAfee şi cu tatăl lui până la Brownsville; omul vrea să-i facă o propunere unei fete de acolo.

— Asta înseamnă că te oferi să îi căsătoreşti pe loc, dacă fata spune da? l-am întrebat eu. Ori te duci până acolo ca să-i împiedici pe oamenii familiei Brown să-l ucidă?

Nu se mai petrecuseră violenţe făţişe după ce duseserăm acolo cadavrul lui Lionel Brown, însă apăruseră mici înfruntări ocazionale când vreun grup din Brownsville întâlnise din întâmplare oameni de la Ridge, uneori în public.

— A doua variantă, a răspuns Roger cu o uşoară grimasă. Deşi trag nădejde că o căsătorie sau două între cei de la Ridge şi cei din Brownsville ar putea îndrepta lucrurile cu timpul.

Jamie, care citea un ziar din ultimul pachet primit, a ridicat privirea când a auzit replica lui Roger.

— A, da? Ei bine, asta e o idee. Însă nu dă întotdeauna roade aşa cum ai vrea, a zis el, apoi a zâmbit. Unchiul meu Colum s-a gândit să rezolve o asemenea neînţelegere cu

---

8 *Apocalipsa,* 6:8: „Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vânăt, şi numele celui care şedea pe el era: Moartea…” (n. tr.).

9 *Corinteni,* 1:27 (n. tr.).

familia Grant, punând la cale o căsătorie între mama şi cineva din neamul Grant. Din păcate, a continuat Jamie, întorcând o pagină, mama nu a vrut să le facă jocul. L-a luat în râs pe Malcolm Grant, l-a înjunghiat pe unchiul Dougal şi a fugit cu tata.

— Serios?

Brianna nu mai auzise povestea asta; părea încântată. Roger i-a aruncat o privire piezişă şi a tuşit, luând ostentativ cuţitul ascuţit cu care ea tăiase cârnaţii.

— Ei bine, fie şi aşa, a spus el, îndepărtându-se de masă fără să lase cuţitul din mână. Ce-ar fi totuşi să arunci o privire la familia lui Padraic, cât să vezi dacă toţi sunt bine?

Până la urmă, eu şi Lizzie am pornit împreună cu Brianna, intenţionând să-i vizităm pe Marsali şi pe Fergus, a căror casă era în apropierea celei a familiei MacNeill.

Pe drum, am întâlnit-o pe Marsali, care se întorcea de la izvorul cu apă pentru whisky, astfel că, în momentul în care am ajuns la casa familiei MacNeill, eram patru.

— Ce e cu atâtea muşte dintr-odată? a întrebat Lizzie, lovind o muscă albastră, care i se aşezase pe braţ, apoi altele două, care zburau în jurul feţei

— Sigur e vreo mortăciune în apropiere, a spus Marsali, adulmecând aerul, în pădure, poate. Auziţi ciorile?

Erau ciori în jur, cârâind în copacii din apropiere. Am ridicat ochii şi am văzut altele, puncte negre pe cerul sclipitor.

— Nu în pădure, a rostit Bree, brusc încordată.

Se uita spre casă. Uşa era bine închisă, iar muştele roiau lângă fereastra acoperită cu o bucată de piele.

— Să ne grăbim.

Duhoarea dinăuntru era insuportabilă. Le-am văzut pe fete icnind şi strângând din buze când am deschis uşa. Din nefericire, trebuia să respirăm. Am tras şi eu puţin aer în piept, după care am traversat încăperea întunecată şi am smuls bucata de piele bine bătută în cuie peste fereastră.

— Lăsaţi uşa deschisă, am spus fără să iau în seamă geamătul slab de nemulţumire ce s-a auzit când a pătruns lumina. Lizzie, du-te şi fă un foc în apropiere de uşă şi altul în dreptul ferestrei. Stârneşte-l cu iarbă şi cu iască, apoi adaugă ceva – lemn umed, muşchi, frunze ude – ca să iasă

mult fum.

Insectele începuseră să pătrundă în încăpere la câteva secunde după ce am deschis fereastra şi vâjâiau prin dreptul feţei mele: tăuni, muşte-albastre şi ţânţari. Atrase de miros, se îngrămădiseră pe buştenii încălziţi de soare din faţa casei, încercând să intre, moarte de foame şi abia aşteptând să îşi depună ouăle.

Peste câteva minute, camera avea să devină un iad bâzâitor, însă noi aveam nevoie de lumină şi de aer, aşa că ne ocupam de insecte pe cât se putea. Mi-am scos eşarfa şi am îndoit-o, transformând-o în ceva de alungat muştele, lovind cu ea într-o parte şi în alta în timp ce mă îndreptam spre pat.

Hortense şi cei doi copii erau acolo. Toţi goi, cu membrele palide sclipind de sudoare din cauza zăpuşelii din casă. Aveau pielea albicioasă şi lipicioasă în locurile în care razele soarelui cădeau pe ei, iar picioarele le erau brăzdate de o culoare cafeniu-roşcată. Am sperat că era vorba doar de diaree, nu şi de pierderi de sânge.

Cineva a gemut; altcineva s-a mişcat. Aşadar, nu muriseră toţi, slavă Cerului! Velinţele fuseseră azvârlite pe podea într-o grămadă informă – asta era bine, întrucât erau în mare parte curate. M-am gândit că nu strica să ardem salteaua din paie imediat ce îi scoteam pe toţi afară.

— *Nu* cumva să-ţi bagi vreun deget în gură, am murmurat spre Bree în momentul în care ne-am apucat de treabă, alegând pe cineva din mormanul de oameni.

— Cred că glumeşti, a replicat ea printre dinţi, în timp ce îi zâmbea unei copile de cinci sau şase ani, care zăcea pe jumătate ghemuită după un acces de diaree.

Bree şi-a strecurat mâinile la subsuorile fetiţei.

— Hai, scumpo, stai să te ridic.

Copila era prea slăbită pentru a protesta că o mişca; braţele şi picioarele îi atârnau ca nişte fire tăiate. Starea surorii ei era şi mai alarmantă; în vârstă de cel mult un an, avea ochii adânciţi în orbite, semn clar de deshidratare gravă. I-am ridicat mâna slăbuţă şi i-am ciupit uşor pielea. A rămas un moment cenuşie, după care, treptat, dar foarte lent, culoarea a început să dispară.

— La naiba! am murmurat şi m-am aplecat repede să-i

ascult inima, ţinându-i o mână pe piept.

Nu murise – am simţit pulsul slab – dar nu era departe de asta. Dacă depăşise faza în care putea să sugă sau să bea, nimic nu avea s-o mai salveze.

În momentul în care mi-a trecut prin minte acest gând, m-am ridicat şi am privit cercetător prin cameră. Nu exista deloc apă; o tigvă găurită zăcea lângă pat, goală. Cât timp trecuse de când nimeni de aici nu băuse apă?

— Bree, am spus eu, cu glas controlat, dar poruncitor, adu repede nişte apă!

Ea aşezase copila mai mare pe podea şi o curăţa de mizerie; a ridicat totuşi ochii spre mine, iar expresia de pe faţa mea a făcut-o să lase deoparte cârpa pe care o folosea şi să se salte în picioare. A luat ibricul pe care i l-am întins şi a dispărut. I-am auzit sunetul paşilor în timp ce alerga prin curtea din spate.

Muştele se aşezau pe faţa lui Hortense; am fluturat eşarfa aproape de ea ca să le alung. Pânza i-a măturat faţa, dar muşchii slăbiţi abia dacă au tresărit. Respira, i-am văzut pântecul, umflat de gaze, mişcându-se slab.

Unde era Padraic? Probabil la vânătoare.

Dincolo de duhoarea intestinelor golite, m-a lovit un iz ciudat şi m-am aplecat să adulmec. Un miros dulce, înţepător, de fermentaţie, amintind de al merelor stricate. Am vârât mâna sub umărul lui Hortense şi am rostogolit-o spre mine. Sub corpul ei, era o sticlă goală. Mi-a fost de ajuns s-o apropii de nas ca să aflu ce conţinuse.

— Mama dracilor, mama dracilor! am spus în surdină.

Cumplit de bolnavă şi fără apă la îndemână, Hortense băuse rachiu de mere, fie pentru a-şi potoli setea, fie pentru a-şi linişti crampele de stomac. Lucru logic – numai că alcoolul e un diuretic. Elimină şi mai multă apă dintr-un organism deja grav deshidratat, fără a mai vorbi de faptul că irită tubul intestinal, care nu are nevoie de aşa ceva.

Iisuse, le-a dat şi copiilor să bea?

M-am aplecat spre fata mai mare. Era moale ca o păpuşă din cârpe, capul i se legăna pe umeri, însă carnea ei avea încă o oarecare fermitate. Am pişcat-o de o mână; pielea a rămas puţin ridicată, dar a redevenit netedă mai repede decât a fetiţei mici.

Când am pişcat-o, a deschis ochii. Asta era bine. I-am zâmbit şi am alungat muştele de pe buzele ei întredeschise. Membranele moi, de culoare roz, erau uscate şi păreau lipicioase.

— Bună, draga mea, am spus încet. Nu te speria. Sunt aici.

Dar asta avea să ajute? m-am întrebat. La naiba cu toate; dacă aş fi venit cu o zi înainte...

Am auzit paşii grăbiţi ai Briannei şi am întâmpinat-o la uşă.

— Am nevoie de... am început eu, dar ea m-a întrerupt.

— Domnul MacNeill e în pădure! L-am găsit în drum spre izvor. E...

Vasul din mâna ei era tot gol. L-am înşfăcat exasperată.

— Apă! Am nevoie de apă!

— Bine, dar... domnul MacNeill e...

I-am dat vasul înapoi şi am trecut pe lângă ea.

— Îl găsesc eu, am spus. Tu adu apă! Dă-le să bea – întâi fetei mai mici! Pune-o pe Lizzie să te ajute – focurile mai pot aştepta! Fugi!

Întâi am auzit bâzâitul muştelor şi pielea mi s-a înfiorat de dezgust. În aer liber, atrase de miros, ele îl descoperiseră imediat. Am inspirat adânc şi m-am strecurat prin desişul în care era Padraic, prăbuşit în iarbă, sub un sicomor.

Nu murise. Mi-am dat seama de asta imediat, pentru că muştele erau ca un nor deasupra lor, încă nu îl acoperiseră – zburau, coborau pe el şi se ridicau când el făcea vreo mişcare.

Stătea ghemuit pe pământ, purtând doar o cămaşă, iar un vas pentru apă se afla aproape de capul lui. Am îngenuncheat şi l-am privit cu atenţie. Cămaşa şi picioarele erau murdare, la fel şi iarba pe care zăcea.

Excrementele erau foarte apoase – cea mai mare parte pătrunseseră în sol dar am văzut şi ceva materie solidă. Fusese lovit de boală mai târziu decât Hortense şi copiii; nu avusese crampe multă vreme, altfel ar fi excretat mai mult apă cu firicele de sânge.

— Padraic!

— Doamnă Claire, slavă Cerului că aţi venit!

Avea glasul atât de răguşit, că abia am putut distinge cuvintele.

— Copilaşii mei... Sunt bine?

S-a ridicat nesigur într-un cot. Câteva şuviţe de păr i se lipiseră de faţa scăldată în sudoare. A încercat să se uite la mine, dar pleoapele erau umflate de la înţepăturile de tăuni, astfel că nu a reuşit decât să întredeschidă ochii.

— I-am găsit.

Am pus mâna pe umărul lui şi l-am strâns în semn de încurajare.

— Stai întins, Padraic. Aşteaptă puţin până mă ocup de copii şi după aceea te ajut şi pe tine.

Era în mare suferinţă, dar nu în pericol imediat, iar starea copiilor era mai gravă.

— Lăsaţi-mă pe mine, a bolborosit Padraic. Nu mă... luaţi în seamă...

S-a legănat, a îndepărtat cu mâna muştele care i se târau pe faţă şi pe piept, apoi a scos un geamăt când au apărut din nou crampele şi s-a ghemuit ca şi cum o mână uriaşă l-ar fi strivit în strânsoarea ei.

Alergam deja spre colibă. În praful potecii, se vedeau dâre de apă – bun, însemna că Brianna trecuse pe acolo în mare grabă.

Dizenterie amibiană? Toxiinfecţie alimentară? Febră tifoidă? Tifos? Holeră? Rogu-te, Doamne, nu dorim aşa ceva. Pe atunci, toate astea şi multe alte boli erau grupate pur şi simplu sub numele de „diaree cu sânge”, din motive evidente. La drept vorbind, numele nici nu conta.

Primejdia imediată a tuturor acestor boli diareice era deshidratarea. În efortul de a elimina invadatorul microbian care irita intestinele, tractul gastrointestinal se golea pur şi simplu în mod repetat, lipsind organismul de apa necesară circulaţiei sângelui, eliminării reziduurilor, răcirii corpului prin transpiraţie, întreţinerii creierului şi a membranelor – apa necesară pentru menţinerea *vieţii.*

Dacă putea fi hidratat suficient prin perfuzii cu glucoză sau cu lichide saline, pacientul putea să se vindece singur şi să-şi revină. În absenţa intervenţiei intravenoase, singura posibilitate era administrarea de fluide pe gură sau prin rect cât mai rapid şi constant, cât timp era necesar. Dacă

se putea aşa ceva.

Dacă pacientul nu reuşea să păstreze nici măcar apa în organism... Nu credeam că membrii familiei MacNeill vărsaseră. Între alte mirosuri din casă, nu-mi aminteam să-l fi simţit pe cel specific de vomă. Însemna că nu era vorba de holeră, iar asta era bine.

Brianna stătea pe podea, lângă fetiţa mai mare, ţinându-i capul în poală şi lipind o cană de buzele ei. Lizzie era îngenuncheată aproape de vatră, cu faţa îmbujorată de efort în timp ce aprindea focul. Muştele se aşezau pe corpul nemişcat al femeii din pat, iar Marsali stătea ghemuită peste trupul moale al fetiţei celei mici, pe care o ţinea în poală, străduindu-se să o facă să bea.

Apa vărsată îi umezise rochia. Am văzut capul copilei legănându-se fără vlagă şi apa scurgându-se peste obrajii moi şi lipsiţi de relief.

— Nu poate, repeta Marsali. Nu poate, nu poate!

Nesocotindu-mi propriul sfat referitor la degete, am vârât fără nicio milă degetul arătător în gura copilei, pipăind palatul pentru a declanşa un reflex de înec. A reacţionat; copila s-a înecat cu apa din gură şi a gâfâit, iar eu i-am simţit limba prinzându-se strâns de degetul meu într-o fracţiune de secundă.

Sugea. Era încă sugar, hrănit la sân, iar suptul este primul instinct important pentru supravieţuire. M-am răsucit şi am aruncat o privire către femeie, dar vederea sânilor plaţi şi a sfârcurilor înfundate mi-a fost de ajuns; chiar şi aşa, am apucat un sân şi l-am strâns cu degetele spre sfârc. Am repetat mişcarea – nu, pe sfârcurile cafenii nu a apărut nicio picătură de lapte, iar ţesutul sânului era flasc în palma mea. Fără apă, nu exista nici lapte.

Pricepând ce făceam, Marsali a tras de gulerul rochiei în jos, apăsând copilul pe sânul dezgolit. Picioruşele fetiţei atârnau moi pe lângă rochia ei, cu degetele învineţite şi strânse ca nişte petale ofilite.

În acest timp, eu i-am dat capul pe spate lui Hortense şi i-am turnat apă în gura deschisă. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Marsali strângându-şi sânul cu o mână, masându-l grăbită ca să facă laptele să curgă, iar eu, ca o reproducere a acelei mişcări, am masat gâtul femeii care îşi

pierduse cunoştinţa, îndemnând-o să înghită.

Pielea îi era alunecoasă din cauza sudorii, din care mare parte provenea de la mine. Simţeam firicelele de transpiraţie scurgându-mi-se pe spinare, gâdilându-mă între fese. Mi-am adulmecat propriul miros, un iz ciudat, metalic, precum arama încinsă.

Gâtul i se mişca în peristaltism şi mi-am retras mâna. Hortense s-a înecat şi a tuşit, capul i-a alunecat într-o parte şi stomacul i s-a contractat, trimiţând puţinul conţinut în sus. I-am şters urmele de vomă de pe buze şi am apăsat din nou cana cu apă de gura ei. Buzele nu i s-au mişcat; apa i-a umplut gura şi s-a scurs pe faţă şi pe gât.

În bâzâitul supărător al muştelor, am auzit glasul lui Lizzie venind din spatele meu, calm, dar estompat, de parcă ar fi vorbit de foarte departe.

— Doamnă, n-aţi putea să nu mai blestemaţi? Să nu vă audă copiii.

M-am întors brusc spre ea şi abia atunci mi-am dat seama că repetasem de câteva ori „fir-ar al dracului”, cu voce tare, în timp ce mă ocupam de femeie.

— Da, am spus. Iartă-mă!

După care m-am întors la Hortense.

Am reuşit să o fac să bea puţină apă când şi când, dar nu era suficient. Nici pe departe, având în vedere că intestinele ei încă încercau să se debaraseze de ceea ce le chinuia. Diaree cu sânge.

Lizzie se ruga.

— Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine...

Brianna murmura şi ea ceva în surdină, sunete imploratoare de încurajare maternă.

— Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Iisus...

Am pus degetul mare pe artera carotidă, ca să iau pulsul. L-am simţit explodând, sărind o bătaie şi continuând tot astfel, tresăltând ca o căruţă căreia îi lipsea o roată. Inima ei începea să cedeze, bătând neregulat.

— Preasfântă Marie, Maica lui Dumnezeu...

Am lovit cu pumnul în mijlocul pieptului lui Hortense, apoi am repetat procedura de câteva ori, suficient de tare ca patul şi trupul răsfirat să vibreze sub forţa loviturilor.

Bâzâind, muştele s-au ridicat alarmate de pe salteaua de paie, îmbibată de lichide.

— Nu, a rostit încet Marsali, în spatele meu. Nu, nu, te rog, Doamne!

Mai auzisem acel ton de nedumerire, de protest şi de rugăminte respinsă – şi am înţeles ce se întâmplase.

— Roagă-te pentru noi, păcătoşii...

Ca şi cum ar fi auzit, Hortense a întors capul pe neaşteptate şi a deschis larg ochii, privind spre locul în care se afla Marsali, deşi mi-am dat seama că nu vedea nimic. Apoi a închis ochii şi s-a crispat brusc, ducându-şi picioarele până aproape de bărbie. A dat capul pe spate, iar corpul i s-a cutremurat în spasme, după care, la fel de brusc, s-a destins. Nu voise să-şi lase copila să plece singură. Fir-ar să fie!

— Acum şi în ceasul morţii noastre, amin. Bucură-te, Marie, cea plină de har...

Glasul slab al lui Lizzie a continuat litania mecanic, repetând cuvintele de rugă la fel de absentă precum o făcusem şi eu mai devreme. Am ţinut-o pe Hortense de mână, verificându-i pulsul, dar era o simplă formalitate, îndurerată, Marsali s-a aplecat peste trupul micuţ, pe care l-a legănat şi l-a lipit de sân. Laptele a început să picure din sânul umflat, încet, apoi mai repede, căzând ca o ploaie albă peste faţa încremenită, dorind zadarnic să hrănească şi să readucă la viaţă.

Aerul era încă înăbuşitor, încărcat de mirosuri, de muşte şi de vorbele rugăciunii rostite de Lizzie, însă casa părea pustie şi ciudat de tăcută.

Am auzit un sunet venind de afară; zgomot de mers târâş, un geamăt de durere şi de oboseală extremă. Apoi, un sunet înfundat de cădere, un icnet şi o răsuflare adâncă. Padraic reuşise să ajungă până în pragul casei. Brianna s-a uitat spre uşă, ţinând în braţe fetiţa mai mare, care încă trăia. Cu grijă, am dat drumul mâinii inerte şi m-am dus să o ajut.

61
O MOLIMĂ CHINUITOARE

Zilele deveneau tot mai scurte, dar încă se lumina devreme. Ferestrele din faţă ale casei erau orientate spre est, iar razele soarelui care se înălţa luminau podeaua curată din lemn de stejar a camerei medicale. Vedeam dâra sclipitoare de lumină înaintând pe scândurile fasonate manual; dacă aş fi avut un ceas adevărat, aş fi putut trasa pe podea un ceas solar, marcând îmbinările dintre scânduri ca minute.

Însă eu le marcam prin bătăi de inimă, aşteptând momentele în care razele soarelui atingeau blatul pe care era pregătit microscopul, având alături lamele şi un pocal.

Am auzit paşi uşori pe coridor şi Jamie a deschis uşa împingând-o cu umărul, pentru că avea în fiecare mână câte o cană din cositor cu lichid fierbinte, înfăşurată într-o cârpă ca să nu se frigă.

— *Ciamar a tha thu, mo chridhe,* a spus el încet şi mi-a dat o cană, sărutându-mă uşor pe frunte. Cum merg lucrurile?

— Ar putea fi şi mai rău.

I-am aruncat un zâmbet de recunoştinţă, deşi întrerupt de un căscat.

Nu era nevoie să îi spun că Padraic şi fiica lui mai mare trăiau încă; şi-ar fi dat seama imediat că se întâmplase ceva tragic doar uitându-se la faţa mea. De fapt, dacă nu apăreau complicaţii, socoteam că amândoi se vor însănătoşi; rămăsesem cu ei toată noaptea, trezindu-i din oră în oră ca să le dau să bea un amestec de apă cu miere, la care adăugasem puţină sare, alternativ cu o infuzie concentrată din mentă şi coajă de corn, ca să le calmez intestinele.

Am ridicat cana – ceai de talpa-gâştei – şi, închizând ochii, am inspirat parfumul uşor amărui şi am simţit că muşchii încordaţi ai gâtului şi ai umerilor mi se destind deja.

Jamie mă văzuse că îmi răsucesc capul ca să mă relaxez, aşa că a pus mâna lui mare, minunat de caldă de la cana cu

ceai fierbinte, pe ceafa mea. Am scos un geamăt slab de extaz sub atingerea lui, iar el a chicotit, în timp ce îmi masa muşchii dureroşi.

— N-ar trebui să te culci, englezoaico? N-ai dormit deloc azi-noapte.

— Ba da... dar puţin.

Moţăisem bine, stând lângă fereastra deschisă, trezită când şi când de atingerea surprinzătoare a câte unui fluture care pătrundea în încăpere, atras de strălucirea lumânării mele. Doamna Bug venise în zori, proaspătă şi apretată, pregătită să preia îngrijirea bolnavilor.

— O să mă întind puţin, i-am promis. Dar mai întâi vreau să arunc o privire.

Am arătat spre microscop, care era asamblat şi pregătit pe masă. Alături de el erau câteva sticluţe, cu dopuri din cârpe răsucite, fiecare conţinând un lichid cafeniu. Jamie s-a uitat încruntat la ele.

— O privire? La ce?

A ridicat nasul lung şi drept şi a adulmecat aerul.

— Ăsta e rahat?

— Da, am răspuns fără a mă deranja să-mi înăbuş un căscat care a făcut să-mi trosnească fălcile.

Cât de discret putusem, colectasem probe de la Hortense şi de la copil şi, mai apoi, de la pacienţii mei în viaţă. Jamie le-a măsurat din ochi.

— Ce anume vrei să descoperi? a întrebat el prevăzător.

— Ei bine, nu ştiu, am recunoscut. Şi, de fapt, s-ar putea să nu găsesc nimic – ori să găsesc ceva pe care să nu-l pot recunoaşte. Dar probabil că o amibă sau un bacil i-a îmbolnăvit pe membrii familiei MacNeill – şi cred că *aş recunoaşte* o amibă; sunt destul de mari. Relativ vorbind, m-am grăbit să adaug.

— A, da?

Şi-a împreunat sprâncenele roşcate.

— De ce?

Era o întrebare mai bună decât îşi închipuia el.

— Păi, pe de-o parte, ca să-mi satisfac curiozitatea, am recunoscut eu. Pe de altă parte, dacă descopăr un organism care a cauzat suferinţa şi pe care îl recunosc, voi afla mai multe despre boală – cât ţine, de exemplu, şi dacă

există complicaţii pe care să le caut în mod special. Şi cât de molipsitoare e.

Cu cana ridicată spre buze, Jamie mi-a aruncat o privire.

— E o boală pe care o poţi lua şi *tu?*

— Nu ştiu, am recunoscut. Deşi sunt aproape sigură că da. Am fost vaccinată împotriva tifosului şi a febrei tifoide, dar boala asta nu arată ca niciuna dintre ele. Şi nu există vaccinuri împotriva dizenteriei sau a infestării cu giardia.

Jamie s-a încruntat, sorbind din ceai. Mi-a apăsat ceafa cu degetele încă o dată, apoi şi-a retras mâna.

Am sorbit cu grijă din ceai, oftând de plăcere când mi-a ars gâtul şi a coborât, fierbinte şi liniştitor, în stomac. Jamie s-a aşezat pe un taburet şi a întins picioarele. A privit spre cana aburindă pe care o ţinea între palme.

— Ţi se pare că e fierbinte ceaiul? m-a întrebat el.

Am ridicat mirată din sprâncene. Ambele căni erau încă înfăşurate în cârpe şi am simţit căldura ajungându-mi în palme.

— Da, i-am răspuns. De ce?

A ridicat cana şi a sorbit puţin ceai, pe care l-a ţinut în gură câteva clipe înainte de a-l înghiţi; i-am văzut muşchii lungi ai gâtului mişcându-se.

— Brianna a venit în bucătărie când îl pregăteam, mi-a explicat el. A pus jos ligheanul şi crăticioara cu săpun, a luat un polonic şi şi-a turnat apă din ceainic peste mâini, întâi peste una, apoi peste cealaltă.

A tăcut un moment.

— Apa fierbea când o luasem de pe foc, cu câteva clipe înainte.

M-am înecat cu gura de ceai pe care o sorbisem mai devreme.

— S-a opărit? l-am întrebat după ce mi-am recăpătat suflul.

— Da, a răspuns el, cu glas destul de sumbru. S-a spălat de la vârful degetelor până la coate şi am văzut băşici pe dosul palmei, acolo unde a atins-o apa fiartă.

A făcut o scurtă pauză şi ochii lui, de un albastru-închis din cauza îngrijorării, i-au întâlnit pe ai mei.

Am mai luat o gură din ceaiul îndulcit cu miere. În încăpere era destul de răcoare, pentru că abia trecuseră

zorii, aşa că răsuflarea mea fierbinte a produs firicele de aburi când am oftat.

— Copilaşul lui Padraic a murit în braţele lui Marsali, am spus încet. Brianna a ţinut în braţe celălalt copil. Ştie că boala e molipsitoare.

Aşa că nu trebuia să-şi atingă sau să-şi ia în braţe propriul copil fără ca mai întâi să elimine toate temerile.

Jamie s-a mişcat neliniştit.

— Da, a început el. Şi totuşi...

— E vorba de altceva, am spus şi mi-am lipit palma de încheietura mâinii lui, spre liniştirea amândurora.

Răcoarea trecătoare a aerului dimineţii atingea deopotrivă faţa şi mintea, alungând încâlcitura caldă a viselor. Iarba şi copacii erau încă luminaţi de razele de soare din zori, încă reci, cu umbre albăstrui şi misterioase, iar Jamie părea a fi un punct de referinţă fix, bine înfipt în lumina schimbătoare.

— E vorba de altceva, am repetat. Pentru ea, vreau să zic.

Am inspirat aerul dulceag al dimineţii, simţind mirosul de iarbă umedă şi de zorele.

— M-am născut la sfârşitul unui război – Marele Război, aşa i s-a spus, pentru că lumea nu mai avusese parte de ceva asemănător. Ţi-am mai povestit despre el.

Glasul meu a sunat întrebător, iar Jamie a dat afirmativ din cap, cu ochii aţintiţi asupra mea, ascultându-mă.

— După ce m-am născut eu, în anul următor a izbucnit o mare epidemie de gripă. În întreaga lume. Oamenii mureau cu sutele şi cu miile; au dispărut sate întregi în decurs de o săptămână. Iar apoi a apărut cealaltă nenorocire, războiul meu.

Am rostit ultimele cuvinte fără să îmi dau seama, însă, auzindu-le, am simţit că un colţ al gurii mi-a tresărit ironic. Jamie a observat şi a schiţat un zâmbet. Ştia la ce mă refer – la acel ciudat sentiment de mândrie care se naşte când cineva trece printr-un conflict cumplit, care îi lasă neobişnuita impresie că-i aparţine. Degetele lui mi-au cuprins încheietura mâinii.

— Iar ea n-a văzut niciodată ce înseamnă ciuma sau războiul, a zis el, începând să priceapă. Niciodată?

Vocea lui avea un ton ciudat. Era ceva aproape imposibil de înţeles pentru un bărbat născut războinic, crescut să lupte imediat ce putea ridica sabia în mână; născut cu ideea că trebuie să se apere pe sine şi să-şi protejeze familia prin violenţă. O idee de neînţeles, dar una minunată.

— Doar la cinematograf. În filme, vreau să zic. La televizor.

Nu înţelegea la ce mă refeream şi nu îi puteam explica. Felul în care filmele se concentrau asupra războiului în sine; bombe, avioane şi submarine şi fiorul emoţionant al sângelui vărsat dinadins; senzaţia de nobleţe în moartea deliberată.

El ştia cum sunt câmpurile de bătălie cu adevărat – câmpurile de bătălie şi ceea ce urma după ele.

— Cei mai mulţi dintre bărbaţii şi femeile care au luat parte la aceste războaie n-au murit în luptă directă. Au murit aşa...

Am ridicat cana spre fereastra deschisă, spre munţii paşnici, spre adâncitura îndepărtată în care era ascunsă casa lui MacNeill.

— Au murit de boală şi pentru că au fost neglijaţi, pentru că nimeni nu putea împiedica asta.

— Am văzut aşa ceva, a spus el încet, aruncând o privire spre sticluţele cu dop. Ciuma şi frigurile au bântuit nestăvilite într-un oraş, iar jumătate dintre oamenii unui regiment au murit din cauza diareii.

— Sigur c-ai văzut aşa ceva.

Dintre florile din curtea interioară se ridicau albiliţe şi fluturi galben-sulf, iar ici şi colo plutea leneş câte un fluture coada-rândunicii ieşit din umbrele pădurii. Mi-am lăsat degetul mare pe încheietura lui Jamie şi i-am simţit pulsul, lent şi puternic.

— Brianna s-a născut la şapte ani după ce penicilina a ajuns să fie folosită în mod obişnuit. S-a născut în America, nu în asta – am făcut un semn din cap spre fereastră ci în cea care va fi. Acolo nu se întâmplă des să moară mulţi oameni de boli molipsitoare.

I-am aruncat o privire lui Jamie. Lumina îi atinsese talia şi făcea cana de cositor din mâna lui să lucească.

— Îţi aduci aminte care e primul cunoscut de-al tău care a murit?

Jamie a pălit, surprins, apoi a căzut pe gânduri. După o clipă, a clătinat din cap.

— Fratele meu a fost prima persoană importantă, dar sigur trebuie să fi existat şi alţii înaintea lui.

— Nici eu nu-mi amintesc.

Părinţii mei, fireşte; moartea lor mă afectase. Dar, fiindcă mă născusem în Anglia, trăisem în umbra monumentelor funerare şi a comemorărilor, iar în jurul meu mureau cu regularitate oameni; mi-am amintit brusc de tata, îmbrăcat într-un costum negru şi punându-şi pe cap o pălărie de fetru ca să se ducă la înmormântarea soţiei brutarului. Doamna Briggs, aşa o chema, însă ea nu fusese prima; ştiam deja despre moarte şi înmormântări. Oare ce vârstă aveam atunci? Patru ani?

Eram foarte obosită. Din cauza lipsei de somn, îmi simţeam ochii de parcă aş fi avut nisip în ei, iar lumina delicată a zorilor creştea deja până la strălucirea soarelui răsărit pe deplin.

— Cred că moartea lui Frank a fost prima care a lovit-o pe Brianna. Poate au mai fost şi altele, nu ştiu. Dar problema e că...

— Am prins ideea.

A întins mâna, mi-a luat cana şi a aşezat-o pe blatul dulapului, după care a golit-o pe a lui şi a pus-o alături.

— Nu se teme pentru ea, nu? m-a întrebat privindu-mă cu ochi sfredelitori. E vorba de copil.

Am încuviinţat din cap. Brianna ştia, desigur, ca orice persoană educată, că astfel de lucruri erau posibile. Dar să-ţi vezi copilul murind brusc sub ochii tăi de ceva atât de simplu ca o diaree...

— E o mamă bună, am spus şi am căscat.

Chiar era. Însă niciodată nu simţise visceral că un lucru atât de neînsemnat ca un microb i-ar putea răpi copilul. Nu până ieri.

Jamie s-a ridicat brusc şi m-a tras în picioare.

— Englezoaico, du-te la culcare! Asta mai poate aştepta, mi-a zis şi a arătat către microscop. N-am auzit ca rahatul să se strice din cauză că e păstrat prea mult.

Am izbucnit în râs şi m-am prăbuşit moale peste el, lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

— S-ar putea să ai dreptate.

Dar tot nu m-am desprins de el. M-a ţinut în braţe şi am urmărit împreună lumina soarelui crescând, urcând încet pe perete.

AMIBA

Am rotit oglinda microscopului câţiva milimetri, ca să am cât mai multă lumină.

— Priveşte.

M-am dat puţin înapoi şi i-am făcut semn Malvei să vină să se uite.

— O vezi? Chestia aia mare, clară, din mijloc, cu lobi şi nişte pete pe ea?

S-a încruntat, apoi a închis un ochi pe jumătate şi a privit prin ocular, după care a răsuflat triumfător.

— O văd clar! Seamănă cu o bucată de prăjitură cu coacăze pe care cineva a scăpat-o pe podea, nu?

— Exact, am spus, zâmbind când am auzit descrierea, în ciuda seriozităţii cu care ne desfăşuram investigaţia. E o amibă – unul dintre cele mai mari tipuri de microorganisme. Şi sunt sigură că ea e vinovata.

Ne uitam la lamele pregătite din mostrele de scaun pe care le recoltasem de la toţi bolnavii, pentru că familia lui Padraic nu era singura afectată. Mai existau trei familii în care cel puţin o persoană suferea de perfida diaree cu sânge – şi în toate mostrele pe care le verificasem până atunci descoperisem acea amibă ciudată.

— Adevărat?

Malva ridicase ochii spre mine când îi vorbisem, dar acum se uita din nou fascinată prin ocular.

— Cum poate ceva atât de mic să provoace o asemenea *stramash*[10] în ceva atât de mare ca un om?

— Ei bine, *există* o explicaţie, am spus eu, trecând uşor o altă lamelă printr-o baie de colorant şi aşezând-o să se usuce. Dar mi-ar trebui ceva timp ca să-ţi explic totul despre celule. Ţii minte că ţi-am arătat celule de pe mucoasa gurii, da?

Malva a dat din cap, încruntându-se uşor şi şi-a plimbat limba pe interiorul obrazului.

— Ei bine, organismul produce tot felul de celule diferite, printre care unele speciale, a căror misiune e să lupte împotriva bacteriilor – lucrurile acelea mici, cu formă

10 *Stramash* (dialect scoţian), distrugere, dezordine (n. tr.).

rotunjită, le mai ţii minte?

Am făcut semn spre lamela cu materii fecale, ce avea cantităţi uriaşe de *Escherichia coli*[11] şi altele de felul ăsta.

— Numai că există milioane de feluri, iar câteodată apare un microorganism pe care celulele specializate nu-l pot dovedi. Ştii că ţi-am arătat *Plasmodium-ul* din sângele lui Lizzie?

Am arătat spre vasul cu dop de pe blat; recoltasem sânge de la Lizzie cu doar o zi sau două în urmă şi îi arătasem Malvei paraziţii malariei din celule.

— Şi cred că amiba asta a noastră ar putea fi la fel.

— Şi-atunci, noi o să le dăm penicilină celor bolnavi?

Am zâmbit uşor auzind acel „noi” plin de entuziasm, deşi nu prea aveam motive să zâmbesc, dacă mă gândeam la situaţia generală.

— Nu, mă tem că penicilina nu are efect asupra dizenteriei provocate de amiba asta – aşa se numeşte diaree gravă, „dizenterie”. Nu putem acţiona decât cu nişte ierburi.

Am deschis dulapul şi mi-am plimbat ochii peste şirurile de sticluţe şi snopurile învelite în pânză şi am rămas pe gânduri.

— Pelinul, pentru început.

Am luat borcanul şi i l-am întins Malvei, care venise lângă mine, privind cu interes misterele din dulap.

— Usturoiul e bun în general pentru infecţii ale tubului digestiv, însă poate fi folosit şi pentru comprese în cazul problemelor de piele, nu?

— Ce-ar fi să folosim ceapă? Bunica fierbea o ceapă şi mi-o punea pe ureche când eram mică şi mă durea. Mirosea tare urât, dar îşi făcea treaba!

— N-ar strica. Atunci, du-te în cămară şi adu... hm... trei cepe mari şi câteva căpăţâni de usturoi.

— Imediat, doamnă!

A lăsat jos borcanul cu pelin şi a ţâşnit afară, cu sandalele plescăind. M-am întors spre rafturi, străduindu-mă să îmi domolesc graba.

---

11 Bacterie care descompune lactoza, iar în urma unor dezechilibre ale florei intestinale, poate produce îmbolnăviri (n. tr.).

Eram sfâşiată între dorinţa de a mă întoarce la bolnavi ca să-i îngrijesc şi nevoia de a prepara doctorii care le-ar *putea* fi de ajutor. Însă existau şi alte persoane care se puteau ocupa de îngrijirea lor, dar nimeni, în afară de mine, nu ştia îndeajuns de multe pentru a încerca să creeze un leac antiparazitar.

Pelin, usturoi... turiţă-mare. Şi genţiană. Orice plantă care să aibă un conţinut mare de cupru şi sulf – a, şi rubarbă. Sezonul în care putea fi culeasă trecuse, dar avusesem o recoltă bună şi pusesem deoparte câteva zeci de sticluţe cu pastă fiartă şi sirop din această plantă, deoarece doamnei Bug îi plăcea să folosească aşa ceva la plăcinte, iar siropul asigura o oarecare doză de vitamină C în lunile de iarnă. Asta avea să constituie o bază grozavă pentru doctorie. Aş fi adăugat şi ulm alunecos, căci calmează tractul intestinal, cu toate că efectele sale s-ar fi putut dovedi neînsemnate faţă de ravagiile produse de atacul virulentei amibe.

M-am apucat să mărunţesc pelinul şi turiţa-mare în mojar, întrebându-mă de unde naiba venise boala. Dizenteria amibiană era, în general, o boală tropicală, deşi Dumnezeu ştia că văzusem boli tropicale pe coastă, aduse de sclavi şi de comerţul cu zahăr din Indii – şi nu puţine cazuri şi pe continent, căci astfel de boli, nefiind mortale de la început, deveneau cronice şi călătoreau cu victimele lor.

Era posibil ca vreunul dintre pescari să fi contractat boala în timpul călătoriei dinspre coastă şi, cu toate că fericitul de el făcuse doar o infecţie minoră, purta cu sine forma închistată a amibei în tractul digestiv, gata să îşi răspândească blastulele peste tot.

Dar de ce această izbucnire bruscă? Aproape întotdeauna, dizenteria era răspândită prin apă sau hrană contaminată. Ce anume...?

— Poftiţi, doamnă.

Malva a intrat în cameră valvârtej, respirând greu. Avea într-o mână câteva cepe mari, de culoare cafenie şi ducea în şorţ vreo douăsprezece căpăţâni de usturoi. Am pus-o să taie felii tot ce adusese şi am avut fericita inspiraţie să-i spun să fiarbă totul în miere. Nu ştiam dacă efectul antibacterian al mierii va fi eficient împotriva amibei, dar oricum nu avea cum să dăuneze – şi, probabil, putea da un

gust mai plăcut amestecului de ceapă, usturoi şi rubarbă, care făcea ochii să lăcrimeze.

— Pfuu! Ce puneţi la cale, doamnelor?

Am ridicat privirea de la operaţiunea de macerare şi am văzut-o pe Brianna în cadrul uşii, uitându-se suspicioasă la noi, în timp ce nările îi fremătau din cauza mirosului neplăcut.

— Păi...

Eu mă obişnuisem cu toate, însă aerul din camera medicală era încărcat de miasma materiilor fecale, acum intensificată de mirosul puternic de ceapă. Malva şi-a ridicat ochii înlăcrimaţi, şi-a tras nasul şi l-a şters cu şorţul.

— Facem doctorii, a informat-o ea pe Bree, cu un aer demn.

— S-a mai îmbolnăvit cineva? am întrebat eu neliniştită, însă Bree a clătinat din cap şi a intrat în încăpere, evitând cu grijă blatul pe care pregătisem lamelele cu materii fecale.

— Nu, n-am auzit de aşa ceva. În dimineaţa asta, le-am dus de mâncare celor din familia McLachlan şi mi-au spus că doar doi dintre copiii lor au probleme. Doamna Coinneach a spus că şi ea a suferit de diaree acum două zile, dar nu a fost ceva grav şi acum se simte bine.

— Le dau apă cu miere celor mici?

Brianna a încuviinţat, dar s-a încruntat uşor.

— I-am văzut. Par să se simtă rău, dar nicidecum la fel de rău ca soţii MacNeill.

Amintindu-şi, a părut că şi ea se simte rău, dar şi-a revenit şi s-a întors spre dulapul înalt.

— Mamă, pot împrumuta puţin acid sulfuric?

Adusese o cană de lut şi, văzând-o, mi-a venit să râd.

— Oamenii obişnuiţi împrumută o cană cu zahăr, i-am spus, arătând din cap spre cană. Desigur. Dar să ai grijă cu el – mai bine pune-l într-unul dintre flacoanele cu dop ceruit. Doar nu vrei să te împiedici şi să îl verşi.

— O să am grijă, m-a asigurat ea. Am nevoie doar de câteva picături. O să-l diluez mult de tot. Fac hârtie.

— Hârtie?

Malva a clipit din ochii înroşiţi şi a pufnit.

— Cum?

— Păi, mărunţeşti orice lucru fibros pe care-l găseşti, a început Bree să-i explice, făcând mişcări sugestive cu mâinile. Bucăţi de hârtie folosită, cârpe vechi, ţesături sau fire şi părţi mai moi din frunze sau flori. După aceea, laşi amestecul să se topească multe zile în apă, în care pui – dacă se întâmplă să ai aşa ceva – acid sulfuric diluat.

A bătut afectuos cu degetul lung în sticla pătrăţoasă.

— După ce tocătura se transformă într-un soi de pastă, o întinzi în strat subţire pe nişte cadre, storci apa, laşi să se usuce şi, hocus-pocus, ai hârtie!

Am văzut-o pe Malva articulând „hocus-pocus” pentru sine şi m-am întors puţin ca să nu-mi vadă zâmbetul. Brianna a scos dopul sticlei cu acid şi, cu mare atenţie, a turnat câteva picături în cană. Mirosul pătrunzător de sulf s-a înălţat în aer ca un demon, amestecându-se cu cel de fecale şi de ceapă.

Malva a încremenit, cu ochii încă lăcrimând, dar ţinându-i larg deschişi.

— Ce e acela? a întrebat ea.

— Acid sulfuric, i-a răspuns Bree, uitându-se curioasă la ea.

— Vitriol, am intervenit eu. Ai văzut, hm, sau ai mirosit aşa ceva până acum?

A dat afirmativ din cap, a pus feliile de ceapă într-un vas şi a aşezat capacul deasupra.

— Da.

Ştergându-se la ochi, s-a apropiat să se uite mai bine la sticla verzuie.

— Mama – a murit de tânără – avea aşa ceva. Ţin minte mirosul şi cum îmi spunea ca nu cumva să mă ating de ea. Pucioasă – aşa numeau oamenii mirosul ăsta. Duhoare de pucioasă.

— Serios? Mă întreb la ce o folosea ea.

Chiar mă întrebam, ba chiar cu un sentiment de neliniște. Un alchimist sau un spiţer ar fi putut să deţină acid sulfuric; dar singurul motiv pentru care o persoană obişnuită ar fi avut aşa ceva era agresiunea – ca să-l arunce asupra cuiva.

Însă Malva doar a clătinat din cap şi, întorcându-se, s-a apucat să cureţe ceapă şi usturoi. Am surprins totuşi o expresie pe faţa ei, o expresie ciudată de ostilitate şi de dor

care a făcut ca în sinea mea să răsune un clopoţel nebănuit.

Dorul după o mamă care murise demult – şi furia unei fetiţe abandonate. Derutată şi singură.

— Ce e?

Brianna se uita la *mine* şi se încruntase uşor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am răspuns şi i-am pus o mână pe braţ, ca să simt tăria şi bucuria prezenţei ei şi anii în care crescuse. Aveam lacrimi în ochi, dar asta putea fi pus pe seama cepei.

— Absolut nimic.

*

Mă săturasem cumplit de înmormântări. Aceasta era a treia, în tot atâtea zile. O îngropaserăm pe Hortense împreună cu fetiţa ei, apoi, pe bătrâna doamnă Ogilvie. Acum era vorba de alt copil, unul dintre gemenii doamnei MacAfee. Celălalt geamăn, un băiat, stătea lângă mormântul surorii lui, într-o stare de şoc atât de profund, încât părea el însuşi o stafie, deşi boala nu îl atinsese.

Întârziaserăm cam mult – sicriul nu fusese gata – şi noaptea începea să ne învăluie. Auriul frunzelor toamnei devenise cenuşiu, iar o pâclă albicioasă se furişa printre trunchiurile umede şi întunecate ale pinilor. Cu greu îmi puteam imagina un decor mai dezolant, şi totuşi, era mai potrivit decât soarele sclipitor şi adierea proaspătă de care avuseserăm parte la înmormântarea lui Hortense şi a micuţei Angelica.

— Domnul este păstorul meu. El mă duce...

Glasul lui Roger era spart, dureros, dar nimeni nu părea să bage de seamă. S-a chinuit un moment, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât şi, cu îndărătnicie, a continuat. Ţinea în mână mica Biblie cu copertă verde, dar nu se uita la ea; rostea cuvintele din memorie, iar privirea lui trecea de la domnul MacAfee, care stătea singur, pentru că soţia şi sora lui erau amândouă bolnave, la băieţelul de lângă el – un copil cam de vârsta lui Jemmy.

— Căci chiar de ar fi să umblu prin valea umbrei morţii,

nu... nu mă tem de niciun rău[12]*...*

Vocea îi tremura perceptibil şi am văzut că pe obraji îi curgeau lacrimi. Am căutat-o din ochi pe Bree; stătea în spatele îndoliaţilor, iar Jem era pe jumătate înfăşurat în faldurile mantiei ei de culoare neagră. Avea gluga trasă peste cap, dar i se vedea faţa, palidă în semiîntuneric, Fecioara Maria.

Până şi haina roşie a maiorului MacDonald era adumbrită, părând cenuşie ca mangalul în ultimele rămăşiţe de lumină. Sosise în acea după-amiază şi ajutase la transportul sicriului micuţ; acum stătea drept şi sobru, cu chipiul la subraţ, cu capul acoperit de perucă aplecat şi cu faţa ascunsă. Şi el avea un copil – o fată, care rămăsese undeva în Scoţia, cu mama ei.

M-am clătinat puţin şi am simţit mâna lui Jamie sub cot. Nu dormisem mai deloc în ultimele trei zile şi mâncasem foarte puţin. Nu îmi era foame şi nici nu mă simţeam obosită; mă simţeam detaşată şi ireală, ca şi cum prin mine bătea vântul.

Tatăl a scos un strigăt de durere inconsolabilă şi s-a prăbuşit brusc pe mormanul de pământ de lângă mormânt. Am simţit muşchii lui Jamie contractându-se instinctiv din compasiune faţă de el. Apoi s-a tras puţin deoparte.

— Mă duc acolo, mi-a spus.

L-am văzut îndreptându-se grăbit spre domnul MacAfee, aplecându-se să îi şoptească ceva, după care şi-a petrecut un braţ peste umerii lui. Roger terminase de vorbit.

Gândurile nu voiau să mă asculte; rătăceau, oricât aş fi încercat eu să mă concentrez asupra slujbei. Mă dureau braţele; mărunţisem ierburi, ridicasem pacienţi, cărasem apă... Mă simţeam ca şi cum aş fi făcut toate aceste lucruri mereu şi mereu, percepeam bufnetul repetitiv al pistilului în mojar, greutatea chinuitoare a persoanelor care leşinaseră în braţele mele. Vedeam cu acurateţe lamele cu *Entamoeba*[13]*,* pseudopode lacome care pluteau înfometate într-o mişcare lentă. Apă, am auzit apă curgând; ea trăia în

---

12 *Psalmul 23* (n. trr.).

13 Parazit amiboid care infectează oamenii şi animalele, producând boala numită amibiază (n. tr.).

apă, dar numai forma chistică putea infecta oamenii. Se transmitea prin intermediul apei. Mi-am dat seama foarte clar de asta.

Apoi m-am trezit întinsă pe pământ, fără să îmi aduc aminte cum căzusem, fără să îmi aduc aminte că stătusem în picioare, în nări cu mirosul pătrunzător de pământ umed, proaspăt săpat, şi cu mirosul de pădure şi în minte cu un gând neclar legat de viermi. Am perceput o mişcare prin faţa ochilor; Biblia mică şi verde căzuse şi zăcea alături de faţa mea, iar vântul îi întorcea paginile, una câte una, într-un joc fantomatic de *sortes Virgilianae*[14] unde se vor opri toate? m-am întrebat ca prin vis.

Simţeam atingeri, auzeam voci, dar nu reuşeam să le acord atenţie. O amibă uriaşă plutea maiestuoasă în întunericul din faţa mea, cu pseudopodele curgând încet-încet, într-o îmbrăţişare de bun venit.

14 Formă de divinaţie prin interpretarea unor pasaje alese întâmplător din opera poetului roman Vergilius (n. tr.).

63
MOMENTUL HOTĂRÂRII

Febra se rostogolea prin mintea mea ca o furtună cu fulgere şi cu tunete, cu împunsături de durere care pocneau prin trupul meu în izbucniri sclipitoare, fiecare dintre ele fiind un fulger ce arunca lumină, licărind preţ de un moment viu, de-a lungul unui nerv sau al unui plex, iluminând golurile ascunse din încheieturile mele, străbătând arzător fibrele musculare. Ca o sclipire neiertătoare, lovea iar şi iar, sabia de foc a unui înger distrugător, care nu arăta pic de îndurare.

Rareori îmi dădeam seama dacă aveam ochii deschişi sau închişi, dacă eram trează sau dormeam. Nu vedeam decât un cenuşiu tulbure, care se rotea, presărat cu roşu. Roşeaţa pulsa în vinişoare şi în pete, învăluită în acel nor. M-am prins de o vinişoară stacojie şi am urmat drumul ei, agăţându-mă de dâra lăsată de strălucirea ameninţătoare prin zdruncinăturile produse de tunete. Acestea au devenit mai puternice pe măsură ce am pătruns tot mai adânc în negura care clocotea în jurul meu, ajungând îngrozitor de regulate, ca bătăile unui timpan, astfel că urechile mele vuiau din cauza lor şi mi-am simţit pielea dezgolită, întinsă, vibrând la fiecare sunet puternic.

Sursa lui ajunsese acum în faţa mea, trepidând atât de puternic, încât am simţit nevoia să strig doar pentru a auzi un alt sunet – însă, cu toate că buzele mi se desfăceau şi gâtul se umfla de efort, nu auzeam nimic altceva în afară de bătăi. Disperată, am întins mâinile în faţă – dacă ele încă îmi aparţineau – prin cenuşiul neguros şi am prins un obiect cald şi umed, foarte alunecos, care palpita şi se zvârcolea între palmele mele.

Am coborât privirea şi mi-am dat seama imediat că era inima mea.

Îngrozită, i-am dat drumul imediat şi ea s-a îndepărtat târâş, lăsând în urmă o dâră de mâzgă roşiatică, cutremurându-se de efort, toate valvele deschizându-se şi închizându-se precum gurile unor peşti care se sufocă, fiecare gură desfăcându-se cu un pocnet şi închizându-se

cu un bufnet slab, de carne peste carne.

Când şi când, în norii din faţa mea, apăreau chipuri. Unele mi se păreau familiare, deşi nu puteam să le asociez cu un nume. Altele aparţineau unor necunoscuţi, feţe pe jumătate văzute, neştiute, care îmi străbăteau când şi când mintea aflată în pragul somnului. Se uitau la mine cu indiferenţă sau curiozitate, după care se retrăgeau.

Celelalte, acelea pe care le cunoşteam, exprimau compătimire sau îngrijorare; încercau să-mi atragă ochii spre ele, însă privirea mea aluneca vinovată în altă parte, din cauza ameţelii, incapabilă să se controleze. Buzele lor se mişcau şi îmi dădeam seama că îmi vorbeau, dar nu auzeam nimic, deoarece cuvintele lor erau acoperite de tunetele mute din furtuna care se dezlănţuise în mine.

*

Mă simţeam foarte ciudat, dar, pentru prima oară după zile pe care nu le putusem număra, nu îmi era rău. Norii febrei se retraseseră; încă mugeau încet prin preajmă, însă deocamdată dispăruseră din câmpul meu vizual. Privirea îmi era limpede; puteam vedea striaţiile lemnului din grinzile de deasupra capului.

De fapt, am văzut desenele lemnului cu o asemenea claritate, încât am rămas profund impresionată de frumuseţea lui. Buclele şi spiralele granulaţiei lustruite păreau deopotrivă statice şi vii, pline de graţie. Culoarea lemnului pâlpâia în fum şi esenţă de pământ, astfel că am putut observa cum grinda era transformată şi totuşi păstra spiritul copacului.

Am fost atât de fascinată de toate acestea, încât am întins o mână pentru a le atinge – şi am reuşit. Degetele mele au mângâiat lemnul, încântate când au atins suprafaţa rece şi crestăturile lăsate de secure de-a lungul grinzii, sub formă de aripă, ordonate precum zborul gâştelor. Am auzit bătaia aripilor puternice şi, în acelaşi timp, am simţit mişcarea legănată a umerilor mei, vibraţia de bucurie prin antebraţe în timp ce securea cădea peste lemn. În timp ce am explorat această senzaţie fascinantă, mi-am dat seama, oarecum neclar, că grinda se afla la

aproape doi metri şi jumătate deasupra patului meu.

M-am răsucit – fără să resimt niciun fel de efort – şi am văzut că eram întinsă pe pat, dedesubt.

Eram întinsă pe spate, cu plapuma mototolită şi înghesuită, ca şi cum la un moment dat încercasem să o arunc de pe mine, dar nu avusesem puterea să o fac. Aerul din încăpere era ciudat de nemişcat, iar culorile din ţesătură luceau prin el ca nişte nestemate de pe fundul mării, culori bogate, dar estompate.

Prin contrast, pielea mea avea culoarea perlelor, palidă, de parcă ar fi fost lipsită de sânge, şi translucidă. Apoi mi-am dat seama că eram atât de slabă, încât pielea de pe faţă şi de pe membre se întindea direct pe oase şi că luciul lor şi al cartilajelor dădea acea nuanţă feţei mele, o duritate netedă care licărea prin pielea transparentă.

Şi ce oase! Eram cuprinsă de uimire văzând minunata lor formă. Ochii mei au urmărit delicateţea coastelor arcuite, frumuseţea sfâşietoare a craniului sculptat cu un sentiment de mirare şi de spaimă.

Părul îmi era moale, lipit de ţeastă şi încâlcit... şi totuşi, m-am simţit atrasă de el, urmându-i unduirile cu ochii şi... cu un deget? Nu eram conştientă că mă mişc şi, cu toate acestea, am simţit moliciunea şuviţelor lui, răceala mătăsoasă şi cafenie, precum şi vibraţia elastică a argintiului, am auzit firele de păr sunând slab când coborau unul peste altul, un foşnet de note care se rostogoleau precum cascada unei harpe.

Doamne, am spus şi mi-am auzit propriile cuvinte, deşi niciun sunet nu tulburase aerul, *eşti minunat!*

Aveam ochii deschişi. M-am uitat atent şi am întâlnit o altă privire, de ambră şi de aur. Ochii aceia priveau prin mine, către ceva aflat departe – şi totuşi, mă vedeau şi pe mine. M-am uitat cum pupilele se dilată uşor şi am simţit căldura întunericului lor îmbrăţişându-mă, mă cunoşteau şi mă acceptau. *Da,* au spus acei ochi cunoscători. *Te ştiu. Hai să mergem!* Am trăit o senzaţie de pace deplină, iar aerul din jurul meu s-a tulburat, ca atunci când vântul trece printre pene.

Apoi un sunet m-a făcut să mă întorc spre fereastră şi l-am văzut pe bărbatul care se afla acolo. Nu îi ştiam numele

şi totuşi îl iubeam. Stătea cu spatele spre pat, cu braţele rezemate de pervazul ferestrei, cu capul în piept, astfel că lumina zorilor lucea roşiatică prin părul lui şi îi contura braţele cu o nuanţă aurie. Un spasm dureros l-a scuturat; am simţit asta, precum vibraţiile unui cutremur ce are loc în depărtare.

Cineva s-a mişcat lângă el. O femeie cu părul închis la culoare, o tânără. S-a apropiat de el şi l-a atins pe spate, murmurând ceva. Am văzut cum s-a uitat la el, i-am văzut înclinarea blândă a capului, familiaritatea cu care corpul i s-a mişcat spre el.

Nu, am gândit, foarte calmă. *Nu se poate.*

M-am uitat încă o dată la mine zăcând întinsă pe pat şi, cu un sentiment care a fost deopotrivă o hotărâre fermă şi un regret incalculabil, am mai respirat o dată.

64
EU SUNT ÎNVIEREA[15]
PARTEA A DOUA

Am continuat să dorm perioade lungi, trezindu-mă doar pentru scurtă vreme ca să mănânc. Acum, visele stârnite de febră trecuseră, iar somnul meu semăna cu un lac negru şi adânc, în care respiram uitare şi rătăceam, nepăsătoare ca un peşte, pe lângă alge care se legănau.

Câteodată pluteam imediat sub luciul apei, conştientă de oamenii şi de lucrurile ce se aflau în lumea aerului, dar incapabilă să mă alătur lor. Auzeam voci aproape de mine, înfundate şi fără noimă. Când şi când, unele fraze străpungeau lichidul cristalin din jurul meu şi pătrundeau în mintea mea, unde atârnau ca o meduză minusculă, rotundă şi transparentă, însă pulsând cu un înţeles lăuntric misterios, cuvintele ei devenind un năvod în derivă.

Fiecare asemenea frază atârna o vreme în limitele pe care le percepeam, pliindu-se şi desfăşurându-se în ritmurile ei curioase, iar apoi se scurgea departe, lăsând în urmă tăcere.

Iar între intervalele cu mici meduze, apăreau spaţii deschise de apă limpede, unele pline de o lumină strălucitoare, altele încărcate de întunericul păcii depline. Pluteam în sus şi în jos, suspendată între suprafaţă şi adânc, în voia unor curenţi necunoscuţi.

— Doctore, ascultă.

Ceva efervescent. O agitaţie, câţiva spori de conştiinţă, tulburaţi de carbonatare, despicături şi înfloriri. Apoi o împunsătură ca aceea produsă de ceva metalic, ascuţit. *Cine mă cheamă?*

— Priveşte, doctore.

Am deschis ochii.

Nu a fost un şoc, căci încăperea era scăldată în lumina crepusculului, însă tot lumină era, ca şi cum m-aş fi aflat sub apă, şi nu am avut senzaţia unei schimbări.

— O, tu, Stăpânul nostru Iisus Hristos, marele nostru vraci, uită-te cu bunăvoinţa Ta la această slujitoare a Ta;

15 *Evanghelia după Ioan,* 11:25 (n. tr.).

dă-le înţelepciune şi cuviinţă celor care o îngrijesc în această boală a ei; binecuvântează toate căile folosite pentru vindecarea ei...

Cuvintele au plutit pe lângă mine într-un curent şopotitor, răcoros pe piele. În faţa mea era un bărbat, ţinându-şi capul cu păr negru aplecat deasupra unei cărţi. Lumina din cameră îl îmbrăţişa, iar el părea să facă parte din ea.

— Întinde mâna Ta, a spus el în şoaptă către pagini, cu un glas nesigur şi spart, şi, potrivit voinţei Tale, redă-i sănătatea şi vigoarea, ca să trăiască pentru a Te putea preamări pentru bunătatea şi dărnicia Ta; spre gloria numelui Tău sfânt. Amin.

— Roger? am rostit eu, căutându-i numele în minte.

Şi glasul meu era răguşit, din cauză că nu vorbisem multă vreme; vorbitul reprezenta un efort insuportabil. Roger avea ochii închişi şi se ruga; i-a deschis neîncrezător şi m-a uimit cât de vii erau, verzi ca serpentinul[16] şi ca frunzele în timpul verii.

— Claire?

Vocea i s-a frânt ca a unui adolescent şi a scăpat cartea din mână.

— Nu ştiu, am spus eu, având senzaţia ireală că mă scufundam din nou. Eu sunt?

*

Am reuşit să ridic o mână preţ de un moment sau două, dar eram prea slăbită ca să înalţ capul şi cu atât mai puţin să mă ridic în şezut. Grijuliu, Roger m-a tras puţin în sus şi m-a rezemat de pernele făcute teanc, după care mi-a sprijinit capul cu mâna ca să nu se legene şi a apropiat o cană cu apă de buzele mele. Senzaţia ciudată a mâinii lui pe pielea dezgolită a gâtului meu a declanşat un proces confuz de revenire a lucidităţii. Apoi i-am simţit căldura palmei, vie, direct pe ceafă şi am zvâcnit ca un somon împuns cu harponul, făcând cana să zboare din mâna lui.

— Ce? Ce? am bolborosit eu, ţinându-mă de cap, prea

16 Mineral de culoare verde-deschis, folosit ca piatră semipreţioasă (n. tr.).

şocată ca să pot formula o propoziţie întreagă, fără să iau în seamă apa rece care trecea prin cearşafuri. CE?!

Roger părea la fel de şocat ca şi mine. A înghiţit în sec, căutându-şi cuvintele.

— Păi... am crezut că ştii, s-a bâlbâit el cu glas spart. N-ai...? Cum să zic... Am crezut că... lasă, o să crească la loc!

Mi-am simţit buzele mişcându-se, încercând diferite forme care să poată aproxima cuvinte, dar nu exista nicio legătură între limbă şi creier – nu era loc pentru altceva decât pentru revelaţia că greutatea moale şi obişnuită a părului meu dispăruse, înlocuită de o mirişte destul de aspră.

— Malva şi doamna Bug te-au tuns alaltăieri, s-a grăbit Roger să spună. Ele... noi nu eram aici, nici eu, nici Bree, pentru că nu le-am fi lăsat, sigur că nu. Dar ele au crezut că aşa se procedează cu cineva care are febră atât de mare, *aşa* procedează oamenii în vremurile astea. Bree s-a înfuriat pe ele, dar ele au crezut... au crezut sincer că aşa îţi salvează viaţa. Of, Doamne, Claire, nu te mai uita aşa la mine, te rog!

Faţa lui dispăruse într-o explozie stelară de lumină, o perdea de apă care licărea coborând brusc pentru a mă feri de privirile oamenilor.

Nu eram conştientă că plângeam, nicidecum. Suferinţa se revărsa din mine ca vinul care ţâşneşte dintr-un burduf înţepat cu un cuţit. Roşu-purpuriu ca măduva osoasă, împroşcând peste tot şi picurând.

— Îl chem pe Jamie! a zis Roger cu glas hârâit.

— NU!

L-am prins de mânecă, dovedind mai multă forţă decât îmi închipuiam că am.

— Dumnezeule, nu! Nu vreau să mă vadă în halul ăsta!

Tăcerea lui de o clipă mi-a spus totul, dar m-am încăpăţânat să îl ţin de mânecă, incapabilă să gândesc cum altfel aş fi putut preveni ceva de neconceput. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji ca un torent peste pietre. Am clipit şi Roger a redevenit vizibil, o imagine cu contururi neclare.

— El... ăă... te-a văzut, a spus Roger cu glas răguşit şi a coborât ochii, nedorind să mă privească în faţă. Părul... Deja... Vreau să zic...

A făcut semn cu mâna spre propriile bucle negre.

— A văzut părul.

— Da?

Asta reprezenta un şoc la fel de mare ca şi descoperirea pe care abia o făcusem.

— Şi... ce a spus?

Roger a inspirat adânc şi a privit în lateral, parcă temându-se să nu vadă o gorgonă. Ori o anti-gorgonă, m-am gândit eu cu amărăciune.

— N-a spus nimic, a zis Roger foarte încet, apoi şi-a lăsat o mână pe braţul meu. Doar... a plâns.

Încă plângeam, dar acum ceva mai domol. Mai mult suspinam. Senzaţia de frig pătrunzător până în măduva oaselor trecuse, iar acum îmi simţeam calde picioarele şi braţele, deşi aveam impresia că o adiere deconcertant de rece îmi mângâia scalpul. Inima îmi bătea mai rar şi am trăit sentimentul că mă aflam în afara propriului corp.

Şoc? m-am gândit, vag surprinsă când cuvântul s-a alcătuit în mintea mea cleioasă, pe cale de a se topi. Presupuneam că *poţi* trăi un şoc fizic real ca urmare a rănilor emoţionale – desigur că era posibil, ştiam asta...

— Claire!

Mi-am dat seama că Roger mă striga din ce în ce mai agitat şi mă scutura de o mână. Cu un efort imens, am reuşit să îmi focalizez privirea asupra lui. Părea foarte îngrijorat şi m-am întrebat vag dacă reîncepusem să mor. Dar nu – era prea târziu pentru asta.

— Ce e?

A oftat uşurat, aşa mi s-a părut.

— Ai arătat ciudat câteva momente.

Avea vocea spartă şi răguşită; parcă vorbitul i-ar fi provocat durere.

— Am crezut că... mai vrei o gură de apă?

Sugestia mi s-a părut atât de nepotrivită, încât am fost cât pe ce să râd. Dar îmi era cumplit de sete – şi, dintr-odată, o cană cu apă rece părea a fi cel mai de dorit lucru din lume.

— Da.

Lacrimile au continuat să mi se scurgă pe faţă, dar acum erau aproape liniştitoare. Nu am încercat deloc să le opresc

– mi se părea că era mult prea greu să fac asta – dar mi-am şters faţa cu colţul cearşafului umed.

Începeam să înţeleg că probabil nu făcusem cea mai înţeleaptă – ori, cel puţin, cea mai uşoară – alegere când hotărâsem să nu mor. Lucrurile aflate dincolo de limitele şi de grijile corpului meu începeau să revină. Necazuri, dificultăţi, primejdii... tristeţi. Întuneric, lucruri înspăimântătoare, ca un stol de lilieci. Nu voiam să privesc de aproape imaginile care zăceau într-un morman dezordonat în adâncul minţii mele – lucruri de care mă debarasasem ca să rămân în starea de plutire.

Dar, dacă mă întorsesem, o făcusem pentru a fi ceea ce eram – şi eram doctor.

— Boala.

Mi-am şters ultimele lacrimi şi l-am lăsat pe Roger să îmi cuprindă mâinile, ajutându-mă să ţin cana cu apă.

— Continuă?

— Nu.

A spus-o cu blândeţe, în timp ce apropia marginea cănii de buzele mele. Oare ce era? m-am întrebat. Apă, dar cu ceva în ea – mentă şi ceva mai tare, mai amar... angelică?

— A încetat.

Roger ţinea cana, lăsându-mă să sorb încet.

— În ultima săptămână nu s-a mai îmbolnăvit nimeni.

— O săptămână?

Am legănat cana, vărsându-mi puţină apă pe bărbie.

— Câttimp am...?

— Cam atât.

Şi-a dres glasul. Stătea cu ochii aţintiţi asupra cănii; şi-a plimbat degetul mare pe bărbia mea, îndepărtând picăturile de apă pe care le vărsasem.

— Ai fost una dintre ultimele persoane care s-a îmbolnăvit.

Am inspirat adânc, apoi am băut din nou. Lichidul avea şi un gust dulce, delicat, care acoperea oarecum amăreala – miere. Mintea mea a localizat cuvântul şi am trăit o senzaţie de uşurare pentru că descoperisem acel mic fragment de realitate care îmi lipsea.

Din atitudinea lui mi-am dat seama că o parte dintre bolnavi muriseră, dar nu i-am mai pus alte întrebări.

Hotărârea de a trăi însemna ceva. Revenirea în lumea celor vii era o luptă care cerea o tărie pe care încă nu o aveam. Îmi smulsesem rădăcinile şi zăceam ca o plantă ofilită; reintroducerea lor în pământ depăşea deocamdată puterile mele.

Conştientizarea faptului că oameni pe care îi cunoşteam – poate chiar îi iubisem – muriseră părea să îmi provoace o suferinţă la fel de mare ca şi pierderea părului – şi acestea erau lucruri cărora nu le puteam face faţă.

În ciuda amărelii persistente, am mai băut două căni cu apă îndulcită cu miere, apoi m-am lăsat pe spate cu un oftat, simţindu-mi stomacul ca un balon mic şi rece.

— Trebuie să te odihneşti puţin, m-a sfătuit Roger, lăsând cana pe masă. O chem pe Brianna, bine? Dar dormi, dacă asta vrei.

Nu aveam putere nici măcar să dau afirmativ din cap, dar am reuşit să îmi mişc buzele într-un fel care să treacă drept zâmbet. Am întins mâna şi mi-am mângâiat cu delicateţe creştetul tuns aproape la piele. Roger s-a crispat, însă doar puţin.

S-a ridicat şi am observat cât de slab şi de încordat părea – am presupus că ajutase la îngrijirea bolnavilor toată săptămâna, nu doar în cazul meu. Şi îngropase morţii. Avea dreptul să ţină slujbe de înmormântare.

— Roger.

Am făcut un efort îngrozitor să vorbesc; mi-a fost atât de greu să îmi găsesc cuvintele şi să le detaşez din încâlceala din mintea mea.

— Ai mâncat ceva în ultima vreme?

Expresia de pe chip i s-a schimbat, uşurarea i-a estompat ridurile provocate de încordare şi de îngrijorare.

— Nu, a răspuns, dregându-şi glasul încă o dată, după care a zâmbit. N-am mâncat de aseară.

— Atunci, mănâncă ceva, am rostit eu şi am ridicat o mână, simţind-o grea ca de plumb. Te rog.

— Bine. Aşa o să fac.

În loc să plece, a şovăit, a făcut repede câţiva paşi înapoi, s-a aplecat peste pat şi, prinzându-mi faţa între palme, m-a sărutat pe frunte.

— Eşti frumoasă, a spus el răspicat şi, după ce mi-a

strâns iar obrajii între palme, a plecat.

— Poftim? am întrebat eu cu voce pierită, însă singurul răspuns pe care l-am primit a fost draperia umflându-se sub presiunea unei adieri mirosind a mere.

*

În realitate, arătam ca un schelet cu o tunsoare de recrut, deloc avantajoasă, lucru pe care l-am descoperit când, în cele din urmă, am avut suficientă tărie ca să îl silesc pe Jamie să îmi aducă o oglindă.

— N-ai vrea să porţi o bonetă? a sugerat el, pipăind rezervat o bonetă din muselină pe care mi-o adusese Marsali. Măcar până mai creşte puţin?

— Nu cred că vreau, la naiba!

Şocată de imaginea terifiantă pe care o vedeam în oglindă, mi-a fost greu să spun asta. De fapt, am simţit un puternic impuls să smulg boneta din mâinile lui şi să mi-o îndes pe cap până mi-ar fi ajuns la umeri.

Respinsesem şi alte oferte de bonete făcute de doamna Bug – care se felicita entuziasmată pentru supravieţuirea mea, socotind-o rezultatul tratamentului aplicat de ea împotriva febrei – şi de Marsali, de Malva şi de celelalte femei care veniseră să mă viziteze.

Era simplă încăpăţânare din partea mea. Vederea părului meu despletit ofensa convingerile lor scoţiene despre cum se cuvenea să arate o femeie, aşa că încercaseră ani la rând – cu diverse grade de subtilitate – să mă silească să port ceva pe cap. Nu voiam sub nicio formă să las împrejurările să mă silească să le fac pe plac.

Acum, după ce mă văzusem în oglindă, nu mai eram chiar atât de neclintită în hotărârea mea. Şi, în lipsa părului, îmi era cam frig la cap. Pe de altă parte, mi-am dat seama că, dacă aş ceda, Jamie s-ar alarma cumplit – şi îl înspăimântasem deja suficient, judecând după faţa lui suptă şi după cearcănele adânci.

Aşa că faţa i s-a luminat considerabil când am respins boneta pe care o ţinea în mâini, după care a azvârlit-o într-un colţ.

Cu atenţie, am întors oglinda cu faţa în jos şi am lăsat-o

pe pătură, înăbuşindu-mi un oftat.

— O să fie amuzant să văd expresiile oamenilor când dau cu ochii de mine.

Jamie mi-a aruncat o privire, zâmbind în colţul gurii.

— Eşti foarte frumoasă, englezoaico, a spus el cu delicateţe.

Apoi a izbucnit în râs, fornăind şi scoţând un şuierat slab. Am ridicat o sprânceană, am luat oglinda şi m-am uitat din nou, ceea ce l-a făcut să râdă mai tare.

M-am rezemat de perne, simţindu-mă ceva mai bine. Febra îmi trecuse în mare măsură, dar eram încă slăbită, ca o fantomă, abia reuşind să stau în şezut fără ajutorul cuiva şi adormind fără niciun semn prevestitor, după cel mai mic efort.

Încă pufnind, Jamie mi-a luat mâna, a ridicat-o spre buze şi mi-a sărutat-o. Căldura pe care am simţit-o imediat la atingerea lui mi-a făcut perişorii de pe braţ să se zbârlească, iar degetele mi s-au strâns în jurul degetelor lui.

— Te iubesc, a spus el încet, deşi umerii încă i se cutremurau de râs.

— O, am zis eu, simţindu-mă brusc mult mai bine. Atunci, asta e. Şi eu te iubesc. Iar părul îmi va creşte la loc, până la urmă.

— Aşa va fi.

Mi-a sărutat din nou mâna, după care mi-a aşezat-o uşor deasupra păturii.

— Ai mâncat ceva?

— Puţin, am răspuns eu, cu toată răbdarea de care eram în stare. O să mănânc mai târziu.

De multă vreme îmi dădusem seama de ce pacienţii sunt numiţi astfel[17]; pentru că o persoană bolnavă este ţintuită la pat în general şi, în consecinţă, obligată să suporte hărţuirile şi pisălogeala unor persoane care *nu* sunt bolnave.

Febra îmi scăzuse şi, în urmă cu două zile, îmi recăpătasem cunoştinţa; de atunci încoace, reacţia invariabilă a celor care mă vizitau era un icnet de

17 În engleză, cuvântul *patient* folosit ca adjectiv înseamnă „răbdător” (n. tr.).

surprindere văzând cum arătam, după care eram îndemnată să port o bonetă, iar apoi încercau să îmi vâre cu forţa mâncare pe gât. Jamie, care se pricepea mult mai bine să-mi interpreteze tonul vocii decât Malva, Brianna sau Marsali, a renunţat cu înţelepciune să insiste după ce a aruncat o privire spre tava de lângă pat, constatând că, de fapt, mâncasem ceva.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am cerut eu, aşezându-mă mai bine şi făcându-mi curaj. Cine s-a mai îmbolnăvit? Şi cum se simt toţi? Şi cine...?

Mi-am dres glasul.

— Cine a mai murit?

M-a privit printre gene, încercând să ghicească dacă voi leşina, voi muri sau voi sări din pat când îmi va spune.

— Eşti sigură că te simţi îndeajuns de bine, englezoaico? m-a întrebat el, cu îndoială în glas. Sunt veşti care nu se vor şterge dacă le păstrez.

— Adevărat, dar până la urmă va trebui să le aud, nu? Şi să ştii că e mai bine decât să te îngrijoreze ceea ce *nu* ştii.

Înţelegând ideea, Jamie a dat din cap şi a inspirat adânc.

— Atunci... Padraic şi fiica lui sunt pe cale să se însănătoşească. Evan şi-a pierdut copilul cel mic, sărmanul Bobby, iar Grace e încă bolnavă, dar Hugh şi Catlin n-au avut nimic.

A înghiţit în sec şi a continuat.

— Trei dintre pescari au murit; mai sunt încă vreo doisprezece în suferinţă, dar cei mai mulţi se însănătoşesc.

S-a încruntat, dus pe gânduri.

— Şi mai e Tom Christie. Din câte am auzit, încă se simte rău.

— Da? Malva nu mi-a zis nimic.

De fapt, Malva refuzase să îmi răspundă la întrebări, insistând doar că trebuia să mă odihnesc şi să nu îmi fac griji.

— Dar Allan?

— El e bine, m-a asigurat Jamie.

— De cât timp e bolnav Tom?

— Nu ştiu. Ţi-ar putea spune fata lui.

Am dat din cap – o greşeală, deoarece ameţeala încă nu îmi trecuse şi m-am văzut silită să închid ochii şi să îmi las

capul să cadă înapoi pe perne, în timp ce contururi de lumină fulgerau înapoia pleoapelor mele închise.

— E foarte ciudat, am spus, oarecum pe nerăsuflate, auzindu-l pe Jamie ridicându-se de pe scaun când m-am prăbuşit. Deseori, când închid ochii, văd stele – dar nu ca acelea de pe cer. Seamănă cu stelele de pe căptuşeala unei valize pentru păpuşi – mai precis, un geamantan – aveam aşa ceva când eram mică. Care crezi că e motivul?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Am auzit foşnete când el s-a aşezat la loc.

— Nu mai delirezi, nu?

— N-aş crede. Am delirat?

Respirând adânc şi atent, am deschis ochii şi am făcut o încercare eroică de a zâmbi.

— Da, ai delirat.

— Oare vreau să ştiu ce am spus?

L-am observat zâmbind în colţul gurii.

— Probabil că nu, dar poate o să-ţi povestesc totuşi cândva.

Am cântărit ideea de a închide ochii şi de a pluti spre somn, în loc să mă gândesc la viitoare momente jenante, dar mi-am adunat puterile. Dacă aveam să trăiesc – şi deocamdată trăiam – trebuia să strâng firele de viaţă care mă legau de pământ şi să le aranjez la loc.

— Familia lui Bree, familia lui Marsali sunt bine? am întrebat mai mult de formă; atât Bree, cât şi Marsali veniseră şi se agitaseră îngrijorate în jurul meu şi, cu toate că niciuna dintre ele nu îmi spusese nimic care să mă tulbure în starea mea de slăbiciune, eram convinsă că n-ar fi putut păstra secretul dacă vreun copil ar fi fost grav bolnav.

— Da, a răspuns el încet, da, sunt bine toţi. Sunt bine, s-a grăbit să repete. Niciunul dintre ei nu s-a îmbolnăvit.

I-am aruncat o privire glacială, dar am avut grijă să nu mă mişc prea mult.

— Ai putea să-mi spui, am insistat. Oricum o să aflu adevărul de la doamna Bug.

Ca şi cum simpla menţionare a numelui ei o făcea să apară, am auzit duduitul caracteristic al saboţilor doamnei Bug pe scară, apropiindu-se. Venea mai încet decât de

obicei şi cu o grijă care sugera că purta ceva greu în braţe.

Teoria mea s-a adeverit; a intrat zâmbind pe uşă, cu o tavă încărcată într-o mână şi în cealaltă, cu Henri-Christian, care se agăţa de ea ca un pui de maimuţă.

— A *leannan,* ţi-am adus ceva de mâncare, a spus precipitat, împingând deoparte bolul cu fiertură de ovăz şi farfuria cu pâine prăjită, de care abia mă atinsesem, pentru a face loc felurilor de mâncare proaspete. Nu se ia, aşa e?

Aproape fără să aştepte să mă vadă clătinând din cap, s-a aplecat deasupra patului şi mi l-a pus pe Henri-Christian în braţe. Prietenos ca întotdeauna cu oricine, copilul şi-a vârât capul sub bărbia mea, şi-a frecat nasul de pieptul meu şi apoi a început să mă muşte de încheieturile degetelor, dinţii lui mici de lapte lăsându-mi urme pe piele.

— Ce s-a întâmplat aici?

M-am încruntat când, în timp ce-i aranjam părul mătăsos pe fruntea rotunjită, am observat pata gălbuie a unei foste vânătăi urâte imediat sub linia părului.

— Progeniturile diavolului au încercat să-l ucidă pe bietul prunc, m-a informat doamna Bug printre buzele strânse. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost Roger Mac, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Cum? Ce progenituri? am întrebat, obişnuită cu felul în care doamna Bug prezenta lucrurile.

— Câţiva dintre copiii pescarilor, m-a lămurit Jamie.

A întins o mână şi i-a atins nasul lui Henri-Christian, dar şi-a retras-o imediat, deoarece copilul a vrut să i-o prindă, apoi l-a atins din nou. Henri-Christian a chicotit şi s-a prins de nas, cucerit de joc.

— Creaturile alea nenorocite au vrut să-l înece, a spus emfatic doamna Bug. L-au răpit pe bietul copil cu coş cu tot şi l-au lăsat să plutească pe pârâu!

— Nu cred c-au vrut să-l înece, a rostit Jamie calm, încă absorbit de joacă. Dacă ar fi fost aşa, nu l-ar fi lăsat în coş, asta-i sigur.

— Hmm! a venit reacţia doamnei Bug la argumentul logic. Dar n-au vrut nicidecum să-i facă un bine, a adăugat ea cu glas sumbru.

Între timp, făcusem cu repeziciune un inventar al stării de sănătate a lui Henri-Christian, descoperind alte câteva

vânătăi care se vindecau, o tăietură cu crustă pe un călcâi şi un genunchi julit.

— Te-ai cam lovit, aşa e? i-am spus copilului.

— Hm! Hi-hi-hi! a făcut Henri-Christian, foarte încântat de explorările mele.

— Roger l-a salvat? am întrebat eu, uitându-mă la Jamie.

Jamie a confirmat cu o mişcare din cap, zâmbind uşor în colţul gurii.

— Da. Nu am ştiut ce se petrece înainte ca micuţa Joanie să se repeadă spre mine, strigând că îi luaseră frăţiorul – dar am ajuns acolo ca să văd sfârşitul întâmplării.

Băieţii puseseră coşul cu bebeluşul să plutească în iazul pentru păstrăvi, un loc lat şi adânc din pârâu, unde apa era relativ liniştită. Făcut din papură împletită bine, coşul plutise îndeajuns de mult, până când curentul îl împinsese spre gura de vărsare a iazului, unde apa curgea iute printre pietre, după care urma un fel de cascadă de vreun metru şi ceva, drept într-un vârtej cu mulţi bolovani.

În acele momente, Roger făcea un gard şi se afla destul de aproape ca să audă ce se întâmpla lângă pârâu. La strigătele băieţilor şi la ţipetele ca de sirenă ale lui Félicité, lăsase jos bârna pe care o avea în mâini şi se repezise la vale, socotind că fata era hărţuită.

Aşa că ieşise dintre copaci exact la timp ca să-l vadă pe Henri-Christian în coşul lui, aplecându-se încet peste buza cascadei şi începând să salte nebuneşte din piatră în piatră, răsucindu-se purtat de curent şi luând apă.

Roger gonise de-a lungul malului şi plonjase pe burtă, ajungând în pârâu ceva mai jos de cascadă, exact în momentul în care Henri-Christian, urlând de groază, cădea din coşul ud, aterizând peste Roger, care îl prinsese.

— Am ajuns acolo exact la timp ca să văd totul, mi-a explicat Jamie, zâmbind după ce îşi amintise fiecare amănunt. Apoi l-am văzut pe Roger Mac ridicându-se din apă ca un triton, cu fire de lintiţă în păr şi cu sângele curgându-i din nas, ţinând copilaşul strâns în braţe. A fost cu adevărat o scenă îngrozitoare.

Răcnind, băieţii obraznici urmăriseră coşul de-a lungul pârâului, însă în acele momente amuţiseră. Unul dintre ei dăduse să fugă, iar ceilalţi porniseră ca un stol de

porumbei, însă Roger împunsese furios cu degetul spre ei şi strigase *Sheas!*[18], cu o voce suficient de puternică pentru a acoperi vuietul pârâului.

Emana atâta forţă, încât băieţii rămăseseră pe loc, *îngheţaţi* de groază.

Ţintuindu-i cu privirea, Roger ajunsese aproape de malul celălalt. Acolo, se lăsase pe vine şi luase în căuşul mâinii apă, pe care o turnase pe capul copilaşului care urla – şi care se potolise imediat.

— Te botez Henri-Christian, răcnise Roger, cu vocea lui spartă şi răguşită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! M-auziţi, ticăloşi mici ce sunteţi? Numele lui e *Christian!* îi aparţine Domnului! Dacă-i mai faceţi vreodată rău, nenorociţilor, Satana va apărea şi vă va târî, cu tot cu urletele voastre, în IAD!

Împunsese încă o dată cu un deget acuzator spre băieţi, care o luaseră la goană, dispărând ca nebunii în desişuri, împingându-se şi căzând, dornici să fugă de acolo cât mai repede.

— Vai, Doamne! am spus eu, împărţită între consternare şi dorinţa de a râde.

Am coborât privirea spre Henri-Christian, care descoperise de curând plăcerea de a-şi suge degetul mare şi era absorbit în continuare de studierea ei.

— Cred că a fost impresionant.

— Şi *pe mine* m-a impresionat, fii convinsă, a spus Jamie, încă zâmbind. Nici nu credeam că Roger Mac are forţă să predice aşa despre focul iadului şi blestemul veşnic. Flăcăul are voce, chiar dacă sună spart. Ar strânge un public numeros dacă ar vorbi la o Adunare, am dreptate sau nu?

— Deci asta s-a întâmplat cu vocea lui, am zis eu. Mă întrebam ce-a păţit. Crezi că a fost doar o răutate a copiilor? Când l-au aruncat pe bebeluş în pârâu?

— A fost o răutate, bineînţeles, a zis Jamie, aşezându-şi mâna mare pe capul lui Henri-Christian. Însă nu doar a băieţilor.

Jamie îl prinsese pe unul dintre autori în timp ce aceştia încercau să se furişeze pe lângă el şi-l apucase de gât,

18 *Sheas* (gaelică) – „Staţi pe loc!” (n. tr.).

speriindu-l de moarte. După ce îl dusese în pădure şi îl ţintuise de trunchiul unui copac, îi pusese întrebări, ca să afle motivul tentativei ucigaşe.

Tremurând şi bâlbâindu-se, băiatul încercase să motiveze totul, spunând că nu voiseră să-i facă niciun rău copilaşului, putea să jure! Voiau doar să-l vadă plutind – fiindcă părinţii le spuseseră că el se născuse din demoni şi toată lumea ştia că cei născuţi din Satana pluteau, deoarece apa respingea răutatea din ei. Luaseră bebeluşul cu coş cu tot şi îl aşezaseră aşa pe apă, căci se temeau să-l atingă, convinşi că pielea lui îi va arde.

— I-am spus că o să-i ard eu însumi, mi-a povestit Jamie cu un aer destul de sumbru. Şi am vorbit serios.

După aceea, îl eliberase pe băiatul obraznic, dându-i ordin să se ducă acasă, să îşi schimbe pantalonii şi să îi anunţe pe amicii lui că erau aşteptaţi în biroul lui Jamie, înainte de cină, pentru a-şi primi partea de pedeapsă – altfel, Domnia Sa se va duce el însuşi la ei acasă după cină, ca să-i pedepsească în faţa părinţilor.

— Şi au venit? am întrebat eu, fascinată.

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Bineînţeles. Şi-au luat doctoria, după care am mers în bucătărie şi am mâncat cu toţii pâine cu miere. Îi spusesem lui Marsali să-l aducă pe copilaş, iar după ce am mâncat, l-am luat pe genunchi şi i-am pus pe toţi să-l atingă, pentru a se convinge.

A zâmbit puţin strâmb.

— Unul dintre băieţi m-a întrebat dacă e adevărat ce a spus domnul Roger, cum că micuţul e al Domnului. I-am răspuns că nu l-aş contrazice pe domnul Roger în privinţa asta, dar că, indiferent al cui mai e, Henri-Christian îmi aparţine mie şi ei ar face bine să ţină minte asta.

Jamie şi-a plimbat încet un deget pe obrazul rotund al lui Henri-Christian. Copilul aproape că adormise, avea pleoapele grele închise, iar un deget mare şi umed îi rămăsese pe jumătate în gură.

— Îmi pare rău că am pierdut istoria asta, am rostit încet, ca să nu trezesc sugarul.

Se încălzise, aşa cum li se întâmplă copiilor mici când dorm, şi devenise mai greu în adâncitura braţului meu.

Jamie şi-a dat seama că nu mai puteam să-l ţin în braţe, aşa că l-a luat, după care l-a predat doamnei Bug, care se foise în tăcere prin încăpere şi aranjase diverse lucruri, ascultând în tot acest timp povestea spusă de Jamie.

— Merita să vedeţi toată întâmplarea, m-a asigurat ea în şoaptă, luându-l pe Henri-Christian şi bătându-l uşor pe spate. Şi băieţii aceia... Au întins mâinile ca să atingă burta copilaşului, temători de parcă ar fi atins un cartof fierbinte, iar el chicotea şi se zvârcolea ca un viermişor, din cauza gâdilăturilor. Micii ticăloşi aveau ochii cât cepele!

— Îmi închipui, am spus eu, amuzată. Pe de altă parte, i-am şoptit lui Jamie când doamna Bug ieşea cu copilul, dacă părinţii lor cred că e născut dintr-un demon, iar tu eşti bunicul lui...

— Păi, tu eşti bunica lui, englezoaico, a replicat Jamie sec. Tu ai putea fi cauza. Fireşte, aş prefera ca ei să nu se gândească la aspectul ăsta al problemei.

— În niciun caz, l-am aprobat eu. Deşi... ce părere ai? Ştie cineva că Marsali nu e fiica ta de sânge? Despre Fergus ştiu cu siguranţă.

— Asta nu ar cântări prea mult, a spus Jamie. În orice caz, oamenii cred că micuţul Henri e un copil schimbat cu altul.

— De unde ştii aşa ceva?

— Oamenii vorbesc, a răspuns el prompt. Te simţi bine, englezoaico?

Uşurată de greutatea copilului, coborâsem velinţele puţin, ca să mă aerisesc. Jamie s-a uitat dezaprobator la mine.

— Iisuse, pot să-ţi număr coastele! Chiar şi prin cămăşuţă!

— Bucură-te de experienţa asta cât mai poţi, l-am sfătuit eu scurt, cu toate că am simţit un junghi ascuţit de iritare.

Părea că a simţit asta, pentru că m-a prins de mână, urmând cu degetul liniile venelor albăstrui conturate pe dosul ei.

— Nu te enerva, englezoaico, a spus el, mai blând. N-am vrut să înţelegi greşit. Uite, doamna Bug ţi-a adus ceva gustos, aşa cred.

A ridicat capacul de pe o farfurioară, s-a încruntat văzând

ce era în ea, apoi a vârât cu precauţie un deget în mâncare şi l-a lins.

— Budincă făcută cu sirop de arţar, m-a anunţat el fericit.

— Da?

Nu aveam deloc poftă de mâncare, dar budinca părea ceva inofensiv, astfel că n-am obiectat când Jamie a umplut o lingură, după care a îndreptat-o spre buzele mele, concentrându-se ca un pilot de avion de linie.

— *Pot* să mănânc şi singură, să...

Jamie mi-a strecurat lingura printre buze, aşa că, resemnată, am sorbit budinca. Revelaţii uimitoare, stârnite de dulceaţa cremoasă, mi-au explodat imediat în gură şi am închis ochii, oarecum extaziată, când mi-am amintit.

— O, Doamne! Uitasem ce gust are mâncarea bună.

— *Ştiam* eu că n-ai mâncat mai nimic până acum, a zis el cu satisfacţie în glas. Haide, mai ia!

Am insistat să mă folosesc singură de lingură şi am reuşit să mănânc jumătate din porţie; la insistenţele mele, Jamie a mâncat restul.

— Chiar dacă n-ai ajuns la fel de slab ca mine, am spus eu, întorcându-mi mâna şi făcând o grimasă la vederea oaselor proeminente ale încheieturii, nici tu n-ai prea mâncat în ultima vreme.

— Cam aşa e.

A plimbat cu atenţie lingura prin farfurie, recuperând până şi ultimele resturi de budincă, după care a lins-o, lăsând-o curată.

— Am fost... ocupat.

L-am urmărit printre gene. Părea vesel, însă sensibilitatea mea ruginită începea să-şi revină. O perioadă greu de măsurat nu avusesem nici energia, nici concentrarea necesare pentru altceva decât corpul meu chinuit de febră; acum vedeam micile amănunte familiare ale trupului, ale vocii şi ale purtării lui Jamie şi mă reobişnuiam cu el, ca o vioară dezacordată ce vibrează din nou.

Am simţit o undă de încordare şi am început să mă gândesc că nu era provocată întru totul de faptul că fusesem cât pe ce să mor.

— Ce e? l-am întrebat.

— Ce anume?

A ridicat întrebător din sprâncene; dar îl cunoşteam prea bine ca să mă las păcălită. Însăşi întrebarea lui m-a încredinţat că aveam dreptate.

— Ce anume nu-mi spui? l-am iscodit cu toată răbdarea de care eram în stare. E vorba din nou de Brown? Ai primit veşti despre Stephen Bonnet? Ori despre Donner? Scroafa albă a mâncat vreun copil, s-a înecat cu el şi a murit?

Asta l-a făcut să zâmbească, însă doar o clipă.

— Asta nu, a răspuns Jamie. Scroafa s-a repezit la MacDonald când a sosit acum câteva zile, dar el a ajuns la timp pe verandă. Foarte agil e maiorul, pentru un om de vârsta lui.

— E mai tânăr decât tine, am ripostat eu.

— Mda, şi eu sunt agil, a spus el cumpănit. Scroafa nu m-a fugărit încă,

Am simţit o undă de nelinişte, auzind că maiorul sosise la noi, dar nu ştirile despre tulburările politice sau agitaţia militară îl preocupau pe Jamie; mi-ar fi mărturisit imediat. L-am privit din nou printre gene, dar n-am scos nicio vorbă.

A oftat adânc.

— Mă gândeam să-i trimit de aici, a zis încet şi mi-a luat mâna într-a lui.

— Pe cine să trimiţi?

— Pe Fergus, pe Marsali şi copiii.

Am tresărit de parcă cineva m-ar fi lovit sub stern şi, dintr-odată, mi-a fost greu să respir.

— Ce? De ce? Şi... *unde?* am reuşit să întreb.

— Fergus a încercat să-şi ia viaţa acum trei zile, a spus el foarte încet.

I-am strâns mâna convulsiv.

— Dumnezeule mare! am şoptit eu.

El a dat din cap şi am văzut că, preţ de un moment, n-a putut vorbi; îşi înfipsese dinţii în buza de jos.

De astă dată, eu i-am prins mâinile între ale mele, simţindu-le răceala pătrunzându-mi în carne. Voiam să resping ideea, să o alung cu desăvârşire, dar nu am putut. Ea a rămas între noi, ca o broască veninoasă pe care niciunul nu voia să o atingă.

— Cum asta? am întrebat într-un târziu.

Glasul meu răsuna cu ecou în cameră. Am vrut să întreb: „Eşti sigur?” Dar mi-am dat seama că era.

— Cu un cuţit, mi-a răspuns el.

Un colţ al gurii i-a tresărit, dar nu în glumă.

— A spus că s-ar fi spânzurat, dar n-a putut lega frânghia cu o singură mână. Norocul lui.

Budinca devenise o bilă mică şi tare, ca din cauciuc, şi mi se aşezase pe fundul stomacului.

— Tu... tu l-ai găsit? Ori Marsali?

A clătinat din cap.

— Ea nu ştie. Sau cred că ştie, dar nu recunoaşte.

— Înseamnă că nu s-a rănit prea grav, altfel ea şi-ar fi dat seama.

Încă aveam dureri în piept, dar reuşeam să vorbesc mai uşor.

— Nu. L-am văzut trecând în vreme ce jupuiam o căprioară undeva pe deal. Nu m-a văzut şi nici eu nu l-am strigat – nu ştiu ce anume mi s-a părut ciudat la el, dar a fost ceva. Mi-am văzut de treabă un timp – nu voiam să mă îndepărtez de casă, pentru cazul în care... Dar ceva mă sâcâia.

A dat drumul mâinii mele şi s-a frecat la nas.

— Nu puteam scăpa de gândul că se întâmplă ceva anapoda. Aşa că, într-un târziu, am lăsat treaba şi m-am dus după el, spunându-mi că sunt un nătărău fiindcă fac asta.

Fergus se îndreptase spre capătul culmii şi coborâse versantul împădurit care ducea spre Izvorul Alb. Dintre cele trei izvoare locale, acela era cel mai îndepărtat şi izolat şi se numea „alb” din cauză că, aproape de capătul micului iaz, era un bolovan mare, albicios.

Jamie coborâse printre copaci exact la timp ca să îl vadă pe Fergus stând întins lângă izvor, cu mânecile cămăşii suflecate şi cu haina împăturită sub cap, înmuindu-şi braţul stâng, căruia îi lipsea extremitatea, în apă.

— Probabil ar fi trebuit să strig atunci, a povestit Jamie, trecându-şi o mână prin păr cu un aer absent. Dar nu-mi venea să cred, înţelegi?

Apoi Fergus luase în mâna dreaptă un cuţit pentru dezosat, se aplecase spre iaz şi îşi tăiase venele de la cotul

stâng, iar sângele se întinsese ca un nor întunecat şi moale pe albeaţa braţului.

— *Atunci* am strigat, a spus Jamie.

A închis ochii şi şi-a frecat apăsat faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să îşi şteargă din minte amintirea.

Coborâse panta în goană, îl prinsese pe Fergus, îl săltase în picioare şi îl lovise.

— *L-ai lovit?*

— Da, a spus el scurt. A avut noroc că nu i-am frânt gâtul, micul ticălos.

S-a înroşit la faţă şi a strâns din buze.

— Asta s-a întâmplat după ce băieţii l-au luat pe Henri-Christian? am întrebat, având vie în minte discuţia pe care o purtasem cu Fergus în grajd. Vreau să zic...

— Da, ştiu ce vrei să spui, m-a întrerupt Jamie. A fost a doua zi după ce copiii l-au aruncat pe Henri-Christian în pârâu, da. Dar nu-i vorba doar de asta – de necazurile pricinuite de copil, care e pitic.

S-a uitat la mine tulburat.

— Am stat de vorbă. După ce i-am legat braţul şi şi-a revenit. A spus că se gândea la asta de ceva vreme, iar treaba cu copilul l-a împins să treacă la fapte.

— Bine, dar... cum *a putut?* am întrebat întristată. Să o lase pe Marsali, pe copii – cum aşa?

Jamie a coborât privirea, şi-a strâns genunchii cu mâinile şi a oftat. Fereastra era deschisă şi în cameră a pătruns o adiere slabă, ridicându-i firele de păr din creştet şi făcându-le să semene cu nişte flăcări mici.

— Socotea că familia ar duce-o mai bine fără el, a spus sec Jamie. Dacă murea, Marsali se putea recăsători – putea să găsească un bărbat care să le poarte de grijă ei şi copiilor. Să le asigure traiul. Să-l apere pe micuţul Henri.

— Crede – credea – că el nu-i în stare?

— Englezoaico, ştie prea bine că nu poate.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă să protestez, însă mi-am muşcat buza, pentru că n-am găsit replica potrivită.

Jamie s-a ridicat şi a păşit neliniştit prin cameră, ridicând obiecte şi punându-le la loc.

— Tu ai face aşa ceva? l-am întrebat după o vreme. În aceeaşi situaţie, vreau să zic.

S-a oprit o clipă, cu spatele la mine şi cu mâna pe peria mea de păr.

— Nu, a rostit încet. Dar unui bărbat îi e greu să trăiască astfel.

— Da, înţeleg... am zis eu rar, dar el s-a răsucit brusc cu faţa spre mine.

Era încordat, cu chipul marcat de o oboseală care nu provenea din lipsa somnului.

— Nu, englezoaico. Nu înţelegi.

Mi-a vorbit cu blândeţe, dar pe un ton atât de disperat, că mi-au dat lacrimile.

Era vorba deopotrivă de slăbiciune fizică extremă şi de suferinţă emoţională, dar ştiam că, dacă cedez, urmarea ar fi o dezintegrare totală şi nimeni nu avea nevoie de aşa ceva. Mi-am muşcat buza cu putere şi mi-am şters ochii cu marginea cearşafului.

Am auzit bufnitura când Jamie a căzut în genunchi lângă mine, am întins orbeşte mâinile şi i-am tras capul la piept. M-a îmbrăţişat şi a oftat adânc, i-am simţit răsuflarea caldă pe piele, trecând prin pânza cămăşii mele. Cu o mână tremurătoare i-am mângâiat părul, l-am simţit cedând brusc şi toată încordarea s-a scurs din el precum apa dintr-o cană.

Am trăit cel mai ciudat sentiment – ca şi cum tăria zăgăzuită în el până atunci era eliberată... şi se revărsa în mine. Controlul firav pe care îl aveam asupra propriului corp a sporit când l-am strâns în braţe, iar inima a încetat să mai şovăie, reluându-şi bătăile normale, clare şi neobosite.

Lacrimile îmi secaseră, dar ameninţau să pornească din nou. Mi-am trecut degetele peste conturul feţei lui Jamie, de culoarea bronzului roşcat, marcată de soare şi de îngrijorări, peste fruntea înaltă cu sprâncene groase de culoare castanie, peste obrajii laţi, peste nasul lung şi drept ca o lamă. Peste ochii închişi, înclinaţi şi misterioşi, cu gene ciudate, blonde la rădăcină şi de un castaniu atât de întunecat la capete, că păreau aproape negre.

— Nu ştii? am spus încet, urmărind cu degetul conturul precis al urechii lui.

Câteva firişoare de păr blond apăreau ca o mică spirală

din tragus[19], gâdilându-mi degetul.

— Nu ştie *niciunul* dintre voi? E vorba de *tine.* Nu de ceea ce poţi să dai sau să faci ori să asiguri. Doar de persoana ta.

A inspirat profund şi tremurător şi a dat afirmativ din cap, dar nu a deschis ochii.

— Ştiu. Asta i-am şi explicat lui Fergus, a zis el foarte încet. Ori cel puţin aşa cred. Pentru că i-am spus o mulţime de lucruri îngrozitoare.

Îngenuncheaseră lângă izvor, îmbrăţişându-se, uzi de sânge şi de apă, stând unul lângă celălalt, ca şi cum Jamie ar fi vrut să îl reţină pe Fergus pe pământ, alături de familie, doar prin forţa voinţei. Pierdut în patima momentului, până la sfârşit, nu mai ştia ce spusese.

— Trebuie să trăieşti de dragul lor – chiar dacă nu o faci pentru tine însuţi, îi şoptise el, simţind pe umăr faţa lui Fergus, iar pe obraz, părul lui negru, ud de sudoare şi de apă. *Tu comprends, mon enfant, mon fils? Comprends-tu?*

Am simţit cum i s-a mişcat gâtul când a înghiţit în sec.

— Vezi tu, eram convins că o să mori, a continuat el foarte încet. Eram sigur că n-o să te găsesc în viaţă când mă întorceam acasă şi că o să rămân singur. Cred că atunci nu-i vorbeam lui Fergus, ci mai degrabă vorbeam cu mine însumi.

A ridicat capul şi s-a uitat la mine printr-un amestec de lacrimi şi hohote de râs.

— O, Doamne, Claire, m-aş fi înfuriat rău de tot dacă ai fi murit şi m-ai fi lăsat singur.

Mi-a venit să râd şi să plâng sau şi una, şi alta – şi, cu toate că încă regretam pierderea păcii veşnice, în clipa aceea aş fi renunţat la ea fără nicio ezitare.

— Uite că n-am murit, am spus şi i-am atins buzele. Şi n-o să mor. Sau măcar o să încerc.

Mi-am strecurat o mână sub capul lui şi l-am tras spre mine. Era cu mult mai mare şi mai greu decât Henri-Christian, dar am simţit că-l pot ţine aşa o veşnicie, la nevoie.

---

19 Proeminenţă triunghiulară a pavilionului urechii, situată în faţa conductului auditiv extern (n. tr.).

Erau primele ore ale după-amiezii, iar lumina începea să scadă, pătrunzând prin părţile de sus ale ferestrelor orientate spre apus, astfel încât încăperea era inundată de raze curate şi sclipitoare, care se reflectau în părul lui Jamie şi în cămaşa lui de pânză crem. I-am simţit protuberanţele din partea de sus a şirei spinării, dar şi carnea moale dintre omoplat şi coloana vertebrală.

— Şi unde vrei să-i trimiţi? l-am întrebat, în timp ce încercam să-i netezesc părul învârtejit din creştet.

— Probabil la Cross Creek sau la Wilmington, mi-a răspuns.

Ţinea ochii întredeschişi şi urmărea umbrele frunzelor tremurând pe o latură a şifonierului pe care îl făcuse pentru mine.

— Oriunde pare mai bine ca să se ocupe de tipografie.

S-a foit puţin, şi-a strâns braţele în jurul feselor mele, după care s-a încruntat.

— Iisuse, englezoaico, nu mai ai deloc fund!

— Ei, lasă asta, am spus cu resemnare. Sunt *convinsă* că îmi va creşte la loc destul de curând.

65
MOMENTUL DECLARAŢIEI

Jamie i-a întâlnit lângă Moara Woolam. Erau cinci, călare. Doi îi erau necunoscuţi; doi erau oameni din Salisbury, pe care îi ştia – foşti reglementatori, pe nume Green şi Wherry; amândoi liberali înfocaţi. Ultimul era Richard Brown, a cărui faţă exprima răceală, mai puţin ochii lui.

Şi-a blestemat dragostea pentru conversaţie. Fără asta, s-ar fi despărţit de MacDonald ca de obicei, la Coopersville. Însă ei discutaseră despre poezie – poezie, Dumnezeule mare! – şi se distraseră unul pe celălalt declamând. Acum stătea pe drumul pustiu, ţinând pe loc doi cai, în vreme ce MacDonald, ale cărui măruntaie erau în dezacord cu el, se dusese în adâncul pădurii.

Amos Green a dus mâna la pălărie în semn de salut şi ar fi trecut mai departe, însă Kitman Wherry şi-a oprit calul; necunoscuţii au procedat la fel, privind curioşi.

— Încotro te duci, prietene James? l-a întrebat Wherry, quakerul, cu glas plăcut. Vii la întrunirea de la Halifax? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, eşti bine-venit să mergi cu noi.

Halifax. A simţit o dâră de sudoare scurgându-i-se pe şira spinării, întrunirea Comitetului de Corespondenţă pentru alegerea delegaţilor la Congresul Continental.

— Îmi conduc un prieten, a răspuns el curtenitor, făcând semn către calul lui MacDonald. Dar o să vin, probabil că o să vă prind din urmă.

Asta s-o credeţi voi, a gândit el, având grijă să nu se uite la Brown.

— Nu sunt convins că vei fi bine-venit, domnule Fraser, a spus Green politicos, dar cu o anumită răceală în atitudine, care l-a făcut pe Wherry să se uite surprins la el. Mai ales după cele întâmplate la Cross Creek.

— Da? Deci voiai să vezi un om nevinovat arzând de viu sau dat prin smoală şi pene?

O ceartă cu ei era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar trebuia să spună ceva.

Unul dintre necunoscuţi a scuipat în drum.

— Nu era chiar atât de nevinovat, dacă despre Fogarty Simms e vorba. Un conservator nenorocit.

— Despre el e vorba, a spus Green şi a scuipat arătându-şi aprobarea. Comitetul din Cross Creek a vrut să-i dea o lecţie; se pare că domnul Fraser nu a fost de acord cu asta. Din câte-am auzit, a fost o scenă de pomină, a continuat el cu glas tărăgănat, lăsându-se puţin pe spate ca să îl măsoare pe Jamie de la înălţime. Cum ziceam, domnule Fraser, nu eşti tocmai apreciat în momentele astea.

Încruntându-se, Wherry se uita când la Jamie, când la Green.

— Indiferent de părerile lui politice, salvarea unui om de la tăvălirea prin smoală şi pene mi se pare un act de omenie, a replicat Jamie cu glas tăios.

Brown a râs dispreţuitor.

— Cred că aşa ţi se pare doar ţie. Nu şi altora. Cine se aseamănă se adună. Şi, pe de altă parte, mai e şi mătuşica ta, nu? a spus el, adresându-i-se lui Jamie. Şi renumita doamnă MacDonald. Am citit discursul pe care l-a ţinut – în ultima ediţie a ziarului publicat de Simms, a adăugat el, râzând din nou dispreţuitor.

— Oaspeţii mătuşii mele nu au nicio legătură cu mine, a zis Jamie, străduindu-se să îşi păstreze calmul.

— Nu? Dar ce zici de soţul mătuşii tale – unchiul tău, el are legătură?

— Duncan?

În glasul lui se simţea uimirea sinceră; necunoscuţii au schimbat câteva priviri între ei, iar atitudinea lor a devenit ceva mai relaxată.

— Nu, el e cel de-al patrulea soţ al mătuşii mele – şi mi-e prieten. De ce ai adus vorba despre el?

— Păi, Duncan Innes e mână-n mână cu Farquard Campbell şi cu mulţi alţi loialişti. Amândoi au băgat o grămadă de bani ca să publice pamflete ce propovăduiesc reconcilierea cu Anglia Mamă. Mă surprinde că n-ai ştiut asta, domnule Fraser.

Jamie nu era doar surprins, ci de-a dreptul înmărmurit, dar şi-a ascuns sentimentele.

— Fiecare are dreptul la părerile lui, a spus el, ridicând din umeri. Duncan procedează aşa cum doreşte, iar eu voi

face la fel.

Wherry a dat aprobator din cap, însă ceilalţi s-au uitat la el cu expresii care mergeau de la scepticism până la ostilitate.

Wherry nu a putut să nu observe reacţiile însoţitorilor lui.

— Şi care e opinia ta, prietene? a întrebat el politicos.

Da, ştiuse că asta urma să se întâmple. Când şi când încercase să-şi imagineze circumstanţele declaraţiei lui în situaţii de eroism vanitos sau de pericol vădit, dar, ca de obicei în asemenea chestiuni, simţul umorului pe care îl avea Domnul depăşea orice imaginaţie. Aşa că s-a văzut silit să facă pasul suprem către adeziunea publică şi irevocabilă la cauza rebelilor – şi, întâmplător, să se alieze cu un duşman de moarte – stând singur în praful drumului, în timp ce un ofiţer al Coroanei era pe vine în tufişuri, direct în spatele lui, cu pantalonii lăsaţi până la glezne.

— Eu doresc libertate, a rostit Jamie pe un ton care trăda o uşoară uimire faţă de ideea că există îndoieli în ceea ce priveşte poziţia lui.

— Chiar aşa?

Green s-a uitat cu severitate la el, apoi a ridicat bărbia, făcând astfel semn către calul lui MacDonald, de şaua căreia atârna, sclipind în soare, sabia militară cu canafi. Şi cum se face că eşti în tovărăşia unui soldat britanic?

— Mi-e prieten, a răspuns Jamie cu glas stăpânit.

— O tunică roşie?

Unul dintre necunoscuţi s-a ridicat brusc în şa de parcă ar fi fost înţepat de o albină.

— Ce caută tunicile roşii *aici?*

Omul părea uluit. S-a uitat rapid în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din pădure să apară o companie de soldaţi britanici trăgând cu muschetele.

— E unul singur, din câte ştiu, l-a lămurit Brown. Îl cheamă MacDonald. Nu e soldat adevărat; e pensionat şi primeşte jumătate de soldă, lucrează pentru guvernator.

Explicaţiile nu i-au liniştit tovarăşul în mod vizibil.

— Ce treabă ai cu acest MacDonald? l-a întrebat el pe Jamie.

— Cum am spus, mi-e prieten.

Atitudinea oamenilor se schimbase într-o clipă, trecând

de la scepticism şi uşoară ostilitate la iritare făţişă.

— E spionul guvernatorului, asta e, a afirmat răspicat Green.

Era adevărul gol-goluţ, iar Jamie era aproape convins că jumătate dintre oamenii ţinutului ştiau; MacDonald nu făcea niciun efort să îşi ascundă nici înfăţişarea, nici sarcinile. A nega acest lucru însemna a le cere acelor oameni să creadă că Jamie era nătâng, duplicitar sau şi una, şi alta.

Călăreţii s-au agitat, au schimbat câteva priviri şi au făcut mişcări discrete, ducând mâinile la mânerele pumnalelor şi la paturile pistoalelor.

Frumoasă treabă, s-a gândit Jamie. Cum nu era mulţumit cu ironia situaţiei, Dumnezeu hotărâse că el trebuia să lupte pe viaţă şi pe moarte împotriva aliaţilor de partea cărora se declarase a fi cu câteva momente în urmă, ca să apere un ofiţer al Coroanei, al cărei duşman era, potrivit propriilor spuse.

Aşa cum îi plăcea ginerelui său să spună, grozavă situaţie.

— Scoateţi-l de acolo, a ordonat Brown, îmboldindu-şi calul în faţa celorlalţi. Să vedem ce are de spus prietenul ăsta al tău.

— Şi poate îi dăm o lecţie pe care să i-o povestească şi guvernatorului, bine?

Unul dintre necunoscuţi şi-a scos pălăria şi a aşezat-o cu grijă sub marginea şeii, pregătindu-se.

— Staţi!

Wherry s-a înălţat în şa, încercând să-i potolească printr-un semn cu mâna, deşi Jamie i-ar fi putut spune că trecuseră câteva minute bune de când o asemenea iniţiativă ar fi avut vreun efect.

— Nu puteţi ridica mâna prin violenţă asupra unui...

— Zici că nu putem?

Rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Jamie, Brown a rânjit ca o hârcă şi s-a apucat să desfacă un bici încolăcit, fixat de şa.

— Păcat că nu avem smoală la îndemână. Dar putem să le dăm o bătaie bună şi să-i trimitem pe amândoi văicărindu-se la casa guvernatorului, goi puşcă. Ăsta-i răspunsul.

Cel de-al doilea necunoscut a râs şi a scuipat din nou, de astă dată spre Jamie, iar flegma a căzut cu un pleoscăit la picioarele lui.

— Aşa mai merge. Fraser, am auzit că ai alungat o mulţime întreagă la Cross Creek, iar acum suntem doar cinci la doi, care sunt sorţii?

Lui Jamie îi conveneau de minune. Dând drumul hăţurilor pe care le ţinea în mâini, s-a întors şi s-a aruncat între cei doi cai, răcnind ascuţit, după care i-a lovit puternic cu palma pe crupă, apoi s-a lansat cu capul înainte spre tufişurile de pe marginea drumului, îndepărtându-se de-a buşilea cât de repede putea printre rădăcini şi bolovani.

În urma lui, caii se cabrau şi se roteau, nechezând asurzitor şi răspândind derută şi spaimă printre caii celorlalţi oameni; a auzit strigăte de furie şi alarmă în timp ce ei se străduiau să recapete controlul asupra animalelor speriate.

S-a lăsat să alunece pe o pantă scurtă, împrăştiind cu picioarele pământ şi plante dezrădăcinate, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut când a ajuns la poale, apoi a sărit în picioare şi s-a repezit spre un pâlc de stejari, unde s-a ascuns înapoia unei perdele de puieţi, răsuflând greu.

Cineva avusese destulă prezenţă de spirit – sau fusese mânat de furie – ca să sară de pe cal şi să îl urmărească pe jos; a auzit în apropiere zgomote şi blesteme care acopereau hărmălaia de pe drum. Uitându-se cu fereală printre frunze, Jamie l-a văzut pe Richard Brown, cu părul răvăşit şi fără pălărie, privind fioros în jur şi ţinând un pistol în mână.

Îi dispăruse orice gând ar fi avut despre o confruntare directă; în afara unui mic pumnal pe care îl ţinea în ciorap, era aproape neînarmat, iar

Brown l-ar fi împuşcat pe loc, după care, când ceilalţi l-ar fi ajuns din urmă, ar fi pretins că o făcuse ca să se apere.

În susul pantei, spre drum, a observat ceva roşu. Întorcându-se în aceeaşi direcţie, Brown a văzut şi el şi a tras cu pistolul. Imediat după aceea, Donald MacDonald, rămas în cămaşă după ce, precaut, îşi agăţase tunica într-un copac, a ieşit din ascunzătoare în spatele lui Brown şi l-a izbit în cap cu o creangă groasă.

Brown a căzut în genunchi, năucit, iar Jamie s-a furişat printre copaci şi i-a făcut semn lui MacDonald, care a alergat cu greu până la el. Împreună, şi-au croit drum în adâncul pădurii şi au aşteptat lângă un pârâu până când liniştea prelungită dinspre drum i-a lămurit că puteau să se întoarcă să arunce o privire.

Bărbaţii dispăruseră. La fel şi calul lui MacDonald. Cu ochii căscaţi larg şi cu urechile lăsate pe spate, Ghedeon şi-a ridicat buza de sus şi, cu balele curgând, a nechezat fioros spre ei, arătându-şi dinţii mari şi îngălbeniţi. Brown şi oamenii lui avuseseră înţelepciunea de a nu fura un cal nărăvaş, însă îl legaseră de un copac şi reuşiseră să îi strice căpăstrul, care atârna rupt de gâtul armăsarului. Sabia lui MacDonald zăcea în praful drumului, smulsă din teacă şi cu lama frântă în două.

MacDonald a ridicat bucăţile, le-a contemplat un moment, apoi le-a vârât sub centură, clătinând din cap.

— Crezi că Jones ar putea să o dreagă? l-a întrebat el pe Jamie. Ori mai bine să mă duc la Salisbury?

— Mai curând la Wilmington sau la New Bem, a răspuns Jamie, ştergându-şi buzele cu mâna. Dai Jones n-are atâta pricepere ca să repare o sabie, dar vei găsi câţiva prieteni în Salisbury, din câte am auzit.

Salisbury se aflase în miezul Mişcării pentru Reglementare, iar convingerile antiguvernamentale erau încă puternice acolo.

Deşi inima îi bătea acum normal, Jamie încă îşi simţea genunchii slăbiţi din cauza furiei şi fiindcă alergase atât de mult.

MacDonald a dat cu tristeţe din cap, apoi s-a uitat la Ghedeon.

— Calul ăsta poate fi călărit în siguranţă?

— Nu.

În starea de agitaţie în care era Ghedeon, Jamie nu voia să rişte să-l călărească singur, darămite cu încă un om şi fără căpăstru. Bine măcar că indivizii lăsaseră frânghia de la şa. A făcut o buclă peste capul calului, reuşind să nu fie muşcat, şi au pornit împreună, fără să mai discute, întorcându-se la Ridge pe jos.

— Nefericită întâmplare, a remarcat MacDonald la un

moment dat, cu un aer gânditor. Crezi că asta ţi-a anulat şansa de a-ţi croi drum în consiliile lor? Mi-aş da boşul stâng ca să aud ce se discută la întrunirea de care vorbeau, îţi spun sincer!

Cu oarecare uimire, Jamie şi-a dat seama că, după ce făcuse acea declaraţie memorabilă, auzită de omul a cărui cauză dorea să o trădeze, iar apoi fusese cât pe ce să fie ucis de noii aliaţi a căror cauză încercase să o susţină, niciuna dintre părţi nu îl credea.

— Donald, te-ai întrebat vreodată cum sună râsul lui Dumnezeu? a rostit el meditativ.

MacDonald şi-a ţuguiat buzele, privind spre orizont, unde nori întunecaţi se umflau deasupra culmii muntelui.

— Ca tunetul, îmi închipui, a răspuns el. Nu crezi la fel?

Jamie a clătinat din cap.

— Nu. Cred că e un sunet foarte, foarte slab.

66
SE LASĂ ÎNTUNERICUL

Am auzit toate sunetele de la parterul casei şi vocea lui Jamie afară şi m-am simţit întru totul liniştită. Urmăream razele soarelui alunecând şi licărind pe castanul ale cărui frunze se îngălbeneau, când pe trepte au răsunat nişte paşi hotărâţi.

Uşa s-a deschis brusc şi Brianna a intrat, cu părul răscolit de vânt şi cu faţa strălucind, dar afişând o expresie glacială. S-a oprit la capătul patului meu şi a îndreptat degetul arătător spre mine.

— Nu ai voie să mori.

— Da? am întrebat-o eu, clipind mirată. Nu cred că am de gând să fac asta.

— Dar ai încercat! a replicat ea pe un ton acuzator. Ştii bine că-i aşa!

— Ei, n-aş zice că am încercat cu adevărat... am început eu cu glas slab.

Chiar dacă nu încercasem cu adevărat să mor, era adevărat că nici nu încercasem să nu mor şi probabil că pe faţă mi-a apărut o expresie de vinovăţie, pentru că ea şi-a îngustat ochii albaştri.

— Să nu îndrăzneşti să mai faci asta vreodată! mi-a zis.

Apoi s-a răsucit, făcându-şi rochia albastră să se înfoaie şi s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi, dar în uşă s-a oprit.

— Pentru că te iubesc şi nu ştiu ce m-aş face fără tine, a adăugat cu glas gâtuit, după care a coborât treptele în fugă.

— Şi eu te iubesc, scumpo! am strigat, iar lacrimile gata întotdeauna să se reverse mi-au umplut ochii, dar nu am primit alt răspuns în afara sunetului uşii de jos trântite.

Adso, care dormea într-o pată de soare pe cuvertură, la picioarele mele, a deschis ochii o fracţiune de secundă când a auzit zgomotele, după care şi-a retras capul între umeri şi a început să toarcă mai tare.

M-am lăsat înapoi pe perne, simţindu-mă ceva mai puţin liniştită, dar oarecum mai vie. După un moment, am dat deoparte pătura şi mi-am coborât picioarele pe podea.

Brusc, Adso a încetat să toarcă.

— Nu te îngrijora, i-am spus. N-am de gând să mă prăbuşesc, iar laptele şi resturile pentru tine vor rămâne la fel. Păstrează-mi patul cald.

Desigur, mă ridicasem în picioare şi chiar mi se îngăduiseră scurte incursiuni afară, dar sub supravegherea cuiva. Însă, de când mă îmbolnăvisem, nu mi se permisese să plec undeva neînsoţită şi eram destul de convinsă că nici acum nu mă vor lăsa s-o fac.

Drept urmare, m-am furişat pe scară, cu încălţările într-o mână şi, în loc să ies pe uşa din faţă, ale cărei balamale scârţâiau, sau prin bucătărie, unde avea treabă doamna Bug, m-am furişat în camera medicală, am deschis fereastra şi – după ce m-am asigurat că scroafa albă nu îşi făcea de lucru pe acolo – am coborât cu fereală.

Evadarea îmi dădea o senzaţie ameţitoare şi un val de entuziasm m-a susţinut o vreme pe drum. După aceea, m-am văzut silită să mă opresc după ce făceam câteva sute de paşi, să mă aşez şi să respir gâfâit, cât timp picioarele mele îşi recăpătau puterea. Însă am perseverat şi, în cele din urmă, am ajuns la cabana lui Christie.

Nu am văzut pe nimeni şi nici nu am primit răspuns la repetatele strigăte, dar, când am bătut în uşă, am auzit vocea lui Tom Christie, răguşită şi abătută, invitându-mă să intru.

Era la masă şi scria, dar, după cum arăta, ar fi trebuit să se afle în pat. S-a holbat uimit şi s-a grăbit să-şi strângă şalul murdar în jurul umerilor.

— Doamnă Fraser! Sunteţi... adică... pentru numele Domnului, ce...?

Rămas fără grai, a arătat spre mine, cu ochii rotunzi şi mari cât nişte farfurioare. Când intrasem, îmi scosesem pălăria cu boruri largi, uitând pentru moment că arătam ciufulită ca o perie de curăţat sticle.

— Vai! am exclamat eu, dându-mi seama şi trecându-mi o mână peste cap. Asta e. Ar trebui să fii încântat; n-o să mai umblu peste tot scandalizând oamenii cu expunerea neruşinată a buclelor mele răzvrătite.

— Arătaţi ca un deţinut, a spus el fără menajamente. Aşezaţi-vă!

Asta am şi făcut, pentru că, după efortul depus ca să ajung acolo, aveam nevoie de taburetul pe care mi-l oferise.

— Cum te simţi? l-am întrebat, uitându-mă la el.

Lumina din cabană era sărăcăcioasă; scria la o lumânare, pe care o stinsese după apariţia mea.

— Cum mă simt?

Părea deopotrivă uimit şi deconcertat de întrebarea mea.

— Aţi mers pe jos atâta drum, groaznic de slăbită, ca să vă interesaţi de starea mea de sănătate?

— Dacă vrei să spui aşa, am răspuns, destul de iritată de expresia „groaznic de slăbită”. Nu crezi că ar fi cazul să vii la lumină ca să mă pot uita cum se cuvine la tine?

Şi-a tras capetele şalului peste piept, parcă apărându-se.

— De ce?

M-a privit chiorâş, sprâncenele înălţate şi unite făcându-l să arate ca o bufniţă înfuriată.

— Pentru că vreau să aflu câteva lucruri despre starea ta de sănătate, i-am răspuns răbdătoare, iar pentru asta cel mai bine ar fi să te examinez, întrucât nu pari capabil să îmi spui nimic.

— Sunteţi de nestăpânit.

— Ba nu, sunt doctor, l-am contrazis. Şi vreau să ştiu…

Un uşor val de ameţeală m-a copleşit, de aceea m-am sprijinit de masă, rezistând până când totul a trecut.

— Nu sunteţi întreagă la minte, a afirmat el după ce m-a privit câteva clipe. Şi încă sunteţi bolnavă, aşa cred. Rămâneţi aici; o să-l trimit pe fiul meu să-l aducă pe soţul dumneavoastră.

Am fluturat o mână spre el şi am inspirat adânc. Inima mi-o luase razna şi eram puţin palidă şi transpirată, însă în rest mă simţeam bine.

— Domnule Christie, problema e că, deşi am fost cu *adevărat* bolnavă, nu am suferit de aceeaşi boală care i-a afectat pe oamenii de la Ridge – şi, din câte mi-a spus Malva, cred că nici tu nu suferi.

Se ridicase să plece după Allan, dar, auzindu-mi vorbele, a îngheţat şi s-a holbat la mine, cu gura căscată. Apoi s-a lăsat lent pe scaun.

— Ce vreţi să spuneţi?

Pentru că reuşisem în sfârşit să îi reţin atenţia, i-am prezentat încântată faptele; le aveam clare în minte, după ce le analizasem cu atenţie în ultimele zile.

Deşi câteva familii de la Ridge suferiseră chinurile dizenteriei amibiene, eu nu avusesem aşa ceva. Avusesem o febră primejdios de mare, însoţită de dureri înfiorătoare de cap şi – din câte îmi dădusem seama din prezentarea agitată făcută de Malva – convulsii. Dar sigur nu avusesem dizenterie.

— Sunteţi sigură de asta?

Răsucea între degete pana de scris, încruntat.

— E foarte greu să confunzi diareea cu sânge cu durerea de cap şi cu febra, am spus cu ironie. Ascultă, ai avut diaree?

A ezitat un moment, dar curiozitatea a învins.

— Nu, a recunoscut el. A fost cum spuneţi – o durere ce părea să-mi despice capul şi febră. O slăbiciune îngrozitoare şi... vise extraordinar de neplăcute. N-am bănuit că nu era aceeaşi boală care îi chinuia pe ceilalţi.

— Cred că nu aveai niciun motiv. Nu i-ai văzut pe niciunul dintre cei bolnavi de dizenterie. Doar dacă... Malva ţi-a descris simptomele bolii? l-am întrebat din simplă curiozitate, însă el a clătinat din cap.

— Nu vreau să aud asemenea lucruri, iar ea nu-mi spune. Cu toate astea, de ce aţi venit la mine?

Şi-a înclinat capul într-o parte, privindu-mă printre gene.

— Ce importanţă are dacă eu şi dumneavoastră am suferit de friguri sau de diaree? Ori altcineva, la drept vorbind?

Părea foarte agitat. S-a ridicat în picioare, păşind prin cabană, lipsit de concentrare şi nesigur, atitudine care se deosebea complet de mişcările lui de obicei hotărâte.

Am oftat, frecându-mi fruntea cu palma. Căpătasem informaţia de bază pentru care mă dusesem la Christie; mi-ar fi fost greu să îi explic de ce voisem să aflu asta. Mă chinuisem destul ca să îi fac pe Jamie, pe Ian cel

Tânăr şi pe Malva să accepte teoria bacteriană a bolilor, şi încă prezentându-le dovezi vizibile la microscop.

— Bolile se transmit, am spus cu glas obosit. Trec de la o persoană la alta – câteodată direct, câteodată prin

mâncarea sau apa date de la o persoană bolnavă la una una sănătoasă. Toţi oamenii care au suferit de diaree locuiau în apropierea unui pârâiaş; am motive să cred că apa acelui izvor conţinea amiba – asta i-a îmbolnăvit. Însă noi doi nu ne-am întâlnit vreme de săptămâni întregi. Iar eu n-am fost în apropierea cuiva care să aibă friguri. Cum se face că amândoi am căzut pradă aceleiaşi boli?

Nedumerit şi încă încruntat, s-a uitat lung la mine.

— Nu înţeleg de ce două persoane n-ar putea să se îmbolnăvească fără să fie aproape. Sigur, am ştiinţă de bolile pe care le descrieţi: tifosul din închisori, de exemplu, se răspândeşte în spaţii închise, dar sigur nu toate bolile se manifestă în acelaşi fel, nu?

— Nu, nu, am recunoscut, însă nu eram într-o stare fizică prea bună pentru a încerca să îi împărtăşesc noţiuni de bază privind epidemiologia şi sănătatea publică. De pildă, este posibil ca unele boli să fie răspândite de ţânţari. Malaria ar fi una dintre ele.

Şi unele forme de meningită virală – pentru că aceea era boala de care suferisem până de curând.

— Ţii minte cumva dacă te-a pişcat vreun ţânţar recent?

S-a uitat la mine, apoi a scos un soi de lătrat scurt, pe care l-am interpretat drept râs.

— Dragă doamnă, în clima asta cumplită, orice om e pişcat de multe ori, când e cald.

Şi-a scărpinat barba, parcă din reflex.

Era adevărat. Pentru oricine, în afară de mine şi de Roger. Când şi când, o insectă disperată făcea o încercare, dar, de cele mai multe ori, noi scăpam neînţepaţi, chiar dacă existau roiuri uriaşe de asemenea insecte şi toţi cei din jurul nostru se scărpinau. Ca teorie, am bănuit că, în decursul anilor, ţânţarii, care se hrăneau cu sânge, evoluaseră într-o legătură atât de strânsă cu omenirea, încât, pur şi simplu, eu şi Roger nu miroseam bine pentru ei, pentru că veniserăm de prea departe în timp. Brianna şi Jemmy, care aveau material genetic comun cu al meu, dar şi cu al lui Jamie, erau pişcaţi, dar nu la fel de des ca majoritatea oamenilor.

Nu-mi aminteam să fi fost pişcată de vreun ţânţar în ultima vreme, însă era posibil să se fi întâmplat, iar eu să fi

fost prea ocupată ca să bag de seamă.

— Ce importanţă are? m-a întrebat Christie, părând doar nedumerit.

— Nu ştiu. Doar că... trebuie să aflu.

Şi aveam nevoie să mă îndepărtez puţin de casă şi să încerc să-mi reiau viaţa, pe calea cea mai scurtă pe care o cunoşteam – practicarea medicinei. Însă n-aveam de gând să-i mărturisesc asta lui Tom Christie.

— Hm, a făcut el.

A rămas în picioare, privindu-mă de sus, încruntat şi indecis. Apoi, brusc, a întins o mână – cea pe care i-o operasem, am văzut că urma inciziei în formă de Z ajunsese de un roz spălăcit şi sănătos, iar degetele erau drepte.

— Să mergem afară, a spus el cu un aer resemnat. O să vă conduc acasă, iar dacă insistaţi să-mi adresaţi întrebări personale şi supărătoare despre starea mea de sănătate, cred că nu vă pot împiedica.

Şocată, l-am prins de mână şi am descoperit că strânsoarea lui era fermă şi constantă, în ciuda expresiei triste de pe faţa trasă şi a umerilor căzuţi.

— Nu-i nevoie să mă conduci până acasă, am protestat eu. După cum arăţi, ar trebui să stai în pat!

— La fel şi dumneavoastră, a replicat el, conducându-mă spre uşă, cu mâna sub cotul meu. Dar, dacă preferaţi să vă riscaţi sănătatea şi viaţa făcând un efort atât de mare, atunci pot face şi eu asta. Deşi, a adăugat el cu asprime, ar trebui să vă puneţi pălăria pe cap înainte de a pleca de aici.

*

Ne-am oprit des pe drum ca să ne odihnim şi am ajuns acasă gâfâind, şiroind de sudoare şi, în general, entuziasmaţi de aventură. Nimeni nu îmi simţise lipsa, dar domnul Christie a insistat să mă conducă înăuntru, astfel că toţi mi-au observat absenţa *ex post facto* şi, în modul iraţional în care reacţionează oamenii, s-au enervat imediat.

Am fost dojenită de toţi cei care m-au văzut, inclusiv de Ian cel Tânăr, dusă la etaj practic de guler şi forţată să mă

aşez în patul în care, mi s-a dat de înţeles, trebuia să mă simt norocoasă dacă mi se va aduce la cină pâine cu lapte. Cel mai supărător amănunt al întregii situaţii a fost că, stând la poalele scării cu o cană de bere în mână şi urmărind cum eram dusă pe sus, Tom Christie a zâmbit, singurul zâmbet pe care îl văzusem vreodată pe faţa lui păroasă.

— Ce Dumnezeu te-a apucat, englezoaico? s-a răstit Jamie la mine, trăgând pătura deoparte şi făcând un gest dictatorial spre aşternuturi.

— Păi, m-am simţit destul de bine şi...

— Bine! Eşti palidă ca laptele bătut stricat şi tremuri atât de tare, că abia... stai, lasă-mă pe mine.

Pufnind, mi-a dat mâinile la o parte de pe şireturile juponului şi mi l-a scos într-o clipă.

— Ţi-ai pierdut minţile? m-a întrebat el. Cum să te furişezi aşa, fără să spui nimănui? Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi căzut undeva? Dacă te îmbolnăveşti din nou?

— Dacă aş fi spus cuiva, nu m-ar fi lăsat să plec, am zis eu moale. Şi *sunt* doctor, ştii asta. Pot să-mi judec singură starea de sănătate.

Mi-a aruncat o privire ce sugera fără înconjur că nu ar avea încredere să mă lase să-mi exprim părerea nici despre o expoziţie de flori, dar a scos doar un pufnet şi mai puternic drept răspuns.

Apoi m-a ridicat în braţe şi m-a dus la pat, aşezându-mă cu delicateţe, dar demonstrând o forţă reţinută, cât să înţeleg că ar fi preferat să îmi dea drumul de la înălţime.

Apoi s-a îndreptat de spate şi s-a uitat ameninţător la mine.

— Englezoaico, îţi jur că, dacă n-ai arăta de parcă ai fi în pragul leşinului, te-aş întoarce cu faţa-n jos şi te-aş bate la fund.

— Nu poţi, am spus eu foarte slab. Nu mai am fund.

În realitate, eram puţin obosită... da, ca să fiu sinceră, inima îmi bătea ca o tobă, urechile îmi ţiuiau, iar dacă nu mă întindeam imediat, era posibil să leşin. M-am întins şi am rămas cu ochii închişi, simţind camera rotindu-se încet în jurul meu ca un carusel, la care se adăugau lumini

orbitoare şi muzică de hurdy-gurdy[20].

Prin vălmăşagul de senzaţii, am simţit vag nişte mâini pe picioare, apoi, o răcoare plăcută pe corpul încins. Ceva cald şi amintind de un nor mi-a învăluit capul şi am dat înnebunită din braţe, încercând să-l îndepărtez înainte de a mă sufoca.

Am ieşit la suprafaţă clipind şi gâfâind şi am descoperit că eram goală. Am aruncat o privire către corpul meu scheletic, descărnat şi cu pielea palidă şi am tras iute cearşaful peste mine. Jamie tocmai se apleca să strângă rochia, juponul şi vesta de pe podea, unde le aruncase; avea cămăşuţa mea împăturită pe braţ A ridicat pantofii şi ciorapii şi le-a îndesat într-un sac.

— Tu, a spus el, împungând acuzator cu arătătorul, nu mai pleci nicăieri. Nu ai dreptul să te sinucizi, m-am făcut înţeles?

— Deci de la tine a moştenit Bree apucăturile astea, am murmurat eu, încercând să alung senzaţia de ameţeală.

Am închis din nou ochii.

— Ţin minte o abaţie din Franţa, am spus. Şi un tânăr foarte încăpăţânat şi foarte bolnav. Şi pe prietenul lui, Murtagh, care i-a luat hainele ca să-l împiedice să se ridice din pat şi să plece înainte de a se însănătoşi complet.

Tăcere. Am deschis un ochi. Stătea nemişcat ca o statuie, iar lumina scăzută care pătrundea pe fereastră îi făcea părul să scânteieze.

— După care, am continuat eu pe un ton colocvial, dacă mă ajută memoria, tu ai ieşit pe fereastră şi ai plecat. Gol, în miezul iernii.

A bătut de două ori cu degetele rigide în pulpa piciorului.

— Aveam douăzeci şi patru de ani, a rostit el într-un târziu, cu glas răguşit. Şi probabil nu prea aveam minte.

— Nu te-aş contrazice deloc, l-am asigurat.

Am deschis şi celălalt ochi şi l-am ţintuit cu privirea.

— Dar ştii de ce am făcut asta. Trebuia.

A inspirat adânc, a oftat şi mi-a lăsat hainele jos. A venit şi s-a aşezat pe pat lângă mine, cadrul de lemn scârţâind sub greutatea lui.

---

20 Instrument muzical medieval cu coarde şi clape (n. tr.).

Mi-a ridicat mâna şi a ţinut-o ca şi cum ar fi fost ceva preţios şi fragil. Aşa şi era – sau cel puţin *părea* fragilă, o construcţie delicată din piele translucidă şi umbre ale oaselor de sub ea. Şi-a plimbat uşor un deget pe dosul mâinii mele, urmărind oasele de la falange până la cubitus, şi am simţit un frison ciudat care a adus cu sine o amintire îndepărtată, viziunea propriilor oase, licărind albăstrui prin piele, şi mâinile maestrului Raymond, cuprinzându-mi pântecul inflamat şi gol, spunându-mi prin neguri de febră: „Cheamă-l. Cheamă-l pe bărbatul roşcat”.

— Jamie, am spus încet de tot.

Razele de soare s-au reflectat în verigheta de argint. A prins-o între degetul mare şi arătător, plimbând cerculeţul metalic de-a lungul degetului meu, atât de uşor, încât nu s-a prins deloc de încheieturi.

— Ai grijă, am spus. N-aş vrea s-o pierd.

— N-o s-o pierzi.

Mi-a îndoit degetele, iar mâna lui s-a înfăşurat, mare şi caldă, pe mâna mea.

A rămas tăcut o vreme şi am urmărit amândoi dâra de lumină alunecând încet peste cuvertură. Adso se mişcase odată cu razele de lumină, ca să rămână în căldura lor, şi am văzut clar perişorii fini care îi tiveau urechile.

— E o mare uşurare, a spus Jamie într-un târziu, să văd soarele urcând şi coborând pe cer. Când trăiam în peşteră, când eram în închisoare, asta îmi dădea speranţe, pentru că vedeam lumina apărând şi dispărând şi ştiam că lumea merge înainte.

Se uita pe fereastră, spre depărtările în care cerul se întuneca. Mărul lui Adam i s-a mişcat puţin când a înghiţit în sec.

— Am acelaşi sentiment, englezoaico, a continuat el, când te aud foindu-te în camera medicală, zăngănind lucruri acolo şi înjurând de una singură.

A întors capul şi s-a uitat la mine; ochii lui aveau adâncimea nopţii care cobora.

— Dacă n-ai mai fi acolo – sau în altă parte, a spus el foarte încet, atunci soarele nu s-ar mai înălţa şi n-ar mai coborî de pe cer.

Mi-a luat mâna şi a sărutat-o delicat. Apoi mi-a aşezat-o

pe piept, cu degetele strânse în jurul verighetei, s-a ridicat şi a plecat.

*

Am dormit uşor, căci nu mai eram azvârlită în lumea agitată a viselor stârnite de febră şi nici aspirată în puţul adânc al uitării, în timp ce trupul meu căuta vindecarea prin somn. Nu mi-am dat seama ce m-a trezit, dar brusc *eram* trează, atentă şi cu privirea limpede, fără momente de somnolenţă.

Obloanele erau trase, dar, fiind lună plină, lumina ei slabă cădea în dungi pe pat. Mi-am plimbat o mână peste cearşaf, pe lângă mine, după care am ridicat-o mult deasupra capului. Braţul meu era o tulpină subţire şi palidă, lipsită de sânge, fragilă ca picioruşul unei ciuperci; degetele mi s-au mişcat uşor şi s-au desfăcut, alcătuind o reţea ca să prindă întunericul între ele.

Am auzit respiraţia lui Jamie, în locul lui obişnuit de pe podea, lângă patul meu.

Am coborât braţele şi mi-am mângâiat corpul cu mişcări uşoare, evaluând situaţia. O mică umflătură a sânilor, apoi coastele, una, două, trei, patru, cinci, şi concavitatea netedă a stomacului, atârnând ca un hamac între părţile superioare ale capetelor femurale. Piele şi oase. Nimic altceva.

— Claire?

Am simţit o mişcare în întunericul de lângă pat şi Jamie a ridicat capul; mai mult îi intuiam prezenţa decât îl vedeam, atât de întunecată era umbra de acolo, în contrast cu lumina lunii.

O mână mare a pipăit peste pătură şi mi-a atins coapsa.

— Te simţi bine, *a nighean*? a întrebat el în şoaptă. Ai nevoie de ceva?

Era obosit; şi-a rezemat capul de pat şi i-am simţit răsuflarea caldă prin ţesătura cămăşii. Dacă el nu ar fi fost cald, dacă atingerea şi răsuflarea lui nu ar fi fost calde, probabil că nu aş fi avut curaj, dar îmi era frig şi mă simţeam fără de trup, la fel ca lumina lunii. Mi-am strâns mâna spectrală în jurul mâinii lui.

— Am nevoie de tine, i-am şoptit.

A rămas nemişcat un moment, înţelegând treptat ce spusesem.

— N-o să-ţi tulbure somnul? a întrebat el, părând să aibă îndoieli.

Drept răspuns, l-am tras de încheietură şi el a venit, ridicându-se din întunericul de pe podea, iar dârele subţiri de lumină lunară s-au unduit pe corpul lui ca apa.

— Spiritul apei, am spus încet.

A pufnit scurt şi, cu stângăcie şi delicateţe, s-a vârât sub pătură, iar salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

Am rămas întinşi alături, abia atingându-ne. Răsufla superficial, străduindu-se ca prezenţa lui să mă deranjeze cât mai puţin posibil. În afara foşnetului slab al cearşafurilor, casa era cufundată în tăcere.

Într-un târziu, am simţit un deget atingându-mă uşor pe coapsă.

— Ţi-am dus dorul, englezoaico, a murmurat.

Drept răspuns, m-am răsucit cu faţa spre el şi i-am sărutat braţul. Am vrut să mă apropii mai mult şi să-mi las capul în curbura umărului, să rămân în arcul braţului său, dar, amintindu-mi că părul meu scurt şi ţepos îi putea irita pielea, m-am abţinut.

— Şi eu ţi-am dus dorul, i-am spus.

— Deci vrei să te am? m-a întrebat încet. Chiar vrei asta?

Cu o mână, mi-a mângâiat braţul; cealaltă a coborât, începând un ritm lent şi constant de pregătire.

— Lasă-mă pe mine, am şoptit, oprindu-i mâna. Stai nemişcat.

La început, am făcut dragoste ca hoţii, cu mângâieri grăbite şi sărutări delicate, furând aromă, atingeri, căldură şi gust sărat. Apoi el şi-a pus mâna pe ceafa mea, apăsându-mă mai adânc şi mai aproape.

— Nu te grăbi, fato, a murmurat cu glas răguşit. Nu plec nicăieri.

Un fior de amuzament mut mi-a străbătut trupul, iar el a inspirat adânc, adânc, când am strâns uşor buzele şi mi-am strecurat o mână sub greutatea caldă şi mirosind a mosc a testiculelor lui.

Apoi m-am ridicat deasupra lui, oarecum ameţită de

mişcarea bruscă. Amândoi am oftat profund, apoi el a râs şi i-am simţit răsuflarea pe sâni când m-am aplecat peste el.

— Ţi-am simţit lipsa, englezoaico, mi-a şoptit din nou.

Schimbată cum eram, m-am ferit să fiu atinsă, aşa că m-am aplecat şi m-am sprijinit cu mâinile de umerii lui, împiedicându-l să mă tragă spre el. N-a încercat asta, ci şi-a strecurat o mână între noi.

M-am înfiorat gândindu-mă că părul dintre picioarele mele era mai lung decât cel de pe cap, însă gândul mi-a dispărut, alungat de apăsarea lentă a mâinii lui, mişcându-se adânc între picioarele mele, înainte şi înapoi.

I-am prins cealaltă mână şi am dus-o la gură, i-am supt degetele cu forţă, unul după altul, şi m-am cutremurat, strângând-o cu toată forţa.

Mai târziu, lungită lângă el, am continuat să-l strâng de mână. Ori, mai curând, să-i ţin mâna între palme, admirându-i formele nevăzute, complexe şi graţioase pe întuneric, şi stratul neted şi dur al bătăturilor din palmă şi de pe degete.

— Am mâini de zidar, a spus el şi a râs uşor când mi-am trecut buzele peste articulaţiile cu piele aspră şi peste vârfurile încă sensibile ale degetelor sale lungi.

— Bătăturile de pe mâinile unui bărbat sunt foarte erotice, l-am asigurat eu.

— Chiar aşa?

Şi-a trecut mâna liberă peste capul meu tuns şi apoi de-a lungul spinării. M-am înfiorat şi m-am tras mai aproape de el, simţind că încep să uit de mine. Mi-am plimbat mâna liberă pe trupului lui, jucându-mă cu smocurile de păr sârmoase şi cu penisul lui umed şi pe jumătate în erecţie.

S-a arcuit puţin, după care s-a destins.

— Ei bine, englezoaico, dacă n-am bătături *acolo,* nu e din vina ta, crede-mă.

67
ULTIMUL HOHOT DE RÂS

Era o muschetă veche, fabricată, probabil, în urmă cu douăzeci de ani, dar bine întreţinută. Patul ei era lustruit de atâta folosinţă, avea lemnul plăcut la atingere şi metalul ţevii, neted şi curat.

Ursul Ridicat a prins-o extaziat în mâini, şi-a plimbat degetele în susul şi în josul ţevii, după care şi le-a dus la nas ca să adulmece parfumul ameţitor al uleiului şi al prafului de puşcă, apoi şi-a invitat prietenii să o miroasă.

Cinci domni primiseră muschete din mâna binefăcătoare a Păsării-care-cântă-dimineaţa, iar în casă plutea un aer de încântare, răspândindu-se în valuri prin sat. Pasăre, care mai avea de dat douăzeci şi cinci de muschete, era îmbătat de senzaţia de bogăţie şi de putere, astfel că se afla într-o dispoziţie în care primea cu braţele deschise pe oricine şi orice.

— El este Hiram Crombie, i-a spus Jamie lui Pasăre în limba tsalagi, făcând semn către domnul Crombie, care, cu chipul palid de încordare, stătuse alături de el în timpul discuţiilor preliminare, al oferirii muschetelor, al invocării eroilor şi al bucuriei generale declanşate de arme.

— A venit să îşi ofere prietenia şi să vă spună poveşti despre Iisus Hristos.

— A, Hristosul vostru? Cel care a mers în lumea de sub pământ şi s-a întors? M-am întrebat mereu: oare i-a întâlnit acolo pe Femeia-Cer şi pe Cârtiţă? Ţin mult la Cârtiţă şi tare aş vrea să aflu ce i-a spus.

Pasăre a atins pandantivul de piatră de la gât, o sculptură mică, de culoare roşie, reprezentându-l pe Cârtiţă, călăuzitorul lumii subterane.

Domnul Crombie stătea încruntat, însă, din fericire, încă nu înţelegea cu uşurinţă limba tsalagi; deocamdată, era în etapa în care traducea în minte fiecare cuvânt în engleză, iar Pasăre vorbea foarte repede. Iar Ian nu găsise prilejul să-l înveţe pe Hiram cuvântul pentru Cârtiţă.

Jamie a tuşit.

— Sunt convins că va fi încântat să-ţi spună toate

poveştile pe care le ştie. Domnule Crombie, a spus el, trecând imediat la engleză, cei din neamul tsisqua îţi spun bun venit.

Nările lui Penstemon, soţia lui Pasăre, s-au dilatat puţin; Crombie transpira de agitaţie şi duhnea ca un ţap. S-a aplecat îndatoritor şi i-a oferit lui Pasăre cuţitul de calitate pe care îl adusese drept cadou, recitând rar cuvântarea măgulitoare pe care o memorase. Destul de bine, a socotit Jamie; nu pronunţase greşit decât vreo două-trei cuvinte.

— Am venit să vă aduc o m-mare bucurie, a încheiat el, bâlbâindu-se şi transpirând.

Pasăre s-a uitat îndelung la Crombie – scund, aţos, şiroind de transpiraţie – după care şi-a mutat privirea la Jamie.

— Eşti tare amuzant, Ucigaşule-de-Urşi, a spus el cu un aer resemnat. Hai să mâncăm ceva!

Era toamnă, iar culesul şi vânătorile mergeau bine. Aşa că Sărbătoarea Armelor era un eveniment important, cu carne de wapiti[21], de căprioară şi de porc-mistreţ care scotea aburi din gropile de coacere sau era friptă deasupra vâlvătăilor, cu tăvi care dădeau pe afară de porumb şi dovlecei fripţi, cu vase pline de fasole condimentată cu ceapă şi coriandru, şi zeci de peştişori daţi prin mălai şi prăjiţi în grăsime de urs, crocanţi şi dulci.

Iniţial ţeapăn, domnul Crombie a început să se înmoaie sub influenţa mâncării, a berii cu aromă de molid şi a atenţiei deosebite ce i se acorda. După cum a remarcat Jamie, atenţia se datora în parte faptului că Ian, zâmbind generos, a rămas o vreme alături de elevul lui, îndemnându-l şi corectându-l, până când lui Hiram avea să i se dezlege limba şi să fie capabil să se descurce de unul singur. Ian era extrem de îndrăgit, mai ales de femeile tinere din sat.

Cât despre Jamie, lui îi plăcea foarte mult sărbătoarea; scutit de orice răspundere, nu avea altceva de făcut decât să vorbească, să asculte şi să mănânce – iar a doua zi urma să plece de acolo.

Avea o senzaţie ciudată, pe care nu era sigur că o mai

21 *Cervus canadensis,* cerb de talie mare din America de Nord (n. tr.).

trăise vreodată. Avusese parte de multe despărţiri, cele mai multe fuseseră încărcate de regrete, câteva, de un sentiment de uşurare, iar unele îi smulseseră inima din piept şi îl lăsaseră copleşit de durere. Nu era cazul în acea seară. Totul părea ciudat de ceremonios, ceva făcut în mod deliberat pentru ultima oară, şi totuşi nu exista niciun fel de tristeţe.

O senzaţie de lucru dus la bun sfârşit, a presupus el, acesta era sensul. Făcuse tot ce putuse, iar acum trebuia să îi lase pe Pasăre şi pe ceilalţi să îşi croiască propriul drum. Poate avea să revină acolo, dar nicidecum din datorie, în rolul de agent al regelui.

Era un gând neobişnuit. Niciodată nu trăise fără a fi conştient că datorează loialitate, din proprie voinţă sau nu, cu discernământ sau nu, faţă de un rege, indiferent că era vorba de germanul Geordie sau de neamul Stuarţilor. Iar acum trăia aşa.

Pentru prima oară, întrezărea ceea ce fiica şi soţia lui încercaseră să îi spună.

Hiram se străduia să recite unul dintre psalmi. Făcea o treabă bună, pentru că îi ceruse lui Ian să traducă, iar el avusese mare grijă să memoreze totul. Dar chiar şi aşa...

— Ca untdelemnul de preţ este, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă[22]*...*

Penstemon a aruncat o privire precaută la oala mică în care era grăsimea topită de urs, folosită drept condiment, şi s-a uitat printre gene la Hiram, intenţionând să i-o smulgă din mână dacă ar fi încercat să i-o toarne în cap.

— E o poveste despre strămoşii lui, i-a spus Jamie, ridicând din umeri. Nu face el aşa.

— Ah!

Femeia s-a destins, dar a continuat să stea cu ochii pe Hiram. El era oaspete, dar ea nu era încredinţată că toţi oaspeţii se poartă frumos.

Hiram nu a făcut nimic necuvenit şi, după ce protestase că e sătul şi după complimente stângace adresate gazdelor, a fost convins să mănânce până când i-au ieşit ochii din cap, ceea ce i-a mulţumit pe toţi.

---

22 *Psalmi,* 133:2 (n. tr.).

Ian avea să rămână acolo câteva zile ca să se asigure că Hiram şi oamenii lui Pasăre se puneau de acord. Jamie nu era convins că simţul de răspundere al lui Ian va învinge simţul umorului – în unele privinţe, simţul umorului lui Ian tindea să îl imite pe al indienilor. Prin urmare, ca măsură de prevedere, câteva cuvinte rostite de Jamie nu aveau cum să strice.

— Are soţie, i-a spus Jamie lui Pasăre, arătând către Hiram, care era prins într-o discuţie cu doi dintre bărbaţii mai vârstnici. Nu cred că ar primi o femeie tânără în patul lui. S-ar putea să se poarte rău cu ea, pentru că nu va înţelege că e vorba de un compliment.

— Nu te îngrijora, a replicat Penstemon, auzindu-l, apoi s-a uitat scurt la Hiram şi a strâmbat dispreţuitoare din buze. Nimeni n-ar vrea un copil de la *el.* Dar un copil de la *tine,* Ucigaşule-de-Urşi...

I-a aruncat o privire lungă pe sub gene, iar Jamie a râs, făcând un gest de respect către ea.

Era o noapte perfectă, răcoroasă şi proaspătă, iar uşa fusese lăsată deschisă pentru a permite circulaţia aerului. Fumul albicios al focului se înălţa drept spre gaura din tavan, iar scânteile lui pluteau vesele.

Toţi mâncaseră şi băuseră atât de mult, încât păreau toropiţi, astfel că momentan domneau liniştea şi un sentiment general de pace şi de fericire.

— E bine ca oamenii să mănânce ca fraţii, a remarcat Hiram către Ursul Ridicat, în limba tsalagi, pe care nu o stăpânea prea bine.

La urma urmelor, se gândi Jamie, simţind că îi pocnesc coastele de efort, diferenţa dintre „ca fraţii” şi „fraţii lor” era neînsemnată.

Rămas pe gânduri, Ursul Ridicat i-a aruncat lui Hiram o privire şi s-a îndepărtat şi mai mult de el.

Pasăre a băgat de seamă şi s-a întors spre Jamie.

— Ucigaşule-de-Urşi, eşti un om tare amuzant, a repetat el. Ai câştigat.

*

Domnului John Stuart,

Superintendent al Departamentului de Sud pentru Relaţiile cu Indienii

De la Fraser’s Ridge Prima zi din noiembrie, Anno Domini 1774, James Fraser, Esq.

Stimate domn,

Prin prezenta vă înştiinţez că demisionez din funcţia de agent indian, întrucât consider că, date fiind convingerile personale, nu îmi mai pot îndeplini îndatoririle în numele Coroanei cu conştiinţa împăcată.

Mulţumindu-vă pentru atenţia şi favorurile ce mi s-au acordat şi dorindu-vă tot binele în viitor, rămân

Al dumneavoastră umil servitor,

J. Fraser

PARTEA A NOUA
OASELE TIMPULUI

68
SĂLBATICII

Mai erau doar două. Mica băltoacă de ceară topită lucea în lumina fitilului aprins al lumânării, iar pietrele preţioase au apărut, una verde, alta neagră, radiind propriile focuri lăuntrice. Jamie a introdus capătul cu fulgi al unei pene de scris în ceara topită şi a luat smaraldul, ridicându-l spre lumină.

A lăsat piatra fierbinte să cadă în batista pe care o ţineam eu; am şters-o repede, ca să îndepărtez ceara înainte de a se întări.

— Rezervele noastre scad, am spus cu o glumă care îmi trăda neliniştea. Să sperăm că nu vor mai apărea urgenţe costisitoare.

— Orice-ar fi, de diamantul negru n-o să mă ating, a rostit el cu hotărâre şi a stins lumânarea. Acela e pentru tine.

L-am privit lung.

— Ce vrei să spui?

A ridicat din umeri şi a întins mâna să ia smaraldul din batistă.

— Dacă o să fiu ucis, mi-a explicat cu un aer degajat. Îl iei şi pleci. Te întorci prin pietre.

— Zău? Nu ştiu dacă aş face asta.

Nu voiam să discut despre nicio întâmplare neprevăzută care să implice moartea lui Jamie, dar nu avea rost să ignor o asemenea posibilitate. Bătălie, boală, închisoare, accident, asasinat...

— Tu şi Bree mi-aţi interzis *mie* să mor, am spus. Ţi-aş interzice şi eu ţie, dacă aş avea vreo speranţă cât de firavă că îmi acorzi atenţie.

A zâmbit.

— Întotdeauna ţin seamă de ce spui, englezoaico, m-a asigurat el cu gravitate. Dar tot tu ai zis că omul propune şi Dumnezeu dispune, iar dacă El va socoti că trebuie să dispună de *mine,* tu te întorci.

— De ce-aş face asta? am întrebat iritată şi neliniştită.

Nu doream cu niciun chip să îmi amintesc faptul că Jamie mă trimisese înapoi prin pietre în ajunul Bătăliei de la Culloden, iar acum el forţa deschiderea acelei cămăruţe bine sigilate din mintea mea.

— Aş rămâne cu Bree şi cu Roger, nu? Cu Jem, Marsali, Fergus, Germain şi Henri-Christian şi cu fetele – toată lumea e aici. La urma urmelor, acolo nu mai am pe nimeni.

A luat piatra de pe pânză şi a răsucit-o între degete, după care s-a uitat gânditor la mine, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama dacă era cazul să îmi spună ceva. Am simţit că perişorii de pe ceafă mi se înfioară.

— Nu ştiu, a zis într-un târziu, clătinând din cap. Dar te-am văzut acolo.

Fiorul a coborât pe spate şi mi-a cuprins braţele.

— *Unde* m-ai văzut?

— Acolo.

A făcut un gest vag cu mâna.

— Te-am visat acolo. Nu ştiu unde era acel loc; ştiu doar că era *acolo* – în timpul tău.

— De unde ştii asta? l-am întrebat, simţind cum se încreţeşte carnea pe mine. Şi ce făceam acolo?

A ridicat din sprâncene, străduindu-se să-şi amintească.

— Nu ţin minte exact, a rostit el rar. Dar, după lumină, mi-am dat seama că era vorba de timpul *acela.*

Fruntea i s-a înseninat brusc.

— Asta e. Stăteai la un birou, cu ceva în mână, probabil scriai. Şi era lumină în jurul tău, lucind pe faţa şi pe părul tău. Dar nu era lumină de lumânări şi nici de foc sau de soare. Şi mai ţin minte că, imediat ce te-am văzut, am gândit în sinea mea: „A, deci aşa arată lumina electrică”.

Am rămas cu gura căscată, privindu-l fix.

— Cum poţi recunoaşte în vis ceva ce n-ai văzut niciodată în realitate?

Ideea i s-a părut caraghioasă.

— Englezoaico, visez lucruri pe care nu le-am văzut

niciodată, ţie nu ţi se întâmplă asta?

— Păi, am spus eu, nesigură, da. Câteodată. Monştri, plante ciudate, aşa cred. Peisaje bizare. Şi, desigur, *oameni* pe care nu îi cunosc. Dar asta e altceva. Să vezi ceva despre care ştii, dar nu l-ai văzut niciodată?

— Ei bine, ceea ce am văzut s-ar putea să nu arate ca lumina electrică, a recunoscut el, dar aşa mi-am spus când am văzut-o. Şi asta m-a convins că tu erai în timpul tău. În fond, visez lucruri din trecut, de ce nu aş visa şi din viitor?

Nu exista un răspuns potrivit la o asemenea remarcă tipic celtică.

— Da, aşa *ai crezut,* presupun, am zis eu şi, cuprinsă de îndoieli, mi-am frecat buza de jos. Ce vârstă aveam în visul ăsta al tău?

Surprins, apoi ezitând, s-a uitat atent la faţa mea, ca şi cum ar fi încercat să o compare cu cine ştie ce viziune.

— Păi... nu ştiu, a spus el, şovăind pentru prima oară. Nu m-am gândit la asta – n-am observat să fi avut părul alb ori ceva de felul ăsta – a fost doar...

A ridicat din umeri nedumerit, apoi a coborât privirea spre piatra preţioasă din mâna mea.

— Englezoaico, ţi se pare caldă la atingere? m-a întrebat el curios.

— Sigur că da, am răspuns destul de iritată. Abia a ieşit din ceară fierbinte, ce Dumnezeu?

Şi totuşi, smaraldul *părea* să pulseze rar în mâna mea, cald ca sângele şi bătând ca o inimă miniaturală. Iar când i-am întins-o, am simţit o uşoară rezistenţă – ca şi cum nu ar fi vrut să se despartă de mine.

— Dă-i-o lui MacDonald, am spus, frecându-mi palma de rochie. L-am auzit vorbind cu Arch; probabil că vrea să plece.

*

MacDonald sosise în ziua precedentă, pe o ploaie torenţială, cu faţa aproape vânătă de frig, de oboseală şi de agitaţie, ca să ne informeze că găsise o tipografie de vânzare în New Bem.

— Proprietarul a plecat deja – oarecum fără voia lui, ne-a

spus el, şiroind de apă şi scoţând aburi în apropierea focului. Prietenii lui vor să vândă proprietatea şi echipamentele cât mai repede, înainte să fie confiscate sau distruse, şi astfel să îi ofere bani pentru a se întoarce în Anglia.

„Oarecum fără voia lui” sugera, s-a dovedit, că proprietarul tipografiei era loialist şi fusese răpit de pe stradă de Comitetul de Siguranţă local, care îl urcase vrând-nevrând pe o corabie care pleca spre Anglia. Această formă de deportare spontană devenea din ce în ce mai folosită şi, cu toate că era mai umană decât trecerea prin smoală şi pene, însemna că tipograful va ajunge în Anglia fără niciun bănuţ şi, pe deasupra, va datora şi bani pentru călătorie.

— Într-o tavernă, am cunoscut întâmplător câţiva prieteni de-ai lui, care îşi smulgeau părul din cap de tristeţe pentru soarta sa şi beau dorindu-i tot binele. Le-am spus că e posibil să le vin în ajutor, a zis maiorul împăunându-se de mulţumire. Au fost numai ochi şi urechi când le-am spus că tu ai putea – doar ai putea – să ai bani.

— Donald, ce te face să crezi c-aş avea bani? l-a întrebat Jamie, privindu-l şi ridicând o sprânceană.

MacDonald a părut surprins, apoi a lăsat impresia că ştia ceva. S-a uitat la Jamie şi şi-a atins nasul cu un deget.

— Am aflat şi eu câte ceva, de ici, de acolo. Se zvoneşte că ai o grămăjoară de pietre preţioase – cel puţin aşa am auzit de la un negustor din Edenton, a cărui bancă a primit o piatră de la tine.

Eu şi Jamie am schimbat rapid o privire.

— Bobby, am zis eu, iar el a dat resemnat din cap.

— În fine, în ceea ce mă priveşte, o să-mi ţin gura, a continuat MacDonald, observând schimbul de priviri dintre noi. Vă puteţi bizui pe discreţia mea, vă asigur. Şi nu cred că treaba asta e cunoscută de multă lume. Pe de altă parte, un om sărac nu cumpără muschete cu zecile, nu-i aşa?

— Ba ar putea cumpăra, l-a contrazis Jamie, resemnat. O să fii surprins, Donald. Dar aşa cum stau lucrurile... îmi închipui că am putea face târgul.

Cât cer amicii tipografului? Şi oferă asigurări pentru cazul unui incendiu?

*

MacDonald fusese împuternicit să negocieze în numele prietenilor tipografului, nerăbdători să vândă problematica proprietate înainte de a apărea vreun patriot care să incendieze clădirea, astfel că afacerea s-a încheiat pe dată. MacDonald a fost trimis de urgenţă în josul muntelui ca să transforme smaraldul în bani, să plătească atelierul tipografic, să-i lase restul lui Fergus pentru cheltuielile curente şi să înştiinţeze cât mai curând autorităţile din New Bem că atelierul va ajunge în scurtă vreme sub conducerea altcuiva.

— Iar dacă întreabă cineva despre orientarea politică a noului proprietar, a spus Jamie.

MacDonald a dat cu înţelepciune din cap şi şi-a atins din nou cu un deget nasul cu vinişoare roşii.

Eram destul de convinsă că Fergus nu avea opinii politice; în afară de familie, îi era loial doar lui Jamie. Însă, după încheierea tranzacţiei şi a agitaţiei pricinuite de împachetarea lucrurilor – pentru că Marsali şi Fergus trebuiau să plece cât mai curând ca să ajungă la New Bem înainte de venirea iernii – Jamie a purtat o discuţie serioasă cu Fergus.

— Ascultă, nu va fi ca la Edinburgh. În oraş mai există doar un singur tipograf şi, după cum susţine MacDonald, omul e în vârstă şi se teme atât de mult de comitet şi de guvernator, încât nu vrea să publice nimic altceva decât cărţi de rugăciuni şi fluturaşi de reclamă la cursele de cai.

— *Très bon,* a zis Fergus, părând şi mai fericit, dacă asta era posibil.

Aproape că se aprinsese ca un felinar chinezesc când auzise vestea.

— O să tipărim toate ziarele şi foile volante, plus pamflete şi chestii scandaloase – nimic nu le aduce câştiguri mai mari tipografilor decât răzvrătirile şi tulburările, ştii bine asta, milord.

— Ştiu, a rostit sec Jamie. Motiv pentru care ţin să îţi vâr în capul tău sec nevoia de a fi prevăzător. N-aş vrea să aflu că ai fost spânzurat pentru trădare sau tăvălit prin smoală

şi pene pentru că nu ai fost suficient de trădător.

— Hopa, a spus Fergus fluturând cârligul prin aer. Milord, ştiu prea bine cum se fac jocurile astea.

Jamie a dat aprobator din cap, încă având îndoieli.

— Da, ştii. Dar au trecut ani şi ani şi s-ar putea să-ţi fi ieşit din mână. Şi încă nu ştii cine sunt oamenii care conduc lucrurile în New Bem; doar n-ai vrea să te trezeşti cumpărând carne de la vreunul pe care l-ai desfiinţat în ziarul de dimineaţă, nu?

— O să ţin seamă, tată.

Marsali stătea lângă foc, alăptându-l pe Henri-Christian şi urmărind cu atenţie discuţia. Într-un fel, părea mai fericită decât Fergus, la care se uita cu adoraţie. Şi-a întors privirea iubitoare spre Jamie şi a zâmbit.

— O să fim foarte atenţi, îţi promit.

Jamie s-a mai înseninat când s-a uitat la ea.

— O să-ţi duc lipsa, fato, i-a zis el încet.

Expresia de fericire de pe faţa ei a pălit, dar nu a dispărut cu desăvârşire.

— Şi eu o să-ţi duc lipsa, tată. Toţi o să-ţi ducem lipsa. Iar Germain nu vrea să se despartă de Jem, bineînţeles. Dar...

Şi-a întors din nou privirea spre Fergus, care alcătuia o listă de provizii, fluierând în surdină „Alouette”, iar ea l-a strâns la piept pe Henri-Christian, ceea ce l-a făcut pe copil să dea din picioare în semn de protest.

— Da, ştiu, a răspuns Jamie şi a tuşit pentru a-şi ascunde emoţia, frecându-se la nas cu dosul mâinii.

— Deci, tinere Fergus, o să-ţi rămână ceva bani; în primul rând ca să-i mituieşti pe poliţai şi pe paznic. MacDonald mi-a dat numele membrilor Consiliului Regal şi al oamenilor de frunte ai Adunării – maiorul te va ajuta în privinţa consiliului, pentru că e omul guvernatorului. Să fii diplomat, ai înţeles? Dar să te îngrijeşti şi de el; ne-a ajutat foarte mult în chestiunea asta.

Fergus a dat din cap, aplecat peste listă.

— Hârtie, cerneală, plumb, mită, piele de căprioară, pensule, a spus, scriind de zor, după care a reluat cu un aer absent cântecul *Alouette, gentil alouette...*

*

Era imposibil să urci cu căruţa până la Ridge. Singura cale era un drumeag ce şerpuia în susul versantului dinspre Coopersville şi care contribuise la transformarea micii răspântii într-un cătun, pentru că negustorii ambulanţi şi alţi călători aveau tendinţa de a se opri acolo, făcând scurte incursiuni pe jos în susul muntelui.

— Lucru foarte bun pentru a descuraja o invazie în părţile astea, i-am explicat lui Bree, gâfâind după ce am aşezat pe pământ, la marginea drumeagului, un maldăr de lumânări, oale de noapte şi alte ustensile înfăşurate în pânză. Dar, din nefericire, asta îngreunează şi orice încercare de a *pleca* de la Ridge.

— Presupun că tata nu s-a gândit nicio clipă că cineva ar vrea să plece de aici, a spus Bree, scoţând un geamăt când şi-a lăsat jos propria povară – cazanul lui Marsali, plin cu roţi de brânză, săculeţi cu făină, fasole şi orez, plus o ladă din lemn, încărcată cu peşte uscat, şi o traistă cu mere uscate. Chestia asta cântăreşte o *tonă!*

S-a întors şi a răcnit „GERMAIN!” în susul potecii din spatele nostru. Germain şi Jemmy avuseseră sarcina să mâne capra pe nume Mirabel până la căruţă. Plecaseră de la cabană împreună cu noi, dar rămăseseră tot timpul în urmă.

N-am auzit niciun strigăt şi niciun behăit de pe potecă, însă a apărut doamna Bug, păşind anevoios sub greutatea roţii de tors a lui Marsali, pe care o căra în spinare, şi ţinând-o pe Mirabel de frânghia legată de gât. Mirabel, o capră mică, albă cu pete negre, a behăit fericită când ne-a văzut.

— Am găsit-o, biata de ea, legată de un tufiş, a spus doamna Bug, respirând şuierat şi lăsând jos roata de tors, pentru a-şi şterge faţa cu şorţul. Nici urmă de obrăznicăturile de băieţi!

Brianna a scos un mârâit care nu anunţa nimic bun pentru Jemmy şi Germain; asta, dacă îi prindea. Însă înainte ca ea să pornească înapoi, pe potecă, au apărut Roger şi Ian cel Tânăr, cărând războiul de ţesut al lui Marsali, care fusese demontat pentru transport, devenind o legătură mare de bârne grele. Văzând drumul blocat, s-au oprit şi,

oftând uşuraţi, au aşezat povara pe sol.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Roger, plimbându-şi privirea de la un chip la altul şi uitându-se încruntat la capră. Unde sunt Jem şi Germain?

— Pun rămăşag pe orice că diavolii ăştia s-au ascuns undeva, a spus Bree, dându-şi de pe faţă părul roşcat.

Părul ei împletit în coadă se desfăcuse, aşa că şuviţe rătăcite i se lipiseră de faţa asudată. Pe moment, am fost recunoscătoare că buclele mele erau scurte; nu arătau grozav, dar nu reprezentau deloc o povară.

— Să mă duc să-i caut? a întrebat Ian, iţindu-şi faţa de sub vasul de lemn pe care îl căra pe cap, întors cu gura în jos. Nu puteau să ajungă prea departe.

Sunetul unor paşi grăbiţi venind de undeva de jos ne-a făcut pe toţi să întoarcem capetele plini de speranţă în acea direcţie, dar nu erau băieţii, ci Marsali, aproape fără suflu şi cu ochii mari de disperare.

— Henri-Christian, a spus ea gâfâind, uitându-se la noi toţi. E cu tine, mamă Claire? Bree?

— Credeam că e cu *tine,* a răspuns Bree, înţelegând sentimentul de disperare al lui Marsali.

— A fost. Micuţul Aidan McCallum l-a supravegheat în locul meu cât am încărcat lucrurile în căruţă. Iar când m-am oprit ca să-l hrănesc – îşi duse mâna la piept – am observat că amândoi dispăruseră! M-am gândit că poate...

Glasul i s-a stins, după care a început să examineze tufişurile aflate de-a lungul potecii, cu obrajii îmbujoraţi de oboseală şi de supărare.

— Îl strâng de gât, a zis ea printre dinţii încleştaţi. Dar unde e Germain? a strigat, văzând-o pe Mirabel, care profitase de ocazie ca să se oprească şi să molfăie nişte mărăcini gustoşi de pe marginea potecii.

— Totul începe să pară ceva plănuit, a remarcat Roger, evident amuzat.

Şi lui Ian situaţia i se părea amuzantă, însă privirile feroce ale femeilor tulburate le-au şters zâmbetele de pe faţă.

— Da, du-te să-i cauţi, te rog, am spus eu, văzând că Marsali era pe cale să izbucnească în lacrimi sau să-şi iasă din minţi şi să arunce cu ceva.

— Da, du-te! a zis ea tăios. Şi trage-le şi o mamă de bătaie.

*

— Ştii cumva unde sunt? a întrebat Ian, umbrindu-şi ochii cu mâna, ca să se uite în susul stâncilor.

— Poate. Pe aici.

Roger şi-a croit drum printr-un desiş de ilice şi redbud[23], cu Ian în urma lui, şi a ieşit pe malul unui pârâu care curgea paralel cu poteca în acea porţiune. Dedesubt, a zărit locul de pescuit preferat al lui Aidan, lângă vad, însă acolo nu se vedea acum niciun semn de viaţă.

Aşa că a pornit în sus, păşind prin iarba uscată şi deasă şi printre bolovanii instabili de pe malul pârâului. Mai toate frunzele căzuseră din castani şi din plopi şi acum alcătuiau covoare alunecoase cafenii şi aurii sub tălpi.

Aidan îi arătase locul secret cu câtva timp în urmă, o peşteră mică, înaltă de cel mult un metru, ascunsă în vârful unei pante abrupte, năpădite de un desiş de puieţi de stejar. Stejarii erau dezgoliţi în acea perioadă, iar gura peşterii devenise vizibilă pentru cineva care ştia ce să caute. Acum se vedea de departe, căci din ea ieşea fum, care se furişa ca un văl pe faţa rocilor de deasupra, lăsând un miros înţepător în aerul uscat şi rece.

Ian a ridicat o sprânceană, întrebător. Roger a dat din cap şi a pornit în susul pantei, fără a se osteni să păstreze tăcerea. A auzit zgomotele unei încăierări venind din peşteră, tropăieli şi ţipete slabe, apoi a văzut un val de fum care a tremurat şi a dispărut, urmat de un sfârâit puternic şi de un nou val negru de fum ieşind pe gura peşterii, semn că cineva aruncase apă peste foc.

În acest timp, Ian s-a căţărat pe stânca de deasupra peşterii şi a văzut o crevasă îngustă din care se înălţa un firicel de fum. Agăţându-se cu o mână de un corn crescut între pietre, s-a aplecat periculos de mult în faţă şi, ducându-şi cealaltă mână pâlnie la gură, a scos un răcnet

23 *Cercis canadensis,* copac specific pentru estul Americii de Nord, numit şi copacul-lui-Iuda (n. tr.).

mohawk înspăimântător, direct spre crevasă.

Din peşteră s-au auzit ţipete ascuţite de groază, urmate imediat de un vălmăşag de copii, care, în graba lor de a ieşi, s-au împins şi s-au rostogolit, împiedicându-se unul de altul.

— Hai, gata!

Roger l-a înşfăcat cu precizie de guler pe Jem, care a încercat să fugă pe lângă el.

— Joaca s-a terminat, amice.

Cu grăsuţul Henri-Christian agăţat de talie, Germain a încercat să fugă în josul pantei, însă Ian i-a sărit în faţă ca o pumă şi a înşfăcat sugarul, făcându-l pe Germain să se oprească împotriva voinţei lui.

Doar Aidan a rămas liber. Văzându-şi camarazii căzuţi în captivitate, a ezitat pe marginea pantei, dorind să fugă, dar a cedat cu nobleţe şi s-a întors cu paşi târşâiţi ca să împărtăşească soarta celorlalţi.

— Gata, flăcăi! îmi pare rău, dar s-a terminat, le-a spus Roger pe un ton oarecum compătimitor.

După ce aflase că Germain urma să plece, Jemmy fusese tulburat câteva zile la rând.

— Unchiule Roger, noi nu vrem să plecăm, a spus Germain, uitându-se la el cu ochi mari şi rugători. Vrem să rămânem aici, putem trăi în peşteră, o să vânăm ca să ne hrănim.

— Da, domnule, eu şi Jem o să împărţim mâncarea cu ei, a sărit Aidan în ajutorul celorlalţi.

— Eu am adus câteva chibrituri făcute de mama ca să aibă foc şi să se încălzească, a intervenit Jem cu glas piţigăiat. Şi-am adus şi o pâine!

— Vezi, unchiule? a spus Germain desfăcându-şi braţele cu graţie pentru a-şi întări vorbele. N-o să deranjăm pe nimeni!

— Zici că nu deranjaţi pe nimeni, a rostit Ian, pe un ton înţelegător. Spune-i asta maică-tii, bine?

Germain şi-a dus din reflex mâinile la spate şi le-a pus protector pe fund.

— Şi ce-a fost în capul tău de ţi-ai adus frăţiorul până aici? l-a întrebat Roger ceva mai sever. Nici nu a învăţat bine să meargă! Dacă făcea doi paşi afară de acolo – a

arătat cu un semn din cap spre peşteră – s-ar fi dus de-a berbeleacul în prăpastie şi şi-ar fi frânt gâtul.

— A, nu, domnule! l-a contrazis Germain, părând şocat, apoi s-a scotocit într-un buzunar şi a scos o bucată de sfoară. Când plec de acolo, o să-l leg, ca să nu să se rătăcească sau să cadă. Dar nu-l pot părăsi, i-am promis lui *maman,* atunci când s-a născut, că n-o să-l părăsesc niciodată.

Pe obrajii slabi ai lui Aidan au început să curgă lacrimi. Total derutat, Henri-Christian a început să urle din simpatie, iar Jem şi-a simţit buzele tremurând. A reuşit să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui Roger, a fugit spre Germain şi l-a prins pătimaş de talie.

— Germain nu trebuie să plece, tati, nu-l lăsa să plece!

Roger s-a frecat la nas, a schimbat o privire cu Ian şi a oftat.

S-a aşezat pe un bolovan şi i-a făcut semn lui Ian, care nu prea ştia cum să îl ţină pe Henri-Christian. Cu un oftat de evidentă uşurare, Ian i l-a predat lui Roger, iar sugarul, simţind nevoia de siguranţă, l-a prins pe Roger cu o mână de nas şi cu cealaltă de păr.

— Ascultă, *a bhailach,* a început Roger reuşind cu greu să scape din strânsoarea copilului. Micuţul Henri-Christian are nevoie de mama lui ca să-l hrănească. Pentru numele lui Dumnezeu, abia îi dau dinţii – nu poate trăi aici, în sălbăticie, mâncând carne crudă cu voi, sălbaticilor!

— Ba are dinţi! a spus cu hotărâre Aidan şi a întins o mână ca să-şi arate un deget muşcat. Uite!

— Dar mănâncă terci, a zis şi Germain pe un ton destul de nesigur. O să măcinăm biscuiţi şi-i înmuiem în lapte.

— Henri-Christian are nevoie de mama lui, a repetat Roger cu fermitate, şi mama ta are nevoie de *tine.* Doar nu te aştepţi să se descurce tot drumul până la New Bem cu căruţa, doi catâri şi cu surorile tale, ce zici?

— Dar poate s-o ajute tata, a protestat Germain. Fetele ascultă de el, chiar şi când nu ascultă de altcineva!

— Tatăl tău a plecat deja, l-a informat Ian. A plecat călare ca să vă găsească un loc în care să staţi. Mama ta vine din urmă, cu toate lucrurile voastre. Roger Mac are dreptate, *a bailach* – mama ta are nevoie de tine.

Faţa mică a lui Germain a pălit puţin. A coborât privirea spre Jemmy, care rămăsese agăţat de el, apoi s-a uitat în susul pantei, spre Aidan, şi a înghiţit în sec. Vântul care se înteţise i-a îndepărtat şuviţele blonde de pe faţă, făcându-l să pară tare mic şi fragil.

— Bine, atunci, a spus el şi s-a oprit.

L-a cuprins delicat pe Jemmy de umeri şi l-a sărutat pe creştetul roşcat.

— O să mă întorc, vere, i-a zis. Şi tu o să vii în vizită acolo, lângă ocean. O să vii şi tu, l-a asigurat pe Aidan, uitându-se spre el.

Aidan şi-a tras nasul, a dat aprobator din cap şi a coborât încet panta.

Roger a întins mâna şi, cu blândeţe, l-a desprins pe Jemmy de Germain.

— Urcă-te în spinarea mea, *mo chuisle,* a spus el. Panta e abruptă; o să mergi călare.

Fără să aştepte vreo rugăminte, Ian s-a aplecat şi l-a ridicat pe Aidan, care şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, ascunzându-şi faţa brăzdată de lacrimi în cămaşa din piele de căprioară a lui Ian.

— Vrei şi tu călare? l-a întrebat Roger pe Germain, ridicându-se cu grijă sub greutatea celor doi copii. Dacă vrei, Ian te poate căra şi pe tine.

Ian a încuviinţat şi a întins mâna, dar Germain a clătinat din cap, făcându-şi părul blond să fluture.

— *Non,* unchiule Roger, a spus el atât de încet, încât Roger abia l-a auzit. O să merg singur.

Apoi s-a întors şi a început să coboare cu atenţie panta abruptă.

69
PANICĂ ÎNTRE CASTORI

25 octombrie 1774

După o oră de mers, Brianna a început să îşi dea seama că nu porniseră la vânătoare. Traversaseră poteca făcută de o turmă mică de căprioare, pe care excrementele erau atât de proaspete, încât erau încă umede, dar Ian ignorase acele semne şi continuase să urce panta cu hotărâre neobişnuită.

Cu ei era şi Rollo care, după mai multe încercări nereuşite de a atrage atenţia stăpânului său spre câteva urme promiţătoare, i-a părăsit dezgustat şi a pornit prin frunziş ca să vâneze de unul singur.

Urcuşul era prea abrupt ca să permită discuţia, lucru cu care Ian părea să fie de acord. Ridicând din umeri, Brianna l-a urmat, cu ochii aţintiţi asupra tufişurilor şi cu arma pregătită pentru orice eventualitate.

Plecaseră în zori de la Ridge; trecuse bine de amiază când s-au oprit în cele din urmă pe malul unui pârâiaş fără nume. Brianna a văzut o viţă-de-vie sălbatică înfăşurată în jurul trunchiului unui arbore de kaki care stătea aplecat peste pârâiaş; animalele mâncaseră mai toţi strugurii, însă, deasupra apei, încă atârnau câţiva ciorchini, la care ar fi putut ajunge doar cele mai îndrăzneţe veveriţe – sau o femeie înaltă.

Brianna şi-a lepădat mocasinii şi a intrat în pârâu, icnind când apa rece ca gheaţa i-a învăluit pulpele. Strugurii erau copţi, gata să plesnească, atât de roşii încât băteau în negru şi lipicioşi din cauza sucului. Veveriţele nu ajunseseră la ei, însă viespile îi găsiseră, aşa că s-a uitat cu grijă când a răsucit codiţa unui ciorchine deosebit de apetisant.

— Vrei să-mi spui ce căutăm de fapt? a întrebat ea, stând cu spatele spre Ian.

— Nu, a răspuns acesta, dar vocea i-a trădat zâmbetul.

— Deci e o surpriză, da?

A rupt codiţa ciorchinelui şi s-a întors să i-l arunce.

Ian l-a prins cu o singură mână şi l-a aşezat pe mal, alături de rucsacul jerpelit în care avea provizii.

— Cam aşa ceva.

— Cât timp nu mergem la o simplă plimbare...

Brianna a rupt încă un ciorchine şi a păşit prin apă până la mal, aşezându-se apoi lângă Ian.

— Nu, nu e vorba de aşa ceva.

Ian a aruncat două boabe în gură, le-a strivit şi a scuipat cojile şi seminţele cu o uşurinţă care trăda experienţă. Brianna mânca mai elegant, muşcând o jumătate din boabă şi scoţând seminţele cu unghia.

— Ar trebui să mănânci pieliţele, Ian, au vitamine.

El a ridicat din umeri, semn că se îndoia de asta, dar nu a spus nimic. Atât Brianna, cât şi mama ei îi explicaseră – şi încă de multe ori – ce însemnau vitaminele, dar cu prea puţin succes. Jamie şi Ian se văzuseră nevoiţi să recunoască existenţa germenilor, deoarece Claire le arătase la microscop mările colcăitoare de microorganisme. Însă vitaminele erau, din păcate, invizibile şi puteau fi ignorate fără nicio problemă.

— Surpriza asta se află mai departe de aici?

Pieliţele boabelor erau, de fapt, foarte amare. Gura i s-a făcut pungă când a mestecat una. Ian, care mânca şi scuipa pieliţele şi sâmburii cu hărnicie, a observat şi a zâmbit.

— Da, ceva mai departe.

Brianna a aruncat un ochi spre orizont; soarele începuse să coboare pe cer. Dacă aveau să se întoarcă acum, întunericul va cădea înainte să ajungă acasă.

— *Cât* de departe?

A scuipat pieliţa mestecată în palmă şi a aruncat-o în iarbă.

Ian a privit spre soare şi a strâns din buze.

— Păi... cred că o să ajungem acolo cam pe la miezul zilei de mâine.

— *Poftim?* Ian!

Tânărul şi-a plecat capul ruşinat.

— Iartă-mă, verişoară. Ştiu că trebuia să-ţi spun dintru început, dar m-am gândit că n-o să vii cu mine dacă-ţi zic cât de departe mergem.

O viespe s-a lăsat pe ciorchinele din palma ei. Brianna a alungat-o fluturându-şi cealaltă mână.

— *Ştii* că n-aş fi venit. Ce-a fost în mintea ta? Roger o să facă o criză de nervi!

Ideea l-a amuzat pe vărul ei; colţurile gurii lui Ian s-au ridicat ironic.

— O criză? Mac? N-aş prea crede.

— Ei bine, n-o să facă o criză de nervi, dar se va îngrijora. Iar Jemmy îmi va simţi lipsa!

— Nu, o să fie bine, a asigurat-o Ian. I-am spus unchiului Jamie că vom fi plecaţi trei zile, iar el a zis că duce copilul în casa mare. Cu mama, Lizzie şi doamna Bug, care îl vor răsfăţa toate, micuţul Jem nici nu va simţi că eşti plecată.

Probabil că era adevărat, însă asta nu i-a potolit iritarea.

— I-ai spus *tatei*? Iar el a zis „bine” şi amândoi v-aţi închipuit că e în ordine să... să mă târăşti prin pădure vreme de trei zile, fără să-mi spui despre ce e vorba? Sunteţi nişte...

— Aroganţi, nesuferiţi, nişte *scoţieni* ticăloşi, a completat Ian, imitând perfect accentul englezesc al lui Claire, aşa încât Brianna a izbucnit în râs, cu toate că era supărată.

— Da, a aprobat ea, ştergându-şi zeama de struguri de pe bărbie. Exact!

Ian încă zâmbea, dar expresia feţei i se schimbase; nu o mai tachina.

— Brianna, a spus el încet, cu un accent din Highland care transforma numele ei în ceva ciudat şi graţios. E vorba de ceva important, înţelegi?

Acum nu mai zâmbea. Avea ochii aţintiţi asupra ei, calzi, dar serioşi. Ochii căprui erau singura urmă de frumuseţe de pe faţa lui Ian Murray, însă exprimau o sinceritate atât de dulce şi de curată, încât simţeai, pentru o clipă, că te lasă să priveşti direct în sufletul lui. Brianna mai avusese prilejul de a se întreba dacă el era conştient de acest efect aparte, dar, chiar dacă era, oricui i-ar fi fost greu să-i reziste.

— În regulă, a spus ea şi, încă iritată, dar resemnată, a alungat cu mâna o viespe care se rotea în jurul ei. Bine. Dar trebuia să-mi spui şi mie. Nu vrei să-mi spui nici acum?

El a clătinat din cap şi a coborât ochii spre boaba de strugure pe care o desprindea din ciorchine.

— Nu pot, verişoară, a spus el simplu.

A aruncat boaba în gură şi s-a întors pentru a desface

rucsacul – care, a observat ea, era suspect de încărcat.

— Vrei nişte pâine sau o bucată de brânză?

— Nu. Să mergem.

Brianna s-a ridicat şi a scuturat frunzele moarte lipite de pantaloni.

— Cu cât ajungem mai curând acolo, cu atât mai curând o să ne întoarcem.

*

S-au opri cu o oră înainte de asfinţit, cât mai era lumină suficientă pentru a strânge lemne de foc. S-a dovedit că rucsacul umflat conţinea două pături, dar şi suficientă mâncare şi un ulcior cu bere – bine-venită după o zi întreagă de mers pe jos, mai mult la deal.

— E foarte bună, a spus Brianna pe ton aprobator, mirosind gura recipientului după ce luase o înghiţitură lungă din lichidul aromat, cu gust pregnant de hamei. Cine a făcut-o?

— Lizzie. A prins secretul de la *Frau* Ute. Înainte de... hm.

Sunetul tipic scoţian, delicat, a descris circumstanţele dureroase ale desfacerii logodnei lui Lizzie.

— Mda. Păcat, nu-i aşa?

Brianna şi-a coborât genele, urmărindu-l pe furiş pe Ian, pentru a vedea dacă va mai spune ceva despre Lizzie. Ea şi Ian lăsaseră cândva impresia că ţineau unul la altul – însă el plecase la irochezi, iar apoi, când se întorsese, ea era deja logodită cu Manfred McGillivray. Acum, când amândoi erau din nou liberi...

Ridicând doar din umeri în semn de aprobare, Ian a evitat să facă vreun comentariu despre Lizzie, concentrându-se asupra procesului plicticos de a aprinde focul. Ziua fusese caldă şi mai rămăsese o oră de lumină, însă umbrele de sub copaci erau deja albăstrui, iar noaptea avea să fie friguroasă.

— Mă duc să arunc o privire la pârâu, a zis Brianna, luând din rucsacul golit al lui Ian un fir înfăşurat, cu un cârlig la capăt. Mi s-a părut că văd un iaz cu păstrăvi ceva mai jos de cotul pârâului, iar în curând o să iasă licuricii.

— A, da.

Ian a încuviinţat, dar nu i-a acordat prea multă atenţie, pentru că potrivea grămăjoara de iască, înainte să scoată scântei cu bucata de cremene.

Când a trecut de cotul pârâului, Bree a văzut că acolo nu se găsea un simplu iaz cu păstrăvi, ci unul creat de castori. Movila adăpostului lor se reflecta în apa liniştită, iar pe malul celălalt, se zăreau doi puieţi de salcie clătinându-se, evident pe cale să fie doborâţi de castori.

A înaintat încet, privind cu precauţie. Castorii n-ar fi deranjat-o în vreun fel, dar s-ar fi năpustit în iaz, dacă o vedeau, nu doar stârnind stropi, ci bătând apa cu cozile pentru a da alarma. Brianna mai auzise aşa ceva; zgomotul era uimitor de puternic, amintind de o rafală de puşti, care putea speria toţi peştii pe o distanţă de kilometri, făcându-i să se ascundă.

Pe malul iazului erau presărate beţe roase şi curăţate complet, cum ar fi făcut orice dulgher priceput, dar niciunul dintre ele nu era proaspăt şi în apropiere nu se auzea decât suspinul vântului printre copaci. Castorii nu se ascundeau, dar niciunul nu se afla prin preajmă.

Privind prevăzătoare spre malul celălalt al iazului, a pus în cârlig o bucăţică de brânză drept momeală, a rotit firul încet deasupra capului, făcând momeala să capete viteză, după care l-a eliberat şi l-a lăsat să zboare. Cârligul a aterizat cu un plescăit slab chiar în mijlocul iazului, însă sunetul nu a fost suficient de puternic pentru a alarma castorii; puieţii de salcie de pe mal au continuat să tresară şi să se legene sub asaltul dinţilor lor puternici.

Aşa cum îi spusese lui Ian, insectele de seară se ridicau deasupra apei. Simţea aerul răcoros şi plăcut, iar luciul apei se unduia şi licărea ca o mătase cenuşie mişcându-se în lumină. Norişori de ţânţari pluteau prin văzduhul neclintit, pe sub copaci, pradă uşoară pentru tricopterele[24] care se înălţau, pentru plecoptere[25] şi libelulele cu aripi egale, care îşi luau zborul de pe suprafaţa apei, proaspăt eclozate şi înfometate.

---

24 Tricoptere sau frigane, insecte care trăiesc în ape stătătoare ca larve şi în aer când devin adulte (n. tr.).

25 Insecte ale căror larve se dezvoltă în ape de munte, iar apoi ca zburătoare populează vegetaţia de pe maluri (n. tr.).

Păcat că nu avea la ea o undiţă ca lumea sau muşte drept momeală, dar merita să facă o încercare. Tricopterele nu erau singurele insecte care se înălţau înfometate la crepuscul. Şi se ştia că păstrăvii voraci atacau aproape orice plutea în faţa lor – tatăl ei prinsese cândva unul doar cu un cârlig în care nu pusese decât nişte şuviţe înnodate din părul lui strălucitor.

Era o idee şi asta. Zâmbi pentru sine, îndepărtând o şuviţă de păr care îi scăpase din coada împletită, şi începu să tragă încet firul spre mal. Însă probabil că acolo se aflau mai mulţi păstrăvi, iar brânza era...

A simţit o smucitură puternică şi a tresărit surprinsă. Prinsese ceva? Firul a zvâcnit din nou şi un fior din adâncuri i-a străbătut braţul ca un curent electric.

A petrecut următoarea jumătate de oră fără să gândească limpede, zbătându-se să prindă ceva. Era udă până la jumătatea coapsei, plină de înţepături de ţânţari, iar încheietura mâinii şi umărul drept o dureau, dar trei peşti mari, de culoare argintie, sclipeau în iarba de la picioarele ei, făcând-o să se simtă ca un vânător satisfăcut. Şi încă avea câteva firimituri de brânză în buzunar.

Tocmai îşi lăsa braţul pe spate pentru a arunca din nou firul cu cârlig, când un cor neaşteptat de ţipete şi de şuierături a sfârtecat calmul serii, iar nenumăraţi castori au ieşit din ascunzători, coborând în viteză de pe malul opus al iazului ca un pluton de tancuri mici, îmblănite. Brianna s-a uitat la ei cu gura căscată şi, din reflex, a făcut un pas înapoi.

Apoi, ceva mare şi întunecat a apărut printre copacii, din spatele castorilor, iar un alt reflex i-a turnat adrenalină în membre, în timp ce se răsucea să fugă. Ar fi ajuns imediat printre copaci şi departe de locul acela, dacă nu ar fi călcat pe unul dintre peştii prinşi, alunecos sub piciorul ei ca o bucată de unt, şi nu ar fi căzut pe spate cu o totală lipsă de eleganţă. O poziţie perfectă ca să-l vadă pe Rollo ieşind în goană dintre copaci şi lansându-se ca o săgeată, într-o parabolă arcuită de pe mal. Graţios ca o cometă, a plutit prin aer şi a plonjat în iaz, printre castori, azvârlind în jur apă, ca un meteorit căzut.

*

Ian a ridicat privirea spre Brianna şi a rămas cu gura căscată. Şi-a plimbat ochii de la părul care îi şiroia de apă, la hainele mânjite de noroi şi la peştii – unul dintre ei puţin strivit – care atârnau pe un şnur de piele în mâna ei.

— S-au cam luptat, nu? a întrebat el, arătând cu capul spre peşti.

Colţurile gurii începeau să i se ridice într-un zâmbet.

— Da, a răspuns Brianna şi a lăsat peştii să cadă pe pământ, în faţa lui. Dar nu la fel de bine precum castorii.

— Castori, a repetat el şi şi-a frecat gânditor dosul mâinii de rădăcina nasului lung şi osos. Da, i-am auzit când s-au aruncat în apă. Te-ai bătut cu castorii?

— L-am salvat pe nenorocitul tău de *câine* de castori, a spus Brianna şi a strănutat.

S-a lăsat în genunchi în faţa focului aprins de curând şi, recunoscătoare, a închis ochii o clipă, simţind căldura pe corpul care îi tremura.

— Deci Rollo s-a întors? Rollo! Unde eşti, potaie?

Câinele masiv a apărut târâş dintr-un desiş, abia mişcându-şi coada drept răspuns la chemarea stăpânului.

— Ce-am auzit despre castori, *a madadh*[26]*?* a întrebat Ian cu glas aspru.

Drept răspuns, Rollo s-a scuturat, dar din blana lui nu s-a răspândit decât o ceaţă fină de picături de apă. A oftat, s-a lăsat pe burtă şi, îmbufnat, şi-a sprijinit botul pe labe.

— Probabil că voia doar peşte, dar castorii n-au înţeles asta. Au fugit de el pe mal, dar odată ajuns în apă...

Brianna a clătinat din cap, storcându-şi poalele ude ale cămăşii.

— Ştii ce, Ian? Curăţă *tu* peştii ăştia nenorociţi.

Ian făcea deja asta, despicându-l pe unul cu o singură tăietură pe pântec şi trecându-şi un deget prin interiorul lui. A azvârlit măruntaiele spre Rollo, care a scos încă un oftat şi s-a lipit de frunzele moarte, ignorând tratăţia.

— E rănit, cumva? a întrebat Ian, uitându-se încruntat spre câine.

---

26 Câine”, în gaelică (n. tr.).

Brianna l-a fulgerat cu privirea.

— Nu, nu e. Cred că îi e ruşine. Dar ai putea să întrebi dacă nu cumva sunt *eu* rănită. Ai idee ce *dinţi* au castorii?

Lumina scăzuse aproape de tot, dar Brianna a văzut umerii ciolănoşi ai lui Ian scuturându-se.

— Da, a spus el cu glas parcă sugrumat. Da, am văzut. Doar că... hm... nu te-au muşcat, nu? Vreau să spun că... s-ar fi văzut dacă te-ar fi muşcat.

I-a scăpat un sunet slab care îi trăda amuzamentul şi a încercat să-l acopere tuşind.

— Nu, a răspuns ea distant.

Focul ardea bine, dar nu chiar mulţumitor. Adierea de seară adusese răcoare şi trecea prin ţesătura umedă a cămăşii, atingându-i spinarea cu degete reci ca gheaţa.

— N-a fost vorba atât de dinţi, cât de cozi, a spus Bree, ghemuindu-se ca să stea cu spinarea spre foc.

Şi-a masat cu grijă braţul drept; avea o vânătaie care se întindea de la încheietura mâinii până la cot fiindcă un castor o lovise tare cu coada ca o padelă. Preţ de câteva momente, crezuse că lovitura îi fracturase vreun os.

— A fost ca şi cum m-ar fi lovit cu o crosă... vreau să spun, cu o bâtă, s-a corectat ea.

Castorii nu o atacaseră direct, desigur, dar să se afle în apă cu un câine speriat şi şase rozătoare, fiecare cântărind aproape treizeci de kilograme şi fiind într-o stare de agitaţie extremă, fusese ca şi cum ar fi trecut pe jos printr-o instalaţie automatizată de spălat maşini – un vârtej de stropi orbitori şi obiecte care zburau. Un fior i-a străbătut corpul şi, tremurând, şi-a strâns braţele la piept.

— Uite, verişoară, a spus Ian, scoţându-şi peste cap cămaşa din piele de căprioară. Îmbracă asta!

Brianna era prea înfrigurată şi zdrobită ca să refuze oferta. Retrăgându-se discret înapoia unui tufiş, s-a dezbrăcat de hainele ude şi a ieşit câteva clipe mai târziu purtând cămaşa lui Ian şi una dintre pături înfăşurată în jurul taliei ca un sarong.

— Nu mănânci îndeajuns, Ian, a spus ea, aşezându-se din nou lângă foc şi măsurându-l cu ochi critici. Îţi ies coastele prin piele.

Era adevărat. Ian fusese întotdeauna zvelt, aproape slab,

dar înfăţişarea lui costelivă din perioada adolescenţei păruse normală, urmarea faptului că oasele crescuseră mai repede decât restul trupului.

Acum ajunsese la deplină maturitate şi avusese la dispoziţie un an sau doi să lase muşchii să recupereze timpul pierdut. Făcuse muşchi – Brianna vedea fiecare fibră de la braţe şi umeri – însă nodurile de pe şira spinării ieşeau mult mai tare în evidenţă pe pielea bronzată, iar umbrele coastelor aminteau de nisipul vălurit de la fundul unei ape.

Ian a ridicat din umeri, dar nu i-a răspuns, pentru că era atent să înfigă un peşte curăţat în nişte rămurele de salcie descojite spre a-l frige.

— Şi nici nu dormi prea bine.

L-a privit printre gene, stând de cealaltă parte a focului. Chiar şi în lumina scăzută, cearcănele şi faţa lui trasă erau evidente, deşi trăsăturile îi erau oarecum ascunse de tatuajele mohawk ce şerpuiau pe pomeţi. Cearcănele fuseseră observate de toţi în ultimele luni; mama ei voise să discute cu Ian, dar Jamie o sfătuise să-l lase pe flăcău în pace; va vorbi el când va simţi că e momentul potrivit.

— Ba dorm destul de bine, murmură Ian fără să ridice ochii.

Brianna nu putea spune dacă era sau nu pregătit să vorbească. Dar o adusese acolo. Dacă nu era pregătit, putea ajunge repede în situaţia asta.

Se întrebase toată ziua care era scopul misterios al călătoriei lor şi de ce *ea* trebuia să-i fie tovarăşă. Dacă ar fi plecat la vânătoare, Ian ar fi luat un bărbat; deşi trăgea bine cu puşca, la Ridge existau alţii mai buni decât ea, inclusiv tatăl ei. Şi oricare dintre ei ar fi fost mai potrivit decât ea să scoată un urs din bârlog sau să aducă acasă carne şi piei.

În acel moment, se aflau pe pământurile cherokee; ştia că Ian îi vizita des pe indieni şi era în relaţii bune cu oamenii din câteva sate. Dar, dacă ar fi fost vorba de ceva oficial, cu siguranţă că Ian l-ar fi rugat pe Jamie să îl însoţească sau pe Peter Bewlie, care era căsătorit cu o indiancă ce putea sluji drept tălmaci.

— Ian, a rostit Brianna pe un ton care ar fi convins orice bărbat să se oprească din ce făcea. Uită-te la mine!

El a ridicat capul brusc şi a privit-o fix.

— Ian, a spus Brianna ceva mai blând, asta are legătură cu soţia ta?

Ian a încremenit o clipă, cu ochii înneguraţi, de nepătruns. Aflat în umbra din spatele lui, Rollo a ridicat capul şi a scos un scheunat slab, întrebător. Asta a părut să îl trezească pe Ian, care a clipit şi a coborât privirea.

— Da, a răspuns el, părând destul de detaşat. Are.

A modificat unghiul băţului pe care îl înfipsese în pământ, lângă foc; carnea albicioasă a peştelui s-a încreţit şi a sfârâit, rumenindu-se pe lemnul crud.

Brianna a aşteptat ca el să mai spună ceva, dar Ian a rămas tăcut – s-a mulţumit doar să desprindă o bucată dintr-un peşte pe jumătate fript şi s-o întindă câinelui, plesnind din limbă drept invitaţie. Rollo s-a ridicat şi a adulmecat îngrijorat urechea lui Ian, apoi a catadicsit să ia bucata de peşte şi s-a întins din nou pe pământ, lingând-o, aşa fierbinte cum era, după care a hăpăit-o, căpătând suficient curaj ca să înghită capetele şi maţele.

Ian a strâns din buze, iar Brianna şi-a dat seama după trăsăturile feţei că stătea în cumpănă. Într-un târziu, s-a hotărât să vorbească.

— Cândva mă gândisem să mă însor cu tine, să ştii.

I-a aruncat o privire scurtă şi directă, iar Brianna s-a înfiorat uşor, înţelegând. Da, se gândise la asta. Şi, deşi nu avea nicio îndoială că propunerea lui fusese făcută cu cele mai sincere motive... era tânăr. Până în clipa aceea, Brianna nu îşi dăduse seama că el se gândise la toate amănuntele pe care le implica propunerea.

Ochii lui i-au reţinut privirea, confirmând ironic că el chiar îşi imaginase cum ar fi fost să împartă patul cu ea – şi nu socotise perspectiva deloc neplăcută. Brianna s-a străduit să se stăpânească, pentru a nu se îmbujora şi a nu-şi feri privirea; asta i-ar fi discreditat pe amândoi.

Brusc, pentru prima oară, s-a uitat la Ian ca la un *bărbat,* nu doar ca la un văr adorabil. Şi apoi şi-a dat seama de căldura corpului său, care zăbovise în haina moale din piele de căprioară şi pe care o simţise când o îmbrăcase.

— N-ar fi fost cel mai rău lucru din lume, a spus ea, căutând să adopte tonul lui detaşat.

El a râs, iar liniile punctate ale tatuajelor nu au mai arătat chiar atât de sumbre.

— Nu, a spus el. Poate nici cel mai bun – acela era Roger Mac, nu? Dar mă bucur să aud că n-aş fi fost cea mai proastă alegere. Mai bună decât Ronnie Sinclair, nu? Sau mai rea decât Forbes, avocatul?

— Ha-ha, sigur.

Refuza să se lase tulburată de tachinarea lui.

— Tu ai fi fost măcar al treilea pe listă.

— Al treilea? a întrebat el brusc interesat. Cum aşa? Cine a fost al doilea?

Părea chiar ofensat că cineva ar fi putut să se situeze în faţa lui, iar

Brianna a râs.

— Lordul John Grey.

— Da? în fine... Da, presupun că el ar fi fost bun, a recunoscut Ian cu ranchiună în glas. Deşi, desigur, el...

S-a oprit şi a aruncat o privire prevăzătoare în direcţia ei.

Brianna a simţit că trebuie să dea dovadă de precauţie. Cunoştea Ian preferinţele intime ale lui John Grey? Probabil că da, judecând după expresia ciudată de pe faţa lui – iar dacă nu ştia, nu era treaba ei să dezvăluie secretele lordului John.

— L-ai cunoscut? a întrebat din curiozitate.

Ian plecase cu părinţii ei pentru a-l salva pe Roger din mâinile irochezilor, înainte ca lordul John să apară la plantaţia mătuşii ei, unde îl întâlnise ea însăşi.

— A, da.

Încă părea precaut, deşi se mai destinsese puţin.

— Cu câţiva ani în urmă. Pe el şi... pe fiul lui. Adică fiul vitreg. Au venit la Ridge, călătorind prin Virginia şi au rămas o vreme. Eu l-am îmbolnăvit de pojar, a mărturisit Ian zâmbind pe neaşteptate. Sau, cel puţin, *a avut* pojar. Mătuşa Claire l-a tratat şi l-a vindecat. Deci l-ai cunoscut şi tu pe omul ăsta?

— Da, la River Run. Ian, se arde peştele.

Era adevărat, de aceea, cu o exclamaţie tipic scoţiană, Ian a înşfăcat băţul dintre flăcări, după care şi-a fluturat degetele pârlite ca să le răcorească. Stinşi în iarba umedă, peştii s-au dovedit comestibili, chiar dacă erau crocanţi la

margini, astfel că au constituit o cină destul de bună, la care s-au adăugat pâinea şi berea.

— Înseamnă că l-ai cunoscut pe fiul lordului John la River Run? a întrebat el, reluând discuţia. Willie, aşa îl cheamă. Un flăcăiaş simpatic. A căzut în privată, a adăugat el cu un aer gânditor.

— A căzut în privată? a întrebat ea râzând. Mă faci să cred că era idiot. Ori era chiar atât de mic?

— Nu, avea o statură potrivită pentru vârsta lui. Şi îi mergea capul destul de bine, pentru un englez. Vezi tu, nu a fost doar vina lui. Ne uitam la un şarpe, care se târa pe o creangă spre noi şi... în fine, a fost un accident, a încheiat el, întinzându-i lui Rollo încă o bucată de peşte. Dar tu nu l-ai văzut pe flăcău, aşa e?

— Nu. Şi cred că ai schimbat dinadins subiectul.

— Aşa e. Mai vrei bere?

Brianna l-a privit şi a ridicat o sprânceană – doar nu credea că va scăpa atât de uşor – dar a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a acceptat urciorul.

Au rămas tăcuţi o vreme, au băut bere şi au urmărit ultimele raze de lumină stingându-se, lăsând întunericul să cadă şi dând la iveală stelele. Aroma de pini s-a înteţit, pentru că răşina lor se încălzise în cursul zilei şi, când şi când, Brianna auzea din depărtare, răsunând ca un foc de puşcă, câte un plesnet de avertisment când vreun castor lovea apa cu coada – era limpede că postaseră santinele pentru cazul în care Rollo ar fi încercat să se furişeze înapoi după căderea întunericului, şi-a spus ea ironic.

Ian îşi înfăşurase pătura în jurul umerilor, ca să se apere de frigul care sporea şi stătea întins pe iarbă, privind spre bolta cerului.

Brianna nu se ferea să îl privească şi era sigură că el îşi dădea seama de asta. Faţa lui, deşi la fel de expresivă ca de obicei, părea liniştită – dar nu trăda precauţie. Se gândea, iar ea s-a mulţumit să îi ofere un răgaz; era toamnă, iar noaptea avea să fie suficient de lungă pentru multe.

Brianna regreta că nu îi dăduse prin minte să o întrebe mai multe pe mama ei despre fata căreia Ian îi spunea Emily – numele ei în limba mohawk avea prea multe silabe

şi era aproape imposibil de pronunţat. O fată scundă, aşa îi spusese mama ei. Atrăgătoare, cu oase delicate şi foarte inteligentă.

Acea Emily scundă şi inteligentă murise? Brianna credea că nu. Trăise suficient de mult în acea epocă şi văzuse destui bărbaţi îndurând moartea soţiei. Sufereau, îi durea, dar nu se comportau ca Ian.

Oare o luase cu el ca să o *cunoască* pe Emily? Era un gând uluitor, dar l-a alungat aproape imediat. Călătoria ar fi durat cel puţin o lună, poate chiar mai mult, până la teritoriul tribului mohawk. Totuşi...

— Ştii, m-am întrebat dacă... a spus el pe neaşteptate, cu ochii îndreptaţi spre cer. Te... te simţi vreodată... anapoda?

S-a uitat deznădăjduit spre ea, nesigur că vorbele lui exprimau ceea ce gândea, dar ea l-a înţeles perfect.

— Da, tot timpul.

A avut o senzaţie de uşurare neaşteptată fiindcă recunoscuse. El îi observă umerii căzuţi şi zâmbi puţin strâmb.

— Ei bine... poate că nu *tot* timpul, s-a corectat ea. Când sunt în pădure, singură, e bine. Sau cu Roger, doar noi doi. Cu toate că şi atunci...

L-a văzut pe Ian ridicând din sprâncene şi s-a grăbit să explice.

— Nu-i vorba de asta. Nu faptul că sunt cu el. Doar că... discutăm despre ce a fost.

El i-a aruncat o privire în care compătimirea era amestecată cu interesul. Evident, voia să ştie ce „a fost”, dar a lăsat asta deoparte, pe moment.

— În pădure? a repetat el. Înţeleg. Când sunt treaz, cel puţin. Când dorm, însă...

Şi-a întors faţa spre cerul pustiu şi stelele care sclipeau mai puternic.

— Ţi-e teamă când coboară întunericul? l-a întrebat ea.

Brianna simţise asta din când în când; un moment de teamă profundă la crepuscul – o senzaţie de abandon şi de singurătate elementară când noaptea se înălţa din pământ. O senzaţie care uneori persista, chiar şi când intra în cabană şi trăgea ivărul în urma ei.

— Nu, a răspuns el, încruntându-se uşor. Dar ţie?

— Doar puţin, a spus ea, făcând un semn cu mâna ca să alunge ideea. Nu tot timpul. Nu acum. Dar ce e cu dormitul în pădure?

Ian s-a ridicat în şezut, s-a legănat puţin pe spate, cu mâinile lui mari împreunate în jurul unui genunchi, dus pe gânduri.

— În fine... a rostit el încet. Câteodată mă gândesc la poveştile vechi – din Scoţia, înţelegi? Şi la cele pe care le-am auzit uneori, când am trăit printre Kahnyen'kehaka. Despre lucruri care... pot ataca un om când doarme. Ca să-i fure sufletul.

— Lucruri?

În ciuda frumuseţii stelelor, Bree a simţit ceva mic şi rece alunecându-i pe spinare.

— *Ce* lucruri?

Ian a tras aer în piept, apoi a expirat, încruntându-se.

— Noi le numim *sidhe* în gaelică. Cei din tribul cherokee le spun Nunnahee. Şi tribul mohawk are nume pentru ele – şi nu doar unul. Dar când l-am auzit pe Mănâncă Ţestoase vorbind despre ele, am ştiut pe dată ce sunt. Acelaşi lucru ca la cei din vechime.

— Zâne? a sugerat ea, dar îndoiala trebuie să-i fi răzbătut clar din voce, pentru că Ian s-a uitat brusc la ea, cu ochii sticlindu-i, uşor iritat.

— Nu, ştiu la ce te referi – Roger Mac mi-a arătat desenul pe care l-ai făcut pentru Jem, cu libelulele mici, umblând prin flori...

A scos un sunet aspru din fundul gâtlejului.

— Nu. Lucrurile astea sunt...

A făcut un gest de neajutorare cu mâna şi s-a încruntat uitându-se spre iarbă.

— Vitamine, a spus el brusc, ridicând ochii.

— Vitamine, a repetat Brianna, frecându-şi locul dintre sprâncene.

Avuseseră parte de o zi lungă şi grea, merseseră probabil douăzeci sau treizeci de kilometri, iar oboseala coborâse ca o apă în picioarele şi pe spinarea ei. Mai mult, vânătăile căpătate în bătălia cu castorii începeau să pulseze dureros.

— Înţeleg. Ian... eşti sigur că nu ai nimic la cap?

A spus-o în glumă, însă vocea trebuie să-i fi trădat

îngrijorarea reală că putea fi adevărat, pentru că el a chicotit cu tristeţe.

— Nu. Ori cel puţin nu cred. Doar că... uite, lucrurile stau cam aşa. Nu poţi vedea vitaminele, dar tu şi mătuşa Claire ştiţi sigur că ele există, iar eu şi unchiul Jamie trebuie să vă credem pe cuvânt că aşa e. Eu ştiu la fel de multe despre... cei vechi. Mă crezi în privinţa *asta?*

— Ei bine...

Era cât pe ce să-l aprobe, ca să se facă pace între ei – însă o cuprinse o senzaţie, apărută brusc, rece ca umbra unui nor, şi n-a mai vrut să spună nimic care să confirme ideea. Nu cu voce tare. Şi nu acolo.

— Aha, a făcut el, văzându-i expresia feţei. Deci *ştii.*

— Nu, *nu* ştiu, a spus ea. Dar nu ştiu nici dacă nu există. Şi nu cred că e o idee bună să discutăm asemenea lucruri în pădure, noaptea, la un milion de kilometri de civilizaţie. Ne-am înţeles?

El a schiţat un zâmbet şi a dat din cap aprobator.

— Da. Şi, de fapt, nu asta am vrut să spun. E mai mult...

S-a încruntat, concentrându-se.

— Când eram mic, mă trezeam în patul meu şi ştiam imediat unde mă aflu, înţelegi? Acolo era fereastra – a întins o mână – şi pe masa de colo erau ligheanul şi urciorul cu apă, care avea o dungă albastră în partea de sus, iar dincolo – a arătat spre un tufiş de laur – era patul mare în care dormeau Janet şi Michael. Şi Jocky, câinele, stătea la capul patului trăgând vânturi de mama focului. Şi mai era mirosul de fum de turbă şi... în fine, chiar dacă mă trezeam în miez de noapte şi casa era tăcută în jurul meu, ştiam imediat unde sunt.

Brianna a dat aprobator din cap, iar amintirile legate de camera ei din casa de pe strada Furrey au învăluit-o, vii ca o viziune care apare în fum. Pătura dungată din lână, care o înţepa sub bărbie, şi salteaua care păstra forma corpului ei în mijloc, cuprinzând-o ca o palmă mare şi caldă. Angus, căţelul din pluş îmbrăcat în haine scoţiene, cu beretă cu pompon, care împărţea patul cu ea, şi susurul liniştitor al vocilor părinţilor ei răzbătând din camera de zi, punctate de sunetul saxofonului din tema muzicală a serialului de televiziune *Perry Mason.*

Dar, mai presus de toate, senzaţia de siguranţă absolută.

A trebuit să închidă ochii şi a înghiţit de două ori în sec înainte de a vorbi.

— Da, ştiu la ce te referi.

— Da. Asta e. După ce am plecat de acasă, o vreme, am dormit în condiţii rele, când unchiul Jamie era în landă, sau ici şi acolo, în hanuri şi cârciumi. Mă trezeam şi nu aveam habar unde sunt – şi totuşi, ştiam că mă aflu în Scoţia. Era bine.

A făcut o pauză, şi-a prins buza de jos între dinţi, ca şi cum s-ar fi chinuit să găsească vorbele potrivite.

— Apoi... s-au întâmplat multe lucruri. Nu mai eram în Scoţia, iar casa... dispăruse.

Povestea cu glas domol, dar Brianna a auzit în vocea lui ecoul unei pierderi.

— Mă trezeam, fără să ştiu unde sunt – şi nici cine sunt.

Acum stătea aplecat în faţă, cu mâinile lăsate liber între coapse şi privind fix spre foc.

— Dar când m-am culcat cu Emily – de prima oară... Am ştiut. Am ştiut din nou cine sunt.

A ridicat privirea spre Brianna; ochii săi întunecaţi erau umbriţi de sentimentul pierderii.

— Sufletul meu nu mai rătăcea când dormeam – când dormeam cu ea.

— Şi acum rătăceşte? a întrebat Brianna încet, după o clipă.

El a confirmat cu o mişcare din cap.

Vântul a şoptit printre crengile copacilor de deasupra lor. Bree a încercat să-l ignore, temându-se vag că, dacă asculta cu mai multă atenţie, ar putea desluşi cuvinte.

— Ian, a zis ea şi i-a atins foarte uşor braţul. Emily e moartă?

El a rămas nemişcat preţ de un minut, apoi a inspirat adânc, suspinând, şi a clătinat din cap.

— Nu cred.

Cu toate acestea, tonul vocii i-a trădat îndoiala, iar Brianna a observat tulburarea de pe chipul lui.

— Ian, a spus ea foarte încet. Vino aici!

El nu s-a mişcat, însă când ea s-a strecurat aproape şi l-a cuprins în braţe, el nu s-a opus. L-a tras jos, lângă ea,

insistând ca el să rămână aproape, cu capul rezemat ca pe o pernă în adâncitura dintre umăr şi sânii ei, petrecându-şi un braţ pe după corpul lui.

Instinct matern, s-a gândit Brianna cu ironie, uşor amuzată. Indiferent ce s-a întâmplat, primul lucru pe care îl faci este să îi iei în braţe şi să îi dezmierzi. Iar dacă sunt prea grei pentru a-i ridica... şi dacă greutatea lui caldă şi sunetul răsuflării lui în urechea ei ţineau departe vocile aduse de vânt, cu atât mai bine.

Brianna retrăi o amintire fragmentară, revăzu o imagine scurtă şi pregnantă a mamei ei stând în spatele tatălui ei, în bucătăria casei din Houston. El şedea pe un scaun cu spătar, aplecat pe spate, cu capul lipit de stomacul mamei, cu ochii închişi de durere sau de epuizare, în timp ce ea îi masa tâmplele. Ce se întâmplase? O durere de cap? însă faţa mamei ei era blândă, iar ridurile apărute după stresul zilei se netezeau treptat, odată cu mişcările pe care le făcea în acele momente.

— Mă simt ca un nătărău, a spus Ian sfios, însă nu s-a retras.

— Nu eşti.

Ian a respirat adânc, s-a foit puţin şi s-a întins precaut pe iarbă, abia atingându-şi corpul de al ei.

— Da, în fine. Cred că nu, dacă zici tu, a murmurat el.

S-a destins treptat, iar capul i s-a lăsat tot mai greu pe umărul Briannei, deoarece muşchii spinării se relaxau încetul cu încetul, încordarea lor scăzând sub palma ei. Foarte sfios, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca verişoara lui să-l plesnească peste mână, Ian a ridicat un braţ şi l-a aşezat peste ea.

Părea că vântul încetase cu totul. Faţa lui Ian strălucea în lumina focului, iar liniile punctate cu negru ale tatuajelor ieşeau în evidenţă pe pielea lui tânără. Părul moale, lipit de faţa Briannei, mirosea a fum şi a praf.

— Spune-mi, l-a îndemnat ea.

El a oftat adânc

— Încă nu. Când ajungem acolo, bine?

Nu a vrut să spună mai mult, astfel că au rămas întinşi amândoi pe iarbă, tăcuţi şi simţindu-se în siguranţă.

Brianna s-a lăsat în voia somnului. Valurile lui blânde o

purtau spre o senzaţie de pace, aşa că nu s-a opus. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost faţa lui Ian, cu obrazul apăsat pe umărul ei şi cu ochii deschişi, urmărind flăcările.

*

Elanul Plimbăreţ spunea o poveste. Era una dintre cele mai bune pe care le ştia, însă Ian nu era întru totul atent. Stătea de cealaltă parte a focului, dar se uita la flăcări, nu la faţa prietenului său.

Foarte ciudat, s-a gândit. Se uitase la focuri toată viaţa, dar, cu excepţia acestor luni de iarnă, niciodată nu o văzuse pe femeia din ele. Desigur, deşi dădeau căldură multă şi miroseau plăcut, focurile de turbă nu scoteau flăcări mari. Da, la urma urmelor, ea era *acolo, femeia aceea. A dat aprobator din cap, zâmbind. Elanul Plimbăreţ a interpretat asta drept o aprobare a felului în care povestea şi a devenit mai dramatic în gesturi, încruntându-se înspăimântător şi clătinându-se încoace şi încolo, dezvelindu-şi dinţii şi mârâind, imitând glutonul*[27] *pe care îl urmărise cu grijă până la bârlogul lui.*

Zgomotul i-a distras lui Ian atenţia de la foc, astfel că a reuşit să prindă din nou firul poveştii. Exact la vreme, pentru că Elanul Plimbăreţ ajunsese la apogeul poveştii, iar tinerii din jurul lui îşi dădeau coate, aşteptând finalul. Elanul Plimbăreţ era scund şi masiv, nu se deosebea prea mult de gluton, ceea ce făcea ca imitaţiile lui să fie cu atât mai distractive.

A întors capul, a strâmbat din nas şi a mârâit printre dinţi, aşa cum ar fi făcut glutonul când ar fi simţit mirosul vânătorului. Apoi şi-a schimbat atitudinea într-o clipă, a devenit vânătorul, furişându-se cu grijă prin desişuri, oprindu-se, lăsându-se pe vine şi sărind brusc, ţipând ascuţit când a atins cu fundul o plantă ţepoasă.

Bărbaţii din jurul focului au aclamat când Elanul Plimbăreţ a devenit glutonul, care la început a părut uimit de zgomot, apoi s-a înviorat când şi-a văzut prada. Animalul

---

27 Mamifer carnivor din familia mustelidelor, semănând cu un urs mic (n. tr.).

a sărit din bârlog, cu scheunături ascuţite de furie, îngrozit, vânătorul s-a retras şi s-a întors să fugă. Picioarele scurte ale Elanului Plimbăreţ au scurmat şi au lovit solul casei lungi, alergând pe loc. Apoi şi-a azvârlit braţele în aer şi s-a întins pe podea ţipând disperat Aiii!, *sugerând momentul în care glutonul i-a aterizat în spinare.*

Bărbaţii au strigat încurajări, lovindu-se cu palmele peste coapse, în vreme ce vânătorul atacat a reuşit să se rostogolească pe spate, dând din picioare şi din braţe şi blestemând, luptându-se cu animalul care încerca să îi sfârtece beregata.

Lumina focului sclipea pe cicatricele care împodobeau pieptul şi umerii Elanului, adâncituri groase şi albicioase ivite pentru scurtă vreme în deschizătura largă a cămăşii lui, în timp ce el se zvârcolea demonstrativ cu braţele încordate în sus, împotriva duşmanului său nevăzut. Şi Ian s-a trezit că se aplecase în faţă, cu răsuflarea tăiată şi cu umerii încordaţi de efort, cu toate că ştia ce va urma.

Elanul Plimbăreţ făcuse asta de multe ori, dar nu dăduse greş niciodată. Ian încercase acelaşi lucru, dar nu reuşise defel. Vânătorul şi-a înfipt călcâiele şi umerii în pământ, iar corpul i s-a îndoit ca un arc întins la maximum. Picioarele i-au tremurat şi braţele i-au vibrat – era limpede că puteau ceda în orice clipă. Bărbaţii din jurul focului şi-au ţinut răsuflarea.

Apoi s-a întâmplat: un pocnet slab şi brusc. Clar şi oarecum înfundat, exact sunetul făcut de frângerea unui gât. Plesnetul de os şi de ligamente, înăbuşit de carne şi de blană. Vânătorul a rămas arcuit un moment, nevenindu-i să creadă, apoi, treptat, s-a lăsat pe pământ şi s-a ridicat în şezut, privind lung la cadavrul moale al duşmanului, pe care îl strângea în mâini.

S-a uitat în sus, în semn de mulţumire şi de rugăciune, apoi s-a oprit, strâmbând din nas. A coborât ochii, pe faţă i-a apărut o grimasă şi s-a şters teatral pe pantaloni, care fuseseră murdăriţi de dejecţiile urât mirositoare ale glutonului. Cei din jurul focului au izbucnit în hohote de râs ce cutremurau vatra focului.

O găletuşă cu bere din molid trecea din mână în mână; cu faţa strălucind de sudoare, Elanul Plimbăreţ a surâs larg

şi a acceptat-o. Gâtlejul lui scurt şi gros s-a mişcat cu hărnicie, sorbind băutura acidulată ca şi cum ar fi fost apă. În cele din urmă, a coborât găletuşa şi s-a uitat în jur cu satisfacţie visătoare.

— Hei, Fratele Lupului! Spune-ne o poveste!

A aruncat găletuşa pe jumătate goală dincolo de foc; Ian a prins-o la timp pentru ca doar câteva picături să se scurgă pe încheietura mâinii. A băut lichidul pătruns sub mânecă, a râs şi a clătinat din cap. A luat o gură scurtă din băutură şi i-a dat găletuşa lui Dormi cu Şerpii, care se afla alături de el.

De cealaltă parte a lui Ian, Mănâncă Ţestoase l-a împuns în coaste, ca să vorbească, însă Ian a clătinat din nou din cap şi a ridicat din umeri, împungând cu bărbia spre Şarpe.

Acesta, neavând nimic împotrivă, a aşezat uşor găletuşa în faţa lui, s-a aplecat înainte, iar lumina focului i-a dansat pe chip când a început să vorbească. Nu era un actor la fel de desăvârşit ca Elanul Plimbăreţ, însă era mai vârstnic – avea probabil treizeci de ani – şi călătorise mult în tinereţe. Trăise printre neamurile Assiniboin şi Cayuga şi ştia multe poveşti de la ele, pe care le spunea cu pricepere – chiar dacă nu transpira la fel de tare.

— Înseamnă că vrei să ne vorbeşti mai târziu? i-a şoptit Ţestoasă lui Ian la ureche. Vreau să aud şi alte poveşti despre marea cea mare şi despre femeia cu ochi verzi.

Ian a încuviinţat din cap. Prima oară se îmbătase rău, altfel n-ar fi vorbit despre Geillis Abernathy. Asta se întâmplase din cauză că băuseră din ginul oferit de negustor, iar senzaţia de ameţeală pe care i-o provocase semăna cu cea pricinuită de băutura pe care ea *i-o dăduse, deşi gustul fusese diferit. Îl ameţise făcându-l să nu mai vadă clar. Flăcările lumânărilor se dispersau şi alergau ca apa, iar flăcările focului păreau să umple vatra şi să sară din ea, licărind de jur-împrejurul camerei elegante, mici vâlvătăi reflectate de suprafeţele rotunjite de argint şi de sticlă, de pietre preţioase şi de lemn lustruit – strălucind cel mai puternic în ochii de culoare verde.*

A aruncat o privire în jur. Acolo nu erau suprafeţe lucioase. Oale din lut, lemne de foc şi stâlpii netezi ai cadrelor paturilor, pietre de măcinat şi coşuri împletite;

până şi pânza şi blănurile purtate de oameni aveau culori terne şi catifelate, care estompau lumina. Probabil că doar amintirea acelor vremuri de ameţeală i-o readusese în minte.

Se gândea rareori la Stăpână, cum i se adresau sclavii şi ceilalţi băieţi; nu avea nevoie de un alt nume în afară de acela, pentru că nimeni nu îşi putea imagina o altă femeie care să-i semene. Nu preţuia amintirile legate de ea, însă unchiul Jamie îi spusese să nu se ascundă de ele, iar el îi dăduse ascultare, socotind că era un sfat bun.

A privit fix la foc, auzind doar pe jumătate povestea lui Şarpe despre Gâscă păcălindu-l pe Cel Rău pentru a aduce tutun oamenilor şi a salva viaţa Bătrânului. Aşadar, în foc o vedea pe Geillis vrăjitoarea?

Şi-a spus că nu. Femeia din foc îi transmitea o senzaţie de căldură care îi cobora de pe faţa încinsă în piept, pentru a se încovriga jos, fierbinte, în pântece. Femeia din foc nu avea chip; îi vedea picioarele, spinarea îndoită, şuviţă lungă şi mătăsoasă de păr, răsucindu-se spre el, dispărând într-o licărire; a auzit-o râzând, moale şi murmurat, departe – şi nu era râsul lui Geillis Abernathy.

Cu toate acestea, cuvintele lui Ţestoasă i-o aduseseră în minte şi de aceea o vedea acolo. A oftat în sinea lui şi s-a gândit ce poveste să spună când îi va veni rândul. Poate una despre sclavii gemeni ai doamnei Abernathy, negrii uriaşi care îi satisfăceau orice dorinţă; odată, îi văzuse ucigând un crocodil pe care îl căraseră de la râu pentru a-l depune la picioarele ei.

Nu îi păsa prea mult. Descoperise – după ce povestise în stare de beţie – că, vorbind despre ea în acel fel, ajungea să o privească exact aşa – ca şi cum ar fi fost o poveste interesantă, dar nu reală. Probabil că ea se întâmplase, aşa cum probabil şi Gâscă îi adusese tutun Bătrânului, dar nu părea că i s-a întâmplat lui.

Şi, la urma urmelor, el nu avea nicio cicatrice, ca Elanul Plimbăreţ, care să le amintească ascultătorilor sau lui însuşi că rostea adevărul.

În realitate, se săturase de băut şi de poveşti. Adevărul era că tânjea să evadeze între blănurile şi întunericul răcoros al patului-platformă, să se dezbrace şi să se

lipească, gol şi fierbinte, de soţia lui. Numele ei însemna Munceşte-cu-Mâinile, *dar, în intimitatea patului, el îi spunea Emily.*

Aveau puţin timp; peste două luni, ea îl va părăsi ca să meargă la casa femeilor, iar el nu o va mai vedea. Încă o lună până la naşterea copilului, încă una după aceea pentru curăţare... Gândul că va petrece două luni singur, fără să o aibă alături de el noaptea, era îndeajuns ca să îl facă să întindă mâinile când găletuşa cu bere va ajunge din nou la el şi să bea din plin.

Numai că găleata era goală. Prietenii lui au chicotit când el a ridicat-o cu fundul în sus deasupra gurii deschise şi, spre surprinderea lui, o singură picătură de culoarea ambrei i-a căzut pe nas.

O mână mică s-a întins peste umărul lui şi i-a luat găletuşa, în vreme ce perechea ei a apărut peste celălalt umăr ţinând una plină.

El a luat găletuşa şi s-a răsucit, zâmbindu-i femeii. Munceşte-cu-Mâinile i-a răspuns la zâmbet; îi făcea o plăcere deosebită să-i anticipeze dorinţele. A îngenuncheat în spatele lui, iar pântecul ei rotund i s-a lipit, cald, de spinare. L-a lovit uşor peste mână pe Ţestoasă, care voia să ia găletuşa.

— Nu, lasă-l pe soţul meu să bea! Spune poveşti mai frumoase când e beat.

Ţestoasă a închis un ochi, ţintuind-o cu celălalt. Se legăna uşor.

— Oare spune poveşti mai bune când e beat? a întrebat el. Sau noi credem că sunt mai bune pentru că suntem beţi?

Munceşte-cu-Mâinile a ignorat întrebarea filosofică şi apoi şi-a făcut loc lângă vatră, înghesuindu-şi fundul mic şi tare. S-a aşezat comod alături de Ian, apoi şi-a încrucişat braţele peste pântecul umflat.

Ea venise împreună cu alte femei tinere să aducă bere. Şi-au făcut loc între bărbaţii tineri, murmurând, împingând şi râzând. Se înşelase, s-a gândit Ian în timp ce le privea. Lumina focului strălucea pe feţele lor, era reflectată de dinţii lor, surprindea sclipirea umedă a ochilor lor şi carnea întunecată şi moale din gura lor atunci când râdeau. Focul

sclipea pe feţele lor mai puternic decât pe cristalele şi pe argintăria din Rose Hall.

— Aşa, soţul meu, a spus Emily, coborându-şi pleoapele cu un aer timid. Povesteşte-ne despre femeia cu ochi verzi.

Gânditor, Ian a luat o gură de bere, apoi încă una.

— A, era vrăjitoare şi o femeie rea, dar făcea bere bună, a zis el. Emily a făcut ochii mari şi toată lumea a râs. Ian s-a uitat în ochii ei şi a văzut totul, limpede; imaginea focului din spatele lui, minusculă şi perfectă, invitându-l să intre.

— Dar nu la fel de bună ca a voastră, a adăugat el.

A ridicat găletuşa în semn de noroc şi a băut cu nesaţ.

70
EMILY

Brianna s-a trezit înţepenită şi cu dureri, dar având în minte un gând clar. *Bine. Ştiu cine sunt.* Dar nu ştia limpede *unde* se află, însă asta nu avea importanţă. A mai rămas întinsă câteva momente, simţindu-se ciudat de liniştită, în ciuda nevoii urgente de a se ridica pentru a urina.

S-a întrebat de când nu se mai trezise singură şi liniştită, doar în tovărăşia propriilor gânduri. La drept vorbind, de când trecuse prin pietre, căutându-şi familia. Şi o găsise.

— Din plin, a murmurat ea, întinzându-se cu grijă.

A scos un geamăt, s-a ridicat nesigură şi şi-a târât picioarele spre un tufiş, ca să urineze. Apoi s-a îmbrăcat cu hainele ei, după care s-a întors la locul înnegrit unde fusese focul.

Şi-a despletit părul încâlcit şi, oarecum ameţită de somn, a început să-l pieptene cu degetele. Nu se zărea nici urmă de Ian, dar nu s-a îngrijorat. În jurul ei, pădurea vuia de cântecele păsărilor, dar nu erau chemări alarmate, ci doar sporovăiala veselă care nu s-a schimbat nici când ea s-a ridicat în picioare. Păsările o urmăreau de ore bune şi nici ele nu erau îngrijorate.

Niciodată nu se trezea uşor, dar simpla plăcere de a nu fi sculată cu forţa din somn de cerinţele insistente ale altora făcea ca aerul dimineţii să pară deosebit de dulce, în ciuda izului amărui emanat de cenuşa focului stins.

Aproape trează, şi-a trecut o mână de frunze de plop, umede de rouă, peste faţă, drept toaletă matinală, apoi s-a lăsat pe vine lângă locul înnegrit şi a început corvoada de a aprinde focul. Nu aveau cafea de fiert, dar probabil că Ian plecase la vânătoare. Cu puţin noroc, vor avea ceva de fript, deoarece, cu excepţia unui colţ de pâine, mâncaseră tot ce fusese în rucsac.

— La naiba, a mormăit ea, după ce a lovit cremenea şi amnarul între ele pentru a douăsprezecea oară, văzând cum scânteile se stingeau fără să aprindă nimic.

Dacă Ian i-ar fi spus că vor dormi în natură, şi-ar fi adus

propria invenţie de aprins focul sau câteva chibrituri – deşi, gândindu-se mai bine, nu era convinsă că ar fi fost recomandabil. Chibriturile se puteau aprinde de la sine în buzunarul ei.

— Cum făceau grecii? s-a întrebat cu voce tare, uitându-se încruntată la covoraşul minuscul de pânză carbonizată spre care încerca să trimită scântei care să-l aprindă. Trebuie să fi avut o metodă.

— Cum făceau grecii ce anume?

Ian şi Rollo se întorseseră, după ce strânseseră vreo şase cartofi-dulci şi vânaseră o pasăre acvatică cu pene cenuşiu-albăstrui – probabil un bâtlan? Rollo a refuzat să o lase să se uite mai atent la pasăre şi a înşfăcat prada ca s-o devoreze sub un tufiş. Picioarele moi şi gălbui ale păsării erau târâte pe pământ.

— Ce făceau grecii? a repetat Ian, întorcându-şi buzunarul pe dos ca să scoată câteva castane cu pieliţă lucioasă, cafeniu-roşcat, scoase din cojile pline de ţepi.

— Aveau ceva care se chema fosfor. Ai auzit de el?

Ian a clătinat nedumerit din cap.

— Nu. Ce e acela?

— O substanţă, a răspuns Brianna, negăsind un cuvânt mai potrivit. Lordul John mi-a trimis puţin fosfor, aşa că am putut să fac chibrituri.

— Chibrituri? a întrebat Ian, privind-o bănuitor.

Bree s-a uitat la el un moment, căci mintea ei încă împâclită înţelegea cu lentoare mersul discuţiei.

— Aha, a spus ea după ce şi-a dat seama că el nu ştia despre ce vorbeşte. Mă referam la aprinzătoarele alea pe care le-am făcut. Fosforul se aprinde de la sine. O să-ţi arăt când ne întoarcem acasă.

A căscat şi a făcut semn către grămăjoara de surcele neaprinse din cercul pentru foc.

Ian a scos un sunet scoţian de îngăduinţă şi a luat cremenea şi amnarul.

— Aprind eu focul. Tu coci castanele, bine?

— Bine. Ar trebui să-ţi pui cămaşa pe tine.

Hainele Briannei se uscaseră şi, cu toate că simţea lipsa cămăşii din piele de căprioară, cămaşa ei din lână groasă şi uzată era caldă şi moale. Era o zi însorită, dar răcoroasă la

o oră atât de matinală. Ian lăsase jos pătura ca să aprindă focul, iar pe umerii dezgoliţi i se vedea pielea încreţită de frig. Însă el a clătinat uşor din cap, vrând să spună că avea s-o îmbrace puţin mai târziu. Deocamdată, cu vârful limbii iţindu-se în colţul gurii, concentrat, a scăpărat încă o dată cremenea şi amnarul, apoi şi-a retras limba, mormăind ceva.

— Ce-ai spus?

Brianna se opri cu o castană pe jumătate descojită între degete.

— A, nu-i decât un...

A mai lovit o dată şi a prins o scânteie, care a sclipit ca o steluţă pe un cărbune. Cu mişcări iuţi, a atins un fir de iarbă uscată de ea, apoi încă unul şi din ele s-a ridicat un firicel de fum. A adăugat o bucată de scoarţă de copac, iarbă, o mână de aşchii şi, în cele din urmă, rămurele de pin aşezate cruciş.

— Am făcut o vrajă, a încheiat el, zâmbindu-i peste focul încă firav din faţa lui.

Bree a aplaudat câteva clipe, apoi s-a apucat să taie în cruciş pieliţa castanei pe care o ţinea, ca să nu plesnească în foc.

— Pe asta n-am mai auzit-o, a zis ea. Spune-mi cuvintele.

— Oh!

Ian nu roşea cu uşurinţă, însă acum pielea de pe gât i se întunecase puţin.

— E... nu-i în gaelică. E în Kahnyen’kehaka.

Brianna a ridicat din sprâncene, mirată atât de uşurinţa cu care el pronunţase cuvântul, cât şi de ceea ce spusese.

— Ian, gândeşti vreodată în limba mohawk? l-a întrebat din curiozitate.

El i-a aruncat o privire surprinsă, ba chiar temătoare, s-a gândit ea.

— Nu, a răspuns el scurt şi s-a ridicat de pe călcâie. Aduc nişte lemne.

— Am eu câteva, a apus ea, reţinându-l cu privirea.

A întins mâna în spate şi a aruncat pe focul care sporea o creangă de pin, căzută pe sol. Acele uscate au luat foc exploziv, azvârlind un roi de scântei şi s-au mistuit, dar coaja zgrunţuroasă a crengii s-a aprins şi a început să ardă.

— Ce e? a întrebat ea. E legat de ce-am spus despre gânditul în limba mohawk?

Ian a strâns din buze, nedorind să răspundă.

— M-ai rugat să vin cu tine, a continuat ea, cu glas nu tăios, ci ferm.

— Aşa e.

Ian a inspirat adânc, apoi a coborât privirea spre cartofii-dulci pe care îi îngropa în cărbunii încinşi pentru a se coace.

Ea a continuat să cresteze castanele fără să se grăbească şi l-a urmărit cât el s-a gândit, încercând să se hotărască. Din spatele lui se auzea un molfăit, iar de sub tufişul în care se afla Rollo ţâşneau smocuri de puf şi pene cenuşiu-albăstrui.

— Ai visat ceva noaptea trecută? a întrebat Ian pe neaşteptate, atent la ceea ce făcea.

Ea regreta că el nu adusese ceva care să semene a cafea, însă era destul de trează ca să fie capabilă să gândească şi să răspundă coerent.

— Da, a spus ea. Am multe vise.

— Da, ştiu. Roger Mac mi-a spus că le notezi câteodată.

— Serios?

Afirmaţia o deşteptă mai rapid decât orice cană cu cafea. Nu-şi ascunsese niciodată caietul cu vise faţă de Roger, dar nici nu discutaseră despre asta. Cât de mult citise Roger din caietul ei?

— Nu mi-a spus nimic despre ele, a asigurat-o Ian, surprinzându-i tonul vocii. Doar că le notezi câteodată. De aceea m-am gândit că probabil sunt importante.

— Doar pentru mine, a spus ea, dar cu precauţie. De ce...?

— Vezi tu, Kahnyen’kehaka preţuiesc tare mult visele. Chiar mai mult decât highlanderii.

A ridicat privirea, zâmbind vag, apoi s-a uitat la cenuşa sub care îngropase cartofii-dulci.

— Ia spune, ce-ai visat azi-noapte?

— Păsări, a răspuns Brianna, încercând să îşi aducă aminte. Multe păsări.

Destul de normal, s-a gândi ea. Pădurea fusese inundată de cântece de păsări cu mult înainte de ivirea zorilor, era firesc să i se strecoare în vise.

— Da? s-a arătat Ian interesat. Şi păsările erau vii?

— Da, a spus ea nedumerită. De ce?

El a dat aprobator din cap şi a ridicat o castană ca s-o ajute.

— E bine să visezi păsări vii, mai ales dacă şi cântă. Nu e bine să vezi păsări moarte în vis.

— Sigur erau vii şi cântau, l-a asigurat ea, aruncând o privire spre creanga de deasupra lui, unde aterizase o pasăre cu aripi negre şi cu pieptul de un galben sclipitor, urmărind cu interes pregătirile pentru micul dejun.

— Ţi-a vorbit vreuna dintre ele?

Ea s-a uitat lung la el, dar se vedea că era serios. În fond, s-a gândit ea, de ce nu ţi-ar vorbi o pasăre în somn?

A clătinat totuşi din cap.

— Nu. Făceau...

A pufnit în râs, amintindu-şi brusc.

— Îşi făceau cuib din hârtie igienică. Visez tot timpul hârtie igienică. E un fel de hârtie subţire şi moale pe care o foloseşti ca să-ţi ştergi, hm, dosul, i-a explicat ea văzând expresia de mirare de pe faţa lui.

— Te ştergi la fund cu *hârtie?*

S-a holbat la ea, cu gura căscată de groază.

— Dumnezeule mare, Brianna!

— Asta e.

S-a frecat la nas cu mâna, străduindu-se să nu râdă de expresia lui. Probabil că era scandalizat; în colonii nu erau fabrici de hârtie şi, în afară de cantităţile mici de hârtie făcute manual, precum cea făcută de ea, fiecare foaie era importată din Anglia. Hârtia era preţuită şi păstrată cu sfinţenie; tatăl ei, care îi trimitea frecvent scrisori surorii lui din Scoţia, scria în mod normal, apoi întorcea foaia şi mai adăuga câteva rânduri perpendicular, ca să economisească spaţiul. Nici nu era de mirare că Ian era şocat!

— E foarte ieftină, l-a asigurat ea. Serios.

— Nu la fel de ieftină ca un cocean de porumb, pun rămăşag, a spus el, privind-o printre gene cu suspiciune.

— Mă crezi sau nu, cei mai mulţi oameni din vremea mea nu vor avea coceni la îndemână, a continuat ea, încă amuzată. Şi să-ţi spun ceva, Ian – hârtia de toaletă e *mult* mai plăcută decât un cocean uscat.

— Mai plăcută, a mormăit el, încă zdruncinat până în adâncul fiinţei. Mai plăcută! Iisuse şi Sfântă Fecioară!

— M-ai întrebat ce-am visat, i-a reamintit ea. Tu ai avut vreun vis noaptea trecută?

— Oh. Da... adică nu.

Cu o oarecare dificultate, şi-a mutat atenţia de la ideea scandaloasă a hârtiei de toaletă.

— Sau cel puţin nu mi-l amintesc.

Privindu-i faţa suptă, Brianna şi-a dat brusc seama că o explicaţie a insomniilor lui putea fi teama de visele pe care le-ar fi avut.

De fapt, acum se temea că ea va insista asupra subiectului. Fără să o privească în ochi, Ian a ridicat urciorul gol şi a plescăit din limbă către Rollo, care a pornit în urma lui, cu câteva pene cenuşiu-albăstrui prinse de fălci.

Când Ian s-a întors, ea tăiase pieliţa ultimelor castane şi vârâse fructele în cenuşă, să se coacă împreună cu cartofii-dulci.

— Ai venit la ţanc, a strigat ea când l-a văzut. Cartofii-dulci sunt gata.

— La ţanc, cât pe ce, i-a răspuns el zâmbind. Uite ce-am adus!

Avea în mână un fagure de miere, furat dintr-un stup de albine, şi încă destul de rece, astfel că mierea groasă a curs încet, sfârâind când a atins cartofii şi transformându-se în picături aurii şi dulci. Cu garnitură de castane dulci, bine coapte, şi cu apă rece de la pârâu drept băutură, era cel mai bun mic dejun de care avusese parte Brianna de când părăsise timpul ei.

A şi recunoscut asta, şi Ian a ridicat o sprânceană stufoasă, ironic.

— Serios? Şi ce mâncai mai bun?

— Aa... gogoşi cu ciocolată, probabil. Ori ciocolată fierbinte, cu bezele. Chiar duc dorul ciocolatei.

Deşi nu putea spune că ducea dorul ciocolatei acum, când îşi lingea mierea de pe degete.

— Fugi de-aici! Am băut ciocolată.

Ian a strâns din pleoape şi şi-a ţuguiat buzele într-un dispreţ exagerat.

— O chestie neplăcută, amară. Deşi la Edinburgh plăteşti

o groază de bani pentru o ceşcuţă, a adăugat el cu simţ practic, deschizând ochii.

Brianna a râs.

— Acolo de unde vin eu se pune zahăr în ciocolată, l-a asigurat ea. E dulce.

— Zahăr în ciocolată? Ăsta-i cel mai decadent lucru de care am auzit, a spus el cu severitate. Chiar mai rău decât hârtia de şters la fund.

Ea a observat sclipirea de amuzament din ochii lui şi s-a mulţumit să pufnească, ciugulind ultimele fărâme de cartof-dulce de pe coaja înnegrită.

— Într-o bună zi o să fac rost de ciocolată, Ian, a spus ea, aruncând coaja moale şi lingându-şi degetele ca o pisică. O să pun zahăr în ea şi o să-ţi dau să guşti. Şi atunci să văd ce părere o să ai!

A fost rândul lui să pufnească, de astă dată binedispus, dar nu a mai făcut nicio remarcă, preferând să se concentreze asupra degetelor pe care şi le lingea.

Rollo îşi însuşise resturile de fagure şi, foarte încântat, rodea zgomotos ceara.

— Câinele ăsta are o digestie de crocodil, a constatat Brianna, clătinând din cap. Există ceva ce refuză să mănânce?

— Ei, încă n-am încercat cuie.

Ian a zâmbit scurt, dar n-a reluat firul discuţiei. Neliniştea care îl cuprinsese când vorbise despre vise dispăruse în timpul micului dejun, dar acum părea să revină. Soarele se ridicase binişor pe cer, dar el nu dădea niciun semn că ar avea de gând să pornească la drum. S-a mulţumit să rămână aşezat, cu braţele strânse în jurul genunchilor, privind gânditor la foc, în vreme ce soarele răpea strălucirea flăcărilor.

Fiindcă Ian nu se grăbea să plece, Brianna a aşteptat răbdătoare, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Şi ce mâncai dimineaţa când trăiai printre indienii mohawk, Ian?

Ian s-a uitat la ea şi a ridicat un colţ al gurii. Nu era un zâmbet, ci o mărturisire ironică. A oftat, apoi şi-a lăsat capul pe genunchi, ascunzându-şi faţa. A stat posomorât o vreme, apoi, încet, s-a îndreptat de spate.

— Păi, a spus pe un ton degajat, asta depindea de cumnatul meu. Cel puţin la început.

*

Ian Murray socotea că destul de curând avea să fie silit să facă ceva în privinţa cumnatului său. Nu că ar fi fost un cuvânt potrivit să descrie relaţia dintre ei. Cu toate astea, Elanul Soarelui era soţul lui Priveşte-la-Cer, care, la rândul ei, era sora soţiei lui. Potrivit concepţiilor Kahnyen'kehaka, asta nu presupunea nicio relaţie între bărbaţi, dincolo de aceea de oameni ai clanului, însă Ian se gândea la Elanul Soarelui cu partea de alb a minţii lui.

Asta era partea secretă. Soţia lui ştia engleză, dar nu foloseau limba nici măcar în cele mai intime momente. El nu rostea niciun cuvânt în scoţiană sau în engleză cu voce tare şi nu auzise nicio vorbă în acele limbi în anul în care alesese să rămână acolo, pentru a deveni Kahnyen'kehaka. Se presupunea că uitase ceea ce fusese înainte. Însă găsea în fiecare zi câteva momente de singurătate şi, ca să nu uite cuvintele, numea în tăcere obiectele din jurul lui, auzind numele lor englezeşti răsunând cu ecou în partea de alb a minţii lui.

Oală, gândea în sinea lui, uitându-se la vasul din lut care se încălzea în cenuşă. De fapt, nu era singur în acele momente. Însă se simţea complet străin.

Porumb, gândea el, rezemându-se de trunchiul lustruit al unui copac ce alcătuia un stâlp al casei lungi. Câteva mănunchiuri de ştiuleţi de porumb atârnau deasupra lui, viu coloraţi prin comparaţie cu sacii cu boabe de porumb care se vindeau în Edinburgh – însă tot *porumb* era. *Ceapă,* îşi spunea, plimbându-şi ochii peste legăturile împletite de bulgări galbeni. *Pat. Blănuri. Foc.*

Zâmbind, soţia lui se rezema de el, iar cuvintele alergau laolaltă prin mintea lui. *Părulnegrustrălucitorprecum corbul sânimuguri coapseatâtderotundeohdaohdaohdaemily...*

Ea i-a pus în mână un bol cald, iar aroma bogată de iepure, porumb şi ceapă s-a înălţat, gâdilându-i nările. *Tocană,* s-a gândit el, iar curgerea alunecoasă a cuvintelor s-a oprit în momentul în care mintea i s-a concentrat asupra

mâncării. El i-a zâmbit şi şi-a lăsat mâna peste a ei, mică şi viguroasă sub a lui, curbată în jurul bolului din lemn. Zâmbetul femeii s-a lăţit, apoi ea s-a retras şi s-a ridicat să mai aducă mâncare.

A urmărit-o plecând, admirându-i mişcarea şoldurilor. Apoi l-a văzut pe Elanul Soarelui – urmărind şi el scena din uşa casei lui.

Ticălosul, s-a gândit Ian, foarte limpede.

*

— Ne-am înţeles bine la început, a spus Ian. În general, Elanul Soarelui e om de treabă.

— În general, a repetat Brianna, stând nemişcată şi uitându-se la Ian. Şi când nu e?

Ian şi-a trecut o mână prin păr, făcându-l să arate precum ţepii unui porc-spinos.

— Păi... partea care ţinea de prietenie. *Am fost* prieteni, la început, înţelegi? Fraţi, de fapt, fiindcă făceam parte din acelaşi clan.

— Şi aţi încetat să fiţi prieteni din cauza... soţiei tale?

Ian a oftat adânc.

— Vezi tu... Kahnyen'kehaka au o concepţie despre căsătorie care... seamănă cu cea din Highlands. Adică părinţii se ocupă de aranjarea căsătoriei. De multe ori, i-au văzut pe copii crescând şi când un flăcău şi o fată par să se potrivească... Şi dacă ei provin din clanurile potrivite... Aici lucrurile diferă puţin, înţelegi? a adăugat el şi s-a întrerupt.

— În cazul clanurilor?

— Da. În Highlands, te căsătoreşti de cele mai multe ori în cadrul clanului, cu excepţia cazului în care vrei să faci o alianţă cu alt clan. În cazul naţiilor irocheze însă, nu poţi niciodată să te căsătoreşti cu cineva din propriul tău clan. Te poţi căsători numai cu cineva din anumite clanuri, nu din altele.

— Mama mi-a spus că irochezii i-au amintit mult de highlanderi, a precizat Brianna, uşor amuzată. Nemiloşi, dar primitori, aşa s-a exprimat ea, dacă ţin bine minte. Asta, dacă nu punem la socoteală torturile, poate, şi arderea de vii a duşmanilor.

— Mama ta n-a auzit câteva dintre poveştile unchiului Jamie despre bunicul lui, i-a răspuns Ian, zâmbind ironic.

— Cine, lordul Lovat?

— Nu, celălalt, *Seaumais Ruaidh* – Iacob cel Roşu, aşa îi spunea unchiul Jamie. Un bătrân rău, aşa spunea mama; i-ar pune în umbră pe irochezi în privinţa cruzimii, din câte am auzit.

A dat din mână, trecând peste această digresiune, şi a revenit la subiect.

— În fine, când m-au luat Kahnyen'kehaka şi mi-au dat un nume, am fost adoptat de Clanul Lupului, înţelegi? a spus el, făcând un gest din cap către Rollo, care mâncase fagurele cu tot cu albine, iar acum, gânditor, îşi lingea labele.

— Foarte nimerit, a murmurat ea. Şi Elanul Soarelui din ce clan era?

— Al Lupului, bineînţeles. Iar mama, bunica şi surorile lui Emily erau din clanul Ţestoasei. Dar, cum spuneam, dacă o fată şi un băiat din clanuri diferite par să se potrivească unul cu celălalt, atunci mamele vorbesc între ele – ei numesc toate mătuşile „mamă". Aşa că în treaba asta sunt amestecate multe mame. Iar dacă toate mamele, bunicile şi mătuşile se înţeleg că ar fi o pereche potrivită... cei doi se căsătoresc, a adăugat Ian dând din umeri.

Brianna s-a lăsat pe spate, cu braţele strânse în jurul genunchilor.

— Dar tu nu aveai o mamă care să vorbească în numele tău.

— Da, chiar mă întreb ce-ar fi zis mama dacă ar fi fost acolo, a spus el şi, în ciuda aerului serios, a zâmbit.

Brianna, care o cunoscuse pe mama lui Ian, a râs gândindu-se la asta.

— Mătuşa Jenny i-ar ţine piept oricărui mohawk, bărbat sau femeie, l-a asigurat ea. Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Am iubit-o pe Emily, a răspuns el foarte simplu. Şi ea m-a iubit.

Această stare de lucruri, care a devenit rapid evidentă pentru toţi cei din sat, a dat naştere unor comentarii considerabile. Era de aşteptat ca Wakyo'teyehsnonhsa, Munceşte-cu-Mâinile, fata pe care Ian a numit-o Emily, să

se mărite cu Elanul Soarelui, care fusese oaspete la vatra familiei fetei încă din copilărie.

— Şi asta a fost, a spus Ian, desfăcându-şi braţele şi ridicând din umeri. Ea mă iubea şi a spus-o clar.

Când fusese luat în clanul Lupului, Ian ajunsese la părinţii adoptivi – părinţii mortului în locul căruia fusese adoptat. Mama lui vitregă s-a arătat oarecum surprinsă de situaţie, dar, după ce a discutat problema cu alte femei ale clanului, a mers să vorbească oficial cu Tewaktenyonh, bunica lui Emily, cea mai influentă femeie din sat.

— Şi aşa ne-am căsătorit.

Purtând cele mai bune straie şi însoţiţi de părinţi, cei doi tineri au stat alături pe o bancă, în faţa oamenilor satului şi au schimbat coşuri – al lui, cu blănuri de samur şi de castor şi cu un cuţit bun, simbolizând dorinţa lui de a vâna şi a o ocroti; al ei, plin cu cereale, fructe şi legume, simbolizând dorinţa ei de a planta, de a culege şi de a se îngriji de el.

— Iar patru luni mai târziu, a adăugat Ian, Elanul Soarelui s-a căsătorit cu Priveşte-la-Cer, sora lui Emily.

Brianna a ridicat o sprânceană.

— Bine, dar...

— Exact, dar.

*

Ian avea puşca pe care i-o lăsase Jamie, un lucru rar şi preţuit în rândul indienilor, şi ştia să o folosească. De asemenea, ştia să urmărească vânatul, să aştepte pentru a declanşa o ambuscadă şi să gândească aidoma unui animal – alte lucruri de preţ pe care unchiul Jamie i le transmisese.

Drept urmare, Ian a devenit un vânător foarte bun, dobândind respectul tuturor pentru priceperea de a aduce carne în sat. Elanul Soarelui era un vânător bun – nu cel mai bun, dar capabil. Mulţi tineri glumeau şi făceau comentarii răutăcioase, denigrând priceperile altora şi distrându-se pe seama asta; făcea şi el la fel. Însă glumele pe seama lui Ian pe care le făcea Elanul-Soarelui aveau uneori un ton care îi determina pe ceilalţi să se uite tăios la el, după care se îndepărtau ridicând din umeri.

Ian era înclinat să-l ignore pe Elan. Apoi l-a văzut

uitându-se la Wakyo’teyehsnonhsa şi totul i-a devenit limpede.

Într-o zi de la sfârşitul verii, ea a mers în pădure cu alte fete. Aveau la ele coşuri să adune hrană; Wakyo’teyehsnonhsa ţinea la brâu o secure. Una dintre fete a întrebat-o dacă voia să găsească lemn pentru alt bol ca acela pe care îl făcuse pentru mama ei. Privind cu căldură spre Ian, care stătea în apropiere, împreună cu alţi tineri, Munceşte-cu-Mâinile a zis că nu, căuta un cedru-roşu potrivit ca să facă un leagăn.

Fetele au chicotit şi au îmbrăţişat-o pe Wakyo’teyehsnonhsa; tinerii au râs şi l-au împuns cu subînţeles pe Ian în coaste. Iar el a surprins faţa Elanului Soarelui, cu ochii înflăcăraţi, urmărind-o pe Emily cum se îndepărta, ţinându-şi spatele drept.

După o lună, Elanul Soarelui s-a mutat în casa lungă, ca soţ al surorii soţiei lui Ian, Priveşte-la-Cer. Compartimentele surorilor erau situate faţă în faţă, împărţeau aceeaşi vatră. Ian îl văzuse rareori pe Elanul Soarelui uitându-se din nou la Emily, dar îl observase de prea multe ori având grijă să se uite în altă parte.

— Există cineva care te doreşte, i-a spus el lui Emily într-o noapte.

Trecuse de mult de ora lupului, miezul nopţii, iar în jurul lor, toţi cei din casa lungă dormeau. Copilul pe care îl avea în pântec o silise să se ridice ca să urineze. Revenise între blănuri cu pielea aproape îngheţată şi cu părul mirosind proaspăt a pin.

— Da? De ce nu? Toată lumea doarme.

Emily s-a întins comod şi l-a sărutat, iar el a simţit mica umflătură tare şi netedă a pântecului ei.

— Nu-i vorba de mine. Adică... sigur că şi cel de faţă te doreşte, a spus el precipitat când ea, jignită, s-a tras puţin înapoi.

Drept dovadă, a cuprins-o în braţe.

— Voiam să spun că... există şi altcineva.

— Hmm, a făcut ea cu glas scăzut şi el i-a simţit răsuflarea caldă pe piept. Sunt mulţi care mă doresc. Am mâini foarte iscusite.

I-a făcut o mică demonstraţie, iar el a început să gâfâie,

aşa că Emily a chicotit satisfăcută.

Rollo, care o însoţise afară, s-a târât sub patul-platformă şi s-a ghemuit în locul lui obişnuit, apoi s-a apucat să-şi muşte un loc de lângă coadă, unde avea mâncărimi.

Ceva mai târziu, au rămas întinşi, cu blănurile date deoparte. Pielea care atârna la uşă fusese ridicată, pentru ca înăuntru să pătrundă căldura focului, aşa că Ian îi vedea pielea umedă a umărului lucind aurie, cum stătea cu spatele la el. Emily a întins mâna iscusită în spate, a luat-o pe a lui şi i-a apăsat palma pe pântecul ei. Copilul din pântec începuse să se mişte; Ian a simţit brusc o împunsătură în palmă şi i s-a tăiat răsuflarea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus Emily foarte încet. Persoana de faţă te doreşte doar pe tine.

Ian a dormit bine.

Însă a doua zi dimineaţă, când stătea lângă vatră şi mânca terci din mălai, Elanul Soarelui, care mâncase deja, a trecut prin dreptul lui. S-a oprit, cu privirea la Ian.

— Persoana de faţă te-a visat, Fratele Lupului.

— Adevărat? a întrebat Ian cu glas amical.

A simţit o arşiţă urcându-i în gâtlej, dar expresia de pe faţă nu i s-a schimbat. Kahyeă-lehaka luau în serios visele. Un vis frumos îi făcea pe toţi cei din casa lungă să discute despre el zile întregi. Expresia de pe faţa Elanului nu sugera că visul despre Ian fusese bun.

— Câinele ăla...

A arătat spre Rollo, care stătea tolănit în uşă şi sforăia.

— Am visat că s-a ridicat peste patul tău şi te-a prins de gât.

Era un vis ameninţător. Un Kahyeă-lehaka ar fi crezut într-un asemenea vis şi ar fi ucis câinele, ca să nu aducă nenorociri. Însă Ian nu era – deocamdată – întru totul Kahyeă-lehaka.

Ian a ridicat din sprâncene şi a continuat să mănânce. Elanul Soarelui a aşteptat un moment, dar Ian nu a spus nimic şi, în cele din urmă, a dat din cap şi s-a întors cu spatele.

— Ahkote’ohskennonton, a spus Ian, chemându-l pe nume.

Bărbatul s-a întors şi a aşteptat.

— Şi persoana de faţă te-a visat pe tine.

Elanul Soarelui i-a aruncat o privire aspră, dar Ian a rămas tăcut şi pe faţă i s-a lăţit treptat un zâmbet răutăcios.

Elanul Soarelui s-a uitat lung la el. Ian a continuat să zâmbească. Celălalt s-a întors cu un pufnet de dezgust, dar nu înainte ca Ian să zărească o urmă de îngrijorare în ochii lui.

*

— În fine. Asta a fost.

Ian a inspirat adânc. A închis ochii o clipă, apoi i-a deschis.

— Ştii că mi-a murit copilul, nu?

A rostit totul fără nicio emoţie în glas. Tonul controlat şi sec i-a fript inima Briannei şi a lăsat-o fără grai, astfel că nu a reuşit decât să dea afirmativ din cap drept răspuns.

Însă Ian n-a putut continua. A deschis gura ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar şi-a încleştat mâinile mari şi ciolănoase pe genunchi, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— Mda, a zis el. Să mergem. O să... o să-ţi povestesc restul pe drum.

Şi s-a ţinut de cuvânt, vorbind în timp ce păşea în faţa Briannei, conducând-o în susul muntelui. Au traversat o culme îngustă şi au coborât o potecă care şerpuia pe lângă albia unui pârâu a cărui apă curgea printr-o serie de cascade mici şi încântătoare, fiecare înconjurată de o ceaţă de curcubeie miniaturale.

Munceşte-cu-Mâinile a rămas din nou însărcinată. A pierdut copilul la scurtă vreme după ce pântecul a început să se umfle, purtând viaţă.

— Kahyeă-lehaka spun că, pentru ca o femeie să conceapă, spiritul soţului trebuie să ducă o luptă cu spiritul ei şi să îl învingă, i-a explicat Ian cu glas înăbuşit, în timp ce-şi croia drum printr-un desiş de plante agăţătoare de culoare roşie, sclipitoare. Dacă spiritul lui nu e suficient de puternic – vocea i-a devenit limpede după ce a tras câteva viţe în jos, rupând creanga de care erau agăţate, iar apoi, furios, a aruncat totul deoparte – atunci copilul nu poate

prinde rădăcini în pântecul mamei.

După cea de-a doua pierdere, Adunarea Vracilor i-a dus pe amândoi într-o colibă izolată. Vracii au cântat şi au bătut în tobe şi au dansat purtând măşti uriaşe, pictate, menite să alunge spiritele rele care împiedicau spiritul lui Ian să se manifeste – sau îl întăreau în mod nefiresc pe al lui Emily.

— Văzând măştile, mi-a venit să râd, a mărturisit Ian fără să se întoarcă spre Brianna; frunze galbene îi împodobeau umerii cămăşii din piele de căprioară şi i se prinseseră în păr. Oamenii îi spun Adunarea Feţelor Caraghioase – şi au motive. Dar nu am râs.

— Cred că nici Emily nu a râs.

Ian mergea atât de repede, încât Brianna făcea eforturi ca să ţină pasul cu el, deşi avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale lui.

— Nu, a spus el şi a pufnit într-un râs amar. N-a râs.

Ea a intrat în colibă tăcută şi cu chipul întunecat, dar a ieşit senină la faţă şi, în acea noapte, a vrut să facă dragoste cu el. Vreme de trei luni au făcut dragoste cu tandreţe şi ardoare. Alte trei luni au făcut acelaşi lucru trăind un sentiment de disperare crescândă.

— Apoi ea a rămas din nou însărcinată.

Imediat după aceea, el a renunţat la orice încercare de a face dragoste, îngrozit că ar putea provoca o nouă pierdere a sarcinii. Emily se mişca încet şi atent, nu mai mergea pe câmp să muncească şi stătea în casa lungă, lucrând şi iar lucrând, dar întotdeauna cu mâinile. Ţesea, măcina, sculpta, găurea scoici pentru a face salbe; mâinile i se mişcau neîncetat, ca să compenseze neclintirea în aşteptare a corpului.

— Sora ei mergea pe câmp. Acolo, femeile fac munca asta, înţelegi?

A tăcut câteva momente, cât a retezat o ramură de măceş cu cuţitul, ca să nu o lovească în faţă pe Brianna când i-ar fi dat drumul, apoi a aruncat-o din calea lor.

— Priveşte-la-Cer ne aducea mâncare. Toate femeile făceau asta, însă ea aducea cel mai mult. Karonya era o fată minunată.

Când a spus asta, glasul i-a şovăit o clipă, pentru prima dată de când începuse să povestească.

— Ce i s-a întâmplat?

Pe un mal acoperit cu iarbă, Brianna a grăbit puţin pasul ca să ajungă lângă Ian. El mergea mai încet, dar nu s-a întors să se uite la ea – privea înainte, cu bărbia ridicată, de parcă ar fi avut de înfruntat nişte duşmani.

— A fost răpită.

Priveşte-la-Cer avea obiceiul de a rămâne pe câmp mai târziu decât alte femei, ca să strângă porumb sau dovleci în plus pentru sora ei şi Ian, deşi deja avea un copil la acea dată. Într-o seară nu s-a întors la casa lungă, sătenii au plecat în căutarea ei, dar nu au găsit-o nici pe ea, nici copilul. Dispăruseră, lăsând în urmă un mocasin de culoare deschisă, încâlcit în vrejii de dovleci de la marginea câmpului.

— Abenaki, a spus Ian scurt. Am găsit semnul a doua zi; era întuneric deplin când am început să căutăm cu zel.

O căutaseră toată noaptea, apoi o săptămână întreagă – o săptămână încărcată de spaimă şi de pustiu – şi, în a şaptea zi, în zori, Ian s-a întors la vatra soţiei ca să afle că ea pierduse sarcina din nou.

Ian a făcut o pauză. Transpira abundent pentru că mersese atât de repede, aşa că şi-a trecut o mânecă peste bărbie. Brianna simţea sudoarea alunecându-i pe spinare, umezindu-i cămaşa de vânătoare, dar nu a luat-o în seamă. L-a atins pe spate pe Ian, foarte uşor, dar nu i-a spus nimic.

El a oftat adânc, aproape de uşurare, i s-a părut ei – probabil fiindcă povestea îngrozitoare era aproape încheiată.

— Am mai încercat o vreme, a continuat el, revenind la un ton detaşat. Eu şi Emily. Dar ea îşi pierduse orice entuziasm. Nu mai avea încredere în mine. Şi... Ahkote'ohskennonton era mereu acolo. Mânca la aceeaşi vatră cu noi. Şi el o urmărea pe Emily. Iar ea a început să privească peste umăr spre el.

Într-o zi, Ian fasona un lemn pentru a face un arc şi se concentra asupra fibrei de sub lama cuţitului, străduindu-se să vadă în liniile ondulate ceea ce vedea Emily, pentru a auzi vocea copacului, aşa cum îi spusese ea. Însă din spate i-a vorbit altcineva, nu copacul.

— Nepoate, a auzit el o voce bătrânicioasă şi uscată, uşor

ironică.

A scăpat cuţitul din mână, cât pe ce să se rănească la un picior, şi, cu arcul în braţe, s-a întors. Tewaktenyonh era la vreo doi metri de el, după ce se furişase până acolo fără să fie auzită.

— Bunico, a spus el şi a dat din cap drept recunoaştere a priceperii ei de a trece neobservată.

Cu toate că era bătrână, nimeni nu se mişca mai discret decât ea. De aici şi reputaţia femeii; copiii satului manifestau o spaimă plină de respect faţă de ea, căci auziseră că se putea mistui în aer pentru a se materializa din nou într-un loc îndepărtat, exact în faţa ochilor vinovaţi ai răufăcătorilor.

— Fratele Lupului, vino cu mine, i-a cerut ea şi s-a întors, fără să aştepte răspunsul lui.

Nici nu i se putea răspunde.

Până să aşeze sub un tufiş arcul pe jumătate terminat, să îşi ridice cuţitul căzut şi să fluiere după Rollo, ea dispăruse deja, dar Ian a reuşit să o ajungă din urmă fără nicio greutate.

Bătrâna l-a scos departe de sat, ducându-l prin pădure, până la capătul unui drum făcut de căprioare. Ajunşi acolo, i-a dat un săculeţ cu sare, o brăţară şi un colier şi l-a îndemnat să plece mai departe.

— Şi ai plecat? l-a întrebat Brianna după câteva momente de tăcere. Aşa... pur şi simplu?

— Pur şi simplu, a răspuns el şi s-a uitat pentru prima oară la Brianna de când părăsiseră locul de popas.

Avea faţa trasă, golită din cauza amintirilor. Picăturile de sudoare sclipeau pe pometii lui, dar el era atât de palid, încât liniile punctate ale tatuajelor ieşeau foarte mult în evidenţă – perforaţii, linii de-a lungul cărora faţa lui putea să se desfacă în bucăţi.

Brianna a înghiţit în sec de câteva ori înainte să poată vorbi din nou, dar a reuşit să adopte un ton ca al lui când i s-a adresat.

— Mai e mult până acolo? a întrebat. Încotro mergem?

— Nu mai e mult. Aproape că am ajuns.

S-a întors şi a pornit înaintea ei.

*

Jumătate de oră mai târziu, au ajuns într-un loc în care pârâul săpase adânc între maluri, lărgindu-se într-un mic defileu. Mestecenii argintii şi arbuştii de viburnum erau deşi, înălţându-se din pereţii stâncoşi, iar rădăcinile lor cu coajă subţire se răsuceau printre pietre ca nişte degete care încercau să se prindă de sol.

Ideea a făcut-o pe Brianna să simtă o uşoară gâdilătură pe gât. Cascadele rămăseseră departe, iar zgomotul apei era mai slab, astfel că pârâul vorbea cu sine în timp ce se rostogolea peste roci şi şuşotea prin covoraşe de condurul-doamnei şi lintiţă.

Brianna credea că ar fi fost mai uşor să meargă pe sus, pe buza defileului, însă Ian a condus-o în jos hotărât, iar ea l-a urmat fără să ezite, căţărându-se cu greu peste bolovani şi rădăcini de copaci, împiedicată de puşca lungă. Rollo, dispreţuind efortul stângaci, s-a azvârlit în apa pârâului, adânc de cel mult un metru, şi a înotat ţinându-şi urechile lipite de cap, astfel că arăta ca o vidră uriaşă.

Ian îşi recăpătase stăpânirea de sine, concentrându-se ca să se deplaseze pe terenul accidentat. Se oprea din când în când, întorcându-se şi întinzându-i mâna Briannei ca s-o ajute să coboare o pantă deosebit de periculoasă ori să treacă peste un copac dezrădăcinat de vreo ieşire din matcă a pârâului, dar n-o privea în ochi, iar trăsăturile încremenite ale feţei lui nu trădau niciun sentiment.

Brianna ardea de curiozitate, dar era limpede că deocamdată Ian nu voia să vorbească. Trecuse de miezul zilei, însă lumina de sub mesteceni era de un auriu umbrit, care făcea ca totul să pară oarecum liniştit, aproape fermecat. Din ceea ce îi spusese Ian, Brianna nu reuşea să ghicească scopul expediţiei, însă locul acela era unul în care aproape orice era posibil.

Şi-a amintit brusc de primul ei tată – Frank Randall – şi a simţit o uşoară căldură la acel gând. Cât ar fi dorit să-i arate locurile astea!

Plecaseră de multe ori în vacanţă în munţii Adirondack; altfel de munţi şi altfel de copaci, însă aproape aceleaşi tăceri şi mistere în luminişurile umbrite şi în apa care

curgea năvalnic. Venise şi mama de câteva ori cu ei, dar, de cele mai multe ori, fuseseră doar ei doi, urcând până departe între copaci, fără să vorbească prea mult, dar împărtăşind o mulţumire profundă în tovărăşia cerului.

Brusc, sunetul apei a crescut din nou; urma o altă cascadă, aflată în apropiere.

— Aici, verişoară, a spus Ian încet şi, fără a întoarce capul, i-a făcut semn să îl urmeze.

Au ieşit de sub copaci şi Brianna a văzut că defileul cobora brusc, iar apa cădea de la aproape şase metri într-un eleşteu aflat dedesubt. Ian a condus-o dincolo de capătul de sus al cascadei, iar Brianna a auzit apa năpustindu-se în jos, însă partea de sus a malului era năpădită de stufăriş, astfel că s-au văzut siliţi să îşi croiască drum prin el, călcând în picioare tulpinile cu flori aurii de splinuţă şi ferindu-se de iureşul panicat al cosaşilor care le săreau de sub picioare.

— Uite, a spus Ian, aruncând o privire peste umăr, după care a întins mâna ca să dea la o parte perdeaua de lauri din faţa ei.

— Uau!

A recunoscut imediat ce era. Nu putea greşi, chiar dacă o mare parte din el era invizibil, încă îngropat în malul prăvălit de cealaltă parte a defileului. O viitură recentă înălţase nivelul pârâului, rozând pe dedesubt malul slab, astfel că un bloc uriaş de piatră şi pământ se prăbuşise, dezvăluind misterul care se afla dedesubt.

Uriaşe, arcadele roase ale coastelor se ridicau din noroi, iar Brianna a avut impresia că vede o mulţime de lucruri împrăştiate, pe jumătate îngropate în resturile de la poalele malului: lucruri enorme, noduroase şi răsucite. Puteau fi oase ori doar bolovani – însă colţul a fost cel care i-a atras atenţia, ieşind din mal într-o curbură impresionantă, foarte familiar şi cu atât mai uimitor, cu cât îi era cunoscut.

— Ştii ce-i asta? a întrebat-o Ian entuziasmat, urmărindu-i expresia feţei. Ai mai văzut aşa ceva?

— O, da, a răspuns ea.

Cu toate că razele soarelui o băteau în spate, a simţit că pe braţe i se face pielea de găină. Nu de teamă, ci de uimire profundă, la care se adăuga un soi de bucurie

amestecată cu neîncredere.

— O, da, am mai văzut.

— Serios? a întrebat Ian cu glas scăzut, de parcă s-ar fi temut să nu-i audă creatura. Ce este?

— Un mamut, a spus Bree şi a descoperit că şi ea vorbise în şoaptă.

Soarele trecuse de zenit; pe fundul văii pârâului se lăsase deja umbra.

Lumina atingea arcul fildeşului străvechi, pătat, şi scotea în relief craniul înalt şi boltit. Era îngropat în sol, puţin înclinat; singurul colţ vizibil se ridica mult şi găvanul ochiului era întunecat ca un mister.

Fiorul a revenit şi Brianna s-a cutremurat. I se părea că animalul se putea smulge în orice moment din lut ca să îşi îndrepte capul masiv spre ei, cu ochi goi, cu bulgări de pământ căzându-i de pe colţi şi de pe umerii ciolănoşi când s-ar fi scuturat şi ar fi început să meargă, făcând solul să se cutremure când degetele lungi l-ar fi lovit şi s-ar fi afundat în terenul noroios.

— Aşa se numeşte? Mamut? Ei bine... chiar e foarte mare.

Glasul lui Ian a alungat iluzia că animalul s-ar putea mişca, astfel că, într-un târziu, Brianna a reuşit să-şi ia ochii de la el, deşi simţea nevoia de a reveni mereu cu privirea la el, ca să fie sigură că rămăsese în acelaşi loc.

— În latineşte, numele lui e *Mammuthus,* a spus ea, dregându-şi glasul, într-un muzeu din New York există un schelet complet. L-am văzut de multe ori. Şi am văzut imagini de-ale lor în cărţi.

Şi-a întors iar privirea la creatura îngropată în mal.

— Un muzeu? Deci nu e ceva ce aveţi în locul... unde... de unde vii? Adică nu viu, asta voiam să spun, s-a bâlbâit el.

Părea foarte dezamăgit.

Briannei i-a venit să râdă, gândindu-se la imaginea unui mamut cutreierând prin Boston Common sau tăvălindu-se pe lângă Cambridge River. De fapt, a simţit o undă de dezamăgire că ei *nu existau* acolo; ar fi fost minunat să îi vadă.

— Nu, a spus ea cu regret în glas. Au murit toţi cu mii şi

mii de ani în urmă. Când a venit îngheţul.

— Îngheţul?

Ian se uita când la ea, când la mamut, de parcă s-ar fi temut că unul dintre ei va face ceva nefiresc.

— Era glaciară. Lumea s-a răcit şi un strat de gheaţă s-a întins dinspre nord. O sumedenie de animale au dispărut – vreau să spun că n-au mai găsit hrană şi au murit.

Ian pălise de emoţie.

— Da, am auzit asemenea poveşti.

— Ai auzit? s-a mirat ea.

— Da. Dar tu spui că e adevărat.

Ian a întors capul ca să se uite încă o dată la mamut.

— Un animal ca ursul sau ca oposumul, nu?

— Da, a răspuns ea, uimită de atitudinea lui, care părea să oscileze între înflăcărare şi groază. Mai mare, dar da, un animal. Ce altceva ar putea fi?

— Ah, a făcut el şi a inspirat adânc. Asta voiam să-mi spui, verişoară. Vezi tu, Kahyen'kehaka au poveşti despre... lucruri. Animale care sunt chiar spirite. Şi dacă am văzut vreodată un animal care ar putea *fi* spirit...

Stătea cu ochii pironiţi la schelet, ca şi cum acesta putea ieşi din pământ, iar Bree l-a văzut cum se scutură, înfiorat. Privind creatura masivă, nici ea nu şi-a putut stăpâni o înfiorare asemănătoare. Animalul se ridica măreţ deasupra lor, sumbru şi înspăimântător, şi doar faptul că ştia ce era a făcut-o să se împotrivească dorinţei de a fugi de acolo.

— E real, a repetat ea, mai mult pentru a-şi face curaj, dar şi pentru a-l îmbărbăta pe Ian. Şi e mort. *Chiar* mort.

— De unde ştii lucrurile astea? a întrebat el, deosebit de curios. E vechi, spuneai. Te afli mult mai departe, în timpul tău, de... – a făcut semn cu bărbia spre scheletul uriaş – decât suntem noi acum. Cum de ştii mai multe despre el decât ştim noi acum?

Brianna a clătinat din cap, zâmbind discret, dar nu s-a simţit în stare să îi explice.

— Ian, când ai găsit scheletul?

— Luna trecută. Am urcat prin defileu şi l-am găsit. Am fost cât pe ce să mă scap în pantaloni.

— Îmi închipui, a zis ea, înăbuşindu-şi râsul.

— Da, a continuat el şi, în dorinţa lui de a explica, nu i-a

observat amuzamentul. Dacă n-ar fi fost câinele, aş fi crezut că este Rawenniyo – un spirit, un zeu.

Rollo ieşise din defileu, îşi scuturase apa din blană şi acum se tăvălea pe spate într-o porţiune cu multe capete-de-ţestoasă[28] albe, dând din coadă de plăcere şi fără să ia nicidecum în seamă gigantul mut de pe mal.

— Ce vrei să spui? Rollo nu s-a speriat de el?

Ian a confirmat cu o mişcare din cap.

— Nu. S-a purtat ca şi când nici n-ar fi existat acolo. Şi totuşi...

I-a aruncat o privire Briannei, ezitând.

— Câteodată, în pădure... vede lucruri. Lucruri pe care le văd şi eu. Înţelegi?

— Da, a răspuns Brianna, iar valul de nelinişte a reapărut. Câinii sunt capabili să... să simtă diverse lucruri.

Şi-a amintit câinii pe care îi avusese, mai ales pe Smoky, un Newfoudiand mare care câteodată, seara, îşi înălţa capul brusc şi asculta. Blana i se zbârlea şi câinele urmărea cu ochii... ceva... care trecea prin cameră, apoi dispărea.

Ian a dat din cap, uşurat că ea ştia despre ce vorbea el.

— Aşa e. Alergam, apoi am văzut asta – a arătat spre mal – şi m-am ascuns înapoia unui copac. Însă câinele şi-a văzut de treaba lui, fără să-i acorde vreo atenţie. Şi atunci m-am gândit că, de fapt, nu era ce credeam eu.

— Dar ce-ai crezut? l-a întrebat ea. Un Rawenniyo, parcă aşa ai spus, da?

Pe măsură ce emoţia de a vedea rămăşiţele unui mamut începea să scadă, şi-a adus aminte ce căutau acolo, măcar teoretic.

— Ian... ai spus că voiai să-mi arăţi ceva ce are legătură cu soţia ta. Asta e...? a întrebat Brianna făcând un gest spre mal şi ridicând din sprâncene.

El nu i-a răspuns direct, ci şi-a lăsat capul pe spate, examinând colţii gigantici.

— Când şi când, am auzit poveşti. Când eram la neamul mohawk. Vorbeau despre lucruri ciudate, descoperite de câte cineva când ieşea la vânătoare. Spirite închise în

---

28 *Chelone glabra* – plantă ale cărei flori albe seamănă cu capul unei ţestoase (n. tr.).

stânci. Şi despre cum ajunseseră acolo. Cele mai multe erau spirite rele. Şi atunci m-am gândit că poate asta e şi lucrul ăsta...

S-a întrerupt şi s-a întors spre ea cu un aer serios şi hotărât.

— Aveam nevoie să-mi spui tu, înţelegi? Dacă e sau nu. Pentru că, dacă asta e, înseamnă că am gândit greşit.

— Nu e un spirit, l-a asigurat Brianna. Dar la ce te-ai gândit?

— La Dumnezeu, a răspuns el, surprinzând-o din nou.

Ian şi-a umezit buzele, neştiind cum să continue.

— Yeksa'a – copila. N-am botezat-o, a spus el. N-am putut. Ori poate că puteam – poţi s-o faci chiar tu, dacă nu există preot. Dar n-am avut curajul să încerc. Nici... nici n-am văzut-o. O înfăşuraseră deja. Şi nu le-ar fi plăcut dacă aş fi încercat.

Glasul i s-a stins.

— Yeksa'a, a repetat Brianna încet. Aşa se numea fiica ta?

Ian a clătinat din cap, strâmbând din buze.

— Înseamnă doar „fetiţă". Cei din neamul Kahnyen'kehaka nu le dau nume copiilor când se nasc. O fac mai târziu. Dacă...

Vocea i s-a stins din nou şi şi-a dres glasul.

— Dacă trăiesc. Nici nu s-ar gândi să dea nume unui copil nenăscut.

— Dar tu i-ai dat? a întrebat ea cu blândeţe.

Ian a ridicat capul şi a inspirat, scoţând un sunet umed, ca al bandajelor ude luate de pe o rană proaspătă.

— Iseabail, a rostit el, şi Brianna şi-a dat seama că era prima – şi probabil singura dată – când el spusese numele cu voce tare. Dacă era băiat, l-aş fi numit Jamie.

I-a aruncat o privire, zâmbind uşor.

— Doar în mintea mea, înţelegi?

Apoi a răsuflat, şi-a lăsat faţa pe genunchi şi a strâns din umeri.

— Mă tot gândesc, a continuat el după un moment, cu glas stăpânit. Eu am fost de vină?

— Ian! Tu să fii de vină că a murit copilul? Cum s-ar putea aşa ceva?

— Am plecat, a spus el simplu, îndreptându-se de spate. Am întors spatele. Am încetat să fiu creştin, să fiu scoţian. M-au dus la râu, m-au frecat cu nisip ca să alunge sângele alb. Mi-au dat un nume – Okwaho'kenha – şi au spus că sunt mohawk. Dar nu eram cu adevărat.

A oftat din nou adânc, iar Brianna şi-a lăsat mâna pe spatele lui, simţind nodurile şirei spinării împungând-o prin cămaşa de piele. Nu mânca îndeajuns, şi-a spus ea.

— Dar nici nu eram ceea ce fusesem, a continuat el, pe un ton aproape degajat. M-am străduit să fiu ceea ce voiau ei, înţelegi? Aşa că am încetat să mă rog la Dumnezeu sau la Fecioara Maria. Am ascultat ce spunea Emily, când îmi povestea despre zeii *ei,* despre spiritele care sălăşluiesc în copaci şi alte lucruri. Şi când mă duceam cu bărbaţii la coliba pentru purificări cu bărbaţii sau stăteam lângă vatră şi ascultam poveştile lor... mi se păreau la fel de adevărate ca acelea despre Iisus şi despre sfinţii Lui.

A întors capul şi a ridicat brusc ochii spre Brianna, pe jumătate uimit, pe jumătate sfidător.

— Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine![29] Dar eu am făcut asta, nu? Ăsta-i un păcat de moarte, adevărat?

Brianna voia să spună că nu, sigur că nu. Sau să protesteze neconvingător spunând că ea nu era preot, dar cum să facă asta? Nicio soluţie nu era suficient de bună, el nu dorea să primească asigurări firave, iar o renunţare şovăitoare la răspundere nu i-ar fi folosit lui Ian.

A tras aer adânc în piept, apoi a expirat. Trecuseră mulţi ani de când învăţase catehismul, însă nu era genul de lucru care se uită uşor.

— Condiţiile păcatului de moarte sunt acestea, a recitat ea din memorie. În primul rând, fapta trebuie să fie gravă. În al doilea rând, omul să ştie că fapta este gravă. Şi în al treilea, să consimtă fapta.

Ian a urmărit-o cu mare atenţie.

— Păi, a fost gravă. Şi cred că am ştiut asta – da, am *ştiut* Mai ales că...

Faţa i s-a întunecat şi mai mult, iar Brianna s-a întrebat

29 *Ieşirea,* 20:2-3 (n. tr.).

ce îşi amintea el.

— Dar... cum să slujesc un Dumnezeu care ia viaţa unui copil pentru păcatele tatălui?

Fără să aştepte răspuns, Ian s-a uitat spre mal, unde rămăşiţele mamutului stăteau îngheţate în timp.

— Ori au fost ei? Dacă nu a fost Dumnezeul meu, ci spiritele irocheze? Ştiau că nu eram cu adevărat mohawk şi că ascundeam de ei o parte din mine?

Cu chipul serios, s-a uitat din nou la ea.

— Zeii sunt pizmaşi, nu?

— Ian...

Deznădăjduită, Brianna a înghiţit în sec. Însă trebuia să spună ceva.

— Ceea ce ai făcut – sau n-ai făcut – nu a fost rău în sine, Ian, a rostit ea cu fermitate. Fiica ta... era pe jumătate mohawk. Nu ai păcătuit permiţând ca ea să fie înmormântată potrivit obiceiurilor mamei ei. Soţia ta – Emily – ar fi fost cumplit de tulburată dacă ai fi insistat să botezi copila?

— Da, probabil. Dar...

A închis ochii şi a strâns mâinile pumn pe genunchi.

— Atunci, unde e ea? a întrebat el în şoaptă, iar Brianna i-a văzut lacrimile tremurând pe gene. Ceilalţi... nici nu s-au născut, Dumnezeu îi va avea în paza Lui. Dar micuţa Iseabail... ea nu e în rai, adevărat? Nu suport gândul că ea... e pierdută pe undeva. Orbecăind.

— Ian...

— O aud chemându-mă. Noaptea.

Răsufla suspinând adânc, chinuit.

— Nu pot să-i fiu de ajutor, n-o găsesc!

— Ian!

Lacrimile curgeau pe obrajii Briannei. L-a prins de încheieturile mâinilor, strângându-l cât de tare putea.

— Ian, ascultă-mă!

Rămas aplecat, Ian a inspirat profund, tremurător. Apoi a dat din cap, încet de tot.

Brianna s-a ridicat în genunchi şi l-a cuprins în braţe, iar el şi-a cuibărit capul la sânul ei. Ea şi-a apăsat obrazul pe creştetul lui şi i-a simţit părul cald şi mătăsos pe buze.

— Ascultă, a zis ea încet. Eu am avut şi alt tată. Omul

care m-a crescut. Acum e mort.

Vreme îndelungată, suferinţa pierderii lui rămăsese neexprimată, atenuată de noua iubire, pusă în umbră de noi obligaţii. Acum o cuprinsese din nou, împrospătată şi acută, ca o rană deschisă şi dureroasă.

— Ştiu că el e în rai.

Oare aşa era? Putea fi mort şi în rai, dacă încă nici nu se născuse? Şi totuşi, el era mort pentru ea şi cu siguranţă că raiul nu ţine seama de timp.

A privit spre mal, dar nu s-a adresat nici scheletului, nici lui Dumnezeu.

— Tăticule, a rostit ea şi vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul, dar a continuat să-l strângă pe vărul ei. Tată, am nevoie de tine.

Glasul îi suna pierit şi jalnic de nesigur. Dar din altă parte nu putea primi ajutor.

— Am nevoie de tine ca s-o găseşti pe fetiţa lui Ian, a spus ea cât de hotărât a putut, străduindu-se să invoce chipul tatălui ei, să-l vadă acolo, printre frunzele mişcătoare de deasupra malului. Găseşte-o, te rog. Ţine-o în braţe şi veghează să fie în siguranţă. Ai grijă de ea, te rog!

A tăcut, simţind totuşi că ar trebui să adauge ceva, ceva mai ceremonios. Să-şi facă semnul crucii? Să spună „amin”?

— Îţi mulţumesc, tată, a şoptit ea şi a plâns de parcă tatăl ei abia murise, iar ea suferea, rămasă orfană, pierdută şi înlăcrimată în noapte.

Ian a cuprins-o în braţe şi au stat înlănţuiţi în căldura razelor de soare la asfinţit care le cădeau pe capete.

Când s-a oprit din plâns, Brianna a rămas în braţele lui, cu capul rezemat de umărul său. El a bătut-o uşor pe spate, dar nu a îndepărtat-o.

— Îţi mulţumesc, i-a şoptit la ureche. Te simţi bine, Brianna?

— Îhâm.

S-a îndreptat de spate şi s-a îndepărtat de Ian, clătinându-se de parcă ar fi fost beată. Se simţea ameţită, oasele i se înmuiaseră şi deveniseră maleabile, tot ce era în jur părea uşor neclar, cu excepţia câtorva lucruri pe care le-a surprins cu coada ochiului: un petic roz, sclipitor, de

condurul-doamnei, o piatră prăbuşită de pe stâncă, vârstată de dâre roşii de fier. Aproape aşezat pe picioarele lui Ian, Rollo îşi lipise neliniştit capul de coapsa stăpânului.

— Te simţi bine, Ian? l-a întrebat Brianna.

— O să mă simt bine.

Cu o mână, a căutat capul câinelui şi i-a mângâiat urechile, ca să îl liniştească.

— Poate. Doar că...

— Ce anume?

— Eşti sigură, Brianna?

Ştia la ce se referă; era o chestiune de credinţă. S-a ridicat în picioare şi s-a destins, după care şi-a şters nasul cu mâneca.

— Eu sunt romano-catolică şi cred în vitamine, a afirmat ea cu tărie. Şi l-am cunoscut bine pe tata. Bineînţeles că sunt sigură.

El a inspirat, parcă oftând, şi umerii i s-au înmuiat când a expirat. Apoi a dat din cap, iar ridurile de pe faţă s-au destins puţin.

Brianna l-a lăsat aşezat pe un bolovan şi a coborât spre pârâu ca să-şi spele faţa cu apă rece. Umbra malului înalt cădea de-a curmezişul pârâului, iar aerul era răcoros, încărcat cu aromele pământului şi ale pinilor. În ciuda frigului, a rămas acolo o vreme, în genunchi.

Încă auzea vocile murmurând în copaci şi în apă, dar nu le-a acordat atenţie. Indiferent cine erau, nu reprezentau o ameninţare pentru ea – şi nu se înfruntau cu prezenţa pe care o simţea puternic în apropiere.

— Te iubesc, tată, a şoptit ea, închizând ochii şi s-a simţit liniştită.

Şi Ian trebuia să se simtă mai bine, s-a gândit ea când, în cele din urmă, s-a strecurat printre bolovani, spre locul în care îl lăsase. Rollo plecase să cerceteze o adâncitură de la poalele copacilor, iar Brianna şi-a dat seama că Rollo nu l-ar fi părăsit dacă ar fi socotit că stăpânul lui suferea.

Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă îşi încheiaseră treaba acolo, când el s-a ridicat şi Bree a înţeles că încă nu.

— De ce te-am adus aici? a rostit el brusc. Voiam să vezi asta – a arătat spre mamut. Dar voiam şi să te întreb ceva. Să-mi dai un sfat, ca să zicem aşa.

— Sfat? Nu-ţi pot da niciunul! Cum aş putea să-ţi spun ce să faci?

— Eu cred că tu eşti singura care poate, a spus el cu un zâmbet strâmb. Faci parte din familie, eşti femeie şi îţi pasă de mine. Probabil ştii mai multe lucruri decât unchiul Jamie, fiindcă eşti... cine eşti, a spus el strâmbând puţin din buze.

— Nu ştiu mai multe, a zis ea şi a ridicat privirea spre oasele prinse între stânci. Ştiu doar alte lucruri.

— Da, a spus el, respirând adânc. Brianna, a continuat cu voce scăzută. Nu suntem căsătoriţi – şi nu vom fi niciodată.

A privit în altă parte, apoi s-a uitat iar la ea.

— Dar, dacă *am fi fost,* te-aş fi iubit şi ţi-aş fi purtat de grijă cât de bine aş fi putut. Sunt convins că şi tu ai fi făcut la fel. Am dreptate?

— Of, Ian!

Avea încă gâtul iritat, astfel încât a rostit următoarele cuvinte în şoaptă. I-a atins faţa osoasă, cu piele rece, urmărind cu degetul mare linia punctată a tatuajelor.

— Te iubesc şi acum.

— Da, a spus el încet. Ştiu asta.

A ridicat mâna şi a pus-o peste a ei, mare şi grea. Şi-a lipit palma ei de obraz, apoi degetele lui s-au închis peste ale ei şi a coborât mâinile lor împreunate, fără să-i dea drumul.

— Spune-mi ceva, a zis el fără să-şi ia ochii de la ea. Dacă mă iubeşti, spune-mi ce să fac. Să mă întorc?

— Să te întorci? a repetat Brianna. La neamul mohawk?

El a înclinat capul aprobator.

— Să mă întorc la Emily. M-a iubit, a spus el cu glas reţinut. Ştiu asta. Am greşit lăsându-le pe bătrâne să mă izgonească? Ar trebui să mă întorc acolo, poate să lupt pentru ea, dacă va trebui? Să văd dacă ea ar vrea să plece cu mine, să vină la Ridge?

— Of, Ian!

Brianna trăia acelaşi sentiment de deznădejde ca mai devreme, deşi acum fără povara propriei suferinţe. Dar cine era ea ca să-i spună ce să facă? Cum îşi putea asuma răspunderea de a hotărî în locul lui – spunându-i să rămână sau să plece?

Ian continua să stea cu ochii aţintiţi spre faţa ei, iar

Brianna a înţeles: ea făcea parte din familia lui. Şi astfel, răspunderea îi aparţinea, indiferent dacă se simţea pregătită pentru asta sau nu.

Îşi simţea pieptul încorsetat, gata să explodeze la orice inspiraţie mai adâncă. Cu toate astea, a inspirat.

— Rămâi, a spus ea.

Ian a privit-o îndelung cu ochii lui căprui, presăraţi cu steluţe aurii, şi serioşi.

— Ai putea lupta cu el... cu Ahk...

S-a chinuit să îşi amintească silabele numelui din limba mohawk.

— Cu Elanul Soarelui. Dar cu ea nu poţi lupta. Dacă a hotărât că nu mai vrea să rămână cu tine... Ian, nu poţi schimba asta.

El a clipit, genele lungi i-au ascuns privirea, apoi a rămas cu ochii închişi, iar Brianna nu şi-a dat seama dacă asta e o confirmare sau o respingere a vorbelor ei.

— Însă e vorba de mai mult decât atât, a continuat ea şi glasul i-a devenit mai ferm. Nu e vorba doar de ea *sau* de el. Adevărat?

— Nu, a zis el.

Vocea lui a sunat îndepărtată, aproape nepăsătoare, dar Brianna a înţeles că nu aşa stăteau lucrurile.

— E vorba de ei, a spus ea cu glas moale. Toate mamele. Bunicile. Femeile. Copiii.

Clanul, familia, tribul şi neamul, obiceiurile, spiritul şi tradiţia – firele care o învăluiau pe Munceşte-cu-Mâinile şi o ţineau legată de pământ, în siguranţă. Iar mai presus de toate, copiii. Acele voci mici, dar puternice, care acopereau sunetele pădurii şi împiedicau sufletul cuiva să se rătăcească prin noapte.

Nimeni nu cunoştea tăria unor asemenea legături mai bine decât cel care umblase pe pământ fără ele, respins şi rămas singur. Aşa i se întâmplase ei, dar şi lui, şi amândoi ştiau adevărul.

— E vorba de ei, a spus el încet, ca un ecou, şi a deschis ochii. Aveau în ei întunericul părăsirii, al umbrelor din adâncul pădurii. E vorba şi de ei.

A privit în sus, spre copacii aflaţi dincolo de pârâu, pe deasupra oaselor mamutului care zăcea prins în pământ,

dezgolit sub cer şi mut la orice rugăciune. Apoi a ridicat mâna şi a atins-o pe Brianna pe obraz.

— Atunci, o să rămân.

*

Au făcut tabără peste noapte pe celălalt mal al iazului creat de castori. Aşchiile de lemn şi puieţii curăţaţi de coajă s-au dovedit de folos pentru foc.

Nu prea aveau mâncare; doar câţiva ciorchini de struguri amărui şi un colţ de pâine, deja atât de tare încât a trebuit să fie înmuiat în apă pentru a fi mestecat. Nu conta; niciunuia dintre ei nu-i era foame, iar Rollo dispăruse, plecat la vânătoare.

Au stat în tăcere, urmărind cum se stinge focul. Nu era nevoie să-l lase să ardă; noaptea nu era friguroasă, iar în următoarea dimineaţă nu aveau să zăbovească mult – casa era prea aproape.

Într-un târziu, Ian s-a foit puţin, astfel că Brianna s-a uitat la el.

— Cum îl chema pe tatăl tău? a întrebat el pe un ton foarte oficial.

— Frank... hm... Franklin. Franklin Wolverton Randall.

— Aşadar, era englez?

— Cât se poate de englez, a spus ea, zâmbind fără să vrea.

El a dat din cap, murmurând „Franklin Wolverton Randall” pentru sine, ca şi cum ar fi vrut să îl memoreze, după care s-a uitat cu seriozitate la Brianna.

— Dacă o să ajung din nou în vreo biserică, o să aprind o lumânare în amintirea lui.

— Cred că... i-ar plăcea asta.

Ian a încuviinţat din cap şi s-a lăsat pe spate, rezemându-se de un pin cu ace lungi. Solul din jur era presărat cu conuri; culese o mână şi le aruncă unul după altul în foc.

— Ce e cu Lizzie? l-a întrebat Brianna după o vreme. Întotdeauna a ţinut la tine.

Cu alte cuvinte, Lizzie se ofilise şi suferise săptămâni întregi după ce el fusese predat irochezilor.

— Iar acum, când nu se va mai mărita cu Manfred...

Închizând ochii, Ian a lăsat capul pe spate, lipit de trunchiul pinului.

— M-am gândit la asta, a recunoscut el.

— Dar...?

— Da, dar...

A deschis ochii şi i-a aruncat o privire ironică.

— Aş şti unde mă aflu, dacă m-aş trezi lângă ea. Dar m-aş trezi în pat cu sora mea mai mică. Cred că nu sunt chiar atât de disperat. Încă, a adăugat el, ca o completare evidentă.

71
SÂNGERETELE

Tocmai pregăteam un sângerete când Ronnie Sinclair a apărut în curte, cărând două butoiaşe cu whisky. Alte câteva butoiaşe erau legate într-o cascadă ondulată în josul spinării lui, ceea ce îl făcea să semene cu o formă exotică de omidă, echilibrându-se precar în sus, la jumătatea perioadei de ieşire din starea de pupă. Era o zi friguroasă, însă el transpira abundent după lungul drum în susul pantei – şi suduia cu sârg.

— Pentru numele Fecioarei, de ce a făcut domnia sa casa tocmai printre norii blestemaţi? a întrebat el fără fereală. De ce n-a ridicat-o într-un loc din care o căruţă poate aduce totul până în curtea de aici?

Grijuliu, a aşezat butoiaşele jos, apoi şi-a aplecat capul printre chingi ca să lepede carapacea din lemn care îl înconjura. A oftat uşurat, frecându-şi umerii în locurile unde chingile i se înfipseseră în carne.

Am ignorat întrebările retorice şi am continuat să amestec conţinutul sângeretelui. În acelaşi timp, mi-am înclinat capul spre casă drept invitaţie.

— Avem cafea proaspăt făcută, i-am spus. Şi prăjituri cu ovăz şi miere.

Stomacul mi s-a revoltat la ideea de a mânca. După ce era condimentat, băgat în maţ, fiert şi copt, sângeretele era delicios. Etapele preliminare, care presupuneau amestecarea tocăturii cu sânge de porc, pe jumătate coagulat, vârând mâna până la cot într-un butoi, erau mai puţin apetisante.

Cu toate acestea, Sinclair a părut ceva mai fericit când a auzit că era poftit să mănânce. Şi-a trecut o mânecă peste fruntea asudată şi a dat aprobator din cap spre mine, după care s-a întors spre casă. Apoi s-a oprit şi a revenit.

— A, doamnă, uitasem. Am şi un mic mesaj pentru dumneavoastră.

S-a bătut uşor cu palma peste piept, apoi mai jos, pipăindu-se în jurul coastelor până când, în cele din urmă, a găsit ceea ce căuta şi l-a extras de sub hainele îmbibate în

sudoare. Era un mic teanc de hârtii şi mi l-a întins plin de speranţă, ignorând faptul că mâna mea dreaptă era acoperită de sânge până aproape de umăr, iar stânga nu arăta deloc mai bine.

— Lasă totul în bucătărie, bine? i-am sugerat. Domnul e înăuntru. Eu o să vin imediat ce termin aici. Cine...? am început eu, voind să ştiu de la cine venea scrisoarea, însă, cu tact, am întrebat: Cine ţi-a dat-o?

Ronnie nu ştia să citească – dar eu nu observasem niciun semn pe exteriorul scrisorii.

— Un spoitor care se ducea la Belem's Creek mi-a dat-o, a răspuns el. N-a zis de la cine a primit-o, ci doar că e pentru vindecătoare.

S-a încruntat spre foaia împăturită, dar i-am văzut ochii alunecând în lateral, spre labele picioarelor mele. În ciuda frigului, eram desculţă şi lepădasem corsetul, având în jurul taliei doar un şorţ mânjit de sânge. Ronnie îşi căuta o soţie de ceva vreme şi drept urmare, fără să îşi dea seama, se obişnuise să aprecieze calităţile fizice ale oricărei femei pe care o întâlnea, indiferent de vârsta ei sau dacă era liberă. A băgat de seamă că observasem asta şi, grăbit, şi-a mutat privirea în altă parte.

— Atâta tot? l-am întrebat. Vindecătoarea? Nu mi-a rostit numele?

Sinclair şi-a trecut mâna prin părul rar şi roşcat, astfel că două şuviţe i sau înălţat peste urechile înroşite, sporindu-i aspectul înnăscut de vulpoi şiret.

— Nici nu trebuia să-mi spună, nu-i aşa?

Fără să mai încerce să continue discuţia, a dispărut în casă, în căutarea lui Jamie, dornic şi să mănânce, lăsându-mă să mă chinui în continuare cu ce făceam.

Partea cea mai neplăcută era să mă curăţ de sânge; trebuia să vâr braţul în adâncul întunecat şi neplăcut mirositor al butoiului, ca să adun firele de fibrină care se formau când sângele începea să se coaguleze. Acele fibre se prindeau de braţul meu şi puteau fi îndepărtate doar clătindu-mi braţul în mod repetat. Fiindcă veni vorba, era o treabă ceva mai puţin neplăcută decât să curăţ maţele folosite pentru a face cârnaţi; Brianna şi Lizzie se ocupau de asta, undeva la pârâu.

M-am uitat la rezultat; nu erau fibre vizibile în lichidul roşu şi limpede care mi se scurgea de pe degete. Mi-am afundat din nou braţul în butoiul cu apă care se afla alături de cel cu sânge, aşezat în echilibru peste două stinghii, sub castanul cel mare. Jamie, Roger şi Arch Bug târâseră porcul – nu scroafa albă, ci unul dintre numeroşii ei pui, fătat în anul precedent – în curte, îl loviseră între ochi cu o bâtă, după care îl târâseră între crengi, îi tăiaseră beregata şi lăsaseră sângele să se scurgă în butoi.

Roger şi Arch duseseră apoi carcasa curăţată de intestine ca să fie opărită şi să i se răzuiască părul; Jamie trebuia să se ocupe de maiorul MacDonald, care apăruse pe neaşteptate, pufnind şi respirând şuierat după ce urcase până la Ridge. Având în vedere situaţia, Jamie ar fi preferat să se ocupe de porc.

Am terminat de spălat pe mâini – o strădanie inutilă, dar necesară pentru liniştea mea sufletească – şi m-am şters cu un prosop. Am vărsat în butoi câte doi pumni de orz, de ovăz şi de orez fiert, ingrediente pregătite deja, zâmbind vag amintindu-mi faţa roşie ca o prună coaptă a maiorului şi nemulţumirea lui Ronnie Sinclair. Domnul Jamie alesese locul casei de pe Ridge cu multă înţelepciune – *tocmai* din cauza dificultăţilor ce trebuiau înfruntate pentru a ajunge acolo.

Mi-am trecut degetele prin păr, apoi am inspirat adânc şi mi-am vârât braţul curat în butoi. Sângele se răcea cu repeziciune. Amestecat cu cerealele, mirosul nu mai avea izul metalic al sângelui proaspăt şi cald. Rezultatul păstra totuşi o oarecare căldură, iar boabele descriau cercuri albe şi cafenii, vârtejuri palide care coborau în timp ce le învârteam.

Ronnie avea dreptate; nu era nevoie să mă identifice altfel decât ca „vindecătoarea”. Alt vindecător nu exista mai aproape de Cross Creek dacă nu îi puneam la socoteală pe şamanii indieni – pe care cei mai mulţi europenii nu i-ar fi socotit vindecători.

M-am întrebat cine îmi trimisese biletul şi dacă era vorba de ceva urgent. Probabil că nu – cel puţin nu era plauzibil să fie vorba de o naştere iminentă sau de vreun accident grav. Vestea despre astfel de evenimente era adusă

împreună cu persoana în cauză, transportată urgent de o rudă sau de un prieten. Nu era de crezut că un mesaj scris şi încredinţat unui spoitor avea să fie transmis cu promptitudine; spoitorii rătăceau sau rămâneau într-un loc doar când găseau de lucru.

Pe de altă parte, spoitorii şi vagabonzii ajungeau rareori atât de departe, deşi noi văzuserăm trei în cursul lunii precedente. Nu ştiam dacă asta era urmarea creşterii populaţiei – Frasefs Ridge se lăuda acum cu aproape şaizeci de familii, deşi cabanele erau răspândite pe mai bine de şaisprezece kilometri de pante montane împădurite – sau era vorba de ceva mai sinistru.

— E un semn, englezoaico, îmi spusese Jamie, încruntându-se, după plecarea ultimului asemenea oaspete temporar. Când războiul pluteşte în aer, oamenii rătăcesc pe drumuri.

Am socotit că avea dreptate; mi-am amintit de rătăcitorii de pe drumurile din Highlands care aduceau zvonuri despre Revolta Iacobită. Parcă trepidaţiile produse de răzvrătire îi puneau pe drumuri pe cei care nu erau înrădăcinaţi adânc într-un loc, din dragoste faţă de pământ sau de familie, iar curenţii învârtejiţi ai dihoniei îi purtau mai departe, ei fiind primele fragmente prevestitoare ale unei explozii cu acţiune lentă, care avea să sfărâme totul. M-a trecut un fior când adierea uşoară mi s-a strecurat rece prin cămaşă.

Amestecul căpătase consistenţa potrivită, devenind o pastă foarte groasă, roşu-închis. Am îndepărtat boabele lipite de degete şi, cu mâna stângă, care era curată, am luat castronul de lemn în care aveam roşii tocate şi ceapă prăjită. Mirosul puternic de ceapă l-a acoperit pe acela de măcelărie, fiind chiar încântător de casnic.

Sarea era măcinată, la fel şi piperul. Mai aveam nevoie de... Ca la comandă, Roger a apărut de după colţul casei cu un lighean mare în mâini, plin cu osânză de porc tăiată mărunt.

— La ţanc! am spus şi am făcut semn din cap către butoi. Nu, n-o turna încă, trebuie cântărită, măcar aproximativ.

Folosisem zece căuşe duble de mâini de ovăz, zece de orez şi zece de orz. Deci jumătate din total însemna cincisprezece căuşe. Am scuturat capul ca să-mi îndepărtez

părul din ochi şi am luat două căuşe din lighean, lăsând grăsimea să cadă în butoi cu un plescăit.

— Te simţi bine? l-am întrebat pe Roger.

Am făcut semn din bărbie spre un scăunel şi m-am apucat să amestec grăsimea cu degetele. Roger era încă palid şi îşi ţinea buzele strânse, dar mi-a aruncat un zâmbet ironic în timp ce s-a aşezat.

— Bine.

— Nu era nevoie s-o faci, să ştii.

— Aşa e.

Tonul ironic din voce s-a accentuat.

— Doar că-mi pare rău că n-am făcut-o mai bine.

Am ridicat dintr-un umăr şi am întins mâinile spre ligheanul pe care mi-l ţinea el.

— E nevoie de practică.

Roger se oferise să sacrifice porcul. Jamie se mulţumise să-i întindă maiul şi se retrăsese. Îl mai văzusem pe Jamie sacrificând porci; rostea o scurtă rugăciune, binecuvânta porcul, apoi îi zdrobea ţeasta cu o lovitură năucitoare. Lui Roger îi trebuiseră cinci încercări, iar amintirea guiţăturilor îmi făcea pielea ca de găină chiar şi acum. După aceea, lăsase maiul jos, se dusese înapoia unui copac şi vărsase violent.

Am mai luat două mâini de grăsime. Amestecul se îngroşa, devenind unsuros.

— Trebuia să-ţi arate.

— N-am crezut că există vreo dificultate, a spus sec Roger. La urma urmelor, e destul de simplu să loveşti un animal în cap.

— Din punct de vedere fizic, probabil, l-am aprobat eu, apoi am mai luat grăsime şi am amestecat cu ambele mâini. Există o rugăciune pentru asta, să ştii. Pentru sacrificarea unui animal, adică. Jamie trebuia să-ţi spună.

Roger părea uşor şocat.

— N-am ştiut.

A zâmbit ceva mai încrezător.

— Ultima împărtăşanie pentru porc, da?

— Nu cred că e rostită spre binele porcului, am spus eu scurt.

Am rămas tăcuţi câteva momente, în timp ce amestecam

restul de grăsime cu boabele, oprindu-mă din când în când ca să îndepărteze bucăţi de cartilaj. Am simţit privirea lui Roger aţintită asupra butoiului, urmărind alchimia ciudată a gătitului, procesul de a face acceptabilă trecerea vieţii de la o fiinţă la alta.

— Păstorii din Highland umplu câteodată o cană sau două cu sânge de animal, pun fulgi de ovăz şi mănâncă apoi totul pe drum, am spus eu. Presupun că e ceva hrănitor, dar mai puţin gustos.

Roger a dat din cap, dus pe gânduri. Lăsase jos ligheanul gol şi, cu vârful pumnalului, îşi curăţa sângele uscat de sub unghii.

— E acelaşi lucru ca şi pentru căprioare? a întrebat el. Rugăciunea. L-am văzut pe Jamie rostind una, dar n-am reţinut toate cuvintele.

— Rugăciunea de eviscerare? Nu ştiu. De ce nu-l întrebi?

Cu ochii aţintiţi asupra mâinii, Roger îşi curăţa de zor o unghie.

— Nu sunt sigur că socoteşte potrivit să ştiu aşa ceva. Mai ales că eu sunt catolic.

Am coborât ochii spre amestec şi mi-am ascuns zâmbetul.

— Nu cred că are vreo importanţă. Dacă nu mă înşel, rugăciunea aceea e cu mult mai veche decât Biserica Romei.

Am remarcat un licăr de interes pe faţa lui Roger, iar savantul ascuns în el a ieşit la suprafaţă.

— Credeam că gaelica e o formă foarte veche – chiar mai veche decât ceea ce auzim în prezent – adică acum.

Dându-şi seama ce spusese, a roşit puţin. Am dat aprobator din cap, dar el n-a spus nimic.

Mi-am adus aminte cum era acel sentiment că trăiam într-o plăsmuire complexă. Senzaţia că realitatea exista în alt timp, în alt loc. Mi-am amintit şi, cu un mic şoc, mi-am dat seama că totul *era* doar amintire – pentru mine, timpul se schimbase, ca şi cum boala de care suferisem mă trecuse dincolo de ultima barieră.

Acum era timpul meu, atingerea lemnului şi grăsimea alunecând sub degetele mele, arcul soarelui care-mi stabilea ritmul zilelor, apropierea lui Jamie. Cealaltă lume, a

automobilelor şi a telefoanelor care sunau mereu, a ceasurilor deşteptătoare şi a ipotecilor, părea ireală şi îndepărtată, plămadă din care sunt făcute visele[30].

Însă nici Roger, nici Bree nu făcuseră trecerea. Constatam asta din felul în care se comportau şi o auzeam în ecourile discuţiilor dintre ei. Probabil că se aveau unul pe celălalt; puteau păstra viu celălalt timp, o mică lume împărtăşită de amândoi. Pentru mine, schimbarea era mai uşoară. Mai trăisem aici şi, în fond, de astă dată venisem din proprie iniţiativă, în plus, îl aveam pe Jamie. Indiferent ce i-aş fi spus despre viitor, el nu şi-l putea imagina altfel decât ca un basm. Mica noastră lume comună era construită din lucruri diferite.

Cu toate astea, când şi când îmi făceam griji pentru Bree şi Roger. Era primejdios să tratezi trecutul aşa cum o făceau ei câteodată – drept pitoresc şi ciudat, o stare trecătoare din care puteau evada. Pentru ei nu exista scăpare – indiferent că era vorba de iubire sau de datorie, Jemmy îi reţinea pe amândoi, ca o ancoră mică, cu păr roşcat. Era mai bine – sau, cel puţin, mai sigur – dacă puteau accepta pe deplin acest timp ca fiind al lor.

— Şi indienii au aşa ceva, i-am spus lui Roger. Rugăciunea asta sau ceva asemănător. De aceea am spus că e mai veche decât biserica.

A dat din cap, interesat.

— Cred că e un lucru comun tuturor culturilor primitive – în orice loc în care oamenii ucid pentru a se hrăni.

Culturi primitive. Mi-am prins buza de jos între dinţi, abţinându-mă să îi spun că, primitive ori nu, dacă familia lui trebuia să supravieţuiască, probabil că el va fi obligat să ucidă pentru membrii ei. Apoi l-am văzut ştergându-şi alene sângele uscat dintre degete. Ştia asta deja. *Da, am făcut-o,* afirmase el când îi spusesem că nu era nevoie.

A ridicat ochii, mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit uşor obosit, înţelesese.

— Cred că... probabil uciderea fără nicio ceremonie seamănă cu o crimă, a spus el rar. Dacă ţii ceremonia – un

30 Parafrazare după W. Shakespeare, *Furtuna* (Act 4, Scena 1): „... plămadă suntem precum cea din care-s făcute visele.” Traducere de Leon Leviţchi (n. tr.).

fel de ritual care exprimă nevoia ta de

— Nevoia, dar şi sacrificiul, am auzit vocea calmă a lui Jamie în spatele meu, făcându-mă să tresar.

Am întors capul brusc. Stătea în umbra molidului roşu; m-am întrebat de când se afla acolo.

— Nu te-am auzit apropiindu-te, am zis, oferindu-mi faţa pentru a fi sărutată. A plecat maiorul?

— Nu, a răspuns Jamie şi m-a sărutat pe frunte, unul dintre puţinele locuri rămase curate. L-am lăsat puţin cu Sinclair. Ştie câte ceva despre Comitetul de Siguranţă, nu?

A făcut o grimasă, apoi s-a întors spre Roger.

— Da, aşa stau lucrurile, a spus el. Uciderea nu e niciodată o treabă plăcută, dar e necesară. Şi dacă trebuie să vărsăm sânge, e corect să facem asta aducând mulţumiri.

Aruncând o privire spre amestecul pe care îl pregăteam şi spre braţele mele mânjite până la coate de sânge, Roger a dat din cap.

— Data viitoare să-mi spui care sunt cuvintele potrivite, bine?

— Nu e prea târziu nici acum, ce părere ai? am spus eu.

Amândoi păreau puţin tulburaţi. Am ridicat o sprânceană spre Jamie, apoi spre Roger.

— I-am spus mai devreme de rugăciunea pentru porc.

Cu un licăr de amuzament, ochii lui Jamie i-au întâlnit pe ai mei, iar el a dat din cap cu un aer grav.

— Bine, atunci.

Sub îndrumarea mea, a ridicat vasul greu cu mirodenii: un amestec măcinat de nucşoară şi sovârf, salvie, piper, pătrunjel şi cimbru. Roger a întins palmele împreunate, iar Jamie i le-a umplut. Apoi, Roger a frecat ierburile aromatice între palme, lăsând fărâmele verzui şi prăfoase să cadă ca o ploaie măruntă în butoi, iar aromele lor înţepătoare s-au amestecat cu mirosul de sânge, în timp ce Jamie a rostit cuvintele rar, într-o limbă veche, moştenită de pe vremea scandinavilor.

— Spune în engleză, l-am rugat eu, văzând pe faţa lui Roger că, în timp ce repeta vorbele, nu le recunoştea pe toate.

— Tu, Doamne, binecuvântează sângele şi carnea acestei

creaturi pe care Tu mi-ai dăruit-o, a rostit Jamie încet.

A luat şi el câteva mirodenii cu degetele şi le-a frecat între degetul mare şi arătător, declanşând o ploaie de praf parfumat.

Creat de mâna Ta, aşa cum ai creat omul, Viaţă dăruită altei vieţi.

Fie ca eu şi ai mei să mâncăm aducându-ţi mulţumiri pentru darul Tău,

Fie ca eu şi ai mei să îţi înălţăm mulţumiri pentru sacrificiul Tău De sânge şi de carne, viaţă dăruită vieţii.

Ultimele fărâme verzi şi cenuşii au dispărut în amestecul dintre mâinile mele, iar ritualul sângeretelui s-a încheiat.

*

— A fost frumos din partea ta, englezoaico, mi-a spus Jamie mai târziu, în timp ce îmi ştergea braţele şi palmele cu un prosop.

A făcut un semn din cap către colţul casei, unde Roger se retrăsese să ajute la tranşarea cărnii, părând ceva mai liniştit.

— Mă gândisem să îi spun asta, dar n-am găsit momentul potrivit s-o fac. Am zâmbit şi m-am tras mai aproape de el. Era frig, o zi vântoasă, iar acum, când mă oprisem din treabă, răcoarea mă îndemna să caut căldură. Jamie şi-a înfăşurat braţele în jurul meu şi am simţit atât toropeala liniştitoare a îmbrăţişării lui, cât şi foşnetul slab al foii de hârtie de sub cămaşă.

— Ce ai acolo?

— A, o scrisorică pe care mi-a adus-o Sinclair, a răspuns el, trăgându-se puţin înapoi ca să poată băga mâna sub cămaşă. N-am vrut s-o deschid cât era de faţă Donald şi n-am avut încredere în el că n-o va citi dacă ies afară.

— Oricum, nu e o scrisoare pentru tine, am spus eu, luând foaia mânjită din mâna lui. E a mea.

— Da, serios? Sinclair nu mi-a zis nimic, doar mi-a predat-o.

— Păi, bineînţeles!

Nu era un lucru neobişnuit, Ronnie Sinclair pur şi simplu mă considera pe mine – pe toate femeile, la drept vorbind –

drept o anexă neînsemnată a soţului. O cam compătimeam pe femeia pe care ar putea s-o convingă să se mărite cu el.

Am desfăcut scrisoarea cu oarecare dificultate; fusese purtată atât de multă vreme aproape de pielea transpirată, încât marginile i se zdrenţuiseră şi se lipiseră.

Mesajul era scurt şi criptic, dar tulburător. Fusese scrijelit pe hârtie cu ceva ce sugera un băţ ascuţit, folosindu-se o cerneală care amintea în mod tulburător de sânge uscat, deşi probabil că era zeama vreunui fruct.

— Ce scrie acolo, englezoaico?

Văzând că mă uit încruntată la hârtie, Jamie s-a apropiat. I-am înmânat-o.

Jos de tot, într-un colţ, zgâriat cu litere minuscule şi neclare, ca şi cum expeditorul ar fi sperat că în acest fel va scăpa atenţiei, era cuvântul „Faydree”. Deasupra, cu trăsături mai hotărâte, mesajul suna astfel:

TU
VINO

*

— Ea trebuie să fie, am spus eu tremurând şi mi-am strâns mai bine şalul.

În ciuda micului vas cu jar care ardea într-un colţ, în camera mea medicală era frig, dar în bucătărie stăteau Ronnie Sinclair şi MacDonald, bând cidru şi aşteptând să fiarbă sângeretele. Am desfăcut biletul pe masa de chirurgie, cu chemările lui rău prevestitoare şi tranşante deasupra semnăturii timide.

— Uite. Cine altcineva ar putea fi?

— Dar ea nu ştie să scrie, nu? a obiectat Jamie. Deşi presupun că putea să pună pe altcineva s-o facă, s-a corectat el încruntându-se.

— Ba nu, se poate să fi scris chiar ea biletul, aşa cred.

Brianna şi Roger veniseră în camera medicală; Bree a întins mâna şi a atins fila zdrenţuită, urmărind uşor cu degetul literele scrise nesigur.

— Eu am învăţat-o.

— Tu? s-a mirat Jamie. Când?

— Când am rămas la River Run. Când tu şi mama aţi

plecat să-l căutaţi pe Roger.

A strâns din buze câteva momente; nu era ceva ce voia să îşi amintească.

— Am învăţat-o alfabetul; am vrut s-o învăţ să citească şi să scrie. Am trecut prin toate literele – ştia cum sunau şi le putea desena. Însă, într-o zi, mi-a spus că nu mai poate continua şi n-a mai vrut să se aşeze lângă mine.

Brianna a ridicat privirea, iar între sprâncenele ei groase şi roşcate a apărut o încreţitură.

— Am crezut că probabil aflase mătuşa Jocasta şi n-a mai lăsat-o să continue.

— Mai curând a fost vorba de Ulysses. Jocasta te-ar fi oprit pe *tine,* fata mea, a zis Jamie cu o încruntătură la fel cu a Briannei. Deci credeţi că e Phaedre, da? Sclava personală a mătuşii mele?

Am clătinat din cap şi mi-am muşcat buzele, cu îndoială.

— Sclavii de la River Run îi pronunţă numele cam aşa – Faydree. Şi nu cunosc pe altcineva cu numele ăsta.

Jamie îl întrebase pe Ronnie Sinclair – mai mult în treacăt, pentru a nu-i da motive să se alarmeze sau să răspândească zvonul – însă dogarul nu ştia mai multe decât îmi spusese mie: biletul îi fusese dat de un spoitor, cu simpla precizare că era destinat „vindecătoarei”.

M-am aplecat peste masă şi am ridicat o lumânare ca să mă uit încă o dată la bilet. F-ul semnăturii fusese trasat cu mişcare ezitantă, repetată până când persoana care scrisese mesajul hotărâse să-l semneze. Încă o dovadă a originii ei, m-am gândit. Nu ştiam dacă în Carolina de Nord era împotriva legii să înveţi un sclav să citească sau să scrie, însă lucrul era cu siguranţă descurajat. Deşi existau excepţii notabile – sclavi educaţi pentru a sluji scopurile stăpânilor, ca Ulysses – în general, acestea erau aptitudini primejdioase, pe care un sclav se străduia să le ascundă.

— N-ar fi riscat să trimită un asemenea mesaj decât dacă era vorba de ceva grav, a spus Roger.

Stătea în spatele Briannei, cu o mână pe umărul ei, privind biletul pe care ea îl ţinea lipit de tăblia mesei.

— Dar ce?

— Ai mai primit veşti de la mătuşa ta în ultima vreme? l-am întrebat pe Jamie, însă am ştiut răspunsul chiar înainte

ca el să clatine din cap.

Orice veste de la River Run care ajungea la Ridge ar fi devenit publică după câteva ore.

În acel an nu merseserăm la Adunarea de la Muntele Helicon; aveam prea multe de făcut la Ridge, iar Jamie voia să evite discuţiile politice aprinse care s-ar fi stârnit acolo. Cu toate astea, Jocasta şi Duncan voiseră să meargă. Orice s-ar fi întâmplat rău s-ar fi transformat într-o chestiune de bârfă generalizată, care ar fi ajuns de mult la urechile noastre.

— Aşadar, nu e doar ceva grav, ci şi o problemă personală pentru sclavă, a spus Jamie. Altfel, ne-ar fi scris mătuşa sau Duncan ne-ar fi trimis vorbă.

A bătut de două ori în coapsă cu degetele înţepenite.

Am rămas în jurul mesei, privind biletul ca şi cum ar fi fost un mic baton de dinamită. Caldă şi liniştitoare, aroma de sângerete umplea aerul rece.

— De ce ţi-a trimis mesajul tocmai ţie? a întrebat Roger, ridicând ochii spre mine. Crezi că e vorba de o problemă medicală? E bolnavă, să zicem, sau gravidă?

— Nu e vorba de boală, am spus eu. Scrisoarea e prea imperioasă.

Pe vreme bună şi fără niciun accident, călătoria până la River Run dura două săptămâni. Doar Dumnezeu ştia câtă vreme îi trebuise mesajului să ajungă la Fraser’s Ridge.

— Dar dacă a rămas însărcinată? Poate.

Încă privind încruntată foaia de hârtie, Brianna strânse din buze.

— Cred că o socoteşte prietenă pe mama. Ţi-ar spune ţie înainte de a-i mărturisi mătuşii Jocasta, aşa cred.

Am dat aprobator din cap, dar cu rezerve. Prietenie era un cuvânt prea mare, oamenii cu poziţia mea şi a lui Phaedre nu puteau fi prieteni. Apropierea era împiedicată de prea multe lucruri – suspiciune, neîncredere, diferenţa uriaşă pe care o impunea sclavia.

Şi totuşi, exista un anumit sentiment de simpatie între noi, asta era adevărat. Lucrasem cu ea, cot la cot, plantând ierburi aromatice şi recoltându-le, făcând doctorii pentru distilerie şi explicându-i la ce foloseau, îngropaserăm împreună o fată moartă şi uneltiserăm pentru a salva o

sclavă fugară, acuzată de uciderea acelei fete. Avea o oarecare pricepere în tratarea bolnavilor şi unele cunoştinţe legate de plantele medicinale. Se putea ocupa singură de lucruri mai simple. Dar ceva precum o sarcină venită pe neaşteptate...

— Mă întreb ce crede că aş putea face, am gândit eu cu voce tare şi am simţit cum îmi îngheaţă degetele gândindu-mă la o asemenea situaţie.

Un copil născut pe neaşteptate de o sclavă nu crea nicio problemă pentru stăpâna ei – dimpotrivă, era bine-venit ca proprietate suplimentară; însă auzisem poveşti despre sclave care preferaseră să îşi ucidă nou-născuţii pentru ca ei să nu crească în stare de sclavie. Phaedre era sclavă casnică, bine tratată, iar Jocasta nu separa familiile de sclavi, ştiam asta. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, situaţia lui Phaedre nu era chiar atât de grea. Şi totuşi, cine eram eu ca să judec?

Nefiind sigură, am expirat adânc, scoţând un norişor de aburi.

— Nu înţeleg de ce – cu alte cuvinte, nu se poate aştepta s-o ajut să scape de sarcină. Şi, pe de altă parte, de ce tocmai eu? Există moaşe şi vindecătoare mult mai aproape. Nu se leagă.

— Dar dacă... a început Brianna şi a tăcut.

Şi-a ţuguiat buzele, dusă pe gânduri, uitându-se când la mine, când la Jamie.

— Dar dacă e însărcinată, a zis ea cu precauţie, iar tatăl este... cineva care n-ar trebui?

Am citit în ochii lui Jamie o supoziţie precaută, dar amuzantă, ceea ce a sporit asemănarea dintre el şi Brianna.

— Cine, fata mea? a întrebat el. Farquard Campbell?

Gândindu-mă la aşa ceva, am izbucnit în râs. Brianna a pufnit veselă, iar firicele de abur au plutit în jurul capului ei. Ideea că Farquard Campbel cel corect şi cam bătrâior putea seduce o sclavă era...

— Ei bine, nu, a spus Brianna. Deşi are atâţia copii. Dar acum mi-a venit ideea, dacă a fost Duncan?

Jamie şi-a dres glasul şi a evitat să se uite în ochii mei. Mi-am muşcat buza şi am simţit că roşesc. Duncan îşi

mărturisise impotenţa cronică în faţa lui Jamie înainte de căsătoria cu Jocasta, dar Brianna nu ştia asta.

— Nu cred că e posibil, a spus Jamie, lăsând impresia că se sufocă.

A tuşit, fluturându-şi mâna pentru a îndepărta fumul scos de vasul cu jar.

— Ce ţi-a dat o asemenea idee, fata mea?

— N-am nimic cu Duncan, l-a asigurat ea. Dar mătuşa Jocasta este... în fine, bătrână. Şi ştii cum sunt bărbaţii.

— Ei, cum sunt? a întrebat Roger cu blândeţe, făcându-mă să tuşesc din cauza efortului de a-mi înăbuşi un hohot de râs.

Jamie s-a uitat la Brianna destul de cinic.

— Mai buni decât îţi închipui tu, *a nighean.* Şi, cu toate că nu m-aş încrede prea mult în anumiţi bărbaţi, cred că nu greşesc dacă pun rămăşag că Duncan Innes nu e omul care să îşi calce jurămintele căsătoriei cu o sclavă a soţiei lui.

Mi-a scăpat un icnet, iar Roger s-a uitat la mine, ridicând întrebător o sprânceană.

— Ai păţit ceva?

— N-am nimic, am răspuns cu glas înăbuşit. Sunt... bine.

Mi-am tras un colţ al şalului peste faţă, care sigur era îmbujorată, şi am tuşit ostentativ.

— Doar că... e cam mult fum aici, nu vi se pare?

— Poate că aşa e, a cedat Brianna, adresându-i-se lui Jamie. Ori poate e vorba de cu totul altcineva. Doar că Phaedre a trimis biletul pentru „vindecătoare” fiindcă nu voia să folosească numele mamei, în caz că cineva l-ar fi citit înainte de a ajunge aici. Poate, de fapt, n-o vrea pe mama – poate vrea să discute cu tine.

Asta ne-a făcut pe mine şi pe Jamie să devenim serioşi şi să ne uităm unul la celălalt. Sigur, era o posibilitate, una care nu îi trecuse prin minte niciunuia dintre noi.

— Nu-ţi putea trimite un bilet direct fără să stârnească tot felul de întrebări, a continuat Bree, încruntându-se. Dar putea să spună „vindecătoare” fără să îi menţioneze numele. Şi ştia că, dacă mama se va duce acolo, probabil o vei însoţi, mai ales în perioada asta a anului. Sau dacă tu nu mergi, mama poate trimite vorbă să vii.

— E o idee, a spus Jamie rar. Dar, pentru numele

Domnului, de ce ar dori să discute cu *mine?*

— Există o singură soluţie să aflăm, a conchis Roger cu simţ practic şi s-a uitat la Jamie. Cea mai mare parte a lucrărilor s-a încheiat; recolta şi fânul sunt strânse şi am terminat şi cu sacrificarea animalelor. Ne descurcăm aici, dacă vreţi să plecaţi.

Adâncit în gânduri şi încruntat, Jamie a rămas nemişcat câteva momente, apoi s-a dus la fereastră şi a deschis-o. În încăpere a năvălit o adiere rece, iar Bree a prins biletul care flutura de masă, ca să nu zboare. Cărbunii din vasul cu jar au fumegat cu flăcărui mai mari, iar legăturile de ierburi uscate au foşnit neliniştite deasupra noastră.

Jamie a scos capul pe fereastră şi a inspirat adânc, ţinându-şi ochii închişi, cum face cineva care savurează buchetul unui vin bun.

— E frig şi senin, a anunţat el, retrăgându-şi capul şi închizând fereastra. O să avem vreme senină cel puţin trei zile. Ne-ar ajunge ca să plecăm de pe munte, o să călărim repede.

Mi-a zâmbit. Avea vârful nasului înroşit de frig.

— Până una-alta, ce crezi, sunt gata cârnaţii?

72
TRĂDĂRI

Ne-a deschis uşa o sclavă pe care nu o cunoşteam, o femeie masivă, cu un turban galben. Ne-a măsurat din ochi cu severitate, însă Jamie nu i-a oferit ocazia să spună ceva, trecând nepoliticos pe lângă ea şi intrând în hol.

— E nepotul doamnei Cameron, m-am simţit obligată să îi explic, păşind după Jamie.

— Îmi dau seama, a mormăit ea, cu o intonaţie care sugera că ajunsese acolo din Barbados.

S-a uitat cu ochi mari după Jamie, dovedind că recunoscuse o asemănare în privinţa atitudinii hotărâte, dar şi a înfăţişării fizice.

— Eu sunt soţia lui, am adăugat, trecând peste impulsul de a-i strânge mâna şi de a mă apleca puţin în faţă. Claire Fraser. Mă bucur să te cunosc.

A clipit nedumerită, dar, înainte de a apuca să îmi răspundă, am trecut rapid pe lângă ea, urmându-l pe Jamie spre salonaşul în care Jocasta avea obiceiul să stea după-amiază.

Uşa salonului era închisă, iar când Jamie a pus mâna pe clanţă, dinăuntru s-a auzit un scheunat ascuţit – preludiul unui val de lătrături frenetice, revărsat când s-a deschis uşa.

Blocat, Jamie s-a oprit o clipă cu mâna pe clanţă, încruntându-se la vederea unui ghemotoc de blană ce începuse să ţopăie încoace şi încolo la picioarele lui, cu ochii holbaţi isteric şi lătrând din răsputeri.

— Ce mai e şi asta? a întrebat Jamie, strecurându-se în cameră, în timp ce creatura a făcut câteva încercări nereuşite de a se repezi la pantofii lui, continuând să latre.

— Un căţel, ce-ai vrea să fie? a răspuns Jocasta pe un ton acid.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a încruntat în direcţia zgomotelor.

— *Sheas,* Samson.

— Samson? Bineînţeles. Blana.

Zâmbind fără să vrea, Jamie s-a lăsat pe vine şi a întins

spre câine o mână făcută pumn. Trecând la un mârâit gros, câinele şi-a apropiat botul de degetele lui.

— Unde-i Dalila? am întrebat, pătrunzând în încăpere şi ajungând în spatele lui Jamie.

— A, ai venit şi tu, Claire?

Jocasta a întors capul spre mine şi a zâmbit.

— E o ocazie rară să vă am aici pe amândoi. Presupun că Brianna şi flăcăiaşul ei n-au venit cu voi. Nu, i-aş fi auzit.

Încheind, s-a aşezat la loc şi a făcut un semn către vatră.

— Cât despre Dalila, creatura aia leneşă doarme lângă foc; o aud sforăind.

Dalila era un câine mare şi albicios, o corcitură; blana îi atârna în pliuri relaxate aşa cum stătea cu burta în sus şi cu labele îndoite peste pântecul cu piele pistruiată. Auzindu-şi numele, a fornăit scurt, a întredeschis un ochi, apoi l-a închis.

— Văd că ai făcut unele schimbări de când n-am mai fost pe aici, a remarcat Jamie, ridicându-se în picioare. Unde-i Duncan? Dar Ulysses?

— Sunt plecaţi. O caută pe Phaedre.

Jocasta slăbise, pometii caracteristici neamului MacKenzie îi ieşeau în evidenţă, iar pielea feţei părea subţiată şi încreţită.

— O caută? a întrebat Jamie, aruncându-i o privire. Ce s-a întâmplat cu fata?

— A fugit.

Jocasta a vorbit cu stăpânirea de sine care o caracteriza, dar vocea îi era mohorâtă.

— A fugit? Dar... eşti sigură?

Cutia de lucru se răsturnase, iar conţinutul se împrăştiase pe podea. Am îngenuncheat şi am început să pun lucrurile în ordine, adunând ghemele de lână răspândite peste tot.

— Ei bine, a dispărut, a spus Jocasta cu asprime. A fugit sau a răpit-o cineva. Şi nu ştiu cine ar avea obrăznicia sau priceperea să o fure din casa mea fără să vadă nimeni.

Am schimbat o scurtă privire cu Jamie, care a clătinat din cap şi s-a încruntat. Jocasta frământa un fald al rochiei între degetul mare şi arătător, şi am observat mici puncte de uzură în ţesătura din apropierea mâinii ei, semn că făcuse asta în mod repetat. Şi Jamie a remarcat.

— Când a dispărut, mătuşă? a întrebat el încet.

— Acum patru săptămâni. Duncan şi Ulysses sunt plecaţi de două săptămâni.

Se potrivea destul de bine cu data sosirii biletului. Având în vedere circuitul întortocheat al mesajului până să fie predat, era greu de spus cu cât timp înainte de dispariţie fusese scris.

— Am văzut că Duncan a avut grijă să-ţi lase o însoţitoare, a remarcat Jamie.

Samson renunţase să joace rolul câinelui de pază şi adulmeca asiduu încălţările lui Jamie. Dalila s-a rostogolit pe o parte cu un geamăt profund şi a deschis ochii cafenii, luminoşi, privindu-mă cu un calm suprem.

— A, da, a avut.

Aproape reticentă, Jocasta s-a aplecat în scaun, a găsit capul Dalilei şi a scărpinat-o înapoia urechilor lungi şi blegi.

— Deşi Duncan a adus câinii ca să mă apere, aşa a zis.

— O precauţie de bun-simţ, a spus Jamie cu blândeţe.

Era adevărat; nu mai ştiam nimic de Stephen Bonnet şi nici Jocasta nu mai auzise vocea bărbatului mascat. Însă, cum ne lipsea dovada concretă, un cadavru, se putea ca el să apară în orice clipă.

— Mătuşă, de ce a fugit fata? a întrebat Jamie.

A vorbit la fel de calm, dar ceva mai insistent.

Jocasta a clătinat din cap şi a strâns din buze.

— Nu ştiu, nepoate.

— S-a întâmplat ceva în ultima vreme? Ceva ieşit din comun? a insistat el.

— Crezi că n-aş fi spus imediat? a întrebat ea cu glas tăios. Nu. Într-o dimineaţă, m-am trezit târziu şi n-am auzit-o trebăluind prin camera mea. Nu aveam ceai lângă pat, iar focul se stinsese; am simţit mirosul de cenuşă. Am strigat-o, dar n-am primit răspuns. Plecase, dispăruse fără urmă.

Şi-a înclinat capul spre Jamie cu o expresie care voia să spună „asta este”.

Am ridicat din sprânceană spre Jamie şi am atins punga pe care o purtam la brâu şi în care păstram biletul. Oare era cazul să îi spun?

El a dat aprobator din cap, iar eu am scos mesajul, despăturindu-l pe braţul scaunului, în timp ce Jamie îi

explica totul Jocastei.

Expresia ei de nemulţumire s-a stins, lăsând loc unei nedumeriri evidente.

— Oare de ce te-a chemat, *a nighean?* a întrebat, întorcându-se spre mine.

— Nu ştiu, poate era însărcinată, am sugerat eu. Ori luase... luase vreo boală.

Nu am vrut să sugerez sifilisul în mod deschis, dar era o posibilitate. Dacă Manfred o infectase pe doamna Sylvie, iar ea le transmisese boala unuia sau mai multor clienţii de-ai ei în Cross Creek, care vizitaseră ferma River Run... Dar asta însemna că Phaedre avea o relaţie cu un bărbat alb. *Aşa ceva* era un secret ce trebuia apărat cu străşnicie de o sclavă.

Jocasta, care nu era proastă, a ajuns imediat la aceeaşi concluzie, deşi gândurile ei mergeau în paralel cu ale mele.

— Un copil n-ar reprezenta o problemă, a spus ea, dând din mână. Dar dacă a avut un iubit... Vai! a exclamat ea gânditoare. Putea fugi cu iubitul ei. Pe de altă parte, de ce te-a chemat?

Jamie începea să se agite, pierzându-şi răbdarea cu atâtea presupuneri ce nu puteau fi dovedite.

— S-o fi gândit că ai fi vrut să o vinzi, mătuşă, dacă tu ai fi descoperit aşa ceva.

— Să o *vând?*

Jocasta a izbucnit în râs. Nu era râsul ei obişnuit şi politicos, nu sugera nici măcar amuzamentul; era şocant – puternic şi brutal, aproape violent. Era râsul fratelui ei, Dougal, şi am simţit brusc că îmi îngheaţă sângele în vine.

I-am aruncat o privire lui Jamie şi am descoperit că se uita la mătuşa lui, cu faţa lipsită de orice expresie. Nu arăta nedumerit, era masca pe care o adopta pentru a-şi ascunde sentimentele puternice. Aşadar, şi el auzise acel ecou înspăimântător.

Jocasta părea că nu se poate opri. Şi-a încleştat degetele pe braţele sculptate ale scaunului şi s-a aplecat înainte, roşie la faţă şi gâfâind între accesele tulburătoare de râs.

Dalila s-a rostogolit pe burtă şi a pufnit neliniştită. Apoi a privit îngrijorată în jur, neştiind ce se întâmpla, dar convinsă că ceva nu era în regulă. Mârâind, Samson s-a

retras sub canapea.

Jamie a întins o mână şi a prins-o de umăr – deloc blând.

— Linişteşte-te, mătuşă! O să sperii bieţii câini.

Ea s-a oprit brusc. Nu se mai auzea nimic, în afara respiraţiei ei uşor şuierătoare, aproape la fel de înspăimântătoare ca hohotele de râs. A rămas nemişcată, dreaptă pe scaun, cu palmele pe braţele lui, iar sângele i s-a retras treptat din obraji şi din ochii care deveniseră întunecaţi şi sclipitori, aţintiţi asupra unui lucru pe care doar ea îl putea vedea.

— Să o vând, a murmurat ea şi gura i s-a încreţit din nou, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs.

Dar n-a mai râs, ci s-a ridicat brusc. Luat prin surprindere, Samson a scâncit.

— Veniţi cu mine!

A trecut de uşă înainte ca noi să apucăm să scoatem vreo vorbă. Jamie a ridicat din sprâncene, dar mi-a făcut semn să ies înaintea lui.

Jocasta cunoştea casa în cele mai mici detalii; a mers pe hol, spre uşa care dădea către grajduri, doar atingând când şi când pereţii, ca să ştie exact unde se află. Păşea iute, ca şi cum ar fi văzut. Însă ajunsă afară, s-a oprit, pipăind cu piciorul întins ca să găsească marginea potecii de cărămizi.

Jamie s-a grăbit să ajungă lângă ea şi a prins-o ferm de cot.

— Unde vrei să te duci? a întrebat-o pe un ton ce sugera resemnarea.

— La magazia pentru trăsuri.

Nu mai râdea la fel ca înainte, dar avea faţa îmbujorată, iar bărbia ei puternică era ridicată sfidător. Oare pe cine sfida? m-am întrebat.

Magazia pentru trăsuri era umbrită şi tăcută, iar firele de praf s-au înălţat aurii în aer când am deschis uşile. O căruţă, o trăsură, o sanie şi o şaretă elegantă cu două roţi stăteau ca nişte animale masive şi placide pe podeaua acoperită cu paie. Am aruncat o privire spre Jamie, ale cărui buze s-au arcuit vag când s-a uitat la mine; în urmă cu aproape patru ani, în timpul haosului de la nunta mătuşii, ne găsiserăm un refugiu temporar în acea magazie.

Jocasta s-a oprit, cu mâna pe cadrul uşii, respirând

adânc, de parcă ar fi încercat să se orienteze. Nu dădea deloc să intre, ci a arătat spre partea din fund a clădirii.

— De-a lungul peretelui din spate, *an mhic mo peather.* Acolo sunt nişte cutii; o vreau pe cea mare din nuiele, una înaltă până la genunchiul tău, cu o frânghie legată în jurul ei.

În timpul aventurii noastre din magazie, nu observaserăm că pe peretele respectiv erau stivuite cutii, lăzi şi legături, aşezate pe câte două-trei rânduri până în tavan. Însă primind instrucţiuni atât de precise, lui Jamie nu i-a luat mult să descopere cutia dorită şi s-o scoată la lumină, acoperită de praf şi de resturi de paie.

— Vrei s-o duc în casă, mătuşă? a întrebat Jamie, frecându-şi cu degetul nasul.

Ea a clătinat din cap şi s-a aplecat să pipăie nodul frânghiei cu care era legată cutia.

— Nu. Nu vreau s-o am în casă, jur că nu vreau.

— Dă-mi voie.

Mi-am lăsat mâna peste a ei, ca s-o opresc din pipăit, după care m-am ocupat personal de nod. Cel care legase pachetul fusese meticulos, dar nu foarte priceput; am desfăcut frânghia în mai puţin de un minut.

Cutia împletită din răchită era plină cu picturi. Mănunchiuri de desene, făcute în creion, în cerneală şi în cărbune, legate grijuliu cu şnururi din mătase, toate decolorate. Câteva caiete de schiţe, legate şi ele. Şi o serie de picturi: unele pătrate, neînrămate, şi două cutii mai mici cu miniaturi, toate înrămate, aşezate în picioare ca un pachet de cărţi de joc.

Am auzit-o pe Jocasta oftând deasupra mea, aşa că am ridicat privirea. Stătea nemişcată, cu ochii închişi, şi mi-am dat seama că inhala mirosul picturilor – mirosul de uleiuri, cărbune, hârtie, pânză, ulei de in şi terebentină, o fantomă care ieşea din cutia împletită, prezenţă vie pe fundalul mirosurilor de paie, praf, lemn şi răchită.

Şi-a strâns degetele, cel mare frecând buricele celorlalte, rostogolind în mod inconştient o pensulă între ele. O văzusem pe Bree făcând asta din când în când, uitându-se la ceva ce voia să picteze. Jocasta a oftat din nou, apoi a deschis ochii şi a îngenuncheat lângă mine, pipăind uşor

arhiva de artă ascunsă, căutând.

— Picturile în ulei, a spus ea. Scoateţi-le pe acelea.

Scosesem deja cutiile cu miniaturi. Jamie s-a lăsat pe vine de cealaltă parte, ridicând mănunchiurile de desene şi caietele de schiţe desfăcute, astfel că am putut extrage picturile mai mari, în ulei, aşezate pe o margine.

— Un portret, a spus ea, înclinând capul ca să prindă sunetul slab ce se auzea când aşezam fiecare pictură pe latura cutiei din răchită. Un bătrân.

Era clar la ce se referă. Două dintre pânzele mari înfăţişau peisaje, iar trei, portrete. L-am recunoscut pe Farquard Campbell, mult mai tânăr decât acum, şi ceea ce trebuie să fi fost un autoportret al Jocastei, pictat cu douăzeci de ani în urmă. Însă nu am avut timp să le privesc bine, cu toate că erau interesante.

Cel de-al treilea portret părea să fi fost realizat mai recent decât celelalte şi demonstra efectele tulburărilor de vedere ale Jocastei.

Marginile erau neclare, culorile se amestecaseră în mod nefericit, formele păreau uşor distorsionate, astfel încât domnul care ne privea din pictura înceţoşată arăta oarecum tulburător, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o rasă ce nu era chiar umană, în ciuda perucii şi a gulerului alb şi înalt.

Bătrânul purta haină neagră şi vestă, amândouă demodate. Avea o pelerină ecosez drapată peste un umăr, prinsă cu o broşă ale cărei sclipiri aurii erau reflectate de capătul mânerului pumnalului pe care îl ţinea în mână, cu degetele îndoite şi strâmbe din cauza artritei. Am recunoscut pumnalul.

— Deci el este Hector Cameron.

Şi Jamie îl recunoscuse şi se uita fascinat la pictură.

Jocasta a întins mâna, atingând suprafaţa picturii ca şi cum ar fi identificat-o printr-o atingere.

— Da, el este, a spus ea sec. Nu l-ai văzut niciodată, aşa-i, nepoate?

Jamie a scuturat din cap.

— Probabil că o singură dată, dar la vremea aceea eram bebeluş.

Ochii lui urmăreau trăsăturile bătrânului cu mare interes, parcă încercând să descopere indicii ale caracterul lui

Hector Cameron. Indicii evidente, pentru că forţa personalităţii acestuia părea să vibreze din pânză.

Bărbatul avea oase puternice, deşi carnea atârna pe ele din cauza infirmităţii şi a bătrâneţii. Ochii erau pătrunzători, însă unul era pe jumătate închis – probabil era doar o pleoapă căzută în urma unui uşor atac cerebral, dar impresia era că aşa privea el lumea: cu un ochi veşnic îngustat într-o evaluare cinică.

Jocasta cerceta conţinutul cutiei, iar degetele ei ţâşneau uşor încoace şi încolo, ca şi cum ar fi căutat să prindă fluturi. A atins o cutie cu miniaturi şi a ridicat-o, scoţând un sunet slab de satisfacţie.

Încet, şi-a plimbat un deget de-a lungul marginii fiecărei miniaturi şi am observat că ramele aveau diferite modele; pătrate şi valuri, lemn lustruit şi aurit, argint oxidat, o margine ca o frânghie şi o alta, ţintuită cu mici rozete. A găsit o miniatură pe care a recunoscut-o şi a scos-o din cutie, întinzându-mi-o, după care a reînceput căutarea.

Miniatura îl înfăţişa tot pe Hector Cameron – însă acel portret fusese executat cu mulţi ani înainte de celălalt. Părul negru şi ondulat îi curgea peste umeri, iar într-o parte avea o codiţă împletită, în care erau prinse două pene de potârniche, în vechiul stil Highland. Am remarcat aceleaşi oase solide, însă carnea era fermă. Hector Cameron fusese un bărbat atrăgător.

Era o atitudine caracteristică; din obicei sau dintr-un accident din naştere, ochiul drept privea şi aici îngustat, dar nu la fel de mult ca în portretul care îl înfăţişa mai bătrân.

Lăsându-şi mâna pe braţul meu, Jocasta mi-a întrerupt cercetarea amănunţită.

— Asta e fata? a întrebat ea, împingând altă miniatură spre mine.

Mirată, am luat-o şi am scos un icnet când am întors-o. Era Phaedre, la începutul adolescenţei. Nu purta obişnuita bonetă. Avea o eşarfă simplă legată peste păr, care îi scotea în relief oasele feţei. Oasele lui Hector Cameron.

Jocasta a împins cutia cu picturi cu piciorul.

— Nepoate, dă-i astea fiicei tale. Spune-i să picteze peste ele – ar fi păcat să se piardă pânza.

Fără să aştepte răspuns, a pornit singură spre casă,

şovăind doar o clipă la o răscruce, dar continuându-şi drumul cu ajutorul mirosului şi al memoriei.

*

După plecarea Jocastei s-a lăsat o linişte adâncă, întreruptă doar de cântecul unei sturz dintr-un pin din apropiere.

— Să fiu al naibii! a spus Jamie într-un târziu, dezlipindu-şi ochii de la silueta mătuşii lui, care tocmai dispărea în casă.

Nu părea şocat, ci doar profund uluit.

— Ce crezi, fata ştia?

— Aproape sigur, am răspuns eu. Sclavii sigur ştiau, unii se aflau aici când s-a născut ea; i-au spus, dacă nu era îndeajuns de inteligentă ca să îşi dea şi singură seama – iar eu cred că e deşteaptă.

A dat aprobator din cap, apoi s-a rezemat de peretele magaziei şi a privit gânditor spre cutia din răchită, plină cu picturi. Nu-mi venea deloc să mă întorc în casă. Clădirile erau frumoase, de un auriu prietenos în razele soarelui de la sfârşitul toamnei, iar peluzele se întindeau liniştite şi bine îngrijite. Dinspre bucătăria din grădină răzbăteau voci vesele, câţiva cai păşteau mulţumiţi în padocul din apropiere, iar departe, pe râul cu ape argintii, cobora o ambarcaţiune mică, cu patru vâsle, care loveau apa precis şi graţios precum picioarele unui păianjen de apă.

— Acolo unde totul e desăvârşit, doar omul, rău[31], am remarcat eu.

Jamie mi-a aruncat o privire scurtă fără să înţeleagă, apoi s-a întors la gândurile lui.

Aşadar, Jocasta nu intenţiona nicidecum să o vândă pe Phaedre. Mi-am dat seama că şi ea ştia asta. M-am întrebat de ce. Pentru că simţea că avea o datorie faţă de fată, care era copilul soţului ei? Sau voia să se răzbune pe soţul mort de multă vreme, păstrându-i fiica nelegitimă ca sclavă, ca slujitoare personală? Cele două variante nu se excludeau reciproc. O cunoşteam pe Jocasta de prea mult timp ca să

31 Vers din Imnul misionarului, de Reginald Heber (1783-1826) (n. tr.).

nu-mi dau seama că motivele ei erau rareori simple.

Cum soarele coborâse pe cer, se lăsase frigul. M-am rezemat de peretele magaziei, lângă Jamie, simţind cum căldura solară acumulată de cărămizi îmi pătrunde în trup. Şi mi-am dorit să urcăm în căruţa veche şi să pornim neîntârziat spre Ridge, lăsându-i pe cei de la River Run să îşi rezolve moştenirea de amărăciune.

Însă biletul era în buzunarul meu, foşnind la fiecare mişcare. TU VINO. Nu era o chemare pe care s-o pot ignora. Dar *venisem* până acolo – ce trebuia să fac acum?

Jamie s-a îndreptat brusc de spate şi a privit spre râu. M-am uitat şi eu şi am văzut că ambarcaţiunea trăsese la docul de acolo. Un bărbat înalt a sărit din barcă, după care s-a întors să-şi ajute tovarăşul. Cel de-al doilea bărbat era scund şi se mişca într-un fel ciudat, nesigur şi neputând să îşi păstreze echilibrul.

— Duncan, am spus imediat ce am văzut scena. Şi Ulysses! S-au întors!

— Da, a confirmat Jamie, prinzându-mă de braţ şi pornind spre casă. Numai că n-au găsit-o.

*

FUGITĂ sau FURATĂ pe 31 octombrie, o fată de culoare, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, de înălţime peste medie şi atrăgătoare ca înfăţişare, cu o cicatrice ovală pe antebraţul stâng, provocată de o arsură. Îmbrăcată într-o rochie de culoare indigo, şorţ cu dungi verzi, bonetă albă, ciorapi cafenii şi pantofi din piele. Nu are dinţi lipsă. Nume: FAYDREE. Comunicaţi detalii către D. Innes, Plantaţia River Run, în apropiere de Cross Creek. Plătim o recompensă substanţială pentru informaţii care duc la găsirea ei.

Am netezit ziarul mototolit, care prezenta şi un desen rudimentar cu Phaedre, suferind parcă de un uşor strabism. Duncan îşi golise buzunarele, lăsând să cadă o mână de asemenea foi pe masa din hol, în după-amiaza precedentă, când sosise epuizat şi abătut. A spus că puseseră afişe în fiecare tavernă şi crâşmă între Campbelton şi Wilmington, interesându-se de ea – dar fără niciun folos. Phaedre se topise ca roua.

— Îmi dai şi mie nişte marmeladă?

Eu şi Jamie luam micul dejun singuri, pentru că nici Jocasta, nici Duncan nu apăruseră în dimineaţa aceea. În ciuda atmosferei sumbre, mă simţeam bine. De obicei, micul dejun la River Run era ceva extravagant, incluzând până şi un ceainic cu ceai adevărat – probabil că Jocasta îi plătea o adevărată avere furnizorului ei de mărfuri de contrabandă, pentru că, din câte ştiam eu, în Virginia şi în Georgia nu se găsea aşa ceva.

Jamie citea alt ziar, cufundat în gânduri. Nu şi-a ridicat ochii din el, însă a orbecăit cu mâna pe tăblia mesei, a apucat vasul cu smântână, pe care mi l-a întins.

Ulysses, care, în afara privirii obosite, nu părea marcat de lunga călătorie, a făcut un pas sau doi în tăcere, a luat vasul cu smântână, a pus altul, plin, pe masă, şi a aşezat borcanul cu marmeladă lângă farfuria mea.

— Mulţumesc, am spus, iar el a înclinat capul cu eleganţă.

— Mai doriţi hering afumat, doamnă? m-a întrebat el. Sau nişte şuncă?

Am clătinat din cap, căci aveam gura plină cu pâine prăjită, iar el s-a retras cu discreţie, ridicând o tavă plină de lângă uşă, probabil pentru Jocasta, pentru Duncan sau pentru amândoi, am presupus eu.

Cu o expresie circumspectă, Jamie l-a urmărit plecând.

— Englezoaico, m-am tot gândit, a spus el.

— Nu mă aşteptam, am răspuns. La ce?

Preţ de o clipă, a părut surprins, apoi a zâmbit când şi-a dat seama ce spusesem.

— Englezoaico, mai ţii minte ce ţi-am zis despre Brianna şi văduva McCallum? Că ea nu ar ezita să acţioneze dacă Roger Mac ar porni într-o direcţie nedorită?

— Da, am spus eu.

A dat din cap, ca şi cum ar fi verificat ceva în gând.

— Ei bine, fata a moştenit ceva din familie. Cei din neamul MacKenzie de Leoch sunt trufaşi ca Lucifer, până la ultimul, şi geloşi de moarte. Nu-ţi doresc să le stai în cale – ca să nu mai vorbesc să-i trădezi.

L-am privit precaută peste buza cănii cu ceai şi m-am întrebat încotro bătea.

— Socoteam că trăsătura lor definitorie e farmecul. Împreună cu şiretenia. Cât priveşte trădarea, cei doi unchi ai tăi era foarte pricepuţi la asta.

— Cele două merg mână-n mână, nu? m-a întrebat Jamie întinzându-se să ia o lingură de marmeladă. Întâi trebuie să cucereşti pe cineva, pentru ca să poţi să-l trădezi, nu? Şi înclin să cred că un bărbat gata să trădeze se prinde imediat când e trădat. Sau o femeie, a adăugat el cu delicateţe.

— Serios? am spus, sorbind cu plăcere din ceai. La Jocasta te referi, nu?

La drept vorbind, nu se înşela. Cei din neamul MacKenzie de Leoch aveau personalităţi puternice – m-am întrebat cum fusese renumitul Jacob cel Roşu, bunicul lui Jamie din partea mamei – şi mai observasem asemănări de comportament între Jocasta şi fraţii ei mai mari.

Colum şi Dougal îşi fuseseră loiali unul celuilalt toată viaţa – însă nimănui altcuiva. Iar Jocasta era practic singură, izolată de familia ei de la vârsta de cincisprezece ani, când se căsătorise. Fiind femeie, era normal ca farmecul să fie mai vizibil în purtarea ei, dar asta nu însemna că nu exista şiretenie. Şi gelozie, am presupus.

— Ei bine, e limpede că ea a ştiut că Hector a înşelat-o – şi mă-ntreb dacă a făcut portretul lui Phaedre ca să le arate tuturor că ştie sau a fost un mesaj personal către Hector. Dar ce legătură are asta cu situaţia de acum?

Jamie a clătinat din cap.

— Nu Hector, a spus el. Duncan.

L-am privit cu gura căscată. Lăsând deoparte toate celelalte consideraţii, Duncan era impotent; îi mărturisise lui Jamie în ajunul nunţii cu Jocasta. Jamie a zâmbit strâmb şi a întins mâna peste masă. A pus degetul mare sub bărbia mea şi a împins uşor până am închis gura.

— E doar un gând, englezoaico, asta vreau să spun. Dar cred că trebuie să merg să stau de vorbă cu el. Vii cu mine?

*

Duncan era în cămăruţa pe care o folosea ca birou, înghesuită deasupra grajdurilor, unde se aflau şi camerele

minuscule în care locuiau grăjdarii şi băieţii care îngrijeau animalele. Stătea prăbuşit pe un scaun şi se uita deznădăjduit la teancurile dezordonate de hârtii şi registre prăfuite care se acumulaseră pe orice suprafaţă plană.

Părea groaznic de obosit şi cu mult mai bătrân decât ultima oară când îl văzusem, la grătarul dat în cinstea Florei MacDonald. Părul cărunt i se rărise, iar când s-a întors ca să ne întâmpine, lumina soarelui i-a căzut pe faţă şi am observat linia subţire a cicatricei lăsată de buza de iepure despre care vorbise Roger, ascunsă de mustaţa bogată.

Părea că energia vitală îl părăsise, iar când Jamie a abordat cu delicateţe subiectul care ne îndemnase să îl vizităm, nu a făcut niciun efort să nege. În realitate, părea mai degrabă încântat să spună adevărul.

— Te-ai culcat cu fata, Duncan? l-a întrebat Jamie fără înconjur, pentru că dorea să stabilească adevărul din capul locului.

— A, nu, a răspuns el vag. Aş fi vrut, bineînţeles, dar cum ea dormea în garderoba lui Jo...

Aducând vorba despre soţie, faţa lui a căpătat o nuanţă nesănătoasă de roşu.

— Adică ai cunoscut-o trupeşte, nu? a zis Jamie, păstrându-şi calmul.

— Da, a spus el, înghiţind în sec. Da. Aşa e.

— Cum? l-am întrebat fără menajamente.

Îmbujorarea a sporit într-o asemenea măsură încât m-am temut că ar putea face apoplexie dintr-o clipă în alta. A răsuflat o vreme ca un delfin şi, până la urmă, roşeaţa din obraji a început să se retragă, pielea recăpătându-şi culoarea aproape normală.

— Îmi aducea de mâncare, a spus el într-un târziu, frecându-se obosit la ochi. În fiecare zi.

Jocasta se trezea târziu şi lua micul dejun în camera ei, ajutată de Ulysses, făcând planurile pentru ziua respectivă. Duncan, care se sculase înaintea zorilor toată viaţa, aşteptându-se de obicei la o coajă de pâine sau cel mult nişte *drammach* – fulgi de ovăz cu apă – descoperea lângă pat un vas cu ceai aburind, însoţit de un castron cu terci cremos, garnisit din belşug cu miere şi smântână, pâine prăjită cu unt şi ochiuri cu şuncă.

— Câteodată, un peştişor dat prin mălai, crocant şi dulce, a adăugat el pe un ton melancolic, amintindu-şi.

— Mda, asta e foarte seducător, Duncan, a comentat Jamie, nu fără un strop de înţelegere. Bărbatul e vulnerabil când îi este foame.

Apoi mi-a aruncat o privire ironică.

— Şi totuşi...

Duncan se arătase recunoscător faţă de Phaedre pentru bunătatea ei şi – la urma urmelor, bărbat fiind – îi admirase frumuseţea, deşi într-un mod dezinteresat, ne-a asigurat el.

— Bineînţeles, a spus Jamie, cu scepticism evident. Şi ce s-a întâmplat?

Duncan scăpase untul, a venit răspunsul lui, în timp ce încerca să-l întindă cu o singură mână pe pâinea prăjită. Phaedre se grăbise să ridice bucăţile căzute din farfurie, apoi adusese o cârpă şi şterse dârele de unt de pe podea – şi de pe pieptul lui Duncan.

— Eu eram în cămaşa de noapte, a murmurat el, înroşindu-se iar. Şi ea era – avea...

A ridicat mâna şi a făcut câteva mişcări vagi în apropierea pieptului, iar eu am înţeles că rochia lui Phaedre îi expusese sânii în mod deosebit, în momentele în care era atât de aproape de el.

— Şi? l-a îndemnat Jamie fără nicio milă.

Şi, din câte se părea, anatomia lui Duncan băgase de seamă realitatea – o situaţie pe care a recunoscut-o cu o sfioşenie atât de strangulată, încât abia dacă i-am auzit vorbele.

— Dar credeam că nu poţi... am început eu.

— Da, nu puteam, s-a grăbit el să mă asigure. Doar noaptea, când visam. Dar nu când eram treaz. Asta, de când am avut accidentul. Poate s-a întâmplat fiindcă era dimineaţa devreme; scula mea socotea că încă dormeam.

Jamie a scos sunetul gros, specific scoţian, prin care îşi exprima îndoiala, dar, oarecum nerăbdător, l-a îndemnat pe Duncan să continue.

Duncan a sugerat că şi Phaedre observase asta.

— Îi părea rău pentru mine, a spus Duncan cu sinceritate. Îmi dădeam seama. Dar apoi m-a atins cu mâna, delicat. Era aşa delicată, a repetat el, aproape inaudibil.

Stătea în pat – şi continuase să stea acolo uimit şi mut, în timp ce ea luase tava cu micul dejun, îi ridicase cămaşa de noapte, urcase în pat, cu fustele trase deasupra coapselor cafenii rotunde şi, cu mare tandreţe şi blândeţe, îi primise bărbăţia.

— O dată? a întrebat Jamie. Ori aţi continuat?

Duncan şi-a prins capul în mâini, ceea ce, având în vedere circumstanţele, reprezenta o recunoaştere clară.

— Cât a durat această... legătură? am întrebat eu, ceva mai încet.

Două luni, probabil trei. Nu în fiecare zi, s-a grăbit el să precizeze – doar din când în când. Şi fuseseră foarte precauţi.

— Nu voiam s-o fac de ruşine pe Jo, înţelegeţi? a spus el cu un aer foarte serios. Şi ştiam prea bine că nu trebuia să fac aşa ceva, era un mare păcat, dar nu mă puteam abţine...

S-a întrerupt şi a înghiţit în sec.

— E doar vina mea pentru ceea ce s-a întâmplat, fie ca păcatul să cadă asupra mea! Vai, sărmana fată...

Apoi a tăcut, scuturând din cap ca un câine bătrân şi trist, plin de purici. Indiferent de moralitatea situaţiei, îmi părea foarte rău pentru el. Avea gulerul cămăşii întors în jos, iar şuviţe de păr alb erau prinse sub haină; le-am scos cu mişcări delicate şi le-am îndreptat, dar el n-a băgat în seamă gestul meu.

— Duncan, crezi că a murit? l-a întrebat Jamie cu glas scăzut.

Duncan s-a albit la faţă, iar pielea a căpătat culoarea părului.

— Nu pot să cred asta, *Mac Dubh,* a răspuns el, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Şi... şi totuşi...

Eu şi Jamie am schimbat priviri îngrijorate. Şi totuşi... Phaedre nu luase niciun ban când dispăruse. Cum putea o sclavă să călătorească departe fără să fie descoperită, după ce se scrisese în ziar despre ea şi fusese căutată? Cum putea să dispară fără să aibă cal, bani sau orice altceva, în afara unor pantofi din piele? Un bărbat ar fi urcat pe munte şi ar fi reuşit să supravieţuiască în pădure, dacă era rezistent şi inventiv – dar o fată? O sclavă casnică?

Fie o luase cineva, fie era moartă.

Însă niciunul dintre noi nu a vrut să exprime cu voce tare acel gând. Jamie a oftat apăsat şi, scoţând o batistă curată din mânecă, i-a vârât-o în mână lui Duncan.

— O să mă rog pentru ea, Duncan, oriunde ar fi. Şi pentru tine, *a charaid...* şi pentru tine.

Duncan a dat din cap fără să ridice ochii şi strângând batista între degete. Era limpede că orice încercare de a-l consola ar fi fost inutilă, aşa că, într-un târziu, l-am lăsat acolo, în camera minusculă, aflată atât de departe de mare.

Ne-am întors mergând încet, fără să discutăm, doar ţinându-ne de mână, simţind puternic nevoia de a ne atinge unul pe celălalt. Ziua era luminoasă, dar se apropia o furtună; şiruri de nori zdrenţuiţi veneau dinspre răsărit, iar vântul în rafale îmi răsucea fusta ca pe o umbrelă.

Adierea era mai slabă pe terasa din spate, adăpostită de zidul înalt până la brâu. Ridicând ochii, am văzut fereastra pe care privea Phaedre când o descoperisem acolo, în noaptea grătarului.

— Mi-a spus atunci că ceva nu e în ordine, am zis eu. În noaptea grătarului pentru doamna MacDonald. O frământa ceva.

Jamie mi-a aruncat o privire curioasă.

— Da? Dar nu se referea la Duncan, nu? a obiectat el.

— Ştiu, am spus eu, ridicând neajutorată din umeri. Nu părea să-şi dea seama ce nu era în regulă – doar spunea mereu: „Ceva nu e bine”.

Clătinând din cap, Jamie a inspirat adânc şi a expirat la fel.

— Într-un fel, cred şi sper că, orice ar fi fost, avea legătură cu intenţia ei de a pleca. Pentru că, dacă nu avea legătură cu ea şi cu Duncan...

Vocea i s-a stins, dar nu mi-a fost greu să îi termin ideea.

— Atunci nu avea legătură nici cu mătuşa ta. Jamie, chiar crezi că Jocasta a pus să fie ucisă?

Rostite cu voce tare, vorbele astea ar fi trebuit să sune ridicol. Partea cumplită era că nu sunau deloc astfel.

Jamie a ridicat uşor din umeri, gest tipic pe care îl făcea atunci când ceva îl deranja foarte mult, ca şi cum l-ar fi strâns haina.

— Dacă ar vedea, m-aş gândi că e... cel puţin posibil, a spus el. Să fii înşelată de Hector... Iar ea îl învinuia deja pentru moartea fiicelor ei. Fetele sunt moarte, dar există Phaedre, vie, în fiecare zi, o amintire permanentă a insultei. Apoi să fie înşelată din nou, de Duncan, *cu* fiica lui Hector?

Şi-a trecut mâna pe sub nas.

— Cred că orice femeie de spirit ar fi... tulburată.

— Da, am zis eu, imaginându-mi ce aş simţi în aceleaşi circumstanţe. Desigur. Dar crimă – despre asta *vorbim,* nu? N-ar fi fost mai simplu să vândă fata?

— Nu, a răspuns Jamie cu un aer gânditor. Nu putea face asta. Când s-a căsătorit, am întocmit un contract ca să-şi păstreze banii, dar nu şi proprietăţile. Duncan este proprietarul fermei River Run. Cu tot ce conţine

— Inclusiv al lui Phaedre.

M-am simţit golită pe dinăuntru şi puţin îngreţoşată.

— Cum spuneam. Dacă ar fi putut vedea, gândul nu m-ar fi mirat defel. Dar aşa cum stau lucrurile...

— Ulysses, am rostit cu siguranţă în glas, iar el a dat din cap fără să vrea.

Ulysses nu era doar ochii, ci şi mâinile Jocastei. Nu mă gândeam că ar fi ucis-o pe Phaedre la porunca ei, dar, dacă Jocasta ar fi otrăvit-o, Ulysses ar fi ajutat-o cu siguranţă să scape de cadavru.

Am simţit un aer ciudat de irealitate – cu toate că ştiam destule despre familia MacKenzie, discutam calm cu Jamie posibilitatea ca bătrâna lui mătuşă să fi ucis pe cineva... Şi totuşi... îi *ştiam* pe cei din neamul MacKenzie.

— *Dacă* mătuşa a avut vreun amestec în toată tărăşenia, a precizat Jamie. La urma urmelor, Duncan a spus că au fost discreţi. S-ar putea ca fata să fi fost răpită. Poate de bărbatul pe care mătuşa şi-l aminteşte de la Coigach. Poate el crede că Phaedre îl va ajuta să găsească aurul, nu?

Era un gând ceva mai luminos. Şi se *potrivea* cu premoniţia lui Phaedre – dacă despre asta era vorba – pentru că se petrecuse în aceeaşi zi în care venise omul din Coigach.

— Cred că tot ce putem face e să ne rugăm pentru sărmana fată, am conchis eu. Presupun că nu există un sfânt ocrotitor al celor răpiţi, nu?

— Ba da, Sfântul Dagobert, mi-a răspuns el imediat, făcându-mă să casc ochii de uimire.

— Ai inventat asta.

— În niciun caz, a spus el cu un aer demn. Mai e şi Sfânta Athelais – probabil mai bună în situaţia asta. E o tânără romană răpită de împăratul Iustinian, care voia să-şi facă mendrele cu ea, dar fata jurase să rămână castă. Aşa că a fugit în Benevento, unde avea un unchi.

— Bravo ei! Şi Sfântul Dagobert?

— Un fel de rege – de origine francă, aşa cred. În orice caz, când era copil, tutorele lui a acţionat împotriva lui şi a pus să fie răpit şi dus în Anglia pentru ca propriul său fiu să devină rege.

— De unde ştii lucrurile astea? l-am întrebat.

— De la fratele Polycarp, de la Abaţia Sfânta Ana, a răspuns el, zâmbind în colţul gurii. Când nu puteam adormi, venea şi-mi spunea poveşti cu sfinţi, ore în şir. Asta nu mă adormea întotdeauna, dar, după ce-l ascultam atâta timp vorbind despre sfinte martire cărora li se tăiaseră sânii sau erau biciuite cu cârlige de fier, închideam ochii şi mă prefăceam că dorm.

Jamie mi-a scos boneta şi a aşezat-o pe marginea terasei. O adiere a trecut prin părul meu de vreo trei centimetri, ciufulindu-l ca pe iarba de pe o pajişte. Jamie s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Arăţi ca un băiat, englezoaico. Deşi să fiu al naibii dacă am mai văzut vreunul cu un fund ca al tău.

— Mulţumesc de compliment, am spus, absurd de încântată.

În ultimele luni, mâncasem ca un lup, dormisem bine şi profund noaptea şi ştiam că arătam mai bine, exceptând părul. Însă nu strica s-o aud.

— Te doresc foarte mult, *mo nighean donn,* a şoptit el şi m-a prins de încheietura mâinii, punând buricele degetelor în locul unde putea simţi pulsul.

— Aşadar, cei din neamul MacKenzie de Leoch sunt predispuşi cu toţii la accese de gelozie oarbă, am spus eu.

Mi-am simţit pulsul, constant sub degetele lui.

— Fermecători, şireţi şi predispuşi la trădare.

I-am atins buza şi mi-am plimbat degetul mare de-a

lungul ei, simţind în mod plăcut înţepăturile uşoare ale bărbii de o zi.

— Chiar toţi?

Jamie a coborât privirea şi m-a ţintuit brusc cu ochii lui albaştri, în care umorul şi tristeţea erau amestecate cu multe alte lucruri pe care nu le-am putut descifra.

— Crezi că eu nu sunt aşa? a întrebat el şi mi-a zâmbit oarecum trist. Dumnezeu şi Sfânta Fecioară să te binecuvânteze, englezoaico.

Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat.

*

Nu mai puteam zăbovi la River Run. Câmpurile din josul piemontului fuseseră culese de mult şi arate, resturi de tulpini uscate erau presărate pe pământul de culoare închisă; curând, zăpada avea să vină dinspre munţi.

Discutaserăm şi întorseserăm chestiunea pe faţă şi pe dos – însă nu ajunseserăm la nicio concluzie folositoare. Nu mai puteam face nimic pentru a o ajuta pe Phaedre – doar să ne rugăm pentru ea. Şi totuşi, în afară de asta, trebuia să ne gândim la Duncan.

Pentru că ne-am dat seama amândoi că, dacă Jocasta *descoperise* relaţia lui cu Phaedre, mânia ei nu se va revărsa doar asupra sclavei. Putea aştepta momentul potrivit, dar nu va uita o asemenea jignire. N-am cunoscut vreun scoţian care să facă uitat aşa ceva.

A doua zi, după micul dejun, ne-am luat rămas-bun de la Jocasta, care stătea în salonul ei personal, brodând o faţă de masă. Avea în poală coşul cu aţă de mătase, iar culorile erau aşezate în spirală, astfel încât să o poată găsi pe cea dorită pipăindu-le. Pânza terminată, lungă de un metru şi jumătate, atârna într-o parte. Avea pe margini un model complicat cu mere, frunze şi viţe – sau nu, mi-am dat seama când am ridicat capătul pânzei ca s-o admir. Nu erau viţe, ci şerpi cu ochi negri, care se încolăceau alene şi se furişau, verzi şi solzoşi. Ici şi acolo, câte unul stătea cu gura căscată, arătându-şi colţii, păzind fructele roşii împrăştiate.

— Grădina Edenului, mi-a explicat ea, frecând uşor

modelul între degete.

— Foarte frumos, am spus eu şi m-am întrebat cât timp lucrase la faţa de masă. O începuse înainte de dispariţia lui Phaedre?

Am schimbat câteva amabilităţi, apoi a apărut grăjdarul Josh, care ne-a anunţat că ne pregătise caii. Jamie a dat din cap, făcându-i semn să plece, apoi s-a ridicat.

— Mătuşă, i s-a adresat Jocastei, pe un ton degajat, aş socoti cu totul neindicat ca Duncan să păţească ceva.

Ea a încremenit, cu degetele brusc înţepenite.

— De ce ar păţi ceva? a întrebat, ridicându-şi bărbia.

Jamie nu i-a răspuns imediat. A stat şi a privit-o, nu fără compasiune. Apoi s-a aplecat astfel încât ea să îi simtă prezenţa, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Mătuşă, ştiu, a spus el încet. Şi dacă nu doreşti ca acel lucru să fie cunoscut şi de altcineva... atunci, cred că o să-l găsesc pe Duncan sănătos când o să mă întorc.

Jocasta a rămas ca o stană de piatră. Jamie s-a îndreptat de spate, a făcut semn din cap spre uşă şi ne-am luat rămas-bun. Ajunsă în hol, am aruncat o privire în urmă şi am văzut-o stând ca o statuie, cu chipul alb ca pânza din mâinile ei. Ghemele colorate îi căzuseră din poală, desfăşurându-se pe podeaua lustruită.

73
UN TÂRG DUBLU

După plecarea lui Marsali, producerea de whisky a devenit mai dificilă, împreună, Bree, doamna Bug şi cu mine am reuşit să mai obţinem o şarjă de malţ înainte ca vremea să devină prea friguroasă şi ploioasă, dar in extremis, şi am simţit o mare uşurare când am văzut ultimele boabe malţificate decantându-se în alambic. După ce l-am lăsat să fermenteze, malţul a ajuns în sarcina lui Jamie, care nu încredinţa altcuiva delicata sarcină de a aprecia gustul şi tăria băuturii.

Focul de sub alambic trebuia menţinut tot timpul la acelaşi nivel, pentru ca fermentaţia să continue fără degradarea borhotului. Apoi era înteţit pentru distilare, imediat ce fermentarea se încheia. Asta însemna că Jamie trăia – şi dormea – alături de alambic cele câteva zile necesare pentru obţinerea fiecărui lot. În general, îi duceam cina şi rămâneam până la căderea întunericului, dar mă simţeam singură fără el în pat, de aceea am fost peste măsură de încântată când am turnat ultima parte de alcool în butoiaşe.

— O, ce frumos miroase!

Am adulmecat încântată interiorul unui butoiaş gol; era unul special, pe care Jamie îl obţinuse prin intermediul unuia dintre prietenii lordului John, care se ocupa de transporturi. Un butoi ars pe interior ca unul obişnuit de whisky, dar folosit anterior pentru depozitarea vişinatei. Aroma slabă, uşor dulceagă de vişine, izul de fum şi mirosul puternic şi iute de whisky proaspăt se amestecau, fiind de ajuns ca să-mi dea o ameţeală plăcută.

— Da, e un lot mic, dar deloc rău, m-a aprobat Jamie, inhalând aroma ca un cunoscător de parfumuri.

A ridicat capul şi a studiat cerul; vântul se înteţise şi norii negri goneau, cu pântecele întunecate şi ameninţătoare.

— N-avem decât trei butoiaşe, a spus el. Dacă tu crezi că poţi căra unul, eu le iau pe celelalte. Aş vrea să le pun la loc sigur, ca să nu le dezgrop dintr-un morman de zăpadă săptămâna viitoare.

O deplasare de vreo opt sute de metri prin vântul care urla, cărând sau rostogolind un butoiaş de aproape douăzeci şi trei de kilograme nu e chiar o glumă, dar Jamie avea dreptate în privinţa zăpezii. Încă nu era îndeajuns de frig ca să ningă, dar asta avea să se întâmple curând. Am oftat, am dat din cap în semn de acceptare şi, împreună, am reuşit să cărăm butoiaşele la ascunzătoarea noastră, între bolovani şi viţe-de-vie zdrenţuite.

Îmi recăpătasem o parte din forţă, însă chiar şi aşa, fiecare muşchi îmi tremura şi îmi tresărea în semn de protest când am terminat, astfel că nu m-am opus defel când Jamie m-a silit să mă aşez şi să mă odihnesc înainte de a pleca spre casă.

— Ce planuri ai cu butoiaşele? l-am întrebat, făcând semn din cap spre ascunzătoare. Le păstrezi ori le vinzi?

A îndepărtat o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă, coborându-şi pleoapele ca să-şi ferească ochii de praf şi de frunzele aduse de vânt.

— Va trebui să vând unul în primăvară, pentru seminţe. Unul îl păstrăm să se matureze – şi cred că pe ultimul îl pot folosi într-o scop bun. Dacă Bobby Higgins vine înainte de căderea zăpezii, o să le trimit şase sticle lui Ashe, Harnett, Howe şi altor câtorva – o mică dovadă a stimei mele pentru ei, nu?

A zâmbit ironic.

— Ei bine, am auzit şi de lucruri mai rele oferite ca dovadă de credinţă, am spus uşor amuzată.

Trebuise să facă multe eforturi pentru a reintra în graţiile Comitetului de Corespondenţă din Carolina de Nord, dar câţiva membri începuseră să îi răspundă la scrisori – cu precauţie, dar şi cu respect.

— Nu cred că peste iarnă se va întâmpla ceva important, a spus el gânditor, frecându-şi nasul înroşit de frig.

— Probabil că nu.

Statul Massachusetts, în care se petrecuseră mai toate tulburările, era acum ocupat de generalul Gage, iar ultimele ştiri pe care le avuseserăm spuneau că el fortificase Boston Neck, istmul îngust care leagă oraşul de uscat – ceea ce însemna că Bostonul era izolat de restul coloniei şi se afla sub asediu.

Gândindu-mă la asta, am simţit un fior; locuisem acolo vreme de aproape douăzeci de ani şi ţineam la oraş – ştiind totuşi că acum nu l-aş putea recunoaşte.

— John Hancock – care e negustor acolo – conduce Comitetul de Siguranţă, aşa spune Ashe. Au votat să recruteze o mie două sute de oameni în miliţie şi vor să cumpere *cinci mii* de muschete. Având în vedere necazurile pe care le-am avut ca să găsesc treizeci, le doresc noroc, altceva nu mai pot spune.

Am izbucnit în râs însă, înainte de a-mi răspunde, Jamie a încremenit.

— Ce-a fost asta?

A întors capul brusc şi mi-a pus mâna pe braţ. Redusă la tăcere pe neaşteptate, mi-am ţinut răsuflarea şi am tras cu urechea. Vântul agita frunzele uscate de viţă-de-vie, creând un foşnet ca de hârtie în spatele meu, iar în depărtare trecea un stol de ciori, certându-se cu glasuri stridente.

Apoi am auzit şi eu: un sunet slab, deznădăjduit şi absolut omenesc. Jamie se ridicase deja în picioare şi îşi croia drum cu grijă printre bolovani. S-a ghemuit sub bolta creată de o lespede aplecată din granit şi am dat să-l urmez. Apoi s-a oprit brusc, iar eu am fost cât pe ce să mă ciocnesc de el.

— Joseph? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

M-am străduit să mă uit pe lângă el. Spre uimirea mea, dar şi a lui Jamie, era chiar domnul Wemyss, ghemuit pe un bolovan, cu un clondir între genunchi. Plânsese; avea nasul şi ochii înroşiţi, ceea ce îl făcea să semene mai mult decât de obicei cu un cobai alb. Pe de altă parte, era foarte beat.

— Vai! a spus el, uitându-se la noi şi clipind disperat. Vai!

— Joseph… ţi-e bine?

Jamie s-a apropiat de el şi a întins prevăzător mâna, ca şi cum s-ar fi temut că domnul Wemyss ar fi crăpat în bucăţi la orice atingere.

Instinctul lui Jamie s-a dovedit justificat; când l-a atins, faţa lui Wemyss s-a boţit ca o foaie de hârtie, iar umerii au început să-i tresalte incontrolabil.

— Îmi pare tare rău, domnule, a spus el de câteva ori, pornind să plângă, îmi pare *tare* rău!

Jamie mi-a aruncat o privire prin care mă invita să fac

ceva, aşa că am îngenuncheat imediat, mi-am pus braţele în jurul umerilor domnului Wemyss şi l-am bătut uşor pe spate.

— Uşurel, uşurel, am spus, uitându-mă spre Jamie peste umărul slăbănog şi întrebându-l din ochi ce să mai fac. Sunt sigură că totul va fi bine.

— A, nu, a spus el, sughiţând. A, nu, nu se poate!

Şi-a întors faţa îndurerată spre Jamie.

— Nu pot să îndur, domnule, chiar nu pot.

Oasele domnului Wemyss păreau subţiri şi fragile, iar el tremura din tot corpul. Purta doar o cămaşă subţire şi pantaloni, iar vântul începuse să şuiere printre stânci. Norii se îndesiseră pe cer, iar lumina a dispărut brusc din mica adâncitură de teren, ca şi cum s-ar fi lăsat o perdea de întuneric.

Jamie şi-a desfăcut mantia şi a aşezat-o destul de stângaci peste domnul Wemyss, după care s-a aşezat cu atenţie pe un bolovan.

— Spune-mi care e necazul, Joseph, a zis el cu mare blândeţe. A murit cineva?

Mişcându-şi capul într-o parte şi în alta ca un metronom, domnul Wemyss şi-a îngropat faţa în palme. A mormăit ceva, ce mi-a sunat a „mai bine era ea”.

— Lizzie? l-am întrebat, schimbând o privire mirată cu Jamie. La Lizzie te referi?

Aceasta păruse în regulă la micul dejun; ce Dumnezeu se întâm...?

— Întâi, Manfred Gillivray, a zis domnul Wemyss, apoi, Higgins. Şi de parcă un degenerat şi un ucigaş n-ar fi de ajuns... acum, asta!

Jamie a ridicat brusc din sprâncene şi s-a uitat la mine. Am dat din umeri. Pietrişul mă cam înţepa în genunchi; m-am ridicat cu greu şi l-am îndepărtat.

— Vrei să spui că Lizzie e... îndrăgostită de cineva... nepotrivit? l-am întrebat cu fereală.

Domnul Wemyss s-a cutremurat.

— Nepotrivit, a spus el cu glas lipsit de orice expresie. Iisuse Hristoase! Nepotrivit!

Nu-l mai auzisem pe domnul Wemyss vorbind aşa, iar asta m-a tulburat.

Înfăşurat în mantia lui Jamie, a întors ochii spre mine, arătând ca o vrabie înnebunită de spaimă.

— Am renunţat la tot pentru ea! M-am vândut – şi am făcut-o bucuros! – ca să o salvez de dezonoare. Mi-am părăsit căminul, am plecat din Scoţia, ştiind că nu o voi mai revedea niciodată şi că-mi voi lăsa oasele în pământul unor străini. Şi totuşi, nu i-am spus niciun cuvânt de reproş iubitei mele fiice, pentru că nu putea fi vina ei, nu? Iar acum...

Şi-a întors privirea chinuită spre Jamie.

— Doamne! Doamne! Ce mă fac acum? a rostit el în şoaptă.

O rafală de vânt a trecut bubuitor printre stânci şi a umflat mantia în care era înfăşurat, ascunzându-l preţ de o clipă sub un giulgiu cenuşiu, ca şi cum suferinţa l-ar fi înghiţit.

Mi-am strâns bine mantia în jurul corpului, ca să nu-mi fie smulsă; vântul era atât de puternic, încât abia mă puteam ţine pe picioare. Jamie avea ochii întredeschişi, ca să-i ferească de praful şi de pietricele care ne izbeau, şi strângea din dinţi de neplăcere. Şi-a cuprins umerii cu braţele, tremurând.

— Joseph, fata a rămas grea? a întrebat el, voind cu orice preţ să ajungă la esenţa lucrurilor şi să plece acasă cât mai curând.

Domnul Wemyss a scos pe neaşteptate capul dintre faldurile mantiei, i-am văzut părul blond ridicat ca perii unei mături. Clipind din ochii înroşiţi, a dat afirmativ din cap, apoi a scos clondirul şi, ridicându-l cu mâini tremurătoare, l-a dus la gură şi a luat câteva înghiţituri. Am văzut un „X” înscris pe el; cu buna lui cuviinţă obişnuită, omul luase un clondir din whisky-ul proaspăt produs, nu din cel maturat.

Jame a oftat, a întins mâna după clondir şi i l-a smuls, după care a luat şi el o gură sănătoasă.

— Cine? a întrebat el, înapoind clondirul. Nepotul meu?

Domnul Wemyss s-a holbat la Jamie cu ochi mari ca de bufniţă.

— Nepotul dumneavoastră?

— Ian Murray, am explicat eu ca să-i ajut memoria. Flăcăul înalt, cu păr blond. Cu tatuaje.

Jamie mi-a aruncat o privire prin care sugera că probabil nu eram tocmai de ajutor, dar domnul Wemyss continua să pară nedumerit.

— Ian Murray?

Numele părea să răzbată prin aburii de alcool din capul lui.

— A... Nu. Iisuse, mai bine era el! L-aş fi binecuvântat pe flăcău, a adăugat domnul Wemyss cu fervoare.

Am schimbat încă o privire cu Jamie. Problema părea deosebit de gravă.

— Joseph, a rostit Jamie uşor ameninţător. E frig.

Şi-a şters nasul cu dosul mâinii.

— Cine şi-a bătut joc de fiica ta? Spune-mi numele lui şi dimineaţă o să fie însurat cu fata sau mort la picioarele ei, cum vei dori. Dar să discutăm despre asta înăuntru, lângă foc, bine?

— Beardsley, a răspuns domnul Wemyss, pe un ton care sugera o disperare fără margini.

— Beardsley? a repetat Jamie.

A ridicat o sprânceană, uitându-se la mine. Nu mă aşteptam la aşa ceva – dar nici n-a fost un şoc deosebit de mare.

— Despre care Beardsley e vorba? a întrebat Jamie, destul de calm. Jo? Sau Kezzie?

Domnul Wemyss a scos un oftat ce părea să vină din străfundurile fiinţei lui.

— Fata nu ştie, a spus el sec.

— Iisuse! a exclamat Jamie fără să vrea.

A dus mâna spre clondirul cu whisky şi a mai luat o gură.

— Hm, am făcut eu, aruncându-i o privire cu subînţeles când a lăsat clondirul jos.

Mi l-a predat şi s-a îndreptat de spate, cu cămaşa lipită de piept de vânt şi părul fluturând liber.

— Uite cum facem, a spus el cu fermitate în glas. Îi aducem pe amândoi la mine şi aflăm adevărul.

— Nu, s-a opus domnul Wemyss, nu facem aşa. Nici ei nu ştiu.

Tocmai luasem o gură din alcoolul nerafinat. Auzind asta, m-am înecat şi whisky-ul mi-a curs pe bărbie.

— *Poftim?* am întrebat eu cu glas hârâit, ştergându-mi

faţa cu un colţ al mantiei. Vrei să spui că... *amândoi?*

Domnul Wemyss s-a uitat la mine. Însă, în loc să-mi răspundă, a clipit. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi a căzut cu faţa înainte de pe bolovan, de parcă ar fi fost lovit cu o măciucă în cap.

*

Am reuşit să-l fac pe domnul Wemyss să-şi recapete cunoştinţa pe jumătate, dar nu într-atât încât să poată merge pe propriile picioare. Drept urmare, Jamie s-a văzut silit să-l care atârnat pe umeri, ca şi cum ar fi fost o carcasă de căprioară; lucru nu tocmai uşor, având în vedere terenul denivelat dintre ascunzătoarea pentru whisky şi noul şopron, la care se adăuga vântul ce ne bombarda cu pietricele, frunze şi conuri de pin. Norii se rostogoleau clocotitor pe culmea muntelui, întunecaţi şi murdari ca zoaiele de la spălatul rufelor, şi se întindeau cu rapiditate pe tot cerul. Dacă nu ne grăbeam, aveam să fim udaţi până la piele.

Înaintarea a devenit mai uşoară imediat ce am ajuns pe cărarea care ducea spre casă, dar dispoziţia lui Jamie nu s-a îmbunătăţit, pentru că tocmai atunci domnul Wemyss şi-a revenit brusc şi a vărsat pe pieptul cămăşii lui. După o încercare grăbită de a se curăţa, ne-am schimbat strategia şi ne-am continuat drumul, ţinându-l pe domnul Wemyss într-un echilibru precar între noi, prinzându-l ferm fiecare de câte un cot, în timp ce el aluneca şi se împleticea, pentru că picioarele lui subţiri cedau pe neaşteptate, amintind de o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

În această etapă a drumului, Jamie a vorbit continuu cu el însuşi în gaelică, dar s-a oprit brusc în momentul când am ajuns în curtea interioară. Unul dintre gemenii Beardsley era acolo şi o ajuta pe doamna Bug să prindă găinile, să le adăpostească de furtună; ţinea două dintre ele de picioare, cu capul în jos, făcându-le să arate ca două buchete dizgraţioase de flori, unul cafeniu şi celălalt gălbui. Când ne-a văzut, s-a oprit şi s-a uitat curios la domnul Wemyss.

— Ce...? a început băiatul.

N-a apucat să spună mai mult. Jamie a lăsat braţul

domnului Wemyss, a făcut doi paşi şi l-a lovit pe băiat cu suficientă forţă ca să-l facă să se îndoaie de mijloc, să scape găinile, să se retragă bălăbănindu-se şi să cadă. Cotcodăcind, găinile s-au împrăştiat bătând din aripi şi răspândind pene şi fulgi în jur.

Băiatul s-a zvârcolit pe pământ, deschizând şi închizând gura ca să respire, dar Jamie nu i-a luat în seamă suferinţele. S-a aplecat, l-a prins de păr şi, cu glas puternic, i-a vorbit direct în ureche – pentru cazul în care era Kezzie, aşa am presupus.

— Adu-l pe fratele tău. În biroul meu. Imediat.

Rămas cu gura căscată, domnul Wemyss urmărise interesanta scenă ţinându-şi un braţ petrecut peste umerii mei ca să se sprijine. A continuat să stea cu gura căscată şi când a întors capul, urmărindu-l pe Jamie care păşea spre noi. A clipit totuşi şi a închis gura, apoi Jamie l-a prins de celălalt braţ şi, desprinzându-l cu precizie de mine, l-a condus în casă fără să mai privească în urmă.

Mi-am coborât privirea plină de reproş spre băiatul aflat la pământ.

— *Cum* ai putut face aşa ceva?

Cu ochii căscaţi şi perfect rotunzi, a deschis gura ca un peştişor de aur, fără să scoată niciun sunet, apoi a reuşit să respire hârâit şi faţa i s-a împurpurat.

— Jo! Ce-ai păţit, eşti rănit?

Lizzie a apărut dintre copaci, ducând în fiecare mână câte două găini, pe care le ţinea de picioare. S-a uitat încruntată şi îngrijorată la... în fine, am presupus că *era* Jo; doar Lizzie putea să îi deosebească.

— Nu, nu-i rănit, am asigurat-o. Şi totuşi...

Am îndreptat un deget acuzator spre ea.

— Tu, domnişoară, du găinile în poiată şi după aceea...

Am ezitat şi am aruncat o privire spre băiatul căzut la pământ, care îşi revenise cât să respire gâfâit şi se ridicase cu grijă în şezut. N-am vrut să o duc în camera medicală, mai ales dacă Jamie şi domnul Wemyss aveau să îi încolţească pe fraţii Beardsley în biroul aflat vizavi.

— O să merg cu tine, am hotărât în pripă, făcându-i semn să se îndepărteze de Jo. Hai!

— Bine, dar...

A aruncat o privire nedumerită către Jo – da, era Jo; şi-a trecut o mână prin păr ca să-l îndepărteze de pe faţă şi am văzut degetul cu cicatrice.

— N-are nimic, am spus, lăsându-mi apăsat o mână pe umărul ei şi făcând-o să se întoarcă spre poiată. Mergi!

Am privit scurt în urmă şi am văzut că Jo Beardsley reuşise să se ridice în picioare şi, ţinându-şi mâna peste abdomenul care îl durea, se îndrepta spre grajd, pentru a-l aduce pe fratele lui, aşa cum i se poruncise.

M-am uitat apoi la Lizzie printre gene. Dacă domnul Wemyss avea dreptate şi ea chiar *rămăsese* însărcinată, era una dintre acele femei fericite care nu suferă de greţuri dimineaţa sau de tulburările digestive obişnuite la începutul sarcinii; de fapt, părea foarte sănătoasă.

Asta în sine ar fi trebuit să-mi atragă atenţia, mi-am spus, la cât de palidă şi de fragilă era de obicei. Acum, privind-o mai atent, mi se părea că are tenul rozaliu şi că părul blond-deschis, care îi scăpase de sub bonetă, strălucea.

— În câte luni eşti? am întrebat-o, dând la o parte o creangă din calea ei.

Mi-a aruncat o privire furişă, a înghiţit vizibil în sec, apoi s-a aplecat ca să treacă pe sub creangă.

— Cred că vreo patru, a răspuns ea sfioasă, fără să se uite la mine. Hm... V-a spus tata, nu?

— Da. Sărmanul tău tată, am zis cu severitate. Are dreptate? Cu *amândoi* fraţii Beardsley?

Şi-a strâns umerii puţin, a plecat capul şi a încuviinţat aproape imperceptibil.

— Ce-o să le facă domnia sa? a întrebat cu glas pierit.

— Chiar nu ştiu.

Mă îndoiam că Jamie avea o idee clară – deşi spusese că ticăloşii care se făceau răspunzători de sarcina lui Lizzie vor muri la picioarele ei, dacă asta voia tatăl ei.

Gândindu-mă mai bine, alternativa – căsătoria ei până a doua zi dimineaţă – era mai problematică decât uciderea celor doi fraţi.

— Nu ştiu, am repetat.

Ajunseserăm la poiată, o anexă construită solid, adăpostită de un arţar mare şi stufos. Câteva găini, ceva

mai puţin proaste decât suratele lor, se cocoţaseră ca nişte fructe uriaşe, coapte, pe crengile cele mai joase şi stăteau cu capetele ascunse sub aripi.

Am deschis uşa, declanşând un val de aer mirosind a amoniac din interiorul întunecat şi, ţinându-mi răsuflarea ca să nu inhalez mirosul neplăcut, am tras găinile aflate în copac şi le-am aruncat brusc înăuntru. Lizzie a fugit spre pădurea din apropiere, prinzându-le pe cele aflate sub tufişuri şi grăbindu-se să le aducă în poiată. Din nori începeau să cadă picături mari şi grele ca nişte pietricele, care scoteau pocnete slabe când loveau frunzişul de deasupra capetelor noastre.

— Grăbeşte-te!

Am trântit poarta în urma ultimelor găini care cotcodăceau, am tras ivărul şi am prins-o pe Lizzie de braţ.

Purtate de o rafală de vânt, am alergat amândouă spre casă, iar fustele s-au înfoiat în jurul nostru precum aripile unor porumbei.

Bucătăria de vară se afla mai aproape. Am năvălit pe uşă exact în momentul în care ploaia s-a dezlănţuit cu toată forţa, o perdea aproape solidă de apă, care a lovit acoperişul din tablă cu un zgomot ca de ciocan pe nicovală.

Ne-am oprit, abia răsuflând. În timpul goanei, boneta alunecase de pe capul lui Lizzie, coada i se desfăcuse, iar părul îi curgea peste umeri în şuviţe sclipitoare, blond-deschis; o schimbare vizibilă faţă de înfăţişarea ştearsă moştenită de la tatăl ei. Dacă aş fi văzut-o fără bonetă, mi-aş fi dat seama pe dată. Mi-a trebuit ceva timp până să îmi recapăt suflul, vreme în care am încercat să hotărăsc ce să-i spun.

Cu zel exagerat, s-a apucat să se aranjeze, gâfâind şi aşezându-şi corsetul, netezindu-şi rochia – şi în tot acest timp s-a străduit să nu mă privească în ochi.

În fine, exista o întrebare care mă sâcâise încă de când auzisem revelaţiile şocante ale domnului Wemyss; era preferabil să aflu răspunsul de la ea cât mai curând. Mugetul de început al ploii scăzuse, ajungând doar o darabană pe tabla de pe acoperişul bucătăriei; era zgomot, dar puteam discuta.

— Lizzie.

A ridicat ochii, uşor surprinsă.

— Spune-mi adevărul.

I-am cuprins faţa în palme şi am privit cu seriozitate în ochii ei albaştri.

— Te-au siluit?

A clipit, iar expresia de uimire absolută care i-a apărut pe faţă a fost mai elocventă decât orice negare prin viu grai.

— A, nu, doamnă! a rostit ea vehement. Doar nu credeţi că Jo sau Kezzie ar face aşa ceva.

Buzele ei subţiri şi roz au tresărit uşor.

— Cum adică, vă închipuiţi că au făcut cu rândul ca să mă ţintuiască la pământ?

— Nu, am replicat tăios şi i-am dat drumul. Dar m-am gândit să te întreb, pentru orice eventualitate.

Nu gândisem chiar aşa. Însă fraţii Beardsley erau un amestec tare ciudat de politeţe şi animalitate, încât era imposibil de spus cu precizie *ce* erau în stare să facă şi ce nu.

— Dar *a fost vorba* de amândoi? Aşa a spus tatăl tău. Sărmanul, am adăugat pe un ton de reproş.

— Vai!

Şi-a coborât genele deschise la culoare, prefăcându-se că a găsit o aţă ieşită din rochie.

— Hm... în fine, da, aşa a fost. Mă simt cumplit că l-am făcut de ruşine pe tata în felul ăsta. Şi nu am făcut-o dinadins...

— Elizabeth Wemyss, am spus fără să mă deranjez să elimin asprimea din glas, lăsând deoparte siluirea – şi spui că n-a fost asta – nu e posibil să întreţii relaţii sexuale cu doi bărbaţi fără să vrei. Cu unul, poate, dar nu cu doi. Şi fiindcă veni vorba de asta...

Am ezitat, dar curiozitatea mea sordidă era prea mare.

— Amândoi *în acelaşi timp?*

A părut şocată auzindu-mi vorbele, aşa că am simţit un fel de uşurare.

— A, nu, doamnă! A fost... cum să spun, n-am ştiut că...

Vocea i s-a stins şi a roşit.

Am tras două scăunele de sub masă şi am împins unul spre ea.

— Şezi, am îndemnat-o, şi povesteşte-mi. O vreme, nu

avem unde să plecăm, am adăugat, aruncând o privire spre potopul de afară prin uşa întredeschisă.

O ceaţă argintie se înălţase în curte până la nivelul genunchilor, pentru că picăturile de ploaie loveau iarba cu mici explozii care dispersau apa, iar mirosul înţepător pătrunsese până în bucătărie.

Lizzie a şovăit, dar s-a aşezat pe scăunel; văzând-o, mi-am dat seama că hotărâse că acum nu mai putea face altceva decât să dea explicaţii – presupunând că o asemenea situaţie *putea* fi explicată.

— Tu, hm... ai spus că n-ai ştiut, m-am străduit eu să-i ofer o ieşire. Vrei să spui că... a fost vorba doar de unul dintre ei, dar că ei... te-au păcălit?

— A, da, a răspuns ea şi a inspirat adânc aerul rece. Cam aşa ceva. S-a întâmplat când dumneavoastră şi domnia sa aţi plecat la Bethabara ca să luaţi o capră. Doamna Bug suferea de lumbago, iar acasă eram doar eu şi tata – însă el plecase la Woolam ca să aducă făina, aşa că eram singură.

— La Bethabara? Dar asta s-a întâmplat acum şase luni! Iar tu eşti grea în patru luni – vrei să spui că în tot acest timp ai fost... în fine, să lăsăm asta.

Ce s-a întâmplat atunci?

— Frigurile, a spus ea cu simplitate. Au revenit.

Aduna lemn de foc în momentul când a lovit-o criza de malarie. Recunoscând ce era, lăsase jos lemnele şi încercase să ajungă în casă, numai că se prăbuşise la jumătatea drumului, pentru că muşchii i se înmuiaseră ca nişte cârpe.

— Zăceam pe pământ, mi-a explicat ea, şi am simţit febra cuprinzându-mă. E ca o fiară mare, nu? Am simţit cum mă prinde între fălci şi mă muşcă – e ca şi cum sângele mi se înfierbântă, apoi devine rece ca gheaţa, iar colţii săi mi se înfig în oase. Simt atunci cum se înstăpâneşte febra, încercând să mă frângă în două şi să-mi sugă măduva spinării.

S-a cutremurat amintindu-şi.

Unul dintre fraţii Beardsley – a avut impresia că era Kezzie, dar nu se simţise în stare să întrebe atunci – o descoperise în curte, zăcând chircită, cu părul despletit. Fugise să-şi cheme fratele; împreună o ridicaseră şi o

duseseră în casă, după care o aşezaseră în patul ei.

— Dinţii îmi clănţăneau atât de tare, că am crezut că sigur mi se vor rupe, dar le-am spus să aducă unsoarea, cea cu ilex, pe care aţi făcut-o dumneavoastră.

Scotociseră prin dulapul din camera medicală până o găsiseră, iar apoi, agitaţi, pentru că ea era tot mai febrilă, îi scoseseră încălţările şi ciorapii şi începuseră să îi maseze mâinile şi picioarele.

— Le-am spus că trebuie să mă frece peste tot, a continuat ea, iar obrajii i s-au înroşit ca nişte maci.

A coborât privirea şi şi-a făcut de lucru cu o şuviţă de păr.

— Aproape că... îmi pierdusem minţile de fierbinţeală, doamnă, sigur asta a fost. Dar aveam mare nevoie de doctoria aceea.

Începând să pricep, am dat afirmativ din cap. Nu îi găseam vreo vină; doar văzusem cum o copleşeau crizele de malarie. Şi, câtă vreme totul decurgea normal, procedase corect; avea nevoie de alifie şi nu ar fi reuşit să se maseze singură.

Disperaţi, cei doi băieţi făcuseră ceea ce le spusese ea, o dezbrăcaseră cu stângăcie şi îi masaseră tot corpul gol cu alifie.

— Am fost trează şi nu am fost, a explicat ea, iar visele provocate de febră mă făceau să simt că umblu prin cameră şi totul s-a amestecat, atâta ţin minte. Dar cred că, în timp ce întindea alifia pe mine, unul dintre băieţi i-a spus celuilalt că-şi va mânji cămaşa şi că era mai bine să şi-o scoată.

— Am înţeles, am spus, închipuindu-mi scena limpede. Şi după aceea...

Apoi ea pierduse firul celor ce se petreceau, doar că, de fiecare dată când ieşea din starea de febră, băieţii erau tot acolo, vorbindu-i şi discutând între ei, iar murmurele lor erau singura ancoră ce o ţinea legată de realitate, în timp ce mâinile lor nu i se dezlipeau de corp, mângâind-o şi masând-o, iar mirosul pătrunzător al alifiei de ilex răzbătea prin cel de fum venind dinspre vatră şi de ceară de albine, emanat de lumânare.

— M-am simţit... în siguranţă, a spus ea, străduindu-se să

exprime asta. Nu-mi amintesc multe, ci doar că am deschis ochii la un moment dat şi am văzut pieptul lui exact în faţa mea, cu părul negru şi cârlionţat din jurul sfârcurilor cafenii şi zbârcite, ca nişte stafide.

A întors faţa spre mine, cu ochi încă rotunzi de mirare, aducându-şi aminte.

— Încă văd asta, parcă ar fi în faţa mea chiar acum. E ciudat, nu?

— Da, am aprobat-o, deşi, în realitate, nu eram de acord; febra mare poate deforma realitatea, dar, în acelaşi timp, poate grava anumite imagini atât de adânc în minte, încât ele nu dispar niciodată. Şi apoi?

Apoi începuse să tremure atât de puternic din cauza frisoanelor, încât nici alte pilote, nicio piatră fierbinte la picioare nu fuseseră de folos. De aceea, în disperare, unul dintre băieţi se strecurase sub pilote, lângă ea, şi o strânsese în braţe, încercând să alunge frigul din oasele ei cu propria lui căldură – care, mi-am spus cinică, trebuie să fi fost considerabilă în acele momente.

— Nu ştiu care dintre ei a fost sau dacă a fost acelaşi băiat toată noaptea ori dacă s-au schimbat între ei, dar, de fiecare dată când mă trezeam, unul dintre ei era acolo, strângându-mă în braţe. Şi câteodată dădea pilotele la o parte şi mă ungea cu alifie pe spate şi... peste tot, s-a bâlbâit ea, roşind. Dar când m-am trezit dimineaţă, febra dispăruse, aşa cum se întâmplă de fiecare dată a doua zi.

S-a uitat la mine, parcă cerşind înţelegere.

— Doamnă, ştiţi cum e când îţi trece o febră mare? E la fel de fiecare dată, aşa cred că i se întâmplă oricui. Dar e... linişte. Braţele şi picioarele îţi sunt atât de grele, că nici nu te gândeşti să le mişti, dar nu îţi pasă prea mult. Şi tot ce vezi – toate lucruşoarele pe care nu le iei în seamă zi de zi – le observi şi sunt minunate, a spus ea simplu. Câteodată cred că aşa o să fie când o să mor. O să mă trezesc şi totul va fi aşa, liniştit şi frumos – doar că o să mă pot mişca.

— Dar, de data asta, te-ai trezit şi nu te-ai putut mişca, am zis eu. Şi băiatul – oricare ar fi fost – rămăsese cu tine, nu?

— Era Jo, a spus ea, dând din cap. Mi-a vorbit, dar n-am acordat prea multă atenţie cuvintelor lui şi cred că nici el.

Şi-a muşcat buza şi i-am văzut dinţii mici, albi şi ascuţiţi.

— Eu... nu mai făcusem asta până atunci, doamnă. Dar a fost cât pe ce, o dată sau de două ori, cu Manfred. Şi mai mult cu Bobby Higgins. Dar Jo nu sărutase niciodată o fată şi nici fratele lui. Aşadar, vedeţi, a fost, de fapt, vina mea, pentru că ştiam destul de bine ce se întâmpla, dar... amândoi eram lunecoşi de la alifie şi goi sub plapumă şi... şi s-a întâmplat.

Am dat aprobator din cap, înţelegând precis şi amănunţit.

— Da, îmi dau seama cum s-a întâmplat, desigur. Dar după aceea... hm... s-a întâmplat în continuare, da?

Lizzie a strâns din buze şi a roşit din nou.

— A... da. S-a întâmplat – e *atât* de plăcut, doamnă, a şoptit ea, aplecându-se puţin spre mine, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit un secret important.

Mi-am trecut mâna peste buze.

— Hm, da. Ştiu. Dar...

La indicaţiile ei, fraţii Beardsley spălaseră cearşafurile, astfel că nu au existat dovezi incriminatoare când tatăl ei s-a întors, două zile mai târziu.

Ilexul îşi făcuse datoria şi, cu toate că Lizzie era încă slăbită şi obosită, i-a spus domnului Wemyss că avusese doar o criză uşoară.

Însă Lizzie se întâlnea cu Jo, profitând de orice ocazie, în iarba înaltă din spatele lăptăriei, în paiele proaspete din grajd – iar când ploua, când şi când, pe veranda căsuţei fraţilor Beardsley.

— Nu voiam înăuntru, din cauza mirosului urât al pieilor, mi-a explicat ea. Dar puneam o plapumă veche pe verandă, ca să nu mă aleg cu aşchii în spinare, şi picăturile de ploaie cădeau la jumătate de metru de noi...

S-a uitat gânditoare prin crăpătura uşii, către ploaia care se mai domolise, ajungând doar un susur constant; acele pinilor tremurau sub atingerea stropilor.

— Şi Kezzie? El unde era cât se petreceau toate astea? am întrebat-o.

— A. În fine, Kezzie, a spus ea inspirând adânc.

Făcuseră dragoste în grajd, iar Jo o lăsase întinsă pe mantia ei, aşezată pe paie, urmărindu-l în timp ce se îmbrăca. Apoi el o sărutase şi pornise spre uşă. Observând

că-şi uitase bidonul cu apă, ea îl strigase încetişor.

— El nu mi-a răspuns şi nici nu s-a întors, a continuat Lizzie. Şi mi-am dat seama brusc că nu mă auzise.

— Vai, am înţeles, am spus încet. Dar tu nu... nu ai observat o diferenţă?

S-a uitat la mine direct.

— *Acum* aş putea.

La început, totuşi, sexul era ceva atât de nou – iar fraţii erau la fel de nepricepuţi – încât ea nu percepuse diferenţa dintre ei.

— Şi cât timp...? am întrebat-o. Adică, ai idee când au început ei să...?

— Nu sunt sigură, a recunoscut. Dar cred că prima oară a fost Jo – nu, ştiu sigur că el a fost, pentru că i-am văzut degetul mare, dar a doua oară probabil că a fost Kezzie. Ei împart totul, înţelegeţi?

Ei chiar împărţeau *totul.* Şi astfel era cel mai firesc lucru din lume – pentru toţi trei, evident – ca Jo să vrea să aibă parte şi fratele lui de acea nouă minune.

— Ştiu că pare... ciudat, a adăugat Lizzie, ridicând uşor din umeri. Şi cred că trebuia să fi spus ceva sau să fac ceva, dar nu mi-am dat seama ce anume. Şi, de fapt – a ridicat ochii spre mine cu un aer neajutorat – nu mi s-a părut deloc *rău.* Da, se deosebesc, dar, în acelaşi timp, sunt atât de apropiaţi unul de celălalt... în fine, era ca şi cum atingeam un singur băiat şi îi vorbeam – doar că el avea două trupuri.

— Două trupuri, am repetat cu durere. Mda, sigur. Doar că există problema că ele se separă, înţelegi?

M-am uitat cu atenţie la ea. În ciuda malariei de care suferea şi a constituţiei firave, Lizzie se împlinise; avea sânii rotunzi, ridicaţi peste marginea corsetului şi, deşi stătea pe scaun, mi-am dat seama că avea şi un fund pe măsură. Singurul mister veritabil era de ce îi trebuiseră trei luni pentru a rămâne însărcinată.

— Am luat seminţe, ştiţi? a zis Lizzie de parcă mi-ar fi citit gândurile. Cele pe care le luaţi dumneavoastră şi domnişoara Bree. Aveam unele puse deoparte de pe vremea când eram logodită cu Manfred; domnişoara Bree mi le-a dat. Voiam să mai adun, dar am tot uitat şi...

A ridicat din umeri, apoi şi-a încrucişat mâinile peste pântec.

— Drept care ai preferat să taci, am remarcat eu. Tatăl tău a aflat din întâmplare?

— Nu, eu i-am povestit totul. Am socotit că era mai bine aşa, înainte să se vadă că sunt grea. Jo şi Kezzie au mers cu mine la el.

Asta explica de ce domnul Wemyss simţise nevoia să bea. Probabil că ar fi trebuit să aducem clondirul cu noi.

— Sărmanul tău tată, am spus eu. Şi voi trei aveaţi vreun plan anume?

— A, nu, a recunoscut ea. Nici nu le spusesem băieţilor până azi-dimineaţă că am rămas grea. Au fost destul de surprinşi, a adăugat ea, muşcându-şi buza.

— Îmi închipui.

Am aruncat o privire afară. Încă ploua, dar potopul se liniştise pentru moment, iar picăturile de apă abia dacă încreţeau băltoacele de pe potecă. Mi-am trecut mâna peste faţă şi m-am simţit brusc foarte obosită.

— Pe care dintre ei l-ai alege? am întrebat-o.

S-a uitat brusc la mine, uimită, iar sângele i s-a scurs din obraji.

— Să ştii că nu-i poţi avea pe amândoi, i-am spus cu blândeţe. Nu merge chiar aşa.

— De ce? a întrebat ea, străduindu-se să fie îndrăzneaţă, dar vocea i-a tremurat. Nu are nimeni de suferit. Şi nu e treaba nimănui, ci doar a noastră.

— Ha-ha! încearcă să-i zici asta tatălui tău. Sau domnului Fraser. Într-un oraş mare, probabil că ai scăpa nepedepsită. Dar aici? Tot ce se întâmplă e treaba tuturor, ştii prea bine asta. Hiram Crombie te-ar bate cu pietre pentru desfrâu imediat ce te-ar vedea, dacă ar afla ce-ai făcut.

Fără să mai aştept răspunsul ei, m-am ridicat în picioare.

— Asta e. Ne întoarcem în casă şi vedem dacă mai sunt amândoi în viaţă.

S-ar putea ca domnul Fraser să fi luat frâiele şi să-ţi fi rezolvat problema.

*

Gemenii erau încă în viaţă, dar nu părea prea bucuroşi de situaţie. Stăteau umăr la umăr în mijlocul biroului lui Jamie, strânşi unul în celălalt ca şi cum ar fi încercat să se unească într-o singură fiinţă.

Au întors capul spre uşă la unison, iar în privirile lor, panica şi îngrijorarea s-au amestecat cu bucuria de a o vedea pe Lizzie. O ţineam de braţ, dar, imediat ce i-a văzut, ea s-a smuls din strânsoarea mea şi s-a grăbit să ajungă la ei, scoţând o scurtă exclamaţie, apoi şi-a petrecut câte un braţ pe după gâtul fiecăruia şi le-a tras capetele la piept.

Am observat că unul avea o vânătaie proaspătă, care începuse să se umfle; am presupus că era Kezzie, deşi nu-mi dădeam seama dacă asta era ideea de dreptate practicată de Jamie sau reprezenta doar un mijloc convenabil de a se asigura că îi putea deosebi pe gemeni când li se adresa.

Şi domnul Wemyss era viu, deşi nu părea cu nimic mai încântat decât fraţii Beardsley de situaţie. Avea ochii roşii, era palid şi suferind, însă măcar stătea drept pe scaun, lângă masa lui Jamie, şi arăta destul de treaz. Avea în faţă o cană cu cafea de cicoare – am simţit mirosul specific – dar se părea că nu se atinsese de ea.

Încă agăţându-se de cei doi tineri, Lizzie a îngenuncheat pe podea şi tustrei şi-au unit capetele, arătând ca petalele unui trifoi, şi au murmurat ceva unul către altul.

— Sunteţi răniţi? a întrebat ea.

Apoi, într-o încâlceală de mâini şi braţe care căutau, mângâiau şi îmbrăţişau, s-au întrebat unul pe altul: „Te simţi bine?” Părea un fel de caracatiţă extrem de afectuoasă.

I-am aruncat o privire lui Jamie, care urmărea purtarea lor cu ochi critici. Domnul Wemyss a scos un geamăt slab şi apoi şi-a îngropat capul în mâini.

Jamie şi-a dres glasul, scoţând un sunet tipic scoţian care exprima o ameninţare extremă, astfel că demonstraţiile de afecţiune din mijlocul încăperii au încetat ca şi cum cei trei ar fi fost loviţi de un soi de rază paralizantă. Foarte încet, cu bărbia ridicată şi cu braţele încolăcite protector pe gâturile celor doi fraţi, Lizzie a întors capul ca să se uite la Jamie.

— Şezi, fato, a spus Jamie destul de calm, arătând spre

un scaun liber.

Lizzie s-a ridicat şi, cu ochii aţintiţi spre el, s-a rotit, dar nu a făcut niciun gest de a ocupa scaunul oferit. S-a dus în spatele gemenilor şi a rămas între ei, punându-şi mâinile pe umerii lor.

— Prefer să rămân în picioare, domnule, a spus ea cu glas ascuţit şi subţire de teamă, dar foarte hotărât.

Ca la comandă, fiecare dintre gemeni a prins mâna de pe umărul său, iar feţele lor au căpătat expresii similare de spaimă amestecată cu hotărâre.

Procedând înţelept, Jamie a decis să nu facă o problemă din asta şi a dat din cap nonşalant către mine. Surprinzător de încântată că mă pot aşeza, am ocupat scaunul.

— Eu şi flăcăii am discutat cu tatăl tău, i-a zis Jamie lui Lizzie. Înţeleg că e adevărat ce i-ai spus lui, da? Eşti însărcinată şi nu ştii cine e tatăl?

Lizzie a deschis gura, dar n-a articulat niciun sunet. În schimb, a făcut un efort stângaci de a da afirmativ din cap.

— Bun. Atunci trebuie să te măriţi şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine, a continuat el pe un ton distant. Nici băieţii n-au putut decide cine e tatăl, aşa că tu faci alegerea, fato. Care va fi?

Într-o clipă, toate cele şase mâini s-au strâns pumn atât de tare, încât li s-au albit încheieturile degetelor. Era o scenă cu adevărat fascinantă – şi mi-a fost imposibil să nu-mi pară rău pentru cei trei.

— Nu pot, a răspuns Lizzie în şoaptă, apoi şi-a dres glasul şi a încercat din nou. Nu pot, a repetat ea ceva mai tare. Nu… nu vreau să aleg. Îi iubesc pe amândoi.

Jamie şi-a privit mâinile încleştate preţ de o clipă, ţuguindu-şi buzele în timp ce se gândea. Apoi a ridicat capul şi s-a uitat în ochii ei. Am observat că fata s-a îndreptat de spate, a strâns din buze, tremurând, dar hotărâtă să-l sfideze.

Apoi, cu sincronizare diabolică, Jamie s-a întors către domnul Wemyss.

— Ce zici, Joseph? a întrebat el cu blândeţe.

Ţinându-şi mâinile palide pe cana cu cafea, domnul Wemyss stătea încremenit, cu ochii aţintiţi asupra fiicei lui. Nu a ezitat, nici măcar nu a clipit.

— Elizabeth, a spus el cu glas moale, *pe mine* mă iubeşti?

Atitudinea ei sfidătoare s-a spulberat ca un ou care cade pe pământ şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Vai, tată!

Şi-a luat mâinile de pe umerii gemenilor şi s-a apropiat în fugă de tatăl ei, care s-a ridicat la vreme ca s-o cuprindă strâns în braţe, lipindu-şi obrazul de părul ei. Suspinând, ea s-a agăţat de el şi am auzit un scurt oftat scos de unul dintre gemeni, dar nu mi-am dat seama de care dintre ei.

Domnul Wemyss s-a legănat uşor cu ea în braţe, mângâind-o pe spate şi liniştind-o, însă cuvintele murmurate de el rămâneau neinteligibile din cauza suspinelor şi a vorbelor ei întrerupte.

Jamie îi urmărea pe gemeni – nu fără înţelegere. Stăteau ţinându-se strâns de mâini, iar Kezzie îşi înfipsese dinţii în buza de jos.

Lizzie s-a desprins de tatăl ei, trăgându-şi nasul şi căutându-şi zadarnic batista. Am scos una din buzunar, m-am ridicat şi i-am întins-o. Ea şi-a suflat cu putere nasul, s-a şters la ochi şi a încercat să nu se uite la Jamie; ştia prea bine de unde venea primejdia.

Ne aflam totuşi într-o încăpere mică, iar Jamie nu era o prezenţă care să fie ignorată cu uşurinţă, chiar şi într-o cameră spaţioasă. Spre deosebire de camera mea medicală, ferestrele biroului erau plasate sus, ceea ce, în condiţii normale, conferea spaţiului o intimitate plăcută. Acum, fiindcă ploaia continua să cadă, încăperea era invadată de o lumină cenuşie, iar aerul se răcise mult.

— Fato, nu contează pe cine iubeşti, a spus Jamie foarte blând. Nici măcar pe tatăl tău.

A făcut semn din cap spre burta ei.

— Ai un copil în pântec. Nimic altceva n-are importanţă decât să procedăm corect. Şi asta nu înseamnă ca mama lui să fie socotită târfă, aşa e?

Obrajii ei s-au aprins, căpătând o nuanţă stacojie.

— Nu sunt târfă!

— N-am zis că eşti, i-a răspuns Jamie calm. Dar aşa vor zice alţii şi se va afla ce-ai făcut, fato. Ţi-ai desfăcut picioarele pentru doi bărbaţi şi nu te-ai măritat cu niciunul

dintre ei? Iar acum, o să ai un copil şi nu ştii cine e tatăl?

Lizzie şi-a mutat privirea furioasă de la Jamie şi l-a văzut pe tatăl ei, cu capul plecat şi cu obrajii întunecaţi de ruşine. A scos un sunet de deznădejde şi apoi şi-a îngropat faţa în mâini.

Gemenii s-au agitat neliniştiţi, s-au privit unul pe celălalt şi Jo a dat să se ridice, apoi a surprins privirea de reproş a domnului Wemyss şi s-a răzgândit.

Jamie a oftat adânc, frecându-şi rădăcina nasului cu degetele. Apoi s-a ridicat, s-a aplecat peste vatră şi a scos două paie din coşul cu surcele. Ţinându-le în mâna strânsă, le-a întins spre gemeni.

— Cel care trage paiul scurt se însoară cu ea, a spus cu un aer resemnat.

Ei s-au holbat, cu gura căscată. Apoi Kezzie a înghiţit în sec, a închis ochii şi a ales un pai, cu fereală, ca şi cum ar fi fost legat de ceva exploziv. Jo a rămas cu ochii deschişi, dar nu s-a uitat la paiul pe care l-a tras, pentru că o privea ţintă pe Lizzie.

Toată lumea a părut să expire în acelaşi timp, uitându-se la paie.

— Prea bine. Ridică-te, i-a spus Jamie lui Kezzie, care trăsese paiul scurt.

El s-a ridicat, părând uluit.

— Ia-o de mână, i-a spus Jamie răbdător. Aşa. Juri faţă de aceşti martori – şi a făcut semn către mine şi domnul Wemyss – că o iei de soţie pe Elizabeth Wemyss?

Kezzie a dat aprobator din cap, apoi şi-a dres glasul şi s-a îndreptat de spate.

— Da, a rostit el cu hotărâre.

— Iar tu, fato, îl accepţi pe Keziah – tu eşti Keziah, da? a întrebat Jamie, privindu-l cu îndoială printre gene. Da, foarte bine, Keziah. Îl iei de soţ?

— Da, a răspuns Lizzie, părând derutată şi deznădăjduită.

— Bine, a spus Jamie repede. Sunteţi căsătoriţi. Trebuie să găsim imediat un preot să vă binecuvânteze cum se cuvine, dar sunteţi căsătoriţi.

S-a uitat la Jo, care se ridicase în picioare.

— Iar tu, a continuat Jamie ferm, tu vei pleca. În seara asta. Nu te întorci decât după naşterea copilului!

Jo se albise până în vârful buzelor, dar a încuviinţat în tăcere. Îşi ţinea ambele mâini lipite de corp – nu în locul în care îl lovise Jamie, ci mai sus, peste inimă. Văzându-i faţa, o durere puternică mi-a cuprins şi mie inima.

— Asta e.

Jamie a inspirat adânc, iar umerii i-au căzut puţin.

— Joseph, mai ai contractul de căsătorie pe care l-am făcut pentru fiica ta şi tânărul McGillivray? Adu-l, te rog, ca să schimbăm numele.

Arătând ca un melc ce-şi scoate capul din cochilie după o furtună cu tunete şi fulgere, domnul Wemyss a dat prevăzător din cap. S-a uitat la Lizzie, care rămăsese de mână cu noul ei mire, împietriţi ca Lot şi soţia lui. Domnul Wemyss a bătut-o uşor pe umăr şi s-a grăbit să plece; curând am auzit tropăitul picioarelor lui pe scară.

— O să ai nevoie de o lumânare proaspătă, i-am zis lui Jamie, înclinându-mi capul cu subînţeles spre Lizzie şi gemeni.

Mucul de lumânare mai avea un centimetru până să se stingă, dar m-am gândit să le ofer tinerilor câteva momente de intimitate.

— Da. A, da, sigur, a aprobat Jamie, pricepând aluzia şi a tuşit. O să... mă duc să aduc alta.

Imediat ce am intrat în camera medicală, Jamie a închis uşa şi s-a rezemat de ea, cu capul căzut în piept.

— Of, Doamne! a făcut el.

— Sărmanii copii, am spus cu oarecare compătimire. Cum să zic... nu poate să nu-ţi pară puţin rău pentru ei.

— Da?

Şi-a mirosit cămaşa, care se uscase, dar având pe piept o pată clară de la vomă. Apoi s-a îndreptat de spate şi s-a întins, făcându-şi oasele să trosnească.

— Da, cred că da, a recunoscut el. Dar... o, Doamne! Ţi-a spus cum s-a întâmplat?

— Da. O să-ţi povestesc mai târziu amănuntele.

Am auzit paşii domnului Wemyss, care cobora scara. Am luat o pereche de lumânări neîncepute din mănunchiul prins aproape de tavan şi am întins fitilul care le unea.

— Ai cuţitul la îndemână?

Cu un gest mecanic, Jamie a dus mâna la brâu, însă nu

avea pumnalul la el.

— Nu. Dar e un briceag pe birou.

A deschis uşa exact în momentul în care domnul Wemyss ajunsese în dreptul biroului. Am auzit exclamaţia de şoc a domnului Wemyss şi în acelaşi timp am simţit mirosul de sânge.

Fără menajamente, Jamie l-a împins într-o parte pe domnul Wemyss, iar eu, cu inima în gât, m-am repezit după el.

Cei trei stăteau aproape de birou, unul lângă altul. O dâră de sânge proaspăt mânjea tăblia, iar Kezzie ţinea batista mea, plină de sânge, înfăşurată în jurul mâinii. În lumina pâlpâitoare, faţa lui s-a zărit fantomatică, în clipa în care a ridicat privirea spre Jamie. Scrâşnea din dinţi, dar a reuşit să zâmbească.

O mişcare scurtă mi-a atras atenţia şi l-am văzut pe Jo ţinând lama briceagului lui Jamie deasupra flăcării lumânării. Acţionând ca şi cum acolo nu ar mai fost altcineva, a luat mâna fratelui, a smuls batista şi a apăsat metalul încins pe rana de formă aproape ovală de pe degetul mare al lui Kezzie.

Domnul Wemyss a icnit slab, iar mirosul de carne pârlită s-a amestecat cu al ploii. Kezzie a inspirat adânc, apoi a expirat la fel şi i-a zâmbit strâmb lui Jo.

— Drum bun, frate! a spus el cu glas puternic şi fără nicio inflexiune.

— Şi ţie, multă fericire, frate! a rostit Jo pe acelaşi ton.

Scundă şi cu părul despletit, Lizzie stătea între ei, iar ochii ei înroşiţi s-au aţintit asupra lui Jamie. Şi a zâmbit.

74
ATÂT DE ROMANTIC

Brianna plimba maşina încet pe panta creată pe pătură pe piciorul lui Roger, peste stomacul lui, ajungând în mijlocul pieptului; acolo, el a prins maşina de jucărie, dar şi mâna ei, după care i-a aruncat un zâmbet ironic.

— Asta-i o maşinuţă foarte bună, a spus ea, desprinzându-şi mâna şi rostogolindu-se pe o parte, lângă el. Se învârt toate roţile. Ce marcă e? Un Morris Minor, ca maşina aceea mică pe care o aveai în Scoţia? Cea mai simpatică maşină pe care am văzut-o vreodată, deşi nu înţelegeam cum reuşeai să urci în ea.

— Foloseam pudră de talc, i-a răspuns el şi a ridicat jucăria, învârtind brusc cu degetul roata din faţă. Da, arată bine, nu-i aşa? Nu e vreun model anume, dar îmi aminteşte de Fordul tău Mustang. Mai ţii minte când am condus în josul muntelui?

Amintindu-şi acele momente, privirea i s-a înmuiat, iar ochii verzi au devenit aproape negri în lumina slabă a focului pe cale să se stingă.

— Da. Era cât pe ce să ieşim de pe şosea, când aveam aproape 140 de kilometri pe oră şi tu m-ai sărutat.

Din reflex, Brianna s-a dat mai aproape, împungându-l cu un genunchi, îndatoritor, el s-a răsucit cu faţa spre ea şi a sărutat-o din nou, plimbând maşinuţa în josul şirei spinării ei şi peste rotunjimea feselor. Ea a scos un ţipăt scurt şi s-a zvârcolit lipită de el, încercând să scape de roţile care o gâdilau, după care i-a tras un pumn în coaste.

— Încetează!

— Credeam că viteza ţi se pare erotică. Vroom, a murmurat Roger, dirijând jucăria în susul braţului ei, apoi, brusc, pe sub gulerul cămăşii.

Brianna a dat să prindă maşinuţa, însă el a retras-o brusc, apoi şi-a vârât mâna pe sub plapumă, plimbând roţile în josul coapselor ei – după care a pornit în susul lor.

A urmat o încăierare furioasă pentru posesia jucăriei, care s-a încheiat cu căderea amândurora pe podea într-un vălmăşag de cearşafuri şi de haine, fiecare dintre ei gâfâind

şi chicotind.

— Sst! O să-l trezeşti pe Jemmy!

Brianna s-a agitat şi s-a zvârcolit ca să scape de sub greutatea lui Roger. Convins de avantajul celor aproape douăzeci şi cinci de kilograme în plus, el nu a făcut decât să se destindă stând peste ea, ţintuind-o la podea.

— Nu l-ai putea trezi nici cu focuri de tun, a spus Roger, cu siguranţa născută din experienţă.

Era adevărat, după ce trecuse de perioada în care se trezea ca să fie hrănit o dată la câteva ore, Jem dormise întotdeauna buştean.

Suflându-şi părul din ochi şi fără să se grăbească, Brianna a cedat.

— Crezi că vei mai avea vreodată prilejul să mergi cu 140 de kilometri pe oră?

— Doar dacă aş cădea de pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Eşti goală, ştiai asta?

— Şi tu eşti!

— Da, dar eu am fost aşa de la început. Unde-i maşinuţa?

— Habar n-am, a minţit ea.

De fapt, se afla între omoplaţii ei şi o deranja, dar nu avea de gând să-i ofere lui Roger un avantaj în plus.

— La ce-ţi trebuie?

— Voiam să mai explorez puţin terenul, a răspuns el, ridicându-se într-un cot şi plimbându-şi degetele încet peste partea de sus a sânului ei. Dar cred că putem face asta şi pe jos. Durează mai mult, dar ne vom bucura de peisaj. Aşa se spune.

— Mm.

Roger putea să o ţintuiască folosindu-se de greutatea proprie, dar nu-i putea controla braţele. Bree a întins degetul arătător, apoi şi-a înfipt unghia exact în sfârcul lui, făcându-l să inspire adânc.

— Ai în minte o călătorie lungă?

S-a uitat spre micul raft din apropierea patului, pe care păstra materialele contraceptive.

— Destul de lungă.

El i-a urmărit privirea, apoi s-a uitat în ochii ei întrebător. Brianna s-a foit ca să se aşeze mai confortabil, îndepărtând pe tăcute automobilul miniatural.

— Se spune că o călătorie de o mie de kilometri începe cu primul pas, a spus ea şi, ridicându-şi capul, a pus gura pe sfârcul lui şi l-a strâns uşor cu dinţii. După o clipă l-a eliberat.

— Să nu faci zgomot, i-a spus ea pe un ton de reproş. O să-l trezeşti pe Jemmy.

*

— Unde-i foarfeca? îl tai.

— Nu vreau să-ţi spun. Mie-mi place lung.

I-a tras părul moale şi întunecat într-o parte şi i-a sărutat vârful nasului, ceea ce a părut să-l deconcerteze puţin. Apoi a zâmbit şi a sărutat-o drept răspuns, dându-şi părul de pe faţă cu mâna.

— Sigur nu se simte comod, a spus Roger, măsurând leagănul din ochi. N-ar trebui să-l mut în patul lui?

Din locul în care se afla pe podea, Brianna a ridicat privirea spre leagăn. Jemmy, acum în vârstă de patru ani, începuse să doarmă într-un pat improvizat, însă, din când în când, de dragul vremurilor trecute, ţinea să doarmă în leagăn, îngrămădindu-se cu încăpăţânare în el, deşi mâinile şi picioarele nu-i mai încăpeau cu totul. În acele momente nu se mai vedea deloc, cu excepţia picioarelor desculţe şi plinuţe care ieşeau printr-un capăt al leagănului.

Cât crescuse! s-a gândit Brianna. Încă nu ştia să citească, dar cunoştea literele, putea să numere până la o sută şi să-şi scrie numele. Şi mai ştia să încarce o puşcă; bunicul lui îl învăţase asta.

— Să-i spunem? a întrebat ea pe neaşteptate. Şi dacă da, când?

Se părea că şi Roger se gândise cam la acelaşi lucru, pentru că a lăsat impresia că înţelesese perfect ce voia să spună Brianna.

— Iisuse Hristoase, cum să-i spui aşa ceva unui ţânc? a întrebat el.

S-a ridicat şi a tras o parte din aşternuturi, pe care le-a scuturat în speranţa că va descoperi şnurul din piele cu care îşi lega părul.

— Nu i-ai spune unui copil că e înfiat? a ripostat ea, stând

în şezut şi trecându-şi ambele mâini prin părul frumos. Ori dacă există un scandal în familie, de exemplu, că tatăl lui nu a murit, ci e la închisoare? Dacă le spui asta copiilor de la început, asta nu înseamnă prea mult pentru ei, cel puţin aşa cred; se obişnuiesc cu ideea pe măsură ce cresc. Şocul vine doar dacă află mai târziu.

El a privit-o uşor ironic.

— Tu sigur ştii asta.

— Şi tu, la fel.

A spus asta sec, dar încă resimţea ecoul descoperirii. Îndoială, furie, respingere – apoi, prăbuşirea bruscă a lumii în care începea să creadă, împotriva voinţei ei. Senzaţia de gol şi de abandon... de furie întunecată şi de trădare, descoperind cât de multe lucruri pe care le crezuse fireşti fuseseră minciuni.

— În cazul tău, cel puţin, nu a fost o alegere, a spus ea, aşezându-se mai comod, lipită de marginea patului. Nimeni nu ştia nimic despre tine; nu exista nimeni care ar fi putut să-ţi spună cine erai şi n-a făcut-o.

— A, crezi că părinţii tăi ar fi trebuit să-ţi spună încă de la început despre călătoria în timp?

A ridicat o sprânceană, amuzat uşor cinic.

— Parcă văd ce bilete ar fi primit de la şcoală: *Brianna are o imaginaţie foarte creativă, dar ar trebui încurajată să identifice situaţiile în care nu este recomandabil să o folosească.*

— Ha-ha, a replicat Brianna, îndepărtând cu picioarele restul de haine şi aşternuturile. Eu am fost la o şcoală catolică. Măicuţele ar fi spus că aşa ceva e minciună şi i-ar fi pus capăt, punct. Unde mi-e cămaşa?

În timpul înfruntării, şi-o dăduse jos şi, deşi era încă înfierbântată după luptă, se simţea neplăcut de expusă, chiar şi în umbra din încăpere.

— Uite-o aici.

Roger a extras un ghemotoc de pânză din vălmăşag şi l-a scuturat.

— Deci chiar crezi asta? a repetat el, uitându-se la ea cu o sprânceană ridicată.

— Că ar fi trebuit să-mi spună? Da. Şi nu, a recunoscut ea fără să vrea.

A întins mâna după cămaşă şi apoi şi-a tras-o peste cap.

— Cum să zic... înţeleg de ce n-au făcut-o. În primul rând, tata nu credea în aşa ceva. Şi ceea ce *credea* el... în fine, indiferent de asta, i-a spus mamei să mă lase să cred că el era adevăratul meu tată. Ea şi-a dat cuvântul şi da, nu cred că trebuia să şi-l încalce, asta e limpede.

Din câte ştia Bree, mama ei îşi încălcase cuvântul doar o dată – fără să vrea, dar cu un efect cumplit.

Şi-a netezit cămaşa din pânză peste corp şi a căutat capetele şireturilor care se strângeau în jurul gâtului. Acum era acoperită, dar se simţea la fel de expusă ca şi cum ar fi fost goală puşcă. Roger stătea pe saltea, scuturând în mod metodic păturile, dar avea ochii verzi îndreptaţi spre ea, întrebător.

— Tot minciună era, a răbufnit Bree. Aveam dreptul să ştiu!

Roger a dat din cap încet.

— Hmm.

A ridicat un mănunchi de cearşafuri răsucite şi s-a apucat să le descâlcească.

— Mda, în fine. Să-i spui unui puşti că e adoptat sau că tatăl lui e la închisoare mai merge. Dar în cazul ăsta, e mai degrabă ca şi cum i-ai spune că tatăl lui a ucis-o pe mama când a găsit-o făcând sex cu poştaşul şi cu alţi şase prieteni în bucătărie. Poate că asta nu înseamnă prea mult pentru el, dacă i se spune de la început, dar cu siguranţă le va atrage atenţia prietenilor când va începe să *povestească.*

Brianna şi-a muşcat buza, simţindu-se pe neaşteptate iritată şi pregătită să riposteze. Nu crezuse că sentimentele ei rămăseseră atât de puternice şi nu îi plăcea să descopere asta – şi nici că Roger înţelesese.

— Mda... în fine.

Brianna a aruncat o privire spre leagăn. Jem se mişcase; acum stătea ghemuit ca un arici, cu faţa apăsată de genunchi, lăsând la vedere doar rotunjimile fundului, ridicându-se peste marginea pătuţului precum luna peste linia orizontului.

— Ai dreptate. Va trebui să aşteptăm până când va fi destul de mare ca să-şi dea seama că nu le poate povesti asta altor oameni, că e vorba de un secret.

Şnurul din piele a căzut dintr-o pătură. Roger s-a aplecat să-l ia, iar părul întunecat i s-a revărsat în jurul feţei.

— Ai vrea ca într-o bună zi să-i spui lui Jem că nu sunt tatăl lui natural? a întrebat el încet, fără să se uite la Brianna.

— Roger!

Toată iritarea ei a dispărut într-o revărsare de panică.

— N-aş face asta nici într-o sută de milioane de ani! Nici dacă aş crede că e adevărat, s-a grăbit ea să adauge, şi nu cred asta! Ştiu că tu eşti tatăl lui.

S-a aşezat lângă el, prinzându-l precipitată de un braţ. Roger a zâmbit cam strâmb şi a bătut-o uşor pe mână – însă a evitat să-i întâlnească privirea. A aşteptat un moment, apoi s-a mişcat, desprinzându-se de ea ca să îşi lege părul.

— Dacă tot ai spus asta... Nu are dreptul să ştie cine e?

— Asta nu e... e ceva diferit.

Era şi nu era. Actul care dusese la concepţia ei nu fusese viol – însă fusese neintenţionat. Pe de altă parte, nu existase nicio îndoială; amândoi, de fapt, cei trei părinţi ai ei ştiuseră că ea era copilul lui James Fraser, dincolo de orice îndoială.

În cazul lui Jem... s-a uitat din nou spre pătuţ, dorind instinctiv să descopere un semn, un indiciu neîndoielnic privind paternitatea lui. Însă Jem semăna cu ea şi cu tatăl ei, atât la ten, cât şi la trăsături. Era înalt pentru vârsta lui, cu picioare şi braţe lungi şi cu spatele lat, dar aşa erau amândoi bărbaţii cu care l-ar fi putut zămisli. Şi, la naiba, amândoi aveau ochii verzi.

— N-o să-i spun asta, a zis ea cu fermitate. Niciodată. Şi nici tu n-o s-o faci. *Tu* îi eşti tată, în toate privinţele. Şi nu văd niciun motiv întemeiat ca el să ştie că există acel Stephen Bonnet.

— Doar că el *există,* a insistat Roger. Iar el *crede* că e copilul lui. Ce se întâmplă dacă se vor întâlni vreodată? Când Jem o să fie mai mare.

Nu căpătase obiceiul de a-şi face cruce în momente de încordare, aşa cum procedau tatăl şi vărul ei, dar acum a făcut-o, stârnind râsul lui Roger.

— Nu glumesc, a spus Brianna, aşezându-se. Nu se va

întâmpla asta. Iar dacă-l văd pe Stephen Bonnet în preajma copilului meu... Data viitoare o să ţintesc mai sus, atâta tot.

— Eşti hotărâtă să-i oferi flăcăului o poveste frumoasă pentru colegii de clasă, nu?

Roger vorbea pe un ton glumeţ, tachinând-o, aşa că Brianna s-a relaxat puţin, sperând că reuşise să îndepărteze orice îndoială pe care el ar putea să o aibă în privinţa a ceea ce i-ar putea spune ea lui Jemmy despre paternitatea lui.

— De acord, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ştie restul. N-aş vrea să afle întâmplător.

— Tu n-ai aflat din întâmplare. Ţi-a spus mama ta.

Şi uite unde suntem acum. Aceste cuvinte au rămas nerostite, dar au răsunat puternic în mintea ei când Roger a privit-o drept în ochi.

Dacă nu s-ar fi simţit obligată să se întoarcă, să treacă prin pietre pentru a-şi găsi adevăratul tată, niciunul dintre ei nu s-ar fi aflat acum aici. Ar fi trăit în siguranţă, în secolul al XX-lea, poate în Scoţia, poate în America, dar oricum într-un loc în care copiii nu mor din cauza diareii şi a febrei.

Într-un loc în care pericolele nu pândeau dinapoia oricărui copac, iar războiul nu se ascundea sub tufişuri. Un loc în care glasul lui Roger suna încă pur şi puternic.

Dar poate nu l-ar fi avut pe Jem.

— Iartă-mă, a spus Brianna, simţind că se sufocă. Ştiu că e vina mea, doar a mea.

A întins mâna şi i-a atins cicatricea care dădea roată gâtului.

— Iisuse, a spus el încet, dacă aş fi putut merge oriunde, chiar şi în iad, ca să-mi găsesc părinţii, aş fi făcut-o, Brianna.

Şi-a ridicat ochii verzi şi sclipitori şi a strâns-o de mână cu putere.

— Dacă există cineva pe lume care înţelege asta, eu sunt acela, puicuţo.

I-a răspuns strângându-i mâna, la rândul ei, cu ambele palme. Uşurarea adusă de faptul că Roger n-o învinovăţea i-a destins fibrele trupului, însă durerea pierderilor suferite de el – dar şi de ea – încă îi stăruia în gât şi în piept, grea ca plumbul, şi asta o făcea să respire chinuit.

Jemmy s-a mişcat, s-a ridicat brusc, apoi a căzut la loc, încă adormit buştean, cu un braţ atârnat peste marginea pătuţului, moale ca un tăieţel. Brianna îngheţase văzând mişcarea bruscă, apoi s-a calmat şi s-a ridicat ca să-i pună mâna înapoi în pătuţ. Până să ajungă lângă el, a auzit o ciocănitură la uşă.

Roger şi-a înşfăcat cămaşa cu o mână, iar cu cealaltă a apucat pumnalul.

— Cine e? a strigat Brianna, simţind că bătăile inimii i se accelerează.

Oamenii nu făceau vizite după căderea întunericului decât în caz de urgenţă.

— Noi suntem, domnişoară Bree, s-a auzit glasul lui Lizzie prin lemnul uşii. Putem intra, vă rog?

Părea emoţionată, dar nu alarmată. Brianna a aşteptat ca să se asigure că Roger e îmbrăcat decent, apoi a săltat ivărul greu.

Primul ei gând a fost că Lizzie chiar arăta emoţionată; obrajii îi erau roşii ca merele, culoarea lor fiind vizibilă chiar şi în întunericul din cadrul uşii.

„Noi”, adică ea şi gemenii Beardsley, care au făcut plecăciuni şi au salutat din cap, cerându-şi scuze pentru ora târzie.

— Nu-i nimic, a răspuns Brianna mecanic, aruncând o privire în jur ca să-şi găsească şalul. Cămaşa ei nu era doar subţire şi jalnică, dar avea şi o pată acuzatoare în partea din faţă. Ăă, intraţi.

Roger a înaintat să-i întâmpine pe vizitatorii neaşteptaţi, ignorând cu eleganţă faptul că nu purta decât cămaşa de noapte, iar Brianna s-a retras într-un colţ întunecos dinapoia războiului de ţesut, căutând pe bâjbâite şalul vechi cu care îşi acoperea picioarele când lucra.

Înfăşurată în el, a lovit cu piciorul un buştean ca să elibereze focul şi s-a aplecat să aprindă o lumânare de la tăciunii care ardeau mocnit. În lumina ei nesigură, a observat că gemenii erau îmbrăcaţi mai frumos decât oricând, aveau părul pieptănat şi aranjat şi fiecare purta cămaşă curată şi vestă din piele; nu purtau redingote, fiindcă nu aveau. Lizzie era îmbrăcată şi ea în ce avea mai de soi – de fapt, purta rochia din lână de culoarea piersicii

necoapte pe care şi-o făcuse pentru nuntă.

Se întâmpla ceva, după cum îi spunea Lizzie de zor la ureche lui Roger.

— Vrei să te *căsătoresc?* a întrebat Roger pe un ton care i-a trădat uimirea, apoi s-a uitat când la un geamăn, când la celălalt. Hm... cu cine?

— Da, domnule, a răspuns Lizzie şi a făcut o reverenţă respectuoasă. Cu Jo, domnule, dacă sunteţi atât de bun. Kezzie a venit să fie martor.

Cam descumpănit, Roger şi-a trecut mâna peste faţă.

— Bine, dar.

S-a uitat rugător spre Brianna.

— Lizzie, ai necazuri? a întrebat-o Brianna direct, aprinzând o a doua lumânare şi aşezând-o în sfeşnicul de lângă uşă.

În lumina mai puternică, a văzut că pleoapele lui Lizzie erau roşii şi umflate, ca şi cum ar fi plâns – deşi atitudinea ei trăda hotărâre şi emoţie, nu teamă.

— N-aş spune că am necazuri. Dar... am rămas grea, a zis Lizzie şi şi-a încrucişat protector mâinile pe pântec. Vrem... vrem să fim căsătoriţi înainte să le spun tuturor.

— Ah. În fine...

Roger i-a aruncat o privire dezaprobatoare lui Jo. Nu părea convins nici pe jumătate.

— Dar tatăl tău... nu cumva o să...?

— Tata vrea să fim căsătoriţi de un preot, i-a explicat ea pe un ton foarte serios. Şi aşa va fi. Dar ştiţi, domnule, că vor trece luni, poate chiar ani, până să găsim unul.

A plecat capul, roşind.

— Aş vrea să mă mărit, cu vorbele potrivite, înainte de venirea copilului pe lume.

— Da, a spus Roger, uitându-se fără să vrea la talia lui Lizzie. Am priceput asta. Dar nu prea înţeleg zorul, dacă înţelegi ce vreau să zic. Mâine n-o să fii mai gravidă decât în seara asta. Sau săptămâna viitoare.

Jo şi Kezzie au schimbat o privire peste capul lui Lizzie. Apoi Jo i-a cuprins talia cu braţul şi a tras-o delicat lângă el.

— Vrem să procedăm corect unul faţă de celălalt, domnule. Dar am vrea ca totul să fie în secret, înţelegeţi? Doar eu, Lizzie şi fratele meu.

— Doar noi, a repetat ca un ecou Kezzie, apropiindu-se şi uitându-se intens la Roger. Vă rugăm, domnule.

Părea să fie rănit la o mână, pentru că îi era înfăşurată cu o batistă.

Briannei i s-a părut greu de îndurat imaginea celor trei, unul lângă altul; erau atât de nevinovaţi şi de tineri. Toţi stăteau cu feţele proaspăt spălate îndreptate spre Roger în semn de implorare. Brianna s-a apropiat şi l-a atins pe Roger pe braţ, iar el i-a simţit căldura prin pânza mânecii.

— Fă asta pentru ei, a spus ea încet. Te rog. Nu e chiar o căsătorie, dar îi faci să se simtă uniţi.

— Da, bine, dar ar trebui să primească sfaturi... tatăl ei...

Cuvintele lui de protest s-au stins când s-a uitat spre cei trei, iar Brianna şi-a dat seama că era la fel de mişcat ca şi ea de nevinovăţia lor. Şi, îşi spuse, amuzându-se în sinea ei, Roger se simţea ispitit de gândul de a oficia prima căsătorie, chiar dacă nu era întru totul potrivit canoanelor. Circumstanţele aveau să fie romantice şi memorabile acolo, în tăcerea nopţii, cu jurăminte schimbate la lumina focului şi a lumânărilor, cu amintirea caldă a propriilor îmbrăţişări în umbră şi a copilului care dormea, martor tăcut, două lucruri care ar binecuvânta şi ar da speranţe căsătoriei ce urma să fie oficiată.

Roger a oftat din rărunchi, apoi i-a zâmbit resemnat Briannei şi s-a întors.

— Bine, aşa vom face. Dar lăsaţi-mă să-mi iau pantalonii; nu vreau să oficiez prima mea căsătorie în fundul gol.

Roger a rămas cu lingura de marmeladă deasupra feliei de pâine prăjită, privindu-mă fix.

— *Ce* au făcut? a întrebat el cu glas sugrumat.

— Nu *ea!*

Bree şi-a dus brusc mâna la gură şi a făcut ochi mari pe deasupra ei, după care şi-a retras-o şi a întrebat:

— *Amândoi?*

— Aşa se pare, am răspuns, reprimându-mi un impuls extrem de dizgraţios de a râde. Chiar i-ai căsătorit pe Lizzie şi pe Jo seara trecută?

— Dumnezeu să mă ajute, am făcut-o, a mormăit Roger.

Părând extrem de şocat, a pus lingura în cana de cafea şi a amestecat cu gesturi mecanice.

— Dar e căsătorită şi cu Kezzie?

— De faţă cu martori, l-am asigurat, aruncând o privire precaută spre domnul Wemyss, care stătea vizavi de mine la micul dejun şi rămăsese cu gura căscată, împietrit.

— Crezi cumva... a vrut Bree să mă întrebe. Adică... Amândoi *în acelaşi timp?*

— Păi, ea zice că nu, i-am răspuns, îndreptându-mi ochii spre domnul Wemyss, sugerând că nu era o întrebare potrivită în prezenţa lui, chiar dacă Bree era fascinantă.

— Vai, Doamne! a rostit domnul Wemyss, cu o voce ca din mormânt. E blestemată.

— Sfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu! a zis doamna Bug, ai cărei ochi se dilataseră cât nişte farfurioare, făcându-şi cruce. Fie ca Domnul Hristos să se îndure de ei!

Roger a luat o gură mare de cafea, s-a înecat şi a lăsat cana jos, pufnind. Brianna l-a bătut uşor pe spate ca să-l ajute, însă el, lăcrimând, i-a făcut semn să-l lase în pace şi s-a străduit să-şi revină.

— În fine, probabil că nu e chiar atât de rău pe cât pare, i-a spus el domnului Wemyss, încercând să găsească latura luminoasă a situaţiei. Cum să zic... Am putea spune că gemenii sunt un singur suflet pe care Domnul l-a aşezat în două trupuri, în scopuri doar de El ştiute.

— Da, dar... două trupuri! a comentat doamna Bug. Credeţi că... amândoi, *în acelaşi timp?*

— Nu ştiu, am spus eu, dându-mă bătută. Dar îmi închipui că...

Am aruncat o privire spre fereastră, unde ninsoarea cădea şoptind peste oblonul tras. Începuse să ningă din greu în noaptea precedentă, o zăpadă groasă şi umedă; pe sol se depuseseră deja cam treizeci de centimetri şi eram aproape sigură că toţi cei de la masă îşi imaginau acelaşi lucru ca şi mine: un tablou cu Lizzie şi cu gemenii Beardsley, adăpostiţi comod într-un pat cald de blănuri, lângă foc, bucurându-se de luna lor de miere.

— În fine, nu cred că putem face prea multe în privinţa asta, a conchis Bree, cu simţ practic. Dacă spunem ceva în public, probabil că prezbiterienii o vor bate cu pietre pe Lizzie ca pe o târfă papistaşă şi...

Domnul Wemyss a scos un sunet precum o băşică de

porc călcată din greşeală.

— E limpede că nimeni nu va scoate o vorbă. Nu-i aşa? a întrebat Roger ţintuind-o pe doamna Bug cu o privire severă.

— Păi, trebuie să-i povestesc lui Arch, altfel o să plesnesc, a spus ea cu sinceritate. Dar nimănui altcuiva. O să fiu mută ca un mormânt, jur. Să mă ia diavolul dacă mint.

Şi-a dus ambele mâini la gură drept demonstraţie, iar Roger a dat aprobator din cap.

— Presupun că, în cazul ăsta, căsătoria pe care am oficiat-o nu e, de fapt, valabilă, a spus el cu îndoială. Şi totuşi...

— E la fel de valabilă precum cea pe care a încheiat-o Jamie, am replicat eu. Şi, pe de altă parte, e prea târziu s-o silim să aleagă. După ce degetul mare al lui Kezzie se va vindeca, nimeni nu va mai putea face diferenţa între...

— În afară de Lizzie, probabil, a zis Bree şi, în timp ce lingea o picătură de miere rămasă în colţul gurii, l-a privit gânditoare pe Roger. Mă întreb cum ar arăta lucrurile dacă ar exista doi ca tine.

— Amândoi am fi păcăliţi, a asigurat-o el. Doamnă Bug, mai e cafea?

— Cine a fost păcălit?

Uşa bucătăriei s-a deschis brusc, lăsând înăuntru un vârtej de zăpadă şi aer geros. Jamie a intrat împreună cu Jem, amândoi îmbujoraţi după o vizită la privată. Aveau părul şi genele încărcate de fulgi de zăpadă care se topeau.

— Tu, de exemplu. Ai fost tras pe sfoară de un bigam de nouăsprezece ani, l-am anunţat eu.

— Ce-i acela un „bigam”? a întrebat Jem.

— O tânără doamnă foarte grasă, i-a răspuns Roger, luând o bucată de pâine prăjită cu unt şi apropiind-o de gura lui Jem. Poftim. Ce-ar fi să iei asta şi să...?

S-a oprit dându-şi seama că nu-l putea trimite pe Jem afară.

— Lizzie a venit la Roger seara trecută, împreună cu gemenii, iar el a căsătorit-o cu Jo, i-am explicat lui Jamie.

El a clipit nedumerit, iar zăpada topită de pe gene i s-a scurs pe faţă.

— Să fiu al naibii!

A inspirat adânc, după care şi-a dat seama că era acoperit de un strat de zăpadă, aşa că s-a dus lângă vatră să se scuture, iar zăpada a căzut în foc, scoţând sunete uşoare.

— În fine, a spus Jamie, venind la masă şi aşezându-se lângă mine, măcar nepotul tău va avea un nume, Joseph. Şi, în orice variantă, va fi sigur din neamul Beardsley.

Ridicola observaţie a părut să îl liniştească oarecum pe domnul Wemyss; obrajii i s-au colorat uşor, după care i-a îngăduit doamnei Bug să-i pună în farfurie încă o prăjitură cu ovăz.

— Da, cred că asta înseamnă ceva... a zis el. Şi chiar nu pricep ce...

— Vino să vezi!

Jemmy o trăgea nerăbdător pe Bree de mână.

— Vino să vezi, mamă!

— Ce să văd?

— Mi-am scris numele! Mi-a arătat bunicul!

— Chiar aşa? Bravo ţie!

Brianna i-a zâmbit, apoi s-a încruntat.

— Poftim? Chiar acum?

— Da! Vino, înainte să fie acoperit!

Brianna s-a uitat la Jamie pe sub sprâncenele coborâte.

— *N-ai făcut* asta, tată!

Jamie a luat o felie de pâine prăjită de pe farfurie şi a întins pe ea un strat de unt.

— Păi, a replicat el, trebuie să ai un *oarecare* avantaj când eşti bărbat, chiar dacă nimeni nu pune deloc preţ pe ceea ce spui. Roger Mac, dă-mi, te rog, marmelada.

75
PĂDUCHI

Cu coatele pe masă şi cu bărbia sprijinită în pumni, Jem urmărea mişcarea lingurii prin aluat ca un leu ce urmăreşte o pradă apetisantă în drumul ei spre adăpătoare.

— Nici să nu te gândeşti, am spus eu, aruncând o privire spre degetele lui murdare. Vor fi gata peste câteva minute, abia atunci poţi să le mănânci.

— Dar îmi plac crude, bunico, a protestat el.

S-a uitat la mine cu ochii lui mari şi albaştri, într-o rugă mută.

— Nu trebuie să mănânci lucruri crude, am spus cu glas ferm. Ţi-ar putea face rău.

— Dar tu ai mâncat, bunico!

A arătat cu degetul o picătură cafenie de aluat care îmi rămăsese prinsă de buze. Mi-am dres glasul şi am şters dovada incriminatoare cu un şervet.

— N-o să mai mănânci la cină, am spus eu, dar, cu agerimea unei fiare din junglă, el a simţit că prada lui era mai slabă.

— Îţi promit că nu se va întâmpla asta. O să mănânc tot! a sărit el, întinzând deja mâna după lingură.

— Da, tocmai de asta mă tem, am replicat eu, cedându-i lingura cu un oarecare regret. Doar o gură acum – lasă ceva şi pentru tata şi bunicul.

Fără să scoată o vorbă, a dat din cap aprobator şi a lins lingura plimbându-şi limba de-a lungul ei, închizând ochii extaziat.

Am găsit altă lingură şi am început să aşez prăjiturile pe foile de tablă pe care le foloseam pentru copt. Când foile erau pline şi vasul aproape gol, am auzit zgomot pe hol, semn că cineva se apropia de uşă. Recunoscând paşii apăsaţi ai Briannei, am înşfăcat lingura goală din mâna lui Jemmy şi i-am şters repede buzele mânjite cu un şervet.

Bree s-a oprit în prag, iar zâmbetul ei s-a transformat într-un rictus de neîncredere.

— Ce faceţi aici?

— Prăjituri cu melasă, am răspuns, ridicând foile de copt

drept dovadă, după care le-am vârât în cuptorul din cărămidă construit în peretele vetrei. Jemmy mi-a dat o mână de ajutor.

Brianna a înălţat o sprânceană. Şi-a mutat privirea de la mine la Jemmy, care avea pe faţă o expresie de nevinovăţie sublim de nefirească. Mi-am dat seama că nici expresia mea nu era prea convingătoare.

— Da, văd, a spus ea sec. Cât aluat ai mâncat, Jem?

— Cine, eu? a întrebat Jemmy şi a făcut ochii mari.

— Îhî.

S-a aplecat şi a cules ceva din părul lui roşcat şi ondulat.

— Şi asta ce-i?

Jem s-a încruntat uitându-se puţin cruciş la mâna Briannei, în încercarea de a se concentra.

— Un păduche mare de tot? a sugerat el cu glas vioi. Cred că l-am luat de la Rabbie McLeod.

— Rabbie McLeod? am făcut eu, dându-mi seama că Rabbie stătuse ghemuit pe banca din bucătărie în urmă cu câteva zile, iar pletele lui negre, răzvrătite, se amestecaseră cu şuviţele lui Jemmy, în timp ce dormeau în aşteptarea taţilor lor. Mi-am adus aminte că în acele momente mă gândisem cât de fermecător arătau băieţii, dormind unul lângă altul, cu feţele destinse şi visând.

— Rabbie are păduchi? a întrebat Bree, aruncând bucăţica de aluat de parcă ar fi fost o insectă respingătoare.

— Da, e plin, a asigurat-o Jemmy pe un ton vesel. Mama lui zice că o să ia briciul şi o să-i radă în cap pe el, pe fraţii lui, pe tată şi pe unchiul Rufe. Spune că păduchii ţopăie peste tot la ei în pat. S-a săturat să fie mâncată de vie.

Cu un gest nepăsător, a dus mâna la cap şi s-a scărpinat, trecându-şi degetele prin păr cu gestul caracteristic pe care îl văzusem de atâtea ori până atunci.

Eu şi Bree am schimbat o scurtă privire îngrozită, apoi ea l-a prins pe Jemmy de umeri şi l-a tras spre fereastră.

— Vino aici!

Era clar. Expusă la lumina sclipitoare a zăpezii, pielea delicată de după urechi şi de pe ceafă prezenta obişnuita culoare roz cauzată de scărpinat, iar o examinare rapidă a capului a dezvăluit ceea ce era mai rău: păduchi minusculi,

prinşi de baza firelor de păr şi câţiva păduchi adulţi, cafeniu-roşcaţi, cât jumătate de bob de orez, care s-au refugiat în desimea părului. Bree a prins unul şi l-a strivit între unghiile degetelor mari, apoi a aruncat resturile în foc.

— Pfu!

Şi-a şters mâinile de fustă şi a desfăcut şnurul cu care îşi legase părul, scărpinându-se temeinic.

— Am şi eu? m-a întrebat ea neliniştită, îndreptându-şi capul spre mine.

Am ciufulit repede masa de păr castaniu-roşcat, căutând ouăle albicioase doveditoare, apoi m-am retras un pas şi mi-am aplecat capul spre ea.

— Nu, dar eu?

Uşa din spate s-a deschis şi în bucătărie a intrat Jamie, care a părut uşor surprins să o vadă pe Brianna căutându-mă în păr ca o femelă de babuin. Apoi a ridicat capul brusc şi a adulmecat aerul.

— Arde ceva?

— Le scot eu, bunicule!

Exclamaţia m-a trezit, apoi am simţit mirosul de melasă pârlită. Am tresărit şi m-am îndreptat de spate, lovindu-mă cu capul de marginea raftului cu farfurii, suficient de tare ca să văd stele verzi.

Stelele au dispărut la vreme ca să-l zăresc pe Jemmy ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi întinzând mâinile spre cuptorul din peretele vetrei, care fumega mult deasupra capului său. Avea ochii mijiţi de concentrare şi îşi ţinea faţa întoarsă ca să se ferească de valurile de dogoare emanate de cărămizi. Îşi înfăşurase un ştergar în jurul mâinii cu care cotrobăia în cuptor.

Jamie a ajuns la copil din doi paşi şi, prinzându-l de guler, l-a tras înapoi. A băgat mâinile neprotejate în cuptor, a scos o foaie de tablă cu prăjiturile ce fumegau şi a aruncat-o cu o asemenea putere, încât ea s-a izbit de perete. Discurile mici, cafenii, au zburat şi s-au împrăştiat pe toată podeaua.

Adso, care stătuse cocoţat pe pervazul ferestrei, dând ajutor la vânătoarea de păduchi, a văzut ceea ce părea a fi o pradă şi s-a aruncat cu ferocitate asupra unei prăjituri care zbura, frigându-se la labe. Scheunând de uimire, a lăsat prăjitura şi s-a grăbit să se ascundă sub bancă.

Scuturându-şi degetele arse şi făcând o serie de remarci extrem de vulgare în gaelică, Jamie luase o bucată de lemn în cealaltă mână şi scotocea în cuptor, încercând să scoată cealaltă foaie de tablă, cu prăjiturile din care ieşea un nor de fum.

— Ce se întâmplă?

— Jemmy!

Strigătul lui Roger a coincis cu al lui Bree. Expresia de uimire de pe faţa lui Roger, care apăruse după Jamie, s-a transformat într-una de alarmă când şi-a văzut odrasla ghemuită pe podea, adunând cu sârg prăjiturile, fără să-şi dea seama că ştergarul pe care-l târa ardea înăbuşit în cenuşa cuptorului.

Roger s-a repezit spre Jemmy şi s-a ciocnit cu Bree, care pornise în aceeaşi direcţie. Apoi amândoi s-au izbit de Jamie, care tocmai reuşise să scoată a doua foaie de tablă până la marginea cuptorului. Jamie s-a clătinat, s-a străduit să-şi recapete echilibrul, iar tabla a căzut cu un zăngănit slab în vatră, împrăştiind bucăţi de cărbuni mirosind a melasă, care fumegau. Izbit şi deplasat într-o parte, cazanul cu supă s-a legănat şi s-a mişcat primejdios în cârlig, împrăştiind supă peste cărbunii încinşi şi azvârlind în sus nori de aburi savuroşi şi sfârâitori.

Nu ştiam dacă să râd sau să ies în goană pe uşă, însă am ales să înşfac ştergarul pârlit, din care acum ieşeau flăcări, şi să-l lovesc de câteva ori de vatra căptuşită cu piatră.

Gâfâind, m-am ridicat în picioare şi am descoperit că membrii familiei mele reuşiseră să se îndepărteze de cuptor. Roger îl strângea cu toată puterea la piept pe Jemmy, care se zbătea, în vreme ce Bree îl examina să vadă dacă avea arsuri sau oase fracturate. Nervos, Jamie îşi sugea un deget ars, îndepărtând fumul din dreptul feţei cu cealaltă mână.

— Apă rece, am spus, încercând să mă ocup de principala urgenţă.

L-am apucat pe Jamie de braţ, i-am smuls degetul din gură şi i-am vârât mâna în lighean.

— Jemmy a păţit ceva? am întrebat, întorcându-mă spre

tabloul cu „Familii fericite”[32] de lângă fereastră. Văd că nu. Lasă-l jos, Roger, te rog, pentru că are păduchi.

Roger l-a lăsat pe podea de parcă ar fi fost un cartof fierbinte şi – adoptând reacţia obişnuită a adulţilor care aud cuvântul „păduche” – a început să se scarpine în cap. Neinfluenţat de recenta agitaţie, Jemmy s-a aşezat pe podea şi a început să mănânce o prăjitură pe care o ţinuse strâns în mână în tot acest timp.

— O să-ţi murdăreşti... a spus Brianna mecanic, după care a văzut cazanul din care supa se vărsase şi inundase vatra, apoi s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri. Mai ai prăjiturele? l-a întrebat ea pe Jemmy.

Cu gura plină, el a dat afirmativ din cap, a vârât mâna sub cămaşă şi i-a întins una. Brianna a examinat-o cu un ochi critic, apoi a muşcat din ea.

— Nu e rea, a spus după ce a înghiţit. Hm? l-a întrebat pe Roger şi i-a întins ce mai rămăsese din prăjitură.

Roger a vârât bucata în gură cu o mână, folosind-o pe cealaltă ca să se uite prin părul lui Jemmy.

— S-au răspândit peste tot, a constatat el. În apropiere de casa familiei Sinclair, am văzut cel puţin şase băieţi tunşi toţi ca nişte deţinuţi. Va trebui să te radem în cap şi pe tine, a spus el, zâmbindu-i lui Jemmy şi răscolindu-i părul.

Auzind sugestia, faţa băiatului s-a luminat brusc.

— O să fiu chel ca bunica?

— Chiar mai chel, l-am asigurat eu scurt.

De fapt, părul meu avea deja vreo cinci centimetri, deşi ondularea îl făcea să pară mai scurt şi mici vârtejuri îmi învăluiau capul.

— Să-l *radem*? s-a cutremurat Brianna şi s-a întors spre mine. Nu există altă metodă de a scăpa de păduchi?

M-am uitat la capul lui Jemmy, analizând situaţia. Avea părul la fel de des şi uşor ondulat ca mama şi bunicul lui. Am aruncat o privire spre Jamie care, cu o mână în vasul cu apă, mi-a zâmbit. Ştia din experienţă cât timp era necesar pentru a pieptăna un păr atât de lung ca să scoţi lindinii; o

32 Joc de cărţi în care scopul este de a reuni o familie, formată de obicei din patru persoane (n. tr.).

făcusem pentru el de multe ori. A clătinat din cap.

— Tundeţi-l, a spus el. Nu avem cum să ţinem liniştit un copil atât de mic suficient timp ca să-l pieptănăm.

— Am putea folosi *untură,* am sugerat eu cu îndoială. Îi ungem capul cu untură sau cu grăsime de urs câteva zile. Asta ar sufoca păduchii. Ori măcar putem spera.

— Câh!

Brianna s-a uitat cu neplăcere la capul fiului ei, pesemne anticipând dezastrul pe care l-ar fi creat printre haine şi aşternuturi dacă i s-ar fi permis să umble cu capul acoperit cu untură.

— Oţetul şi un pieptăn fin îi pot scoate pe cei mari, am spus, apropiindu-mă să mă uit la linia fină, de culoare albă, a cărării din părul roşcat al lui Jemmy. Însă aşa nu scoatem lindinii; va trebui să-i extrageţi cu unghiile, altfel trebuie să aşteptaţi până când eclozează ca să îi scoateţi prin pieptănare.

— Îl radem în cap, a spus Roger. Niciodată nu poţi elimina ouăle; trebuie s-o faci din nou la fiecare câteva zile, iar dacă-ţi scapă câţiva suficient de mari ca să sară...

A zâmbit şi a azvârlit o firimitură de prăjitură de pe unghia degetului mare; aceasta a aterizat pe fusta Briannei, iar ea s-a uitat urât la Roger, îndepărtând-o cu palma.

— Ne-ai fost de mare ajutor!

Şi-a muşcat buza încruntându-se, după care, fără să vrea, a dat aprobator din cap.

— Bine, înseamnă că nu avem încotro.

— Îi va creşte la loc, am asigurat-o eu.

Jamie s-a dus la etaj să aducă briciul; eu am mers în camera medicală ca să găsesc foarfeca chirurgicală şi o sticlă cu ulei de lavandă pentru arsura de la degetul lui Jamie. Când m-am întors, Bree şi Roger stăteau cu capetele lipite, deasupra unui lucru care arăta ca un ziar.

— Ce-aveţi acolo? am întrebat eu şi m-am apropiat pentru a privi peste umărul Briannei.

— Primul efort tipografic al lui Fergus.

Roger mi-a zâmbit şi a mişcat ziarul ca să pot citi şi eu.

— Ni l-a trimis printr-un negustor care l-a lăsat la Sinclair pentru Jamie.

— Serios? Minunat!

Mi-am întins gâtul ca să văd mai bine şi am simţit un mic fior când am dat cu ochii de titlul scris cu litere îngroşate în partea de sus a paginii:

THE NEW BEM UNION

Apoi m-am uitat mai atent.

— *Onion*[33]*?* am întrebat eu, clipind nedumerită. Ceapa?

— Mda, el explică alegerea cuvintelor, a spus Roger, arătând spre rubrica *Observaţiile proprietarului,* scrise cu litere frumos decorate în centrul paginii, legenda fiind susţinută de doi heruvimi care pluteau. Porneşte de la ceapa care are multe straturi, asta înseamnă complexitate, înţelegi, şi – şi-a plimbat degetul de-a lungul rândului – *tonul pătrunzător şi savoarea discursului raţional vor domina întotdeauna acest ziar, spre informarea completă şi amuzamentul cumpărătorilor şi al cititorilor noştri.*

— Bag de seamă că face deosebire între cumpărători şi cititori, am remarcat eu. Tipic franţuzesc!

— Aşa e, m-a aprobat Roger. Unele articole au un ton clar galic, dar se vede că Marsali a avut ceva de spus. Desigur, cele mai multe dintre reclame sunt scrise de oamenii care le-au comandat.

A arătat spre un mic anunţ care suna aşa: *Pierdut pălărie. Dacă e găsită în stare bună, rog să fie înapoiată posesorului, S. Gowdy, New Bem. Dacă nu e în stare bună, o puteţi purta.*

Jamie a sosit cu briciul exact la timp ca să audă anunţul şi a râs laolaltă cu noi. A arătat cu degetul în josul paginii, spre alt articol.

— Da, e bun, dar cred că preferatul meu e „Colţul poetului”. Imposibil ca Fergus să fi făcut aşa ceva, nu se pricepe deloc la rime. Credeţi că Marsali l-a scris ori e vorba de altcineva?

— Citeşte cu voce tare, l-a invitat Brianna, cedându-i cu regret ziarul lui Roger. Eu vreau să-l tund pe Jemmy înainte s-o ia la fugă şi să împrăştie păduchii peste tot în Fraser’s Ridge.

Resemnată în privinţa tunsului, Brianna nu a mai şovăit.

---

33 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe ortografierea asemănătoare a cuvintelor *union* (uniune) şi *onion* (ceapă) (n. tr.).

A legat un ştergar în jurul gâtului lui Jemmy şi a apucat cu hotărâre foarfeca, trimiţând o ploaie de şuviţe de aurii şi castanii pe podea. În acest timp, Roger citea cu voce tare şi accente dramatice:

Privind recenta lege împotriva
Vânzării de băuturi spirtoase etc.
Spune-mi – cum să-nţeleg c-aproape din nimic,
Această lege vorbeşte despre un bine public?
Nu tocmai. Eu resping ideea:
Pentru că, aşa cum toţi ştim, şi eu zic
Ca, dintre două păcate, să-l alegem pe cel mai mic,
Şi părerea mea-i corectă, exact aşa cum zic.
Să spun că-n cercetare-ar apărea
Zece bulendre ce murit-au an de an
Fiindc-au băut prea în avan
Mii de nevinovaţi trebuie împinşi atunci
Spre disperare şi să-şi piardă pâinea
Pentru a-ndrepta o-asemenea prostie, aşa?
Nimeni nu mă poate acuza că-ncurajez păcatul.
Sau că aş propovădui ginul şi băutul;
Dar, umil, gândiţi-vă la acest plan,
Deşi gândit cu cea mai mare grijă,
Nu-i potrivit cu al Atotputernicei Dreptăţi.
De e să dăm Scripturilor crezare,
Când păcatul Sodomei cerea o Răzbunare,
Zece – nţelepţi cerut-au amânare
Şi l-au făcut pe Domnul s-arate îndurare.
Acuma însă, zece desfrânaţi pe faţă
Pe unii epicurieni rău îi mai mâhnesc şi mână
O jumătate de oraş către o sigură ruină.

— Nimeni nu mă poate acuza că-ncurajez păcatul. Sau că aş Propovădui Ginul şi băutul, a repetat Bree chicotind. Sper că băgaţi de seamă că el – sau ea – nu aduce vorba de whisky. Dar ce înseamnă buleandră? Hop, stai liniştit, copile!

— Târfă, a răspuns Jamie cu un aer absent, în timp ce ascuţea briciul pe o bucată de piele şi citea peste umărul lui Roger.

— Ce e aia târfă? a întrebat Jemmy, radarul lui detectând în mod firesc singurul cuvânt nepotrivit care apăruse în

discuţie. E sora lui Richie?

Charlotte, sora lui Richard Woolam, era o tânără foarte atrăgătoare şi o foarte credincioasă membră a comunităţi quakerilor. Jamie a făcut schimb de priviri cu Roger şi a tuşit.

— Nu, nu cred, flăcăule, a zis el. Şi să nu mai spui asta, pentru numele Domnului! Hai, eşti pregătit să te rad?

Fără să mai aştepte răspunsul, a luat pămătuful de bărbierit şi a săpunit bine capul lui Jemmy, în acompaniament de chicote de încântare.

— Bărbiere, bărbiere, bărbiereşte un purcel, a recitat Bree, urmărind scena. Câte fire în perucă o să folosească el[34]?

— O mulţime, am răspuns eu, măturând şuviţele de păr împrăştiate pe podea şi aruncându-le în foc, sperând că asta va distruge toţi păduchii.

Ce păcat, pentru că părul lui Jemmy era frumos. Însă avea să-i crească la loc, iar tunsoarea îi scotea în evidenţă forma frumoasă a capului, rotund ca un pepene.

Jamie fredona ceva pentru sine, trăgând briciul peste pielea nepotului cu o deosebită delicateţe, de parcă ar fi bărbierit o albină.

Jemmy a întors puţin capul şi o amintire îndepărtată mi-a tăiat răsuflarea – Jamie, cu părul tuns scurt, la Paris, pregătindu-se să-l întâlnească pe Jack Randall, pregătindu-se să-l ucidă – sau să fie ucis. Apoi, foindu-se pe scaun, Jemmy s-a răsucit, iar imaginea a dispărut, înlocuită de altceva.

— Ce e asta?

M-am aplecat să mă uit mai de aproape când Jamie a tras încă o dată briciul cu o mişcare elegantă şi a aruncat ultimul cocoloş de spumă în foc.

— Ce e?

Bree a venit lângă mine şi a făcut ochii mari când a văzut pata mică, de culoare cafenie. Avea mărimea unei monede de un farthing, aproape rotundă, lângă linia părului, în partea din spate a capului, înapoia urechii stângi.

---

34 Versuri pentru preşcolari din cartea *Mother Goose's Nursery Rhymes* (n. tr.).

— Ce e asta? m-a întrebat ea, încruntându-se.

A atins pata uşor, dar Jemmy abia dacă a băgat de seamă; se tot foia, vrând să coboare de pe scaun.

— Sunt sigură că nu-i nimic, am spus după ce am examinat-o rapid. Seamănă cu ceva numit nev – un fel de aluniţă plată, de obicei inofensivă.

— Dar de unde a apărut? Nu s-a născut cu ea, sunt sigură! a protestat Brianna.

— Bebeluşii au foarte rar aluniţe, i-am explicat în timp ce desfăceam ştergarul de la gâtul lui Jemmy. Gata, ai scăpat! Du-te şi fii cuminte – o să mâncăm de seară imediat ce termin. Nu, am continuat explicaţia pentru Bree, aluniţele încep să se dezvolte de obicei în jurul vârstei de trei ani, deşi, bineînţeles, ele se pot înmulţi pe măsură ce înaintăm în vârstă.

Eliberat, Jemmy îşi masa chelia cu ambele mâini, părând încântat şi fredonând încet, pentru sine, „Char-lotte târfa, Char-lotte târfa”.

— Eşti sigură că nu e ceva grav?

Brianna rămăsese încruntată şi îngrijorată.

— Nu e periculos?

— Ei, nu-i nimic, a asigurat-o Roger, ridicând ochii din ziar. Am avut şi eu una când eram mic. Exact... aici.

Expresia feţei lui s-a schimbat brusc şi a ridicat mâna încet, ducând-o spre ceafă – puţin lângă linia părului, în spatele urechii stângi.

S-a uitat la mine şi am observat cum încerca să-şi înghită nodul din gât, iar cicatricea lăsată de ştreang părea mai întunecată, pe lângă paloarea pielii lui. Am simţit cum mi se înfioară firele de păr de pe braţe.

— Da, am spus eu, răspunzând privirii lui, şi am sperat că vocea mea nu va tremura perceptibil. Genul ăsta de semn este... deseori ereditar.

Jamie n-a spus nimic, dar a pus mâna peste a mea şi mi-a strâns-o. Jemmy stătea în patru labe şi încerca să-l scoată pe Adso de sub bancă. Avea gâtul subţire şi fragil, iar capul ras părea nepământesc de alb şi şocant de dezgolit, ca o ciupercă abia răsărită. Roger a rămas câteva clipe cu ochii la el, apoi s-a întors spre Bree.

— Cred că am luat şi eu câţiva păduchi, a spus el cu voce

cam tare.

A desfăcut şnurul de piele cu care îşi legase părul negru şi des şi s-a scărpinat viguros cu ambele mâini. Apoi a ridicat foarfeca, a zâmbit şi i-a întins-o Briannei.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, parcă aşa se zice, nu? Ajută-mă, te rog.

PARTEA A ZECEA
UNDE-I PERRY MASON CÂND AI NEVOIE DE EL?

76
O CORESPONDENŢĂ PRIMEJDIOASĂ

De la Plantaţia Mount Josiah, Colonia Virginia,
Lordul John Grey către domnul James Fraser, Esq.
Fraser's Ridge, Carolina de Nord,
A şasea zi din martie, Anno Domini 1775
Dragă domnule Fraser,

Pentru numele lui Dumnezeu, ce pui la cale? în decursul îndelungatei noastre relaţii, am constatat multe lucruri despre tine – necumpătarea şi încăpăţânarea fiind două dintre ele – dar te-am ştiut întotdeauna un om inteligent şi de onoare.

Cu toate acestea, în ciuda avertismentelor mele explicite, am descoperit numele tău pe mai multe liste cu oameni suspectaţi de trădare şi de aţâţare la rebeliune, asociaţi cu adunări ilegale, şi astfel, pasibili de a fi arestaţi. Prietene, faptul că eşti încă în libertate nu demonstrează decât lipsa actuală de trupe în Carolina de Nord, dar acest lucru se poate schimba peste noapte. Josiah Martin i-a implorat pe cei de la Londra să-l ajute, iar acest ajutor va sosi neîntârziat, te asigur.

Dacă generalul Gage nu ar fi ocupat până peste poate în Boston, iar trupele lordului Dunsmore din Virginia nu ar fi în curs de mobilizare, armata te-ar prinde în mai puţin de câteva luni. Nu te amăgi; s-ar putea ca regele să fie nechibzuit, dar guvernul a perceput, fie şi cu mare întârziere, amploarea tulburărilor din colonii şi acţionează cât de rapid se poate pentru a le suprima, înainte de a se produce daune mai grave.

Indiferent ce altceva ai putea fi, neghiob nu eşti, şi de aceea mă văd silit să presupun că îţi dai seama de

consecinţele acţiunilor tale. Dar nu ţi-aş fi prieten dacă nu ţi-aş expune situaţia în mod direct: prin acţiunile tale, îţi expui familia la cele mai mari primejdii şi-ţi aşezi capul în ştreang.

De dragul afecţiunii pe care o mai ai faţă de mine şi de dragul plăcutelor legături pe care le am cu familia ta, te implor să te depărtezi de aceste asocieri extrem de periculoase cât mai este timp.

John

Am citit întreaga scrisoare, apoi am ridicat ochii spre Jamie. Stătea la birou, cu hârtii împrăştiate peste tot în faţă, presărate cu fragmente mici, cafenii, din ceara sigiliului rupt. Bobby Higgins adusese multe scrisori, ziare şi pachete – Jamie lăsase lectura scrisorii lordului John pentru la urmă.

— Se teme foarte mult pentru viaţa ta, am spus eu, punând scrisoarea de o singură filă deasupra altora.

Jamie a dat aprobator din cap.

— Pentru un om ca el, să te referi la acţiunile regelui drept posibil „nechibzuite” este aproape totuna cu trădarea, englezoaico, a remarcat el, deşi *mi s-a părut* că glumea.

— Listele despre care vorbeşte lordul John... ştii ceva despre ele?

A ridicat din umeri şi a împuns cu degetul arătător în mormanele dezordonate de scrisori, scoţând o foaie mânjită de noroi, care, la un moment dat, fusese sigur scăpată într-o băltoacă.

— Unele de felul ăsta, bănuiesc, a spus el, apoi mi-a întins-o. Era nesemnată şi aproape ilizibilă, un denunţ feroce şi cu greşeli de ortografie, referitor la diverse *Fapte reprobabile şi persoane defrânate* – enumerate acolo – ale căror vorbe, fapte şi înfăţişare reprezentau o ameninţare la adresa tuturor celor care preţuiau pacea şi prosperitatea. După părerea autorului, acestea trebuiau *arătate ce erau,* probabil bătute, jupuite de vii, *datee prin smoală firbinte şi aşezate pe o bară* sau, în cazurile cele mai primejdioase, *spânzurate de propri căpriorii casei lui.*

— Unde-ai găsit asta? am întrebat, ţinând foaia cu două degete, apoi lăsând-o să cadă pe masă.

— În Campbelton. Cineva i-a trimis-o lui Farquard, pentru că e judecător de pace. El mi-a dat-o mie, fiindcă pe ea e menţionat numele meu.

— Chiar e?

M-am uitat la scrisul stângaci şi dezlânat

— A, da, este. *J. Frayzer.* Sigur eşti tu? La urma urmelor, mai sunt destui Fraser şi nu pe puţini îi cheamă John, James, Jacob sau Joseph.

— Destul de puţini oameni ar putea fi descrişi ca fiind *Cu păr roşcat, un cămătarar ticălos dejenerat, care se furişează în lupanare când nu e beat şi face scandaluri pe stradă.* Aşa îmi închipui.

— A, mi-a scăpat partea asta.

— E în explicaţiile din josul paginii.

A aruncat o privire scurtă şi indiferentă la foaia de hârtie.

— Eu unul cred că a scris-o Buchan, măcelarul.

— Presupunând că există cuvântul *cămătarar,* nu înţeleg unde bate autorul, doar nu ai bani de dat cu împrumut.

— În situaţia de faţă, nu cred că e nevoie ca totul să se bazeze pe strictul adevăr, englezoaico, a spus el sec. Şi, mulţumită lui MacDonald şi micuţului Bobby, există mulţi oameni care-şi închipuie că *am* bani – iar dacă nu sunt dispus să-i dau cu împrumut, ei bine, atunci înseamnă că mi-am dat averea pe mâinile speculanţilor evrei şi liberali, fiindcă vreau să distrug comerţul, spre propriul meu profit.

— Poftim?

— Asta e o variantă literară, a zis el, scotocind prin teanc şi scoţând un pergament elegant, caligrafiat cu multă grijă.

Fusese trimis unui ziar din Hilsboro şi era semnat „un prieten al justiţiei”; cu toate că nu îl numea clar pe Jamie, nu exista îndoială în privinţa subiectului denunţului.

— Părul e de vină, am spus eu, privindu-l cu ochi critici. Dacă ai purta perucă, le-ai îngreuna sarcina.

A ridicat din umeri într-un gest maliţios. Părerea obişnuită, cum că părul roşcat indică un caracter josnic şi grosolănie morală, dacă nu chiar posedare demonică, nu se limita la răuvoitorii anonimi. Cunoaşterea unor asemenea păreri – la care se adăuga aversiunea personală – era motivul pentru care nu purtase niciodată perucă şi nici nu se pudrase, nici măcar în situaţiile în care un gentilom

adevărat ar fi făcut-o.

Fără să întreb, am întins mâna spre teancul de hârtii şi am început să le frunzăresc. Jamie nu a făcut nicio încercare să mă oprească, ci a rămas nemişcat, aşteptând şi ascultând răpăitul picăturilor de ploaie pe acoperiş.

Aveam parte de o furtună puternică de primăvară, iar aerul era rece şi umed, încărcat de aromele de verde proaspăt ale pădurii, care se strecurau prin crăpăturile uşii şi ale ferestrelor. Câteodată, când auzeam şuieratul vântului printre copaci, aveam senzaţia că sălbăticia de afară voia să pătrundă şi să mărşăluiască prin casă, apoi să o mătură de pe faţa pământului, ştergând orice urmă a existenţei noastre.

Scrisorile erau foarte diverse. Unele veneau de la membrii Comitetului de Corespondenţă al Carolinei de Nord şi cuprindeau ştiri, cele mai multe din nord. Comitete ale Asociaţiei Continentale răsăriseră în New Hampshire şi în New Jersey şi începeau să preia funcţiile guvernamentale, deoarece guvernatorii regali pierduseră controlul asupra adunărilor, a tribunalelor şi a vămilor, iar restul organizaţiilor decăzuseră şi mai mult într-o dezordine totală.

Bostonul era încă ocupat de trupele lui Gage, iar unele scrisori conţineau apeluri disperate după hrană şi alte provizii care să fie trimise în ajutorul cetăţenilor de acolo. Noi trimiseserăm aproape o mie de kilograme de orz în timpul iernii, pe care cineva din neamul Woolam se angajase să le ducă până acolo, împreună cu alte trei căruţe de alimente donate de locuitorii de la Ridge.

Jamie îşi ridicase pana şi scria ceva încet, ca să nu-şi forţeze mâna.

Următoarea hârtie era un bilet de la Daniel Putnam, care circula în tot statul Massachusetts, în care se anunţa creşterea companiilor de miliţie din mediul rural şi se solicitau arme şi praf de puşcă. Biletul era semnat de vreo doisprezece oameni, fiecare dintre ei depunând mărturie privind adevărul situaţiei din oraşul în care locuia.

Se propunea organizarea unui al Doilea Congres Continental, care să se întrunească la Philadelphia, însă data nu fusese încă stabilită.

Georgia alcătuise un Congres Provincial, însă, după cum remarca triumfător autorul loialist al scrisorii: *Aici nu există niciun sentiment de nemulţumire faţă de Marea Britanie şi nici altundeva; sentimentul loialist este atât de puternic, încât doar cinci parohii din douăsprezece au trimis pe cineva la acest Congres ilegal ce urmează să aibă loc.*

Urma un exemplar foarte uzat din *Massachusetts Gazette,* din data de 6 februarie, cuprinzând o scrisoare, încercuită cu o dâră de cerneală şi intitulată *Domnia legii şi domnia oamenilor.* Era semnată *Novanglus* – am presupus că era un fel de latină vulgară şi însemna „Noul englez". Conţinea răspunsul la alte scrisori trimise de un conservator care semna, dacă e posibil aşa ceva, *Massachusettensis.*

Nu aveam idee cine putea fi autorul, dar am recunoscut câteva fraze din scrisoarea lui Novanglus, le întâlnisem în temele de demult ale lui Bree. Era John Adams, în mare formă.

— *O guvernare a legilor, nu a oamenilor,* am murmurat eu. Ce pseudonim ai folosi dacă ai scrie aşa ceva?

Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe Jamie oarecum ruşinat.

— Ai făcut *deja* asta?

— Mda, câte o scrisoare când şi când, a răspuns el, parcă apărându-se. Fără pamflete.

— Şi ce nume ţi-ai luat?

Jamie a ridicat din umeri, dorind să minimalizeze subiectul.

— *Scotus Americanus,* dar numai până găsesc unul mai potrivit. Din câte ştiu, mai sunt câţiva care folosesc numele ăsta.

— Da, e ceva. Regelui îi va fi tare greu să te descopere în mulţimea asta.

Murmurând „Massachusettensis", am ridicat următorul document.

Un bilet de la John Stuart, foarte vexat de demisia bruscă a lui Jamie, observând că *cel mai ilegal şi risipitor Congres, după cum i se spune,* al statului Massachusetts îi invitase în mod oficial pe indienii din Stockbridge să se înroleze în slujba coloniei şi anunţându-l pe Jamie că, dacă şi indienii cherokee vor da curs invitaţiei, el, John Stuart, ar fi extrem de încântat să se asigure că James Fraser va fi spânzurat

pentru trădare.

— Şi cred că John Stuart nici măcar nu ştie că ai părul roşcat, am remarcat eu, lăsând deoparte hârtia.

În ciuda încercărilor mele de a glumi pe această temă, mă cuprinsese o uşoară tulburare. Văzând totul scris negru pe alb, simţeam cum se închegau norii adunaţi în jurul nostru şi cum prima picătură rece de ploaie îmi cădea pe piele, în ciuda şalului de lână pe care îl aveam pe umeri.

În birou nu exista vatră, ci doar un mic vas cu cărbuni pe care îl foloseam ca să ne încălzim. Acum cărbunii ardeau într-un colţ. Jamie s-a ridicat, a luat teancul de scrisori şi a început să le pună pe foc, una câte una.

Am avut brusc o senzaţie de déjà vu şi parcă l-am văzut stând aproape de vatră, în salonul vărului Jared din casa de la Paris şi arzând scrisori. Scrisorile furate ale conspiratorilor iacobiţi, dispărând în vălătuci de fum alb, nori ai unei furtuni ce trecuse de mult.

Mi-am amintit ce spusese Fergus ca răspuns la instrucţiunile date de Jamie: *Ţin minte cum se desfăşoară jocul ăsta.* Şi eu ţineam minte şi am simţit că în sângele meu se formau ace de gheaţă.

Jamie a lăsat să cadă în vasul cu cărbuni şi ultimul fragment de hârtie, apoi a presărat nisip pe pagina pe care o scrisese, l-a scuturat şi mi-a întins-o. Folosise una dintre foile de hârtie specială pe care le făcuse Brianna presând pasta de cârpe şi plante între site de mătase. Era mai groasă decât hârtia obişnuită, cu textură moale şi lucioasă. Fiindcă amestecase fructe de pădure şi frunze minuscule în pastă, din loc în loc, se vedea câte o pată mică de culoare roşie, întinsă ca sângele sub umbra lăsată de conturul unei frunze.

De la Fraser’s Ridge, Colonia Carolina de Nord, A 16-a zi din martie, Anno Domini 1775, James Fraser către lordul John Grey,

De la Plantaţia Mount Josiah, Colonia Virginia

Dragul meu John,

E prea târziu.

Continuarea corespondenţei noastre nu poate fi decât un pericol pentru tine, de aceea, cu cel mai mare regret, rup

legătura dintre noi.

Crede-mă că rămân pe veci

Umilul şi afectuosul tău prieten,

Jamie

Am citit-o în tăcere şi i-am înapoiat-o. Cât a căutat ceara pentru sigiliu, am observat un pachet mic, înfăşurat în hârtie, aflat pe colţul biroului şi rămas ascuns până atunci de mormanul de scrisori şi mesaje.

— Ce-i aici?

L-am ridicat şi am constatat că era uimitor de greu pentru dimensiunile lui.

— Un cadou din partea lordului pentru micuţul Jemmy.

A aprins fitilul lumânării de ceară de la focul din vasul cu cărbuni şi l-a ţinut deasupra scrisorii îndoite.

— Un set de soldăţei de plumb, aşa mi-a spus Bobby.

77
OPTSPREZECE APRILIE

Roger s-a trezit brusc, fără să aibă habar ce îl deşteptase. Era întuneric deplin, dar aerul dădea acea senzaţie lăuntrică, neclintită, de prime ore ale zilei; lumea îşi ţinea răsuflarea înainte de zorii aduşi de vântul înteţit.

A întors capul pe pernă şi a văzut că şi Brianna era trează şi privea spre tavan; Roger a surprins mişcarea pleoapelor ei când a clipit.

Roger a mişcat mâna şi a atins-o, iar degetele ei s-au strâns în jurul mâinii lui. Un îndemn la tăcere? A rămas nemişcat, ascultând, dar nu a auzit nimic. Un cărbune a pocnit în vatră cu zgomot slab, iar Brianna şi-a înteţit strânsoarea. Jemmy s-a răsucit în pat, făcând plapuma să foşnească, a scos un scâncet slab, după care a tăcut. Noaptea era netulburată.

— Ce e? a întrebat Roger cu glas reţinut.

Ea nu s-a întors să îl privească, avea ochii aţintiţi asupra ferestrei, un dreptunghi cenuşiu, abia vizibil.

— Ieri a fost 18 aprilie, a spus Brianna. A venit momentul.

Avea glasul calm, dar în el exista ceva ce l-a făcut pe Roger să se tragă mai aproape de ea, astfel că au rămas întinşi unul lângă altul, atingându-se de la umeri până la labele picioarelor.

Undeva la nord de ei, în noaptea friguroasă de primăvară, se strângeau oameni. Opt sute de soldaţi britanici, gemând şi blestemând în timp ce se îmbrăcau la lumina lumânărilor. Cei care se culcaseră s-au trezit auzind toboşarii care treceau prin dreptul caselor, al depozitelor şi al bisericilor unde fusese încartiruită armata, iar cei care nu avuseseră un asemenea noroc ieşeau împleticindu-se după ce băuseră şi jucaseră zaruri, dezlipindu-se de lângă vetrele din taverne, din braţele calde ale femeilor, îşi căutau cu disperare cizmele şi armele, ieşeau câte doi, trei sau patru, mormăind şi zăngănindu-şi armele pe străzile cu noroi îngheţat, îndreptându-se spre locul de adunare.

— Am crescut în Boston, a spus Brianna încet, ca într-o conversaţie banală. Fiecare copil din Boston a învăţat

poezia asta în timpul şcolii. Eu am învăţat-o când eram în clasa a cincea.

— *Ascultaţi bine, copii, doar aşa veţi afla / De Paul Revere care-n noapte gonea*[35].

Roger a zâmbit, închipuindu-şi-o pe Brianna purtând uniforma şcolii parohiale Sfântul Finbar: sarafan albastru, bluză albă şi şosete până la genunchi. Văzuse cândva fotografia ei din clasa a cincea; arăta ca un tigru mic şi fioros, zbârlit, pe care vreun maniac îl îmbrăcase cu haine de păpuşă.

— Asta e. *În şaptezeci şi cinci pe-aprilie optşpe, / Acum, când doar prea puţini mai trăiesc / Cine-şi mai aduce aminte de-acel an şi de-acea zi?*

— Prea puţini, a repetat Roger încet.

Cineva – dar cine? Vreo gospodină, care trăgea cu urechea la ordinele date de comandanţii britanici încartiruiţi în casa ei? Vreo hangiţă, care le servea căni cu rom îndoit cu apă unor sergenţi? Era imposibil să se păstreze secretul, mai ales când opt sute de soldaţi erau mobilizaţi. Cineva trimisese veşti din oraşul ocupat, potrivit cărora britanicii intenţionau să sechestreze armele şi praful de puşcă din Concord şi, totodată, să îi aresteze pe Hancock şi pe Samuel Adams – fondatorul Comitetului de Siguranţă, oratorul provocator. Se zvonea că liderii *rebeliunii trădătoare* se aflau în Lexington.

Opt sute de soldaţi ca să captureze doi oameni? Ciudată discordanţă. Şi totuşi, un argintar şi amicii lui, alarmaţi de aceste ştiri, porniseră prin noaptea îngheţată. Bree a continuat:

I-a spus prietenului: englezii de-or porni
Pe mare sau uscat în seara asta, un felinar s-atârni
În a bisericii clopotniţă drept semnal de lumini,
Unul, de-o fi pe-uscat, şi două, de va fi pe mare;
Şi eu voi sta pe ţărmul opus în aşteptare,
Gata s-alerg pe cal şi-alarma s-o transmit
În satele din Middlessex şi-n orice fermă s-o trimit,

35 *Goana prin noapte a lui Paul Revere,* poem scris în 1860 de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882).

Ca fiecare om din ţară să fie cu arma pregătit.

— Nu se mai scriu astfel de poezii, a spus Roger.

Însă dincolo de cinismul lui, i-a fost imposibil să nu vadă aburii scoşi de răsuflarea precipitată a calului, albă în întuneric şi peste apă, steluţa unui felinar, aflată sus, deasupra oraşului adormit. Şi apoi, alt oraş.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat el.

Rămas bun şi-a luat şi apoi, chitit,
Către Charleston în tăcere a vâslit.
Iar la răsăritul lunii a zărit, nu chiar aproape,
O corabie uriaşă ce se legăna pe ape.
Era însă Somerset, un crucişător englez,
Vas-fantomă, lemnele de arboradă în lumină arătau
Ca gratii de închisoare ce pe mulţi îi aşteptau;
Iar coca-ntunecată părea mult amplificată în oglinda mării reflectată.

— Mda, nu sună chiar rău, a spus el cu glas măsurat. Îmi place fragmentul despre Somerset. O descriere foarte pitorească.

— Ia mai taci! a replicat Brianna şi l-a lovit cu piciorul, dar nu violent. Vorbeşte apoi despre prietenul lui, care...

Cutreieră şi-ascultă, ici şi niciunde...

Roger a pufnit, iar Brianna l-a lovit din nou cu piciorul.

Până când în tăcerea din jur aude
A soldaţilor adunare la uşi de cazarmă
Şi zgomot de arme şi tropot şi larmă
De grenadieri ce păşesc apăsat,
Mergând spre ţărmul de vase-nţesat.

Roger o vizitase pe Brianna la Boston într-o primăvară. La mijlocul lunii aprilie, copacii nu ar fi avut decât o idee de verde, crengile lor fiind desfrunzite, profilate pe cerul albastru-deschis. Nopţile erau încă friguroase, însă frigul primise atingerea vieţii, iar prospeţimea se făcea simţită prin aerul încă îngheţat.

— Apoi vine partea plicticoasă despre prietenul care urcă

treptele până în turla bisericii, dar îmi plac versurile următoare.

Glasul Briannei, deja molcom, a mai scăzut puţin, devenind o şoaptă:

Şi zăceau morţii într-un ţintirim
Pe dealul unde, în noapte, fuseseră-adunaţi,
Într-o tăcere profundă cufundaţi,
Încât a auzit, ca santinelă-n ritm,
Un vânt de noapte veghetor, care cutreiera
De la un cort la altul, mereu se furişa.
Părând că tot şopteşte: Totu-i bine!
Dar preţ de-o clipă simte vraja care ţine
De loc şi oră şi de groaza tăinuită
În clopotniţă şi-n morţi înfăptuită;
Pentru că gândurile-i sunt brusc îndreptate
De către-un lucru ce se află departe,
Acolo unde fluviul lărgit în golf se revarsă,
O dungă-ntunecată, parcă arsă,
Plutind pe apa mări precum o punte trasă.

— Urmează multe versuri despre felul cum bătrânul Paul îşi omoară timpul aşteptând semnalul, a continuat Brianna, renunţând la şoaptele dramatice şi revenind la tonul normal al vocii. Însă, în cele din urmă, el apare şi apoi...

Un zvon de copite pe-o stradă din sat,
Siluetă sub lună, o formă în beznă,
Şi-o scânteie-a sărit dintre pietre-n acea goană,
Când calul în mare galop s-a lansat
Doar atât! Prin lumină şi beznă în noaptea cea grea
Şi soarta naţiunii de-un fir atârna.
Iar din scânteia născută-n galopul turbat
S-a trezit vâlvătaia ce curând s-a-nălţat.

— Asta sună într-adevăr bine, a comentat Roger şi mâna i s-a arcuit peste coapsa Briannei, puţin deasupra genunchiului, ca să se ferească de o nouă lovitură de picior, însă ea a rămas nemişcată. Ţii minte şi restul?

— El merge de-a lungul râului Mystic, a spus Brianna,

ignorându-l, iar apoi sunt trei strofe, când el trece prin oraşe:

Ceasul din sat arăta miez de noapte
Spre Milford când podul l-a trecut.
Cânt de cocoşi a auzit departe
Şi-a auzit la ferme câini lătrând
Şi a simţit negura udă dinspre râu curând,
Ce se înalţă după ce soarele a coborât.
Era ora unu după ceasul din sat,
Când în Lexington a intrat.
Şi a văzut girueta atent poleită
Răsucindu-se în lumina lunii când trecu
Şi ferestrele sălii de-ntruniri, oarbe şi goale,
Uitându-se spre el cu priviri spectrale,
Ca şi cum şi ele-ar fi stat, spăimoase,
Simţind tot sângele ce-avea să se verse.

— *Era ora două după ceasul din sat* – şi da, aud ceasul sunând în primele versuri, stai liniştit!

De fapt, Roger îşi ţinuse răsuflarea, pentru că nu voise s-o întrerupă pe Brianna, şi abia în acel moment şi-a dat seama de asta.

Era ora două dimineaţă după ceasul din sat,
Când a ajuns pe podul spre-oraşul Concord,
A auzit behăit de multe, multe oi,
Şi cântec de păsări printre copaci,
Apoi a simţit atingerea brizei de dimineaţă
Trecând peste uscata şi brumata fâneaţă
Şi unii erau liniştiţi şi-adormiţi în patul lor,
Cine de la pod avea să fie primul căzut,
Care-n acea zi va muri doborât,
Străpuns de o bilă de muschetă engleză?

— *Restul îl ştii,* a rostit Brianna, s-a oprit brusc şi l-a strâns de mână. Aspectul nopţii se schimbase de la un moment la altul. Încremenirea de la orele mici se spulberase, iar o boare de vânt trecea printre copaci. Dintr-odată, noaptea căpătase viaţă, dar acum dispărea,

năpustindu-se către zori.

Chiar dacă nu ciripeau cu vioiciune, păsările erau treze; se auzea o chemare subţire şi plăcută, repetată mereu, în pădurea din apropiere. Iar dincolo de mirosul apăsător şi stătut al focului, Roger a inspirat aerul curat şi neatins al dimineţii şi inima i-a bătut cu putere.

— Povesteşte-mi restul, a şoptit el.

A văzut umbrele oamenilor printre copaci, a auzit ciocănituri discrete la uşi, discuţiile agitate, purtate cu glas scăzut şi, în tot acel timp, lumina dinspre răsărit sporea. A auzit clipocitul apei şi scârţâitul vâslelor, sunetele vacilor neliniştite ce aşteptau să fie mulse şi, în adierea ce se înteţea, a simţit mirosul oamenilor, dornici de somn şi lipsiţi de hrană, duhnind a praf de puşcă şi a oţel.

Şi, fără să-şi dea seama, şi-a smuls mâna din cea a soţiei, s-a rostogolit peste ea şi, ridicându-i cămaşa de noapte peste coapse, a posedat-o grăbit, împărtăşind indirect acel îndemn de a zămisli care însoţeşte prezenţa iminentă a morţii.

A rămas deasupra ei tremurând, în timp ce sudoarea i se usca pe spinare în adierea venită dinspre fereastră, iar inima îi bătea nebuneşte. Pentru acela. Pentru cel care va cădea primul. Sărmanul naiv care poate nu îşi posedase soţia pe întuneric, profitând de şansa de a o lăsa grea, pentru că nu bănuia ce avea să se întâmple în zori. În această dimineaţă.

Brianna stătea sub el; i-a simţit răsuflarea şi coastele puternice, care se înălţau chiar şi sub greutatea lui.

— Ştii restul, a şoptit ea.

— Bree, a spus Roger foarte încet. Mi-aş vinde sufletul ca să fiu acum acolo.

— Sst, a făcut ea, dar a ridicat o mână şi a aşezat-o pe spatele lui, ca un fel de binecuvântare.

Au rămas nemişcaţi, urmărind lumina cum creştea treptat şi păstrând tăcerea.

*

Liniştea a fost spartă un sfert de oră mai târziu de zgomot de paşi grăbiţi şi de o bătaie în uşă. Făcând ochii

mari, Jemmy a sărit dintre cearşafuri precum cucul dintr-un ceas. Iar Roger s-a ridicat, trăgându-şi grăbit în jos cămaşa de noapte.

Era unul dintre fraţii Beardsley, tras la faţă şi palid în lumina cenuşie.

— Naşte Lizzie, vino repede! i-a strigat el Briannei, fără să-i dea atenţie lui Roger.

Apoi s-a repezit spre casa mare, unde fratele lui, ajuns pe verandă, făcea gesturi disperate. Brianna s-a îmbrăcat în grabă şi a ieşit furtunos din cabană, lăsându-l pe Roger să se ocupe de Jemmy. Şi-a întâlnit mama, şi ea îmbrăcată la nimereală, dar având trusa medicală atârnată pe umăr. Păşea grăbită pe poteca îngustă care trecea prin dreptul serei şi al grajdului şi ducea spre pădure, unde se găsea cabana fraţilor Beardsley.

— Ar fi trebuit să coboare săptămâna trecută, a spus Claire printre gâfâieli. Doar i-am spus asta...

— Şi eu i-am spus. Dar ea...

Brianna a renunţat să mai vorbească. Gemenii le lăsaseră mult în urmă, pentru că alergaseră printre copaci ca nişte cerbi, ţipând şi chiuind, dar Brianna nu şi-a dat seama dacă făceau asta din cauza emoţiei provocate de iminenţa paternităţii sau fiindcă voiau s-o anunţe pe Lizzie că erau în drum spre ea.

Pe Claire o îngrijorase malaria de care suferea Lizzie. Şi totuşi, umbra galbenă care se lăsase atât de des până atunci peste fată dispăruse cu totul în perioada sarcinii; Lizzie înflorise.

Cu toate acestea, Brianna a simţit un gol în stomac când a văzut cabana familiei Beardsley. Pieile fuseseră scoase afară, stivuite în jurul căsuţei ca nişte baricade, iar mirosul lor i-a adus în minte preţ de o clipă imaginea îngrozitoare a cabanei familiei MacNeill, cotropită de moarte.

Însă uşa era deschisă şi nu se vedeau muşte. S-a silit să rămână o clipă în urmă, pentru a o lăsa pe Claire să intre prima, apoi s-a grăbit s-o urmeze – şi a constatat că sosiseră prea târziu.

Lizzie stătea într-un alcov din blănuri însângerate şi clipea uluită spre pipernicitul, rotunjorul şi mânjitul de sânge prunc, care o privea cu exact aceeaşi expresie,

având gura căscată de uimire.

Prea emoţionaţi şi speriaţi ca să vorbească, Jo şi Kezzie se strângeau în braţe. Cu coada ochiului, Brianna i-a observat cum deschideau şi închideau gura ritmic şi i-a venit să râdă, însă s-a abţinut şi s-a dus alături de mama ei, lângă pat.

— A ţâşnit pur şi simplu! tocmai spunea Lizzie uitându-se un moment la Claire, dar mutându-şi imediat privirea fascinată înapoi spre copil, de parcă s-ar fi aşteptat ca el – şi da, era băiat – să dispară la fel de repede precum venise pe lume. M-a durut spatele cumplit, toată noaptea trecută şi n-am putut dormi, iar băieţii m-au masat pe rând, dar nu mi-a fost de folos, iar dimineaţă, când m-am dus la privată, mi s-a rupt apa, aşa cum aţi spus, doamnă! De aceea, le-am zis lui Jo şi lui Kezzie să vă aducă degrabă, dar n-am ştiut ce să fac în continuare. Aşa că m-am apucat să frământ aluat ca să fac prăjituri cu mălai pentru masa de dimineaţă – a făcut semn cu mâna spre masa pe care se aflau un castron cu făină, o cană cu lapte şi două ouă – şi după aceea am simţit dorinţa îngrozitoare să...

A roşit atât de tare, că faţa ei a căpătat culoarea bujorilor.

— În fine, n-am putut ajunge nici la oala de noapte. Doar m-am lăsat pe vine lângă masă şi apoi, poc! Copilul era pe podea, lângă mine!

Claire ridicase pruncul şi gângurea spre el ca să-l liniştească, examinându-l în acelaşi timp. Lizzie pregătise din vreme o pătură tricotată cu grijă din lână de miel, pe care o vopsise cu indigo. Claire privi împletitura curată, după care scoase din trusa ei o bucată de flanel moale, pătată. Înfăşă copilul în ea şi i-l întinse Briannei.

— Ţine-l puţin, te rog, cât mă ocup de cordonul ombilical, îi spuse, scoţând foarfeca şi aţa din trusă. Apoi poţi să-l cureţi puţin – am aici o sticlă cu ulei – cât mă ocup de Lizzie. Iar voi doi, a adăugat, uitându-se cu severitate la fraţii Beardsley, ieşiţi afară!

Bebeluşul s-a mişcat brusc în faşă, făcând-o pe Brianna să tresară când, pe neaşteptate, şi-a amintit cu precizie mâinile şi picioarele minuscule împingând dinăuntru: o lovitură în ficat, mişcarea lichidului şi schimbarea de poziţie

când capul sau fesele o apăsau în curbura tare şi netedă de sub coaste.

— Bună, micuţule! a spus ea încet, aşezându-l pe umăr.

Copilul mirosea puternic şi ciudat a mare, aşa i s-a părut, şi bizar de proaspăt în comparaţie cu mirosul pătrunzător şi acru al pieilor stivuite afară.

— Oo!

Lizzie a scos un ţipăt de spaimă când Claire a apăsat-o pe pântec, după care a urmat un sunet produs de alunecare. Brianna şi-a amintit cu acuitate şi acest lucru; placenta alunecoasă, de culoarea ficatului, completarea naşterii, aproape liniştitoare în timp ce trecea peste ţesuturile atât de chinuite, cu o senzaţie de finalitate paşnică. Totul se încheiase, iar mintea uimită începea să înţeleagă ce însemna supravieţuirea.

Dinspre uşă s-a auzit un icnet, aşa că a ridicat ochii şi i-a văzut pe gemenii Beardsley alături, cu ochii mari cât cepele.

— Afară! a spus ea ferm, gesticulând.

Cei doi au dispărut imediat, lăsând-o cu sarcina distractivă de a curăţa şi a unge cu ulei mâinile şi picioarele care se agitau, dar şi corpul cutat al copilului. Era un copil mic, dar cu forme rotunjite; avea faţa rotundă, ochi foarte rotunzi pentru un nou-născut – nu plânsese deloc, dar sigur era treaz şi alert – şi un pântec rotund, din care apărea restul de cordon ombilical de culoare violetă.

Privirea lui uimită nu se stinsese; se holba la ea serios ca un peşte, deşi Brianna simţea zâmbetul larg de pe propria faţă.

— Eşti tare drăgălaş! i-a spus ea.

El a plescăit din buze într-un mod ce părea a sugera gândirea şi apoi s-a încruntat.

— Îi e foame! a strigat Brianna peste umăr. Eşti pregătită?

— Pregătită? a întrebat Lizzie cu glas răguşit. Cum Maica Domnului să fii pregătită pentru aşa ceva?

Asta le-a făcut pe Claire şi pe Brianna să râdă nestăpânit.

Totuşi, Lizzie a întins mâinile după ghemotocul înfăşat în pătura albastră şi l-a adus nesigură la sân. Au urmat bâjbâieli şi scâncetele din ce în ce mai neliniştite ale nou-

născutului, însă, în cele din urmă, s-a stabilit o legătură firească, ceea ce a făcut-o pe Lizzie să scoată un ţipăt scurt de uimire, după care toată lumea a oftat uşurată.

Brianna şi-a dat seama că, în afara cabanei, se purta de ceva vreme o conversaţie – se auzeau bărbaţi vorbind în mod voit cu voce scăzută, într-o revărsare derutată de speculaţii şi uimiri.

— Cred că îi putem lăsa să intre. Şi pune tava pe foc, te rog.

Zâmbindu-le cu bunătate mamei şi copilului, Claire s-a apucat să frământe aluatul care fusese neglijat.

Brianna a scos capul pe uşa cabanei şi i-a văzut pe Jo şi pe Kezzie, pe tatăl ei, pe Roger şi pe Jemmy, strânşi la un loc, la mică distanţă. Toţi au ridicat privirile când s-a deschis uşa, având pe feţe expresii ce mergeau de la o mândrie ruşinată până la simplul entuziasm.

— Mamă! Copilul e aici?

Jem s-a năpustit înainte, împingând-o din cale ca să intre în cabană, dar ea l-a prins de guler.

— Da. Poţi veni să-l vezi, dar să păstrezi liniştea. E abia născut şi n-ar fi cazul să-l sperii, înţelegi?

— „Să-l” sperie? a întrebat unul dintre gemenii Beardsley, cu emoţie. E băiat?

— Ţi-am spus eu! a zis fratele lui, împungându-l cu cotul în coaste. Ţi-am spus că am văzut o puţulică!

— Nu se spune „puţulică” în faţa doamnelor, l-a admonestat Jem cu severitate, întorcându-se încruntat spre el. Şi mama a spus să tăceţi!

— Aha, a spus ruşinat unul dintre gemeni. A, da, sigur.

Mişcându-se cu o precauţie exagerată, care a făcut-o pe Brianna să râdă, dar s-a abţinut, gemenii au intrat în casă în vârful picioarelor, urmaţi de Jem, pe umărul căruia Jamie îşi ţinea hotărât o mână, şi de Roger.

— Lizzie e bine? a întrebat el încet, oprindu-se cât să o sărute.

— E puţin depăşită de situaţie, cred, dar se simte bine.

De fapt, Lizzie şedea în pat, iar părul ei blond şi moale era pieptănat şi strălucea în jurul umerilor. Le zâmbea fericită lui Jo şi lui Kezzie, care au îngenuncheat lângă patul ei şi i-au zâmbit cu gura până la urechi.

— Fie ca binecuvântarea Fecioarei şi a Sfântului Columba să te apere, tânără doamnă, a spus Jamie în gaelică pe un ton oficial, făcând o plecăciune în faţa ei, şi fie ca iubirea de Hristos să te ajute ca mamă! Fie ca laptele să izvorască din sânii tăi ca apa din stânci şi fie să rămâi în siguranţă în braţele – a tuşit scurt şi s-a uitat la gemenii Beardsley – soţului tău.

— Dacă nu poţi spune „puţulică”, de ce poţi spune „sâni”? a întrebat Jemmy, vădit interesat.

— Nu poţi, decât dacă e vorba de o rugăciune, l-a lămurit tatăl lui. Bunicul o binecuvânta pe Lizzie.

— Aha. Şi există şi rugăciuni în care să fie vorba de puţulică?

— Sunt convins că da, i-a răspuns Roger, având grijă să evite privirea Briannei, dar astea nu se rostesc cu voce tare. Ce-ar fi să te duci s-o ajuţi pe bunica să pregătească micul dejun?

Grăsimea din tava de fier sfârâia, iar mirosul aromat al aluatului a invadat încăperea când Claire a început să aşeze bucăţi din el pe metalul încins.

După ce au felicitat-o pe Lizzie, Jamie şi Roger s-au retras puţin, pentru a oferi familiei câteva momente de răgaz – deşi cabana era atât de mică, încât abia dacă era loc pentru toţi cei dinăuntru.

— Eşti foarte frumoasă, a şoptit extaziat Jo – ori poate Kezzie – atingându-i părul cu degetul arătător. Lizzie, arăţi ca o lună nouă.

— Te-a durut rău, scumpa mea? a murmurat Kezzie – sau probabil Jo – mângâindu-i dosul mâinii.

— Nu prea tare, a răspuns ea, mângâindu-l pe Kezzie pe mână, apoi întinzându-se pentru a cuprinde obrazul lui Jo în palmă. Uitaţi-vă! Nu e cea mai frumoasă făptură pe care aţi văzut-o vreodată?

Copilul supsese pe săturate, iar acum adormise; a dat drumul sfârcului şi s-a rostogolit în braţele mamei lui ca un pârş, ţinând gura întredeschisă.

Gemenii au scos sunete asemănătoare de veneraţie şi s-au uitat cu ochi ca de căprioară la fiul lor – al lor, cum altfel puteai să spui? s-a gândit Brianna.

— Vai, ce degete mici!

Kezzie – sau Jo – a oftat, atingând pumnişorii rozalii cu degetul lui murdar.

— E întreg? a întrebat Jo – sau Kezzie. Te-ai uitat?

— Da, l-a asigurat Lizzie. Poftim – vrei să-l ţii puţin în braţe?

Fără să aştepte răspuns, a aşezat copilul înfăşat în braţele lui. Indiferent care dintre gemeni ar fi fost, el a părut în acelaşi timp emoţionat şi înspăimântat, aşa că s-a uitat cu disperare spre fratele său, căutând sprijin.

Admirând scena, Brianna l-a simţit pe Roger în spatele ei.

— Nu-i aşa că sunt simpatici? a spus ea în şoaptă, atingându-i mâna.

— Da, a răspuns el, cu o voce în care s-a simţit un zâmbet. Îndeajuns să te facă să vrei încă unul, nu?

A fost o remarcă nevinovată; Brianna şi-a dat seama că el nu făcuse nicio aluzie – însă el a perceput ecoul şi a tuşit, după care i-a eliberat mâna.

— Poftim – în cinstea lui Lizzie.

Claire a întins către Jem tava cu prăjiturele unse cu unt şi cu miere.

— Îi mai e cuiva foame?

Năvala generală stârnită ca răspuns i-a permis Briannei să-şi ascundă simţămintele, însă ele persistau – şi erau dureros de clare, chiar dacă păreau încâlcite.

Da, *voia* încă un copil, s-a gândit ea privind aprig spatele neştiutor al lui Roger. În clipa în care ţinuse nou-născutul în braţe, îl dorise cu un dor al cărnii care depăşea setea sau foamea. Şi ar fi vrut foarte mult să-l învinuiască pe el că asta încă nu se întâmplase.

Fusese o încercare uriaşă, un adevărat salt peste abisul cunoaşterii, ca să renunţe la seminţele de *dauco,* acele fragile granule de protecţie. Însă o făcuse. Şi nimic. Mai apoi se gândise neliniştită la ceea ce îi povestise Ian despre soţia lui şi chinurile lor de a concepe un copil. Adevărat, ea nu avusese parte de vreo pierdere de sarcină şi era profund recunoscătoare pentru asta. Însă ceea ce îi spusese el, cum că partidele lor de amor deveniseră cumva mecanice şi disperate, *asta* începea să o pândească precum un spectru îndepărtat. Situaţia încă nu devenise atât de gravă, dar de cele mai multe ori, când ajungea în braţele lui Roger, se

gândea: *Acum? De data asta se va întâmpla?* Dar nu se întâmpla niciodată.

Ţinându-şi capetele lipite, urmărind cu degetele liniile rotunjoare ale feţei copilului care dormea şi punându-şi cu voce tare întrebarea idioată cu cine semăna mai mult, gemenii se obişnuiau cu nou-născutul.

Uitând de sine, Lizzie devora cea de-a doua farfurie cu prăjiturele de mălai, la care primise şi cârnaţi făcuţi la grătar. Mirosul lor era minunat, dar Briannei nu-i era foame.

Era bine că ştiau sigur, îşi spuse, urmărindu-l pe Roger cum ia în braţe pruncul, clipă în care faţa lui smeadă s-a înseninat. Dacă ar mai fi existat vreo îndoială că Jemmy era copilul lui, Roger s-ar fi învinovăţit, aşa cum făcuse Ian, şi ar fi socotit că avea o problemă. Pe când aşa...

Se întâmplase ceva cu *ea?* s-a întrebat Brianna, neliniştită. Naşterea lui Jemmy tulburase ceva?

În acele momente, copilul era în braţele lui Jamie, care ţinea o mână ca un căuş pentru capul lui mic şi rotund, zâmbind cu expresia de afecţiune şi drăgălăşenie atât de tipică pentru bărbaţi. Brianna tânjea să vadă aceeaşi expresie pe faţa lui Roger, ţinând în braţe copilul lui nou-născut.

— Domnule Fraser.

Sătulă în cele din urmă, după ce mâncase cârnaţii, Lizzie a lăsat deoparte farfuria şi s-a aplecat în faţă, ridicând privirea serioasă către Jamie.

— Tata... El... el ştie?

Privirea i se tot îndrepta spre uşa din spatele lui.

— O, a făcut Jamie şi i-a întins copilul cu grijă lui Roger, profitând de ocazie ca să găsească o modalitate mai puţin supărătoare de a comunica adevărul.

— Da, ştie că urmează să naşti, a răspuns el cu fereală. I-am zis.

Şi totuşi, nu venise. Lizzie a strâns din buze şi o undă de nefericire i-a umbrit faţa luminoasă.

— Domnule, n-ar trebui ca noi... unul dintre – să meargă să-l anunţe? a întrebat şovăitor unul dintre gemeni. Să-i zicem că s-a născut copilul, adică... şi că Lizzie se simte bine.

Jamie a ezitat, nefiind întru totul sigur dacă era o idee

bună ori nu. Palid la faţă, cu un aer bolnăvicios, domnul Wemyss nu mai vorbise despre fiica lui, despre gineri şi despre nepotul lui teoretic încă de la încurcătura multiplelor căsătorii ale lui Lizzie. Însă acum, când nepotul era o realitate de netăgăduit...

— Indiferent ce crede el că s-ar cuveni să facă, a spus Claire, oarecum tulburată, ar *dori* să ştie că fata şi copilul se simt bine, asta e limpede.

— A, sigur, a spus Jamie pe un ton aprobator, dar s-a uitat cu îndoială spre gemeni. Doar că nu ştiu sigur dacă Jo sau Kezzie ar trebui să-l anunţe.

Gemenii au schimbat o privire lungă, părând să ia o hotărâre.

— Aşa ar trebui, domnule, a spus unul dintre ei ferm, întorcându-se către Jamie. Copilul e al nostru, dar e şi din sângele lui. Asta e legătura dintre noi; îşi va da seama.

— Nu vrem să rămână supărat pe Lizzie, a adăugat fratele lui, ceva mai încet. Ea suferă. Poate că băiatul va... uşura lucrurile, nu credeţi?

Faţa lui Jamie n-a trădat decât atenţia deosebită pe care o acorda situaţiei, dar Brianna l-a văzut aruncând o scurtă privire spre Roger, după care a revenit cu ochii la ghemotocul din braţele acestuia, iar ea şi-a ascuns zâmbetul. Era limpede că nu-şi uitase prima reacţie violentă faţă de Roger, însă faptul că Roger susţinuse că Jem e fiul lui formase prima – şi foarte fragila – verigă din lanţul acceptării care, credea ea, îl lega acum pe Roger la fel de strâns de inima lui Jamie ca şi pe ea.

— Da, asta e, a conchis Jamie cu glas reţinut.

Nu-i plăcea defel să fie amestecat în situaţia aceea, şi-a dat seama Brianna, însă nu reuşise încă să găsească o cale de ieşire.

— Duceţi-vă şi anunţaţi-l. Dar numai unul dintre voi! Şi, dacă vine, celălalt să dispară, m-aţi auzit?

— Am înţeles, domnule, l-au asigurat gemenii la unison. Jo – sau Kezzie – s-a încruntat puţin spre copil şi, ezitant, a întins braţele. Pot să...?

— Nu, nu.

Lizzie stătea dreaptă, cu braţele încrucişate pentru a-şi susţine greutatea sânilor. Era încruntată în semn de

hotărâre.

— Spune-i că suntem bine. Şi, dacă vrea să vadă copilul, să vină şi va fi bine-venit. Dar dacă nu vrea să-mi calce pragul... atunci, nu va fi bine-venit să-şi vadă nepotul. Aşa să-i spui, a repetat ea, lăsându-se apoi moale pe perne.

— Acum daţi-mi copilul!

A întins mâinile şi a dus copilul adormit la piept, închizând ochii şi respingând astfel orice posibilitate de discuţii sau reproşuri.

78
FRĂŢIA UNIVERSALĂ A OAMENILOR

Brianna a ridicat pânza cernită care acoperea unul dintre vasele mari din lut şi a adulmecat, încântată de mirosul de mucegai şi de pământ. A amestecat lichidul gros cu un băţ, ridicându-l când şi când pentru a examina textura pastei care se scurgea de pe el.

Nu era rău. Încă o zi, şi totul se va dizolva îndeajuns pentru a putea pune materialul sub presă. S-a gândit dacă să mai adauge puţin acid sulfuric diluat, dar a socotit că nu, aşa că a băgat mâna în vasul de lângă ea, care era plin cu petale moi de flori de corn şi de copacul-lui-Iuda, adunate pentru ea de Jemmy şi de Aidan. Cu delicateţe, a presărat o mână de flori peste pasta cenuşie, le-a amestecat ca să pătrundă în lichid, după care a acoperit vasul. Până a doua zi, petalele aveau să devină doar nişte contururi slabe, dar încă vizibile ca nişte umbre în foile de hârtie finisată.

— Am auzit mereu că în fabricile de hârtie miroase îngrozitor, a comentat Roger, care se îndrepta spre ea printre tufişuri. Probabil că folosesc altceva în producţie.

— Fii fericit că nu tăbăcesc piei, i-a replicat ea. Ian mi-a zis că femeile indiene folosesc rahat de câine pentru asta.

— La fel şi tăbăcarii europeni; ei numesc produsul „pur”.

— Ce anume „pur”?

— Rahat pur de câine, presupun, a spus el, ridicând din umeri. Cum merge treaba?

Ajuns lângă ea, Roger s-a uitat atent la mica fabrică de hârtie: vreo douăsprezece vase de lut ars, fiecare plin cu fragmente de hârtie folosită, ţesături vechi de mătase şi de bumbac, fibre de in, măduvă moale de papură şi multe alte lucruri socotite folositoare, rupte în bucăţele sau măcinate într-o piuă. Brianna făcuse o mică scurgere şi aşezase una dintre ţevile găurite drept bazin de acumulare, ca să asigure o alimentare constantă cu apă; în apropiere, construise o platformă din pietre şi lemn, pe care stăteau cadrele din mătase în care storcea pasta.

În următorul vas plutea un fluture mort, aşa că Roger a întins mâna să-l scoată de acolo, însă Brianna i-a făcut

semn să se abţină.

— Fluturii şi gândacii se înecă în ele tot timpul, dar, câtă vreme au corpul moale, nu e nicio problemă. Ajunge să pui acid sulfuric – a arătat spre sticla cu dop de cârpă – şi totul devine parte din pastă: fluturi, molii, furnici, ţânţari sau nevroptere. Doar aripile nu li se dizolvă complet. Nevropterele arată destul de frumos când sunt încastrate în hârtie, dar nu se poate spune asta şi despre gândacii de bucătărie.

A pescuit unul dintre ei dintr-un vas şi l-a azvârlit în tufişuri, după care a mai adăugat apă cu căuşul meşterit dintr-o tigvă şi a amestecat conţinutul.

— Nu mă surprinde. Azi-dimineaţă am călcat pe unul; s-a aplatizat, apoi s-a săltat pe picioare şi a fugit, parcă rânjind.

A tăcut un moment; voia s-o întrebe ceva, şi-a dat ea seama, de aceea a scos un sunet interogativ ca să îl încurajeze.

— Mă întrebam... Te superi dacă îl iei pe Jem la casa mare după cină? Ca să petreceţi noaptea acolo?

Brianna s-a uitat uimită la el.

— Ce pui la cale? O petrecere de burlaci pentru Gordon Lindsay?

Gordon, un băiat sfios de aproape şaptesprezece ani, era logodit cu o fată dintr-o familie de quakeri de la Moara lui Woolam; venise acolo în ziua precedentă ca să „cerşească” – solicitând lucruri mărunte de uz casnic drept pregătire pentru căsătoria lui.

— N-o să iasă fetiţe din tort, a asigurat-o Roger, dar e o adunare de bărbaţi. E prima întrunire a Lojii de la Fraser’s Ridge.

— Lojă... adică masoni?

S-a uitat bănuitoare printre gene la Roger, care a confirmat cu o mişcare din cap. Adierea se înteţise, făcându-i părul negru să fluture; şi l-a netezit cu mâna.

— Pe teren neutru, a explicat el. N-am vrut să propun organizarea de întruniri în casa mare sau la Tom Christie – ca să nu favorizez o parte sau alta, înţelegi?

Brianna a dat din cap aprobator.

— Bine. Dar de ce masoni?

Nu ştia absolut nimic despre masonerie în afară de faptul

că era o societate secretă la care catolicilor nu li se permitea să adere.

I-a menţionat amănuntul lui Roger, care a râs.

— Adevărat, a spus el. Papa a interzis masoneria acum patruzeci de ani.

— De ce? Ce are papa împotriva masoneriei? a întrebat ea din curiozitate.

— E o organizaţie foarte puternică. Din ea fac parte mulţi oameni puternici şi influenţi – şi are legături internaţionale. Îmi închipui că, de fapt, pe papă l-a îngrijorat concurenţa pentru putere – deşi, dacă-mi aduc aminte bine, motivul declarat public a fost că masonerie reprezintă o religie în sine. A, şi în plus, a afirmat că masonii îl venerează pe diavol.

Roger a râs.

— Ştiai că tatăl tău a organizat o lojă la Ardsmuir, în închisoarea de acolo?

— Poate a adus vorba de asta, dar nu-mi amintesc.

— Am discutat cu el despre chestia cu catolicismul. Mi-a aruncat o privire tipică lui şi mi-a zis: „Mda, aşa e, dar papa n-a fost închis la Ardsmuir, pe când eu da”.

— Mi se pare logic, a spus Brianna, amuzată. Pe de altă parte, eu nu sunt papa. A spus de ce? Tata, nu papa.

— Sigur, ca mijloc de a-i uni pe catolicii şi protestanţii întemniţaţi acolo. Unul dintre principiile masoneriei este frăţia universală a oamenilor, înţelegi? în plus, în lojă nu se discută despre religie sau politică.

— A, serios? Şi-atunci ce faceţi la întrunirile lojii?

— Nu-ţi pot spune. Dar în niciun caz nu-l venerăm pe diavol.

Brianna a ridicat întrebător din sprâncene, iar Roger a dat din umeri.

— Nu pot, a repetat el. Când devii membru, juri să nu discuţi în afara lojii despre ce se petrece acolo.

Brianna s-a simţit puţin ofensată de explicaţie, dar a trecut peste asta şi s-a apucat să adauge apă într-un vas. Lichidul arăta ca şi cum cineva ar fi vărsat în el, s-a gândit ea cu simţ critic, şi a luat sticla cu acid.

— Mi se pare cam ciudat, a remarcat ea. Şi cam ridicol. E vorba de strângeri de mână secrete, treburi din astea?

Roger s-a mulţumit să zâmbească, fără să se simtă deranjat de tonul ei.

— N-aş putea spune că nu există o doză de teatralitate. Masoneria are origini medievale şi a păstrat o parte din zorzoanele originale – cam seamănă cu ale Bisericii Catolice.

— Punct ochit, punct lovit, a replicat ea sec, ridicând un vas în care pasta era bună. Aşa. Deci organizarea unei loji aici a fost ideea tatei?

— Nu, a mea.

Tonul amuzat a dispărut din glasul lui, iar Brianna l-a privit atent.

— Trebuie să găsesc o modalitate de a le oferi un teren comun, a continuat el. Femeile au aşa ceva – nevestele pescarilor cos şi ţes, împletesc şi fac cuverturi împreună. Şi, dacă în sinea lor socotesc că tu, mama ta sau doamna Bug sunteţi nişte eretice care vor sfârşi în iad, nişte liberale sau orice altceva, se pare că nu contează prea mult. Dar în cazul bărbaţilor nu există ceva de felul ăsta.

Brianna a vrut să spună ceva despre relativa inteligenţă şi despre bunul-simţ al celor două sexe, dar a simţit că ar fi fost dăunător, aşa că a dat din cap în semn că înţelege. Oricum, Roger nu ştia ce bârfe circulau la adunările pentru cusut.

— Ţine bine rama asta, te rog.

Voind să fie de ajutor, Roger a prins cadrul de lemn, întinzând perfect marginile firelor subţiri trecute prin el, după cum primise îndrumări.

— Aşa deci, a spus ea, turnând un strat subţire de pastă pe sita de mătase cu ajutorul unei linguri. Vrei să vă aduc lapte şi prăjituri pentru întrunirea de diseară?

Glasul ei conţinea o doză considerabilă de ironie, dar Roger i-a zâmbit peste cadru.

— Da, ar fi frumos din partea ta.

— Glumeam!

— Eu nu.

A continuat să zâmbească, dar ochii i-au rămas serioşi, iar Brianna şi-a dat brusc seama că nu era vorba de un moft. Cu o tresărire ciudată a inimii, şi-a văzut tatăl stând acolo.

Unul avusese grijă de ceilalţi încă din primii ani de viaţă, ca parte a îndatoririlor ce decurgeau din rangul cu care se născuse; celălalt ajunsese la asta mai târziu, dar amândoi simţeau povara ca venită din voinţa Domnului, nu încăpea nicio îndoială, şi amândoi acceptau îndatoririle fără să se revolte, hotărâţi să le onoreze sau să moară încercând. Brianna spera doar să nu se ajungă la asta – pentru niciunul dintre ei.

— Dă-mi un fir de păr de la tine, a spus ea, ţinând ochii plecaţi pentru a ascunde ceea ce simţea.

— Pentru ce? a întrebat Roger, dar şi-a smuls un fir de păr din cap chiar în timp ce rostea întrebarea.

— Pentru hârtie. Pasta nu trebuie întinsă într-un strat mai gros decât firul de păr.

A aşezat firul negru la marginea ramei din mătase, apoi a întins lichidul cremos într-un strat din ce în ce mai subţire, astfel că el a curs pe lângă fir, dar nu l-a acoperit. O linie neagră, sinuoasă prin pastă albă, ca minuscula fisură de la suprafaţa inimii ei.

79
ALARME

L'OIGNON-INTELLIGENCER

SE ANUNŢĂ O CĂSĂTORIE. Ziarul THE NEW BEM INTELLIGENCER, fondat de Jno.[36] Robinson, şi-a încetat activitatea odată cu întoarcerea acestuia în Marea Britanie, dar noi îi asigurăm pe cititori că ziarul nu va dispărea cu totul, întrucât clădirea, stocurile şi listele de subscripţie au fost cumpărate de proprietarii publicaţiei THE ONION, un jurnal respectat, cunoscut şi important. Noul periodic, mult îmbunătăţit şi extins, va apărea de acum înainte cu numele de L'OIGNON-INTELLIGENCER, distribuit săptămânal, cu ediţii suplimentare în funcţie de evenimente, acestea fiind puse la dispoziţie contra sumei modice de un penny...

Către domnul şi doamna James Fraser, de la Ridge,

Carolina de Nord, din partea domnului şi doamnei Fergus Fraser,

Thorpe Street, New Bem

Dragă tată şi mamă Claire,

Vă scriu ca să vă anunţ cea mai recentă schimbare a norocului nostru. Domnul Robinson, care deţinea celălalt ziar din oraş, s-a văzut trimis în Marea Britanie. A fost de fapt îndepărtat, deoarece câteva persoane necunoscute, deghizate în sălbatici, i-au atacat atelierul în primele ore ale dimineţii şi l-au târât din pat, ducându-l în port, unde a fost aruncat la bordul unei corăbii, îmbrăcat doar în cămaşă de noapte şi scufie.

Căpitanul a ridicat de îndată ancora şi a pornit, lăsând în urmă oraşul într-un oarecare tumult, după cum vă puteţi imagina.

La o zi după plecarea neaşteptată a domnului Robinson, am fost vizitaţi de două persoane (nu le pot da numele, pentru că trebuie să păstrez discreţia, pe care o veţi aprecia). Una dintre acestea este un membru al Comitetului de Siguranţă local – despre care toată lumea ştie că se află la originea îndepărtării domnului Robinson, dar nimeni nu vorbeşte despre asta. Ni s-a adresat politicos, dar purtarea

36 Prescurtare a numelui John (n. tr.).

lui nu a fost la fel. A spus că doreşte să se asigure că Fergus nu împărtăşeşte sentimentele intenţionat greşite, exprimate atât de des de domnul Robinson, privind evenimentele recente şi anumite situaţii.

Fergus i-a răspuns direct că nu ar dori nici să bea un pahar de vin cu domnul Robinson (lucru pe care nu putea să îl facă, deoarece domnul Robinson era metodist şi adversar al consumului de băuturi alcoolice), iar gentilomul a interpretat asta drept confirmarea a ceea ce dorea şi a plecat mulţumit, dându-i lui Fergus o pungă cu bani.

Apoi a venit alt gentilom, gras şi foarte important în treburile oraşului, ca membru al Consiliului Regal, deşi la acea dată nu ştiam asta. Scopul lui a fost acelaşi – ori, mai curând, dimpotrivă: voia să afle dacă Fergus se simţea îndemnat să dobândească bunurile domnului Robinson, astfel încât să-i continue activitatea în numele regelui, adică să publice unele scrisori şi să le facă dispărute pe altele.

Cu un aer grav, Fergus i-a spus acestui gentilom că întotdeauna admirase multe la domnul Robinson (în primul rând, calul său, sur şi foarte blând, dar şi cataramele de o formă curioasă ale încălţărilor lui), dar a adăugat că noi abia dacă avem bani pentru cerneală şi hârtie şi, prin urmare, se teme că va trebui să ne resemnăm cu achiziţionarea atelierului domnului Robinson de către o persoană care nu se arată sensibilă faţă de chestiuni politiceşti.

Eu eram îngrozită, stare ce nu s-a îmbunătăţit când gentilomul a început să râdă şi a scos o pungă cu bani din buzunar, spunând că nimeni nu trebuie să strice o corabie pentru că nu-şi poate permite să cumpere o găleată de smoală. *Lui i s-a părut că e o glumă foarte amuzantă şi a râs nestăpânit, după care l-a bătut uşor pe cap pe Henri-Christian şi a plecat.*

Drept urmare, şansele noastre sunt deopotrivă sporite, dar şi alarmante. Gândindu-mă la viitor, aproape că nu pot dormi, dar starea de spirit a lui Fergus s-a îmbunătăţit atât de mult, încât nu am regrete.

Rugaţi-vă pentru noi, aşa cum şi noi ne rugăm pentru dumneavoastră, dragii noştri părinţi.

Supusa şi iubitoarea voastră fiică,

Marsali

— L-ai învăţat bine, am remarcat, străduindu-mă să vorbesc cu nonşalanţă.

— Evident.

Jamie părea puţin îngrijorat, dar mai mult amuzat.

— Nu te speria, englezoaico. Fergus se pricepe la asemenea jocuri.

— Nu e un joc, am spus, destul de vehement, astfel că Jamie s-a uitat surprins la mine. Nu e, am repetat, ceva mai calm.

A ridicat din sprâncene şi, scoţând un mic teanc de hârtii din harababura de pe birou, mi le-a întins.

MIERCURI DIMINEAŢĂ

APROAPE DE ORA 10 – WATERTOWN

Pentru toţi prietenii libertăţii americane, să fie cunoscut că în această dimineaţă, înainte de crăpatul zorilor, o brigadă, alcătuită din 1.000 sau 1 200 de soldaţi, a debarcat la Ferma Phip de la Cambridge şi a mărşăluit spre Lexington, unde a întâlnit o companie a miliţiei coloniei şi a deschis focul fără nicio provocare, ucigând şase bărbaţi şi rănind alţi patru. Printr-un mesaj de la Boston, am aflat că o altă brigadă, despre care se bănuieşte că are în jur de 1.000 de soldaţi, a pornit deja în marş de la Boston. Purtătorul veştilor, Israel Bissell, este însărcinat să alarmeze ţara chiar până în Connecticut şi li se solicită tuturora să îi pună la dispoziţie cai odihniţi, căci ar putea avea nevoie. Am discutat cu câteva persoane care au văzut morţii şi răniţii. Vă rog să faceţi astfel ca delegaţii din această colonie până în Connecticut să citească prezenta înştiinţare.

J. Palmer, membru al Comitetului de Siguranţă.

Aceştia îl cunosc pe colonelul Foster, unul dintre delegaţi.

Dedesubtul mesajului exista o listă de semnături, deşi cele mai multe fuseseră trasate de aceeaşi mână. Prima suna aşa: *O copie reală, făcută după original prin ordinul Comitetului de Corespondenţă pentru Worcester – 19 aprilie 1775. Atestat de Nathan Baldwin, funcţionar municipal.* Toate celelalte erau precedate de declaraţii similare.

— Să fiu a naibii! Asta-i Alarma Lexington! am zis şi m-am holbat la Jamie. De unde ai primit-o?

— Mi-a adus-o unul dintre oamenii colonelului Ashe.

A răsfoit până la ultima pagină, arătându-mi aprobarea dată de John Ashe.

— Ce e Alarma Lexington?

— Asta, am răspuns, uitându-mă fascinată la hârtie. După Bătălia de la Lexington, generalul Palmer – un general de miliţie – a scris asta şi a trimis-o în teritoriu printr-un curier rapid, ca dovadă a ceea ce se întâmplase; voia să înştiinţeze miliţiile din apropiere că începuse războiul. Oamenii întâlniţi pe drum au făcut copii după ea, au susţinut prin jurământ că erau fidele originalului şi au trimis mesajul către alte oraşe şi sate; probabil că la data respectivă s-au făcut sute de copii, dar numai câteva au supravieţuit. Frank avea un exemplar, îl primise cadou. Îl ţinea înrămat, în holul casei noastre din Boston.

M-au trecut fiori când mi-am dat seama că scrisoarea familiară la care mă uitam fusese scrisă cu doar o săptămână sau două în urmă – nu cu două sute de ani.

Şi Jamie părea să fi pălit puţin.

— Asta... aşa mi-a zis Brianna că se va întâmpla, a spus el uimit. Pe 19 aprilie, o luptă la Lexington – începutul războiului.

S-a uitat direct la mine şi am văzut în ochii lui întunecaţi un amestec de spaimă şi emoţie.

— Te-am crezut, englezoaico, a spus el. Dar...

N-a terminat ce avea de spus, ci s-a aşezat, ducând mâna după pana de scris. Cu mişcări voit lente, şi-a trecut numele în josul paginii.

— Îmi faci şi mie o copie? m-a întrebat. O s-o trimit mai departe.

80
LUMEA ÎNTOARSĂ PE DOS

Omul colonelului Ashe adusese şi vestea despre un congres ce avea să se ţină în Mecklenberg, la mijlocul lunii mai, cu intenţia de a se declara în mod oficial independenţa comitatului faţă de regele Angliei.

Conştient că încă era privit cu scepticism de mulţi dintre liderii a ceea ce devenise brusc „rebeliunea”, în ciuda puternicului sprijin personal al lui John Ashe şi al câtorva altor prieteni, Jamie a hotărât să participe la respectivul congres şi să vorbească în mod deschis în favoarea independenţei.

Fierbând de emoţie la auzul planului care-i oferea şansa de a fi martor la istoria în plină desfăşurare, Roger avea să-l însoţească.

Cu toate acestea, cu câteva zile înainte de plecarea programată, atenţia tuturor a fost distrasă de la istorie către prezentul imediat: curând după micul dejun, întreaga familie Christie a apărut pe neaşteptate la uşa noastră.

Se întâmplase ceva. Allan Christie era roşu în obraji de agitaţie, iar Tom era sumbru şi cenuşiu ca un lup bătrân. Se vedea de departe că Malva plânsese, iar faţa ei era când îmbujorată, când palidă. Am salutat-o, dar ea şi-a ferit privirea de mine şi buzele i-au tremurat când Jamie i-a invitat pe toţi în biroul lui, făcându-le semn să se aşeze.

— Ce s-a întâmplat, Tom?

A aruncat o privire spre Malva – se vedea clar că ea era în centrul situaţiei de urgenţă a familiei – însă şi-a îndreptat atenţia către Tom, patriarhul familiei.

Tom Christie şi-a strâns buzele atât de mult, încât abia dacă se vedeau de sub barba recent scurtată.

— Fiica mea aşteaptă un copil, a spus el brusc.

— O...

Jamie a aruncat o altă privire scurtă spre Malva – care stătea cu capul plecat, acoperit cu o bonetă, privindu-şi mâinile încrucişate în poală – după care s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

— Păi... se mai întâmplă astfel de lucruri, desigur, a spus

el şi a zâmbit cu amabilitate, într-un efort de a-i linişti pe membrii familiei Christie, care tresăreau ca mărgelele prinse de o sfoară întinsă la maximum.

Pe mine, vestea nu m-a uimit atât de tare, deşi m-a îngrijorat, fireşte. Malva atrăsese mereu atenţia tinerilor şi, deşi fratele şi tatăl ei se arătaseră vigilenţi şi împiedicaseră pe oricine s-o curteze, singura modalitate de a-i ţine departe pe băieţi ar fi fost să o întemniţeze.

Cine fusese curtezanul care reuşise? m-am întrebat. Obadiah Henderson? Poate Bobby? Vreunul dintre fraţii Memurchie? Doamne ajută, speram că nu amândoi. Toţi aceştia, şi mulţi alţii, îşi manifestaseră deschis admiraţia faţă de ea.

Tom Christie a primit cu răceală strădania lui Jamie de a fi amabil, deşi Allan a făcut o încercare firavă de a zâmbi. Era aproape la fel de palid ca şi sora lui.

Jamie a tuşit.

— În fine. Cum te-aş putea ajuta, Tom?

— Ea spune, a început Christie, aruncând o privire sfredelitoare spre fiica lui, că nu va dezvălui numele bărbatului decât în prezenţa ta.

S-a întors către Jamie, plin de dispreţ.

— În prezenţa mea?

Jamie a tuşit din nou, evident jenat de aluzie – Malva îşi închipuia că bărbaţii din familia sa o vor bate sau vor trece la violenţe împotriva iubitului ei şi doar prezenţa stăpânului lor îi va împiedica. Personal, am socotit că spaima era probabil justificată, aşa că m-am uitat la Tom Christie printre gene. Încercase deja, dar nu cu succes, să o bată pentru a afla adevărul de la ea?

Malva nu încerca deloc să divulge numele tatălui copilului, chiar dacă se afla în prezenţa lui Jamie. Nu făcea decât să-şi frământe neîncetat şorţul între degete, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor.

Cu delicateţe, mi-am dres glasul.

— Cum... hm... în ce lună eşti, draga mea?

Nu mi-a răspuns direct, ci şi-a apăsat ambele mâini, care îi tremurau, de partea din faţă a şorţului, netezind pânza atât de mult, încât umflătura pântecului a devenit brusc vizibilă, ca un pepene, surprinzător de mare. Probabil era în

şase luni; am rămas stupefiată. Era limpede, întârziase să-i spună tatălui ei cât de mult se putuse – şi îşi ascunsese bine starea.

Tăcerea era mai mult decât stânjenitoare. Allan s-a foit neliniştit pe scaun şi s-a aplecat să murmure o încurajare către sora lui.

— Totul va fi bine, Mallie, a şoptit el. Dar trebuie să ne spui.

Malva a inspirat adânc auzindu-i vorbele, apoi a ridicat capul. Avea ochii roşii, dar tot foarte frumoşi, măriţi de îngrijorare.

— A, domnule, a spus ea, apoi a încremenit.

Jamie părea deja la fel de stingherit ca şi membrii familiei Christie, însă şi-a dat silinţa să rămână amabil.

— Nu vrei să-mi spui, copilă? a întrebat-o el cât de blând a putut. Îţi promit că nu vei avea de suferit pentru asta.

Tom Christie a scos un sunet care îi trăda iritarea, amintind de o fiară deranjată în timp ce îşi mănâncă prada, iar Malva a pălit cu totul, dar ochii ei au rămas aţintiţi asupra lui Jamie.

— Vai, domnule, a rostit ea cu glas firav, dar clar ca un clopot, în care răsuna un reproş. Vai, domnule, cum îmi puteţi spune aşa ceva, când ştiţi adevărul la fel de bine ca mine?

Înainte ca vreunul dintre noi să reacţioneze, Malva s-a întors spre tatăl ei şi, ridicând mâna, a arătat direct spre Jamie.

— El a fost, a spus ea.

*

Niciodată în viaţa mea nu am fost mai recunoscătoare pentru ceva decât pentru faptul că mă uitam exact la Jamie când Malva a rostit acele vorbe. Nimic nu-l prevenise, nu-i dăduse şansa de a-şi controla trăsăturile – şi nici nu a făcut-o. Pe chipul lui nu s-a văzut nici furie, nici spaimă, nici negare şi nici uimire; doar a rămas cu gura căscată, incapabil să înţeleagă.

— Poftim? a spus el şi a clipit, descumpănit.

Apoi, înţelegerea i s-a citit pe faţă.

— POFTIM? a repetat pe un ton ce ar fi pus-o la pământ pe micuţa stricată mincinoasă.

Malva a plecat ochii în cele din urmă, întruchiparea perfectă a virtuţii pângărite. Ca şi cum nu ar fi putut să îndure privirea lui Jamie, s-a întors şi a întins o mână tremurătoare spre mine.

— Îmi pare *foarte* rău, doamnă Fraser, a şoptit ea, iar lacrimile i-au tremurat atrăgător pe gene. El... noi... n-am vrut să vă rănim.

Am urmărit cu interes scena de undeva din afara corpului meu, în timp în care am ridicat braţul şi l-am retras, şi am trăit o senzaţie de vagă încuviinţare când palma mea a lovit-o peste obraz cu atâta forţă încât s-a înclinat mult pe spate, s-a împiedicat de un scaun şi a căzut, iar fustele şi jupoanele i s-au ridicat până la talie într-un vârtej de pânză, după care a rămas cu picioarele acoperite de ciorapi ridicate, într-o poziţie absurdă.

— Regret, dar nu pot afirma acelaşi lucru.

Nici măcar nu mă gândisem să spun ceva şi am rămas surprinsă simţindu-mi vorbele reci şi rotunde, ca nişte pietre erodate de apele unui râu.

Brusc, am revenit în corpul meu. M-am simţit ca şi cum corsetul se strânsese în timpul absenţei mele temporare; coastele mă dureau de efortul făcut pentru a respira. Lichidele se năpusteau în toate direcţiile; sângele şi limfa, sudoarea şi lacrimile – dacă inspiram, pielea mea avea să cedeze şi să lase toate acestea să ţâşnească afară, cum se întâmplă cu o roşie coaptă izbită de un perete.

Simţeam că nu mai am oase. Însă aveam voinţă. Doar ea m-a ajutat să rămân în picioare şi să ies pe uşă. Nu am văzut coridorul şi nici nu mi-am dat seama că am deschis uşa din faţă a casei; tot ce am văzut a fost o explozie de lumină şi o ceaţă verde în curtea interioară. După aceea am luat-o la fugă şi am alergat ca şi cum aş fi fost urmărită de toţi demonii din iad.

De fapt, nu mă urmărea nimeni. Şi totuşi, am alergat, ieşind de pe potecă şi pătrunzând în pădure, iar tălpile mi-au alunecat pe straturile de ace de pin, în josul făgaşelor dintre pietre, aproape căzând pe panta dealului, ricoşând dureros din buşteni căzuţi, smulgându-mă din ghimpi şi

tufişuri.

Am ajuns fără suflu la poalele dealului şi m-am trezit într-o adâncitură mică şi întunecată, înconjurată ca de un zid de rododendroni verde-închis. M-am oprit o clipă, gâfâind, apoi, brusc, m-am aşezat. Am simţit că mă clatin şi m-am lăsat să cad pe spate, printre straturi prăfuite de frunze pieloase de laur-de-munte.

Un gând vag mi-a răsunat cu ecou în minte, acoperit de sunetul respiraţiei mele şuierătoare. *Cel nelegiuit fuge fără ca nimeni să-l urmărească*[37]. Dar *eu* cu siguranţă că nu aveam nicio vină. Şi nici Jamie; ştiam asta. O ştiam.

Însă Malva sigur era însărcinată. Şi cineva era vinovat de asta.

Ochii mi se înceţoşaseră după efortul de a alerga şi lumina soarelui îmi apărea în pete şi dungi colorate – albastru-închis, albastru-deschis, alb şi cenuşiu, spirale de verde şi de auriu, în timp ce cerul înnorat şi coasta muntelui se roteau necontenit în jurul şi deasupra mea.

Am clipit, iar lacrimile nevărsate până atunci mi-au alunecat pe tâmple.

— La naiba, la naiba! am spus încet. Şi acum ce facem?

*

Jamie s-a aplecat fără să se gândească, a apucat-o pe Malva de coate şi a ridicat-o fără menajamente în picioare. În locul în care o pălmuise Claire, îi apăruse o pată stacojie şi, preţ de o clipă, a simţit un îndemn puternic de a-i face o pată asemănătoare pe celălalt obraz.

N-a apucat nici să-şi reprime impulsul şi nici să-şi ducă la îndeplinire dorinţa; o mână l-a apucat de umăr, răsucindu-l şi doar reflexul l-a făcut să se ferească atunci când Allan Christie l-a şters cu pumnul în tâmplă, nimerindu-l totuşi dureros în partea de sus a urechii. Jamie l-a împins puternic, cu ambele braţe, apoi, profitând că tânărul se dezechilibrase, i-a pus piedică, astfel că Allan a căzut în fund cu un bubuit care a zguduit camera.

Jamie şi-a dus mâna la urechea care îi pulsa dureros şi s-

37 *Pildele lui Solomon,* 28:1 (n. tr.).

a uitat aspru la Tom Christie, care rămăsese în picioare, privindu-l fix, ca pe soaţa lui Lot.

Jamie a ridicat mâna liberă, strânsă pumn, în semn de invitaţie. Christie şi-a îngustat ochii şi mai mult, dar nu a făcut nicio mişcare către el.

— Ridică-te! i-a spus Christie fiului său. Şi ţine-ţi mâinile acasă. Nu avem nevoie de aşa ceva acum.

— Nu?! a răcnit flăcăul, ridicându-se în picioare. A făcut din fiica ta o târfă şi îl laşi să mai stea în picioare? Ei bine, dacă tu, bătrâne, eşti laş, eu nu sunt!

S-a repezit la Jamie, privindu-l sălbatic, şi a dat să-l prindă de gât. Jamie s-a tras într-o parte, şi-a mutat greutatea pe un picior şi l-a lovit năprasnic pe flăcău cu pumnul în ficat, făcându-l să se îndoaie cu un icnet. Rămas cu gura căscată, Allan s-a holbat la el, iar albul ochilor i s-a văzut mare şi rotund, apoi s-a prăbuşit în genunchi cu un bufnet, deschizând şi închizând gura ca un peşte pe uscat.

În alte circumstanţe, situaţia ar fi fost comică, dar Jamie nu avea niciun chef să râdă. N-a mai pierdut timpul cu cei doi bărbaţi, ci s-a răsucit spre Malva.

— Ce răutate e asta pe care ai pus-o la cale, *nighean na galladh?* a întrebat-

Era o insultă gravă şi Tom Christie ştia ce înseamnă, indiferent că era sau nu în gaelică. Cu coada ochiului, Jamie l-a văzut încremenind.

Deja înlăcrimată, fata a început să suspine auzindu-i cuvintele.

— Cum de-mi puteţi vorbi astfel? s-a văicărit ea, ducându-şi şorţul spre faţă. Cum de puteţi fi atât de crud?

— Pentru numele Domnului! a spus Jamie iritat, apoi a împins un scaun spre ea. Şezi, trăsnito, o să aflăm adevărul despre ce unelteşti. Domnule Christie!

A arătat spre alt scaun şi s-a dus să se aşeze pe scaunul lui de la birou, ignorându-l pe Allan, care rămăsese prăbuşit pe podea, ghemuit ca un pisoi, ţinându-se de pântec.

— Domnule?

Auzind hărmălaia, doamna Bug venise din bucătărie şi stătea în cadrul uşii, căscând ochii pe sub bonetă.

— Aveţi nevoie de ceva? a întrebat ea, uitându-se fără fereală la Malva, care stătea pe scaun, suspinând, roşie în

obraji, şi la Allan, palid şi gâfâind pe podea.

Jamie s-a gândit că ar fi avut nevoie de un păhărel de tărie – sau poate de două – dar trebuia să mai aştepte.

— Mulţumesc, doamnă Bug, a răspuns politicos, dar n-am nevoie de nimic. Ne descurcăm.

A făcut semn că nu mai avea nimic de spus, iar doamna Bug s-a retras, deşi n-ar fi vrut deloc. Însă Jamie ştia că nu se dusese prea departe, ci rămăsese în apropierea uşii.

Şi-a trecut mâna peste faţă şi s-a întrebat ce se întâmpla cu fetele în acele zile. Era lună plină atunci; probabil chiar deveneau lunatice.

Pe de altă parte, nu încăpea nicio îndoială că micuţa ticăloasă se jucase sub lună cu *cineva;* aşa cum stătea, cu şorţul ridicat, sarcina ei era cât se poate de evidentă, o umflătură rotundă şi tare, ca un pepene pe sub fusta subţire.

— În ce lună e? l-a întrebat el pe Christie, făcând un semn din cap către Malva.

— A şasea, a spus Christie, după care s-a lăsat fără să vrea pe scaunul oferit.

Avea o expresie severă, cum Jamie nu mai văzuse de mult, dar se controla, iar asta însemna ceva.

— S-a întâmplat când a fost boleşniţa din vara trecută, când am stat aici, ajutând la îngrijirea soţiei lui! a izbucnit Malva, coborându-şi şorţul şi privindu-l cu reproş pe tatăl ei, în timp ce buzele pline îi tremurau. Şi nu a fost doar o dată!

Şi-a mutat din nou privirea, uitându-se la Jamie cu ochi umezi şi rugători.

— Spuneţi-le, domnule, vă rog – spuneţi-le adevărul!

— A, chiar asta vreau, a spus Jamie săgetând-o cu o privire acuzatoare. Şi tu o să faci la fel, fato, te asigur.

Şocul de început începea să dispară şi, deşi iritarea lui persista – de fapt, în acele momente, crescuse – Jamie a început să gândească intens. Fata rămăsese însărcinată cu cineva complet nepotrivit; atâta lucru era limpede. Dar cu cine? Iisuse, îşi dorea ca soţia lui să fi rămas în odaie; ea asculta bârfele locale şi o cunoştea bine pe Malva; ştia ce tineri erau posibili pretendenţi la mâna ei. El unul abia dacă o băgase în seamă pe fată, ştiind doar că era mereu acolo, ajutând-o pe Claire.

— Prima dată a fost când doamna s-a îmbolnăvit aşa de tare, încât toţi neam temut pentru viaţa ei, a început Malva, făcându-l pe Jamie să redevină atent. Ţi-am spus, tată. Nu m-a siluit – doar că domnia sa era doborât de tristeţe, la fel ca şi mine.

A clipit, iar o lacrimă sclipitoare i-a alunecat pe obrazul nepălmuit.

— Am coborât din camera doamnei târziu în noapte şi l-am găsit pe domnul aici, stând pe întuneric şi suferind. Mi-a părut rău pentru el...

Vocea i-a tremurat şi a tăcut, înghiţind în sec.

— L-am întrebat dacă să-i aduc ceva de mâncare, poate ceva de băut – dar el băuse deja, pentru că avea în faţă un pahar cu whisky...

— Şi eu i-am spus că nu, că îi mulţumesc din suflet, dar că prefer să rămân singur, a intervenit Jamie, simţind că sângele începe să îi bată în tâmple auzind povestea. Şi ai plecat.

— Ba nu, n-am plecat.

Malva a clătinat din cap; boneta i se desprinse pe jumătate când căzuse şi nu şi-o aşezase la loc; şuviţele negre de păr atârnau, încadrându-i faţa.

— Aşa mi-aţi spus, că vreţi să fiţi singur. Dar n-am putut îndura să vă văd într-o asemenea suferinţă şi – ştiu că am fost prea îndrăzneaţă şi necuviincioasă – dar mi-a fost foarte milă de dumneavoastră! a zis ea cu glas precipitat, ridicând ochii şi coborându-i aproape imediat. Eu... eu m-am apropiat şi l-am atins, a continuat ea în şoaptă, atât de încet, încât Jamie abia dacă a auzit-o. Am pus mâna pe umărul lui, doar ca să-l alin. Însă el s-a întors, m-a cuprins în braţe brusc şi m-a tras spre el. Şi după aceea...

A inspirat adânc.

— Şi... m-a avut. Chiar... acolo.

A întins un picior în faţă şi a arătat delicat cu pantoful spre preşul din faţa biroului. Unde se afla o mică pată veche, cafenie, care putea fi sânge. Chiar *era* sânge, dar al lui Jemmy, când copilul se împiedicase de preş şi se lovise la nas, care îi sângerase.

Jamie a deschis gura să vorbească, dar era atât de sufocat de uimire şi de furie, încât nu a reuşit să scoată

decât un soi de gâfâit.

— N-ai boaşe să negi, nu?

Tânărul Allan îşi recăpătase suflul; cu părul atârnându-i peste faţă, se legăna pe genunchi, privindu-l cu ferocitate.

— Dar ai avut boaşe să faci asta, nu?

Jamie i-a aruncat lui Allan o privire severă, dar nu s-a deranjat să-i răspundă. În schimb, şi-a îndreptat atenţia spre Tom Christie.

— Fata asta a înnebunit? l-a întrebat el. Ori e doar vicleană?

Faţa lui Christie părea cioplită în piatră, mai puţin pungile mari care i-au tresărit sub ochii injectaţi.

— Nu e nebună, a răspuns.

— Atunci, e o mincinoasă isteaţă, a zis Jamie, întorcându-şi privirea către Malva. Suficient de isteaţă ca să ştie că nimeni nu ar crede că a fost siluită.

Malva a deschis gura, îngrozită.

— Ba nu, domnule, a spus ea şi a scuturat din cap atât de violent, încât buclele negre i-au dansat în dreptul urechilor. N-aş spune *niciodată* aşa ceva despre dumneavoastră, niciodată!

A înghiţit în sec şi, cu timiditate, a ridicat ochii, umflaţi de plâns, dar de un cenuşiu nevinovat ca penajul unei porumbiţe, şi l-a privit direct.

— Aveaţi nevoie de alinare, a rostit încet, dar clar. Şi v-am oferit-o.

Jamie s-a ciupit de rădăcina nasului cu două degete, sperând că durerea îl va trezi din ceea ce devenise un adevărat coşmar. Cum nu a reuşit, a oftat şi s-a uitat la Tom Christie.

— A făcut copilul cu cineva, dar nu cu mine. Cine ar putea fi tatăl?

— Aţi fost *dumneavoastră*! a protestat fata, lăsându-şi şorţul să cadă şi îndreptându-se de spate pe scaun. Nu există altcineva!

Rezervat, Christie şi-a îndreptat încet ochii spre fiica lui, după care s-a uitat la Jamie. Ochii lui aveau aceeaşi culoare cenuşie ca penajul unei porumbiţe, dar nu exprimau nici urmă de nevinovăţie sau de inocenţă.

— Nu ştiu pe nimeni, a spus el şi a inspirat adânc,

înălţându-şi umerii masivi. Ea spune că nu s-a întâmplat doar o dată. Că aţi avut-o de cel puţin douăsprezece ori.

Glasul a sunat aproape lipsit de ton, dar nu din cauză că nu simţea nimic, ci, mai curând, pentru că se stăpânea foarte bine.

— Atunci, ea a minţit de cel puţin douăsprezece ori, a replicat Jamie, controlându-şi glasul la fel de bine ca Tom Christie.

— Ştiţi bine că nu mint! Soţia dumneavoastră mă crede, a spus Malva, cu o notă de răceală în voce.

Şi-a dus o mână la obrazul lovit, a cărui culoare redevenise aproape normală, dar pe care urma degetelor lui Claire era încă vizibilă, cu contururi palide.

— Soţia mea are mai multă minte, a spus Jamie tăios şi, în acelaşi timp, a devenit conştient de o senzaţie de gol, la auzul numelui lui Claire.

Orice femeie putea fi şocată de o asemenea acuzaţie suficient de tare încât să o rupă la fugă, însă el a regretat că ea nu rămăsese acolo. Prezenţa ei i-ar fi fost de mare folos, mai ales dacă ar fi respins hotărâtă acuzaţiile şi i-ar fi spus Malvei că minte.

— Chiar aşa?

Malvei îi dispăruse îmbujorarea şi se oprise din plâns. Era livid şi ochii mari îi sclipeau.

— Ei bine, şi eu am minte, domnule. Am suficientă minte ca să dovedesc ceea ce spun.

— Da? a rostit Jamie cu scepticism. Cum?

— Am văzut cicatricele de pe corpul dumneavoastră; le pot descrie.

Afirmaţia i-a făcut pe toţi să amuţească. Preţ de câteva clipe s-a lăsat tăcerea, întreruptă de icnetul de satisfacţie al lui Allan. Încă ţinându-şi mâna peste abdomen, s-a ridicat cu un zâmbet ameninţător.

— Aşa deci, a spus el. N-ai cum să răspunzi la asta, nu?

Supărarea lăsase loc unei furii monstruoase. Însă, dincolo de ea, exista o senzaţie neclară pe care nu voia încă să o numească teamă.

— Nu mi-am expus niciodată cicatricele, a zis Jamie calm, dar există câţiva oameni care le-au văzut. Şi nici cu ei nu m-am culcat.

— Da, oamenii vorbesc câteodată despre cicatricele de pe spinarea dumneavoastră, a ripostat Malva. Şi toţi o ştiu pe cea mare şi urâtă de pe picior, de la rana suferită la Culloden. Dar ce e cu cicatricea ca o semilună pe care o aveţi pe coaste? Ori cu cea mică de pe fesa stângă?

Drept ilustrare, a dus mâna la spate şi şi-a cuprins propria fesă.

— Nu chiar în centru – e ceva mai jos, spre exterior. Cam de mărimea unei monede de un farthing.

Malva nu zâmbea, dar în ochii ei a apărut o expresie de triumf.

— N-am nicio... a început Jamie, apoi s-a oprit, îngrozit.

Iisuse, avea un semn acolo! O muşcătură de păianjen, căpătată în Indii, care supurase o săptămână, devenise abces, apoi, spre marea lui uşurare, plesnise. După ce se vindecase, uitase cu totul de ea, dar cicatricea exista.

Era prea târziu. Cei trei văzuseră pe faţa lui că-şi adusese aminte.

Tom Christie a închis ochii, mişcând din fălci. Allan a scos un icnet de satisfacţie, apoi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Vrei să ne dovedeşti că Malva minte? a întrebat tânărul cu sarcasm. Dă-ţi jos pantalonii şi lasă-ne să-ţi vedem fundul!

Jamie a făcut un mare efort ca să nu-i spună lui Allan Christie ce ar putea face cu fundul lui. A inspirat încet şi adânc, sperând că, în momentul în care va expira, va găsi un gând salvator.

Acesta nu a apărut. Oftând, Tom Christie a deschis ochii.

— Aşadar, a spus el cu glas lipsit de orice inflexiune, bănuiesc că nu doreşti să renunţi la soţie ca să te însori cu ea.

— N-aş face niciodată aşa ceva!

Sugestia l-a înfuriat peste măsură şi a simţit cum îl cuprinde panica la simpla idee de a se despărţi de Claire.

— Atunci, facem un contract, a spus Christie, trecându-şi mâna peste faţă, cu umerii căzuţi de epuizare şi dezgust. Bani de întreţinere pentru ea şi copil. Recunoaşterea oficială a drepturilor copilului ca unul dintre moştenitorii tăi. Tu hotărăşti dacă vrei s-o iei de soţie, dar...

— Ieşiţi!

Jamie s-a ridicat încet şi, proptindu-şi mâinile de birou, s-a aplecat înainte şi l-a ţintuit cu privirea pe Christie.

— Ia-ţi fata şi plecaţi din casa mea.

Christie a amuţit şi s-a uitat la el cu sprâncenele coborâte. Fata începuse din nou să se văicărească, ţinându-şi şorţul în dreptul feţei şi scâncind. Jamie a trăit senzaţia că timpul se oprise în loc şi că vor rămâne cu toţii închişi acolo pe veci, iar el şi Christie se vor înfrunta din priviri ca nişte câini, incapabili să se uite în jos, dar ştiind că podeaua camerei dispăruse de sub picioarele lor, iar ei erau suspendaţi deasupra unui abis îngrozitor, în momentul nesfârşit dinaintea prăbuşirii.

Allan Christie a fost, fireşte, cel care a pus capăt înfruntării. Gestul lui spre cuţit l-a făcut pe Jamie să-şi ia privirea de la Tom Christie. Şi-a încleştat degetele pe lemnul biroului. Cu o clipă mai devreme, se simţise fără corp; acum, sângele îi bubuia în tâmple şi îi pulsa în braţe şi în picioare, iar muşchii îi vibrau de dorinţa nestăpânită de a-l face bucăţi pe Allan Christie. Îi venea, de asemenea, să-i frângă gâtul surorii lui, ca să pună capăt bocetelor.

Faţa lui Allan Christie era întunecată de furie, însă a avut suficient bun-simţ – aşa a socotit Jamie – să nu-şi scoată cuţitul.

— Tinere, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ţi pun capul între mâini, ca să te joci cu el, a spus Jamie. Pleacă acum, înainte s-o fac.

Tânărul Christie şi-a umezit buzele şi s-a încordat, iar degetele i s-a albit strângând mânerul cuţitului – însă ochii lui arătau că şovăie. A aruncat o privire spre tatăl lui, care, strângând sumbru din fălci, rămăsese ca o stâncă. Lumina se schimbase; acum venea dintr-o parte şi cădea peste firele cărunte ale bărbii lui Christie, astfel că cicatricea de pe faţă apărea ca o dungă subţire, de culoare roz, şerpuind deasupra bărbiei.

Bătrânul s-a îndreptat încet de spate, sprijinindu-se cu mâinile de coapse, apoi a dat brusc din cap, ca un câine care se scutură de apă, şi s-a ridicat în picioare. A prins-o pe Malva de braţ, săltând-o de pe scaun, şi a împins-o în faţa lui. Malva plângea, împleticindu-se.

Allan i-a urmat, profitând de ocazie ca să ajungă atât de

aproape de Jamie, încât acesta a simţit duhoarea tânărului, încărcată de furie. Încă ţinând mâna pe cuţit, tânărul Christie a aruncat o singură privire mânioasă peste umăr, dar a ieşit din încăpere. Paşii lor au cutremurat scândurile podelei sub tălpile lui Jamie, după care a urmat zgomotul puternic al uşii trântite.

Jamie şi-a coborât privirea, oarecum surprins să vadă suprafaţa uzată a tăbliei biroului şi propriile mâini încă lipite de ea, ca şi cum ar fi crescut de acolo. S-a îndreptat de spate, apoi şi-a îndoit degetele, simţindu-şi încheieturile dureroase când a strâns pumnii. Era scăldat în sudoare.

A auzit paşi uşori pe hol, după care doamna Bug a intrat cu o tavă. I-a aşezat-o în faţă, a făcut o plecăciune şi a ieşit. Pe tavă se afla singurul pahar din cristal pe care îl avea şi un clondir plin cu whisky de calitate.

A simţit vag că îi vine să râdă, dar nu şi-a amintit prea bine cum se făcea asta. Lumina a ajuns pe clondir, iar băutura din el a sclipit precum crisoberilul[38]. În semn de mulţumire faţă de fidelitatea doamnei Bug, a atins uşor paharul, dar trebuia să mai aştepte până să bea ceva. Diavolul se dezlănţuise în lume şi avea multe de pătimit, era limpede. Însă, înainte de orice altceva, trebuia s-o găsească pe Claire.

*

După o vreme, norii care cutreierau pe cer s-au înălţat gata de tunete, iar un vânt rece a trecut peste stâncă, făcând dafinii de deasupra mea să se cutremure ca nişte oase uscate. Foarte încet, m-am ridicat în picioare şi am început să urc.

Nu aveam nicio destinaţie clară în minte şi nu-mi păsa dacă eram udă ori nu. Ştiam doar că nu puteam să mă întorc acasă. Aşa că am ajuns pe drumul care ducea spre Izvorul Alb exact când a început să plouă. Picăturile uriaşe căzeau grele peste cârmâz şi brusturi, iar brazii şi pinii şi-au eliberat răsuflările ţinute îndelung într-un oftat parfumat.

38 Mineral transparent, foarte rar, folosit ca piatră semipreţioasă (n. tr.).

Răpăitul stropilor pe frunze şi crengi era punctat de bufnetul înfundat al unor picături mai grele, care loveau cu putere solul – grindina venea odată cu ploaia. Pe neaşteptate, am văzut particule mici de gheaţă care se izbeau şi săreau nebuneşte din stratul de ace de pin, brăzdându-mi faţa şi gâtul cu răceala lor.

Am alergat şi mi-am găsit adăpost sub ramurile coborâte ale unui brad parfumat care se afla deasupra izvorului. Grindina izbea apa izvorului, făcând-o să tresalte, dar se topea imediat după ce atingea luciul ei, dispărând în apa întunecată. Cu braţele strânse în jurul corpului ca să mă apăr de frig, am rămas nemişcată, dar tremurând.

Aproape că ai putea înţelege, a spus o parte a minţii mele care începuse să vorbească undeva pe drumul în susul dealului. *Toată lumea a crezut că vei muri – chiar şi tu. Ştii ce se întâmplă când... doar ai mai văzut asta.* Oameni supuşi unei încordări îngrozitoare provocate de suferinţă, oameni aflaţi în prezenţa copleşitoare a morţii – văzusem asta. Era o căutare firească a mângâierii, o încercare de a ascunde, fie şi pentru o clipă, de a nega răceala morţii prin căldura simplă a unui contact trupesc.

— Dar el n-a făcut asta, am spus cu îndărătnicie, cu voce tare. Dacă *ar fi făcut-o,* atunci şi gata, l-aş putea ierta. Dar la naiba, *n-a făcut asta!*

Subconştientul meu s-a retras în faţa acelei certitudini, dar eram conştientă de provocările subterane – nu suspiciuni, nimic îndeajuns de puternic pentru a căpăta calitatea de îndoieli. Doar observaţii mărunte, reci, care îşi iţeau capetele la suprafaţă ca nişte broscuţe, sunete subţiri, ascuţite, ce abia se aud individual, dar care, împreună, pot declanşa un vacarm capabil să zguduie noaptea.

Eşti bătrână.

Uite cum ţi se văd venele pe mâini.

Carnea ţi s-a desprins de pe oase; sânii îţi atârnă.

Dacă el era disperat şi avea nevoie de alinare...

Pe ea ar putea s-o respingă, dar n-ar putea niciodată să alunge un copil din sângele lui.

Am închis ochii şi m-am chinuit să-mi înving senzaţia crescândă de greaţă. Nu mai cădea grindină, dar începuse o ploaie torenţială, iar din sol se ridicau aburi, dispărând ca

nişte fantome între stropii de apă.

— Nu! am spus cu voce tare. Nu!

M-am simţit ca şi cum aş fi înghiţit câţiva bolovani mari, ascuţiţi şi plini de noroi. Nu doar la gândul că Jamie ar fi putut să... ci la acela că Malva *mă trădase* cu siguranţă. Dacă era adevărat, mă trădase, iar dacă nu era adevărat, mă trădase cu atât mai mult.

Ucenica mea. Fiica inimii mele.

Mă adăpostisem de ploaie, însă aerul era încărcat de umiditate, iar hainele mi se umeziseră şi atârnau greu pe mine, lipindu-mi-se de piele. Prin ploaie, am văzut stânca albă de la capătul izvorului, care-i dădea şi numele. Aici îşi vărsase Jamie sângele în semn de sacrificiu, aruncându-l peste pietre, cerând ajutorul rudei pe care o ucisese. Şi tot aici venise Fergus să-şi taie venele, disperat din cauza fiului său, iar sângele îi înflorise întunecat în apa cristalină.

Am început să înţeleg de ce venisem aici, de ce locul acesta mă chemase. Era unul în care te regăseai şi descopereai adevărul.

Ploaia se oprise, iar norii se împrăştiau. Încetul cu încetul, lumina a început să scadă.

*

Era aproape întuneric când el a sosit. Copacii se mişcau, neliniştiţi în crepuscul, şi şopteau între ei; nu i-am auzit paşii pe drumul îmbibat de apă. A apărut brusc, la marginea luminişului.

A rămas pe loc şi a privit cercetător, a ridicat capul când m-a văzut, apoi a ocolit iazul şi s-a aplecat pe sub crengile ce atârnau şi alcătuiau adăpostul meu. Mi-am dat seama că mă căuta de ceva vreme; haina îi era udă, iar pânza cămăşii i se lipise de piept, de apă şi de sudoare. Adusese cu el o mantie, pe care o ţinea împăturită sub braţ; a desfăcut-o şi mi-a aşezat-o pe umeri. L-am lăsat s-o facă.

Apoi s-a aşezat foarte aproape de mine, cu braţele strânse în jurul genunchilor şi a rămas cu privirea aţintită spre iazul care se întuneca. Lumina atinsese momentul acela unic de frumuseţe, exact înainte ca toate culorile să se estompeze. Firele de păr ale sprâncenelor i s-au arcuit

perfect şi distinct peste osul solid al frunţii, la fel ca şi firele mai scurte şi mai întunecate ale bărbii nerase.

A inspirat adânc, de parcă ar fi fost de mult pe drumuri, şi a şters o picătură de apă ce îi atârna de vârful nasului. O dată sau de două ori a respirat mai scurt, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar a rămas tăcut.

Păsările apăruseră la scurtă vreme după ploaie. Acum se duceau la culcare şi ciripeau încet prin copaci.

— Sper că voiai să spui ceva, am zis eu în cele din urmă, politicos. Pentru că, dacă n-o faci, probabil o să încep să ţip şi s-ar putea să nu mă mai opresc.

A scos un sunet ce sugera deopotrivă amuzament şi disperare, apoi şi-a îngropat faţa în mâini. A rămas astfel un moment, apoi şi-a frecat obrajii şi s-a ridicat oftând.

— Englezoaico, tot timpul cât te-am căutat m-am întrebat: ce Dumnezeu să-ţi spun când te găsesc? M-am gândit ba la una, ba la alta şi... am descoperit că nu aveam nimic de spus.

Părea neajutorat.

— Cum adică? l-am întrebat pe un ton uşor tăios. Mie mi-ar veni în minte câteva lucruri.

A oftat şi a făcut un gest scurt, care i-a trădat frustrarea.

— Să spun că-mi pare rău nu e corect. Îmi *pare* rău, dar să spun asta ar suna ca şi cum aş fi făcut ceva pentru care să-mi cer iertare şi nu există un asemenea motiv. Dar m-am gândit că, dacă încep aşa, o să te fac să crezi că...

Mi-a aruncat o privire. Îmi stăpâneam emoţiile, dar el mă cunoştea prea bine. În clipa în care ar fi spus „îmi pare rău”, mi s-ar fi strâns stomacul.

Şi-a mutat privirea.

— N-am ce spune, a explicat el încet. Nimic care să nu sune ca şi cum aş încerca să mă apăr sau să mă scuz. Şi nu voi face asta.

Am scos un sunet slab, parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în stomac, iar el s-a uitat scurt la mine.

— N-o să fac asta! a repetat el cu hotărâre. Nu am cum să neg o asemenea acuzaţie, ca să nu existe nicio urmă de îndoială. Şi orice ţi-aş spune ar suna ca o scuză umilă pentru... Ei bine, nu vreau să-mi cer iertare pentru ceva ce n-am făptuit şi, dacă aş face-o, te-ai îndoi şi mai mult de

mine.

Începeam să respir ceva mai uşor.

— Se pare că nu prea mai ai încredere în ceea ce cred despre *tine.*

Mi-a aruncat o privire precaută.

— Dacă n-aş avea multă încredere în tine, n-aş fi aici, englezoaico.

S-a uitat la mine o clipă, apoi mi-a atins mâna. Degetele mele s-au îndoit şi le-au prins pe ale lui, astfel că mâinile noastre au rămas strâns unite. Avea degetele mari şi reci şi m-a strâns atât de tare, încât am crezut că-mi vor plesni oasele.

A inspirat adânc, de parcă ar fi oftat, iar umerii, strânşi în haina udă, i s-au destins brusc.

— Nu crezi că e adevărat? a întrebat el. Doar ai fugit.

— A fost un şoc, am răspuns eu. Şi, cumva, am crezut că, dacă mai rămân, s-ar putea s-o ucid.

— Da, a fost un şoc, a recunoscut el sec. Cred că şi eu aş fi fugit... dacă aş fi putut.

Un mic spasm dureros de vinovăţie s-a adăugat nenumăratelor emoţii; m-am gândit că ieşirea mea precipitată nu i-a fost de folos în situaţia respectivă. Nu mi-a reproşat nimic, ci s-a mulţumit să repete:

— Deci n-ai crezut că e adevărat, da?

— Nu cred.

— Nu crezi.

M-a privit cercetător în ochi.

— Dar atunci ai crezut?

— Nici atunci.

Mi-am strâns mai bine mantia pe umeri.

— N-am crezut. Dar nu ştiam de ce.

— Şi acum ştii.

Am inspirat adânc şi apoi am expirat, după care m-am întors cu faţa spre el.

— Jamie Fraser, am rostit cu prudenţă, dacă ai putea face aşa ceva – nu să te culci cu altă femeie, ci să faci asta şi *să mă minţi* – atunci, tot ce am făcut şi ce reprezint eu, întreaga mea viaţă, totul a fost o minciună. Şi nu sunt dispusă să accept aşa ceva.

Cuvintele mele l-au surprins puţin; era aproape întuneric,

dar am văzut că ridicase din sprâncene.

— Ce vrei să spui, englezoaico?

Am făcut un semn cu mâna spre potecă, spre locul în care se afla casa, acum invizibilă deasupra noastră, apoi spre izvor, unde se înălţa stânca albă, neclară în întuneric.

— Locul meu nu e aici, am rostit încet. Brianna, Roger... nici ei nu-şi au locul aici. Nici Jemmy n-ar trebui să fie aici; ar trebui să se uite la desene animate la televizor, să deseneze maşini şi avioane... Nu să înveţe cum să tragă cu o puşcă mare cât el şi cum să eviscereze o căprioară.

Am ridicat faţa şi am închis ochii, simţind cum umezeala mi se aşternea pe piele, lăsându-se grea peste gene.

— Numai că suntem aici, cu toţii. Şi ne aflăm aici fiindcă eu te-am iubit mai mult decât propria-mi viaţă. Şi pentru că am crezut că mă iubeşti la fel de mult.

Am inspirat adânc, ca să nu îmi tremure vocea, apoi am deschis ochii şi m-am întors spre el.

— Vrei să-mi spui că nu e adevărat?

— Nu, a răspuns el după un moment de gândire, dar atât de încet, încât abia l-am auzit, şi m-a strâns mai tare de mână. Nu, n-o să-ţi spun asta. Niciodată, Claire.

— Atunci e bine, am zis şi am simţit că neliniştea, furia şi teama din după-amiaza aceea se scurgeau de pe mine ca apa.

Mi-am rezemat capul de umărul lui şi am tras în piept mirosul de ploaie şi de sudoare. Un miros puţin acru, înţepător din cauza izului de spaimă şi de furie reţinută.

Acum se întunecase de tot. Am auzit sunete venind din depărtare, pe doamna Bug chemându-l pe Arch, care era în grajd şi mulgea caprele, şi glasul lui spart răspunzându-i. Tăcut, un liliac pornit la vânătoare a trecut pe lângă noi.

— Claire, a spus Jamie cu glas moale.

— Mda.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Am îngheţat. După o clipă, m-am desprins cu grijă de el şi m-am ridicat în şezut.

— Nu face asta, i-am zis. Mă simt ca şi cum aş fi primit un pumn în stomac.

— Îmi pare rău.

Mi-am strâns braţele în jurul corpului, încercând să alung

senzaţia bruscă de vomă.

— Ai promis că n-o să începi prin a-ţi cere iertare, pentru că ar însemna că există ceva pentru care să-ţi pară rău.

— Adevărat, a oftat el.

Am simţit o mişcare între noi când cele două degete ţepene ale mâinii lui drepte au bătut darabana pe picior.

— Nu există nicio cale bună să-i mărturiseşti soţiei că te-ai culcat cu altcineva, a spus el într-un târziu. Indiferent de circumstanţe. Pur şi simplu nu există.

Brusc, am simţit că ameţesc şi mi se taie respiraţia. Am închis ochii o clipă. Nu se referea la Malva, doar precizase asta.

— Cine-a fost? am întrebat cât am putut de detaşată. Şi când?

S-a foit neliniştit.

— În fine... când tu... când tu... plecaseşi.

Am reuşit să inspir scurt.

— Cu cine?

— S-a întâmplat doar o dată. Adică... nici nu aveam cea mai vagă intenţie să...

— Cu cine?

A oftat, după care s-a frecat pe ceafă.

— Iisuse! Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te tulbur, dacă ar suna ca şi când... dar nu vreau să o ponegresc pe biata femeie făcând să pară că a fost...

— CINE? am răcnit eu, prinzându-l de mână.

— Iisuse! a spus el surprins. Mary MacNab!

— Cine? am întrebat din nou, de astă dată nepricepând.

— Mary MacNab, a repetat el şi a oftat. N-ai putea să-mi laşi mâna? Mi-a dat sângele.

Aşa se întâmplase, îmi înfipsesem unghiile în încheietura lui atât de tare, încât îi străpunsesem pielea. I-am lăsat mâna şi am strâns pumnii, după care mi-am petrecut braţele în jurul corpului, ca să nu-l sugrum.

— Cine naiba e Mary MacNab? am scrâşnit printre dinţi.

Aveam faţa înfierbântată, însă o sudoare rece mi-a apărut de-a lungul fălcii şi s-a rostogolit în jos, pe gât.

— O ştii, englezoaico. A fost soţia lui Rab – cel care a murit când i-a ars casa. Aveau un copil, Rabbie; era grăjdar la Lallybroch când...

— Mary MacNab. Ea?!

Am perceput tonul de uimire din propriul meu glas. Mi-am amintit-o vag pe Mary MacNab. Ajunsese menajeră la Lallybroch după moartea soţului ei, un om rău; era o femeie scundă, musculoasă, epuizată de muncă şi de greutăţi, care vorbea rareori, dar îşi vedea de treabă ca o umbră, trecând aproape neobservată în haosul zgomotos al vieţii de la Lallybroch.

— Abia dacă am băgat-o în seamă, am spus eu, încercând – şi nereuşind – să-mi aduc aminte dacă mai era acolo la ultima mea vizită. Înţeleg că tu ai băgat-o în seamă.

— Nu, a spus el şi a oftat. Nu e ceea ce crezi, englezoaico.

— Nu-mi mai spune aşa.

Am simţit că şi în urechile mele vocea îmi suna groasă şi înveninată.

Jamie a scos un sunet tipic scoţian, de resemnare frustrată, apoi şi-a masat încheietura mâinii.

— Ei bine, s-a întâmplat înainte de a mă preda englezilor...

— Nu mi-ai povestit despre asta!

— Ce nu ţi-am povestit?

Părea derutat.

— Că te-ai predat englezilor. Noi am crezut că ai fost prins.

— Am fost, a spus el scurt. Dar printr-o înţelegere, pentru încasarea recompensei puse pe capul meu.

A fluturat din mână, în semn că nu avea rost să dezvolte subiectul.

— Nu contează, a adăugat el.

— Puteau să te spânzure!

Şi bine ar fi făcut, a adăugat o voce slabă şi îndurerată, în mintea mea.

— N-ar fi făcut-o.

Din glasul lui a răzbătut o uşoară notă de amuzament.

— Englezii... în fine, tu mă preveniseşi. Dar nu m-aş fi sinchisit, chiar dacă ar fi făcut-o.

Nu mi-am dat seama ce voia să sugereze spunând că-l prevenisem, dar pe moment sigur nu-mi păsa.

— S-o lăsăm baltă, am spus scurt. Vreau să ştiu...

— Despre Mary. Da, ştiu.

Şi-a trecut o mână prin păr.

— În fine. A venit la mine în noaptea dinainte să plec. Eram în peşteră, înţelegi? Aproape de Lallybroch. Ea mi-a adus cina. Şi după aceea... a rămas.

Mi-am muşcat limba ca să nu-l întrerup. Am simţit că Jamie îşi aduna gândurile şi îşi căuta cuvintele.

— Am încercat s-o fac să plece, a reluat el povestea într-un târziu. Dar ea... ceea ce mi-a zis...

Mi-a aruncat o privire; am văzut doar mişcarea capului lui.

— A zis că mă văzuse cu tine, Claire, şi că ştia să recunoască o privire de dragoste, pentru că ea nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Şi că nu voia nicidecum să mă facă să trădez asta. Voia doar să-mi dăruiască... un lucru mic. Aşa mi-a zis: *un lucru mic, dar care ţi-ar putea fi de folos,* a încheiat el, iar glasul i-a sunat răguşit. Şi a fost... adică nu a fost...

S-a oprit şi a făcut gestul lui caracteristic din umeri, ca şi cum cămaşa l-ar fi strâns. A plecat capul o clipă pe genunchi, pe care i-a cuprins cu braţele.

— Mi-a oferit tandreţe, a zis el într-un târziu, atât de încet, încât abia dacă l-am auzit. Sper că şi eu i-am oferit acelaşi lucru.

Mi-am simţit gâtul şi pieptul prea apăsate ca să pot vorbi, iar în ochi miau apărut lacrimi. Dintr-odată, mi-am adus aminte ce îmi spusese când îi operasem mâna lui Tom Christie, despre Inima Sacră – *atât de dornic – şi nu există nimeni care să-l atingă.* Iar el trăise într-o peşteră vreme de şapte ani, singur.

Între noi nu exista decât un spaţiu de două palme, dar el părea un hău de netrecut.

Am întins mâna şi mi-am aşezat-o peste a lui. Vârfurile degetelor mele i-au atins încheieturile mari şi tăbăcite. Am inspirat adânc, apoi încă o dată, încercând să-mi recapăt vocea, care a sunat totuşi spartă.

— I-ai oferit... tandreţe. Sunt convinsă.

S-a întors brusc spre mine, iar faţa mi s-a lipit de haina lui şi am simţit stofa umedă şi aspră. Lacrimile înfloreau în

petice mici şi calde, care dispăreau imediat în răcoarea ţesăturii.

— Of, Claire, a şoptit el în părul meu.

Am întins mâna şi i-am simţit obrajii umezi.

— A spus că voia să te păstreze vie pentru mine. Şi a vorbit serios; nu voia ceva pentru sine.

Apoi am plâns, fără reţinere. Pentru anii pustii în care am tânjit după atingerea unei mâini. Anii pustii în care am stat întinsă lângă un bărbat pe care îl înşelasem şi pentru care nu simţeam niciun strop de tandreţe. Pentru spaimele, îndoielile şi suferinţele din ziua ce tocmai se încheia. Pentru el şi pentru mine şi pentru Mary MacNab, care ştia ce înseamnă singurătatea – dar şi ce înseamnă iubirea.

— Ţi-aş fi spus mai demult, a şoptit el, mângâindu-mă pe spate ca pe un copil. Dar s-a întâmplat... doar o dată.

A ridicat din umeri neajutorat.

— Şi n-am găsit calea. N-am ştiut cum să-ţi spun ca să înţelegi.

Am suspinat, am tras aer în piept şi în final m-am ridicat, ştergându-mi cu grijă faţa cu un fald al rochiei.

— Înţeleg, am spus eu; glasul îmi era gros şi înfundat, dar destul de sigur. Da, înţeleg.

Şi era adevărat. Nu doar în legătură cu Mary MacNab şi cu ceea ce făcuse ea. Înţelegeam şi de ce Jamie îmi spusese acum. Nu era nevoie; nu aş fi aflat niciodată. Nu era nevoie decât de onestitate absolută între noi – să ştiu că ea există.

Îl crezusem în legătură cu Malva. Însă acum nu aveam doar certitudine în minte, ci şi linişte în inimă.

Am rămas aşezaţi alături. Faldurile mantiei şi ale rochiei mele i se întindeau peste picioare, iar simpla lui prezenţă mă liniştea. Undeva, aproape, a început să ţârâie un greier.

— Înseamnă că s-a oprit ploaia, am spus eu, ascultând.

Jamie a dat din cap, cu un sunet de confirmare.

— Ce facem acum? am întrebat într-un târziu.

Glasul mi-a sunat calm.

— Descoperim adevărul – dacă se poate.

Niciunul dintre noi n-a menţionat posibilitatea de a nu reuşi. M-am foit, adunându-mi poalele mantiei.

— Atunci, mergem acasă?

Era prea întuneric ca să-l văd, dar l-am simţit dând aprobator din cap, după care s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna să mă ajute.

— Da, mergem acasă.

*

Casa era pustie când am ajuns, dar doamna Bug lăsase pe masă o farfurie cu plăcintă cu carne, măturase podeaua, iar focul ardea mocnit. Mi-am scos mantia udă şi am atârnat-o în cui, apoi am rămas locului, neştiind ce să fac în continuare, de parcă m-aş fi aflat într-o casă străină, într-o ţară ale cărei obiceiuri nu le cunoşteam.

Jamie lăsa impresia că se simţea la fel, dar, după un moment, s-a mişcat, a luat sfeşnicul de pe raftul de deasupra vetrei şi a aprins o lumânare cu un băţ scos din foc. Lumina tremurătoare n-a făcut decât să accentueze aspectul ciudat, plin de ecouri al camerei, aşa că a rămas câteva clipe nehotărât, cu sfeşnicul în mână, după care l-a aşezat cu un bufnet în mijlocul mesei.

— Ţi-e foame, en... englezoaico?

Începuse să vorbească din obişnuinţă, dar s-a întrerupt, ridicând ochii ca să se asigure că putea din nou să-mi spună aşa. Am făcut efortul de a-i zâmbi, deşi îmi simţeam colţurile gurii tremurând.

— Nu. Dar ţie?

Tăcut, a clătinat din cap, apoi şi-a retras mâna de lângă farfurie. Uitându-se în jur ca să vadă dacă putea face altceva, a luat vătraiul şi a răscolit tăciunii, crăpând stratul negru de pe ei şi trimiţând un vârtej de scântei şi funingine pe horn. Asta avea să strice focul, care va trebui refăcut înainte să ne culcăm, dar n-am spus nimic, ştia asta.

— Parcă ne-a murit cineva din familie, am spus într-un târziu. E ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor şi ăsta ar fi momentul de şoc, după care începi să trimiţi vestea către vecini.

A scos un hohot trist de râs şi a lăsat vătraiul jos.

— Nu va fi nevoie. Până dimineaţă vor şti toţi.

Trezindu-mă în cele din urmă din nemişcare, mi-am scuturat fustele umede şi m-am dus alături de el, lângă foc.

Căldura a pătruns imediat prin ţesătura udă; ar fi fost o senzaţie liniştitoare, dar în stomac am simţit o greutate de gheaţă, care nu voia să se topească. Am pus mâna pe braţul lui, simţind nevoia de a-l atinge.

— Nimeni nu va crede aşa ceva, am zis.

El şi-a aşezat cealaltă mână peste a mea şi, închizând ochii, a zâmbit uşor, clătinând din cap.

— Toţi vor crede, Claire, a spus el. Îmi pare rău.

81
PÂNĂ LA PROBA CONTRARĂ

— Nu-i adevărat, ce naiba!

— Nu, sigur că nu.

Roger a urmărit-o precaut pe Brianna, care prezenta semnele generale ale unui dispozitiv exploziv cu mecanism de declanşare instabil, şi a avut senzaţia clară că era primejdios să se afle în apropierea ei.

— *Târfa* aia mică! îmi vine s-o strâng de gât şi să scot adevărul de la ea!

Şi-a pus convulsiv degetele pe gâtul sticlei cu sirop, aşa că Roger a întins mâna să i-o ia înainte de a o sparge.

— Îţi înţeleg pornirea, a spus el, dar una peste alta, mai bine nu.

Brianna l-a fulgerat cu privirea, dar a cedat sticla.

— *Tu* nu poţi să faci ceva? l-a întrebat ea.

Şi el îşi pusese aceeaşi întrebare după ce auzise vestea despre acuzaţiile Malvei.

— Nu ştiu, a răspuns el. Dar m-am gândit să mă duc şi măcar să vorbesc cu familia Christie. Şi dacă o prind singură pe Malva, aşa voi face.

Deşi, gândindu-se la o discuţie între patru ochi cu Malva Christie, a avut senzaţia neliniştitoare că ea nu va renunţa cu uşurinţă la povestea ei.

Brianna s-a aşezat, s-a uitat încruntată la farfuria cu prăjituri de hrişcă şi a început să le ungă cu unt. Furia ei lăsa treptat loc gândirii raţionale şi Roger aproape că i-a citit asta în ochi.

— Dacă ai convinge-o să recunoască, a spus ea rar, ar fi bine. Dacă nu, următorul lucru e să afli cine a fost cu ea. Dacă apare vreun tip care să admită public că el *ar putea* fi tatăl – asta ar arunca îndoieli asupra poveştii ei.

— Adevărat.

Roger şi-a turnat cu generozitate sirop peste prăjituri, întrucât, chiar şi în vârtejul de incertitudine şi de nelinişte, se bucura de mirosul acestuia şi anticipa dulceaţa inegalabilă.

— Dar şi aşa, unii tot vor rămâne convinşi de vinovăţie lui

Jamie. Poftim.

— Am văzut-o în pădure, sărutându-se cu Obadiah Henderson, a spus Bree, luând sticla. Toamna trecută.

S-a cutremurat teatral.

— Dacă el a fost, atunci nu mă mir că nu vrea să recunoască adevărul.

Roger a măsurat-o cu ochi curioşi. Îl ştia pe Obadiah, un tânăr mătăhălos şi necioplit, dar care nu arăta chiar rău şi nu era prost. Unele femei îl socoteau o partidă bună; avea cincisprezece acri de pământ, pe care îl cultiva cu pricepere, şi era un bun vânător. Însă n-ar fi văzut-o niciodată pe Bree catadicsind să stea de vorbă cu el.

— Altcineva îţi vine în minte? a întrebat ea, continuând să stea încruntată.

— Păi... Bobby Higgins, a răspuns el, încă precaut. Şi gemenii Beardsley se cam uitau după ea, dar, sigur...

A avut impresia neplăcută că metoda asta avea să culmineze cu faptul că ea îl va implora pe *el* să le pună întrebări stânjenitoare tuturor prezumtivilor taţi – o acţiune care i s-a părut a fi deopotrivă inutilă şi periculoasă.

— De ce? a întrebat Brianna, tăind cu furie teancul de clătite. De ce a făcut aşa ceva? Mama a fost întotdeauna bună cu ea.

— Ar fi două motive, i-a răspuns Roger şi a făcut o pauză, închizând ochii, ca să savureze pe deplin felul în care untul topit şi siropul catifelat de arţar pătrundeau în hrişcă proaspătă şi fierbinte, apoi a înghiţit şi, cu reţinere, a deschis ochii. Ori tatăl real e cineva cu care nu vrea să se mărite – indiferent de motiv – ori a hotărât să încerce să pună mâna pe banii sau pe proprietatea tatălui tău, silindu-l să îi ofere o sumă de bani ei sau, în cel mai rău caz, copilului.

— Sau şi una, şi alta. Cu alte cuvinte, nu vrea să se mărite cu autorul *şi* vrea banii tatei – deşi el nu prea are.

— Sau şi una, şi alta.

Au mâncat în tăcere vreme de câteva minute, cu furculiţele râcâind în farfuriile de lemn, fiecare cufundat în gânduri. Jem îşi petrecuse noaptea în casa mare. După căsătoria lui Lizzie, Roger sugerase ca Amy McCallum să preia munca de menajeră şi, cum ea şi Aidan se mutaseră,

Jem stătea mai mult timp acolo, găsind în tovărăşia lui Aidan o alinare pentru pierderea lui Germain.

— Nu e adevărat, a repetat ea cu îndărătnicie. Tata pur şi simplu *nu* ar...

Însă Roger a văzut umbra de îndoială din ochii ei – şi o licărire de panică la gândul că ar fi putut să fie adevărat.

— Nu, n-ar face aşa ceva, a spus el cu fermitate. Brianna, doar nu crezi că există vreun grăunte de adevăr în povestea asta?

— Nu, sigur că nu!

Însă a vorbit prea tare, prea vehement. Roger a lăsat jos furculiţa şi s-a uitat ţintă la ea.

— Ce s-a întâmplat? Ştii ceva?

— Nimic.

Brianna a înfipt furculiţa în ultima bucată de clătită şi a mâncat-o.

Roger a scos un sunet prin care îşi exprima scepticismul şi s-a încruntat spre mica băltoacă lipicioasă rămasă pe farfuria ei. Brianna punea întotdeauna prea multă miere sau prea mult sirop; el, mai econom, lăsa întotdeauna farfuria curată.

— Nu, a spus ea.

Şi-a muşcat buza de jos şi a înmuiat vârful unui deget în sirop.

— Doar că...

— Ce anume?

— Nu tata, a rostit ea rar, apoi a dus degetul la gură şi a supt siropul.

— Şi *nu* sunt sigură nici în legătură cu celălalt tată al meu. Doar că mă gândesc la lucruri pe care nu le înţelegeam la acea vreme, iar acum le înţeleg...

S-a oprit brusc şi a închis ochii, apoi i-a deschis şi l-a privit pe Roger.

— Într-o zi am scotocit prin portofelul lui. Nu spionam, ci doar mă distram, am scos din el toate cartelele şi alte lucruri şi le-am pus la loc. Între bancnotele de un dolar, am găsit un bilet. Cineva îl invita la masa de prânz...

— Destul de nevinovat.

— Dar începea cu *Dragul meu* şi nu era scrisul mamei, a replicat ea scurt.

— Aha. Câţi ani aveai? a întrebat-o Roger după un moment.

— Unsprezece, a răspuns Brianna, desenând câteva modele pe farfurie cu vârful degetului. Am pus biletul înapoi şi totul mi-a ieşit din minte. Nu voiam să mă gândesc la asta – şi nu cred că am mai făcut-o până astăzi. Au existat câteva alte lucruri, pe care le-am văzut şi nu le-am înţeles – legate mai ales de felul în care se desfăşurau lucrurile între ei, între părinţii mei. Din când în când se întâmpla câte *ceva* şi niciodată nu ştiam ce, dar îmi dădeam seama că era vorba de ceva cu adevărat rău.

A tăcut şi a oftat adânc, apoi şi-a şters degetul pe un şervet.

— Bree, a rostit el încet. Jamie e un om onorabil şi o iubeşte mult pe mama

— Da, tocmai asta-i problema, a zis ea moale. Aş fi putut jura că şi celălalt tată era. Şi el o iubea.

*

Nu era imposibil. Gândul revenea mereu, sâcâindu-l în mod neplăcut pe Roger, ca o pietricică intrată într-un pantof. Jamie Fraser *era* un bărbat onorabil, profund devotat soţiei lui. Şi ajunsese în culmea disperării, complet epuizat, când Claire fusese bolnavă. Roger se temuse pentru el la fel de mult ca şi pentru Claire; ochii i se afundaseră în orbite şi bântuise sumbru în cursul zilelor grele şi nesfârşite în care moartea pândise; nu mâncase, nu dormise şi rămăsese întreg doar datorită voinţei.

Încercase să stea de vorbă cu el atunci, despre Dumnezeu şi eternitate, ca să-l împace cu ceea ce părea inevitabil, dar fusese respins cu o furie însoţită de ochi injectaţi, la simpla idee că Dumnezeu i-ar putea răpi soţia. A urmat o disperare extremă când Claire s-a prăbuşit într-o stupoare ce anunţa moartea. Nu era imposibil ca o consolare fizică de moment, făcută în acel vid al dezolării, să fi mers mai departe decât dorise vreuna dintre părţi.

Însă acum era începutul lunii mai, iar Malva Christie era însărcinată în luna a şasea. Ceea ce însemna că ea rămăsese însărcinată în luna noiembrie. Momentul de criză

în boala lui Claire avusese loc la sfârşitul lui septembrie; şi-a adus aminte perfect mirosul de câmp pârjolit din cameră când ea se trezise din ceea ce părea moarte sigură, cu ochii uriaşi şi pâlpâitori, şocant de frumoşi pe faţa ca a unui înger androgin.

Bun, deci era imposibil. Niciun bărbat nu e perfect şi oricare ar putea ceda într-o situaţie extremă, o dată. Dar nu în mod repetat. Şi nu Jamie Fraser. Malva Christie minţea.

Simţindu-se mai liniştit, Roger a coborât de-a lungul pârâului spre cabana familiei Christie.

Tu nu poţi să faci ceva? îl întrebase Brianna cu glas îndurerat.

Prea puţine, s-a gândit el, dar trebuia să încerce. Era vineri; putea ţine – şi avea să o facă – o predică usturătoare despre relele bârfei, dar asta duminică. Însă, cunoscând natura umană, orice beneficiu care va rezulta din respectiva predică va avea o viaţă scurtă.

Pe de altă parte, întrunirea lojii era miercuri seara. Totul mersese foarte bine şi nu dorea să primejduiască armonia fragilă a lojii abia create, riscând să se confrunte cu posibile nemulţumiri la şedinţă... Dar dacă exista vreo şansă ca ea să fie de vreun ajutor... nu ar fi util să îi încurajeze pe Jamie şi pe cei doi bărbaţi din familia Christie să participe la ea? Va propune problema spre dezbatere şi, oricât de rău ar fi, cunoaşterea de către opinia publică era oricum de preferat în locul buruienii distrugătoare a bârfei şuşotite. Socotea că Tom Christie va respecta procedurile şi se va comporta civilizat, în ciuda situaţiei delicate, dar nu era prea sigur în privinţa lui Allan. Fiul moştenise caracterul tatălui şi convingerea acestuia că avea întotdeauna dreptate, însă îi lipsea voinţa de fier şi autocontrolul lui Tom.

Ajunsese aproape de cabană, care părea părăsită. A auzit zgomote de secure, scrâşnetul lemnelor care crăpau şi s-a dus în spatele casei.

Era Malva, care, auzindu-i vorbele de salut, s-a întors, cu o expresie de precauţie pe faţă. Avea urme vineţii sub ochi, a observat el, iar pielea de pe restul corpului era lipsită de strălucire. O conştiinţă vinovată, a sperat el când a salutat-o cu un aer cordial.

— Dacă aţi venit să mă convingeţi să-mi retrag vorbele,

n-o să fac asta, a spus ea sec, ignorând cuvintele de salut.

— Am venit să te întreb dacă doreşti să discuţi cu cineva, a spus el.

Asta a surprins-o; a aşezat securea pe pământ, apoi şi-a şters faţa cu şorţul.

— Să vorbesc? a întrebat rar, măsurându-l din ochi. Despre ce?

Roger a ridicat din umeri şi i-a surâs timid.

— Despre orice doreşti.

Şi-a schimbat puţin accentul, adoptându-l pe cel din Edinburgh, care îi era mai familiar Malvei.

— Nu cred că ai putut sta de vorbă cu cineva în ultima vreme, în afară de tatăl şi fratele tău – şi poate că ei nu sunt dispuşi să te asculte acum.

Pe faţa ei a apărut în treacăt un surâs asemănător, care s-a stins.

— Nu, ei nu ascultă. Dar nu-i nimic, n-am multe de spus, înţelegeţi? Sunt o târfă, ce mai e de zis?

— Eu nu te socotesc târfă, a spus Roger cu glas reţinut.

— A, nu?

S-a legănat în spate pe călcâie şi s-a uitat la el dispreţuitor.

— Cum altfel numiţi o femeie care îşi desface picioarele pentru un bărbat căsătorit? Adulteră, bineînţeles – dar tot târfă, cel puţin aşa mi s-a spus.

Roger şi-a dat seama că fata voia să-l şocheze prin vulgaritatea deliberată. Reuşise, dar a păstrat totul pentru sine.

— O femeie care a greşit, poate. Iisus nu i-a vorbit cu asprime femeii care *era* prostituată; nu e treaba mea să-i vorbesc aşa uneia care nu este.

— Şi dacă aţi venit ca să-mi citaţi din Biblie, nu vă mai răciţi gura degeaba, păstraţi-o ca să suflaţi în ovăzul fiert, a răspuns ea, iar colţurile gurii delicate au coborât într-o expresie de dispreţ. Am auzit dintr-astea mai mult decât mi-aş fi dorit.

Asta era probabil adevărat, s-a gândit Roger. Tom Christie era genul de om care găseşte un verset – dacă nu zece – pentru orice ocazie, iar dacă n-o brutaliza fizic pe fiica lui, atunci sigur o făcea verbal.

Neştiind ce să mai spună, a întins mâna.

— Dacă-mi dai securea, termin eu treaba.

Ridicând o sprânceană, fata i-a întins-o şi s-a retras un pas. Roger a aşezat o bucată de lemn pe butuc şi a despicat-o precis în două, apoi s-a aplecat ca să ridice alta. Ea l-a urmărit câteva momente, după care s-a aşezat încet pe o buturugă mai scundă.

Primăvara pe munte era încă rece, purtând cu sine ultimele răsuflări ale iernii cu zăpezi mari. Însă munca l-a încălzit. N-a uitat nicio clipă că ea era acolo, dar a rămas cu ochii aţintiţi la lemne, la fibra lor deschisă la culoare când erau despicate, la rezistenţa pe care o opuneau când dorea să elibereze lama securii, aşa încât s-a trezit că gândurile i se îndreaptă spre discuţia pe care o avusese cu Bree.

Frank Randall îi fusese – probabil – necredincios soţiei când şi când. Încercând să judece drept, Roger nu era convins că Frank putea fi învinuit, mai ales că ştia circumstanţele. Claire dispăruse fără urmă, lăsându-l pe Frank să o caute cu disperare, să jelească, iar apoi, în cele din urmă, să înceapă să-şi reorganizeze viaţa şi să meargă mai departe. După care, soţia dispărută apăruse brusc, suferindă, maltratată – şi gravidă cu alt bărbat.

Iar Frank Randall, din sentimentul onoarei, din dragoste sau pur şi simplu – din curiozitate, oare? – o primise înapoi. Şi-a amintit povestea spusă de Claire şi i-a fost clar că ea nu *dorise* în mod special să fie primită. Pesemne că Frank Randall înţelesese asta cât se poate de clar.

Atunci, nu era deloc de mirare dacă revolta şi respingerea îl împinseseră când şi când spre altcineva – şi nu era de mirare nici că ecourile conflictelor ascunse dintre părinţii ei ajunseseră la Brianna, ca nişte unde seismice care circulă prin kilometri întregi de pământ şi de rocă, tresăriri produse de ridicarea nivelului magmei aflate în adâncurile pământului.

De asemenea, nu era deloc de mirare, a avut el brusc revelaţia, că ea se arătase atât de iritată de amiciţia lui cu Amy McCallum.

Brusc, şi-a dat seama că Malva Christie plângea. În tăcere, fără să-şi acopere faţa. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, iar umerii i se zguduiau. Îşi muşca buza de jos, dar

nu scotea niciun sunet.

A aruncat securea pe pământ şi s-a apropiat de ea. A pus cu blândeţe un braţ pe după umerii ei şi i-a sprijinit capul acoperit de bonetă, mângâind-o uşor cu mâna pe spate.

— Hei, a spus el încet. Nu-ţi face griji, da? O să fie bine.

Ea a scuturat din cap, iar lacrimile i-au scăldat faţa.

— Nu se poate, a şoptit ea. Nu se poate.

Dincolo de mila pe care o simţea faţă de ea, lui Roger îi creşteau speranţele. Orice rezerve ar fi avut faţă de intenţia de a-i exploata disperarea, erau depăşite de hotărârea de a ajunge la rădăcina problemei ei. În principal, de dragul lui Jamie şi al familiei lui, dar şi pentru ea, desigur.

Nu trebuia să insiste prea mult, nu trebuia să se pripească. Trebuia să-i câştige încrederea.

Aşa că a bătut-o uşor pe spate, cum făcea când Jem se trezea dintr-un coşmar, spunându-i lucruri neînsemnate, dar liniştitoare, toate fără sens, şi a simţit că ea începea să cedeze. Ceda, însă, ciudat, într-un mod fizic, ca şi cum carnea ei se deschidea, înflorind treptat sub atingerea lui.

Ciudat şi, în acelaşi timp, bizar de familiar. Simţise asta din când în când cu Bree, când se întorsese spre ea pe întuneric, când ea nu avusese timp să se gândească, ci reacţionase faţă de el doar corporal. Amintirea acelui contact fizic l-a şocat, aşa că s-a retras puţin. A vrut să-i spună ceva Malvei, dar sunetul de paşi l-a făcut să se oprească, iar când a ridicat privirea, l-a văzut pe Allan Christie venind spre el iute, printre copaci, cu faţa întunecată ca un nor de furtună.

— Pleacă de lângă ea!

Roger s-a îndreptat, simţindu-şi inima bătând cu putere când şi-a dat brusc seama cum putea fi interpretată poziţia lui.

— Ce te furişezi aici, ca un şobolan după o coajă de caşcaval? a strigat Allan. Îţi închipui că, dacă a fost făcută de ruşine, acum e numai bună pentru orice ticălos pervers care vrea s-o aibă?

— Am venit să-i ofer un sfat, a spus Roger cât de glacial a putut. Şi s-o consolez, dacă e posibil.

— A, sigur.

Faţa lui Allan Christie era îmbujorată, iar smocurile de păr

de pe cap i se înălţaseră ca perii unui mistreţ pregătit să atace.

— Întăriţi-mă cu vin, cu mere răcoriţi-mă[39], adevărat? Pot să-ţi vâri în fund consolarea, MacKenzie! Cu sculă cu tot, ai înţeles?

Allan tremura de furie, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

— Da, nu eşti cu nimic mai presus decât ticălosul de socru-tău ori poate – şi s-a răsucit brusc spre Malva, care nu mai plângea, ci doar stătea pe buturugă, cu chipul albit şi îngheţat – poate ai făcut-o şi cu el, nu? Aşa e, târfă ce eşti, i-ai avut pe amândoi? Răspunde-mi!

Allan a ridicat mâna ca să o lovească peste faţă, dar Roger l-a prins de încheietură din reflex.

Roger era atât de furios, încât aproape nu mai putea vorbi. Christie era puternic, însă Roger era mai masiv. Dacă voia, îi putea frânge încheietura tânărului. Dar s-a mulţumit să-şi înfigă degetele cu putere între oasele lui şi s-a simţit fericit văzându-l pe Christie holbându-se şi începând să lăcrimeze de durere.

— Să nu-i vorbeşti astfel surorii tale, a spus Roger, nu foarte tare, dar clar. Şi nici mie.

A sporit strânsoarea şi i-a îndoit mâna la spate.

— M-ai auzit?

Allan a pălit, respirând şuierat. Nu i-a răspuns, a reuşit doar să dea din cap. Roger i-a eliberat încheietura cu o senzaţie bruscă de repulsie.

— N-aş vrea să aud că ţi-ai maltratat sora în vreun fel, a zis Roger cât de calm a putut. Dacă se va întâmpla asta, o să-ţi pară rău. La revedere, domnule Christie. Domnişoară Christie, a adăugat el către Malva, făcând o plecăciune.

Ea nu i-a răspuns la salut, ci doar s-a uitat la el cu ochii aproape ieşindu-i din orbite, de şoc, cenuşii ca norii de furtună. Amintirea lor l-a urmărit pe Roger în timp ce părăsea luminişul şi intra în întunericul pădurii, întrebându-se dacă îmbunătăţise situaţia sau o înrăutăţise mult mai mult.

*

39 Parafrază după *Cântarea cântărilor,* 2:5 (n. tr.).

Următoarea întrunire a lojii de la Fraser’s Ridge urma să aibă loc miercuri. Ca de obicei, Brianna s-a dus cu Jemmy la casa mare, luând şi coşul de lucru, şi a fost surprinsă când l-a găsit pe Bobby Higgins la masă, terminând de mâncat cina.

— Domnişoara Brianna!

Văzând-o, a zâmbit şi a dat să se ridice, dar ea i-a făcut semn să rămână pe scaun şi s-a aşezat pe banca din faţa lui.

— Bobby! Mă bucur să te revăd! Am crezut că n-o să mai vii la noi.

El a dat din cap cu un aer trist.

— Da, s-ar putea să nu mai vin, cel puţin o vreme. Dar Înălţimea Sa a primit nişte lucruri din Anglia şi mi-a spus să le aduc.

Cu o bucată de pâine, a şters cu grijă ce mai rămăsese în bol, adunând şi ultimele picături din sosul mâncării de pui gătite de doamna Bug.

— Şi-apoi... în fine, am vrut să vin pe cont propriu. Ca s-o văd pe domnişoara Christie, înţelegeţi?

— Oh.

Brianna a ridicat ochii şi a surprins privirea doamnei Bug. Bătrâna s-a uitat la ea cu o expresie de neputinţă şi a clătinat din cap.

— Hm. Da. Malva. Ăă... doamnă Bug, mama e sus?

— Nu, *a nighean.* A fost chemată la domnul MacNeill; are pleurezie şi e rău.

Abia oprindu-se să-şi tragă sufletul, şi-a scos şorţul şi l-a agăţat în cuier, întinzând cealaltă mână după mantie.

— Eu plec, *a leannan.* Arch aşteaptă cina. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, Amy e prin preajmă.

A salutat scurt şi a dispărut. Bobby s-a uitat după ea mirat de purtarea ei neobişnuită.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el întorcându-se spre Brianna şi încruntându-se uşor.

— A... în fine.

Adresându-i câteva gânduri nu tocmai amabile doamnei Bug, Brianna şi-a făcut curaj şi i-a povestit, în timp ce inima i se strângea văzând cum chipul tânăr şi nevinovat al lui

Bobby devenea palid şi rigid în lumina focului.

Nu-i venea să aducă în discuţie acuzaţia Malvei; i-a spus doar că ea era însărcinată. Bobby avea să afle restul de la Jamie destul de curând, dar în niciun caz de la ea.

— Înţeleg, domnişoară. Da... înţeleg.

Bobby a rămas cu ochii la bucata de pâine din mână câteva clipe. Apoi a lăsat-o să cadă în bol, s-a ridicat brusc şi s-a năpustit afară; Brianna l-a auzit icnind şi vărsând în tufişurile de mure din spatele bucătăriei. Nu s-a mai întors.

A fost o seară lungă. Era limpede că mama ei va rămâne toată noaptea la domnul MacNeill, bolnav de pleurezie. Amy McCallum a stat cu ea o vreme şi au discutat amândouă stânjenite despre ceea ce coseau, apoi menajera s-a retras la etaj. Aidan şi Jemmy, cărora li se îngăduise să stea până mai târziu pentru a se juca, au ostenit şi au adormit pe bancă.

Brianna s-a frământat, a abandonat lucrul şi a început să se plimbe încoace şi încolo, aşteptând ca întrunirea lojii să se încheie. Voia să ajungă în patul şi în casa ei; de obicei, primitoare, bucătăria părinţilor i se părea acum ciudată şi rece, iar ea se simţea ca o străină acolo.

Într-un târziu, a auzit paşi şi scârţâitul uşii, apoi a intrat Roger, cu chipul tulburat.

— În sfârşit, a spus Brianna cu uşurare în glas. Cum a mers întrunirea? Au venit cei doi Christie?

Roger a clătinat din cap.

— Nu. A... a mers bine, aşa cred. Puţin stânjenitor, bineînţeles, dar, având în vedere circumstanţele, tatăl tău s-a descurcat bine.

Brianna a făcut o grimasă, imaginându-şi situaţia.

— Unde-i acum?

— A spus că se duce să se plimbe puţin singur – şi poate să pescuiască.

Roger a îmbrăţişat-o strâns, oftând.

— Ai auzit scandalul?

— Nu! Ce s-a întâmplat?

— Tocmai conversam pe tema naturii universale a iubirii frăţeşti, când afară, aproape de cuptorul tău, a izbucnit o încăierare. Am ieşit toţi să vedem ce se întâmplă şi i-am zărit pe vărul tău Ian şi pe micuţul Bobby Higgins

rostogolindu-se prin ţărână şi încercând să se ucidă.

— Vai de mine!

A simţit un spasm de vinovăţie. Probabil că Bobby aflase totul de la cineva şi se dusese în căutarea lui Jamie, dar dăduse peste Ian şi îi aruncase lui în cârcă acuzaţiile ce i se aduceau lui Jamie. Dacă i-ar fi spus ea...

— Ce s-a întâmplat?

— În primul rând, în bătaie s-a amestecat şi câinele lui Ian. Tatăl tău a reuşit cu greu să-l oprească să nu-i sfâşie beregata lui Bobby, dar asta a pus capăt încăierării. I-am despărţit şi Ian a fugit în pădure, cu câine cu tot. Iar Bobby... în fine, l-am curăţat cât de cât şi l-am trimis să doarmă în patul lui Jemmy în noaptea asta, a adăugat Roger pe un ton de scuză. A spus că nu poate rămâne aici.

Roger şi-a plimbat privirea prin bucătăria cufundată în umbră; Bree potolise deja focul şi îi dusese pe băieţi sus, la culcare; încăperea era luminată slab doar de jarul din vatră.

— Îmi pare rău. Dormi aici?

Brianna a clătinat din cap cu emfază.

— Cu Bobby sau nu, vreau să merg acasă.

— Bine, atunci. Du-te, eu o s-o chem pe Amy să tragă zăvorul.

— Nu, lasă, a spus Brianna imediat. O chem eu.

Şi înainte ca Roger să protesteze, a ieşit pe hol şi a urcat scara, simţind casa pustie, ciudată şi tăcută.

Ai o mare satisfacţie când smulgi buruienile din pământ. Chiar dacă e o corvoadă extenuantă şi nesfârşită, în ea există un minuscul, dar incontestabil sentiment de triumf, când simţi că solul cedează brusc, rădăcina îndărătnică iese, iar duşmanul rămâne înfrânt în mâna ta.

Plouase recent, astfel că pământul era moale. Smulgeam şi rupeam cu o concentrare feroce: păpădii, iarbă-de-foc, lăstari de rododendroni, tussock, muhlenbergia, polygonum şi nalbă-târâtoare, cunoscută local şi sub numele de „caşcaval”. M-am oprit un moment şi am privit printre gene un ciulin, pe care l-am smuls după ce am înfipt cu ură cuţitul de plivit în pământ.

Viţa-de-vie care urca pe palisade tocmai îşi începuse creşterea de primăvară, iar mugurii şi frunzuliţele de un verde delicat, presărate cu maroniu, apăreau din ramurile lemnoase, în timp ce cârceii se arcuiau ca părul meu care creştea – s-o bată Dumnezeu, îmi tăiase părul dinadins, ca să mă desfigureze! Umbra pe care o arunca viţa-de-vie asigura refugiu pentru tufişuri imense dintr-o plantă dăunătoare, pe care o numeam „iarba nestemată” pentru că nu îi ştiam numele adevărat şi fiindcă avea flori minuscule, albe, care sclipeau ca nişte diamante printre frunzele verzi, delicate ca penele. Probabil era un soi de fenicul, dar nu dădea nici vreun bulb folositor, nici seminţe comestibile; era o plantă frumoasă, dar inutilă. Aşa că devenea genul de plantă care se răspândeşte ca focul în preria uscată.

Am auzit un fâsâit şi o minge din cârpe s-a rostogolit până s-a oprit la picioarele mele. Zgomotul a fost urmat imediat de foşnete provocate de ceva mult mai mare, iar Rollo a trecut fulgerător pe lângă mine, înşfăcând mingea cu pricepere, după care s-a îndepărtat în goană; curentul produs de năvala lui mi-a mişcat fustele. Tresărind, am ridicat ochii şi l-am văzut alergând în salturi spre Ian, care pătrunsese cu paşi uşori în grădina mea.

A făcut un gest scurt prin care îşi cerea iertare, dar eu m-am lăsat pe călcâie şi i-am zâmbit, făcând eforturi să-mi

reprim sentimentele feroce care se zbuciumau în mine.

Evident, efortul nu a prea dat roade, pentru că l-am văzut încruntându-se şi şovăind când s-a uitat în ochii mei.

— Voiai ceva, Ian? l-am întrebat, renunţând la faţada de amabilitate. Dacă jivina asta a ta îmi dărâmă vreun stup, ajunge preş la uşă.

— Rollo! a strigat Ian, pocnind din degete spre câine, care a sărit cu graţie peste şirul de stupi făcuţi din buşteni găuriţi şi peste cei făcuţi din coşuri, aflaţi la capătul celălalt al grădinii, apoi a venit în goană până la stăpânul lui, a lăsat mingea la picioarele acestuia şi s-a lăsat pe labele din spate, iar ochii lui gălbui de lup s-au îndreptat spre mine cu mult interes.

Ian a ridicat mingea şi, întorcându-se, a aruncat-o pe poarta deschisă. Rollo a pornit după ea în viteză, iar coada lui mi-a amintit de a unei comete.

— Voiam să te întreb ceva, mătuşico, a spus Ian, întorcându-se spre mine. Deşi poate să mai aştepte.

— Nu, nu-i nicio problemă. Acum sau altă dată e la fel de bine.

Ridicându-mă cu oarecare greutate în picioare, i-am făcut semn să se ducă spre băncuţa pe care mi-o făcuse Jamie într-un loc umbrit de un corn înflorit în colţul grădinii.

— Aşadar?

M-am aşezat lângă el după ce am scuturat resturile de pământ de pe spatele rochiei.

— Hmm. Păi...

A rămas cu ochii aţintiţi asupra mâinilor mari cu degete noduroase, împreunate pe genunchi.

— Eu...

— Doar n-ai fost expus din nou la sifilis, ia zi? l-am întrebat, având vie în minte amintirea ultimei mele discuţii cu un tânăr stângaci în aceeaşi grădină. Pentru că dacă ai păţit-o din nou, Ian, jur că o să folosesc seringa doctorului Fentiman şi n-o să mă port cu blândeţe. Ai...

— Nu, nu! s-a grăbit el să mă oprească. Nu, sigur că nu, mătuşă. E vorba de... de Malva Christie.

S-a încordat când a spus asta, temându-se că o să folosesc cuţitul de plivit pe el, însă eu n-am făcut decât să inspir adânc şi să expir încet.

— Ce-i cu ea? am întrebat, stăpânindu-mi glasul.

— Păi... nu e vorba chiar de ea. Mai mult despre ceea ce a spus – despre unchiul Jamie.

S-a oprit, a înghiţit în sec şi a inspirat încet. Tulburată cum eram de situaţie, nu mă prea gândisem la efectul ei asupra altora. Însă Ian îl idolatriza pe Jamie încă de când era copil; mi-am închipuit că aluziile aproape unanime că Jamie se purta ca un laş îl deranjau profund pe Ian.

— Nu trebuie să-ţi faci griji.

Mi-am lăsat mâna, murdară de pământ, pe braţul lui.

— Lucrurile se vor lămuri de la sine, într-un fel sau altul. Aşa se întâmplă în asemenea situaţii.

Aşa şi era, în general, dar cu mare scandal şi multe catastrofe. Şi în cazul în care copilul Malvei, printr-o glumă cosmică oribilă, se va naşte cu păr roşcat... am închis ochii o clipă, simţind că mă ia ameţeala.

— Da, aşa cred şi eu, a spus Ian, părând extrem de nesigur. Doar că... ceea ce se vorbeşte despre unchiul Jamie. Până şi oamenii care au fost la Ardsmuir, ei ar trebui să-l cunoască! Şi spun că el a... în fine, nu vreau să repet nimic, mătuşă, dar... nu suport să aud asta!

Faţa lui prelungă şi nu tocmai atrăgătoare era chinuită de nefericire şi, brusc, m-am gândit că poate avea propriile îndoieli în privinţa acelei chestiuni.

— Ian, am spus cât de ferm am putut, copilul Malvei nu poate fi al lui Jamie. Cred că eşti convins de asta, da?

A dat aprobator din cap, încet, dar s-a ferit să mă privească în ochi.

— Sigur, a spus el încet, apoi a înghiţit în sec zgomotos. Dar, mătuşă... ar putea fi al meu.

O albină se aşezase pe braţul meu. Am rămas cu ochii la ea, uitându-mă la venele mele prin aripile ei transparente, la polenul fin şi galben agăţat de perişorii minusculi de pe picioarele şi de pe abdomenul ei, la pulsaţia delicată a corpului ei în timp ce respira.

— Vai, Ian! am spus, la fel de încet ca şi el. Vai, Ian!

Stătea ţeapăn ca o marionetă, dar, când am vorbit, o parte din încordare a dispărut din braţul pe care ţineam mâna şi am văzut că închisese ochii.

— Iartă-mă, mătuşă, a şoptit el.

Fără să scot niciun cuvânt, l-am bătut uşor pe braţ. Albina a zburat şi mi-am dorit cu ardoare să fiu în locul ei. Ar fi fost minunat să-mi văd doar de muncă, fără să mă gândesc la altceva sub soare.

O altă albină s-a lăsat pe gulerul cămăşii lui Ian, iar el a alungat-o cu un aer absent.

— Da, asta e, a spus, inspirând adânc şi întorcând capul să mă privească. Ce-ar trebui să fac, mătuşă?

Ochii îi erau întunecaţi de suferinţă şi de îngrijorare – şi de ceva vecin cu spaima, mi s-a părut.

— Ce să faci? am zis, iar glasul mi-a sunat la fel de gol precum îmi simţeam sufletul. Iisuse H. Roosevelt Hristoase, Ian!

Nu voisem să-i smulg un zâmbet, iar el n-a zâmbit, dar parcă s-a destins puţin.

— Da, am făcut-o, a spus el întristat. Dar... e bun făcut, mătuşă. Cum pot îndrepta lucrurile?

Mi-am şters fruntea, încercând să mă gândesc. Rollo adusese înapoi mingea din cârpă, dar, văzând că Ian nu avea chef de joacă, a lăsat-o jos, aproape de el şi, gâfâind, s-a lipit de piciorul lui.

— Malva, am spus într-un final. Ea ţi-a spus? înainte de asta.

— Crezi că am respins-o şi de aceea l-a acuzat pe unchiul Jamie?

S-a uitat ironic la mine, scărpinându-l cu un aer absent pe Rollo.

— Nu te-aş învinovăţi dacă ai crede aşa, mătuşă, dar nu e adevărat. Ea nu mi-a spus nicio vorbă despre asta. Dacă o făcea, mă însuram cu ea imediat.

După ce depăşise obstacolul de început al mărturisirii, Ian vorbea ceva mai degajat.

— Nu te-ai gândit *din capul locului* să te însori cu ea? l-am întrebat, probabil cu o uşoară notă de asprime.

— A... nu, a răspuns timid. Nu a fost chiar o chestiune de... în fine, nu m-am gândit deloc la asta, mătuşă. Eram beat. Prima oară, adică, a adăugat el.

— Prima oară? De câte ori... Ba nu, nu-mi spune. Nu vreau să aflu detaliile neplăcute.

Cu un gest brusc, l-am făcut să tacă, apoi mi-am

îndreptat spatele, amintindu-mi ceva.

— Bobby Higgins. Asta a fost...?

A dat afirmativ din cap, coborându-şi genele, astfel că nu i-am putut vedea ochii. Sângele pulsa pe sub bronzul pielii.

— Da. Ăsta a fost motivul. Adică, la început n-am vrut să mă însor cu ea. Şi totuşi, aş fi cerut-o de soţie, după ce... numai că am amânat şi...

Şi-a trecut o mână peste faţă, neajutorat.

— Cum să zic, n-o voiam de nevastă, dar o doream foarte mult. Ştiu cât de cumplit sună asta, dar trebuie să-ţi spun adevărul, mătuşă, asta e.

A răsuflat adânc, după care a continuat.

— O... o aşteptam. În pădure, unde venea să adune fructe. Nu-mi vorbea când mă vedea, ci doar zâmbea şi îşi ridica fustele puţin, după care se întorcea şi fugea şi... Doamne, alergam după ea ca după o căţea în călduri, a spus el cu amărăciune în glas. Însă, într-o zi, am întârziat şi ea nu era acolo unde ne întâlneam de obicei. Am auzit-o râzând ceva mai departe şi când m-am dus să văd...

Şi-a răsucit mâinile îndeajuns de tare ca să-şi disloce un deget, a făcut o grimasă, iar Rollo a scheunat slab.

— Să zicem că pruncul ar putea fi şi al lui Bobby Higgins, a adăugat el, crispat.

Pe neaşteptate, m-am simţit la capătul puterilor, aşa cum se întâmpla când îmi reveneam după boală, ca şi cum ar fi fost un efort prea mare până şi să respir. M-am lăsat pe spate, rezemându-mă de palisade, simţind foşnetul răcoros, ca de hârtie, al frunzelor de viţă-de-vie pe gât, care se legănau uşor peste obrajii mei încinşi.

Cu capul în mâini, Ian s-a aplecat înainte, iar umbrele verzui au jucat pe chipul lui.

— Ce să fac? a întrebat el într-un târziu, cu glas înăbuşit, părând la fel de obosit ca mine. N-am nimic împotrivă să spun că eu... că pruncul ar putea fi al meu. Dar n-ar sluji la nimic, ce zici?

— Nu, am spus eu întristată. N-ar sluji la nimic.

Părerea oamenilor nu s-ar schimba defel, toată lumea va presupune că Ian minte de dragul unchiului său. Nici dacă se căsătorea cu fata, n-ar fi...

Mi-a venit o idee, astfel că m-am îndreptat iar de spate.

— Ai spus că nu voiai să te căsătoreşti cu ea, nici înainte să afli de Bobby. De ce? am întrebat din curiozitate.

Cu un gest neajutorat, Ian şi-a ridicat capul din mâini.

— Nu ştiu cum să spun... Ea era – era destul de frumoasă şi plină de viaţă, însă... nu ştiu cum să spun, mătuşă. Doar că, atunci când stăteam întins lângă ea, simţeam întotdeauna că nu îndrăznesc să adorm.

L-am privit lung.

— Mda, ăsta ar fi un motiv, îmi închipui.

Însă el renunţase să se mai gândească la asta, iar acum stătea încruntat, împungând solul cu călcâiele mocasinilor.

— E imposibil de spus care dintre noi a zămislit copilul, nu? a întrebat el brusc. Doar că... dacă ar fi al meu, l-aş dori. M-aş însura cu ea de dragul copilului, indiferent ce ar fi. Dacă e al meu.

Bree îmi spusese pe scurt povestea lui; ştiam despre Emily, soţia lui din neamul mohawk, şi despre moartea fiicei lor. Eu însămi simţeam prezenţa primei mele fiice, Faith, născută moartă, dar care rămăsese mereu alături de mine.

— Vai, Ian! am şoptit şi i-am atins părul. Ai putea să-ţi dai seama după cum arată copilul – dar poate că nu sau nu imediat.

A dat din cap şi a oftat.

— Dacă spun că e copilul meu şi mă căsătoresc cu ea, e posibil ca oamenii să continue să clevetească, însă după o vreme...

Vocea i s-a stins. Adevărat, bârfele puteau să înceteze după o vreme. Însă tot vor exista oameni care îl vor socoti pe Jamie răspunzător, alţii, care o vor socoti pe Malva o târfă, o mincinoasă sau şi una, şi alta, ceea ce chiar *era,* am ţinut să îmi reamintesc, iar acesta nu era un lucru plăcut pe care să-l auzi despre soţia ta. Şi cum ar fi fost viaţa lui Ian, căsătorit în aceste împrejurări, cu o femeie în care nu putea avea încredere şi care – m-am gândit eu – nu-i plăcea în mod deosebit?

— Ei bine, am spus, ridicându-mă în picioare, o vreme să nu faci nimic hotărâtor. O să vorbesc cu Jamie, te deranjează dacă-i povestesc?

— Tare mult aş vrea s-o faci, mătuşă. Nu cred că îndrăznesc să dau ochii cu el.

A rămas nemişcat pe bancă, cu umerii osoşi pleoştiţi. Rollo stătea întins la picioarele lui, cu capul mare de lup aşezat pe mocasinii stăpânului. L-am îmbrăţişat cu milă, iar el şi-a rezemat capul de mine ca un copil.

— Nu e sfârşitul lumii, am spus eu.

Razele soarelui atingeau creasta muntelui, iar cerul ardea în roşu şi în auriu, în timp ce lumina cădea în dâre arzătoare printre palisade.

— Nu, m-a aprobat Ian, dar fără convingere.

83
DECLARAŢII

Charlotte, comitatul Mecklenberg
20 mai 1775

Singurul aspect pe care Roger nu îl anticipase privind mersul istoriei era cantitatea impresionantă de alcool implicată. Ar fi trebuit să-şi dea seama, şi-a spus el; dacă în cariera academică învăţase ceva, acest lucru era că toate discuţiile serioase se purtau în baruri.

Birturile, tavernele, crâşmele şi bodegile din Charlotte făceau afaceri din plin, căci delegaţii, spectatorii şi simplii trecători forfoteau în ele. Cei de orientare loialistă se strângeau la birtul Armata Regelui, cei cu păreri diametral opuse, în crâşma Mistreţul Albastru, iar cei neafiliaţi şi indecişi rătăceau de colo până colo, trecând prin crâşma Gâscă şi Stridia, bodega lui Thomas, Moneda, localurile lui Simon, Buchanan, Mueller şi alte două-trei stabilimente care abia dacă îşi meritau numele de bodegi.

Jamie le-a vizitat pe toate. Şi a băut în toate: bere tare, bere slabă, rom, punci, bere cu limonadă, lichior, bere neagră, iar bere neagră, cidru, brandy, bere cu kaki, vin cu rubarbă, vin din mure, cherry, băuturi făcute din pere şi mere şi cidru. Nu toate conţineau alcool, dar majoritatea da.

Roger s-a limitat cu precădere la bere şi s-a felicitat pentru asta când l-a întâlnit din întâmplare pe Davy Caldwell, care tocmai se întorcea de la taraba unui vânzător de fructe cu câteva caise timpurii.

— Domnule MacKenzie! a exclamat Caldwell, iar faţa i s-a luminat în semn de bun venit. N-aş fi crezut că te întâlnesc aici, dar de ce binecuvântare am parte...!

— O adevărată binecuvântare, a spus Roger, strângând mâna preotului cu o fervoare deosebită.

Caldwell îi căsătorise pe el şi pe Brianna, iar în urmă cu câteva luni îl examinase la Academia Prezbiteriană, în privinţa vocaţiei lui.

— Ce mai faceţi, domnule Caldwell?

— Eu unul, destul de bine, însă mă doare inima pentru

soarta sărmanilor mei fraţi!

Caldwell a clătinat disperat din cap, arătând spre un grup de bărbaţi care stăteau îngrămădiţi în bodega lui Simon, râzând şi discutând aprins.

— Ce va ieşi din asta, te întreb, domnule MacKenzie, ce va urma?

Preţ de o clipă, Roger a ezitat, fiind tentat să îi spună exact ce va urma. Dar s-a mărginit să-i facă un semn lui Jamie – care fusese oprit de o cunoştinţă – îndemnându-l s-o ia înainte, fără el, apoi s-a întors să mai stea puţin cu Caldwell.

— Aşadar, aţi venit la conferinţă, domnule Caldwell? a întrebat el.

— Da, domnule MacKenzie, da. Am puţin speranţe că vorbele mele vor cântări în vreun fel, dar mă consider dator să vorbesc aşa cum simt şi asta voi face.

Davy Caldwell descoperise o răspândire şocantă a indolenţei umane, pe care dădea vina pentru situaţia din acele momente, convins fiind că apatia lipsită de gândire şi „preocuparea ridicolă pentru comoditatea personală" din partea coloniştilor invitau şi provocau Coroana şi Parlamentul să-şi exercite puterile tiranice.

— E o idee, desigur, a spus Roger, conştient că gesturile înflăcărate ale lui Caldwell atrăgeau o oarecare atenţie, chiar şi din partea oamenilor de pe stradă, cei mai mulţi predispuşi ei înşişi la dispute.

— O idee! a exclamat Caldwell. Da, aşa e, şi asta e *ideea.* Ignoranţa, nepăsarea faţă de obligaţiile morale şi iubirea exagerată a comodităţii trântorului umil corespund exact – dar exact! – cu apetitul şi cinismul unui tiran!

L-a fulgerat cu privirea pe un domn care, ţinându-şi pălăria peste faţă, se rezemase de zidul unei case, căutând un scurt răgaz în arşiţa amiezii.

— Spiritul Domnului trebuie să îi mântuiască pe cei leneşi, să umple fiinţa omului cu activitate, echilibru şi conştiinţa libertăţii!

Roger s-a întrebat dacă Davy Caldwell va considera războiul ce va urma o consecinţă a intervenţiei Domnului – şi, reflectând mai bine, a ajuns la concluzia că da. Caldwell era un gânditor, dar şi un înfocat prezbiterian, crezând

astfel în predestinare.

— Lenevia încurajează şi înlesneşte oprimarea, a explicat Caldwell, făcând un gest dispreţuitor spre o familie de spoitori care savurau un prânz în aer liber, în curtea unei case. Ruşinea lor şi renunţarea, acceptarea jalnică şi supunerea – acestea se transformă în lanţuri ale sclaviei făcute chiar de ei!

— Da, desigur, a spus Roger, tuşind.

Caldwell era un predicator renumit şi părea dornic să se păstreze în formă.

— Vreţi să bem ceva, domnule Caldwell?

Era o zi călduroasă, iar faţa rotundă a lui Caldwell, ca de heruvim, se înroşise excesiv.

Au intrat în bodega lui Thomas, un local destul de respectabil, şi s-au aşezat la o masă cu stacane de bere făcută artizanal. Caldwell, la fel ca majoritatea oamenilor, nu socotea berea ca fiind „băutură”, spre deosebire de rom sau de whisky. La o adică, ce să bea? Lapte?

Scăpat din soare şi cu o băutură răcoritoare la îndemână, Davy Caldwell a devenit mai puţin aprig în exprimări, dar şi în atitudine.

— Slavă Cerului pentru norocul de a te întâlni aici, domnule MacKenzie, a spus el, inspirând adânc după ce a lăsat stacana pe masă. Îţi trimisesem o scrisoare, dar fără îndoială că ai plecat de acasă înainte ca ea să fi sosit. Doream să îţi transmit o veste bună – urmează să se întrunească un Prezbiteriu.

Roger a simţi că inima îl tresaltă.

— Când? Şi unde?

— La Edenton, la începutul lunii viitoare. Doctorul reverend McCorkle vine de la Philadelphia. Va rămâne acolo o vreme, după care îşi va continua călătoria – se duce în Indii, ca să încurajeze eforturile bisericii de acolo. Presupun, desigur, că îţi cunosc părerea – şi îmi cer iertare pentru modul direct în care te întreb, domnule MacKenzie – dar încă doreşti să fii hirotonisit?

— Din tot sufletul.

Caldwell a zâmbit larg şi l-a prins cu putere de mână.

— O să-ţi aducă multă bucurie, dragul meu, foarte multă.

Apoi s-a lansat într-o descriere amănunţită a lui

McCorkle, pe care îl întâlnise în Scoţia, prezentând şi speculaţii despre situaţia religioasă din colonie. A vorbit despre metodism cu un oarecare respect, dar socotea că baptiştii Luminii Noi erau „oarecum nereglementaţi” în efuziunile lor de adoraţie, deşi acest lucru pornea fără îndoială din intenţii bune – şi, desigur, credinţa sinceră era un progres faţă de necredinţă, indiferent ce formă ar căpăta. Însă, după o vreme, a revenit la împrejurările actuale.

— Ai venit cu socrul tău, din câte am înţeles? l-a întrebat el. Cred că l-am văzut pe stradă.

— Adevărat, a venit şi el, l-a asigurat Roger, scotocindu-se într-un buzunar ca să găsească o monedă.

Buzunarul respectiv era plin de păr de cal încolăcit; având o experienţă bogată ca ghid, îşi făcuse provizii împotriva plictiselii, aducând cu sine materiale care i-ar fi putut sluji la confecţionarea unei undiţe.

— Aha, a făcut Caldwell, uitându-se atent la Roger. În ultima vreme, am auzit multe lucruri – e adevărat că a devenit liberal?

— E un adevărat prieten al libertăţii, a răspuns Roger cu precauţie, apoi a tras aer în piept. Ca şi mine.

Nu avusese ocazia să spună asta cu voce tare până atunci; rezultatul a fost o senzaţie de gol, imediat sub osul sternului.

— Ha, ha, foarte bine! După cum spuneam, auzisem asta – şi totuşi, există la fel de mulţi oameni care susţin altceva: că e conservator, loialist ca prietenii lui şi că manifestările în sprijinul mişcării de independenţă sunt doar un şiretlic.

Spusele lui nu aveau tonul unei întrebări, dar sprâncenele stufoase şi ridicate arătau clar că, de fapt, asta erau.

— Jamie Fraser este un bărbat onest, a zis Roger, după care şi-a golit stacana cu bere. Şi un om onorabil, a adăugat el, punând stacana pe masă. Şi, fiindcă tot a venit vorba de el, cred că ar fi cazul să mă duc să-l caut.

Caldwell s-a uitat în jur; plutea un aer de nelinişte, oamenii cereau notele de plată ca să le achite. Întrunirea oficială a convenţiei urma să înceapă la ora două după-masă, la ferma lui MacIntyre. Trecuse deja de amiază, iar

delegaţii, vorbitorii şi spectatorii aveau să se adune treptat, pregătindu-se pentru o după-amiază de conflicte şi decizii. Senzaţia de nerăbdare revenea.

— Bine, atunci. Transmite-i salutări din partea mea, te rog, deşi s-ar putea să-l întâlnesc. Şi fie ca Sfântul Duh să străpungă pojghiţa de obişnuinţe şi de letargie, să convertească sufletele şi să înalţe conştiinţele celor care s-au adunat astăzi aici!

— Amin! a spus Roger zâmbind, în ciuda privirilor aruncate de bărbaţii şi de femeile din jurul lor.

L-a găsit pe Jamie în cârciuma Mistreţul Albastru, în compania unor bărbaţi în cazul cărora, judecând după discuţiile aprinse, Sfântul Duh lucrase serios la respectiva pojghiţă. Discuţiile celor din apropierea uşii s-au stins când el a intrat – nu din cauza prezenţei lui, ci pentru că în mijlocul localului se petrecea ceva mai interesant.

Mai precis, Jamie Fraser şi Gerald Forbes, ambii roşii la faţă de căldură, patimă şi câţiva litri de băuturi diverse, stăteau cap în cap pe deasupra unei mese şi îşi vorbeau şuierând ca nişte şerpi, în gaelică.

Doar câţiva spectatori erau vorbitori de gaelică; aceştia traduceau precipitaţi ideile principale ale dialogului spre beneficiul celorlalţi privitori.

Insulta gaelică este o artă, una la care socrul lui excela, deşi Roger s-a văzut silit să admită că nici avocatul nu era mai prejos. Traducerile făcute de privitori nu redau în întregime conţinutul original; cu toate acestea, oamenii din local erau fascinaţi, scoţând când şi când fluierături sau chiote ori râzând când se arunca vreo insultă mai usturătoare.

Pentru că pierduse începutul, Roger nu avea habar de la ce pornise confruntarea, dar în punctul în care ajunsese ea, schimburile de replici se concentrau asupra laşităţii şi a aroganţei, remarcile lui Jamie având ca subiect atacul condus de Forbes împotriva lui Fogarty Simms. Califica acest act drept o încercare josnică şi laşă de a se da mare pe socoteala unui om neajutorat. Apoi, Forbes, exprimându-se în acel moment în engleză – pentru că îşi dăduse seama că deveniseră centrul atenţiei pentru cei din local – a susţinut că prezenţa lui Jamie acolo reprezenta un afront

nejustificat la adresa celor care susţineau cu adevărat idealurile libertăţii şi ale dreptăţii, deoarece toată lumea ştia că el era, de fapt, omul regelui, chiar dacă, precum un cocoş înfoiat în poiată, credea că poate prosti oamenii îndeajuns de multă vreme ca să poată să trădeze acele idealuri; dar dacă el, Fraser, îşi închipuia că el, Forbes, era atât de nătâng încât să se lase înşelat de trucuri vechi, cunoscute de oricine de pe stradă, şi de vorbe fără număr care nu aveau mai mult conţinut decât ţipetele pescăruşilor, el, Fraser, trebuia să se gândească mai bine.

Jamie a lovit cu palma în tăblia mesei, scoţând un bubuit ca de tobă şi făcând paharele să zăngănească. S-a ridicat şi l-a fulgerat cu privirea pe Forbes.

— Îmi pui la îndoială onoarea, domnule? a strigat, trecând şi el pe engleză. Pentru că, dacă mă calomniezi, hai să mergem afară şi să rezolvăm chestiunea pe dată, bine sau nu?

Sudoarea şiroia pe faţa latră şi roşie a lui Forbes, iar ochii îi sticleau de furie, însă, chiar dacă era extrem de belicos, Roger a observat că fusese cuprins de o oarecare precauţie. Roger nu asistase la încăierarea din Cross Creek, dar Ian îi povestise detaliile, râzând să se prăpădească. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Forbes era un duel.

— Dar ai onoare care să fie calomniată, domnule? a întrebat retoric Forbes, ridicându-se în picioare, de parcă s-ar fi pregătit să se adreseze juraţilor din sala de judecată. Vii aici şi te dai măreţ, bei cot la cot cu noi şi te porţi ca un marinar ajuns la mal cu bani mulţi în buzunar – dar avem noi vreo dovadă că spusele tale sunt altceva decât vorbe-n vânt? Eu aşa zic, domnule, vorbe-n vânt!

Sprijinindu-se cu ambele mâini de masă, Jamie s-a ridicat şi l-a privit pe Forbes printre gene. Roger văzuse cândva o asemenea privire aţintită asupra lui. Fusese urmată imediat de un soi de haos obişnuit într-o tavernă din Glasgow sâmbăta seara – doar că mai violent. Singurul lucru pentru care se simţea recunoscător era că Forbes nu auzise nicio vorbuliţă din acuzaţia Malvei Christie, pentru că ar fi văzut deja sânge vărsat pe podeaua localului.

Jamie s-a îndreptat încet şi a dus mâna stângă spre talie. S-au auzit exclamaţii, iar Forbes a pălit. Însă Jamie dusese

mâna spre taşcă, nu spre pumnal, şi a vârât degetele în ea.

— În privinţa asta... *domnule*... a spus el cu glas jos şi măsurat, care s-a auzit în tot localul, m-am exprimat clar. Susţin libertatea şi, de aceea, îmi pun la bătaie numele, averea – a scos mâna din taşcă şi a trântit pe masă o pungă mică, două monede de o guinee din aur şi o piatră preţioasă – precum şi sfânta mea onoare.

Cei din încăpere au amuţit, cu ochii aţintiţi asupra diamantului negru, care sclipea, radiind o lumină ameninţătoare. Jamie a tăcut preţ de trei bătăi de inimă, apoi a inspirat adânc.

— Există cineva aici care mă socoteşte mincinos? a întrebat el.

Din câte se părea, vorbele fuseseră adresate celor din încăpere, însă Jamie a rămas cu ochii ţintă la Forbes. Avocatul avea faţa roşie cu pete cenuşii, ca o stridie în descompunere, dar nu a scos o vorbă.

Jamie s-a oprit o clipă, şi-a plimbat privirea prin tavernă, apoi şi-a adunat punga, banii şi diamantul şi a ieşit. Ceasul oraşului bătea ora două, iar sunetele răsunau lent şi apăsat în aerul umed.

*

L'OIGNON-INTELLIGENCER

Pe data de 20 a acestei luni, în oraşul Charlotte, s-a întrunit un Congres, alcătuit din delegaţi din comitatul Mecklenberg, în scopul de a discuta problema relaţiilor actuale cu Marea Britanie. După deliberările cuvenite, s-a propus şi s-a aprobat o declaraţie, ale cărei prevederi sunt prezentate mai jos:

Oricine se face complice direct ori indirect ori susţine în orice mod, formă sau manieră încălcarea primejdioasă şi inacceptabilă a drepturilor noastre de către M. Britanie este duşman al acestui comitat, al Americii şi al drepturilor fireşti şi inalienabile ale omului.

Noi, cetăţenii comitatului Mecklenberg, dizolvăm prin prezentul act legăturile politice care ne uneau de Ţara-Mamă şi, prin urmare, ne disociem de orice credinţă faţă de Coroana britanică şi renegăm orice legături politice,

contracte sau asocieri cu naţiunea care a călcat în picioare drepturile şi libertăţile noastre şi a vărsat în mod inuman sângele patrioţilor americani nevinovaţi la Lexington.

Prin prezentul act, ne declarăm un popor liber şi independent, suntem şi ar trebui să fim de drept o asociere suverană şi autonomă, nesupusă controlului niciunei puteri în afara celei a lui Dumnezeu şi a guvernării generale a Congresului, la a cărui independenţă civilă şi religioasă ne angajăm în mod solemn să cooperăm, punându-ne chezăşie vieţile, averile şi cea mai sacră onoare.

Întrucât în prezent suntem conştienţi de inexistenţa vreunei legi sau a împuterniciţilor legali, civili sau militari în acest comitat, prin prezentul document decretăm şi adoptăm ca reguli generale de viaţă toate şi fiecare dintre fostele noastre legi – cu menţiunea că în niciun caz Coroana Marii Britanii nu poate fi considerată ca deţinând drepturi, privilegii, imunităţi sau autoritate.

De asemenea, se decretează că fiecare dintre ofiţerii militari din acest comitat este repus în fosta sa poziţie de comandă şi autoritate, urmând a acţiona în conformitate cu prezentele reglementări. Iar fiecare membru prezent la această delegaţie va deveni de azi înainte funcţionar civil, de exemplu, judecător de pace sub titulatura de Om al Comitetului, *pentru a iniţia procese, a audia şi a hotărî în toate chestiunile litigioase potrivit legilor adoptate – pentru menţinerea păcii, a unităţii şi a armoniei în acest comitat – şi poate să folosească orice metodă pentru a răspândi iubirea de patrie şi dorinţa de libertate în întreaga Americă, până la data la care în această provincie se va instaura un guvern mai bine organizat. O parte dintre membrii prezenţi vor alcătui un Comitet de siguranţă publică pentru acest comitat.*

De asemenea, un exemplar al acestor hotărâri va fi trimis de urgenţă către preşedintele Congresului Continental ce se va întruni la Philadelphia, spre a fi prezentat acelui organism.

84
PRINTRE CĂPĂŢÂNI DE SALATĂ

Un dobitoc – ori un copil – lăsase deschisă poarta grădinii mele. Am alergat pe potecă, sperând că nu stătea aşa de multă vreme. Dacă rămăsese deschisă peste noapte, căprioarele ar fi mâncat probabil fiecare căpăţână de salată, ceapa şi plantele cu bulbi de acolo, fără a mai vorbi de faptul că ar fi distrus...

Am tresărit şi am scos un mic ţipăt. Ceva ca un ac de pălărie încins zdravăn m-a înţepat în gât şi, din reflex, m-am lovit cu palma în acel loc. O împunsătură electrică în tâmplă m-a făcut să văd alb în faţa ochilor, apoi să privesc prin negura lacrimilor, după care a urmat o înţepătură aprigă în îndoitura cotului. Albine.

Împleticindu-mă, m-am îndepărtat de potecă şi mi-am dat seama că aerul era înţesat de albine, agitate şi gata să înţepe. M-am năpustit prin desişuri, abia reuşind să văd ceva din cauza lacrimilor, conştientă prea târziu de bâzâitul gros al unui stup aflat în stare de război.

Un urs! La naiba, pătrunsese un urs! în jumătatea de secundă dintre prima înţepătură şi a doua, zărisem unul dintre stupii făcuţi din buturugi zăcând pe o parte în ţărână, imediat după poartă, cu fagurii şi mierea împrăştiate ca nişte măruntaie.

M-am furişat pe sub crengi şi m-am aruncat într-o parcelă cu cârmâz, gâfâind şi blestemând până la incoerenţă. Înţepătura de la gât zvâcnea feroce, iar cea de la tâmplă făcuse pielea să mi se umfle deja, până la pleoapă. Am simţit ceva târându-mi-se pe gleznă şi am lovit insecta din reflex, înainte de a mă înţepa.

Clipind, mi-am şters lacrimile din ochi. Câteva albine au trecut în zbor printre florile galbene din faţa mea, agresive ca nişte avioane de luptă. M-am strecurat ceva mai departe, încercând în acelaşi timp să mă îndepărtez, să-mi scutur părul şi rochia, ca să nu fi rămas vreo albină prinsă în hainele mele.

Gâfâiam ca un motor cu aburi, cutremurându-mă din cauza adrenalinei şi a furiei.

— Mama naibii... Urs nenorocit... Lua-l-ar naiba...

Primul impuls puternic a fost să mă năpustesc înainte, răcnind şi fluturându-mi poalele rochiei, sperând să sperii ursul. Însă un impuls la fel de puternic, dictat de autoconservare, a câştigat disputa.

M-am ridicat în picioare şi, rămânând aplecată ca să mă feresc de albinele furioase, mi-am croit drum prin desişuri spre deal, voind să ocolesc grădina şi să cobor pe cealaltă parte, departe de stupii răvăşiţi. Puteam să revin pe acolo până la potecă şi să cobor spre casă, de unde puteam chema ajutoare – de preferinţă înarmate – ca să alung monstrul, înainte ca el să distrugă şi restul stupilor.

Nu avea niciun rost să nu fac zgomot, aşa că, gâfâind de furie, am spintecat tufişuri şi m-am împiedicat de buşteni căzuţi. Am încercat să zăresc ursul, însă viţa-de-vie crescuse excesiv pe palisade, prea deasă ca să îmi permită să văd altceva decât frunze îngălbenite şi umbre. Îmi simţeam o parte a feţei ca şi cum ar fi luat foc, iar zvâcnete de durere treceau prin nervul trigemen la fiecare bătaie de inimă, făcându-mi muşchii să tresară şi ochii să-mi lăcrimeze îngrozitor.

Am ajuns pe potecă puţin mai jos de locul unde fusesem înţepată de prima albină – coşul de grădinărit era acolo unde îl scăpasem din mână, iar conţinutul lui se împrăştiase. Am înşfăcat cuţitul pe care îl foloseam pentru orice, de la toaletarea copacilor până la scoaterea rădăcinilor; era unul rezistent, cu o lamă lungă de cincisprezece centimetri şi, cu toate că n-ar fi impresionat un urs, mă simţeam în siguranţă avându-l asupra mea.

Pregătită s-o rup la fugă, am aruncat o privire spre poarta deschisă, dar nu am văzut nimic. Stupul distrus zăcea aşa cum îl văzusem de la început, fagurii din ceară fiind sparţi şi striviţi, iar mirosul de miere plutea apăsător în aer. Însă fagurii nu erau împrăştiaţi; pilonii din ceară încă stăteau lipiţi de baza din lemn, expusă, a stupului.

O albină a trecut bâzâind ameninţător pe lângă mine, aşa că m-am aplecat brusc, dar nu am rupt-o la fugă. Se lăsase liniştea. Am încercat să nu mai gâfâi, m-am străduit să aud ceva dincolo de bubuiturile propriului puls. Urşii nu păstrau liniştea; nici nu aveau nevoie. Trebuia să aud cel puţin

pufnete şi zgomote produse de înghiţire, foşnet de frunze rupte, plescăitul limbii lui lungi. N-am auzit nimic.

Precaută, m-am deplasat în susul potecii, pas după pas, pregătită să fug. Oare aş fi reuşit asta dacă apărea ursul?

Am tras cu urechea cât de atent am putut, dar nu am auzit decât foşnetul frunzelor de viţă-de-vie şi bâzâitul albinelor iritate, acum redus la un zumzăit slab, în timp ce se adunau în straturi groase peste resturile fagurilor.

Dispăruse. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Încă prevăzătoare, m-am apropiat ţinând cuţitul în mână.

Am simţit miros de sânge şi am văzut-o în aceeaşi clipă. Zăcea în stratul de salată, cu rochia desfăcută ca o floare gigantică de culoare ruginie înflorind între căpăţânile de salată verde.

Am îngenuncheat lângă ea fără să-mi amintesc dacă o atinsesem, carnea braţului ei era caldă când am prins-o de încheietura mâinii – ce oase mici şi fragile! – dar moale, n-am simţit pulsul – *Sigur că nu,* mi-a spus observatorul lăuntric, detaşat, *are beregata tăiată, sângele a curs peste tot, dar poţi să vezi că artera nu mai palpită; e moartă.*

Goi de orice expresie, ochii Malvei erau deschişi cu uimire, iar boneta îi căzuse de pe cap. Am strâns-o mai tare de încheietura mâinii, ca şi cum aş fi putut să îi găsesc pulsul interior, să descopăr vreo urmă de viaţă... şi am găsit-o. Umflătura pântecului ei se mişca foarte slab, aşa că i-am lăsat imediat mâna flască să cadă, am luat cuţitul pe care îl aveam la mine şi i-am prins poalele rochiei.

Am acţionat fără să gândesc, fără teamă, fără îndoieli – nu existau decât cuţitul şi încordarea, desfacerea cărnii şi o slabă posibilitate, panica produsă de *nevoia* absolută...

I-am spintecat pântecul de la buric până la pubis, împungând cu putere prin muşchii înmuiaţi, am atins uterul, dar nu mai avea nicio importanţă, am tăiat cu repeziciune şi atenţie prin peretele lui, am aruncat cuţitul şi mi-am vârât adânc mâinile în străfundul Malvei Christie, care era caldă ca sângele, şi am prins copilul, trăgând cu putere şi răsucindu-l, în frenezia mea de a-l elibera, de a-l aduce la viaţă salvându-l de la o moarte sigură, zbătându-mă să-l scot la aer, să-l ajut să respire... Corpul Malvei s-a cutremurat şi s-a mişcat când am tras de copil, iar

membrele ei s-au zbătut ca urmare a forţei exercitate de mine.

Copilul s-a eliberat cu rapiditatea unei naşteri, iar eu m-am apucat să şterg sângele şi mucusul de pe faţa lui acoperită de placentă, apoi i-am suflat aer în plămâni, încet, încet, pentru că aşa trebuie, căci alveolele plămânilor sunt ca nişte pânze de păianjen, extrem de delicate. I-am comprimat pieptul, care-mi încăpea în palmă, apăsam doar cu două degete şi am simţit minuscula pornire a inimii lui, precum un arc de ceas, am simţit mişcarea, micile zbateri, o luptă instinctivă. Şi am simţit cum scade licărul, mica scânteie de viaţă, şi am strigat îndurerată, ducând corpul minuscul, ca al unei păpuşi, şi cald încă, la piept. – Nu muri, am spus, nu muri, nu te duce, te rog să nu mori. Însă vibraţia s-a stins, devenind o licărire albăstruie, care a părut să-mi lumineze palmele o clipă, după care a scăzut ca flacăra unei lumânări pe sfârşite, până la negreala mucului fumegând, până la cea mai slabă urmă de lumină – apoi totul s-a întunecat.

Când m-au găsit, stăteam încă în soarele puternic, plângând, plină de sânge, cu corpul băieţelului în poală şi cu cadavrul măcelărit al Malvei lângă mine.

85
MIREASA FURATĂ

Trecuse o săptămână de la moartea Malvei şi încă nu exista nici cel mai mic indiciu despre cine ar fi putut s-o ucidă. În jurul nostru pluteau şoapte, priviri lungi şi o negură palpabilă de suspiciune şi, în ciuda eforturilor disperate depuse de Jamie, nu s-a găsit nimeni care să ştie – sau să spună – ceva care să ne fie de folos.

Am observat încordarea şi frustrarea crescând zi de zi în Jamie şi mi-am dat seama că acestea trebuiau să se elibereze cumva. Dar nu aveam habar cum.

Într-o miercuri, după micul dejun, Jamie a rămas încruntat la fereastra biroului său, după care a lovit cu putere în masă, cu o brutalitate care m-a făcut să tresar.

— Am ajuns la limita răbdării omeneşti, a spus el. Încă un moment ca ăsta şi o iau razna! Trebuie să fac ceva şi voi face.

Fără să aştepte un răspuns, s-a dus la uşă, a deschis-o furtunos şi l-a strigat pe Joseph.

Mirat, palid, mânjit de funingine şi, în general, neîngrijit, domnul Wemyss a ieşit din bucătărie, unde curăţase hornul sub îndrumările doamnei Bug.

Jamie n-a luat în seamă urmele de funingine lăsate de el pe podeaua biroului – arsese covorul de acolo – şi l-a ţintuit pe domnul Wemyss cu o privire poruncitoare.

— O mai vrei pe femeia aia? l-a întrebat.

— Femeie?

Domnul Wemyss era nedumerit, lucru firesc.

— Poftim? Ah... Vă referiţi la *Fraiilein* Berrisch?

— Dar la care alta? O vrei? a repetat Jamie.

Trecuse foarte multă vreme de când îl întrebase cineva pe domnul Wemyss ce dorea, aşa că i-a trebuit ceva timp ca să îşi revină din şoc. Îmboldit aproape brutal de Jamie, s-a văzut silit să renunţe a mai spune că prietenele lui *Fraiilein* erau neîndoielnic cele mai pricepute ca să se îngrijească de fericirea ei şi că el, cu sărăcia lui, n-ar fi fost un soţ demn de ea, după care, în cele din urmă, a recunoscut fără să vrea că, ei bine, dacă *Fraiilein* nu s-ar

arăta dezgustată de acea perspectivă, poate că... în fine... într-un cuvânt...

— Da, domnule, a spus el, părând îngrozit de propria-i îndrăzneală. O vreau. Foarte mult! a exclamat el.

— Bine.

Încântat, Jamie a dat aprobator din cap.

— Atunci, o să mergem s-o aducem aici.

De uimire, domnul Wemyss a rămas cu gura căscată; la fel am păţit şi eu. Jamie s-a întors spre mine, dând ordine cu încrederea şi cu acea *joie de vivre*[40] a unui căpitan care întrevede un profit uriaş.

— Englezoaico, du-te şi găseşte-l pe Ian cel Tânăr, te rog. Şi spune-i doamnei Bug să pregătească mâncare pentru o călătorie de o săptămână, pentru patru oameni. Şi după aceea, adu-l şi pe Roger Mac; vom avea nevoie de un pastor.

Şi-a frecat mâinile cu satisfacţie, apoi l-a bătut pe domnul Wemyss pe umăr, ridicând un norişor de funingine din haina lui.

— Du-te să te dichiseşti, Joseph, i-a spus. Şi piaptănă-te! Mergem să-ţi furăm mireasa.

*

— „Şi pune-i pistolul în piept, în piept”, a intonat Ian cel Tânăr. „Căsătoreşte-mă, părinte, altfel o să-ţi fiu eu părinte – altfel o să-ţi fiu eu părinte”.

— Adevărat, a spus Roger, punând capăt cântecului, în care un tânăr îndrăzneţ, pe nume Willie, merge călare cu prietenii lui ca să răpească şi să se însoare cu forţa cu o tânără care se dovedeşte şi mai îndrăzneaţă. Sper să fim ceva mai capabili decât Willie la miez de noapte, ce zici, Joseph?

Spălat, îmbrăcat decent şi aproape trepidând de emoţie, domnul Wemyss i-a aruncat o privire care spunea că nu pricepe nimic. Roger a zâmbit şi a strâns cureaua desagii de la şa.

— Sub ameninţarea pistolului, tânărul Willie îl obligă pe

40 Bucurie de a trăi, în lb. Fr. În orig. (n. tr.).

preot să-l cunune cu o femeie, i-a explicat el domnului Wemyss, dar, când îşi duce mireasa furată la pat, ea nu-l vrea şi, oricât încearcă el, nu reuşeşte să o convingă.

— „Aşa că du-mă acasă, Willie, fecioară cum am venit – fecioară cum am venit!” cânta Ian.

— Bagă de seamă, a spus Roger prevenitor spre Jamie, care aşeza desagile lui pe spinarea lui Ghedeon, dacă *Fraiilein* nu doreşte...

— Cum adică să nu dorească să-l ia de soţ pe Joseph?

Jamie l-a bătut pe spate pe domnul Wemyss, apoi s-a aplecat să-l ajute să urce în şa.

— Nu văd cum o femeie care are un pic de minte ar întoarce spatele unei asemenea şanse, nu, *a charaid?*

S-a uitat în jur prin luminiş să vadă dacă totul e în regulă, după care a urcat treptele în fugă şi m-a sărutat scurt de rămas-bun, apoi a coborât în grabă ca să încalece pe Ghedeon, care, de astă dată, părea docil şi n-a încercat să-l muşte.

— Rămâi cu bine, *mo nighean donn,* a spus Jamie, zâmbindu-mi.

Apoi au plecat în duduit de copite, ca o bandă de jefuitori din Highlands, iar chiotele asurzitoare scoase de Ian au răsunat dintre copaci.

*

Lucru destul de ciudat, plecarea bărbaţilor a părut să mai liniştească puţin lucrurile. Discuţiile au continuat într-o atmosferă de bună dispoziţie – dar, în absenţa lui Jamie şi a lui Ian, care să slujească drept paratrăsnet, ele scânteiau slab ici şi colo, ca focul Sfântului Elmo, sfârâind, fâsâind şi zburlindu-le părul tuturor, dar rămânând în esenţă un fenomen inofensiv, dacă nu era atins direct.

Casa dădea mai puţin senzaţia unei fortăreţe sub asediu, devenind mai curând ochiul unui uragan.

Pe de altă parte, cum domnul Wemyss era plecat, Lizzie a venit în vizită, aducându-l pe micuţul Rodney Joseph, aşa cum era numit copilul – după ce Roger se opusese ferm când tinerii taţi sugeraseră cu entuziasm ca el să fie botezat Tilgath-pileser sau Ichabod. Micuţa Rogerina

supravieţuise cu bine, căci acum i se spunea Rory, însă Roger refuzase din răsputeri să audă că un copil este botezat cu un nume care să determine apoi lumea să-i spună Icky.

Rodney părea un copil simpatic, în parte pentru că nu-şi pierduse deloc expresia de uimire din ochii mari şi rotunzi, care îl făcea să arate încântat de tot ce spuneau cei din jurul lui. Uimirea lui Lizzie de la naştere se transformase într-o încântare care ar fi eclipsat-o cu totul pe a lui Jo şi a lui Kezzie, dacă aceştia n-ar fi împărtăşit-o din plin.

Dacă nu era oprit cu forţa, fiecare dintre ei putea vorbi jumătate de ceas despre activitatea măruntaielor lui Rodney, cu vioiciunea până atunci rezervată discuţiilor despre noi capcane şi despre lucrurile ciudate descoperite în stomacul animalelor pe care le uciseseră. Se părea că mistreţii mâncau aproape orice; la fel şi Rodney.

După câteva zile de la plecarea bărbaţilor în expediţia lor matrimonială, Brianna a venit cu Jemmy în vizită, iar Lizzie l-a adus pe Rodney. Amândouă au stat cu mine şi cu Amy McCallum în bucătărie, unde am petrecut o seară plăcută, cosând la lumina focului, admirându-l pe Rodney, stând cu ochi oarecum neglijenţi asupra lui Jemmy şi a lui Aidan – iar după o oarecare explorare precaută, ne-am dedicat cu totul evaluării populaţiei masculine de la Ridge, analizând şi încercând să descoperim suspecţi.

Desigur, eu aveam un interes personal şi dureros în această privinţă, însă celelalte trei femei se declarau ferm de partea dreptăţii – cu alte cuvinte, a oamenilor care refuzau să ia în calcul ideea că eu sau Jamie am fi putut avea vreo legătură cu uciderea Malvei Christie.

Pe mine toate speculaţiile de acum mai degrabă mă linişteau. Desigur, cercetasem mereu în sinea mea tot felul de ipoteze – lucru extrem de epuizant. Nu numai că era neplăcut să-mi imaginez fiecare bărbat pe care îl cunoşteam în rolul unui ucigaş cu sânge-rece, dar procesul mă obliga continuu să îmi imaginez cum se petrecuse crima şi să retrăiesc momentul în care o găsisem pe Malva.

— Chiar nu mi-ar plăcea să cred că ar putea fi Bobby, a spus Bree, încruntându-se în timp ce punea un ou de cârpit în călcâiul unei şosete. Pare un băiat tare de treabă.

Lizzie a coborât bărbia, strângând din buze.

— A, da, e un flăcău de treabă, a zis ea. Dar s-ar putea spune că are sângele cam înfierbântat.

Ne-am uitat la ea.

— Mda, a explicat ea cu glas stăpânit. Nu l-am lăsat, dar el a încercat din greu. Iar când i-am spus că nu vreau, s-a dus şi a dat cu piciorul într-un copac.

— Şi soţul meu făcea asta câteodată, dacă îl refuzam, a spus Amy, gânditoare. Dar sunt convinsă că nu mi-ar fi tăiat beregata.

— Da, dar Malva nu l-a refuzat, oricine ar fi fost, a subliniat Bree, mijindu-şi ochii ca să bage aţă în acul de cârpit. Asta a fost problema. A ucis-o pentru că era gravidă şi se temea că ea le va spune tuturor.

— Întocmai! a spus Lizzie cu un aer triumfător. Înseamnă că nu putea fi Bobby, adevărat? Pentru că atunci când tata l-a alungat...

Pe faţa ei a trecut scurt o umbră când a adus vorba de tatăl ei, care nu-i adresase încă nicio vorbă şi nici nu recunoscuse naşterea lui Rodney.

— Nu s-a gândit să se însoare cu Malva? Ian a spus că voia să facă asta. Şi dacă ea ar fi rămas grea cu el, tatăl ei ar fi obligat să fie de acord, nu-i aşa?

Socotind argumentul convingător, Amy a dat aprobator din cap, dar Bree avea obiecţii.

— Da, dar ea a insistat că *nu* era copilul lui. Şi Bobby a vărsat în tufişurile de mure când a aflat că ea era – a strâns un moment din buze – ei bine, nu a fost deloc fericit. S-ar putea s-o fi ucis din gelozie, nu credeţi?

Lizzie şi Amy au scos sunete care exprimau îndoiala – ambele îl plăceau pe Bobby – dar erau silite să admită şi o asemenea posibilitate.

— Eu mă întreb dacă nu o fi vorba de vreun bărbat mai vârstnic, am spus oarecum şovăitor. Unul căsătorit. Toată lumea ştie despre tinerii care se arătau interesaţi de ea, dar am văzut şi destui bărbaţi căsătoriţi aruncându-i ocheade.

— Eu îl propun pe Hiram Crombie, a sărit imediat Bree, înfigând acul în călcâiul şosetei.

Toată lumea a râs, dar ea a clătinat din cap.

— Vorbesc serios. Cei sobri şi religioşi au întotdeauna

sertare secrete ticsite cu lenjerie de damă şi profită de băieţii din cor.

Amy a rămas cu gura căscată.

— Sertare ticsite cu lenjerie de damă? a întrebat ea. Cum asta? Cămăşi şi corsete? Ce-ar putea face cu ele?

Brianna a roşit, pentru că uitase ce public avea. A tuşit, dar nu prea avea o cale de ieşire convingătoare.

— În fine... Mă gândeam la lenjeria franţuzoaicelor, a explicat ea şovăind. Adică... lucruri din dantelă.

— A, franţuzoaicele, a spus Lizzie, dând din cap cu un aer cunoscător.

Toată lumea ştia despre reputaţia franţuzoaicelor – dar eu mă îndoiam că, în afară de mine, vreo femeie de la Frasef's Ridge văzuse vreuna. Ca să fac uitată gafa lui Bree, le-am povestit despre La Nestlé, amanta regelui Franţei, care îşi găurise sfârcurile şi apăruse la curte cu sânii dezgoliţi, cu cercei de aur prinşi în ei.

— Dacă o mai ţin aşa câteva luni, a spus Lizzie sumbru, coborându-şi privirea spre Rodney, care sugea cu ardoare la sânul ei, cu pumnii mici strânşi de efort, o să pot face şi eu asta. O să le spun lui Jo şi lui Kezzie să-mi cumpere şi mie nişte cercei din ăia, după ce o să vândă pieile, ce ziceţi?

În toiul hohotelor de râs ce au urmat, sunetul unei bătăi în uşa din faţă a trecut neobservat. Sau aşa s-ar fi întâmplat, dacă Jemmy şi Aidan, care se jucau în biroul lui Jamie, nu ar fi auzit şi nu ar fi venit valvârtej în bucătărie să ne anunţe.

— Mă duc eu.

Bree şi-a lăsat lucrul din mână, însă eu eram deja în picioare.

— Ba nu, mă duc eu.

I-am făcut semn să se aşeze, am luat o lumânare şi am mers pe holul întunecat, simţind că inima îmi bate mai repede. Vizitatorii sosiţi după căderea întunericului aveau întotdeauna o urgenţă de un fel sau altul.

Aşa era cazul şi acum, dar nu ceea ce îmi închipuisem. Preţ de un moment, nici măcar n-am recunoscut-o pe femeia înaltă, palidă şi trasă la faţă, care abia se ţinea pe picioare pe verandă. Apoi ea a şoptit:

— *Frau* Fraser? Pot... pot să intru?

Şi mi-a căzut în braţe.

Zgomotul le-a făcut pe celelalte femei să-mi sară în ajutor. Am dus-o în bucătărie pe Monika Berrisch – pentru că, într-adevăr, era prezumtiva mireasă a domnului Wemyss – şi am întins-o pe bancă, am acoperit-o cu o pătură şi i-am dat să bea lichior de palmier fierbinte.

Şi-a revenit repede – de fapt, nu suferea de nimic, însă era extenuată şi flămândă – iar în scurt timp a putut să se aşeze la masă ca să mănânce supă, după care ne-a explicat motivul sosirii ei neaşteptate.

— Am stat la sora soţului meu, a povestit ea, închizând ochii, extaziată de aroma supei de mazăre cu şuncă. Nu m-a vrut niciodată acolo, iar când bărbatul ei a avut un accident urât şi şi-a pierdut căruţa, n-au mai fost bani ca să ne întreţinem toţi, iar ea nu mă voia acolo.

A mai spus că-i fusese dor de Joseph, dar nu găsise nici tăria, nici mijloacele de a rezista opoziţiei familiei sale şi de a insista să se întoarcă la el.

— Da?

Lizzie o privea atent, dar nu într-un mod neprietenos.

— Şi ce s-a întâmplat?

Fraiilein Berrisch şi-a întors ochii mari şi blânzi spre ea.

— N-am mai putut îndura, a răspuns ea cu simplitate. Vreau foarte mult să fiu împreună cu Joseph. Sora răposatului meu soţ voia să plec, aşa că mi-a dat ceva bani. Şi am venit, a încheiat ea ridicând din umeri, după care a sorbit lacom încă o lingură de supă.

— Şi... ai mers pe jos? a întrebat-o Brianna. De la Halifax până aici?

Fraiilein Berrisch a confirmat cu o mişcare din cap, a lins lingura şi a scos un picior de sub pătură. Încălţările ei se roseseră de tot; prinsese tălpile cu bucăţi de piele şi cu fâşii rupte din cămaşa ei, astfel că picioarele îi arătau ca nişte legături de cârpe murdare.

— Elizabeth, a rostit ea, privind-o cu intensitate pe Lizzie. Sper că nu te superi că am venit. Tatăl tău e aici? Sper foarte mult să nu fie nici el deranjat.

— A, nu, am spus eu, schimbând o privire cu Lizzie. Nu e aici, dar sunt convinsă că va fi încântat să te vadă!

— Da?

Faţa ei trasă, pe care apăruse o expresie de alarmă auzind că domnul Wemyss era plecat, s-a luminat brusc când i-am explicat unde se afla el.

— Vai, a spus ea precipitată, ducând lingura la piept de parcă ar fi fost capul domnului Wemyss. Vai, *mein Kavalier!*

Radiind de fericire, s-a uitat în jur, spre noi şi abia în acel moment l-a observat pe Rodney, care dormea într-un coş, la picioarele lui Lizzie.

— El cine e? a exclamat ea şi s-a aplecat să se uite mai de aproape.

Cum nu adormise încă, Rodney a deschis ochii negri şi rotunzi şi a privit-o cu un interes solemn, puţin somnoros.

— E copilaşul meu. Rodney Joseph, aşa-l cheamă – după tata, înţelegi?

Lizzie l-a ridicat din coş pe Rodney, care şi-a strâns genunchii dolofani sub bărbie, după care l-a depus blând în braţele Monikăi.

Cu faţa luminată de fericire, Monika l-a dezmierdat în germană.

— Iubire de bunică, mi-a şoptit Bree cu fereală, iar eu am simţit că plesnesc de râs.

Nu mai râsesem dinaintea morţii Malvei şi a fost un adevărat balsam pentru sufletul meu.

Lizzie îi explica de zor Monikăi dezbinarea care urmase căsătoriei ei neobişnuite, iar nemţoaica dădea înţelegătoare din cap, plescăind din limbă în semn de compătimire. M-am întrebat cât de mult înţelesese din vorbele lui Lizzie, pentru că în acelaşi timp sporovăia către Rodney.

— Nu sunt multe şanse ca domnul Wemyss să rămână departe de fiica lui, am spus eu tot cu fereală. Cum să-şi împiedice soţia să stea departe de noul ei nepot? Asta-i bună!

— Da, ce mai contează că există doi gineri? m-a aprobat Bree.

Amy urmărea scena cu un aer uşor meditativ. Apoi a cuprins cu braţul umerii ciolănoşi ai lui Aidan.

— Ei bine, vorba aceea, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai distractiv, a spus ea.

86
PRIORITĂŢI

Trei cămăşi, o pereche suplimentară de pantaloni decenţi, două perechi de ciorapi, una din bumbac – ia stai puţin, unde sunt ciorapii de mătase?

Brianna s-a dus spre uşă şi l-a strigat pe Roger, care, ajutat de Jemmy şi de Aidan, se străduia cu hărnicie să aşeze ţevile de lut în şanţul pe care îl săpase.

— Roger! Ce-ai făcut cu ciorapii din mătase?

El a tăcut câteva clipe, încruntându-se şi scărpinându-se în cap. Apoi, dându-i cazmaua lui Aidan, s-a apropiat de casă, sărind peste şanţul neacoperit.

— I-am purtat duminica trecută, când am ţinut predica, nu? a răspuns când a ajuns aproape de ea. Ce-am făcut cu ei? O!

— O? a repetat Brianna bănuitoare, văzând că expresia de pe faţa lui trece de la mirare la vinovăţie. Ce înseamnă „o”?

— Aa... în fine, tu a trebuit să stai acasă cu Jem, când îl durea burta – o suferinţă folositoare, exagerată intenţionat, ca s-o scutească pe Brianna de două ore de priviri holbate şi de cleveteli – şi când Jocky Abernathy m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la pescuit...

— Roger MacKenzie, a spus Brianna, aţintindu-l cu o privire furioasă, dacă ţi-ai pus ciorapii din mătase într-un coş plin cu peşti puturoşi şi i-ai uitat acolo...

— Mă duc să împrumut o pereche de la tatăl tău, bine? a zis el grăbit. Sunt convins că ciorapii mei vor apărea undeva.

— Undeva unde o să-ţi fie şi capul, a răspuns ea. Probabil pe sub un bolovan!

Asta l-a făcut să râdă, lucru care nu fusese în intenţia Briannei, dar care a avut efectul de a-i tempera furia.

— Îmi pare rău, a spus Roger, aplecându-se să o sărute pe frunte. Probabil e ceva freudian.

— Da? Şi ce simbolizează ciorapii înfăşuraţi în jurul unui păstrăv mort? a întrebat ea.

— Vinovăţie generalizată şi loialitate divizată, presupun,

a spus Roger, glumind încă, dar ceva mai moderat. Chiar mă gândeam. Poate n-ar trebui să merg. N-am nevoie de...

— Ba da, trebuie! a spus ea cât de ferm a fost în stare. Aşa spune tata, aşa spune mama *şi spun şi eu.*

— Bine, am înţeles.

A zâmbit, dar Brianna i-a simţit neliniştea din spatele umorului – cu atât mai mult cu cât ea îi împărtăşea sentimentele. Uciderea Malvei Christie provocase o reacţie cumplită la Ridge – panică, isterie, suspiciuni şi acuzaţii îndreptate în toate direcţiile. Câţiva tineri – între care se număra şi Bobby Higgins – dispăruseră pur şi simplu de acolo, fie din vinovăţie, fie din instinct de autoconservare.

Circulau nenumărate acuzaţii, chiar şi ea ajunsese să fie obiectul bârfelor şi al suspiciunii, pentru că lumea repeta unele dintre remarcile ei tăioase despre Malva Christie. Însă majoritatea suspiciunilor se îndreptau spre părinţii ei.

Amândoi făceau tot posibilul să-şi vadă de treburile zilnice, ignorând cu un aer sumbru bârfele şi privirile critice, însă le era din ce în ce mai greu să reziste; lucru pe care oricine putea să-l observe.

Roger mersese imediat să viziteze familia Christie. Cu excepţia perioadei în care fusese plecat la Halifax, după moartea Malvei se dusese acolo în fiecare zi. O îngropase pe fată cu simplitate şi cu lacrimi şi, de atunci încoace, se străduise să fie raţional, alinător şi ferm cu toţi oamenii de la Ridge. Renunţase imediat la planul de a pleca la Edenton pentru hirotonisire, însă, auzind asta, Jamie insistase.

— Ai făcut tot ce se putea aici, i-a spus Brianna pentru a suta oară. Nu mai poţi face altceva ca să-i ajuţi pe oameni – şi s-ar putea să treacă ani până când o să ai o nouă şansă.

Brianna ştia cât de mult dorea el să fie hirotonisit şi ar fi făcut orice să-i împlinească dorinţa. Şi ei i-ar fi plăcut să asiste la importantul moment; dar, fără prea multe discuţii, conveniseră că era mai bine ca ea şi Jem să plece la River Run şi să aştepte acolo până când Roger se întorcea de la Edenton. Unui candidat la hirotonisire nu-i era de ajutor faptul că avea o soţie şi un copil catolici. Dar sentimentul de vinovăţie la gândul că-şi va lăsa părinţii în mijlocul furtunii...

— Trebuie să mergi, a repetat ea. Dar poate că şi eu...

Roger a oprit-o cu o privire.

— Nu, am hotărât asta.

Argumentul lui era că prezenţa Briannei nu putea influenţa părerile oamenilor, lucru probabil adevărat. Dar ea şi-a dat seama că adevăratul lui motiv – împărtăşit şi de părinţii ei – era dorinţa de a-i ţine pe ea şi pe Jem departe de situaţia creată la Ridge, în siguranţă şi feriţi de tulburări, preferabil înainte ca Jem să-şi dea seama că mulţi dintre vecini credeau că unul sau poate amândoi bunicii lui erau ucigaşi cu sânge-rece.

Şi, recunoştea ruşinată în sinea ei, şi ea abia aştepta să plece.

Cineva îi ucisese pe Malva şi pe copilul ei. De fiecare dată când se gândea la asta, în faţa ochilor îi apăreau nenumărate posibilităţi, o listă întreagă de nume. Şi tot de fiecare dată era silită să vadă printre ele numele vărului ei. Ian nu fugise, iar ea nu putea – pur şi simplu, *nu* putea – crede că el fusese ucigaşul. Şi totuşi, era forţată să-l vadă pe Ian în fiecare zi şi să ia în considerare acea posibilitate.

A rămas cu ochii aţintiţi la sacul pe care îl pregătea, împăturind şi despăturind cămaşa, căutând motive să plece şi să rămână şi ştiind că niciun motiv nu avea vreo putere, mai ales în acele momente.

Un bufnet sec de afară a smuls-o din indecizie.

— Ce...?

A ajuns la uşă din doi paşi, suficient de repede ca să-i vadă pe Jem şi pe Aidan dispărând în pădure ca o pereche de iepuri. Pe marginea şanţului zăceau cioburile segmentului de conductă pe care îl scăpaseră jos.

— Mucoşi obraznici! a răcnit ea şi a înşfăcat o mătură – fără a şti prea bine pentru ce.

Dar violenţa părea a fi singura portiţă ca să se elibereze de sentimentul de frustrare ce erupsese ca un vulcan, arzând-o lăuntric.

— Bree! a spus Roger încet şi a pus mâna pe spatele ei. Nu contează.

Ea s-a îndepărtat şi s-a întors spre el, simţind că sângele îi vuieşte în urechi.

— Ai habar cât îmi trebuie ca să fac o aşa conductă? De câte coaceri e nevoie ca să obţin una întreagă? Cum...?

— Am habar, a spus el cu glas stăpânit. Dar tot nu contează.

Brianna a început să tremure, respirând sacadat. Cu mişcări blânde, Roger a întins mâna şi i-a luat mătura, după care a aşezat-o la locul ei.

— Trebuie... trebuie să plec, a rostit ea când a reuşit din nou să articuleze cuvinte, iar el a încuviinţat cu o mişcare din cap, având în ochi unda de tristeţe care îi rămăsese din ziua în care murise Malva.

— Da, trebuie, a spus el încet.

S-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o pe la spate, lăsându-şi bărbia pe umărul ei şi, treptat, Brianna a încetat să mai tremure. Apoi a văzut-o pe doamna Bug coborând poteca dinspre grădină cu şorţul încărcat cu varză şi cu morcovi; Claire nu mai călcase în grădină de când...

— Se vor descurca?

— Ne rugăm pentru asta, a spus Roger, strângând-o şi mai tare în braţe.

Atingerea lui a alinat-o şi n-a băgat de seamă decât mai târziu că, de fapt, el nu îi dăduse asigurări că aşa va fi.

87
A MEA ESTE DREPTATEA, A SPUS DOMNUL

Am pipăit ultimul pachet sosit de la lordul John, străduindu-mă să găsesc îndeajuns entuziasm ca să-l desfac. Era o lădiţă din lemn; probabil altă doză de vitriol. Bună ca să mai fac un lot de eter – dar, la urma urmelor, ce rost avea? Oamenii nu mai veneau la camera mea medicală nici măcar să le tratez tăieturi minore sau vânătăi, fără a mai vorbi de operaţii de apendicită.

Mi-am trecut un deget peste praful de pe blat şi m-am gândit că ar trebui să mă ocup măcar de asta; doamna Bug păstra imaculat restul casei, dar nu intra acolo. Am adăugat ştergerea prafului la lista lungă a lucrurilor pe care trebuia să le fac, dar n-am schiţat nicio mişcare să mă duc să găsesc o cârpă.

Oftând, m-am ridicat şi am traversat holul. Jamie stătea la birou, răsucind o pană între degete şi privind la o scrisoare pe jumătate terminată. Când m-a văzut, a lăsat pana jos şi mi-a zâmbit.

— Cum merge, englezoaico?

— Bine, am spus, iar el a dat din cap, acceptându-mi vorbele.

Pe faţa lui apăruseră riduri produse de încordare şi mi-am dat seama că nici el nu se simţea mai bine decât mine.

— Astăzi nu l-am văzut pe Ian. A spus că pleacă?

Spre satul cherokee, voiam să zic. Nici nu era de mirare că voia să stea departe de Ridge; îi trebuise mult curaj ca să rămână aici atâta vreme, suportând priviri ostile şi vorbe murmurate, dar şi acuzaţii directe.

Jamie a confirmat cu o mişcare din cap şi a lăsat pana să cadă în borcanul ei.

— Da, eu i-am spus să plece. Nu are niciun rost să mai rămână aici; nu ar avea parte decât de alte încăierări.

Ian nu scosese nicio vorbă despre bătăi, însă nu o dată apăruse la cină cu urme de lovituri.

— Bine. Mda, merg să-i spun doamnei Bug înainte să pregătească cina.

Dar n-am făcut niciun efort să mă ridic, pentru că găsisem o oarecare doză de linişte în prezenţa lui Jamie, reuşind să scap de amintirea ce mă urmărea permanent, cea a micii greutăţi însângerate din poala mea, inertă ca o bucată de carne – şi imaginea ochilor Malvei exprimând o uimire extremă.

Am auzit tropote de cai în curte. Mai mulţi cai. Am aruncat o privire spre Jamie care, înălţând din sprâncene, a scuturat din cap şi s-a dus să îi întâmpine pe vizitatori, oricine ar fi fost ei. L-am urmat, ştergându-mi mâinile pe şorţ şi revizuind în gând meniul pentru cina la care aveau să fie cel puţin şase oaspeţi, judecând după murmurele pe care le-am auzit răzbătând din curte.

Jamie a deschis uşa şi a încremenit. M-am uitat peste umărul lui şi m-a cuprins groaza. Călăreţi, profilaţi în negru pe fundalul soarelui care apunea, în clipa aceea, m-am revăzut în luminişul unde făceam whisky, şiroind de sudoare şi purtând doar o cămăşuţă. Jamie m-a auzit icnind şi a dus o mână în spate, ca să mă îndepărteze.

— Ce doreşti, Brown? a întrebat el cu glas extrem de neprietenos.

— Am venit după soţia ta, a răspuns Richard Brown.

Avea în glas un ton incontestabil de răutate şi, auzindu-l, mi-am simţit perişorii fini de pe corp ridicându-se, iar în câmpul meu vizual au apărut punctişoare negre care pluteau. M-am retras, abia simţindu-mi picioarele, şi m-am sprijinit de tocul uşii de la camera medicală, agăţându-mă de el.

— Ei bine, ce-ar fi să-ţi vezi de drum? i-a zis Jamie, pe acelaşi ton neprietenos. N-ai nicio treabă cu soţia mea şi nici ea cu tine.

— Ei, aici te înşeli, *domnule* Fraser.

Câmpul vizual mi se limpezise, astfel că l-am văzut pe Brown îndemnându-şi calul mai aproape de verandă. S-a aplecat în şa, s-a uitat pe uşa deschisă şi, evident, m-a văzut, pentru că a zâmbit într-un mod foarte neplăcut.

— Am venit s-o arestăm pe soţia ta pentru ticăloasa crimă comisă.

Jamie şi-a încordat mâinile cu care strângea uşa şi şi-a îndreptat spatele, părând să capete o statură mult mai

impresionantă.

— Pleacă de pe pământul meu, domnule, a spus el, iar glasul lui a coborât la un nivel cât să acopere zgomotele făcute de foiala cailor şi de harnaşamente. Pleacă imediat!

Mai curând am simţit, decât am auzit zgomot de paşi în spatele meu. Era doamna Bug, care venea să vadă ce se petrece.

— Sfânta Fecioară să ne salveze, a şoptit ea, văzându-i pe bărbaţi.

Apoi a dispărut, alergând prin casă cu paşi uşori ca de căprioară. Mi-am dat seama că trebuia s-o urmez, să scap pe uşa din spate, să fug în pădure şi să mă ascund. Însă am rămas ca de piatră. Abia dacă respiram, fără a mai spune că nu mă puteam mişca.

Richard Brown se uita la mine peste umărul lui Jamie, iar pe faţa lui dezaprobarea făţişă era amestecată cu o expresie de triumf.

— Da, o să plecăm, a spus el, îndreptându-se în şa. Dă-ne-o şi plecăm! O să dispărem ca roua dimineţii, a adăugat el, după care a râs.

Ca prin ceaţă, m-am întrebat dacă nu cumva era băut.

— Cu ce drept vii aici? l-a întrebat Jamie.

A ridicat mâna stângă şi apoi a lăsat-o ameninţător pe mânerul pumnalului. Gestul lui m-a trezit la realitate în cele din urmă şi am pornit împleticindu-mă pe hol, spre bucătărie, unde erau păstrate armele.

—... Comitetul de Siguranţă.

Am auzit cuvintele rostite de Brown pe un ton ridicat de ameninţare, apoi am ajuns în bucătărie. Am luat puşca pentru vânat păsări din cuiul aflat deasupra vetrei şi am deschis sertarul de la dulap, am vârât cele trei pistoale aflate acolo în buzunarele mari ale şorţului medical, făcut anume pentru a putea ţine instrumentele când operam.

Îmi tremurau mâinile. Am ezitat – pistoalele erau pregătite şi încărcate; Jamie le verifica în fiecare seară – oare trebuia să iau şi punga cu alice şi cornul cu praf de puşcă? Nu aveam timp. I-am auzit pe Jamie şi pe Richard Brown strigând în faţa casei.

Zgomotul produs de deschiderea uşii din spate m-a făcut să ridic brusc capul şi am văzut un bărbat necunoscut

oprindu-se în prag şi privind în jur. M-a zărit şi, rânjind, a pornit spre mine, întinzând o mână ca să mă prindă de braţ.

Am ridicat un pistol din şorţ şi am tras în el, direct. Rânjetul nu i-a dispărut, însă faţa a căpătat o expresie uşor nedumerită. A clipit o dată sau de două ori, apoi şi-a dus o mână la coaste, unde o pată roşiatică începuse să se lăţească pe cămaşa lui. S-a uitat la degetele mânjite de sânge şi a rămas cu gura căscată.

— Ei, fir-ar să fie! a zis. M-ai împuşcat!

— Aşa e, am spus pe nerăsuflate. Şi o s-o fac din nou, dacă nu ieşi din casa mea!

Am lăsat pistolul golit să cadă pe podea cu un zdrăngănit şi cu o mână am căutat în şorţ un altul încărcat, ţinând în acelaşi timp puşca pentru vânat păsări într-o strânsoare ucigătoare.

N-a mai aşteptat să vadă dacă vorbeam serios; s-a răsucit brusc, lovindu-se de tocul uşii, apoi a ieşit împleticindu-se, lăsând o dâră de sânge pe lemn.

În aer pluteau firicele de fum de praf de puşcă, amestecându-se ciudat cu mirosul de peşte prăjit şi, preţ de o clipă, am crezut că o să vărs, dar, în ciuda stării de greaţă, am reuşit să aşez pe podea puşca şi să blochez uşa. Mâinile îmi tremurau, aşa că am avut nevoie de câteva încercări până să trag ivărul.

O sumedenie de strigăte venind dinspre partea din faţă a casei au alungat temerea şi orice altceva din mintea mea, aşa că am alergat pe hol cu puşca în mână înainte să fi luat hotărârea conştientă de a mă mişca, iar pistoalele grele din buzunarele şorţului mi s-au izbit de coapse.

Îl trăseseră pe Jamie de pe verandă; l-am zărit în vălmăşagul de trupuri agitate. Încetaseră să răcnească. Nu se mai auzeau zgomote, ci doar icnete scurte, când cineva era lovit, şi scrâşnetul încălţărilor pe ţărâna din curte. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte şi mi-am dat seama imediat că bărbaţii voiau să-l ucidă.

Am îndreptat puşca de vânătoare spre marginea grupului, cât mai departe de Jamie, şi am apăsat pe trăgaci. Bubuitura armei şi răcnetele au părut să se amestece, iar scena de luptă s-a destrămat, ghemul de oameni s-a desfăcut când au fost atinşi de alice. Jamie reuşise să-şi

păstreze pumnalul; am văzut că, având loc în jurul lui, l-a înfipt în coastele unuia dintre ei, l-a scos şi a rotit mâna în lateral, trasând o dâră sângerie pe fruntea unui bărbat care se retrăsese puţin.

Apoi am surprins sclipirea metalului într-o parte şi, din reflex, am ţipat cu glas ascuţit „JOS!”, cu o clipă înainte ca pistolul lui Brown să se descarce. Am auzit un şuierat slab pe lângă ureche şi, cu un calm neaşteptat, mi-am dat seama că Brown trăsese în mine, nu în Jamie.

Cu toate acestea, Jamie se aplecase. La fel făcuseră şi ceilalţi oameni din curte, care acum se ridicau în picioare derutaţi. Avântul atacului se stinsese. Jamie se aruncase spre verandă; acum se îndrepta clătinându-se spre mine, lovind feroce cu mânerul pumnalului într-un bărbat care se agăţase de mâneca lui şi care a căzut pe spate ţipând.

Parcă am fi repetat scena de zeci de ori. A urcat treptele verandei dintr-un salt şi s-a aruncat spre mine, am intrat amândoi în casă, după care Jamie s-a răsucit şi a ţinut uşa închisă o clipă, în faţa izbiturilor frenetice ale celor de afară, cât mi-a trebuit mie să las puşca de vânătoare jos, să apuc ivărul şi să-l potrivesc în locaşul lui.

S-a aşezat cu un pocnet.

Uşa a trepidat sub loviturile de pumni şi de umeri, iar răcnetele au reînceput, dar sunetele erau diferite. Nu răutăcioase sau batjocoritoare. Încă auzeam blesteme, dar cu intenţii clare, duşmănoase.

Niciunul dintre noi nu s-a obosit să le asculte.

— Am blocat uşa bucătăriei, am spus gâfâind, iar Jamie a dat aprobator din cap, după care s-a repezit în camera medicală ca să asigure închizătorile obloanelor de acolo. În timp ce am alergat până în biroul lui, am auzit zgomote de sticlă spartă venind din camera medicală, aflată în spatele meu; ferestrele erau mai mici, nu din geam, plasate sus pe zid. Am trântit obloanele şi le-am blocat, după care am fugit înapoi în holul devenit brusc întunecat ca să găsesc puşca.

Jamie o luase deja; era în bucătărie, adunând cele trebuincioase, iar când eu am pornit spre uşa bucătăriei, el a ieşit încărcat cu pungi de gloanţe, cornuri cu praf de puşcă şi alte lucruri asemănătoare şi ţinând puşca de vânat păsări într-o mână. Mi-a făcut semn din cap să urc înaintea

lui la etaj.

Încăperile de acolo erau încă inundate de lumină; parcă aş fi ieşit din adâncul apei, am înghiţit lumina ca şi cum ar fi fost aer, ameţită şi cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce mă grăbeam să blochez obloanele de la debara şi de la camera lui Amy McCallum. Nu ştiam unde erau Amy şi fiii ei; nu puteam fi decât recunoscătoare Cerului că în acele momente nu se aflau în casă.

Gâfâind, am dat fuga în dormitor. Jamie stătea în genunchi lângă fereastră, încărcând metodic armele şi vorbind în surdină în gaelică – dar nu mi-am dat seama dacă erau rugăciuni sau blesteme.

Nu l-am întrebat dacă era rănit. Avea faţa tumefiată, o buză spartă, iar sângele îi cursese de pe bărbie până pe cămaşă. Era plin de praf şi de ceea ce am presupus că era sânge de la alţi oameni, iar urechea pe care i-o vedeam era umflată. Însă se mişca foarte dezinvolt şi, cât timp nu avea craniul fracturat, celelalte răni puteau să mai aştepte.

— Vor să ne ucidă, am spus eu, nu ca întrebare.

A rămas cu ochii aţintiţi la ceea ce făcea şi a dat afirmativ din cap, apoi mi-a întins un pistol să-l încarc.

— Aşa e. Bine că toţi copiii sunt în siguranţă, nu?

Mi-a zâmbit brusc, arătându-şi dinţii însângeraţi şi fioroşi, şi m-am simţit liniştită cum nu mă mai simţisem de mult.

Lăsase un oblon întredeschis. M-am mişcat cu grijă în spatele lui şi am aruncat o privire afară, având în mână pistolul pregătit.

— Nu văd niciun cadavru în curtea interioară, l-am anunţat. Cred că nu l-ai ucis pe niciunul dintre indivizii ăia.

— Nu pentru că n-aş fi încercat, a spus el. Dumnezeule, aş da orice să am aici o puşcă adevărată!

S-a ridicat cu precauţie în genunchi, a trecut ţeava puştii de vânat păsări peste pervaz şi a examinat stadiul în care se afla atacul.

Bărbaţii se retrăseseră; un grup mic stătea sub castanii de la capătul opus al luminişului. Duseseră caii în jos, spre casa lui Roger şi a lui Bree, ca să fie la adăpost de gloanţele rătăcite. Brown şi oamenii lui plănuiau cum să acţioneze în continuare, asta era clar.

— Ce crezi că ne-ar fi făcut dacă aş fi fost de acord să

merg cu ei? am întrebat.

Era totuşi bine că îmi simţeam inima din nou. Bătea cu repeziciune, dar puteam respira, iar simţurile îmi reveniseră în extremităţile picioarelor şi ale braţelor.

— Nu te-aş fi lăsat pentru nimic în lume, mi-a răspuns el scurt.

— Şi probabil că Richard Brown ştie asta, am completat eu.

Jamie a confirmat cu o mişcare din cap; şi el gândea la fel. Brown nu avusese nicidecum intenţia de a mă aresta, ci dorise să provoace un incident în care să fim ucişi amândoi în circumstanţe suficient de neclare ca să împiedice o răzbunare din partea arendaşilor lui Jamie.

— Doamna Bug a reuşit să fugă, nu? a întrebat el.

— Da. Asta, dacă nu au prins-o când a ieşit din casă.

Am strâns din pleoape ca să îmi feresc ochii de strălucirea soarelui de după-amiază, căutând o siluetă scundă, îmbrăcată în rochie, în grupul strâns în apropiere de castani, dar am văzut doar bărbaţi.

Şuierând printre dinţi, Jamie a dat din nou din cap şi a rotit ţeava puştii încet într-un arc prin care acoperea uşa către curte.

— Vom vedea, a spus Jamie. Vino o idee mai aproape, domnule, a murmurat el când un bărbat a pornit precaut să traverseze curtea interioară către casă. O singură împuşcătură, de atât am nevoie. Hei, englezoaico, ţine asta!

Mi-a dat puşca pentru vânat păsări şi a ales unul dintre pistoalele lui preferate, unul Highland, cu ţeavă lungă şi cu volute desenate pe pat.

Omul – am văzut că era Richard Brown – s-a oprit destul de departe, a scos o batistă de sub betelia pantalonilor şi a fluturat-o încet deasupra capului. Jamie a scos un pufnet slab şi l-a lăsat să înainteze.

— Fraser! a strigat Brown, oprindu-se la vreo patruzeci de metri de casă. Fraser! Mă auzi?

Jamie a ţintit cu grijă şi a tras. Bila a lovit pământul la vreun metru în faţa lui Brown, stârnind un norişor de praf de pe potecă, iar el a sărit în sus ca şi cum ar fi fost înţepat de o albină.

— Ce e cu tine? a strigat indignat. N-ai auzit niciodată de steag de armistiţiu, scoţian şi hoţ de cai ce eşti?

— Dacă voiam să te omor, Brown, în clipa asta ai fi început deja să te răceşti! a strigat Jamie. Spune ce-ai de spus.

Era limpede ce voia Jamie: să îi sperie ca să nu se apropie prea mult de casă; era imposibil să nimerească ceva precis cu un pistol la distanţa de treizeci de metri şi aproape la fel de greu şi cu o muschetă.

— Doar ştii ce vreau! a strigat Brown.

Şi-a scos pălăria şi şi-a şters sudoarea şi praful de pe faţă.

— O vreau pe vrăjitoarea ucigaşă de nevastă-ta.

Răspunsul a fost o împuşcătură de pistol atent ţintită. Brown a ţopăit din nou, dar nu la fel de înalt.

— Ascultă, a încercat el a doua oară, pe un ton conciliant. Nu vrem să-i facem niciun rău. Vrem s-o ducem la Hillsboro, să fie judecată. O judecată corectă. Atâta tot.

Jamie mi-a întins al doilea pistol să-l încarc, a luat altul şi a tras.

M-am gândit că Brown merita toate laudele pentru insistenţă. Desigur, probabil socotea că Jamie nu putea sau nu îndrăznea să-l nimerească, aşa că a rămas cu încăpăţânare pe loc, cât timp Jamie a mai tras două focuri, răcnind în timpul ăsta că voiau să mă ducă la Hillsboro şi că, Dumnezeu îi era martor, dacă eram nevinovată, şi Jamie ar fi trebuit să vrea un proces cinstit, nu?

La etaj era foarte cald, iar sudoarea îmi şiroia printre sâni. M-am şters cu pânza cămăşii.

Primind drept răspuns doar şuieratul bilelor de pistol, Brown şi-a ridicat mâinile în aer, ca un om de treabă supus unor cazne insuportabile, şi a plecat cu paşi apăsaţi spre oamenii lui strânşi sub castani. Nu se schimbase nimic, dar văzându-i spatele îngust, am reuşit să respir mai uşor.

Jamie a rămas ghemuit la fereastră cu pistolul pregătit, dar, când Brown s-a retras, s-a destins şi el, după care, oftând, s-a lăsat pe călcâie.

— Englezoaico, avem apă?

— Da.

Urciorul din dormitor era plin; i-am turnat o cană, iar el a

golit-o cu nesaţ. Aveam hrană, apă şi o cantitate destul de mare de bile şi praf de puşcă. Însă eu nu anticipam un asediu de durată.

— Ce crezi că vor face?

Nu m-am apropiat de fereastră, dar, stând într-o parte, i-am văzut bine, strânşi sub copaci ca să se sfătuiască. Aerul era neclintit şi apăsător, iar frunzele copacilor atârnau ca nişte cârpe ude.

Ştergându-şi buza spartă cu poalele cămăşii, Jamie s-a apropiat şi a rămas în spatele meu.

— Cred că vor da foc la casă imediat ce se întunecă, a răspuns el pe un ton degajat. Deşi presupun că ar putea încerca să-l scoată afară pe Ghedeon şi să ameninţe că-l împuşcă în cap, dacă nu te predau.

Părea că rostise ultimele vorbe în glumă, dar n-am reuşit să văd partea amuzantă.

— Aşadar, am spus, inspirând adânc, totul depinde de doamna Bug, dacă a reuşit să fugă, şi de cei pe care i-a anunţat.

— Primul lucru a fost să meargă la Arch, a zis Jamie şi m-a bătut uşor pe spate, apoi s-a aşezat pe pat. Dacă e acasă, el va da fuga la Kenny Lindsay, fiindcă el stă cel mai aproape. După aceea...

A închis ochii şi am văzut că, în ciuda pielii bronzate şi a dârelor de ţărână şi de sânge, era palid.

— Eşti rănit?

A deschis ochii şi mi-a zâmbit în colţul gurii, străduindu-se să nu-şi solicite buza spartă.

— Nu, doar că mi-am rupt din nou degetul ăla.

A dat din umeri în semn de nepăsare, dar m-a lăsat să-i ridic mâna dreaptă ca s-o examinez.

Era o fractură clară; doar atât puteam spune. Cel de-al patrulea deget era rigid, pentru că încheieturile se sudaseră prost după ce şi-l rupsese demult, în închisoarea Wentworth. Nu-l putea îndoi şi de aceea rămânea întins cu stângăcie; nu era prima oară când şi-l rupsese.

Cât am palpat pentru a descoperi locul fracturii, a înghiţit în sec şi, transpirând, a închis din nou ochii.

— Am laudanum în camera medicală, am spus eu. Sau whisky.

Însă ştiam că va refuza, ceea ce s-a adeverit.

— Orice s-ar întâmpla, vreau să am mintea limpede, a spus el.

A deschis ochii şi a zâmbit uşor. Cu toate că oblonul stătea deschis, încăperea era înăbuşitoare şi lipsită de aer. Soarele coborâse mai mult de jumătate pe cer, iar primele umbre începeau să se adune în colţurile camerei.

Am coborât în camera medicală ca să aduc o atelă şi bandaj; nu aveau să fie de mare folos, dar îmi făceam de lucru.

Obloanele fiind trase, în camera medicală era întuneric, dar prin geamurile sparte pătrundea aer, făcând încăperea să pară ciudat de expusă şi de vulnerabilă. Am intrat pe furiş, ca un şoarece care se opreşte brusc, trăgând cu urechea pentru a descoperi primejdii, cu mustăţile fremătând. Însă era linişte deplină.

— *Prea* multă linişte, am spus cu voce tare, apoi am râs.

Deplasându-mă cu hotărâre şi ignorând orice zgomot, am călcat apăsat şi am deschis uşile dulapului cu nonşalanţă, trântind instrumentele şi zăngănind sticlele cât timp am căutat ce îmi trebuia.

Înainte de a urca la etaj, am trecut prin bucătărie. În parte, ca să mă asigur încă o dată că uşa din spate *era* blocată şi, în parte, ca să văd ce mâncare ne lăsase doamna Bug. Deşi Jamie nu-mi spusese, ştiam că durerile provocate de degetul fracturat îi provocau o uşoară greaţă, iar mâncarea potolea asemenea tulburări şi îl făcea să se simtă mai sigur pe sine.

Cazanul era încă deasupra cărbunilor, dar focul, nealimentat, se domolise în asemenea măsură încât, din fericire, supa nu scăzuse foarte mult. Am scormonit jarul şi am pus pe foc trei bucăţi groase de lemn de pin, atât pentru a le da cu tifla asediatorilor, cât şi din obiceiul bine înrădăcinat de a nu lăsa un foc să se stingă cu totul. Să vadă jerbele de scântei din horn şi să îşi închipuie că noi stăteam liniştiţi la căldura vetrei. Ori, şi mai bine, să îşi imagineze că eram lângă foc şi topeam plumb ca să facem alte bile pentru arme.

În acea dispoziţie sfidătoare, am urcat la etaj, având în braţe tot ce-mi trebuia pentru imobilizarea degetului

fracturat, un prânz bogat şi o sticlă mare cu bere neagră. N-am putut să nu percep totuşi ecoul paşilor mei pe scară şi tăcerea care s-a aşternut cu rapiditate în urma mea, precum apa când ieşi din ea.

În momentul în care am ajuns la capătul de sus al scării, am auzit o împuşcătură şi am făcut ultimii paşi atât de repede, încât m-am împiedicat şi am fost cât pe ce să cad pe burtă, doar că m-a salvat izbitura de perete.

Agitat, Jamie a apărut din camera domnului Wemyss, cu puşca de vânat păsări în mână.

— Ai păţit ceva, englezoaico?

— Da, am spus nervoasă, ştergând cu şorţul supa ce mi se vărsase pe mână. În ce Dumnezeu tragi?

— În nimic. Voiam doar să le arăt că spatele casei nu e cu nimic mai sigur decât faţada, în caz că le-ar trece prin cap să se strecoare pe acolo. Ca să mă asigur că ei chiar *aşteaptă* căderea întunericului.

I-am imobilizat degetul, ceea ce a părut să ajute cât de cât. Aşa cum sperasem, mâncarea a fost de mai mare ajutor. Jamie a mâncat ca un lup şi, spre surprinderea mea, la fel am făcut şi eu.

— Condamnaţii la moarte primeau o masă bună, am remarcat eu, adunând toate firimiturile de pâine şi de brânză. Am crezut întotdeauna că primejdia morţii îi face pe oameni să fie prea agitaţi ca să mănânce, dar se pare că nu e adevărat.

Jamie a clătinat din cap, a luat o gură de bere şi mi-a întins sticla.

— Un prieten mi-a spus: „Corpul nu are conştiinţă”. N-am ştiut că e chiar aşa, dar e adevărat, corpul nu recunoaşte posibilitatea inexistenţei lui. Şi dacă existăm, ei bine, avem nevoie de hrană, şi asta e.

Mi-a zâmbit în colţul gurii şi, rupând ultima chiflă în două, mi-a întins jumătate.

Am luat-o, dar n-am mâncat-o imediat. Cu excepţia cântecului cicadelor, de afară nu răzbătea niciun zgomot, deşi aerul era apăsător şi înăbuşitor, aşa cum se întâmplă deseori înainte de ploaie. Era cam devreme în vara aceea ca să avem parte de furtuni, dar puteam spera.

— Şi tu te-ai gândit la asta, nu? am spus eu încet.

Nu s-a prefăcut că mă înţelege greşit.

— Păi, e abia a douăzeci şi una zi a lunii, a spus el.

— E luna *iunie,* pentru numele Domnului! Şi nici anul nu se potriveşte. Articolul din ziar vorbea de ianuarie 1776!

Eram absurd de indignată, ca şi cum aş fi fost păcălită.

Asta i s-a părut amuzant.

— Şi eu am fost tipograf, englezoaico, a spus el, în timp ce mesteca jumătatea lui de chiflă. Doar nu crezi tot ce citeşti în ziare, nu?

Când m-am uitat din nou afară, am văzut doar câţiva bărbaţi sub castani. Unul dintre ei mi-a observat mişcarea; şi-a fluturat braţul încet, încoace şi încolo deasupra capului, apoi şi-a dus palma întinsă la gât.

Soarele tocmai ajunsese deasupra vârfurilor copacilor; încă două ore, probabil, până la lăsarea întunericului. Două ore erau de ajuns pentru ca doamna Bug să poată chema ajutoare – presupunând că găsise pe cineva dispus să vină. Se putea ca Arch Bug să fi fost plecat la Cross Creek – se ducea acolo o dată pe lună – şi poate Kenny plecase la vânătoare. Cât despre noii noştri chiriaşi... în absenţa lui Roger, care îi putea ţine în frâu, suspiciunile şi aversiunile lor faţă de mine deveniseră bătătoare la ochi. Aveam senzaţia că ei vor veni, dacă erau chemaţi, însă doar pentru a ovaţiona în timp ce eram luată cu forţa din casă.

Iar dacă *venea* cineva – ce avea să se întâmple? Nu voiam nici să fiu târâtă cu forţa şi nici să ard de vie în casă. Dar nici nu voiam ca alţii să fie răniţi sau ucişi încercând să împiedice asta.

— Îndepărtează-te de fereastră, englezoaico! mi-a spus Jamie.

A întins mâna spre mine şi m-am aşezat pe pat, lângă el. M-am simţit imediat extenuată, pentru că adrenalina iniţială trecuse, lăsându-mi muşchii ca nişte bucăţi de cauciuc înmuiate de arşiţă.

— Întinde-te, *a Sorcha*[41]*,* mi-a şoptit el. Aşază-ţi capul în poala mea.

Deşi era cumplit de cald, i-am dat ascultare. Mă simţeam alinată stând întinsă şi chiar mai mult auzindu-i bătăile

41 Lumina mea, în gaelică în orig. (n. tr.).

inimii, rare şi sigure în ureche, şi simţindu-i mâna, lăsată uşor pe capul meu.

Toate armele erau pregătite, înşirate pe podea, lângă fereastră, încărcate şi gata de tragere. Jamie îşi scosese sabia din şifonier; îl aştepta lângă uşă, ca ultimă posibilitate de apărare.

— Nu putem face nimic, adevărat? am întrebat după o vreme. Doar să aşteptăm.

Şi-a plimbat degetele alene printre buclele umede ale părului meu; acum îmi ajunsese la umeri, fiind suficient de lung ca să-l prind la spate sau să-mi fac un coc.

— La o adică, putem rosti o rugăciune prin care să ne cerem iertare, a zis el. Făceam asta întotdeauna în noaptea dinaintea unei bătălii. Pentru orice eventualitate, a adăugat, zâmbindu-mi.

— De acord, am spus după o pauză. Pentru orice eventualitate.

Am întins mâna şi el mi-a prins-o cu mâna teafără.

— *Mon Dieu, je regrette...* a început şi mi-am adus aminte că spunea rugăciunea în franceză, moştenire a vremurilor când fusese mercenar în Franţa; de câte ori o rostise atunci, ca precauţie necesară, curăţându-şi sufletul noaptea, în aşteptarea posibilităţii de a muri dimineaţa pe câmpul de luptă?

Am rostit-o şi eu, dar în engleză, după care am rămas tăcuţi. Cicadele încetaseră să ţârâie. Departe, foarte departe, mi s-a părut că aud un sunet ca un tunet.

— Ştii ceva? am zis eu după o vreme. Îmi pare rău pentru multe lucruri şi pentru multe persoane. Rupert, Murtagh, Dougal... Frank. Şi Malva, am adăugat, cu un nod în gât. Dar în ceea ce mă priveşte...

Mi-am dres glasul.

— Nu regret nimic, am continuat, urmărind umbrele îndesindu-se în colţurile încăperii. Absolut nimic.

— Nici eu, *mo nighean dorin,* a spus el, iar degetele lui au rămas nemişcate, dar calde pe pielea mea. Nici eu.

*

M-a trezit din somnolenţă un miros de fum care-mi

ajunsese la nări. E bine să fii împăcat cu soarta, dar îmi închipui că până şi Ioana D'Arc a avut îndoieli când s-a aprins rugul. Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am ridicat brusc şi l-am văzut pe Jamie la fereastră.

Încă nu se întunecase; dungi portocalii, aurii şi roz luminau cerul spre apus, atingându-i faţa cu lumina ca de foc. Nasul îi părea lung şi fioros şi am remarcat că ridurile produse de încordare se adânciseră.

— Vin oamenii, m-a anunţat.

Glasul i-a sunat degajat, însă cu mâna teafără strângea marginea oblonului, ca şi cum ar fi vrut să-l închidă şi să-l blocheze.

Trecându-mi precipitată degetele prin păr, m-am dus lângă el. Am distins siluetele de sub castani, dar acum erau doar nişte contururi. Făcuseră un foc de tabără la marginea cealaltă a curţii interioare; de acolo ajunsese fumul până la mine. Însă în curte pătrundeau şi alţi oameni; eram convinsă că printre aceştia zărisem silueta scundă şi îndesată a doamnei Bug. Zgomotul vocilor se înălţa în aer, însă oamenii nu vorbeau îndeajuns de tare ca să disting cuvinte.

— Poţi să-mi împleteşti părul, englezoaico? Nu mă descurc din cauza degetului, a zis Jamie şi s-a uitat în treacăt la degetul fracturat.

Am aprins o lumânare, iar el s-a aşezat pe un scaun lângă fereastră, ca să poată urmări scena cât timp eu i-am pieptănat părul şi i l-am prins strâns într-o coadă groasă, pe care am încheiat-o la baza gâtului şi am legat-o cu o panglică neagră, curată.

Ştiam că făcea asta din două motive: nu doar ca să arate ca un gentilom, ci şi ca să fie pregătit să lupte, dacă era cazul. Pe mine mă îngrijora mai puţin ideea de a fi prinsă de păr de cineva căruia încercam să îi despic capul cu sabia, dar mi-am spus că, dacă aceea avea să fie ultima mea apariţie în calitate de doamna de la Ridge, nu trebuia să arăt neîngrijită.

În timp ce îmi periam părul la lumina lumânării, l-am auzit murmurând ceva, aşa că m-am răsucit pe scaun şi m-am uitat la el.

— A venit şi Hiram, m-a anunţat Jamie. I-am auzit vocea.

Asta e bine.

— Dacă spui tu... am zis eu, amintindu-mi acuzaţiile lui Hiram Crombie, aduse în biserică în urmă cu o săptămână – remarci prost voalate, îndreptate clar împotriva noastră. Roger nu pomenise de ele, dar Amy McCallum îmi povestise tot.

Jamie a întors capul să se uite la mine şi a zâmbit, cu o expresie de mare încântare.

— Eşti foarte frumoasă, englezoaico, a spus el, oarecum surprins. Dar, sigur, e bine. Indiferent ce ar crede, n-ar îngădui ca Brown să ne spânzure de uşă sau să ne dea foc la casă.

Am auzit şi alte voci afară; mulţimea creştea cu repeziciune.

— Domnule Fraser!

Jamie a inspirat profund, a luat lumânarea de pe masă şi a deschis brusc oblonul, ţinând lumânarea aproape de faţă ca să fie văzut.

Se întunecase bine, dar unii oameni aveau torţe, ceea ce mi-a trezit viziuni neliniştitoare. Părea o mulţime venită să ardă monstrul lui Frankenstein, dar măcar am reuşit să disting feţele unor oameni din curte. Erau cel puţin treizeci de bărbaţi – şi destule femei – în afară de Brown şi de acoliţii lui. Adevărat, Hiram Crombie se afla acolo, stând alături de Richard Brown şi arătând ca un personaj ieşit din Vechiul Testament.

— Domnule Fraser, îţi cerem să cobori, a strigat el. Şi soţia ta – dacă nu te superi.

Am zărit-o pe doamna Bug, durdulie şi evident îngrozită, cu faţa brăzdată de lacrimi. Apoi Jamie a închis obloanele cu mişcări calme şi mi-a oferit braţul.

*

Jamie avea asupra lui pumnalul şi sabia şi nu-şi schimbase hainele. A rămas drept pe verandă, mânjit de sânge şi plin de vânătăi, şi i-a provocat pe cei prezenţi să mai încerce să ne atace.

— O veţi lua pe soţia mea doar peste cadavrul meu, a spus el, ridicându-şi glasul, şi aşa puternic, pentru a fi auzit

în tot luminişul.

M-am temut că auziseră toţi. Până în acel moment avusese dreptate, Hiram nu dorea un linşaj. Dar se vedea limpede că opinia publică nu era în favoarea noastră.

— Vrăjitoarele nu trebuie să trăiască! a strigat cineva din spatele mulţimii.

O piatră a trecut şuierând prin aer, ricoşând din faţada casei cu zgomot puternic, amintind de o împuşcătură. S-a izbit de zid la mai puţin de treizeci de centimetri de capul meu, iar eu m-am ferit, regretând imediat.

Murmurele furioase sporiseră din clipa în care Jamie deschisese uşa, iar asta a încurajat mulţimea. Am auzit strigându-se „Ucigaşii!” sau „Ticăloşi fără inimă!”, plus o serie de insulte în gaelică pe care nici nu am încercat să le înţeleg.

— Dacă n-a făcut-o ea, *breugaire,* atunci, cine? a răcnit un glas.

Cuvântul însemna „mincinosule”.

Omul pe care Jamie îl tăiase pe faţă cu pumnalul se afla în fruntea mulţimii; rana stătea căscată şi încă sângera, iar chipul îi era o mască de sânge uscat.

— N-a făcut-o ea, ci el! a răcnit bărbatul, arătând spre Jamie. *Fear-siursachd!*

Asta însemna „desfrânat”.

A urmat un val ameninţător de murmure aprobatoare şi l-am văzut pe Jamie mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi ducând mâna spre mânerul sabiei, pregătit să riposteze dacă era atacat.

— Stai! a spus Hiram cu glas pătrunzător. Stai pe loc, îţi spun!

L-a împins pe Brown într-o parte şi, foarte hotărât, a urcat treptele. Ajuns sus, mi-a aruncat o privire încărcată de repulsie, după care s-a întors spre mulţime.

— Dreptate! a urlat unul dintre oamenii lui Brown, înainte ca Hiram să spună ceva. Vrem dreptate!

— Da, şi noi vrem asta! i-a răspuns Hiram cu glas ridicat. Şi dreptate vom obţine pentru sărmana fată siluită şi pentru copilul ei nenăscut!

Un urlet de satisfacţie i-a întâmpinat vorbele şi un fior îngheţat de groază mi s-a furişat pe picioare, în jos. Am

crezut că mi se vor înmuia genunchii.

— Dreptate! Dreptate!

Mai mulţi oameni au preluat scandarea, dar Hiram i-a oprit ridicând ambele mâini, de parcă ar fi fost Moise despărţind apele Mării Roşii.

— A *mea este dreptatea,* a spus Domnul, a remarcat Jamie, cu glas destul de sonor ca să fie auzit de toţi cei de acolo.

Hiram, care se pregătise să spună acelaşi lucru, i-a aruncat o privire furioasă, însă nu l-a putut contrazice în niciun fel.

— Şi de dreptate vei avea parte, domnule Fraser! a rostit Brown cu glas puternic.

A ridicat capul, cu ochii mijiţi şi răutăcioşi, în care se citea triumful.

— Vreau s-o iau pe doamna pentru a fi judecată. Oricine este acuzat are dreptul la un proces cinstit, adevărat? Dacă este nevinovată – dacă *tu* eşti nevinovat – cum poţi să refuzi?

— Sigur, are dreptate, a remarcat Hiram cu glas sec. Dacă soţia ta nu se face vinovată de crimă, nu are de ce să se teamă. Ce spui despre asta, domnule?

— Spun că, dacă o las în mâinile acestui om, ea nu va trăi până la judecată, a răspuns Jamie cu glas înflăcărat. El mă consideră vinovat pentru moartea fratelui său, iar unii dintre cei prezenţi aici ştiu prea bine adevărul despre acea *treabă!* a adăugat el, arătând cu bărbia spre mulţime.

Ici şi colo, câţiva oameni au dat aprobator din cap, dar erau puţini. La expediţia organizată pentru salvarea mea, participaseră doisprezece dintre oamenii lui Jamie de la Ardsmuir, iar din comentariile care urmaseră, mulţi dintre noii arendaşi aflaseră doar că fusesem răpită, agresată în mod scandalos şi că, din cauza mea, muriseră nişte oameni. Cunoşteam mentalitatea oamenilor din acea vreme şi eram perfect conştientă că asupra victimei oricărei infracţiuni sexuale plana un sentiment de vinovăţie – cu excepţia situaţiilor când femeia murea, caz în care ea devenea un înger neîntinat.

— O va ucide imediat, ca să se răzbune pe mine, a spus Jamie, ridicând vocea.

A trecut brusc la gaelică şi a arătat cu degetul spre Brown.

— Priviţi-l în faţă pe acest om şi veţi vedea adevărul gol-goluţ scris pe chipul lui! Nu are nicio treabă cu dreptatea sau cu onoarea şi n-ar fi în stare să recunoască onoarea nici după mirosul fundului ei!

Luaţi prin surprindere de vorbele lui Jamie, câţiva oameni au început să râdă. Descumpănit, Brown s-a uitat în jur ca să vadă de ce râdeau, ceea ce i-a făcut şi pe alţii să râdă.

Atitudinea mulţimii încă ne era ostilă, însă oamenii nu se aliaseră cu Brown – care, la urma urmelor, era un străin. Dându-şi seama, Hiram s-a încruntat.

— Ce oferi drept garanţie pentru siguranţa acestei femei? l-a întrebat el pe Brown.

— Douăsprezece butoaie de bere şi trei duzini de piei de cea mai bună calitate, a răspuns imediat Brown. Patru duzini!

Ardoarea i-a sclipit în ochi, dar s-a străduit să-şi împiedice glasul să tremure de dorinţa de a mă avea. Brusc, am avut convingerea neplăcută că, deşi moartea mea era scopul lui suprem, nu dorea ca ea să fie imediată, decât dacă o impunea situaţia.

— *Breugaire,* pentru tine contează mult mai mult să te răzbuni pe mine prin moartea ei, a spus Jamie cu glas stăpânit.

Neştiind ce să facă, Hiram s-a uitat de la unul la altul. Păstrându-mi expresia impasibilă, eu m-am uitat spre oamenii din mulţime. Adevărul era că nu-mi venea greu să fac asta, pentru că mă simţeam complet paralizată.

Am observat câteva chipuri prietenoase, care se uitau cu nerăbdare la Jamie, să vadă ce au de făcut. Kenny şi fraţii lui, Murdo şi Evan, stăteau într-un grup compact, cu mâinile aproape de pumnale şi cu feţele hotărâte. Nu mi-am dat seama dacă Richard Brown alesese anume momentul sau dacă avusese un noroc chior. Ian era plecat la vânătoare cu prietenii lui din tribul cherokee. Se părea că şi Arch era plecat, altfel l-aş fi văzut – el şi securea lui ar fi fost tare folositoare în acele momente.

Fergus şi Marsali plecaseră – şi ei ar fi fost de folos pentru a potoli lucrurile. Însă absenţa cea mai importantă

era a lui Roger. Doar el reuşise să-i ţină oarecum sub control pe prezbiterieni după acuzaţiile aruncate de Malva sau măcar să potolească bârfele şi animozitatea împotriva noastră. Dacă s-ar fi aflat aici, ar fi reuşit să-i domolească pe oameni.

Discuţia se transformase dintr-o mare dramă într-o dispută în trei, între Jamie, Brown şi Hiram, primii doi, de neclintit pe poziţia lor, iar sărmanul Hiram, total nepotrivit pentru funcţia de negociator, încercând să găsească soluţia definitivă. În măsura în care mai simţeam ceva, mi-a părut rău pentru el.

— Luaţi-l! a strigat cineva.

Allan Christie şi-a croit drum spre primul rând al mulţimii şi a arătat cu degetul către Jamie. Glasul lui a tremurat şi a sunat spart de emoţie.

— El mi-a terfelit sora şi tot el a omorât-o! Dacă e să judecăm pe cineva, atunci el trebuie prins!

Am perceput un murmur de încuviinţare prin mulţime şi i-am văzut pe John McNeill şi pe tânărul Hugh Abernathy apropiindu-se unul de celălalt şi uitându-se neliniştiţi către Jamie şi către cei trei fraţi Lindsay, iar apoi unul către altul.

— Ba nu, ea e de vină! am auzit o femeie care a strigat cu glas strident, contrazicându-l.

Era una dintre nevestele de pescari. A arătat spre mine, cu faţa plină de răutate.

— Un bărbat ar putea ucide o femeie pe care a lăsat-o grea, dar niciun bărbat n-ar face un lucru atât de cumplit, să fure un copil nenăscut din pântecul mamei! Doar o vrăjitoare ar face asta, iar ea a fost găsită cu sărmanul prunc mort în braţe!

Vorbele femeii au trezit un murmur mai puternic de aprobare. Bărbaţii m-ar fi crezut, poate, până la proba contrară, dar nicio femeie n-ar fi făcut asta.

— Pentru numele Celui Atotputernic! a strigat Hiram, care pierdea controlul asupra situaţiei şi intrase în panică.

Lucrurile erau primejdios de aproape de a degenera într-o revoltă, toţi simţeau undele de isterie şi de violenţă plutind în aer. Şi-a aruncat ochii spre cer, căutând inspiraţie – şi a lăsat impresia că a găsit-o oarecum.

— Luaţi-i pe amândoi! a spus el brusc, uitându-se la

Brown, apoi la Jamie. Luaţi-i pe amândoi, a repetat el, punând la încercare ideea şi socotind că era bună. Vei merge cu ei, ca să te asiguri că soţiei tale nu i se va întâmpla nimic rău, i-a spus el lui Jamie pe un ton liniştitor. Iar dacă se dovedeşte că e nevinovată...

Glasul i s-a stins după aceste vorbe, deoarece şi-a dat seama că, dacă eu eram dovedită nevinovată, însemna că Jamie era vinovatul şi ar fi fost o idee tare bună să pună ca el să fie spânzurat pe loc.

— Soţia mea este nevinovată, la fel şi eu.

Jamie a vorbit cu calm, repetând ce spusese mai devreme.

Nu spera cu adevărat să convingă pe cineva; mulţimea avea o singură îndoială: dacă de vină eram eu sau era el – ori dacă plănuiserăm împreună s-o ucidem pe Malva Christie.

Jamie s-a întors brusc spre oameni şi le-a spus în gaelică:

— Dacă ne predaţi în mâinile acestui străin, atunci sângele nostru va cădea peste capetele voastre şi veţi răspunde pentru vieţile noastre până la Ziua Judecăţii de Apoi!

În mulţime s-a lăsat brusc liniştea. Bărbaţii s-au uitat nesiguri la vecinii lor şi i-au măsurat din priviri pe Brown şi pe oamenii lui, cu ochi în care se citea îndoiala.

Erau cunoscuţi comunităţii, dar tot străini erau – englezoi – în sensul scoţian al cuvântului. La fel eram şi eu, o englezoaică, vrăjitoare până în măduva oaselor. Însă Jamie, chiar şi desfrânat, siluitor şi poate ucigaş papistaş, nu era un străin.

Bărbatul pe care îl împuşcasem rânjea cu răutate la mine peste umărul lui Brown; era limpede că bila abia dacă îl atinsese, din nefericire. L-am privit drept în ochi şi am simţit picături de sudoare adunându-mi-se între sâni, iar părul mi s-a lipit de cap, lipicios şi fierbinte.

Din mulţime a crescut un murmur; în cursul argumentelor şi al disputelor, am văzut cum oamenii care fuseseră la Ardsmuir au început să-şi croiască încet drum spre veranda noastră, trecând printre ceilalţi. Kenny Lindsay stătea cu ochii aţintiţi asupra feţei lui Jamie, care a tras adânc aer în piept, lângă mine.

Dacă le-ar fi cerut, ar fi luptat de partea lui. Însă erau prea puţini şi, spre deosebire de brutele lui Brown, prost înarmaţi. Nu aveau sorţi de câştig – iar în mulţime erau femei şi copii. Dacă şi-ar fi chemat oamenii la luptă, ar fi provocat doar o baie de sânge şi ar fi avut pe conştiinţă moartea unor nevinovaţi. Era o povară pe care nu o putea duce, nu acum.

Văzând cum strânge din buze, am înţeles că a ajuns la aceeaşi concluzie. Nu ştiam ce putea face, dar n-a mai avut timp să se gândească. Oamenii au început să se agite şi să se întoarcă, apoi au îngheţat şi au amuţit.

Prin mulţime îşi croia drum Thomas Christie; în ciuda întunericului şi a luminilor tremurătoare ale torţelor, mi-am dat seama imediat că el era. Mergea ca un bătrân, adus de spate şi şovăitor, fără să privească pe nimeni. Din respect pentru suferinţa lui, oamenii s-au tras în lături, lăsându-l să treacă.

Suferinţa i se citea limpede pe faţă. Îşi lăsase părul şi barba netunse, nepieptănate, aşa că erau încâlcite. Avea ochii umflaţi şi injectaţi, iar ridurile dinspre nas şi buze erau nişte dungi întunecate prin barbă. Însă avea ochii vii, alerţi şi inteligenţi. A păşit printre oameni şi pe lângă fiul lui de parcă ar fi fost singur şi a urcat treptele ce duceau spre verandă.

— Merg eu cu ei la Hillsboro, i-a spus încet lui Hiram Crombie. Să fie luaţi amândoi, dacă vrei, dar voi călători cu ei, drept chezăşie că nu se vor întâmpla fapte rele. Dacă trebuie să se facă dreptate, va fi dreptatea mea.

Brown a rămas uluit; era limpede că nu asta avusese în minte. Însă oamenii au înţeles instantaneu şi au murmurat în semn de aprobare. Toţi îl compătimeau şi îl respectau pe Tom Christie după moartea fiicei, iar sentimentul general părea să fie că gestul lui era de o mărinimie deosebită.

Se părea că acest lucru ne salva vieţile, probabil, cel puţin pentru moment. După expresia din ochi, Jamie ar fi preferat pur şi simplu să încerce să-l ucidă pe Richard Brown, dar şi-a dat seama că nu avea de ales şi a acceptat propunerea cât de elegant a putut, printr-o înclinare a capului.

Christie a rămas un moment cu privirea aţintită asupra

mea, apoi s-a întors spre Jamie.

— Domnule Fraser, dacă doreşti, putem pleca mâine-dimineaţă. Nu există niciun motiv ca tu şi soţia ta să nu vă odihniţi în propriul pat.

Jamie a făcut o plecăciune spre Christie.

— Mulţumesc, domnule, a spus el pe un ton foarte politicos.

Christie a dat din cap, apoi s-a întors şi a coborât treptele, ignorându-l total pe Richard Brown, care părea iritat şi descumpănit.

L-am văzut pe Kenny Lindsay închizând ochii şi lăsându-şi umerii moi, în semn de uşurare. Apoi Jamie m-a prins de cot, ne-am întors cu spatele către mulţime şi am intrat în casă pentru a petrece ceea ce putea fi ultima noastră noapte sub acel acoperiş.

88
URMAREA SCANDALULUI

Ploaia care ne amenințase a început în timpul nopții, iar dimineața a sosit cenușie, deprimantă și umedă. Doamna Bug era într-o stare similară, fornăind în șorț și repetând:

— Vai, mare păcat că Arch n-a fost aici! Nu l-am găsit decât pe Kenny Lindsay, iar până când el a fugit să-i aducă pe MacNeill și pe Abernathy...

— Nu-ți mai face griji din pricina asta, *a leannan,* i-a spus Jamie și a sărutat-o cu afecțiune pe frunte. Poate că a fost mai bine așa. N-a avut nimeni de suferit, casa a rămas în picioare...

A privit melancolic spre tavanul ale cărui bârne le fasonase până la ultima cu mâna lui...

— Iar dacă vrea Dumnezeu, s-ar putea să rezolvăm cât de curând treaba asta nenorocită.

— Dacă vrea Dumnezeu, a repetat ea înfocată, apoi și-a făcut cruce. V-am pregătit un pachețel cu mâncare, ca să nu muriți de foame pe drum, domnule.

Richard Brown și oamenii lui se adăpostiseră sub copaci așa cum putuseră; nimeni nu le oferise ospitalitate, ceea ce era un semn clar al aversiunii oamenilor, pentru că, în asemenea chestiuni, se aplicau standardele din Highland. Dar era și un semn al lipsei noastre de popularitate, pentru că lui Brown i se îngăduia să ne ia în custodie.

Drept urmare, oamenii lui Brown erau uzi leoarcă, nemâncați, nedormiți și nervoși. Nici eu nu dormisem, dar măcar mâncasem bine la micul dejun, nu-mi era frig și – pentru moment – nu eram udă, ceea ce mă făcea să mă simt ceva mai bine, deși inima îmi era golită de toate, iar oasele, grele ca plumbul când am ajuns la capătul potecii și am privit peste luminiș, spre casă, unde am văzut-o pe doamna Bug stând pe verandă și fluturând mâna către noi. I-am răspuns la salut, după care calul meu a pătruns în întunericul de sub copacii din care picura apă.

A fost o călătorie sumbră și, în cea mai mare parte, desfășurată în tăcere. Eu și Jamie am călărit alături, dar n-am putut discuta nimic important, căci îi aveam în jur pe oamenii lui Brown. Cât despre acesta, părea foarte agitat.

Era destul de clar că nu avusese nicidecum intenţia de a mă duce undeva pentru a fi judecată, ci doar profitase de acest pretext ca să se răzbune pe Jamie pentru moartea lui Lionel; şi doar Dumnezeu ştia, mi-am spus eu, ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut ce se întâmplase de fapt cu fratele lui, mai ales că doamna Bug fusese atât de aproape de el. Avându-l pe Tom Christie cu noi, nu putea face nimic; era silit să ne ducă la Hillsboro şi făcea asta fără nicio tragere de inimă.

Tom Christie călărea de parcă ar fi visat – lucruri rele – pentru că faţa lui era impenetrabilă şi trasă şi nu vorbea cu nimeni.

Omul pe care Jamie îl rănise cu pumnalul nu ne însoţea; am bănuit că se întorsese la Brownsville. Cel pe care îl împuşcasem eu rămăsese însă cu noi.

Nu mi-am putut da seama cât de gravă era rana lui şi nici dacă glonţul îi pătrunsese în corp ori doar îi zgâriase coastele. Părea capabil să se mişte, dar după felul în care stătea aplecat într-o parte, strâmbându-se când şi când, era limpede că avea dureri.

Am ezitat o vreme. Luasem cu mine o mică trusă medicală, precum şi desagi de şa şi pături. În împrejurările date, nu simţeam prea multă compasiune faţă de el. Pe de altă parte, instinctul meu era puternic şi, după cum i-am spus lui Jamie cu glas scăzut când ne-am oprit să ne aşezăm tabăra, nu ne-ar fi fost de niciun folos să moară din cauza unei răni infectate.

Mi-am făcut curaj să mă ofer să-i examinez şi să-i pansez rana imediat ce aş fi găsit prilejul potrivit. Bărbatul – mi s-a părut că îl chema Ezra, deşi, în acele condiţii, nimeni nu se prezentase – se ocupa de împărţirea castroanelor cu mâncare la cină. Am aşteptat lângă pinul sub care ne adăpostiserăm, hotărâtă să-i vorbesc cu blândeţe când ne va aduce mâncarea.

Cocoşat sub o haină de piele, ca să se ferească de ploaie, s-a apropiat cu câte un castron în fiecare mână. Înainte de a apuca să spun ceva, el a rânjit ameninţător, a scuipat o flegmă într-un castron şi mi l-a întins. Pe celălalt l-a aruncat la picioarele lui Jamie, stropindu-l cu ghiveciul aproape uscat.

— Hopa, a făcut el calm şi s-a răsucit pe călcâie.

Jamie s-a încordat brusc, ca un şarpe uriaş care se încolăceşte pentru atac, dar l-am apucat de braţ înainte să riposteze.

— Nu-i nimic, am spus şi, ridicând puţin glasul, am adăugat: Lasă-l să putrezească.

Bărbatul şi-a răsucit capul spre noi, căscând ochii.

— Lasă-l să putrezească, am repetat, privindu-l fix.

Când se apropiase, observasem roşeaţa feţei, cauzată de febră, şi simţisem mirosul uşor dulceag al puroiului.

Ezra a părut extrem de surprins. S-a grăbit să ajungă la focul care scotea scântei şi a făcut toate eforturile ca să nu se uite în direcţia mea. Încă aveam în mână castronul pe care mi-l dăduse, astfel că am tresărit când cineva mi l-a luat dintre degete. Tom Christie a aruncat conţinutul într-un tufiş şi mi-a dat castronul lui, după care s-a întors cu spatele, fără să scoată nicio vorbă.

— Bine, dar...

Am vrut să mă duc după el ca să i-l înapoiez. Graţie „pacheţelului cu mâncare” pe care ni-l dăduse doamna Bug şi care umplea o întreagă desagă, nu aveam să murim de foame. Însă Jamie m-a împiedicat, punând mâna pe braţul meu.

— Mănâncă, englezoaico, a spus el încet. Ţi-a oferit mâncarea din amabilitate.

Mai mult decât amabilitate, am gândit eu. Eram conştientă de privirile ostile îndreptate spre mine de oamenii strânşi în jurul focului. Îmi simţeam gâtlejul uscat şi nu aveam poftă de mâncare, dar am scos lingura din buzunar şi am mâncat.

La poalele unui molid-de-Canada, Tom Christie se înfăşurase într-o pătură şi se întinsese, cu pălăria trasă peste faţă.

*

Ne-a plouat tot drumul până la Salisbury. Am găsit adăpost într-un han de acolo şi rareori mi s-a părut mai bine-venit un foc. Jamie luase toţi banii pe care îi aveam şi, drept urmare, ne-am putut permite o cameră doar pentru noi. Brown a plasat un paznic pe scară, dar a făcut-o

demonstrativ; la urma urmelor, unde puteam pleca?

Am rămas în faţa focului doar în cămaşă, pentru că mantia şi rochia, ude, erau întinse pe o bancă, să se usuce.

— Ştii ceva? Richard Brown nu s-a gândit deloc la situaţia asta, am remarcat eu.

Nu era ceva surprinzător, pentru că în realitate nu intenţionase nicio clipă să mă ducă undeva să fiu judecată.

— Şi atunci, cui vrea de fapt să ne predea?

— Şerifului din comitatul ăsta, mi-a răspuns Jamie, desfăcându-şi părul şi scuturându-l deasupra vetrei, astfel că picăturile de apă căzute în foc au sfârâit. Ori, dacă nu reuşeşte asta, probabil că va găsi un judecător de pace.

— Şi ce se va întâmpla atunci? Nu are nicio dovadă şi nici martori. Cum poate aşa ceva să semene a judecată dreaptă?

Jamie s-a uitat curios la mine.

— N-ai fost niciodată judecată, englezoaico, nu?

— Ştii bine că nu.

A confirmat cu o mişcare din cap.

— Eu am fost. Pentru trădare.

— Da? Şi ce s-a întâmplat?

Şi-a trecut mâna prin păr, cugetând.

— M-au pus să stau în picioare şi mi-au cerut să-mi spun numele. Am făcut asta, judecătorul a mormăit ceva o vreme către un prieten, după care a zis: „Condamnat. Închisoare pe viaţă. Puneţi-l în fiare”. M-au scos din tribunal şi au trimis un fierar să îmi prindă lanţuri la încheieturile mâinilor. Iar în ziua următoare am început marşul spre Ardsmuir.

— Te-au pus să mergi *pe jos* până acolo? De la Inverness?

— Nu aveam nicio grabă, englezoaico.

Am inspirat adânc şi am încercat să îmi reprim senzaţia de gol din stomac.

— Am înţeles. Bine, dar... sigur... nu era vorba de crimă – am reuşit să spun asta fără să mă bâlbâi, dar nu întru totul – dar crima nu e o chestiune de proces cu juraţi?

— S-ar putea. Şi o să insist să fie aşa, dacă se ajunge până acolo. Domnul Brown pare să-şi închipuie că se poate, de aceea le spune tuturor celor din crâşmă povestea lui,

descriindu-ne drept nişte monştri depravaţi. Ceea ce, trebuie s-o spun, nu-i vreo mare ispravă, având în vedere circumstanţele, a adăugat el cu tristeţe în glas.

Am strâns din buze ca să nu dau un răspuns pripit. Ştiam că Jamie ştia că nu avusesem de ales. Iar el ştia că eu ştiam că nu avusese nicio legătură cu Malva. Dar mi-a fost imposibil să nu conştientizez o senzaţie de vinovăţie la amândoi, pentru încurcătura disperată în care ne găseam. Atât pentru ceea ce se întâmplase ulterior, cât şi pentru moartea Malvei – deşi Dumnezeu îmi era martor că aş fi dat orice ca ea să fie acum în viaţă.

Mi-am dat seama că avea dreptate în privinţa lui Brown. Înfrigurată şi udă, acordasem prea puţină atenţie zgomotelor din crâşma de sub noi, însă am auzit glasul lui Brown, răsunând de-a lungul hornului, iar din cuvintele pe care le-am distins în mod întâmplător, era evident că el făcea exact ceea ce spusese Jamie – ne ponegrea din plin, dând de înţeles că el şi Comitetul de Siguranţă întreprinseseră misiunea neplăcută, dar necesară, de a ne prinde şi a ne aduce în faţa justiţiei. Şi, doar întâmplător, influenţa orice potenţiali juraţi, asigurându-se că povestea se va răspândi pretutindeni, cu toate amănuntele ei scandaloase.

— Putem să facem ceva? l-am întrebat pe Jamie, după ce am ascultat toate aberaţiile pe care le-am putut îndura.

A dat aprobator din cap şi a scos o cămaşă curată din desagă.

— Să coborâm să luăm cina. Şi să arăţi cât mai puţin ca o ucigaşă depravată, *a nighean.*

— Foarte bine, am spus. Şi, cu un suspin, am scos boneta cu panglici pe care o luasem cu mine.

*

N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Trăisem suficient ca să îmi formez o părere destul de cinică despre natura umană – şi trăisem suficient în vremurile acelea ca să ştiu cât de direct se exprima opinia publică. Şi totuşi, am fost şocată când prima piatră m-a lovit în coapsă.

Eram la oarecare depărtare de Hillsboro. Vremea

continua să fie umedă, drumurile erau înnămolite şi înaintam cu greutate. Cred că Richard Brown ar fi fost încântat să ne predea şerifului din comitatul Rowan – dacă o astfel de autoritate ar fi existat. Dar fusese informat că funcţia era vacantă, ultimul ei deţinător fugise în grabă într-o noapte şi deocamdată nimeni nu voia să îi ia locul.

O chestiune de politică, din câte am înţeles, pentru că ultimul şerif era partizanul independenţei, în vreme ce majoritatea oamenilor din comitat încă erau loialişti înverşunaţi. N-am aflat amănunte despre incidentul care declanşase plecarea precipitată a şerifului, însă tavernele şi hanurile din apropiere de Hillsboro vuiau ca nişte cuiburi de viespi după acel eveniment.

Tribunalul districtual încetase să se întrunească în urmă cu câteva luni, a fost informat Brown, pentru că judecătorii socoteau că era prea primejdios să apară în instanţă în situaţia nesigură din acele zile. Singurul judecător de pace pe care a reuşit Brown să îl găsească avea aceeaşi părere şi a refuzat fără înconjur să ne ia în custodie, informându-l pe Brown că, în acele momente, viaţa lui valora mai mult decât implicarea în orice caz cât de cât controversat.

— Dar nu are nicio legătură cu politica! a strigat Brown la el cu frustrare. E vorba de crimă, pentru numele lui Dumnezeu – crimă clară!

— În zilele astea, totul şi orice are nuanţă politică, domnule, i-a spus cu tristeţe în glas judecătorul de pace, un anume Harvey Mickelgrass, clătinând din cap. Nu mă mai aventurez să judec nici măcar un caz de beţie şi purtare indecentă, de teamă că m-aş putea trezi cu casa dărâmată peste mine, iar soţia mea ar rămâne văduvă. Şeriful a încercat să-şi vândă funcţia, dar n-a găsit pe nimeni care să vrea să o cumpere. Nu, domnule, va trebui să te adresezi altcuiva.

Brown nu voia cu niciun chip să ne ducă la Cross Creek sau la Campbelton, unde Jocasta Cameron era foarte influentă, iar judecătorul local era bunul ei prieten Farquard Campbell. Aşa că am mers spre sud, către Wilmington.

Oamenii lui Brown erau nemulţumiţi; se aşteptaseră să participe la o linşare fără probleme şi la incendierea casei noastre şi, probabil, să jefuiască ceva. Nu la o deplasare

lungă şi plicticoasă dintr-un loc în altul. Starea lor de spirit s-a deteriorat şi mai mult când Ezra, care se agăţase de calul lui într-o criză de febră, a căzut brusc la pământ şi l-au ridicat mort de acolo.

N-am cerut să examinez cadavrul – şi în niciun caz nu mi s-ar fi permis asta – dar, după cum i se legăna capul, am socotit că îşi pierduse cunoştinţa, căzuse de pe cal şi îşi frânsese gâtul.

Nu puţini dintre ceilalţi oameni ai lui Brown aruncau priviri deosebit de temătoare spre mine după acea întâmplare, iar entuziasmul lor s-a diminuat vizibil.

Richard Brown nu s-a descurajat; eram convinsă că ne-ar fi împuşcat de mult fără milă, dacă nu ar fi existat Tom Christie, care stătea tăcut şi întunecat precum ceaţa de dimineaţă care acoperea drumurile. Vorbea puţin şi doar strictul necesar. M-aş fi aşteptat să facă totul mecanic, rătăcit în negura insensibilă a suferinţei, dacă, într-o seară, în timp ce ne stabileam tabăra, nu m-aş fi întors şi nu i-aş fi văzut ochii aţintiţi asupra mea, cu o privire atât de îndurerată, încât m-am răsucit imediat, de data asta spre Jamie, care stătea lângă mine, urmărindu-l pe Tom Christie cu o expresie gânditoare.

Însă, în general, faţa lui rămânea impasibilă – sau ceea ce se putea vedea din ea, pe sub umbra lăsată de pălăria cu boruri moi. Iar Richard Brown, împiedicat de prezenţa lui Christie să ne facă vreun rău, profita de orice prilej ca să-şi răspândească versiunea despre moartea Malvei – probabil şi ca să-l tortureze pe Tom Christie, care auzea totul, mereu şi mereu, dar şi ca să ne întineze reputaţia.

În orice caz, n-ar fi trebuit să fiu surprinsă când oamenii dintr-un cătun fără nume, aflat la sud de Hillsboro, au început să arunce cu pietre în noi, dar aşa s-a întâmplat. Un băiat ne văzuse pe drum şi s-a holbat când am trecut pe lângă el, după care a dispărut ca un vulpoi, coborând panta ca să ducă vestea. Zece minute mai târziu, după o cotitură, am nimerit într-o salvă de pietre, însoţite de răcnete ascuţite.

O piatră mi-a lovit iapa, care a sărit violent într-o parte. Cu chiu, cu vai, am reuşit să mă ţin în şa, dar dezechilibrată; o altă piatră m-a lovit în coapsă, iar

următoarea, în piept, tăindu-mi răsuflarea, însă, după ce alta a ricoşat dureros din capul meu, am scăpat frâul din mâini, iar calul, speriat, s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a răsucit, astfel că am zburat din şa, aterizând pe sol cu un bufnet care mi-a zdruncinat toate oasele.

Ar fi trebuit să mă cuprindă groaza; în realitate, am fost doar furioasă. Piatra care mă lovise în cap ricoşase – graţie desimii părului meu şi bonetei pe care o purtam – dându-mi o senzaţie de înţepătură enervantă, de parcă aş fi fost pălmuită sau ciupită, nu lovită serios. Din reflex, m-am ridicat în picioare clătinându-mă şi am văzut un băiat care rânjea pe malul de deasupra mea, chiuind şi dansând triumfător. M-am întins spre el, l-am prins de un picior şi l-am tras în jos.

A scos un urlet, a alunecat şi a căzut peste mine. Ne-am prăbuşit la pământ împreună şi ne-am rostogolit, încâlciţi în fusta şi mantia mea. Eram mai vârstnică decât el, mai grea şi furioasă la culme. Spaima, suferinţa şi incertitudinea din ultimele săptămâni ajunseseră la punctul de fierbere într-o clipă, aşa că l-am lovit de două ori peste faţă cât de tare am putut, ca să-i fac rânjetul să dispară. Am simţit un pocnet în mână, iar durerea m-a săgetat de-a lungul braţului.

El a scos un răcnet şi s-a zvârcolit ca să scape de mine – era mai scund, dar avea puterea dată de panică. M-am străduit să-l ţin strâns, l-am prins de păr, iar el m-a lovit cu mişcări disperate şi mi-a dat jos boneta, după care m-a prins de păr şi a tras cu putere.

Durerea mi-a realimentat furia, astfel că l-am lovit cu genunchiul oriunde puteam, de mai multe ori, căutând cu ardoare să-l ating în părţile moi. A deschis gura fără să scoată niciun sunet şi a căscat ochii cât cepele; şi-a descleştat degetele din părul meu, iar eu m-am tras înapoi şi l-am plesnit peste faţă cât de tare am putut.

O piatră mare m-a izbit în umăr cu atâta forţă, că umărul mi-a amorţit şi am fost azvârlită în lateral. Am încercat să-l lovesc din nou, dar n-am putut ridica braţul. Gâfâind şi suspinând, cu nasul sângerând, el s-a desprins de mantia mea şi s-a îndepărtat cu iuţeală de-a buşilea. M-am răsucit să-l caut şi m-am trezit ochi în ochi cu un tânăr care ţinea

pregătită o piatră în mână şi se uita la mine cu o expresie hotărâtă.

M-a lovit în obraz; m-am clătinat, după care vederea mi s-a înceţoşat. Apoi ceva mare m-a lovit din spate şi m-am prăbuşit pe burtă, lipită de pământ, având deasupra mea greutatea unui corp omenesc. Era Jamie; mi-am dat seama după felul în care a rostit pe nerăsuflate: „Măiculiţă, Doamne!” Corpul îi tresărea din cauza pietrelor aruncate în el; am auzit bufnetul înspăimântător când se izbeau de carnea lui.

Oamenii ţipau şi răcneau în jurul nostru. Am auzit vocea răguşită a lui Tom Christie, apoi o împuşcătură. Au urmat alte urlete, care au sunat altfel, încă una sau două pietre care au lovit pământul în apropierea noastră şi un ultim icnet al lui Jamie când una dintre ele l-a nimerit.

Am rămas întinşi câteva momente, apoi am observat planta ţepoasă pe care o strivisem sub obraz şi am simţit în nări mirosul amărui al frunzelor ei aspre.

Încet, respirând cu greutate, Jamie s-a ridicat în şezut; la fel am făcut şi eu, sprijinindu-mă în braţul care-mi tremura, şi am fost cât pe ce să cad. Aveam obrazul umflat, iar mâna şi umărul mă dureau cumplit, dar nu era momentul să le acord atenţie.

— Ai păţit ceva? Eşti bine?

Jamie se ridicase pe jumătate în picioare, dar s-a lăsat brusc jos. Era palid. Un firicel de sânge i se scurgea pe faţă de la o tăietură de pe scalp, dar el a dat afirmativ din cap, ţinându-se cu mâna de coaste.

— Da, sunt bine, mi-a răspuns abia răsuflând, ceea ce mi-a sugerat că probabil avea coaste fisurate. Tu eşti bine, englezoaico?

— Da.

Tremurând, am reuşit să mă ridic în picioare. Oamenii lui Brown se împrăştiaseră, unii încercând să prindă caii care fugiseră când izbucnise buluceala. Alţii blestemau şi adunau de pe drum lucrurile căzute. Tom Christie vărsa în tufişurile de pe marginea drumului. Cu faţa palidă, Richard Brown stătea sub un copac şi urmărea scena. Mi-a aruncat o privire tăioasă, apoi s-a uitat în altă parte.

Ne-am continuat drumul, dar n-am mai oprit la nicio

tavernă.

89
O SILUETĂ ÎN LUMINA LUNII

— Când vrei să loveşti pe cineva, trebuie să-l arzi în părţile moi, englezoaico. Feţele au prea multe oase. Şi trebuie să ţii seama şi de dinţi.

Jamie i-a răsfirat degetele, masându-i încheieturile zgâriate şi umflate, iar Claire a şuierat printre dinţi.

— Mulţumesc pentru sfat. Şi tu de câte ori ţi-ai rupt mâna pocnind oameni?

Îi venea să râdă; imaginea ei lovindu-l cu pumnii pe băiatul acela într-o dezlănţuire turbată de furie, cu părul fluturând în vânt şi cu privirea fioroasă, trebuia păstrată ca o comoară. Însă n-a râs.

— N-ai mâna ruptă, *a nighean.*

I-a îndoit degetele, după care i-a cuprins pumnul strâns între mâinile lui.

— De unde ştii? s-a răstit ea. *Eu* sunt doctor.

Jamie s-a aplecat, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Dacă ai avea ceva rupt, ai fi albă la faţă şi ai vărsa, nu ai fi îmbujorată şi iritată.

— Iritată, pe naiba!

Şi-a smuls mâna şi, strângând-o la piept, s-a uitat urât la el. De fapt, Claire era doar uşor îmbujorată şi foarte atrăgătoare cu părul ondulat într-o masă răzvrătită în jurul capului. După atac, unul dintre oamenii lui Brown îi culesese boneta de pe jos şi i-o întinsese cu un aer timid. Furioasă, ea i-o smulsese din mână şi o îndesase într-o desagă de la şa.

— Fato, ţi-e foame?

— Da, a recunoscut ea cu reticenţă, fiind la fel de conştientă ca şi el că, în general, oamenii cu fracturi nu au poftă de mâncare, dar mâncau uimitor de mult după ce durerile se mai potoleau.

Jamie a scotocit prin desagă, adresându-i binecuvântări în gând doamnei Bug când a scos o mână de caise uscate şi o bucată mare de brânză de capră. Oamenii lui Brown găteau ceva la foc, însă, cu excepţia primei seri, Jamie şi Claire nu se atinseseră decât de mâncarea pe care o

aduseseră cu ei.

În timp ce rupea o bucată de brânză şi i-o întindea soţiei, Jamie s-a întrebat cât va mai dura farsa. Dacă erau cumpătaţi, probabil că aveau mâncare pentru o săptămână. Suficient ca să ajungă pe coastă, dacă vremea se menţinea bună. Şi după aceea?

Îi fusese clar încă de la început că Brown nu avea niciun plan şi că încerca să facă faţă unei situaţii care îi scăpase de sub control din primul moment. Avea ambiţie, lăcomie şi o dorinţă uriaşă de răzbunare, dar aproape deloc capacitate de anticipare, era limpede.

Acum se văzuse împovărat cu ei doi, silit să călătorească în continuare, iar răspunderea nedorită se târa după el ca un papuc legat de coada unui câine. Iar Brown, câinele stânjenit, mârâia şi se rotea în cerc, repezindu-se la lucrul care îl irita şi, drept urmare, îşi muşca singur coada. Dus pe gânduri, Jamie şi-a atins cu fereală o vânătaie mare şi dureroasă de la cot.

El nu avusese nicio şansă; iar acum nici Brown nu avea. Oamenii lui deveneau tot mai neliniştiţi; aveau recolte de care trebuiau să se ocupe şi nu anticipaseră situaţia de acum, care părea a fi o vânare de vânt.

Ar fi fost simplu să fugă singur. Dar după aceea? N-o putea lăsa pe Claire în ghearele lui Brown şi chiar dacă ar fi reuşit să fugă împreună cu ea, nu se puteau întoarce la Ridge, ar fi însemnat să sară din lac în puţ.

A oftat, apoi a inspirat şi a expirat încet. Nu credea că are coaste fisurate, dar îl dureau.

— Ai cumva alifie la tine? a întrebat el, făcând semn din cap spre punga în care Claire ţinea câteva leacuri.

— Da, sigur, a răspuns ea, a înghiţit brânza şi a întins mâna după pungă. O să te ung pe tăietura de pe cap.

El a lăsat-o să facă asta, dar apoi a insistat să-i maseze mâna cu alifie. Ea a obiectat, susţinând că se simţea foarte bine, nu avea nevoie şi trebuia să păstreze alifia pentru viitor. Şi totuşi, i-a permis să îi ia mâna şi să îi maseze degetele cu unsoarea cu miros dulceag. Şi-a simţit oasele mici şi fine întărindu-se sub atingerea degetelor lui.

Claire detesta să se simtă neajutorată, dar armura creată de furia justificată se destrăma şi, cu toate că se uita fioros

la Brown şi la oamenii lui, Jamie ştia că se teme. Şi nu fără motiv.

Brown era neliniştit, incapabil să se calmeze. Se foia, vorbea fără noimă cu unul şi cu altul, verificând inutil caii legaţi de picioare, turnându-şi cafea de cicoare şi rămânând cu cana în mână până când se răcea, după care o arunca pe iarbă. Şi tot timpul privirea lui neliniştită revenea la ei doi.

Brown era pripit, impetuos şi cu o gândire limitată. Nu chiar prost, şi-a zis Jamie. Şi era limpede că îşi dăduse seama că strategia de a răspândi bârfe şi de a stârni scandaluri legate de prizonierii lui pentru a le pune viaţa în primejdie avea minusuri serioase, câtă vreme el însuşi era obligat să se afle în preajma lor.

După ce au terminat de mâncat, Jamie s-a întins cu precauţie, iar Claire s-a ghemuit lipită de el, simţind nevoia de alinare.

Lupta era ceva epuizant, la fel şi spaima; Claire a adormit după câteva momente. Jamie simţea că îl încearcă somnul, dar nu voia să cedeze. Şi-a făcut de lucru recitând câteva dintre poemele pe care i le spusese Brianna – îi plăcea mult cel despre argintarul din Boston care gonise pentru a da alarma în Lexington, i se părea frumoasă.

Oamenii se pregăteau de popasul peste noapte. Brown era încă agitat, o vreme a privit cu ochi întunecaţi în pământ, după care a sărit în picioare şi a început să se plimbe încoace şi încolo. Spre deosebire de el, Christie abia dacă se clintise, deşi nu făcuse nicio mişcare care să sugereze că ar vrea să doarmă. Stătea pe un bolovan, cu masa de seară aproape neatinsă.

Jamie a observat o mişcare furişată, aproape de gheata lui Christie; un şoricel încerca să se apropie de farfuria neglijată, aşezată pe sol, plină cu mâncare.

În urmă cu câteva zile, aşa cum cineva recunoaşte un fapt de care e doar vag conştient de ceva vreme, Jamie îşi dăduse seama că Tom Christie era îndrăgostit de Claire.

Sărmanul om, şi-a spus. Era sigur că Tom nu crede că ea avusese vreo legătură cu moartea fiicei lui; în caz contrar nu s-ar fi aflat acolo. Dar poate credea că Jamie...?

Stătea întins la adăpostul întunericului, urmărind jocul

flăcărilor pe trăsăturile palide ale lui Christie, cu ochii pe jumătate ascunşi de pleoape, fără să sugereze ceva din gândurile lui. Existau bărbaţi care puteau fi citiţi ca nişte cărţi, dar Tom Christie nu se număra printre ei. Însă dacă văzuse vreodată un om sfâşiat de gânduri, Tom era acela.

Soarta fiicei lui era motivul? Sau nevoia disperată de o femeie? Jamie mai văzuse nevoia asta, cunoscuse pe pielea lui acea măcinare a sufletului. Sau poate Christie *chiar credea* că soţia lui o ucisese pe Malva ori fusese amestecată în vreun fel? Asta ar fi tulburat orice om onorabil.

Nevoia de o femeie... gândul l-a readus la prezent, la sunetele pe care le ascultase venind din pădurea din spatele lui. Ştia de două zile că erau urmăriţi, însă în noaptea precedentă se opriseră pe o pajişte, fără copaci împrejur.

Mişcându-se încet, dar fără să încerce a se furişa, s-a ridicat, a acoperit-o pe Claire cu mantia lui şi a intrat în pădure, ca unul care dă curs nevoilor naturale.

Luna strălucea palidă şi cocoşată, astfel că sub copaci era puţină lumină. A închis ochii pentru a alunga urmele luminii focului şi i-a deschis către lumea întunecată, locul formelor fără trup, al spiritelor fără chip.

Însă ce a apărut dinapoia unui pin nu era un spirit.

— Să ne proteguiască binecuvântatul Mihail, a spus el încet.

— Stolul de îngeri şi arhangheli să fie cu tine, unchiule, a răspuns Ian la fel de încet. Deşi n-ar strica nici alte forţe cereşti.

— Nu te contrazic, dacă divinitatea ar vrea să ne ajute, a rostit Jamie, încurajat de prezenţa nepotului său. Altfel nu ştiu cum am putea scăpa din încurcătura asta nebunească.

Auzind asta, Ian a scos un mormăit; Jamie l-a văzut întorcând capul spre lumina scăzută din tabără. Fără să mai scoată nicio vorbă, s-au adâncit în pădure.

— Nu pot sta aici multă vreme, vor veni după mine, a spus Jamie. Primul lucru: totul e bine la Ridge?

Ian a ridicat din umeri.

— Vorbe şi vorbe, a răspuns el, iar tonul vocii lui a sugerat că „vorbele” se refereau la tot, de la bârfele

femeilor bătrâne şi până la insultele cărora le răspunzi prin violenţă. Dar deocamdată nu a murit nimeni. Ce facem, unchiule Jamie?

— Richard Brown. Stă pe gânduri şi doar Dumnezeu ştie *unde* va duce asta.

— Gândeşte prea mult; astfel de oameni sunt primejdioşi, a comentat Ian, apoi a râs.

Jamie, care nu-l văzuse niciodată pe nepotul lui citind o carte din proprie iniţiativă, i-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar a renunţat să pună întrebări, întorcându-se la problemele presante ale momentului.

— Aşa e, a spus el sec. Şi-a răspândit povestea în crâşmele şi în hanurile pe unde am trecut – şi cred că a sperat să stârnească indignarea oamenilor până într-acolo încât vreun poliţist prost să ne ia din ghearele lui ori, şi mai bine, să ne prindă gloata şi să ne spânzure fără vreo judecată, rezolvându-i astfel problema.

— A, da? Ei bine, unchiule, dacă asta a avut în minte, atunci a dat roade. Nici nu-ţi închipui ce lucruri am auzit de când te urmăresc.

— Ştiu.

Jamie s-a întins uşor, ca să-şi destindă coastele care îl dureau. Doar prin mila Domnului nu se întâmplase ceva mai rău. Ajutase şi explozia de furie a lui Claire, care întrerupsese atacul, pentru că toată lumea se oprise să vadă spectacolul captivant în care ea îl burduşise pe atacatorul ei ca pe o legătură de in.

— Însă acum a priceput că, dacă vrei să faci o ţintă din cineva, e înţelept ca tu să te tragi deoparte. Cum spuneam, omul gândeşte. Dacă pleacă sau trimite pe cineva...

— O să-l urmăresc, sigur, ca să văd ce face.

Mai mult a înţeles decât a văzut când Ian a dat din cap; stăteau în întuneric, iar lumina difuză a lunii era ca o ceaţă printre copaci. Flăcăul s-a mişcat ca şi cum ar fi dat să plece, apoi a ezitat.

— Unchiule, eşti sigur că n-ar fi bine să mai aştepţi puţin, apoi să te furişezi aici? Nu sunt desişuri, dar ne putem ascunde pe dealurile din apropiere; până dimineaţă scapi de ei.

Ispita era mare. A simţit atracţia pădurii întunecate şi

sălbatice şi, mai presus, chemarea libertăţii. Dacă ar fi putut să pătrundă în verdeaţă şi să rămână acolo... însă a clătinat din cap.

— Nu se poate, Ian, a spus, deşi lăsase regretul să i se strecoare în glas. În cazul ăsta, am fi fugari şi aproape sigur se va pune un preţ pe capetele noastre. Oamenii din zona rurală au fost asmuţiţi împotriva noastră şi când vor vedea înştiinţări şi afişe peste tot... Vor face treaba în locul lui Brown fără întârziere. În plus, fuga ar trece drept recunoaştere a vinovăţiei.

Ian a suspinat, dar a dat aprobator din cap.

— Bine, atunci.

A făcut un pas în faţă şi l-a îmbrăţişat pe Jamie, strângându-l cât a putut de tare, apoi a plecat.

Jamie a răsuflat prelung, atent la coastele rănite.

— Dumnezeu să te însoţească, Ian, a spus el către întuneric, apoi s-a întors.

Când s-a întins din nou alături de soţia lui, în tabără era linişte. Oamenii dormeau buştean, înveliţi în pături. Cu toate acestea, două siluete rămăseseră în apropierea jăraticului: Richard Brown şi Thomas Christie, fiecare pe câte un bolovan, fiecare cu gândurile lui.

Era cazul s-o trezească pe Claire şi să-i spună? Cu obrazul lipit de moliciunea caldă a părului ei, a analizat ideea câteva momente şi, cu părere de rău, a hotărât să-şi ţină gura. Probabil că ea ar fi prins curaj aflând de prezenţa lui Ian, dar nu îndrăznea să rişte să trezească bănuielile lui Brown; dacă acesta ar fi observat vreo schimbare în dispoziţia sau în expresia feţei lui Claire, şi-ar fi dat seama că se întâmplase ceva... nu, mai bine nu, cel puţin deocamdată.

A aruncat o privire spre pământul de la picioarele lui Christie şi a văzut mişcări furişate; şoarecele îşi adusese prietenii să participe la festin.

90
PROFIT DE PATRUZECI ŞI ŞASE DE BOABE DE FASOLE

Când ne-am trezit în zori, am descoperit că Richard Brown dispăruse. Restul oamenilor lui păreau sumbri, dar resemnaţi, iar sub comanda unui individ scund şi morocănos, pe nume Oakes, ne-am continuat drumul anevoios către sud.

Peste noapte se schimbase ceva; Jamie scăpase de o parte din încordarea pe care o avea de când plecaserăm de la Ridge. Înţepenită, plină de vânătăi cum eram, am descoperit că schimbarea îmi aducea o oarecare alinare, dar m-am întrebat ce anume o provocase. Era vorba de acelaşi lucru care îl făcuse pe Richard Brown să plece în misterioasa lui misiune?

Însă Jamie n-a spus nimic, ci doar s-a interesat de starea mâinii mele – care mă durea şi era atât de înţepenită, că nu mi-am putut mişca degetele imediat ce m-am trezit. A continuat să stea cu ochi atenţi la tovarăşii de drum, însă scăderea încordării avusese efect şi asupra lor; am început să nu mă mai tem că ar putea să-şi piardă brusc răbdarea şi să ne spânzure, chiar dacă Tom Christie era prezent.

Parcă în acord cu atmosfera ceva mai destinsă, vremea s-a limpezit brusc, ceea ce i-a încurajat pe toţi. Ar fi mult spus că a apărut un sentiment de apropiere, însă, în absenţa lui Richard Brown, ceilalţi bărbaţi deveniseră măcar mai politicoşi din când în când. Şi, aşa cum se întâmplă întotdeauna, plictiseala şi dificultăţile călătoriei îi influenţaseră pe toţi, astfel că mergeam înainte pe drumurile pline de făgaşe, ca o turmă, ciocnindu-ne câteodată unul de altul, la sfârşitul zilei fiind prăfuiţi, tăcuţi şi uniţi prin epuizare, dacă nu prin altceva.

Starea de neutralitate s-a schimbat brusc în Brunswick. Cu o zi sau două înainte, Oakes anticipase ceva, iar când am ajuns la primele case, l-am văzut respirând adânc, în semn de uşurare.

Prin urmare, n-am rămas surprinsă când ne-am oprit pentru odihnă la o crâşmă de la marginea unei aşezări

minuscule, pe jumătate abandonată, şi l-am găsit pe Richard Brown aşteptându-ne. Surpriza a *venit* când, fără ca Brown să scoată vreun cuvânt, Oakes şi ceilalţi l-au prins brusc pe Jamie, făcându-l să scape cana cu apă din mână, şi l-au trântit de perete.

Am scăpat şi eu cana din mână şi m-am aruncat spre ei, însă Richard Brown mi-a prins braţul într-o strânsoare ca de menghină şi m-a dus târâş spre cai.

— Dă-mi drumul! Ce faci? Dă-mi drumul, am zis!

L-am lovit cu piciorul şi l-am zgâriat pe ochi, dar el m-a prins de ambele încheieturi şi a strigat către unul dintre oamenii lui să îi vină în ajutor, împreună, m-au prins – încă răcnind din rărunchi – şi m-au urcat pe un cal, în faţa unui alt om de-al lui. Au urmat strigăte din locul în care se afla Jamie şi o încăierare generală, iar din crâşmă au ieşit câţiva oameni, care s-au mulţumit să privească. Niciunul dintre ei nu părea dispus să se încaiere cu un grup mare de oameni înarmaţi.

Tom Christie a strigat în semn de protest; l-am văzut cum îl lovea cu pumnii în spinare pe unul dintre bărbaţi, dar fără niciun folos. Omul din spatele meu m-a cuprins de talie şi m-a strâns atât de tare, că am rămas şi fără aerul pe care îl mai aveam în plămâni.

Apoi am pornit în galop pe drumul spre Brunswick, iar Jamie a dispărut într-un nor de praf.

Protestele mele furioase, cererile şi întrebările nu mi-au adus niciun răspuns, desigur, în afara poruncii de a tăcea şi de o altă strângere de avertisment a braţului care mă ţinea.

Tremurând de furie şi de groază, am cedat şi, în acel moment, am văzut că Tom Christie era încă alături de noi, părând şocat şi tulburat.

— Tom! am strigat. Tom, întoarce-te! Nu-i lăsa să-l ucidă! Te rog!

Uimit, s-a uitat în direcţia mea, s-a ridicat în scări şi a privit înapoi spre Brunswick, după care s-a întors spre Richard Brown, strigându-i ceva.

Brown a clătinat din cap, a tras de frâu pentru a-şi conduce calul lângă al lui Christie şi s-a aplecat spre el, strigând ceva ce trebuia să sune a explicaţie. Lui Christie nu i-a plăcut deloc situaţia, dar, după câteva schimburi

aprinse de cuvinte, s-a încruntat, a cedat şi s-a retras. Şi-a întors calul şi a dat un ocol, venind lângă mine.

— Nu-l vor ucide şi nici nu-i vor face vreun rău, a spus el, ridicând glasul ca să fie auzit în hărmălaia produsă de tropotul copitelor şi de zăngănitul harnaşamentelor. Şi-a dat cuvântul de onoare.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, l-ai crezut?

A părut deconcertat auzindu-mi vorbele, s-a uitat din nou spre Brown, care dăduse pinteni calului ca să ajungă în frunte, apoi, din nou spre Brunswick. Pe faţă i-a apărut o expresie de nehotărâre, după care a strâns din buze şi a scuturat din cap.

— Va fi bine, a spus el.

Cu toate acestea, a refuzat să mă privească în ochi şi, în ciuda rugăminţilor mele insistente de a se întoarce şi de a-i opri, a strunit calul şi a rămas în urmă ca să nu-l mai pot vedea.

Gâtul îmi era iritat de atâta ţipat şi mă durea stomacul, lovit şi strâns într-un ghem de spaimă. După ce am lăsat în urmă Brunswick, am mers mai încet şi m-am concentrat să respir; nu voiam să vorbesc decât după ce aveam să fiu sigură că o voi face fără să îmi tremure glasul.

— Unde mă duceţi? am întrebat într-un târziu.

Am rămas rigidă în şa, îndurând intimitatea nedorită cu bărbatul din spatele meu.

— La New Bem, a spus el pe un ton sumbru şi satisfăcut. Iar după aceea, slavă Cerului, o să scăpăm de tine.

*

Călătoria spre New Bem s-a desfăşurat într-un amestec ameţitor de spaimă, agitaţie şi disconfort fizic. Deşi mă întrebam ce se va întâmpla cu mine, orice speculaţie pălea în faţa îngrijorării pentru soarta lui Jamie.

Evident, prezenţa lui Tom Christie era singura mea speranţă de a afla ceva, dar el mă evita, rămânând la distanţă – şi am socotit *asta* la fel de alarmant. Era tulburat, chiar mai mult decât fusese după moartea Malvei, dar nu mai avea pe faţă o expresie de suferinţă surdă, ci una de agitaţie. M-am temut cumplit că ştia ori bănuia că Jamie era

mort, dar nu voia s-o recunoască – nici faţă de mine, nici faţă de el însuşi.

Ceilalţi bărbaţi împărtăşeau clar dorinţa celui care mă capturase de a scăpa de mine cât mai curând posibil; ne opream doar scurte perioade, când era absolut necesar pentru odihna cailor. Mi s-a dat mâncare, dar n-am putut mânca. Când am ajuns la New Bem, eram stoarsă de puteri din cauza efortului fizic de a călări, dar mai ales din cauza îngrijorării şi a încordării permanente.

Cei mai mulţi dintre bărbaţi au rămas la o tavernă de la marginea oraşului; Brown şi un alt bărbat m-au dus până în centru, însoţiţi de Tom Christie. Care a tăcut tot timpul. Într-un târziu, am ajuns la o casă mare din cărămidă, văruită în alb. Brown m-a informat cu o plăcere evidentă că aceea era casa şerifului Tolliver, dar şi închisoarea oraşului.

Şeriful, un bărbat atrăgător, dar sumbru, m-a măsurat cu un soi de interes amestecat cu un dezgust crescând când a auzit crima de care eram acuzată. N-am făcut niciun efort să resping acuzaţia sau să mă apăr; camera se rotea cu mine şi vedeam înceţoşat, aşa că îmi concentrasem toată atenţia ca nu cumva să îmi cedeze genunchii şi să mă prăbuşesc.

Abia dacă am auzit ceva din discuţia purtată de Brown cu şeriful. În cele din urmă însă, chiar înainte de a fi condusă înăuntru, m-am trezit brusc cu Tom Christie lângă mine.

— Doamnă Fraser, a spus el foarte încet. Credeţi-mă, e în siguranţă. N-aş vrea să am pe conştiinţă moartea lui şi nici pe a dumneavoastră.

S-a uitat direct la mine, pentru prima oară după zile întregi, poate chiar săptămâni, iar privirea intensă din ochii lui cenuşii mi s-a părut şi deconcertantă, dar şi ciudat de liniştitoare.

— Aveţi încredere în Dumnezeu, mi-a şoptit. El îi va feri pe cei drepţi de orice primejdie.

Şi, după ce mi-a strâns brusc şi cu putere mâna, a plecat.

*

Având în vedere felul jalnic în care arătau închisorile în secolul al XVIII lea, putea fi şi mai rău. Aici, sectorul pentru

femei era o cămăruţă din spatele casei şerifului, care la origini fusese probabil un soi de magazie. Pereţii erau tencuiţi grosolan, iar o fostă ocupantă, care se gândise să evadeze, îndepărtase o bucată mare de tencuială, după care descoperise că dedesubt era un strat din şipci, iar sub acesta, un perete de netrecut din cărămizi de lut ars, a cărui impenetrabilitate m-a izbit când s-a deschis uşa.

Nu exista fereastră, dar un opaiţ cu grăsime ardea pe un pervaz din apropierea uşii, aruncând un cerc slab de lumină, care evidenţia peticul descurajant din cărămidă, dar lăsa colţurile încăperii în umbră adâncă. N-am văzut hârdăul pentru dejecţii, dar ştiam că era acolo; izul acru şi apăsător mi-a iritat nasul şi, mecanic, am început să respir pe gură imediat ce şeriful m-a împins în încăpere.

Uşa s-a închis cu un bufnet în urma mea, iar cheia a scrâşnit în încuietoare.

În umbră, am zărit un singur pat îngust, ocupat de o movilă aflată sub o pătură roasă până la urzeală. Movila a rămas nemişcată, dar într-un târziu s-a mişcat şi am văzut o femeie scundă şi plinuţă, fără bonetă, ciufulită şi cu ochii cârpiţi de somn, care s-a uitat la mine şi a clipit ca un pârş.

— Hrr, a făcut ea şi s-a şters la ochi cu dosul mâini făcute pumn, ca un copil mic.

— Iartă-mă că te deranjez, am spus pe un ton politicos.

Inima îmi bătea mai rar acum, însă continuam să tremur şi să respir cu greutate. Mi-am lipit palmele de uşă, ca să le opresc din tremurat.

— Nu-ţi face probleme, a spus ea.

A căscat brusc, ca un hipopotam, arătându-şi măselele roase, dar încă întregi. Apoi, plescăind din buze cu un aer absent, a întins mâna şi a luat o pereche de ochelari prăpădiţi, pe care i-a aşezat hotărâtă pe nas.

Ochii ei albaştri erau măriţi enorm de lentile şi căscaţi larg de curiozitate.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Claire Fraser, am răspuns, privind-o cu atenţie, pentru cazul în care ar fi putut auzi deja despre presupusa mea crimă.

Vânătaia de pe sânul meu, făcută de piatra care mă lovise, era încă vizibilă şi începuse să se îngălbenească în

porţiunea de deasupra rochiei.

— Da? a rostit ea şi a strâns din pleoape, ca şi cum ar fi încercat să mă evalueze, dar mi-am dat seama că n-a reuşit, pentru că a ridicat din umeri şi a renunţat. Ai ceva bani?

— Puţini.

Jamie mă silise să iau aproape toţi bani noştri – nu mulţi, însă monedele atârnau greu la fundul fiecărui buzunar legat de talia mea, iar în corset aveam ascunse câteva bilete la purtător.

Femeia era mult mai scundă decât mine şi arăta ca o pernă umflată, cu sâni mari şi căzuţi şi câţiva colăcei dolofani în jurul taliei peste care nu purta corset; era doar în cămăşuţă, iar rochia şi corsetul ei stăteau atârnate de un cui bătut în perete. Părea inofensivă, aşa că am început să respir mai uşor, începând să pricep că, măcar pentru moment, eram în siguranţă, ferită de violenţe izbucnite brusc şi fără motiv.

Cealaltă deţinută n-a făcut nicio mişcare agresivă spre mine, ci a sărit din pat, iar labele picioarelor ei au scos un sunet înăbuşit pe ceea ce mi-am dat seama că era un strat de paie mucegăite.

— Hei, cheam-o pe babă şi trimite-o să ne aducă nişte bere, ce zici? a sugerat ea binedispusă.

— Pe... pe cine?

În loc să îmi răspundă, a păşit greoi spre uşă şi a strigat:

— Doamnă Tolliver! Doamnă Tolliver!

Uşa s-a deschis aproape imediat şi a apărut o femeie înaltă şi slabă, cu înfăţişarea unei berze nervoase.

— Serios, doamnă Ferguson, a spus ea. Eşti o adevărată pacoste. Tocmai veneam s-o salut pe doamna Fraser, pentru orice eventualitate.

Cu demnitatea unui judecător, i-a întors spatele doamnei Ferguson, apoi a înclinat puţin capul spre mine.

— Doamnă Fraser... Sunt doamna Tolliver.

Am avut la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să hotărăsc cum să reacţionez. Am ales calea prudentă, chiar dacă enervantă, a supunerii placide, făcând o plecăciune în faţa ei de parcă ar fi fost soţia guvernatorului.

— Doamnă Tolliver, am murmurat, având grijă să nu o

privesc direct în ochi. Sunteţi foarte amabilă.

A tresărit, privindu-mă atent, ca o pasăre care urmăreşte înaintarea constantă a unei râme prin iarbă, însă eu îmi controlam perfect expresia feţei, aşa că s-a destins, pentru că nu a detectat sarcasm în glasul meu.

— Eşti bine-venită, a spus ea cu politeţe rece. Eu trebuie să mă ocup de starea dumitale şi să te familiarizez cu obiceiurile de aici. Vei primi o masă pe zi, dacă nu vrei să dai comandă la bodegă pentru ceva mai mult, dar pe cheltuiala ta. O să-ţi aduc un vas cu apă pentru spălat în fiecare zi. O să-ţi duci afară zoaiele. Şi...

— Hai, termină cu obiceiurile de aici, Maisie, a spus doamna Ferguson, întrerupând prezentarea făcută de doamna Tolliver, cu aerul unei persoane care o cunoştea de multă vreme. Femeia are ceva bani. Adu-ne o sticlă de gin, fii fată de treabă. După aia, dacă trebuie, poţi să-i povesteşti cum stau lucrurile aici.

Faţa îngustă a doamnei Tolliver s-a crispat în semn de dezaprobare, însă şi-a îndreptat ochii spre mine, sclipitori în lumina scăzută răspândită de opaiţ. Şovăitoare, am dus mâna spre un buzunar, iar ea şi-a muşcat buza de jos. A aruncat o privire peste umăr, după care a făcut un pas grăbit spre mine.

— Costă un şiling, a şoptit, ţinând între noi palma desfăcută.

Am lăsat să cadă în ea moneda, care a dispărut pe dată sub şorţ.

— Ai pierdut masa de seară, m-a anunţat, pe tonul ei dezaprobator obişnuit, făcând un pas înapoi. Totuşi, pentru că abia ai ajuns aici, o să fac o excepţie şi o să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Sunteţi foarte amabilă, am spus eu din nou.

Uşa s-a închis apăsat în urma ei, ceea ce a făcut să dispară lumina şi aerul curat, apoi a urmat sunetul produs de răsucirea cheii în broască.

Acel sunet a declanşat o minusculă scânteie de panică, pe care m-am străduit să o sting imediat. M-am simţit ca o piele uscată, plină ochi cu iasca spaimei, a nesiguranţei şi a pierderii. Nu era nevoie decât de o scânteie să mă aprindă şi să mă mistuie, transformându-mă în cenuşă – şi nici eu,

nici Jamie nu ne puteam permite asta.

— Femeia asta bea? am întrebat eu, întorcându-mă către noua mea colegă de celulă, prefăcându-mă rece şi detaşată.

— Ştii pe cineva care nu bea, dacă i se oferă prilejul? a întrebat doamna Ferguson pe bună dreptate, apoi s-a scărpinat pe spate.

— Fraser, a spus ea. Nu cumva eşti...

— Eu sunt, am răspuns destul de nepoliticos. Dar nu am chef să discut despre asta.

Sprâncenele i s-au înălţat brusc, dar a dat împăciuitor din cap.

— Cum doreşti, a spus ea. Te pricepi la jocuri de cărţi?

— Loc sau whist? am întrebat cu precauţie.

— Ştii un joc numit brag?

— Nu.

Jamie şi Brianna jucau aşa ceva din când în când, dar eu nu mă familiarizasem cu regulile lui.

— Nu-i nimic, te învăţ eu.

Băgând mâna sub saltea, a scos un pachet de cărţi făcute manual şi destul de moi şi l-a desfăşurat cu pricepere, fluturându-le uşor sub nas, timp în care mi-a zâmbit.

— Nu mai spune, am zis eu. Eşti cumva aici pentru c-ai trişat la cărţi?

— Să trişez? Eu? Nici vorbă, a răspuns ea, fără să se arate defel ofensată. Pentru fals.

Spre marea mea surprindere, am izbucnit în râs. Încă mă simţeam slăbită, dar doamna Ferguson se dovedea clar o distracţie bine-venită.

— De câtă vreme eşti aici? am întrebat-o.

S-a scărpinat în cap, şi-a dat seama că nu purta bonetă, aşa că s-a întors şi a scos una de sub velinţele mototolite.

— Păi... de-o lună sau cam aşa ceva.

În timp ce îşi aşeza boneta, a făcut un semn din cap spre tocul uşii de lângă mine. Am văzut că avea zeci de mici crestături, unele vechi şi pline de praf, altele proaspăt scrijelite, scoţând în evidenţă lemnul curat, de culoare gălbuie. Imaginea lor mi-a făcut stomacul să se strângă din nou, dar am inspirat adânc şi m-am întors cu spatele la ele.

— Ai fost judecată?

Ea a clătinat din cap, iar lumina s-a reflectat din lentilele ochelarilor.

— Slavă Cerului, încă nu! Am auzit de la Maisie că tribunalele s-au închis şi că judecătorii se ascund. Nimeni n-a fost judecat de două luni.

Asta nu era o veste bună. În mod clar, dezamăgirea mi s-a citit pe faţă, pentru că ea s-a aplecat şi m-a bătut compătimitoare pe braţ.

— Eu nu m-aş grăbi, scumpa mea. Mai ales în situaţia ta. Dacă nu te-au judecat încă, nici nu te pot spânzura. Şi, cu toate că am cunoscut oameni care spuneau că aşteptarea îi omoară, n-am văzut pe nimeni murind din asta. Dar *am văzut* oameni murind în laţ. Urâtă treabă, ce să zic.

Vorbise aproape cu nepăsare, însă a ridicat mâna, parcă de la sine, atingându-şi carnea albă şi moale din jurul gâtului. A înghiţit în sec, iar mica umflătură a mărului lui Adam i s-a mişcat.

Am înghiţit şi eu în sec şi am simţit o strânsoare neplăcută în jurul gâtului.

— Dar eu sunt nevinovată, am spus, întrebându-mă în acelaşi timp cum de glasul meu putea suna atât de nesigur.

— Sigur că da, a rostit ea apăsat, strângându-mă de braţ. Scumpo, să spui mereu asta – nu-i lăsa să te forţeze să recunoşti ceva, oricât de neînsemnat!

— Aşa o să fac, am asigurat-o cu glas aspru.

— Într-o bună zi, e posibil să vină o gloată *aici,* a adăugat ea, dând din cap. Şi-o să-l spânzure pe şerif, dacă el nu se ţine tare. Tolliver ăsta nu e prea iubit.

— Nu pot să-mi imaginez de ce, e un om fermecător.

Nu ştiam sigur ce să cred despre perspectiva ca gloata să ia casa cu asalt. N-aveam nimic împotrivă să-l spânzure pe şeriful Tolliver, după cum se desfăşurau lucrurile, dar, având încă vie amintirea mulţimilor ostile din Salisbury şi din Hillsboro, nu eram defel convinsă că acei oameni se vor mulţumi doar cu uciderea lui. Moartea în mâinile unei mulţimi pornite pe linşaj nu era deloc preferabilă genului mai lent de moarte care, probabil, mă aştepta. Deşi o revoltă putea oferi şi prilej de fugă.

Şi unde ai merge, dacă ai fugi? m-am întrebat.

Neavând un răspuns potrivit la această întrebare, am ignorat-o şi mi-am îndreptat iar atenţia către doamna Ferguson, care continua să ţină cărţile în mână într-un mod ispititor.

— Bine, am zis. Dar nu joc pe bani.

— A, nu, m-a asigurat ea. Ferească Dumnezeu! Dar trebuie să avem un soi de miză ca să facem jocul interesant. O să jucăm pe boabe de fasole, bine?

A aşezat pachetul de cărţi pe pat şi, scotocind sub pernă, a scos o punguţă din care a vărsat o mână de boabe de fasole albă.

— Splendid, am spus eu. Iar după ce terminăm, le plantăm şi sperăm să crească şi să treacă prin acoperiş, ca să putem evada pe acolo.

Auzind asta, a izbucnit în râs, ceea ce m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

— Fie ca Domnul să-ţi audă vorbele, scumpo! a spus ea. Eu împart prima mână, bine?

*

Brag părea a fi o formă de pocher. Şi, cu toate că trăisem suficient lângă un jucător priceput de cărţi ca să recunosc un jucător adevărat, mi s-a părut că doamna Ferguson juca – deocamdată – cinstit. Aveam un câştig de patruzeci şi şase de boabe când doamna Tolliver s-a întors.

Uşa s-a deschis fără niciun semn prevestitor şi ea a intrat cu un taburet cu trei picioare şi cu o bucată de pâine. Aceasta din urmă părea a reprezenta cina mea şi pretinsa scuză de a vizita celula noastră, pentru că mi-a întins-o spunând cu voce tare:

— Asta trebuie să-ţi ajungă până mâine, doamnă Fraser!

— Mulţumesc, am spus blând.

Era proaspătă şi părea să fi fost dată în grabă prin grăsime de bacon încins, în loc de unt. Am muşcat din ea fără să ezit, pentru că îmi revenisem îndeajuns din starea de şoc ca să mă simt cu adevărat flămândă.

Aruncând o privire peste umăr să se convingă că nu era nimeni în spatele ei, doamna Tolliver a închis încet uşa, a aşezat taburetul pe podea şi a extras din buzunar o sticlă

pântecoasă, de culoare albastră, plină cu un lichid oarecum limpede.

A scos dopul, a dus sticla la gură şi a băut cu nesaţ, iar gâtul ei lung şi subţire s-a mişcat convulsiv.

Doamna Ferguson n-a spus nimic, doar a urmărit scena cu un soi de atenţie analitică, iar lumina a sclipit din lentilele ochelarilor ei, ca şi cum ar fi comparat purtarea doamnei Tolliver cu cea din alte ocazii.

Doamna Tolliver a coborât sticla şi a rămas un moment cu ea în mână, după care a întins-o brusc spre mine şi s-a aşezat la fel de brusc pe taburet, respirând precipitat.

Am şters gâtul sticlei cu mâneca rochiei cât de discret am putut, apoi am luat o gură de probă. Era gin, foarte aromat cu fructe de ienupăr ca să-i ascundă calitatea slabă, dar băutura era puternic alcoolizată.

La rândul ei, doamna Ferguson a luat o gură sănătoasă din sticlă şi am continuat la fel, trecând sticla din mână în mână şi schimbând amabilităţi în tot acest timp. Doamna Tolliver a devenit prietenoasă, căci atitudinea ei glacială se topise în mod considerabil. Chiar şi aşa, am aşteptat până când sticla aproape s-a golit, după care am pus întrebarea care mă frământa cel mai mult.

— Doamnă Tolliver, oamenii care m-au adus aici – ai auzit din întâmplare dacă au spus ceva despre soţul meu?

Femeia şi-a dus mâna la gură ca să-şi reprime un râgâit.

— Dacă au spus ceva?

— Despre locul unde e, m-am corectat eu.

A clipit nedumerită.

— N-am auzit aşa ceva, a spus ea. Dar poate i-au spus lui Tolly.

Doamna Ferguson i-a întins sticla – stăteam alături de ea pe pat, acela fiind singurul loc unde se putea sta – şi a fost cât pe ce să cadă din cauza efortului.

— L-ai putea întreba, nu, Maisie? a spus ea.

În ochii deja sticloşi ai doamnei Tolliver a apărut o expresie de neliniște.

— A, nu, a spus ea scuturând din cap. Nu-mi vorbeşte despre asemenea lucruri. Nu e treaba mea.

Am schimbat rapid o privire cu doamna Ferguson, iar ea a clătinat uşor din cap; era preferabil să nu insistăm

deocamdată.

Eram îngrijorată peste măsură şi mi-a venit greu să abandonez subiectul, dar se vedea clar că nu aveam încotro. Mi-am adunat toată răbdarea de care eram în stare şi am calculat în gând câte sticle de gin îmi puteam permite să cumpăr înainte de a termina banii pe care îi aveam la mine – şi ce aş putea obţine de pe urma lor.

*

În noaptea aceea am stat întinsă fără să mă mişc, inspirând aerul umed, puţind a urină şi a mucegai. Am simţit şi mirosul lui Sadie Ferguson, aflată lângă mine: o duhoare de sudoare stătută la care se adăuga aroma puternică a ginului. Am încercat să închid ochii, dar, de fiecare dată când făceam asta, mă scăldau mici valuri de claustrofobie; simţeam pereţii tencuiţi asudând şi apropiindu-se şi-mi prindeam mâinile strâns de pânza cu care era acoperită salteaua, ca să mă înfrânez, pentru că-mi venea să mă arunc în uşa zăvorâtă, îmi imaginam o scenă îngrozitoare, cu mine izbindu-mă şi răcnind, cu unghiile rupte şi însângerate după ce le înfipsesem în lemnul neiertător, în timp ce strigătele mele treceau neauzite în întuneric şi nimeni nu se apropia de mine.

M-am gândit la o posibilitate anume. Auzisem destul de multe de la doamna Ferguson despre lipsa de popularitate a şerifului Tolliver. În caz că gloata l-ar fi atacat şi l-ar fi târât afară din casă, era puţin probabil ca el şi soţia lui să se gândească la soarta deţinuţilor. Iar gloata putea să ne găsească şi, în dementa acelor momente, să ne ucidă. Ori să nu ne descopere şi să dea foc casei. Magazia era făcută din cărămidă arsă, însă bucătăria alăturată era construită din lemn; umedă sau nu, avea să ardă ca o torţă, lăsând în picioare doar nenorocitul de perete.

Fără să iau în seamă mirosurile neplăcute, am inspirat adânc şi am expirat, după care am închis ochii cu hotărâre.

Nu vă îngrijiţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei[42]*.* Asta era una

42 *Evanghelia după Matei,* 6:34 (n. tr.).

dintre expresiile preferate de Frank şi, în general, un îndemn sănătos.

Doar că depinde şi de zi, nu? i-am replicat în gând.

Contează? Spune-mi tu. Gândul exista acolo, suficient de plin de viaţă ca să-l pot auzi – ori doar să mi-l imaginez. Însă dacă mi-l închipuisem, percepusem şi nota de umor sec specific lui Frank.

Bine, am gândit. *Am ajuns să am dispute filosofice cu o fantomă. E o zi mai proastă decât credeam.*

Imaginaţie sau nu, gândul acela reuşise să mă abată de pe drumul grijilor. Am perceput o invitaţie – ori poate o ispitire. Dorinţa de a sta de vorbă cu el. Nevoia de a evada într-o discuţie, chiar şi una unilaterală... şi imaginară.

Nu. N-o să mă folosesc de tine aşa, mi-am spus oarecum întristată. *Nu e corect să mă gândesc la tine nu de dragul tău, ci doar când vreau să-mi abat gândurile.*

Şi nu te gândeşti niciodată la mine de dragul meu? întrebarea a plutit în bezna de sub pleoapele mele. I-am văzut chipul, chiar foarte clar, cu ridurile ce-i trădau umorul şi cu o sprânceană neagră înălţată. Am rămas uşor surprinsă; trecuse multă vreme de când nu mă mai gândisem la el cu concentrare, astfel că aproape uitasem cum arăta. Dar nu uitasem.

Şi cred că ăsta e răspunsul la întrebarea ta, i-am zis în tăcere. *Noapte bună, Frank.*

M-am întors pe o parte, cu faţa spre uşă. Acum mă simţeam ceva mai calmă. Am distins contururile uşii, iar faptul că reuşeam să le văd mi-a diminuat senzaţia că eram îngropată de vie.

Am închis din nou ochii şi am încercat să mă concentrez asupra proceselor ce se petreceau în corpul meu. Asta mă ajuta deseori, aducându-mi o senzaţie de linişte în timp ce ascultam curgerea sângelui prin vene şi gâlgâitul subteran al organelor, care îşi făceau cu toate treaba fără nici cea mai mică intervenţie conştientă a mea. Parcă aş fi stat în grădină, ascultând zumzetul albinelor din stupi...

Am oprit gândul din mersul lui, simţindu-mi inima tresărind când mi-am adus aminte, atinsă ca de o înţepătură de albină.

M-am gândit curajoasă la inima mea, la organul fizic, la

camerele ei moi şi groase şi la valvele delicate, dar nu am simţit decât suferinţă acolo. Acelea erau locurile pustii din inima mea.

Jamie. Un gol uriaş, care crea ecou, rece şi adânc precum crevasa dintr-un gheţar. Bree. Jemmy. Roger. Şi Malva, ca o durere minusculă şi profundă, un ulcer ce nu voia să se vindece.

Până atunci reuşisem să ignor foşnetele şi respiraţia grea a vecinei mele. Dar n-am putut ignora mâna care mi-a mângâiat gâtul, apoi a alunecat pe pieptul meu şi s-a oprit uşor, cuprinzându-mi un sân.

Am încetat să respir. Apoi, foarte încet, am expirat. Fără intenţia mea, sânul meu s-a aşezat în căuşul palmei ei. Am simţit o atingere pe spate; un deget plimbându-se pe adâncitura şirei spinării prin pânza cămăşii.

Înţelegeam nevoia de alinare, dorinţa aprigă de atingere. Primisem aşa ceva deseori şi oferisem, ca parte a ghemului fragil de umanitate, permanent destrămat, mereu reînnoit. Însă, în atingerea lui Sadie Ferguson, era ceva care vorbea de mai mult decât simpla căldură sau de nevoia de tovărăşie în întuneric.

I-am luat mâna şi, ridicând-o de pe sânul meu, i-am strâns uşor degetele şi i-am îndepărtat-o, aşezând-o înapoi pe sânul ei.

— Nu, am spus încet.

Ea a ezitat şi şi-a mişcat şoldurile astfel ca trupul ei să se curbeze în spatele meu, lipindu-şi coapsele calde şi rotunjite de ale mele, oferindu-mi sprijin şi refugiu.

— Nu va afla nimeni, a şoptit ea, încă sperând. Te-aş putea face să uiţi – măcar o vreme.

M-a mângâiat pe şold, uşor şi insinuant.

Dacă ar fi putut face asta, am gândit cu ironie, poate că aş fi fost ispitită, însă nu aveam de gând să urmez o asemenea cale.

— Nu, am spus mai ferm şi m-am mişcat, răsucindu-mă pe spate, departe de ea atât cât se putea – adică cel mult doi-trei centimetri. Îmi pare rău, dar

A rămas tăcută un moment, apoi a oftat din greu.

— Bine. Poate ceva mai târziu.

— Nu!

Zgomotele dinspre bucătărie se stinseseră, iar în casă s-a aşternut liniştea, însă nu era liniştea munţilor, leagănul de crengi şi vânturi şoptitoare şi adâncul vast al cerului înstelat. Era tăcerea unui oraş, tulburată de fum şi de lumina scăzută şi aburoasă a vetrelor şi a lumânărilor; încărcată de gânduri adormite, desprinse de raţiunea trează, rătăcind neliniştite prin întuneric.

— Pot să te ţin în braţe? m-a întrebat ea cu tristeţe în glas, iar cu degetele mi-a mângâiat obrazul. Doar atât.

— Nu, am repetat.

Însă am prins-o de mână şi i-am reţinut-o. Aşa am adormit amândouă, cu mâinile împreunate cast şi ferm între noi.

*

Ne-a trezit ceea ce la început am crezut că era vântul, gemând în hornul a cărui parte din spate se întindea peste o parte a celulei noastre. Geamătul a crescut în intensitate şi s-a transformat într-un urlet pornit din adâncul gâtlejului, după care a încetat brusc.

— Vai, Doamne! a exclamat Sadie Ferguson.

S-a ridicat în şezut şi a făcut ochi mari, a clipit şi a scotocit după ochelari.

— Ce-a fost asta?

— O femeie în chinurile facerii, am răspuns, pentru că auzisem destul de des asemenea sunete.

Gemetele reîncepeau.

— Şi e *foarte* aproape să nască.

Am coborât din pat şi mi-am scuturat pantofii, alungând astfel un gândac mic de bucătărie şi câţiva peştişori-argintii[43] care îşi găsiseră culcuş în ei.

Am ascultat aproape o oră gemetele care alternau cu ţipete.

— N-ar trebui să înceteze? a întrebat agitată Sadie. N-ar trebui să fi născut deja?

— Probabil, am spus cu un aer absent. Unor copii le ia

43 *Lepisma saccharina,* insectă primitivă, nezburătoare, de culoare argintie (n. tr.).

mai mult.

Mi-am lipit urechea de uşă şi am încercat să ghicesc ce se petrecea dincolo de ea. Femeia, oricine ar fi fost ea, se afla în bucătărie, la mai puţin de trei metri de noi. Auzeam când şi când vocea lui Maisie Tolliver, înfundată şi plină de îndoială. În rest, doar gâfâieli ritmice, gemete şi ţipete.

A urmat încă o oră la fel şi am simţit că mă lasă nervii. Sadie stătea pe pat, cu perna apăsată peste cap, sperând să nu mai audă nimic.

Am socotit că era de ajuns, iar când am auzit din nou vocea doamnei Tolliver, am bătut cu tocul unui pantof în uşă şi am strigat cât am putut de tare, ca să fiu auzită în acel vacarm:

— Doamnă Tolliver!

M-a auzit şi, după un moment, cheia a scrâşnit în broască şi un val de lumină şi aer a pătruns în celulă. Lumina zilei m-a orbit o clipă, dar am clipit şi am distins o femeie care stătea sprijinită în palme şi genunchi aproape de vatră, cu faţa spre mine. Era o negresă, scăldată în sudoare, care a ridicat capul şi a urlat ca o lupoaică. Doamna Tolliver a tresărit, de parcă cineva ar fi împuns-o cu un ac în fund.

— Daţi-mi voie, am spus, strecurându-mă afară.

Nu a făcut niciun gest să mă oprească şi am simţit un iz puternic de gin cu ienupăr când am trecut pe lângă ea.

Gâfâind, cu fundul descoperit, negresa s-a lăsat pe coate. Pântecul palid îi atârna ca un fruct copt de guava, iar cămaşa scăldată în sudoare era lipită de el.

În scurtul interval până la următorul urlet, i-am pus câteva întrebări şi am înţeles că era la al patrulea copil şi că intrase în travaliu de noaptea trecută, când i se rupsese apa. Doamna Tolliver m-a informat că femeia era tot o deţinută, o sclavă. Aş fi putut bănui, după dungile violacee de pe spinare şi fese.

Aşa cum se legăna pe picioare deasupra mea, privindu-mă cu ochi sticloşi, doamna Tolliver nu îmi era de mare folos, dar a reuşit să îmi aducă nişte cârpe şi un vas cu apă, pe care le-am folosit să şterg faţa transpirată a femeii. Sadie Ferguson a scos nasul pe uşa celulei, s-a uitat cu fereală prin ochelari şi s-a retras imediat când a izbucnit următorul urlet.

Era o naştere în prezentaţie pelviană, ceea ce explica dificultăţile, iar următorul sfert de oră a fost de groază pentru toate persoanele prezente. Cu toate astea, în cele din urmă, am reuşit să aduc copilul pe lume, cu picioarele înainte, unsuros, nemişcat şi având faţa de o culoare albăstruie, nepământeană.

— Oh! a făcut doamna Tolliver, părând dezamăgită. E mort.

— Bine, a spus mama lui cu glas gros şi răguşit, apoi a închis ochii.

— Ei, pe naiba, am zis eu şi am întors copilul cu faţa în jos, apoi l-am bătut uşor pe spate.

Nu s-a mişcat, aşa că i-am apropiat faţa cerată de a mea, i-am acoperit nasul şi gura cu gura mea şi am aspirat puternic, după care am răsucit capul şi am scuipat mucusul şi fluidul. Cu faţa mânjită, simţind un gust metalic, am suflat uşor în gura copilului, ţinându-l aşa, alunecos şi moale ca un peşte. Am suflat din nou şi am văzut că a deschis ochii, de un albastru ceva mai intens decât pielea, şi s-a uitat la mine destul de interesat.

A inspirat brusc şi a gâfâit, iar eu am râs, simţind un izvor de bucurie bolborosind din străfundul fiinţei mele. Amintirea de coşmar a altui copil, un licăr de viaţă tremurând în mâinile mele, s-a estompat. Acest copil era bine, o lumină clară, o lumânare care ardea cu flacără limpede şi delicată.

— Vai! a exclamat doamna Tolliver, apoi s-a aplecat să se uite mai de aproape şi a zâmbit cu gura până la urechi. O, vai!

Pruncul a început să plângă. Am tăiat cordonul ombilical şi, cu o oarecare reţinere, i-am întins copilul doamnei Tolliver, sperând să nu-l scape în foc. Mi-am îndreptat atenţia către mamă, care bea nesăţioasă apa din vas, împrăştiind-o pe cămaşă şi udându-se şi mai mult.

S-a întins pe spate şi mi-a îngăduit s-o îngrijesc, dar n-a scos niciun cuvânt, rostogolindu-şi ochii din când în când spre copil, cu o privire gânditoare şi ostilă.

Am auzit zgomot de paşi prin casă, iar curând a apărut şeriful, vizibil surprins.

— Vai, Tolly! a spus doamna Tolliver, mânjită de fluidele

naşterii şi duhnind a gin, întorcându-se spre el şi întinzându-i copilul. Uite, Tolly, e viu!

Şeriful a părut foarte descumpănit şi s-a încruntat când s-a uitat la soţia lui, după care a părut să perceapă, dincolo de cel de gin, mirosul fericirii ei. S-a aplecat şi a atins micuţa fiinţă cu un gest, iar faţa lui severă s-a destins.

— Asta e bine, Maisie, a spus el. Bună, micuţule!

Apoi m-a văzut pe mine, îngenuncheată lângă vatră, străduindu-mă să şterg cu o cârpă ce mai rămăsese din apă.

— Doamna Fraser a adus copilul la viaţă, i-a explicat entuziasmată doamna Tolliver. Era aşezat invers, dar ea l-a scos cu pricepere şi l-a făcut să respire – noi am crezut că era mort, pentru că nu mişca defel, dar ea a reuşit! Nu e minunat, Tolly?

— Minunat, a repetat şeriful, cam mohorât.

Mi-a aruncat o privire severă, după care s-a uitat la fel către proaspăta mamă, care i-a răspuns cu o privire la fel de morocănoasă. Şeriful mi-a făcut semn să mă ridic în picioare, apoi, cu o plecăciune curtenitoare, mi-a cerut să mă întorc în celulă şi a încuiat uşa.

Abia mai târziu m-am gândit la vina pentru care credea el că fusesem închisă. Nici nu era de mirare că amestecul meu în naşterea unui copil îi dăduse o uşoară stare de nervozitate. Eram udă şi murdară, iar celula mi s-a părut din cale afară de înfierbântată şi lipsită de aer. Cu toate acestea, miracolul naşterii încă îmi dădea furnicături, aşa că m-am aşezat pe pat, încă ţinând o cârpă umedă în mână.

Sadie se uita la mine cu un respect amestecat cu repulsie.

— E cea mai neplăcută treabă pe care am văzut-o vreodată, a spus ea. Doamne Dumnezeule, întotdeauna e aşa?

— Mai mult sau mai puţin. N-ai văzut niciodată cum se naşte un copil? Tu n-ai avut? am întrebat-o din curiozitate.

Ea a scuturat puternic din cap şi a făcut semnul coarnelor, stârnindu-mi râsul, chiar dacă eram ameţită.

— Şi dacă aş fi fost dispusă să las vreun bărbat să se apropie de mine, gândul la *asta* m-a descurajat clar, m-a

asigurat ea cu înflăcărare în glas.

— Chiar aşa? am zis, amintindu-mi cu întârziere de încercările ei din noaptea precedentă. Însemna că ea nu îmi oferea *doar* alinare. Şi ce s-a întâmplat cu *domnul* Ferguson?

Mi-a aruncat o privire timidă, clipind în spatele ochelarilor.

— A, era fermier, *cu mult* mai bătrân decât mine. A murit de pleurezie acum cinci ani.

Şi, de fapt, nu existase niciodată, mi-am spus. Însă o văduvă avea cu mult mai multă libertate decât o menajeră sau o soţie şi, dacă văzusem vreodată o femeie capabilă să se îngrijească singură...

Nu acordasem atenţie sunetelor ce veneau dinspre bucătărie, însă chiar atunci am auzit o bufnitură puternică şi vocea şerifului, care blestema. Nici urmă de copil sau de doamna Tolliver.

— A dus-o pe negresa aia blestemată în celula ei, a spus Sadie cu o intonaţie atât de ostilă, încât m-am uitat mirată la ea. Nu ştiai? a adăugat, spre surprinderea mea. Şi-a ucis copiii. Acum, după ce l-a născut pe ăsta, pot s-o spânzure.

— Aha, am făcut, oarecum nedumerită. Nu. N-am ştiut.

Zgomotele din bucătărie au scăzut, iar eu am rămas cu privirea aţintită asupra opaiţului, încă simţind viaţa în mâinile mele.

91
UN PLAN BINE TICLUIT

Apa lipăia sub urechea lui Jamie, iar sunetul ei îl îngreţoşa. Duhoarea de mâl şi de peşti morţi amplifica senzaţia, la fel ca lovitura pe care o primise când se izbise de zid.

Şi-a schimbat poziţia, încercând să găsească una care să-i uşureze durerile de cap, de stomac sau pe amândouă. Îl tocaseră ca pe o pasăre fiartă, însă reuşise, cu oarece efort, să se rostogolească pe o parte şi să-şi ridice genunchii, ceea ce îl ajutase cât de cât să se apere.

Se afla într-un fel de adăpost dărăpănat pentru bărci; îl văzuse în ultimele raze ale soarelui spre asfinţit, când oamenii îl aduseseră la mal – la început a crezut că voiau să îl înece – şi îl duseseră înăuntru, aruncându-l pe podea ca pe un sac cu făină.

— Grăbeşte-te, Ian, a murmurat el, mişcându-se încă o dată, simţind dureri şi mai mari. Sunt prea în vârstă ca să mai rezist la asemenea prostii.

Nu putea decât să spere că nepotul lui se aflase suficient de aproape când acţionase Brown, ca să-l poată urmări şi ca să aibă o idee despre locul unde se găsea Jamie acum; cu siguranţă că flăcăul îl căutase. Malul pe care se afla adăpostul era deschis, fără ascunzători, însă existau multe pe lângă tufişurile de sub Fort Johnston, pe promontoriul de deasupra lui. Îl durea cumplit ceafa, ceea ce îl făcea să simtă un gust foarte neplăcut în gât, la care se adăuga ecoul sinistru al durerilor de cap intense pe care le avusese după ce o lovitură de secure îi crăpase ţeasta, cu mulţi ani în urmă. A rămas şocat de uşurinţa cu care îi revenise amintirea durerilor de cap de atunci; toate se întâmplaseră acum o viaţă şi credea că amintirea lor dispăruse, îngropată cu totul. Dar ţeasta lui avea o memorie mai bogată decât mintea şi era hotărâtă să-l facă să se simtă rău, drept pedeapsă pentru că uitase.

Luna răsărise şi strălucea, lumina ei pătrundea discret printre crăpăturile dintre scândurile necizelate ale peretelui. Aşa slabă cum era, părea să se mişte, oscilând

într-un mod tulburător, de aceea a închis ochii, concentrându-se posomorât asupra lucrurilor pe care i le-ar face lui Richard Brown dacă l-ar întâlni singur într-o bună zi.

Pentru numele tuturor sfinţilor, unde o dusese pe Claire şi de ce? Singura consolare a lui Jamie era că Tom Christie plecase cu ea. Era aproape convins că acesta nu le va permite să o ucidă, iar dacă el l-ar găsi pe Christie, ar ajunge la ea.

Un sunet i-a ajuns la urechi peste plescăitul dezgustător al apei. Un şuierat slab, apoi un cântec. A distins cuvintele într-un târziu şi a zâmbit firav, în ciuda tuturor durerilor. *Căsătoreşte-mă, părinte, altfel o să-ţi fiu eu părinte – altfel o să-ţi fiu eu părinte.*

A scos un strigăt, deşi capul i-a zvâcnit dureros şi, după câteva momente, Ian, scumpul lui nepot, a ajuns lângă el, tăindu-i frânghiile cu care era legat. Cum pentru o clipă n-a reuşit să îşi pună toţi muşchii în mişcare, s-a rostogolit, apoi şi-a vârât mâinile sub corp şi s-a săltat puţin ca să verse.

— Eşti bine, unchiule Jamie?

Din vocea lui Ian părea să răzbată un uşor amuzament.

— Mă descurc. Ştii cumva unde e Claire?

S-a ridicat în picioare clătinându-se şi a tras de betelia pantalonilor; şi-a simţit degetele ca nişte cârnăciori, iar cel rupt îl durea, pentru că circulaţia sangvină care se relua îi provoca înţepături supărătoare în capetele zimţate ale oaselor. Cu toate acestea, a uitat de orice suferinţă, copleşit de o senzaţie de uşurare.

— Iisuse, unchiule Jamie! a spus Ian, impresionat. Da, ştiu. Au dus-o la New Bem. Acolo există un şerif despre care Forbes a spus că poate s-o ia.

— Forbes?

Uimit, s-a răsucit şi a fost cât pe ce să se prăbuşească, salvându-se doar după ce şi-a proptit o mână în peretele din lemn plin de crăpături.

— Gerald Forbes?

— Chiar el.

Ian l-a prins pe cot pentru a-l sprijini; scândura subţire crăpase sub greutatea lui.

— Brown a mers pe ici, pe colo şi a vorbit cu unii şi cu alţii, iar în cele din urmă s-a înţeles cu Forbes la Cross

Creek.

— Ai auzit cumva ce-au vorbit?

— Am auzit.

Glasul lui Ian era degajat, dar trăda o emoţie ascunsă – şi nu puţină mândrie pentru reuşita lui.

Planul lui Brown era simplu: voia să scape de beleaua care deveniseră soţii Fraser. Îl cunoştea pe Forbes şi, în urma clevetirilor după incidentul din vara precedentă şi după confruntarea de la Mecklenberg din luna mai, ştia despre relaţiile dintre Forbes şi Jamie. De aceea se oferise să-i predea pe cei doi lui Forbes, ca avocatul să se folosească de situaţie.

— S-a plimbat o vreme de colo până colo, gânditor – de Forbes vorbesc – erau în magazia lui, de lângă râu, iar eu stăteam ascuns înapoia unor butoaie cu smoală. Apoi a râs, ca şi cum ar fi clocit ceva deştept.

Sugestia lui Forbes era ca oamenii lui Brown să-l ducă pe Jamie, bine legat, la un debarcader pe care îl avea el lângă Brunswick. De acolo aveau să-l urce pe o corabie care pleca spre Anglia şi să scape astfel de orice amestec al lui în afacerile lui Forbes şi ale lui Brown. Pe lângă asta, ar fi fost şi incapabil să-şi apere soţia.

În acest timp, Claire avea să fie lăsată la mila legii. Dacă era găsită vinovată, ei bine, asta ar însemna sfârşitul pentru ea. Dacă nu, scandalul ce ar urma după proces ar reţine atenţia tuturor cunoscuţilor ei şi ar distruge orice influenţă pe care cei doi ar putea să o aibă – lăsând astfel Fraser’s Ridge numai bun să fie jefuit. Iar Gerald Forbes ar avea cale liberă să devină conducător al liberalilor scoţieni din colonie.

Jamie a ascultat totul în tăcere, sfâşiat între furie şi o admiraţie reţinută.

— Un plan bine ticluit, a comentat el.

Acum se simţea mai bine, iar senzaţia de greaţă dispărea odată cu valul purificator de furie care îi invadase sângele.

— A, şi mai e ceva, unchiule, a spus Ian. Îţi aduci aminte de un domn pe nume Stephen Bonnet?

— Da. Ce-i cu el?

— Corabia care o să te ducă în Anglia e a lui.

În vocea nepotului reapăruse nota de amuzament.

— Se pare că, de ceva vreme, avocatul Forbes are un parteneriat foarte profitabil cu Bonnet – el şi nişte prieteni negustori din Wilmington. Împart atât corabia, cât şi mărfurile aduse de ea. Şi, de când cu blocada englezilor, profiturile au fost şi mai mari; înţeleg că domnul Bonnet e un contrabandist cu mare experienţă.

Jamie a spus ceva foarte vulgar în franceză şi s-a grăbit să se uite afară. Apa era calmă şi frumoasă, iar luna aşternea argint pe ocean. În larg se vedea o corabie; mică, neagră şi perfectă, ca un păianjen pe o foaie de hârtie. A lui Bonnet?

— Iisuse! a spus el. Când crezi că vor veni?

— Nu ştiu, a răspuns Ian, pentru prima oară nesigur. Ce părere ai, unchiule, vine fluxul? Sau refluxul?

— Pentru numele Domnului, de unde să ştiu? Şi ce importanţă ar avea?

Şi-a trecut apăsat o mână peste faţă, încercând să gândească. I se luase pumnalul, desigur. Avea un *sgian dhu*[44], pe care îl purta la ciorap, dar se îndoia că lama lui de mai puţin de opt centimetri îi va sluji la ceva în situaţia dată.

— Ce arme ai la tine? Nu cumva ai arcul?

Ian a clătinat din cap cu părere de rău. Venise lângă Jamie, în uşa adăpostului pentru bărci, iar lumina lunii a lăsat să i se citească pe faţă dorinţa când s-a uitat spre corabie.

— Am două cuţite destul de bune, un pumnal şi un pistol. Ar mai fi şi puşca, dar am lăsat-o acolo unde e calul.

A făcut semn din cap spre dunga întunecată a pădurii din depărtare.

— S-o aduc? S-ar putea să mă vadă.

Jamie a rămas câteva momente pe gânduri şi a bătut darabana în tocul uşii până când durerea provocată de degetul rupt l-a silit să se oprească. Dorinţa de a-l aştepta pe Bonnet şi de a-l ucide devenise ceva fizic. Înţelegea dorinţa lui Ian şi o împărtăşea. Însă raţiunea l-a îndemnat să analizeze şansele, iar acestea se cereau bine cântărite, chiar dacă latura lui de animal răzbunător voia prea puţin

44 Cuţit cu lama cu un singur tăiş, folosit ca ornament la kilt (n. tr.).

să le cunoască.

Încă nu se vedea nicio ambarcaţiune care să se apropie dinspre corabie. Presupunând că ea era a lui Bonnet – şi nu ştiau cu siguranţă – probabil că vor mai trece câteva ore până când va veni cineva să-l ia de acolo. Iar când se va întâmpla asta, ce şanse erau ca Bonnet să vină personal? Era căpitanul corăbiei; va îndeplini chiar el sarcina asta ori îşi va trimite slugile?

Dacă ar avea o puşcă şi dacă Bonnet *ar fi* în barcă, Jamie ar pune rămăşag pe orice că l-ar împuşca în ambuscada care ar urma. Dacă ar fi în barcă. Dacă l-ar putea recunoaşte pe întuneric. Şi, deşi l-ar putea nimeri, era posibil să nu-l ucidă.

Însă dacă Bonnet nu venea pe ţărm... atunci ar trebui să aştepte ca barca să ajungă suficient de aproape, apoi să se urce în ea şi să-i ucidă pe cei care erau acolo – câţi puteau veni cu o asemenea sarcină? Doi, trei, patru? După ce îi ucideau sau îi scoteau din luptă, ar trebui să vâslească până la corabie – însă cei de la bord ar fi observat fără îndoială lupta de pe mal şi ar fi fost pregătiţi să arunce o ghiulea în barcă. Sau i-ar aştepta să urce şi apoi i-ar doborî pe el şi pe Ian cu focuri de armă, ca pe nişte ţinte uşoare.

Chiar dacă el şi Ian ar reuşi cumva să ajungă la bordul corăbiei fără să fie observaţi, ar trebui apoi să scotocească vasul în căutarea lui Bonnet, să-l ucidă fără să atragă atenţia membrilor echipajului...

Complicata analiză i-a trecut instantaneu prin minte, dar a respins-o aproape la fel de repede. Dacă el şi Ian ar fi capturaţi sau ucişi, Claire ar rămâne singură şi lipsită de orice apărare. Nu putea risca aşa ceva. Cu toate astea, a cugetat el, încercând să se consoleze, îl putea găsi pe Forbes – şi va face asta la momentul potrivit.

— În fine, a spus Jamie şi s-a întors oftând.

— Nepoate, ai un singur cal?

— Da, a spus Ian oftând la fel de apăsat ca Jamie. Dar ştiu de unde am putea fura unul.

92
COPISTĂ

S-au scurs două zile. Zile fierbinţi, umede, în întunericul înăbuşitor. Simţeam diverse feluri de mucegai, ciuperci şi putreziciune străduindu-se să se instaleze în organismul meu – fără a mai vorbi de omniprezenţii gândaci de bucătărie, omnivori, care păreau hotărâţi să-mi mănânce sprâncenele în momentul în care stingeam opaiţul. Pielea pantofilor mei era lipicioasă şi moale, părul îmi atârna, murdar şi unsuros, şi – la fel ca Sadie Ferguson – am început să stau tot mai des doar în cămaşa de corp.

Drept urmare, când doamna Tolliver ne-a poruncit să mergem s-o ajutăm la spălatul rufelor, am abandonat jocul de loo – Sadie era în avantaj – şi aproape că ne-am îmbrâncit una pe cealaltă în graba de a-i face pe plac.

În curte era mult mai cald, mai ales că focul pentru fiertul rufelor duduia, iar umezeala din aer o egala pe cea din celulă, căci nori groşi de aburi ieşeau din cazanul mare cu haine, astfel că şuviţele de păr ni se lipiseră de faţă. Cămăşile deveniseră una cu trupul, iar lenjeria noastră murdară era aproape transparentă de sudoare, pentru că spălatul rufelor era o muncă grea. Cu toate astea, nu existau insecte şi chiar dacă soarele lumina orbitor şi era suficient de puternic pentru a-mi face nasul şi braţele să se înroşească, ei bine, strălucea, iar pentru asta nu puteam fi decât recunoscătoare.

Am întrebat-o pe doamna Tolliver despre fosta mea pacientă şi copilul ei, însă n-a făcut decât să strângă din buze şi să scuture din cap, iritată şi severă. Şeriful lipsise de acasă în noaptea care trecuse; nu auzisem vocea lui bubuitoare în bucătărie. Iar după aspectul ofilit al doamnei Maisie Tolliver, am diagnosticat o noapte lungă şi solitară, petrecută cu o sticlă de gin, urmată de o dimineaţă la fel de oribilă.

— O să vă simţiţi mai bine dacă staţi la umbră şi beţi... apă, i-am spus. Multă apă.

Ceaiul sau cafeaua ar fi fost mai potrivite, însă asemenea ingrediente erau mai scumpe decât aurul în colonie şi mă îndoiam că soţia unui şerif ar avea în casă aşa ceva.

— Dacă aveţi ipecacuanha... sau poate mentă...

— Mulţumesc pentru preţioasa părere, doamnă Fraser! s-a răstit ea, cu toate că se legăna, iar obrajii îi erau palizi şi lucioşi de sudoare.

Am ridicat din umeri şi mi-am îndreptat atenţia spre cazan, ca să netezesc un teanc de haine aburinde în clăbucii murdari cu o lingură de vreun metru şi jumătate, atât de uzată, încât mâinile mele transpirate au alunecat pe netezimea lemnului.

Am spălat rufele cu mare grijă, le-am clătit, le-am stors cât erau fierbinţi şi le-am atârnat pe o frânghie să se usuce, după care, gâfâind, ne-am prăbuşit în dunga îngustă de umbră pe care ne-o oferea acea parte a casei şi am băut pe rând apă călâie din găleata puţului, folosind un polonic. Ignorând poziţia ei socială destul de înaltă, doamna Tolliver s-a aşezat, dar foarte brusc.

M-am întors să-i ofer polonicul cu apă, însă am văzut că ea şi-a dat ochii peste cap. N-a căzut la propriu, ci s-a scurs, devenind treptat o movilă înfăşurată într-o ţesătură cadrilată, umedă.

— A murit? m-a întrebat Sadie Ferguson, vădit interesată.

S-a uitat într-o parte şi în alta, analizând şansele de a evada.

— Nu. O mahmureală urâtă, la care se adaugă o uşoară insolaţie.

I-am luat pulsul, care era slab şi rapid, dar destul de constant. Tocmai mă gândeam dacă ar fi fost înţelept să o las baltă pe doamna Tolliver, pradă pericolului de a-şi înghiţi voma, şi să fug, chiar dacă eram desculţă şi doar în cămaşă, când am auzit voci de bărbaţi care se apropiau pe după colţul casei şi mi-am schimbat gândul.

Doi bărbaţi. Unul era ajutorul lui Tolliver, pe care îl văzusem în treacăt când oamenii lui Brown mă aduseseră la închisoare. Celălalt era un necunoscut, foarte bine îmbrăcat, cu nasturi de argint la haină şi cu o vestă de mătase, arătând totuşi rău din cauza petelor de sudoare. Acest domn, destul de corpolent, având în jur de patruzeci de ani, s-a încruntat la vederea scenei dezolante din faţa lui.

— Acestea sunt deţinutele? a întrebat el pe un ton care îi

trăda dispreţul.

— Da, domnule, a spus poliţistul. Cele două femei în cămăşi. Cealaltă e soţia şerifului.

Nările celui care purta haina cu nasturi de argint s-au strâns o clipă când a aflat informaţiile, după care s-au umflat.

— Care e moaşa?

— Eu sunt, am răspuns, îndreptându-mă de spate şi străduindu-mă să îmi iau un aer demn. Sunt doamna Fraser.

— Aşa, deci, a zis el pe un ton care sugera că puteam spune şi că eram regina Charlotte, pentru el era totuna.

M-a măsurat cu un aer dispreţuitor, a clătinat din cap, apoi s-a întors spre poliţistul care transpira intens.

— De ce e acuzată?

Poliţistul, un tânăr destul de prostuţ, a strâns din buze şi s-a uitat când la mine, când la Sadie.

— Păi... una e acuzată de falsuri şi cealaltă, de ucidere. Dar ca să le deosebesc...

— Eu sunt ucigaşa, a rostit Sadie plină de curaj. Ea e o moaşă foarte priceputǎ, a adăugat cu loialitate.

Am privit-o surprinsă, dar ea a clătinat uşor din cap şi a strâns din buze, cerându-mi astfel să-mi ţin gura.

— Aha. Hm. Bine, atunci. Ai o rochie... doamnă?

După ce am confirmat cu o mişcare din cap, a spus scurt:

— Îmbracă-te!

Apoi s-a întors spre poliţist şi a scos o batistă uriaşă de mătase din buzunar, cu care şi-a şters faţa rozalie şi lătăreaţă.

— O iau eu. Tu spune-i doamnei Tolliver.

— Am înţeles, domnule, l-a asigurat poliţistul făcând un soi de plecăciune.

A coborât ochii spre doamna Tolliver care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa, apoi s-a încruntat spre Sadie.

— Hei, tu! Du-o înăuntru şi ai grijă de ea. Mişcă-te!

— Am înţeles, domnule, a spus Sadie cu un aer grav, împingându-şi cu un deget ochelarii aburiţi de la sudoare. Imediat, domnule.

N-am mai avut prilejul să discut cu Sadie şi abia am apucat să-mi îmbrac corsetul şi rochia jerpelită şi să îmi iau

geanta, pentru că am fost escortată până la o trăsură – destul de prăpădită, deşi cunoscuse şi vremuri mai bune.

— Vreţi să-mi spuneţi cine sunteţi şi unde mă duceţi? l-am întrebat după ce trăsura a trecut hurducându-se de câteva răspântii, timp în care însoţitorul meu a privit pe fereastră, încruntat şi cu o expresie gânditoare.

Întrebarea mea l-a trezit din meditaţie şi a clipit uitându-se la mine, părând că abia atunci observase că nu sunt chiar un obiect.

— A, vă cer scuze, doamnă. Mergem la palatul guvernatorului. Nu aveţi bonetă?

— Nu.

A făcut o grimasă, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva şi a căzut din nou pe gânduri.

Palatul fusese finisat, şi încă foarte frumos. William Tryon, precedentul guvernator, îl construise, dar fusese trimis la New York înainte de încheierea lucrărilor. Edificiul enorm din cărămidă, cu aripi graţioase, era terminat, până la peluzele şi straturile de iederă care mărgineau aleea de acces, însă copacii impunători care aveau să îl înconjoare erau doar puieţi. Trăsura a oprit pe alee, dar noi nu am pătruns pe intrarea din faţă, ci am ocolit şi am ajuns în spatele clădirii, apoi am coborât scările care duceau spre subsol, unde se găseau încăperile destinate slujitorilor.

Acolo am fost împinsă în grabă în camera unei menajere, mi s-au dat un pieptăn, un urcior, un lighean şi o bonetă de împrumut şi am fost îndemnată să mă aranjez puţin în cel mai scurt timp.

Ghidul meu – pe nume Webb, după cum am aflat când bucătăreasa l-a întâmpinat foarte respectuos – a aşteptat cu o nerăbdare evidentă cât m-am spălat în grabă, după care m-a prins de braţ şi m-a condus pe nişte trepte. Pe o scară îngustă din spate, am ajuns la etajul întâi, unde ne aştepta o servitoare foarte tânără şi speriată.

— O, bine c-aţi venit, domnule, în sfârşit!

A făcut o reverenţă în faţa domnului Webb şi mi-a aruncat o privire curioasă.

— Dumneaei este moaşa?

— Da. Doamna Fraser, Dilman.

A înclinat din cap către fată, rostind doar numele ei de

familie, pentru că aşa era moda britanică în cazul servitoarelor. Ea a făcut o reverenţă şi faţă de mine, apoi m-a dus spre o uşă întredeschisă.

Încăperea era spaţioasă şi elegantă, mobilată cu un pat cu baldachin, o comodă din lemn de nuc, un şifonier şi un fotoliu, deşi aerul de rafinament era oarecum afectat de un morman de haine ce trebuiau cârpite, un coş jalnic de lucru răsturnat, în jurul căruia erau împrăştiate bobine de aţă, şi un coş cu jucării. În pat am văzut o movilă mare, care – am presupus – era doamna Martin, soţia guvernatorului.

Acest lucru s-a adeverit când Dilman a făcut o plecăciune, murmurând numele meu către ea. Doamna Martin era rotundă – chiar foarte rotundă, având în vedere sarcina avansată – cu un nas mic şi ascuţit; m-a privit cu ochi miopi, amintindu-mi irezistibil de doamna Tiggy-Winkle[45] a lui Beatrix Potter. Dar nu la fel de mult şi în privinţa personalităţii.

— Cine dracu' e asta? a întrebat ea, scoţându-şi de sub cearşafuri capul cu păr neîngrijit, acoperit de bonetă.

— Moaşa, doamnă, a repetat Dilman, făcând o nouă plecăciune. Aţi dormit bine, doamnă?

— Sigur că nu, a răspuns doamna Martin nervoasă. Copilul ăsta ticălos m-a lovit groaznic în ficat, am vărsat toată noaptea, am transpirat cumplit şi acum am friguri de tremur. Mi s-a spus că în comitatul ăsta nu se găseşte nicio moaşă. Mi-a aruncat o privire ce arăta că suferă de indigestie. Unde-ai descoperit-o pe femeia asta? La închisoare?

— La drept vorbind, da, am răspuns eu, coborându-mi geanta de pe umăr. În ce lună sunteţi, de când vă simţiţi rău şi când aţi avut scaun ultima oară?

A părut ceva mai interesată şi i-a făcut semn lui Dilman să iasă din cameră.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Fraser. Simţiţi vreun semn timpuriu de travaliu? Crampe? Aveţi sângerări? Dureri intermitente de spate?

S-a uitat cam strâmb la mine, dar a început să-mi

45 *Povestea doamnei Tiggy-Winkle,* carte pentru copii scrisă şi ilustrată de Beatrix Potter, publicată în 1905 (n. tr.).

răspundă la întrebări, într-un târziu, din spusele ei, am putut diagnostica o toxiinfecţie alimentară gravă, provocată probabil de o plăcintă veche cu stridii, pe care o mâncase împreună cu alte mâncăruri în ziua precedentă, într-un acces de poftă şi de lăcomie, tipic pentru unele femei însărcinate.

— Nu am friguri?

Şi-a retras limba, pe care îmi îngăduise să i-o examinez, şi s-a încruntat.

— Nu aveţi. Mai precis, nu încă, m-am văzut silită să adaug din onestitate.

Nici nu era de mirare că se credea bolnavă de friguri; în cursul examinării, aflasem că în oraş, dar şi la palat, bântuia un tip deosebit de virulent de febră. Secretarul guvernatorului murise din această cauză în urmă cu două zile, iar Dilman era singura servitoare care rămăsese pe picioare.

Am determinat-o să coboare din pat şi am ajutat-o să ajungă până la fotoliu, pe care s-a lăsat moale, arătând ca o felie de tort strivită. În cameră, aerul era încins şi închis, aşa că am deschis fereastra, sperând că înăuntru va pătrunde o adiere de vânt.

— Pentru Dumnezeu, doamnă Fraser, vrei să mă omori?

Şi-a strâns pătura în jurul pântecului, şi-a curbat spatele, ca şi cum aş fi lăsat un vifor şuierător să intre în cameră.

— Nu cred.

— Dar miasmele!

Scandalizată, a făcut semn cu mâna spre fereastră. Adevărat, ţânţarii *erau* o primejdie. Dar mai erau câteva ore până la apusul soarelui, când ei începeau să devină activi.

— O vom închide peste puţin timp. Deocamdată, aveţi nevoie de aer. Şi probabil de o mâncare uşoară. Ce credeţi, vă mulţumiţi cu nişte pâine prăjită?

A rămas pe gânduri, încercându-şi colţurile gurii cu vârful limbii.

— Probabil, a hotărât ea. Şi o ceaşcă de ceai. Dilman!

Dilman a plecat să aducă ceai şi pâine prăjită – de când nu mai văzusem ceai adevărat? m-am întrebat – după care am început să alcătuiesc un istoric medical mai cuprinzător.

Câte alte sarcini? Şase, însă pe faţa ei a trecut o umbră şi

am văzut-o aruncând fără să vrea o privire spre o păpuşă din lemn, care zăcea aproape de vatră.

— Copiii dumneavoastră sunt în palat? am întrebat-o din curiozitate.

Nu auzisem niciun sunet care să trădeze prezenţa copiilor şi, chiar într-un loc de mărimea palatului, era greu să ascunzi şase.

— Nu, mi-a răspuns ea oftând, apoi şi-a aşezat mâinile peste pântec, cu un aer absent. Am trimis fetele la sora mea din New Jersey, acum câteva săptămâni.

După alte câteva întrebări, au sosit ceaiul şi pâinea prăjită. Am lăsat-o să mănânce în pace şi m-am dus să scutur aşternuturile mototolite şi umede.

— E adevărat? m-a întrebat doamna Martin pe neaşteptate, făcându-mă să tresar.

— Ce să fie adevărat?

— Se spune că ai ucis-o pe tânăra amantă a soţului tău, care era gravidă, şi ai scos copilul din pântecul ei. Aşa ai făcut?

Închizând ochii, mi-am dus podul palmei la frunte şi am apăsat. De unde Dumnezeu aflase asta? După ce am socotit că pot vorbi, mi-am coborât mâna şi am deschis ochii.

— N-a fost amanta lui şi nu eu am ucis-o. În ceea ce priveşte restul, da, aşa am făcut, am spus cât de calm am putut.

Rămasă cu gura căscată, s-a holbat la mine un moment. Apoi a închis gura cu un pocnet şi şi-a încrucişat braţele peste pântec.

— Şi să mai cred că George Webb o să-mi aducă o moaşă adevărată! a comentat ea şi, spre marea mea surpriză, a început să râdă. El nu ştie, aşa e?

— Cred că nu, am răspuns sec. Nu i-am spus. Dar de unde aţi aflat?

— Ei, păi eşti foarte cunoscută, doamnă Fraser, m-a asigurat ea. Toată lumea vorbeşte despre asta. George nu are timp să asculte bârfele, dar chiar şi el trebuie să fi auzit. Însă nu are memoria numelor. Pe când eu am.

Faţa ei a început să capete ceva culoare. A mai luat o îmbucătură de pâine prăjită, a mestecat şi a înghiţit cu

grijă.

— N-am fost convinsă că erai tu, să ştii, a recunoscut ea. Asta până te-am întrebat.

A închis ochii şi a făcut o grimasă care îi trăda îndoielile, dar pâinea ajunsese în stomacul ei, aşa că a continuat să ciugulească.

— Şi acum, după ce aţi *aflat*...? am întrebat cu delicateţe.

— Nu ştiu ce să zic. Până acum n-am mai văzut o ucigaşă.

A înghiţit ultimele fărâme din pâinea prăjită, apoi şi-a lins vârfurile degetelor, după care şi le-a şters de şervet.

— *Nu* sunt ucigaşă, am spus eu.

— Mda, bineînţeles că susţii asta, a aprobat ea.

A apucat ceaşca, uitându-se spre mine cu interes, pe deasupra ei.

— Nu pari depravată, deşi, trebuie s-o spun, nici respectabilă nu pari.

A ridicat ceaiul aromat şi a băut cu o expresie de încântare care m-a făcut să-mi dau seama că nu mâncasem nimic după bolul de terci nesărat şi fără unt, pe care mi-l dăduse doamna Tolliver drept mic dejun.

— Trebuie să mă gândesc, a spus doamna Martin, aşezând ceaşca pe tavă cu un clinchet. Du astea la bucătărie, a adăugat ea, făcând semn către tavă, şi cere-le să-mi trimită nişte supă şi câteva sandviciuri. Cred că mi-a revenit pofta de mâncare!

*

Da, şi *acum*? Fusesem adusă atât de brusc din închisoare la palat, încât mă simţeam ca un marinar ajuns pe ţărm după câteva luni petrecute pe ocean, împleticindu-mă şi pierzându-mi mereu echilibrul. Supusă, am coborât la bucătărie, am primit altă tavă – cu o supă ce mirosea delicios – şi i-am dus-o la etaj doamnei Martin, mergând ca un robot. În momentul în care mi-a permis să plec, mintea mea a început să funcţioneze din nou, chiar dacă nu la capacitate maximă.

Mă găseam în New Bem. Şi, mulţumită Domnului şi lui Sadie Ferguson, scăpasem din închisoarea zgomotoasă a

şerifului Tolliver. Fergus şi Marsali erau în New Bem. Prin urmare, soluţia evidentă – de fapt, singura – era să scap de acolo şi să mă refugiez la aceştia. Ei mă puteau ajuta să-l găsesc pe Jamie. M-am agăţat cu tărie de promisiunea lui Tom Christie că Jamie nu murise şi de ideea că *putea* fi găsit, fiindcă nu puteam suporta alt gând.

Însă evadarea din palatul guvernatorului s-a dovedit a fi mai dificilă decât mă aşteptasem. Existau gărzi postate la fiecare uşă, iar încercarea mea de a trece de una dintre ele a eşuat complet, ceea ce a dus la apariţia bruscă a domnului Webb, care m-a luat de braţ şi m-a escortat cu hotărâre pe o scară, până la mansarda încinsă şi înăbuşitoare, unde m-a încuiat.

Era mai bine decât la închisoare, însă asta era tot ce puteam spune. Existau un pat, o oală de noapte, un lighean, un urcior cu apă şi o comodă cu sertare, în care am găsit câteva obiecte de îmbrăcăminte. Camera prezenta semne că fusese ocupată de cineva – dar nu chiar recent. Un strat subţire de praf se aşezase peste toate lucrurile, iar urciorul, deşi plin cu apă, stătea acolo de ceva vreme; câţiva fluturaşi şi alte insecte se înecaseră în el, iar o peliculă din acelaşi praf fin plutea pe suprafaţa apei.

Exista şi o ferestruică închisă, dar, după ce am bătut cu hotărâre în ea şi am împins-o, am reuşit s-o deschid, apoi am inspirat câteva guri ameţitoare de aer fierbinte şi îmbâcsit.

M-am dezbrăcat la piele, am scos fluturaşii morţi din urcior şi m-am spălat, ceea ce a reprezentat o experienţă binecuvântată, care m-a făcut să mă simt cu mult mai bine după ultima săptămână de sudoare şi jeg. Am ezitat un moment, apoi am luat o cămăşuţă uzată din comodă, pentru că nu mai suportam gândul de a îmbrăca din nou propria-mi cămaşă, murdară şi îmbibată de sudoare.

M-am spălat fără săpun sau şampon, însă chiar şi aşa, m-am simţit mult mai bine şi am rămas la fereastră, pieptănându-mi părul umed – găsisem un pieptăn din lemn pe comodă, deşi fără oglindă – şi urmărind ce se putea din acel loc înalt.

Am văzut alte gărzi, postate la marginea proprietăţii. M-am întrebat dacă era ceva obişnuit. Am socotit că probabil

nu; toată lumea părea neliniştită şi foarte agitată; unul dintre soldaţi l-a luat la întrebări pe un bărbat care s-a apropiat de poartă, mişcându-şi arma într-un mod destul de ameninţător. Bărbatul a părut şocat şi s-a retras, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat grăbit, aruncând priviri peste umăr.

Am observat şi câteva gărzi în uniformă – păreau infanterişti navali, deşi nu eram suficient de bine familiarizată cu uniformele ca să fiu sigură – adunate în jurul a şase tunuri, aşezate pe o mică ridicătură din faţa palatului, dominând oraşul şi marginea portului.

Între militari erau şi doi bărbaţi care nu purtau uniforme; aplecându-mă puţin, am distins silueta înaltă şi masivă a domnului Webb şi, lângă el, silueta unui bărbat mai scund. Cel scund păşea de-a lungul liniei tunurilor, cu mâinile prinse la spate, pe sub poalele redingotei, iar infanteriştii, sau ce erau ei, l-au salutat. Am bănuit că acela era guvernatorul. Josiah Martin.

Am mai urmărit o vreme, dar nu s-a întâmplat nimic interesant, după care m-am simţit copleşită brusc de un val de somn, adus de încordarea prin care trecusem în ultima lună şi de aerul canicular şi neclintit care părea să mă apese cumplit.

Îmbrăcată cu cămaşa de împrumut, m-am întins pe patul îngust şi am adormit instantaneu.

*

Am dormit până spre miezul nopţii, când am fost chemată din nou să mă ocup de doamna Martin, care părea să prezinte o recidivă a problemelor digestive. În dreptul uşii, se foia un bărbat cam durduliu, cu nasul lung, în cămaşă de noapte şi cu bonetă. Ţinea o lumânare în mână şi părea neliniştit; am bănuit că acela era guvernatorul. S-a uitat urât la mine, dar nu a făcut niciun gest ca să intervină, iar eu nu aveam timp să-l bag prea mult în seamă. După ce criza a trecut, guvernatorul – dacă el fusese – a dispărut. Cum pacienta adormise, m-am întins ca un câine pe covorul de lângă patul ei şi, punându-mi sub cap, drept pernă, o jupă făcută sul, am adormit şi eu.

Era plină zi când m-am trezit, iar focul se stinsese.

Doamna Martin coborâse din pat, strigând agitată pe coridor, chemând-o pe Dilman.

— Nenorocita naibii! a spus ea, întorcându-se în timp ce eu mă ridicam cu stângăcie în picioare. Are friguri, ca toţi ceilalţi, aşa cred. Ori a fugit.

Am aflat că o parte dintre slujitoare erau bolnave de friguri, iar altele fugiseră pur şi simplu, de teamă să nu se îmbolnăvească.

— Eşti sigură că nu am malarie, doamnă Fraser?

Doamna Martin s-a privit în oglindă, scoţând limba şi examinând-o cu ochi critici.

— Mi se pare că am faţa gălbuie.

În realitate, tenul ei era de un rozaliu englezesc, deşi cam palid după ce văr şase.

— Nu mai mâncaţi prăjituri cu cremă şi plăcintă cu stridii pe vreme caniculară, nu mâncaţi ceva mai mare decât capul dumneavoastră la o singură masă şi o să vă simţiţi bine, i-am spus, înăbuşindu-mi un căscat.

Privind peste umărul ei, mi-am zărit imaginea în oglindă şi m-am cutremurat. Eram aproape la fel de palidă ca ea, încercănată, iar părul meu... ei bine, era aproape curat, doar atât puteam spune.

— Ar trebui să mi se ia sânge, a afirmat doamna Martin. Ăsta-i tratamentul potrivit pentru exces de mâncare; scumpul doctor Sibelius spune mereu aşa. Cam o sută de grame de sânge, probabil, după care se administrează un purgativ. Doctorul Sibelius zice că a descoperit că purgativul este răspunsul potrivit în asemenea cazuri.

S-a aşezat în fotoliu şi s-a lăsat pe spate, iar pântecul i s-a umflat pe sub halatul pe care îl purta. A ridicat mâneca halatului şi a întins braţul cu un gest languros.

— În sertarul din stânga sus e o lanţetă, doamnă Fraser. Vrei să-mi faci plăcerea?

Simplul gând de a face o flebotomie la primele ore ale dimineţii a fost de ajuns ca să îmi întoarcă stomacul pe dos. Cât priveşte purgativul doctorului Sibelius, era vorba de laudanum – o tinctură alcoolizată de opiu, acela nu era tratamentul pe care l-aş fi aplicat unei femei gravide.

Discuţia sarcastică privind virtuţile flebotomiei – începusem să cred, judecând după sclipirea plină de

aşteptări din ochii ei, că voia, de fapt, să aibă parte de experienţa palpitantă ca o ucigaşă să-i deschidă vena – a fost întreruptă de intrarea intempestivă şi nepoliticoasă a domnului Webb.

— V-am deranjat, doamnă? Vă cer scuze.

S-a înclinat din obligaţie către doamna Martin, apoi s-a întors spre mine.

— Pune-ţi boneta pe cap şi vino cu mine.

L-am urmat fără să protestez, lăsând-o pe doamna Martin indignată şi cu sângele intact.

De astă dată, Webb m-a dus pe scara din faţă, lustruită sclipitor, până într-o încăpere spaţioasă, frumoasă, cu nenumărate cărţi aliniate pe rafturile de pe pereţi. Acum, purtând perucă, pudrat şi îmbrăcat elegant, guvernatorul stătea la biroul care gemea de documente, borderouri, pene de scris, sugative, recipiente cu nisip, ceară de sigilat şi toate celelalte lucruri de care avea nevoie un birocrat din secolul al XVIII-lea. Părea înfierbântat, iritat şi aproape la fel de indignat ca şi soţia lui.

— Ce-i cu tine, Webb? a întrebat el, încruntându-se la mine. Am nevoie de o secretară, iar tu îmi aduci o moaşă?

— E falsificatoare, a spus sec Webb.

Asta a pus capăt oricărei alte nemulţumiri pe care guvernatorul ar fi dorit să o exprime. Rămas cu gura întredeschisă, m-a privit încruntat.

— Aşa deci, a spus el pe un ton diferit.

— *Acuzată* de fals, am zis pe un ton politicos. Nu am fost judecată, deci nu am fost condamnată, să ştiţi.

Auzindu-mi accentul de persoană educată, guvernatorul a ridicat din sprâncene.

— Aşa deci, a repetat el, ceva mai rar şi m-a măsurat îndelung cu o expresie de îndoială. De unde Dumnezeu ai adus-o, Webb?

— Din închisoare.

Webb mi-a aruncat o privire care trăda nepăsarea, ca şi cum aş fi fost un articol neatrăgător, dar util, de exemplu, o oală de noapte.

— Când m-am interesat de o moaşă, cineva mi-a spus că această femeie a făcut minuni cu o sclavă, altă deţinută, care nu reuşea să nască. Şi cum chestiunea era urgentă şi

n-am găsit altă femeie pricepută...

A ridicat din umeri, cu o grimasă.

— Hmm, a făcut guvernatorul, după care a scos o batistă din mânecă şi s-a şters cu un aer gânditor pe sub falca plinuţă. Ştii să scrii frumos?

Am presupus că doar o falsificatoare slabă nu ar fi fost în stare de asta, dar m-am mulţumit să spun:

— Da.

Din fericire, acela era adevărul. În epoca mea, scrisesem reţete cu pixul cât se putea de citeţ, însă acum mă învăţasem să scriu limpede cu pana, astfel ca evidenţele medicale şi însemnările despre fiecare caz să fie lizibile, spre binele celui care le-ar fi citit după mine. Am simţit o undă dureroasă de regret gândindu-mă la Malva, dar nu era momentul potrivit să mă gândesc la ea.

Încă măsurându-mă gânditor, guvernatorul a făcut un semn din cap către un scaun cu spătarul drept şi o măsuţă aflată dintr-o latură a încăperii.

— Şezi acolo.

S-a ridicat, a scotocit printre hârtiile de pe biroul lui şi a aşezat una în faţa mea. Vreau să văd dacă poţi face o copie bună a documentului acestuia, dacă nu te superi.

Era o scrisoare scurtă către Consiliul Regal, descriind îngrijorările guvernatorului privind recentele ameninţări la adresa acelui organism şi amânând următoarea şedinţă programată a acestuia. Am ales o pană din suportul de sticlă şlefuită de pe birou, am găsit un cuţitaş de argint alături de el, am aranjat pana pe placul meu şi m-am apucat de treabă, perfect conştientă că eram urmărită de cei doi bărbaţi.

Nu ştiam cât va rezista impostura mea – doamna guvernator putea să mă dea în vileag în orice clipă – însă deocamdată am socotit că, probabil, ca falsificatoare aveam şanse mai mari să scap, decât ca ucigaşă.

Guvernatorul a luat copia pe care o făcusem, a examinat-o şi a aşezat-o pe biroul lui, cu un mic sunet care i-a trădat mulţumirea.

— Destul de bine, a spus el. Să faci alte opt copii, iar după aceea poţi continua cu astea.

Întorcându-se spre biroul lui, a răsfoit un teanc mare de

scrisori, pe care le-a depus în faţa mea.

Cei doi bărbaţi – nu aveam idee care era funcţia lui Webb, însă îi era prieten apropiat guvernatorului – au revenit la o discuţie despre treburile curente, ignorându-mă cu totul.

Mi-am văzut de treaba mea în mod mecanic, descoperind că scrâşnetul penei, ritualul de a usca scrisul cu nisip şi scuturarea hârtiei erau liniştitoare. Copierea ocupa doar o parte foarte mică din mintea mea, restul rămânând liberă ca să-mi fac griji în legătură cu Jamie şi să mă gândesc care era calea cea mai bună de a evada.

După o vreme, puteam – şi fără îndoială, trebuia – să găsesc o scuză ca să plec să văd cum se mai simţea doamna Martin. Dacă reuşeam să fac asta neînsoţită, aş fi beneficiat de câteva momente de libertate, timp în care puteam să scap neobservată şi să mă furişez pe cea mai apropiată ieşire, însă, până în acel moment, toate uşile fuseseră păzite. Din nefericire, palatul guvernatorului era bine aprovizionat cu leacuri de bază, aşa că avea să fie greu să inventez ceva ce trebuia căutat la spiţer – şi chiar şi atunci, era puţin probabil că mi se va îngădui să merg eu până acolo.

Aşteptarea nopţii părea a fi cea mai bună soluţie; dacă reuşeam să ies din palat, măcar voi avea la dispoziţie câteva ore până să se observe dispariţia mea. Însă dacă mă încuiau din nou...

Am continuat să scriu cu asiduitate, analizând pe faţă şi pe dos diferite planuri şi chinuindu-mă să nu mi-l imaginez pe Jamie rotindu-se încet în vânt, spânzurat de un copac în cine ştie ce văgăună. Christie îşi dăduse cuvântul; m-am agăţat de asta, pentru că altă speranţă nu aveam.

Webb şi guvernatorul murmurau între ei, dar discuţia lor se purta pe un subiect de care nu aveam habar şi, în cea mai mare parte, cuvintele lor au trecut peste mine ca sunetul oceanului, fără sens şi liniştitor. După o vreme însă, Webb s-a apropiat să-mi dea instrucţiuni cum să sigilez scrisorile şi să-mi spună unde trebuiau trimise. M-am gândit să-l întreb de ce nu ajuta chiar el la rezolvarea acelei urgenţe administrative, însă i-am văzut mâinile – ambele erau deformate de artrită.

— Ai un scris foarte frumos, doamnă Fraser, a catadicsit să spună la un moment dat, apoi mi-a aruncat un zâmbet scurt şi glacial. Păcat că tu eşti falsificatoarea, nu ucigaşa.

— De ce? am întrebat, destul de mirată.

— Păi, se vede clar că eşti educată, a spus el, mirat la rândul lui de nedumerirea mea. Dacă eşti condamnată pentru crimă, poţi să ceri ajutorul clerului şi să scapi cu o biciuire publică şi cu o însemnare cu fierul roşu pe faţă. Însă falsificarea...

A clătinat din cap şi a strâns din buze.

— Asta e o crimă capitală şi nu se acordă iertare. Dacă vei fi condamnată pentru fals, mă tem că vei fi spânzurată, dnă Fraser.

Sentimentul meu de recunoştinţă faţă de Sadie Ferguson a suferit o reevaluare bruscă.

— Chiar aşa? am rostit cât de glacial am putut, deşi inima mea făcuse un salt convulsiv şi parcă încerca să mi se smulgă din piept. Ei bine, să sperăm atunci că se va face dreptate şi voi fi eliberată, da?

A scos un sunet înfundat despre care am crezut că voia să treacă drept râs.

— Desigur. Fie şi numai de dragul guvernatorului.

Ne-am reluat lucrul în tăcere. Ceasul poleit din spatele meu a bătut de amiază şi, ca şi cum ar fi fost chemat de acel sunet, un servitor despre care am crezut că era majordom a intrat să întrebe dacă guvernatorul era dispus să primească o delegaţie a cetăţenilor oraşului.

Guvernatorul a strâns puţin din buze, dar a dat resemnat din cap în semn de aprobare, iar în încăpere a pătruns un grup format din şase sau şapte bărbaţi, toţi în cele mai bune haine ale lor, dar părând clar meseriaşi, nu negustori sau avocaţi. Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei, slavă Cerului!

— Domnule, am venit să vă întrebăm care e rostul mutării tunurilor, a rostit unul dintre ei, care s-a prezentat drept George Herbert.

Lângă mine, Webb a încremenit, însă guvernatorul părea pregătit pentru o asemenea întrebare.

— Tunurile? a repetat el, cu o surprindere perfect sinceră. Trebuie reparate şasiurile. Ca de obicei, vom trage

salve de tun în onoarea zilei de naştere a reginei, la sfârşitul lunii. Aşa că tunurile au fost inspectate şi s-a descoperit că lemnul chesoanelor putrezise în unele locuri. Nu se poate trage cu asemenea tunuri, fără a se face reparaţii. Vreţi să vedeţi personal şasiurile, domnule?

În timp ce spunea acestea, s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, ca şi cum ar fi fost pregătit să-i conducă el însuşi, dar a folosit o tentă atât de ironică în exprimarea ceremonioasă, încât oamenii au roşit şi au mormăit ceva în semn de refuz.

Au urmat alte câteva schimburi de cuvinte în numele curtoaziei, apoi oamenii din delegaţie au plecat, având pe feţe expresii ceva mai puţin bănuitoare decât la intrarea în biroul guvernatorului. Webb a închis ochii şi a expirat puternic în momentul în care uşa s-a închis în urma lor.

— Să-i ia naiba! a zis guvernatorul foarte încet.

Nu cred că voise să fie auzit şi m-am prefăcut că nu auzisem, făcându-mi de lucru cu hârtiile şi ţinându-mi capul plecat.

Webb s-a ridicat şi s-a dus la fereastra care dădea spre peluză, probabil ca să se asigure că tunurile se aflau acolo unde presupunea că ar trebui să fie. Ridicându-mi puţin capul, am putut vedea dincolo de el; evident, cele şase tunuri fuseseră scoase din suporturile lor şi zăceau pe iarbă, ca nişte buşteni nevinovaţi din bronz.

Din discuţia care a urmat – presărată cu remarci dure la adresa câinilor de rebeli care avuseseră curajul să-i pună asemenea întrebări guvernatorului regal, de parcă acesta ar fi fost un lustragiu oarecare, pentru Dumnezeu! – am înţeles că, de fapt, tunurile fuseseră scoase de pe suporturi din cauza temerii reale că orăşenii le-ar putea cuceri, îndreptându-le împotriva palatului.

Auzind toate acestea, mi-am dat seama că lucrurile ajunseseră mai departe şi se mişcaseră mult mai repede decât mă aşteptasem. Eram la mijlocul lunii iulie, dar în 1775 – cu aproape un an înainte ca o versiune mai cuprinzătoare şi mai puternică a Declaraţiei de la Mecklenberg să devină declaraţia oficială de independenţă a coloniilor unite. Dar guvernatorul regal de aici se temea clar de o revoltă deschisă.

Dacă ceea ce văzuserăm în călătoria dinspre Ridge nu fusese suficient ca să mă convingă că războiul ne pândea în mod direct, ziua petrecută în biroul guvernatorului Martin alunga orice îndoială.

În cursul după-amiezii, m-am ridicat de la masa de scris – din păcate, însoţită de Webb, tot timpul atent – ca să-mi examinez pacienta şi să mă interesez dacă mai era cineva bolnav. Doamna Martin era toropită de oboseală şi într-o stare psihică proastă, plângându-se de arşiţă şi de clima nenorocită, resimţind lipsa fiicelor ei şi suferind grav de lipsa unor servicii personale, văzându-se obligată să îşi pieptene singură părul, în absenţa lui Dilman, care dispăruse. Cu toate acestea, starea ei de sănătate era bună, lucru pe care l-am putut afirma în faţa guvernatorului, care m-a întrebat despre asta după ce m-am întors.

— Ce crezi, va rezista unei călătorii? m-a întrebat el, încruntându-se puţin.

Am analizat lucrurile câteva momente, apoi am dat afirmativ din cap.

— Cred că da. Totuşi, e cam slăbită din cauza tulburărilor digestive – dar s-ar putea ca mâine să se simtă bine. Nu văd dificultăţi majore în ceea ce priveşte sarcina – spuneţi-mi, a avut probleme în cazul celorlalte sarcini?

Faţa guvernatorului s-a îmbujorat auzindu-mi vorbele, dar a clătinat din cap.

— Îţi mulţumesc, doamnă Fraser, a spus el, înclinând uşor capul. Scuză-mă, George, trebuie să mă duc să discut cu Betsy.

— Doreşte să-şi trimită soţia de aici? l-am întrebat pe Webb, după plecarea guvernatorului.

În ciuda căldurii, am simţit mici fiori de nelinişte.

— Are rude la New York şi la New Jersey. Soţia lui va fi în siguranţă acolo, alături de fete. Cele trei fiice ale ei, a explicat el, observându-mi privirea întrebătoare.

— Trei? Mi-a spus că are şase – aha.

M-am întrerupt brusc. Spusese că născuse şase copii, nu că avea şase copii în viaţă.

— Au pierdut trei băieţi mici din cauza frigurilor care bântuie aici, a zis Webb, încă privind după amicul lui, apoi a

clătinat din cap şi a oftat. N-a fost un loc fericit pentru ei.

Apoi a părut să îşi revină, după care bărbatul a dispărut în spatele măştii de birocrat glacial. Mi-a întins un alt maldăr de documente şi a ieşit din cameră, fără să se mai deranjeze să facă o plecăciune în faţa mea.

93
ÎN CARE JOC ROLUL UNEI LADY

Am luat cina singură, în camera mea; se părea că măcar bucătăreasa încă exista, deşi atmosfera de dezordine din casă era cât se poate de palpabilă. Am simţit neliniştea ajunsă aproape de panică. Şi nu teama de friguri sau de altă boală îi determinase pe servitori să plece, ci mai curând sentimentul de autoconservare, care îi face şi pe şobolani să fugă de pe o corabie pe cale să se scufunde.

De la fereastra minusculă a camerei mele, vedeam doar o părticică din oraş, care părea liniştit în crepusculul ce sporea. Aici, lumina era foarte diferită de cea de la munte – era plată, fără dimensiuni, contura casele şi ambarcaţiunile de pescuit din port cu o claritate deosebită, dar se stingea, devenind o negură care ascundea cu totul ţărmul aflat mai departe, astfel că mi se părea că privesc dincolo de perspectiva imediată, către infinitul fără trăsături.

Am alungat ideea şi am scos din buzunar cerneala şi hârtia pe care le şterpelisem mai devreme din bibliotecă. Nu aveam habar dacă şi cum voi reuşi să strecor un bilet în afara palatului, dar încă aveam ceva bani, iar dacă mi se oferea prilejul...

Le-am scris în grabă lui Fergus şi lui Marsali, spunându-le pe scurt ce se întâmplase, îndemnându-l pe Fergus să facă cercetări în Brunswick şi în Wilmington pentru a-l găsi pe Jamie.

M-am gândit că, *dacă* Jamie era în viaţă, fusese dus, probabil, la închisoarea din Wilmingon. Brunswick era o aşezare măruntă, dominată de silueta impunătoare a Fortului Johnston, însă el era o garnizoană a miliţiei; nu exista niciun motiv serios să-l fi dus pe Jamie acolo – deşi, dacă *l-ar fi dus,* fortul era comandat de un anume căpitan Collet, un emigrant elveţian care îl cunoştea pe Jamie. Măcar acolo ar fi fost în siguranţă.

Pe cine mai cunoştea? Avea multe cunoştinţe pe coastă de pe vremea Reglementării. Una dintre acestea era John Ashe; mărşăluiseră alături la Alamance, iar compania lui Ashe îşi stabilise tabăra lângă a noastră în fiecare noapte; îl

primiserăm la focul nostru de tabără de multe ori. Iar Ashe era din Wilmington.

Tocmai încheiasem de scris mica rugăminte către John Ashe, când am auzit zvon de paşi pe hol, apropiindu-se de camera în care mă aflam. Am împăturit nota în grabă, fără să mă mai intereseze că se păta, şi am vârât-o împreună cu celălalt bilet într-un buzunar. N-am avut timp să fac altceva cu cerneala şi hârtia furate decât să le împing sub pat.

Bineînţeles, era Webb, obişnuitul meu temnicer. Evident, acum eram considerată femeia bună la toate; am fost escortată până în camera doamnei Martin şi mi s-a cerut să îi împachetez lucrurile.

M-aş fi aşteptat ca ea să fie nemulţumită sau isterică, dar, în realitate, nu numai că era complet îmbrăcată, dar, palidă şi calmă, îndruma şi chiar participa la pregătirile de plecare, lăsând impresia unei minţi limpezi şi ordonate.

Stăpânirea ei de sine se explica prin prezenţa guvernatorului care, tras la faţă şi îngrijorat, a sosit în toiul operaţiunilor de împachetare. Ea s-a apropiat imediat de el şi, afectuoasă, a pus mâinile pe umerii lui.

— Sărmanul meu Jo, a spus ea încet. Ai mâncat de seară?

— Nu. N-are importanţă. O să gust ceva mai târziu.

A sărutat-o delicat pe frunte, iar privirea lui îngrijorată s-a mai luminat când a privit-o.

— Te simţi bine, Betsy? Eşti sigură?

Mi-am dat seama că era irlandez sau cel puţin anglo-irlandez; nu avea pic de accent, însă, când nu se controla, în glas îi apărea o anumită inflexiune care îi trăda originea.

— Mi-am revenit complet, l-a asigurat ea, i-a luat mâna şi a apăsat-o pe pântecul ei. Simţi cum loveşte?

El i-a răspuns la zâmbet, i-a ridicat mâna la buze şi a sărutat-o.

— O să-mi lipseşti, dragul meu, a rostit ea încet. O să ai grijă de tine?

El a clipit rapid şi, înghiţindu-şi nodul din gât, a coborât ochii.

— Desigur, a răspuns cu glas răguşit. Draga mea Betsy... Ştii că nu aş suporta să mă despart de tine, doar că...

— Ştiu. De aceea mă tem atât de mult pentru tine. Eu...

A ridicat privirea şi şi-a dat brusc seama că eram încă

acolo.

— Doamnă Fraser, a spus ea pe un ton diferit. Du-te la bucătărie, te rog, şi pregăteşte o tavă cu mâncare pentru guvernator. Poţi s-o duci în bibliotecă.

Am făcut o plecăciune şi am plecat. Asta să fie şansa pe care o aşteptam?

Holurile şi casa scării erau pustii, luminate doar de flăcările pâlpâitoare din sfeşnicele de cositor – după miros, mi-am dat seama că foloseau untură de peşte. Bucătăria cu pereţi din cărămidă se afla la subsol, desigur, iar tăcerea nefirească dintr-un loc unde, de obicei, era agitaţie ca într-un stup făcea ca scara neluminată care ducea într-acolo să pară o cale spre temniţă.

În bucătărie nu era nicio lumină, cu excepţia celei radiate de vatră, unde lemnele ardeau mocnit – dar *ardeau,* iar trei slujnice stăteau aproape de ea, în ciuda arşiţei. Când mi-am auzit paşii, s-au întors spre mine, surprinse, nişte siluete fără chipuri. Cum aburul se ridica din cazanul aflat în spatele lor, preţ de un moment am avut iluzia că stăteam faţă în faţă cu cele trei vrăjitoare din *Macbeth,* adunate să facă profeţii groaznice.

— Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare, am zis pe un ton plăcut, deşi inima a început să-mi bată mai repede când m-am apropiat de ele. Foc şi clocot în căldare[46]!

— Zoru-i mare, adevărat, a spus moale o femeie şi a râs.

Ajungând mai aproape, mi-am dat seama de ce păreau lipsite de chip în semiîntuneric; toate erau negrese, probabil sclave, şi astfel nu aveau posibilitatea să fugă din casă.

De asemenea, nu puteau nici să ducă mesajul meu. Cu toate astea, nu strica să mă arăt prietenoasă, aşa că le-am zâmbit.

Mi-au răspuns timide la zâmbet şi s-au uitat curioase la mine. Nu le mai văzusem până atunci – şi nici ele pe mine, însă m-a gândit că la „subsol” probabil se ştia cine sunt.

— Guvernatorul îşi trimite doamna de aici? m-a întrebat cea care râsese, ducându-se să ia o tavă de pe un raft ca

---

46 W. Shakespeare, *Macbeth,* Actul IV, Scena 1, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

răspuns la solicitarea mea de a pregăti ceva uşor.

— Da, am răspuns eu.

Mi-am dat seama de valoarea bârfelor ca monedă de schimb şi le-am povestit tot ce se putea în mod decent, în timp ce ele s-au mişcat cu hărnicie, negre ca nişte umbre şi, cu mâini pricepute, au feliat, au uns şi au aranjat totul pe tavă.

Molly, bucătăreasa, a clătinat din cap, iar în lumina focului, boneta ei albă s-a legănat ca un nor la apusul soarelui.

— Vremuri grele, vremuri grele, a rostit ea, plescăind din limbă, iar celelalte au murmurat aprobator.

Din atitudinea lor, am dedus că ţineau la guvernator, însă, ca sclave, soarta lor era oricum ineluctabil legată de a lui.

În timp ce flecăream, mi-am dat seama că, deşi nu puteau fugi din casă, ele o puteau părăsi când şi când; cineva trebuia să facă aprovizionarea şi se părea că altcineva nu mai rămăsese. De fapt, teoria mea s-a şi adeverit, pentru că Sukie, cea care râsese, pleca dimineaţa să cumpere peşte şi legume proaspete. După ce am abordat-o cu tact, a acceptat să predea biletele mele, contra unei mici sume de bani, la atelierul tipografic – a spus că ştia unde este, un loc cu multe cărţi în vitrină.

A vârât biletele şi banii în sân, apoi mi-a aruncat o privire complice şi mi-a făcut cu ochiul. Dumnezeu ştie ce şi-a închipuit, dar i-am făcut şi eu cu ochiul, apoi, ridicând tava încărcată, am urcat din nou în tărâmul luminos, mirosind a peşte.

L-am găsit pe guvernator în bibliotecă, unde ardea documente. Cu un aer absent, a făcut un semn către tava pe care am aşezat-o pe biroul lui, dar nu s-a atins de ea. Nu eram sigură ce să fac şi, după ce am rămas stângace în picioare un moment, m-am aşezat la locul meu obişnuit.

Guvernatorul a aruncat un ultim teanc de documente în foc, apoi a stat şi le-a privit cu un aer sumbru cum se înnegresc şi se contorsionează. Odată cu apusul soarelui, în încăpere s-a mai răcorit puţin, însă ferestrele au rămas închise, desigur, iar firicele de umezeală provenită din condens se scurgeau pe ochiurile de geam ornamentale.

Ştergându-mi umezeala de pe obraji şi nas, m-am ridicat şi am deschis larg fereastra cea mai apropiată de mine, am inspirat adânc aerul serii, încă lipicios şi cald, dar proaspăt şi dulceag de la caprifoiul şi trandafirii din grădină, la care se adăuga umezeala ce venea dinspre ţărmul îndepărtat.

Venea şi miros de fum; afară ardeau focuri. Soldaţii care păzeau palatul aprinseseră focuri de veghe, răspândite uniform în jurul proprietăţii. În fine, asta ajuta împotriva ţânţarilor, iar noi nu aveam să fim luaţi total prin surprindere, dacă se declanşa un atac.

Guvernatorul a venit în spatele meu. M-am aşteptat să-mi ceară să închid fereastra, însă s-a mulţumit să rămână pe loc şi să privească dincolo de peluze şi de aleea lungă, presărată cu pietriş. Luna se ridicase, iar tunurile date jos de pe afeturi abia se vedeau, zăcând în umbre ca nişte morţi aliniaţi.

După o clipă, guvernatorul s-a întors la birou, m-a chemat şi mi-a înmânat un teanc de documente din corespondenţa oficială pentru a le copia şi altul pentru a le sorta şi a le îndosaria. A lăsat fereastra deschisă; am socotit că voia să audă dacă se întâmpla ceva.

M-am întrebat unde era omniprezentul Webb. În palat nu se auzea nici un alt zgomot. Probabil că doamna Martin terminase de împachetat singură şi se dusese la culcare.

O vreme, mi-am continuat activitatea, marcată de bătăile ceasului. Guvernatorul se ridica din când în când ca să arunce în foc teancuri de documente, luând copiile făcute de mine şi băgându-le în dosare mari din piele, pe care le-a legat cu şnururi, după care le-a stivuit pe birou. Îşi scosese peruca. Avea părul castaniu, scurt, dar ondulat – semăna cu al meu după ce suferisem de febră. Uneori se oprea, întorcea capul şi trăgea cu urechea.

Înfruntasem mulţimi de oameni, astfel că ştiam ce anume asculta. În acele momente, nu îmi dădeam seama ce speranţe aveam sau de ce anume mă temeam. Aşa că am continuat să scriu, binecuvântând activitatea pentru că îmi distrăgea atenţia de la orice, deşi în mâna dreaptă simţeam crampe cumplite şi trebuia să mă opresc o dată la câteva secunde ca să mi-o masez.

Guvernatorul scria ceva; în ciuda pernei, s-a foit pe scaun

şi a făcut o grimasă de durere. Doamna Martin îmi spusese că suferea de o fistulă anală. Mă îndoiam foarte mult că m-ar lăsa să-l tratez.

S-a sprijinit pe o fesă, apoi şi-a trecut mâna peste faţă. Era târziu şi sigur obosise, dar nici nu se simţea bine. Şi eu eram obosită şi îmi înăbuşeam căscatul, ceea ce ameninţa să-mi disloce falca de jos şi-mi făcea ochii să lăcrimeze. Cu toate astea, el a continuat să lucreze, aruncând mereu priviri spre uşă. Pe cine aştepta?

Fereastra din spatele meu rămăsese deschisă, iar aerul, cald ca sângele, mă mângâia, mişcându-se suficient ca să îmi sufle şuviţele de păr de pe gât şi să agite flacăra lumânării. Aceasta a pâlpâit, s-a aplecat într-o parte, gata să se stingă, aşa că guvernatorul s-a întins rapid, pentru a o proteja cu mâna făcută căuş.

Adierea s-a stins, iar aerul a redevenit neclintit şi tăcut, cu excepţia greierilor de afară. Guvernatorul părea să-şi fi îndreptat atenţia asupra hârtiei din faţa lui, însă, pe neaşteptate, a întors capul, de parcă ar fi văzut ceva ţâşnind prin uşa deschisă.

S-a uitat o clipă spre ea, apoi s-a frecat la ochi şi a încercat să-şi îndrepte din nou atenţia asupra hârtiei. Însă nu a reuşit. A privit iar spre uşa deschisă – nu m-am putut abţine şi m-am uitat şi eu într-acolo, după care am clipit iute de câteva ori şi am revenit la ceea ce scriam.

— Doamnă Fraser, ai văzut pe... pe cineva? m-a întrebat el.

— Nu, domnule, am răspuns, înăbuşindu-mi un căscat.

— Aha.

Părând oarecum dezamăgit, a ridicat pana, dar nu a scris nimic, ci doar a ţinut-o între degete, ca şi cum ar fi uitat de ea.

— Excelenţa Voastră, aşteptaţi pe cineva? l-am întrebat pe un ton politicos, iar el a ridicat capul brusc, surprins că mă adresasem lui atât de direct.

— A, nu. Asta e...

Vocea i s-a stins când s-a uitat la uşa care dădea către spatele casei.

— Fiul meu, a spus el. Scumpul nostru Sam. A... a murit aici, înţelegi, la sfârşitul verii trecute. Nu avea decât opt

ani. Câteodată... câteodată mi se pare că îl văd.

Dintr-un impuls, am vrut să-i ating mâna, însă faptul că îşi ţinea buzele strânse m-a făcut să mă opresc.

— Îmi pare rău, am spus eu încet.

Nu a scos nicio vorbă, dar a dat scurt din cap în semn de confirmare, fără să ridice ochii. A strâns şi mai mult din buze şi a continuat să scrie, lucru pe care l-am făcut şi eu.

Ceva mai târziu, ceasul a bătut o dată, apoi încă o dată. Suna slab şi plăcut, iar guvernatorul, cu o privire visătoare, s-a oprit să-l asculte.

— Ce târziu e, a spus el în timp ce ultima bătaie se stingea. Te-am ţinut intolerabil de târziu, doamnă Fraser. Iartă-mă.

Mi-a făcut semn să las hârtiile la care lucram. M-am ridicat, înţepenită după atâta stat pe scaun.

Mi-am scuturat fusta ca să mi-o aranjez şi m-am întors să plec, dar mi-am dat seama că el nu făcuse niciun gest să pună deoparte cerneala şi pana.

— Ar trebui să vă culcaţi şi dumneavoastră, să ştiţi, am zis, răsucindu-mă şi oprindu-mă o clipă în uşă.

În palat era linişte. Până şi greierii încetaseră să ţârâie şi doar sforăitul slab al unui soldat adormit pe hol tulbura tăcerea.

— Da, a spus el, şi mi-a aruncat un zâmbet firav, obosit. Curând.

Şi-a mutat greutatea de pe o fesă pe alta, a ridicat pana, apoi şi-a aplecat capul din nou peste hârtii.

*

În următoarea dimineaţă nu m-a trezit nimeni, iar soarele era destul de sus pe cer când am deschis ochii. Ascultând şi constatând că era o linişte deplină, m-am temut un moment că toată lumea fugise în timpul nopţii, lăsându-mă încuiată acolo ca să mor de foame. M-am ridicat iute din pat şi am privit afară. Ca de obicei, soldaţii în tunici roşii continuau să patruleze pe domeniu. Am văzut mici grupuri de cetăţeni în afara perimetrului, cei mai mulţi mergând câte doi-trei şi oprindu-se când şi când ca să privească spre palat.

Apoi am auzit tropăituri slabe şi zgomote casnice la subsol şi m-am simţit uşurată; nu eram cu totul abandonată. Cu toate astea, eram extrem de înfometată când majordomul a venit să-mi descuie uşa.

M-a dus în dormitorul doamnei Martin, dar, spre surprinderea mea, acesta era pustiu. M-a lăsat acolo, iar după câteva momente, a intrat Merilee, una dintre sclavele de la bucătărie, părând neliniştită că ajunsese în acea parte necunoscută a casei.

— Ce se petrece? am întrebat-o. Ştii cumva unde e doamna Martin?

— Mda, *asta* ştiu, a răspuns ea, pe un ton şovăielnic, ce arăta că era *singurul* lucru pe care îl ştia cu siguranţă. A plecat chiar înainte de zori. Acel domn Webb a dus-o de aici în secret, într-o căruţă, cu toate lăzile ei.

Am dat din cap, năucită de veste. Era de înţeles că trebuia să plece în mod discret; mi-am imaginat că guvernatorul nu dorea să lase impresia că se simte ameninţat, de teamă să nu provoace tocmai reacţia violentă pe care o anticipa.

— Dar, dacă doamna Martin a plecat, eu ce mai caut aici? am întrebat. Tu *de ce* mai eşti aici?

— Ştiu şi asta, a spus Merilee, căpătând încredere. Tre' să vă ajut să vă-mbrăcaţi.

— Dar n-am nevoie de... am început eu, apoi am văzut hainele întinse pe pat: una dintre rochiile de zi ale doamnei Martin, din bumbac, cu un imprimeu floral frumos, croită după noua modă numită „poloneză", plus jupoane voluminoase, ciorapi din mătase şi o pălărie mare, ca să acopere faţa.

Evident, trebuia să trec drept soţia guvernatorului. Nu avea niciun rost să protestez. Îi auzeam pe guvernator şi pe majordom discutând pe hol şi, la urma urmelor, era cu atât mai bine dacă mă scoteau din palat.

Eram doar cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât doamna Martin, iar faptul că nu eram gravidă făcea rochia să atârne ceva mai jos. Nu aveam nicio şansă să port pantofi de-ai ei, însă nici ai mei nu erau cu totul de dispreţuit, în ciuda tuturor aventurilor mele de când plecasem de acasă. Merilee i-a curăţat şi i-a uns cu puţină

grăsime, pentru ca pielea să lucească; măcar nu arătau prea grosolani ca să atragă imediat atenţia cuiva.

Cu pălăria cu boruri largi lăsată mult pe faţă şi cu părul împletit şi prins ferm sub boneta de dedesubtul ei, probabil că arătam aproximativ ca doamna Martin, cel puţin pentru cei care nu o cunoşteau bine. Guvernatorul s-a încruntat când m-a văzut şi mi-a dat roată încet, trăgând ici şi colo de rochie ca s-o aranjeze mai bine, după care a făcut o plecăciune şi mi-a oferit braţul.

— Slujitorul vostru, doamnă, a spus el cu glas politicos.

Apoi, mergând uşor aplecată ca să îmi ascund statura, am ieşit împreună pe uşa din faţă şi am descoperit trăsura guvernatorului aşteptând pe alee.

94
O FUGĂ PRECIPITATĂ

Jamie Fraser a remarcat numărul şi calitatea cărţilor din vitrina atelierului tipografic – *F. Fraser, proprietar* – şi şi-a îngăduit o clipă să se simtă mândru de Fergus; deşi mic, atelierul părea să prospere. Cu toate acestea, timpul îl presa, aşa că a deschis uşa fără să citească titlurile cărţilor.

Un clopoţel aflat la intrare a scos un clinchet când Jamie a păşit înăuntru, iar Germain a sărit dinapoia unei tejghele ca o marionetă mânjită de cerneală, scoţând un chiuit de bucurie când şi-a văzut bunicul şi pe unchiul Ian.

— *Grandpere, grandpere,* a strigat el, apoi s-a azvârlit pe sub clapa de la tejghea şi l-a prins pe Jamie de coapse cu o expresie de extaz.

Se mai înălţase; creştetul capului îi ajungea acum până la coastele bunicului. Jamie i-a ciufulit părul blond cu delicateţe, după care l-a îndepărtat puţin şi i-a spus să-l cheme pe tatăl lui.

Dar nu era nevoie; stârnită de ţipetele lui Germain, întreaga familie a apărut rapid din locuinţa aflată în spatele atelierului, toţi membrii ei exclamând, strigând şi chiuind, purtându-se ca o haită de lupi, după cum le-a zis Ian, ducându-l îmbujorat pe Henri-Christian pe umeri, care se agăţase de părul lui.

— Ce s-a întâmplat, milord? Ce cauţi aici?

Fergus l-a scos cu uşurinţă pe Jamie dintre copii şi l-a tras deoparte, într-un colţ unde erau păstrate cele mai scumpe cărţi, dar şi cele care nu erau potrivite pentru a fi arătate publicului larg.

Judecând după expresia de pe faţa lui Fergus, Jamie şi-a dat seama că dinspre munţi îi parveniseră unele veşti; deşi se arătase surprins să-l vadă, Fergus nu rămăsese stană de piatră, iar dincolo de plăcerea de a-l revedea, se ascundea îngrijorarea. Jamie i-a explicat situaţia cât de repede a putut, bâlbâindu-se când şi când din grabă şi de oboseală. Unul dintre cai se prăbuşise cam la şaizeci şi cinci de kilometri de oraş şi, cum nu reuşiseră să găsească altul, merseseră pe jos două nopţi şi o zi, călărind pe rând, unul

stând în şa, iar celălalt alergând alături, ţinându-se de harnaşament.

Fergus a ascultat cu atenţie, ştergându-se la gură cu batista prinsă la guler; cei doi sosiseră la ora cinei.

— Şeriful... trebuie să fie domnul Tolliver, a spus el. Îl ştiu. Vrei să...?

Jamie l-a întrerupt cu un gest.

— Ne-am dus acolo de la bun început, a explicat el.

Descoperiseră că şeriful era plecat, iar în casă nu se afla decât o femeie foarte beată, cu faţa ca a unei păsări nefericite, prăbuşită şi sforăind pe o banchetă, ţinând un copil negru strâns în braţe.

Jamie luase copilul şi i-l dăduse lui Ian, spunându-i grav să aibă grijă de el până o trezea suficient pe femeie ca să poată sta de vorbă cu ea. Apoi o dusese târâş până în curte şi turnase câteva găleţi de apă peste ea, până când aceasta începuse să clipească şi să gâfâie, după care o adusese împleticindu-se înapoi în casă şi o obligase să bea apă turnată peste zaţul de cafea din cicoare pe care îl găsise într-un vas. Ea vărsase abundent şi dezgustător, dar îşi recăpătase darul vorbirii într-o oarecare măsură.

— La început, ne-a spus doar că toate femeile deţinute acolo dispăruseră – fugiseră sau fuseseră spânzurate.

Jamie n-a menţionat că ultimele vorbe ale femeii îl săgetaseră în inimă. O zgâlţâise, cerând amănunte şi, în cele din urmă, după ce mai turnase apă peste ea şi îi mai dăduse cafea proastă, le obţinuse.

— Alaltăieri a venit un bărbat şi a luat-o. Atât ştia – ori îşi amintea. Am pus-o să mi-l descrie după puterile ei – nu fusese nici Brown, nici Gerald Forbes.

— Înţeleg.

Fergus a aruncat o privire peste umăr; membrii familiei lui se strânseseră în jurul lui Ian, sâcâindu-l şi mângâindu-l. Însă Marsali, pe faţa căreia se citea îngrijorarea, se uita spre cei doi, dând semne vădite că voia să participe la discuţie, dar era ţinută în loc de Joan, care i se agăţase de fustă.

— Cine o fi luat-o?

— Joanie, *a chuisle,* dă-i drumul mamei. Ai grijă puţin de Félicité, bine?

— Dar, mamă...

— Nu *acum.* Ai răbdare o clipă, bine?

— Nu ştiu, a spus Jamie şi a simţit gust de fiere în gât, de frustrare şi deznădejde.

Un gând oribil, venit pe neaşteptate, l-a făcut să se cutremure.

— Dumnezeule, crezi că ar putea fi Stephen Bonnet?

Din descrierea confuză a femeii nu rezultase că ar fi fost piratul, însă ea nu fusese deloc sigură. Oare Forbes aflase de evadarea lui Jamie şi hotărâse să inverseze rolurile în drama pe care o ticluise şi să o deporteze pe Claire în Anglia, pentru ca apoi să-i pună în cârcă lui Jamie moartea Malvei Christie?

A constatat că îi venea greu să respire. Trebuia să facă eforturi ca să tragă aer în piept. Dacă Forbes i-o dăduse pe Claire lui Bonnet, o să-l spintece şi-o să-i smulgă măruntaiele, după care o să-l spânzure cu ele. Şi acelaşi lucru va face şi cu irlandezul, după ce va pune mâna pe el.

— Papi, papiii...

Glasul cântat al lui Joan a pătruns prin norul roşu care îi copleşea gândurile.

— Ce e, *chérie?*

Fergus a ridicat-o cu uşurinţa născută din practică îndelungată, ţinând-o pe braţul stâng, ca să aibă mâna dreaptă liberă.

Joan l-a cuprins cu braţele de gât şi i-a spus ceva la ureche.

— A, da? a zis Fergus, cu gândul în altă parte. *Très bien.* Unde-ai pus-o, *chérie?*

— Lângă desenele cu doamnele obraznice.

Fata a arătat spre raftul de sus, pe care se aflau câteva volume legate în piele, dar fără titlu pe cotor. Aruncând o privire în direcţia indicată de Joan, Jamie a văzut un colţ de hârtie ieşind dintre două cărţi.

Fergus a plescăit din limbă în semn de disperare şi a lovit-o uşor peste fund cu palma.

— Doar ştii că n-ai voie să te sui acolo!

Jamie a întins mâna şi a scos hârtia. Apoi a simţit că i se scurge tot sângele din cap, când a văzut scrisul cunoscut.

— Ce e?

Alarmat de înfăţişarea lui Jamie, Fergus a lăsat-o jos pe Joanie.

— Şezi, milord! *Chérie,* adu sticluţa cu săruri.

Rămas fără grai, Jamie a făcut un semn cu mâna, încercând să arate că nu păţise nimic, şi într-un târziu şi-a recăpătat glasul.

— E la palatul guvernatorului, a spus el. Slavă Domnului, e în siguranţă!

Văzând un scaun împins sub raft, l-a tras şi s-a aşezat, simţind extenuarea pulsând prin muşchii coapselor şi ai pulpelor care îi tremurau şi a ignorat avalanşa de întrebări şi de explicaţii, despre cum găsise Joanie biletul strecurat pe sub uşă – în acest fel erau trimise ştiri anonime la ziar, iar copiii ştiau că trebuie să aducă la cunoştinţa tatălui lor asemenea mesaje...

Fergus a citit biletul, cu expresia pe care o avea întotdeauna când analiza ceva dificil şi valoros.

— Ei, asta e bine, a conchis el. Mergem s-o luăm de acolo. Dar cred că mai întâi ar trebui să mănânci ceva, milord.

Jamie voia să refuze, să spună că nu trebuia pierdut niciun moment, că nu putea mânca nimic; îşi simţea stomacul strâns şi dureros.

Însă Marsali şi-a zorit fetele spre bucătărie, spunându-le să aducă pâine şi cafea, iar Ian a urmat-o ducându-l încă în spinare pe Henri-Christian, care îl ţinea iubitor de urechi; în spatele lui, Germain sporovăia vesel. Ian s-a gândit că, dacă avea să se ajungă la o luptă, nu poseda nicio armă. Apoi mirosul ouălor care se prăjeau sfârâind în unt i-a ajuns la nări şi l-a atras ca un magnet în bucătărie.

În timpul mesei luate în grabă, s-au propus şi s-au respins o serie de planuri. Într-un târziu, Jamie a acceptat cu reticenţă sugestia lui Fergus ca el sau Ian să se ducă la palat şi să ceară s-o vadă pe Claire, susţinând că îi sunt rude şi doresc să se asigure că ea este bine.

— La urma urmelor, nu există niciun motiv să se nege prezenţa ei la palat, a spus Fergus, ridicând din umeri. Dacă o vedem, cu atât mai bine; dar chiar dacă nu, vom şti dacă mai e acolo şi poate în ce parte a palatului se află.

Se vădea că Fergus ţinea să îndeplinească el misiunea,

dar a cedat când Ian i-a spus că era o persoană cunoscută în New Bem şi s-ar putea naşte bănuiala că doar vâna un scandal ca să-l publice în ziar.

— Mă doare să spun asta, milord, a zis Fergus pe un ton de scuză, dar lumea are cunoştinţă despre chestiune – despre crima aceea. Există ziare de scandal... cu obişnuitele lor prostii. *L'Oignon* a fost obligat să tipărească ceva despre asta, desigur, ca să nu ne pierdem cititorii, dar am făcut-o în modul cel mai reţinut posibil, menţionând doar întâmplările clare.

A strâns o clipă din buze, ca ilustrare a caracterului rezervat al articolului, iar Jamie a zâmbit discret.

— Da, înţeleg, a spus el.

Şi-a împins scaunul înapoi şi a fost încântat să simtă că îşi recăpătase tăria în braţe şi în picioare, învigorat de mâncare, de cafea şi de faptul liniştitor că ştia unde se află Claire.

— Ei bine, Ian, piaptănă-te puţin. Doar nu vrei ca guvernatorul să te ia drept sălbatic.

*

În ciuda pericolului de a fi recunoscut, Jamie a insistat să-l însoţească pe Ian. Nepotul l-a privit printre gene.

— Sper că nu vrei să faci ceva necugetat, unchiule.

— Când am făcut ultima oară ceva necugetat?

Ian l-a măsurat din ochi, a ridicat mâna şi a început să numere pe degete.

— Ei, să mă gândesc... Simms, tipograful? Trecerea lui Forbes prin smoală şi pene? Roger Mac mi-a povestit ce-ai făcut la Mecklenberg. Şi apoi a fost şi...

— Tu i-ai fi lăsat pe oamenii aceia să-l ucidă pe micuţul Fogarty? l-a întrebat Jamie. Şi dacă tot ai adus vorba despre nesăbuiţi, cine s-a ales cu fundul găurit pentru că s-a bălăcit în păcat cu...

— Vreau să sugerez că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să intri în palatul guvernatorului ca să încerci s-o iei cu forţa. Aştepţi cu pălăria trasă pe ochi până mă întorc şi după aceea vom vedea ce facem, bine?

Jamie şi-a tras în jos borul pălăriei, una moale şi uzată,

din fetru, amintind de cea pe care ar purta-o un crescător de porci, sub care îşi ascunsese părul.

— Ce te face să crezi că nu voi aştepta? a întrebat el, atât din curiozitate, cât şi de dragul disputei.

— Expresia de pe faţa ta, i-a răspuns Ian scurt. O vreau înapoi la fel de mult ca tine, unchiule Jamie – ei, în fine, s-a corectat el cu un zâmbet ironic, poate *nu chiar* la fel de mult – dar o vreau înapoi. Ai răbdare, a adăugat el şi l-a împuns pe Jamie cu un deget în piept.

Lăsându-l sub un ulm pălit de arşiţă, Ian a pornit hotărât spre porţile palatului.

Jamie a respirat adânc de câteva ori, străduindu-se să întreţină supărarea pe Ian drept antidot împotriva îngrijorării care îi strângea pieptul ca un şarpe. Însă, fiind artificială, supărarea s-a evaporat ca aburul dintr-un ceainic, lăsând doar anxietatea să-l chinuie.

Ian ajunsese la poartă şi parlamenta cu santinela care îşi ţinea muscheta pregătită de tragere. Jamie l-a văzut pe soldat clătinând îndărătnic din cap.

Era absurd, s-a gândit Jamie. Avea nevoie de Claire în mod fizic, simţea ceva din nesaţul unui marinar care a petrecut multe săptămâni pe mare. Avusese aceeaşi nevoie de multe ori, în anii în care fuseseră departe unul de celălalt. Dar de ce acum? Claire era în siguranţă, ştia unde se află – să fi fost vorba doar de extenuarea din ultimele săptămâni şi zile ori probabil de slăbiciunea adusă cu viclenie de vârsta care îi dădea dureri de oase, parcă ea îi fusese smulsă din trup, aşa cum Dumnezeu o făcuse pe Eva din coasta lui Adam?

Ian argumenta, făcând gesturi convingătoare către soldat. Zgomotul roţilor pe pietriş i-a atras atenţia lui Jamie; pe alee venea o trăsură, trasă de doi cai murgi foarte frumoşi, un vehicul mic şi deschis în care era două persoane şi vizitiul.

Soldatul l-a împins pe Ian înapoi cu ţeava muschetei, făcându-i semn să se tragă deoparte, în timp ce el şi un camarad au deschis porţile. Trăsura a continuat să înainteze, a ieşit în stradă şi a trecut prin dreptul lui Jamie.

Nu-l văzuse niciodată pe Josiah Martin, dar a socotit că gentilomul impozant şi plinuţ trebuia să fie el. A surprins în

treacăt imaginea femeii de lângă el şi inima i s-a strâns ca un pumn. Fără să mai stea nicio clipă pe gânduri, a luat-o la fugă din răsputeri după trăsură.

În tinereţe putea depăşi în alergare un atelaj tras de doi cai. Chiar şi aşa, a ajuns la vreun metru de trăsură, a vrut să strige, dar nu mai avea suflu, nici nu mai vedea limpede. Apoi a nimerit cu un picior într-o piatră din pavaj ieşită în afară şi a căzut cât era de lung.

A rămas întins, năucit şi aproape fără suflu, vederea i s-a întunecat, iar plămânii parcă i-au luat foc, auzind doar tropotul cailor şi zgomotele roţilor trăsurii, după care s-a simţit prins de braţ şi tras de o mână puternică.

— Trebuia să trecem neobservaţi, a murmurat Ian, vârându-şi umărul sub braţul lui Jamie. Ţi-a căzut pălăria, ai băgat de seamă *asta*? Nu, sigur că nu. Şi nici n-ai observat că toţi oamenii de pe stradă s-au holbat la tine, nătâng fără minte! Doamne, eşti greu ca un taur de trei ani!

— Ian, a spus Jamie şi s-a oprit să tragă o gură de aer.

— Ce mai e?

— Vorbeşti ca maică-ta. Încetează!

A mai inspirat o dată.

— Şi dă-mi drumul, pot să merg şi singur.

Ian a pufnit, semănând şi mai mult cu Jenny, dar s-a oprit şi i-a dat drumul. Jamie şi-a recuperat pălăria de jos şi a pornit şchiopătând spre atelierul tipografic, iar Ian l-a urmat într-o tăcere încrâncenată pe străzile pe care oamenii îi priveau.

*

După ce am ieşit din palat, am mers demn pe străzile din New Bem, stârnind doar un interes minor din partea cetăţenilor. Unii ne-au făcut semne amicale cu mâna, unii au strigat cuvinte oarecum ostile, dar cei mai mulţi sau mulţumit să ne privească. Ajunşi la marginea oraşului, vizitiul a mânat caii pe drumul principal şi am mers legănându-ne destul de plăcut, îndreptându-ne, după câte se părea, spre un loc de picnic în zona rurală, iluzie susţinută de coşul mare pentru mâncare prins în partea din spate a trăsurii.

După ce am trecut de aglomeraţia de care grele, vite, oi şi alte vehicule cu mărfuri, vizitiul a pocnit din bici şi am pornit în mare goană.

— Unde mergem? am strigat, ca să fiu auzită în hărmălaia provocată de tropotul cailor, ţinându-mi în acelaşi timp pălăria să nu mi-o ia vântul.

Socotisem că nu era vorba decât de o diversiune, pentru ca nimeni să nu bage de seamă plecarea în secret a doamnei Martin până la ieşirea ei în siguranţă din colonie. Era însă clar că noi *nu* mergeam la un picnic.

— La Brunswick! a strigat guvernatorul spre mine.

— *Unde?*

— La Brunswick, a repetat el.

Era înnegurat şi a devenit sumbru când a aruncat o ultimă privire spre New Bem.

— Să-i ia naiba! a rostit el, eram sigură că doar pentru sine.

Apoi s-a răsucit şi, aşezându-se mai bine pe banchetă, s-a aplecat puţin în faţă, ca şi cum astfel ar fi făcut trăsura să se deplaseze mai repede, şi n-a mai scos niciun cuvânt.

95
CRUIZER

În fiecare dimineaţă, mă trezeam înainte de zori. Epuizată de îngrijorare şi de orele târzii până la care lucra guvernatorul, dormeam ca moartă, în ciuda tuturor duduiturilor, zăngănelilor şi dangătelor de clopot trase de oamenii de cart, a strigătelor ce răzbăteau dinspre navele din apropiere, a focurilor ocazionale de muschetă de pe ţărm, a scheunatului vântului bătând dinspre larg, atunci când trecea prin velatură. Însă în acel moment dinaintea răsăritului, tăcerea mă trezea.

Astăzi? Era singurul gând din mintea mea şi părea că pluteam fără corp, preţ de o clipă, puţin deasupra saltelei de paie de sub teugă. Apoi răsuflam puternic, îmi auzeam inima bătând şi simţeam legănarea lentă a punţii de sub mine. Îmi întorceam faţa spre ţărm, veghind, în vreme ce lumina începea să atingă valurile şi pornea spre uscat. Întâi merseserăm spre Fort Johnston, dar rămăseserăm acolo doar cât guvernatorul se întâlnise cu loialiştii locali, care îi confirmaseră că situaţia era nesigură, după care se retrăseseră.

Ne aflam pe *Cruizer,* goeleta Maiestăţii Sale, de aproape o săptămână, ancorată acum la Brunswick. Deoarece, în afara infanteriştilor de la bordul navei, nu avea la dispoziţie alţi soldaţi, guvernatorul Martin nu putea recăpăta controlul asupra coloniei sale şi era silit să scrie scrisori frenetice, încercând să menţină o aparenţă de guvern în exil.

Cum nu era nimeni altcineva către să îndeplinească acea funcţie, am rămas în rolul meu de secretară *ad-hoc,* căci fusesem promovată de la simplul grad de copist şi scriam după dictare unele scrisori, când Martin era prea obosit ca să le scrie el însuşi. Şi, fiind ruptă de uscat şi neavând alte informaţii, îmi petreceam fiecare moment liber urmărind ţărmul.

Astăzi, din întunericul care se îndesea, a venit o barcă.

Un om de veghe a somat-o şi i s-a răspuns printr-un „hei” pe un ton atât de agitat, încât m-am ridicat brusc în capul oaselor, căutându-mi corsetul.

Azi veniseră veşti, cu siguranţă.

Mesagerul era deja în cabina guvernatorului, iar unul dintre marinari mi-a blocat calea – dar uşa era deschisă, iar vocea nou-venitului se auzea clar.

— Ashe a făcut-o, domnule, atacă fortul!

— Dumnezeu să-l pedepsească, trădător ce e!

Am auzit zgomot de paşi, iar marinarul s-a retras grăbit din drum, exact la vreme ca să evite ciocnirea cu guvernatorul, care a apărut brusc din cabină, încă îmbrăcat în cămaşa de noapte foarte largă şi fără perucă. S-a prins cu mâinile de balustrada scării şi a urcat ca o maimuţă, ceea ce mi-a oferit o imagine nedorită a feselor lui grase, dezgolite. Marinarul mi-a surprins privirea şi şi-a ferit imediat ochii.

— Ce faceţi? îi vedeţi?

— Încă nu.

Mesagerul, un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat ca un fermier, îl urmase pe guvernator în susul scării; vocile lor se auzeau de lângă copastie.

— Ieri, colonelul Ashe a dat ordin tuturor navelor din portul Wilmington să îmbarce soldaţii şi să îi ducă la Brunswick. Azi-dimineaţă se concentrau în afara oraşului; am auzit apelurile când mulgeam vitele dimineaţă – în jur de cinci sute de oameni, cam atâţia sunt. Imediat ce am văzut asta, m-am strecurat spre ţărm şi am găsit o barcă, domnule. M-am gândit că trebuie să ştiţi asta, Excelenţă.

Glasul omului nu mai era agitat, acum căpătase tonul celui care are mereu dreptate.

— A, da? Şi ce vrei să fac eu?

Guvernatorul părea vădit enervat.

— De unde să ştiu? a spus mesagerul, pe acelaşi ton. Nu *eu* sunt guvernator, nu?

Răspunsul guvernatorului a fost acoperit de bătăile clopotului navei. După ce sunetele s-au stins, guvernatorul a trecut de tambuchi şi, privind în jos, m-a văzut.

— Doamnă Fraser... îmi aduci nişte ceai de la bucătărie?

Nu aveam de ales, deşi aş fi preferat să rămân acolo ca să trag cu urechea. Focul din bucătărie fusese domolit peste noapte în locaşul lui din fier, iar bucătarul era încă în pat. Până am aţâţat focul, am fiert apa şi am făcut ceaiul,

am aşezat pe o tavă ceainicul, cana, farfurioara, laptele şi pâinea prăjită, biscuiţii şi gemul, informatorul guvernatorului a plecat; i-am văzut barca îndreptându-se spre uscat, o săgeată întunecată, profilată pe suprafaţa oceanului, care se lumina treptat.

M-am oprit un moment pe punte, am rezemat tava cu ceai pe balustradă şi am privit spre uscat. Se lumina deja, astfel că Fortul Johnston se vedea bine: o clădire masivă din lemn, expusă pe vârful unei ridicături a terenului, înconjurată de un pâlc de case şi de anexe. Se observa multă activitate în jurul fortului; soldaţii veneau şi plecau, ca nişte şiruri de furnici. Însă nu am remarcat ceva care să sugereze o invazie iminentă. Comandantul, căpitanul Collet, ordonase poate evacuarea sau oamenii lui Ashe nu-şi începuseră încă marşul dinspre Brunswick.

Oare primise John Ashe mesajul meu? Şi dacă da, acţionase în vreun fel? N-ar fi fost o acţiune pe placul tuturor. Nu l-aş fi condamnat dacă ar fi decis, pur şi simplu, că nu-şi putea permite să fie văzut ajutând un om suspectat de mulţi că e loialist. Fără a mai spune că fusese acuzat de o crimă atât de odioasă.

Cu toate acestea, se putea să fi acţionat. Cum guvernatorul era blocat pe ocean, Consiliul era dizolvat, iar sistemul de tribunale se evaporase, în acele momente nu existau reprezentaţi ai legii în colonie – cu excepţia miliţiilor. Dacă Ashe hotăra să ia cu asalt închisoarea din Wilmington ca să-l elibereze pe Jamie, ar fi întâmpinat o slabă împotrivire.

Iar dacă ar fi făcut-o... dacă era liber, Jamie mă căuta. Şi cu siguranţă că va afla în curând unde mă aflam. Dacă John Ashe venea la Brunswick şi Jamie era în libertate, sigur va sosi odată cu oamenii lui Ashe. Am privit spre ţărm, vrând să descopăr ceva mişcări, dar am văzut doar un băiat care mâna sporadic o vacă spre drumul ce ducea la Brunswick. Însă umbrele nopţii erau încă reci în jurul picioarelor mele; abia se crăpase de dimineaţă.

Am inspirat adânc şi abia atunci am simţit mirosul aromat al ceaiului, amestecat cu răsuflarea de dimineaţă a uscatului – aducând adieri de şesuri şi de pin. Nu băusem ceai de luni întregi, dacă nu chiar de ani. Mi-am turnat o

ceaşcă şi am sorbit ceaiul încet, urmărind ce se petrecea pe ţărm.

*

Când am ajuns în cabina medicului, pe care guvernatorul o transformase în birou, l-am găsit singur şi îmbrăcat.

— Doamnă Fraser...

A dat scurt din cap spre mine, dar nu a ridicat ochii.

— Îţi rămân îndatorat. Vrei să scrii, te rog?

Scrisese şi el ceva. Penele, nisipul şi sugativa erau împrăştiate pe birou, iar călimara era deschisă. Am luat o pană decentă şi o foaie de hârtie şi am început să scriu după dictare, cu un sentiment de curiozitate crescândă.

Nota – dictată între îmbucături de pâine prăjită – era adresată unui general, Hugh MacDonald, şi se referea la sosirea în siguranţă a generalului pe uscat, împreună cu un anume colonel McLeod. Se confirma primirea raportului prezentat de general şi se cerea trimiterea de informaţii în continuare. Se făcea referire la cererea guvernatorului de a primi sprijin – lucru despre care ştiam deja – şi la asigurările privind acel sprijin, lucru pe care nu îl ştiam.

— Pune şi o scrisoare de credit – ba nu, aşteaptă.

Guvernatorul a aruncat o privire în direcţia uscatului – fără niciun folos, deoarece cabina medicului nu avea hublou – şi s-a încruntat concentrat. Evident, îşi dăduse seama că, ţinând seama de evenimentele recente, o scrisoare de credit emisă de biroul guvernatorului nu valora probabil nici cât vreunul dintre falsurile comise de doamna Ferguson.

— Pune douăzeci de şilingi, a revenit el cu un oftat. Poţi să faci o copie cât mai curând, doamnă Fraser? Iar pe astea să le copiezi când vrei.

A împins spre mine un teanc dezordonat de note, scrise cu mâna lui nesigură.

După aceea, gemând în timp ce se întindea, s-a ridicat şi a urcat scara, fără îndoială ca să se uite din nou spre fort.

Am făcut o copie, am uscat-o cu nisip şi am pus-o deoparte, întrebându-mă cine Dumnezeu era *acel* MacDonald şi ce anume făcea el. Excluzând varianta că maiorul MacDonald suferise o schimbare de nume şi

avusese parte de o promovare extraordinară, nu putea fi vorba de el. Iar din tonul remarcilor făcute de guvernator, se părea că generalul MacDonald şi prietenul lui, McLeod, călătoreau singuri şi aveau o misiune deosebită.

Am răsfoit rapid teancul de note care mă aştepta, dar n-am văzut nimic care să prezinte interes, ci doar nimicurile administrative obişnuite. Guvernatorul îşi lăsase pupitrul de scris pe birou, dar era încuiat. M-am gândit să forţez cumva încuietoarea şi să scotocesc prin corespondenţa lui privată, dar în jur erau prea mulţi oameni: marinari de rând, infanterişti, slugi şi vizitatori; locul gemea de lume.

La bord se simţea o stare de tensiune. Observasem în multe rânduri cum senzaţia de pericol se transmite între oamenii dintr-un spaţiu închis: camera de gardă a unui spital, sala de operaţii, vagonul unui tren, cala unui vapor; presiunea trece de la o persoană la alta fără niciun cuvânt, precum impulsul de la axonul unui neuron spre dendritele altuia. Nu eram sigură dacă, în afară de mine şi de guvernator, mai ştia cineva despre acţiunile lui John Ashe, însă oamenii de pe *Cruizer* îşi dăduseră seama că se petrecea ceva.

Sentimentul de anticipare şi de agitaţie mă afecta şi pe mine. Mă frământam, îmi mişcam degetele picioarelor fără să îmi dau seama, mâna mi se plimba neliniştită în susul şi în josul penei şi nu eram capabilă să mă concentrez îndeajuns pentru a scrie.

Fără să am habar ce voiam să fac, m-am ridicat; simţeam doar că mă voi sufoca de nerăbdare, dacă mai rămâneam sub punte.

Pe raftul de lângă uşa cabinei, se găsea îngrămădeala obişnuită, pe jumătate ordonată, de lucruri de la bordul unui vas: o lumânare mare, altele mai mici, o cutie cu iască, o pipă ruptă, o sticlă cu un şomoiog de in drept dop, o bucată de lemn pe care cineva încercase să o sculpteze şi dăduse greş. Şi o lădiţă.

Cruizer nu avea medic la bord. Iar medicii obişnuiau să îşi ia lucrurile personale cu ei, cu excepţia cazului în care mureau. Lădiţa trebuie să fi fost o trusă ce aparţinea corăbiei.

Am aruncat o privire prin uşa deschisă; am auzit voci în

apropiere, dar n-am văzut pe nimeni. Am deschis grăbită lădiţa şi am strâmbat din nas simţind în nări miros de sânge uscat şi de tutun. Nu era mare lucru în ea, iar instrumentele pe care le-am văzut, aşezate alandala, erau ruginite, murdare şi nu foloseau la nimic. O cutie cu Pastile Albastre, aşa scria pe etichetă, şi o sticluţă fără etichetă, dar uşor de recunoscut, cu o băutură neagră, adică laudanum. Un burete uscat şi o bucată de pânză lipicioasă, pătată cu ceva gălbui. Şi singurele lucruri care nu lipseau niciodată din trusa unui medic al acelor vremuri – lame.

Am auzit zgomot de paşi coborând spre cabină şi glasul guvernatorului, care se adresa cuiva. Fără să mai analizez înţelepciunea acţiunii mele, am înşfăcat un mic bisturiu şi l-am lăsat să alunece în corset.

Am închis capacul lădiţei. Însă nu am apucat să mă aşez, pentru că a sosit guvernatorul, urmat de un vizitator.

Mi-a sărit inima. Am apăsat palmele asudate de rochie şi am făcut o plecăciune în faţa nou-venitului, care, stând în spatele guvernatorului, se uita la mine cu gura căscată.

— Domnule maior MacDonald, am spus, sperând că nu îmi tremura vocea. Ce surpriză să vă întâlnesc *aici!*

*

MacDonald a închis gura cu un pocnet, după care s-a îndreptat de spate cu un aer ferm.

— Doamnă Fraser, a spus el, înclinându-se cu reţinere. Sluga dumneavoastră, doamnă.

— O cunoşti pe doamna? a întrebat guvernatorul Martin încruntându-se şi plimbându-şi privirea de la MacDonald la mine.

— Ne-am mai întâlnit, am răspuns eu, înclinând politicos din cap.

Îmi dădusem seama că nu ne-ar fi folosit niciunuia dacă guvernatorul ar fi crezut că exista vreo legătură între noi – dacă ea existase vreodată.

Era limpede că şi MacDonald gândea acelaşi lucru; pe faţa lui a apărut doar o expresie curtenitoare, deşi în ochii care priveau încoace şi încolo gândurile i se agitau ca un roi de ţânţari. Acelaşi lucru era valabil şi pentru mine şi, ştiind

că faţa îmi trăda de obicei gândurile, mi-am plecat ochii cu modestie şi, murmurând că merg să aduc o gustare, am plecat spre bucătărie. Mi-am croit drum printre grupuri de marinari şi infanterişti, răspunzând mecanic la saluturile lor, timp în care mintea îmi funcţiona febril.

Cum? Cum puteam să discut cu MacDonald între patru ochi? *Trebuia* să aflu ce ştia despre Jamie, dacă ştia ceva. Îmi va spune? Desigur, mi-am zis, îmi va spune; chiar dacă era soldat, MacDonald se dădea în vânt după bârfe şi se vedea de la o poştă că murea de curiozitate de când mă văzuse.

Bucătarul Tinsdale, un negru liber, tânăr şi bucălat, care îşi purta părul împletit în trei codiţe care-i stăteau precum coarnele unui triceratops, lucra în bucătărie, prăjind pâine cu un aer visător.

— A, bună, a spus el cu amabilitate când m-a văzut şi a gesticulat cu furculiţa cu care întorcea pâinea. Vreţi pâine prăjită, doamnă Fraser? Sau tot apă fierbinte?

— Îmi place la nebunie pâinea prăjită, am răspuns, cu o inspiraţie bruscă. Dar guvernatorul are un oaspete şi vrea cafea. Şi dacă mai ai nişte biscuiţi cu migdale, care să meargă la cafea...

Câteva minute mai târziu, înarmată cu tava plină şi simţindu-mi inima bătând cu putere, m-am întors în cabină. Uşa era deschisă, ca să pătrundă aerul; evident, nu era o întâlnire secretă.

Stăteau aplecaţi deasupra biroului mic. Guvernatorul se uita încruntat la un teanc de hârtii care, judecând după îndoiturile şi petele de pe ele, călătoriseră ceva vreme în geanta lui MacDonald. Păreau a fi nişte misive scrise cu cerneluri de multe culori şi de diferite persoane.

— A, cafea, a spus guvernatorul, ridicând ochii spre mine.

Deşi nu-şi amintea să fi cerut cafea, a părut vag încântat.

— Splendid. Mulţumesc, doamnă Fraser.

MacDonald a ridicat în grabă hârtiile pentru a face loc tăvii pe birou. Guvernatorul a rămas cu una în mână, ţinând-o în sus, şi am reuşit să arunc o privire spre ea când m-am aplecat să aşez tava în faţa lui. Era un fel de listă: de o parte erau nume, iar alături de ele, numere.

Am scăpat dinadins o lingură pe podea ca să pot vedea

mai bine când m-am aplecat s-o ridic. *H. Bethune, Cook's Creek, 14. Jno. McManus, Boone, 3. F. Campbell, Campbelton, 25?*

I-am aruncat o privire pe furiş lui MacDonald, care stătea cu ochii fixaţi asupra mea. Am lăsat lingura pe masă, apoi am făcut un pas, ca să ajung exact în spatele guvernatorului. I-am făcut semn cu degetul lui MacDonald, apoi, într-o succesiune rapidă, m-am prins de gât, am scos limba, mi-am încrucişat braţele peste stomac, apoi am împuns din nou cu degetul spre el, apoi spre mine, în tot acest timp ţintuindu-l cu o privire îngrijorată.

MacDonald a urmărit pantomima cu o fascinaţie reţinută, dar – după ce s-a uitat pe furiş la guvernator, care mesteca în cafea cu o mână şi citea încruntat hârtia pe care o ţinea în cealaltă – a dat discret din cap.

— De câţi oameni eşti sigur? a întrebat guvernatorul în timp ce eu am făcut o reverenţă şi m-am retras.

— A, de cel puţin cinci sute, domnule, chiar acum, i-a răspuns MacDonald cu un aer încrezător. Şi vor veni şi alţii, după ce se răspândeşte vestea. Merita să vedeţi entuziasmul cu care a fost primit generalul! Nu mă pot pronunţa în privinţa germanilor, desigur, dar mă bazez pe asta, domnule, vom avea alături toţi highlanderii din zonele rurale şi destul de mulţi irlandezi-scoţieni.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, a spus guvernatorul, părând plin de speranţă, dar încă având îndoieli. Unde e generalul în prezent?

Aş fi dorit să aud răspunsul la acea întrebare – şi multe alte lucruri – însă pe punte bătea toba, anunţând că masa e gata, astfel că marinarii şi soldaţii coborau tropăind de pe punţi. Nu puteam sta la pândă ca să trag cu urechea în văzul celor din bucătărie, aşa că m-am văzut silită să urc, sperând că MacDonald înţelesese cu adevărat mesajul meu.

Căpitanul goeletei *Cruizer* stătea lângă balustradă, având-l alături pe secund, şi amândoi examinau ţărmul prin telescoape.

— Se întâmplă ceva?

Am văzut o activitate febrilă în apropierea fortului, oameni ieşind şi intrând, dar drumul de pe ţărm era încă pustiu.

— N-aş putea spune, doamnă.

Căpitanul Follard a clătinat din cap, apoi a coborât telescopul şi l-a strâns cu părere de rău, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea întâmpla ceva, dacă nu rămânea cu ochii aţintiţi spre mal. Secundul nu s-a mişcat, continuând să se uite fix la fort.

Am rămas lângă el şi am privit în tăcere spre ţărm. Mareea s-a schimbat; mă aflam pe corabie de destulă vreme ca să o simt, o pauză abia perceptibilă, când marea răsufla în timp ce luna invizibilă îşi exercita atracţia.

Se schimbă soarta omenească-ntruna...[47] Cu siguranţă că Shakespeare a stat pe o punte cel puţin o dată şi a simţit aceeaşi transformare, în adâncul cărnii. Când eram la facultatea de medicină, un profesor mi-a spus că marinarii polinezieni aveau curajul de a călători pe oceanul uriaş deoarece învăţaseră să sesizeze curenţii, modificările vântului şi ale mareei, percepând aceste schimbări cu cel mai delicat dintre instrumente – propriile lor testicule.

Dar nu era nevoie de un scrot pentru a simţi curenţii care se învârtejeau acum în jurul nostru, m-am gândit eu, aruncând o privire spre pantalonii albi bine prinşi pe talia secundului. Îi simţeam în golul stomacului, în umezeala din palme, în încordarea muşchilor de la ceafă. Secundul îşi coborâse telescopul, dar a continuat să privească spre ţărm cu un aer aproape absent, proptindu-se cu mâinile de balustradă.

Brusc, mi-am dat seama că, dacă se întâmpla ceva grav pe uscat, *Cruizer* va ridica imediat pânzele şi va ieşi în larg, ducându-l pe guvernator într-o zonă sigură – iar pe mine, şi mai departe de Jamie. Unde Dumnezeu vom ajunge? La Charlestown? La Boston? Oricare dintre destinaţii era posibilă. Şi nimeni de pe malul pe care oamenii se vânzoleau nu va avea habar încotro plecaserăm.

Cunoscusem persoane strămutate în timpul războiului – războiul meu. Alungaţi sau ridicaţi din căminele lor, cu familiile risipite, cu oraşele lor distruse, viermuiau în lagăre pentru refugiaţi, stăteau la coadă, asediind ambasadele şi

47 W. Shakespeare, *Iuliu Cezar,* Actul IV, Scena 3, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

posturile de ajutor, cerând, cerând mereu numele dispăruţilor, descriindu-le chipurile celor dragi şi pierduţi, agăţându-se de orice fărâmă de informaţie care i-ar putea conduce înapoi, spre ceea ce mai rămăsese. Ori, dacă nu reuşeau asta, încercând să mai păstreze un moment ceea ce fuseseră cândva.

Chiar şi pe mare, ziua era caldă, iar hainele se lipiseră de mine din cauza umidităţii, însă muşchii mei aveau convulsii, iar mâinile, cuprinse de un frig neaşteptat, au început să-mi tremure pe balustradă.

Era posibil să-i fi văzut pe toţi pentru ultima oară: pe Jamie, pe Bree, pe Jemmy, pe Roger şi pe Ian. Se mai întâmplase asta: nici măcar nu-i spusesem rămas-bun lui Frank, pentru că, în noaptea în care plecase, nu-mi închipuisem că n-o să-l mai văd viu niciodată. Şi dacă acum...

Dar nu, mi-am spus, strângând mai tare balustrada din lemn ca să mă sprijin. Ne vom regăsi. Aveam un loc în care ne puteam întoarce. Acasă. Iar dacă rămâneam în viaţă – şi eram foarte hotărâtă să fac asta – aveam să mă întorc *acasă.*

Secundul îşi strânsese telescopul şi plecase; absorbită de gânduri morbide, nu observasem şi am tresărit când maiorul MacDonald s-a oprit lângă mine.

— Mare păcat că nu există tunuri cu bătaie lungă pe *Cruizer,* a spus el făcând semn din cap către fort. Ar zădărnici planurile păgânilor ăstora, nu?

— Oricare ar fi planurile lor, i-am răspuns. Şi pentru că tot vorbim de planuri...

— Mă cam doare stomacul, m-a întrerupt el cu delicateţe. Guvernatorul mi-a sugerat că s-ar putea să aveţi vreo doctorie care să-mi potolească durerile.

— Aşa a spus? am întrebat. Ei, atunci să mergem în bucătărie. O să pregătesc o fiertură care sper să vă înzdrăvenească.

*

— A crezut că sunteţi falsificatoare, ştiaţi?

Cu mâinile în jurul cănii de ceai, MacDonald a făcut semn

din cap către cabina principală. Nu ştiam unde era guvernatorul, iar uşa cabinei stătea închisă.

— Da, ştiu. Acum are altă părere? am întrebat oarecum resemnată.

— Ei bine, da, a răspuns MacDonald parcă cerându-şi scuze. Mi-am închipuit că ştie deja, altfel nu i-aş fi spus. Deşi, a adăugat el, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat. Povestea s-a răspândit deja până la Edenton, iar ziarele de scandal...

Am fluturat o mână, în semn că nu mai doream să discut despre asta.

— L-aţi mai văzut pe Jamie?

— Nu.

S-a uitat scurt la mine, iar curiozitatea lui s-a luptat cu precauţia.

— Auzisem... în fine, am auzit multe lucruri şi toate se băteau cap în cap. Însă miezul chestiunii este că aţi fost arestaţi amândoi, nu? Pentru uciderea domnişoarei Christie.

Am dat încet din cap. M-am întrebat dacă mă voi obişnui vreodată cu acel cuvânt. Îl resimţeam ca o lovitură de pumn în stomac, bruscă şi brutală.

— Mai e nevoie să vă spun că nu există niciun grăunte de adevăr în asta? l-am întrebat fără înconjur.

— Nicidecum, doamnă, m-a asigurat el, cu un grad rezonabil de convingere.

Totuşi, am simţit o uşoară ezitare şi am observat că a privit într-o parte, curios şi oarecum avid. Probabil că într-o bună zi mă voi obişnui şi cu asta, m-am gândit.

Mâinile îmi erau reci; le-am strâns în jurul cănii, simţind căldura ei ca o alinare.

— Vreau să-i transmit ceva soţului meu. Ştiţi unde este?

MacDonald a rămas cu ochii albaştri aţintiţi spre faţa mea, dovedind în acele momente doar o atenţie curtenitoare.

— Nu, doamnă. Dar presupun că dumneavoastră aveţi idee, nu?

M-am uitat tăios la el.

— Nu faceţi pe modestul, l-am sfătuit scurt. Ştiţi la fel de bine ca mine ce se petrece pe ţărm – probabil chiar mai bine.

— Modest...

A strâns din buzele subţiri, oarecum amuzat.

— Nu cred că mi-a mai spus cineva asta până acum. Da, ştiu. Şi ce dacă?

— Cred că ar *putea* fi în Wilmington. Am încercat să-i transmit un mesaj lui John Ashe, prin care îl rugam să-l scoată pe Jamie din închisoarea din Wilmington, dacă e posibil – şi dacă el se află acolo – şi să-i spună unde sunt eu. Dar nu ştiu...

Frustrată, am făcut un semn cu mâna către ţărm.

A dat din cap, iar precauţia lui înnăscută părea a fi în dezacord cu dorinţa evidentă de a-mi cere amănuntele cumplite despre moartea Malvei.

— Mă voi întoarce prin Wilmington. Mă voi interesa, în măsura în care e posibil. Dacă îl găsesc pe domnul Fraser, ce să îi spun, în afară de situaţia în care vă aflaţi acum?

Am ezitat, căzând pe gânduri. Purtasem permanent în minte discuţii cu Jamie, încă de când îl smulseseră de lângă mine. Dar nimic din ceea ce-i spuneam în nopţile întunecate sau în zorii singuratici nu părea potrivit pentru a fi transmis prin MacDonald. Şi totuşi... nu puteam rata ocazia; doar Dumnezeu ştia când s-ar fi ivit alta.

— Spuneţi-i că-l iubesc, am zis şi am coborât ochii spre masă. Şi-l voi iubi mereu.

MacDonald a scos un sunet slab, care m-a făcut să ridic privirea spre el.

— Chiar dacă... a început el, apoi s-a înfrânat.

— Nu a ucis-o el, am rostit răspicat. Şi nici eu. V-am spus doar.

— Sigur că nu, s-a grăbit să răspundă. Nimeni nu şi-ar putea imagina... Voiam doar să spun... dar, bineînţeles, bărbaţii rămân bărbaţi, şi... hm.

S-a întrerupt şi s-a uitat în altă parte, iar obrajii i s-au îmbujorat.

— N-a făcut nici asta, am spus eu scrâşnind din dinţi.

A urmat o tăcere apăsătoare, în care am evitat să ne privim unul pe celălalt.

— Generalul MacDonald vă e rudă? l-am întrebat pe neaşteptate, pentru că trebuia să schimb subiectul discuţiei sau să plec.

Surprins şi oarecum uşurat, maiorul a ridicat ochii.

— Da, un văr îndepărtat. Guvernatorul a adus vorba despre el?

— Da.

La urma urmelor, era adevărat; numai că Martin *nu* menţionase numele lui faţă de mine.

— Îl ajutaţi, nu? Se pare că aţi avut unele succese.

Uşurat că scăpase de apăsarea jenantă a întrebării dacă eram ucigaşă, iar Jamie doar un afemeiat, ori şi ucigaş, iar eu, femeia desconsiderată şi înşelată, MacDonald s-a arătat extrem de dispus să accepte nada pe care i-o oferisem.

— Mare succes, chiar aşa, a zis el din toată inima. Am strâns adeziuni din partea multora dintre cei mai importanţi oameni din colonie; toţi sunt pregătiţi să răspundă la cea mai neînsemnată chemare de mobilizare a guvernatorului.

Jno. McManus, Boone, 3. Oameni de vază. Din întâmplare, îl cunoscusem pe Jonathan McManus, ale cărui degete cangrenate le amputasem iarna precedentă. Probabil că era cel mai important om din Boone, dacă prin asta MacDonald se referea la faptul că toţi ceilalţi douăzeci de locuitori de acolo îl ştiau drept beţiv şi hoţ. Probabil era adevărat de asemenea că avea trei oameni care ar pleca să lupte în numele lui, dacă erau convocaţi: fratele lui, care avea doar un picior, şi cei doi fii, cam slabi de minte. Am luat o gură de ceai ca să-mi ascund expresia feţei. Cu toate acestea, MacDonald îl avea pe lista lui şi pe Farquard Campbell, oare acesta se angajase în mod oficial?

— Am înţeles că, având în vedere circumstanţele, generalul nu se află acum aproape de Brunswick, adevărat? am spus eu. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, guvernatorul ar fi mai puţin agitat.

MacDonald a scuturat din cap.

— Nu. Însă el nu e încă pregătit să-şi mobilizeze forţele; el şi McLeod trebuie să afle dacă highlanderii sunt pregătiţi să se ridice. Nu vor anunţa mobilizarea decât după ce sosesc corăbiile.

— Corăbiile? am exclamat eu. Ce corăbii?

Şi-a dat seama că nu trebuia să mai dea explicaţii, dar n-a rezistat ispitei. I-am citit asta în ochii; în definitiv, ce primejdie îl pândea dacă îmi spunea?

— Guvernatorul a cerut ajutor din partea Coroanei pentru a controla facţiunile şi tulburările care au izbucnit în colonie. Şi a primit asigurări că întăririle vor veni – cu condiţia ca el să poată găsi suficient sprijin aici pentru a ajuta trupele guvernamentale care vor ajunge pe mare. Acesta e planul, înţelegeţi, a continuat el, devenind tot mai înfocat. Noi am fost înştiinţaţi – noi, *pe naiba* – că lordul Cornwallis începe să strângă soldaţi din Irlanda, care se vor îmbarca foarte curând. Ar trebui să sosească la începutul toamnei şi să se alăture miliţiei generalului. Prinşi între Cornwallis şi generalul care coboară dinspre dealuri – a strâns degetul mare de celelalte, într-o mişcare ce sugera un cleşte... Ticăloşii liberali vor fi striviţi ca nişte păduchi.

— Chiar aşa? am întrebat, străduindu-mă să par impresionată.

Se putea şi asta; nu aveam de unde să ştiu şi nici nu-mi păsa, pentru că nu eram în stare să văd lucrurile dincolo de momentul prezent. Dacă scăpam de pe goeleta asta nenorocită şi de umbra ştreangului, aveam să-mi fac şi astfel de griji.

Zgomotul produs de uşa cabinei principale m-a făcut să ridic ochii. Guvernatorul tocmai o închidea în urma lui. Când s-a întors, ne-a văzut şi s-a apropiat să se intereseze de presupusa indispoziţie a lui MacDonald.

— A, mă simt mult mai bine, l-a asigurat maiorul, apăsându-şi o mână de vesta uniformei şi, drept dovadă, a scos un râgâit. Doamna Fraser are o mână extraordinară la astfel de lucruri. Extraordinară!

— Ei, mă bucur, a spus Martin; arăta mai puţin hăituit decât înainte. Cred că vrei să te întorci la ţărm.

A făcut semn către infanteristul de la poalele scării de tambuchi; bărbatul a dus mâna la frunte în semn că a înţeles şi a dispărut.

— Barca va fi gata în câteva minute.

Făcând un semn către ceaiul pe jumătate băut de MacDonald şi înclinându-se ceremonios spre mine, guvernatorul s-a întors pe călcâie şi a mers spre cabina medicului, unde l-am văzut stând lângă birou şi privind încruntat spre maldărul de hârtii mototolite.

MacDonald s-a grăbit să bea restul de ceai şi, ridicând din

sprâncene, m-a invitat să merg cu el pe puntea superioară. Am rămas acolo, aşteptând ca o barcă de pescuit să ajungă de la ţărm la *Cruizer.* La un moment dat, MacDonald a pus mâna pe braţul meu.

Am tresărit; MacDonald nu era genul de om care să te atingă din întâmplare.

— Doamnă, voi face tot ce pot ca să aflu unde e soţul dumneavoastră. Însă am impresia...

A ezitat, cu ochii îndreptaţi spre faţa mea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu precauţie.

— V-am spus că am auzit o sumedenie de presupuneri? m-a întrebat el cu fereală. Privind... hm... nefericita moarte a domnişoarei Christie. N-ar fi de dorit să... să ştiu adevărul, ca să contrazic orice bârfe răutăcioase, în caz că voi avea prilejul?

M-a cuprins furia şi, în acelaşi timp, mi-a venit să râd. Trebuia să fi ştiut că, în cazul lui, curiozitatea va învinge. Însă avea dreptate; ţinând seama de zvonurile pe care le auzisem eu – şi ştiam că ele reprezentau doar o părticică din ceea ce se vehicula – adevărul era mult mai de dorit. Pe de altă parte, eram convinsă că rostirea adevărului nu va pune capăt zvonurilor.

Şi totuşi... Dorinţa de a mă justifica era puternică; i-am înţeles pe sărmanii nenorociţi care îşi strigau nevinovăţia în faţa ştreangului – şi speram ca eu să nu devin una dintre acele victime.

— Bine, am spus cu reţinere.

Secundul revenise lângă balustrada goeletei şi stătea cu un ochi asupra fortului. Ar fi putut să audă, dar am presupus că nu avea nicio importanţă.

— Adevărul e acesta: Malva Christie a rămas însărcinată cu *cineva,* însă, în loc să dezvăluie numele adevăratului tată, a susţinut că acela e soţul meu.

Ştiu că a fost o minciună, am adăugat, ţintuindu-l cu o privire sfredelitoare.

Rămas cu gura întredeschisă, MacDonald a dat aprobator din cap.

— Câteva zile mai târziu, m-am dus în grădină şi am găsit-o pe micuţa – pe domnişoara Christie zăcând în stratul meu de salată, cu gâtul tăiat de curând. Atunci m-am

gândit că... poate exista vreo şansă de a salva copilul...

În ciuda atitudinii mele de bravadă, glasul mi-a tremurat puţin. Am tăcut o clipă şi mi-am dres glasul.

— Dar nu am reuşit. Copilul s-a născut mort.

Era mult mai bine să nu spun *cum* s-a născut; nu doream ca maiorul să poarte în minte imaginea cumplită a cărnii sfârtecate de un cuţit murdar de ţărână, dacă se putea. Nu-i povestisem nimănui – nici măcar lui Jamie – despre slaba licărire de viaţă, acea furnicătură pe care încă o păstram tainic în palme. Mi-am dat seama că, dacă aş fi spus că pruncul se născuse viu, ar fi apărut imediat suspiciunea că l-am ucis eu. Unii aveau să creadă asta oricum; doamna Martin era dovada.

MacDonald încă ţinea o mână pe braţul meu şi mă privea direct. În acel moment am binecuvântat expresia atât de uşor de citit a feţei mele; indiferent cine m-ar fi privit, nimeni nu mi-ar fi pus la îndoială spusele.

— Am înţeles, a rostit el încet şi m-a strâns uşor de braţ.

Am respirat adânc şi i-am povestit restul – dovezi indirecte care puteau să-i convingă pe unii ascultători.

— Vă amintiţi că aveam stupi de albine la marginea grădinii? Ucigaşul a doborât doi dintre ei când a fugit, astfel că sigur a fost înţepat de câteva ori. Şi pe mine m-au înţepat albinele când am ajuns în grădină. Jamie nu avea nicio înţepătură. Deci nu a fost el.

Iar în acele condiţii, nu reuşisem să descopăr cine fusese ucigaşul, cine fusese înţepat de albine – bărbat sau femeie. Pentru prima oară mă gândeam că putea fi vorba de o femeie.

Auzind acestea, maiorul a scos un „hmm” plin de interes. A rămas un moment pe gânduri, apoi a clătinat din cap, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, şi mi-a dat drumul la braţ.

— Vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus toate astea, doamnă, a rostit el pe un ton oficial şi a făcut o reverenţă. Vă asigur că voi vorbi în numele dumneavoastră ori de câte ori mi se va ivi prilejul.

— Apreciez acest lucru, domnule maior.

Aveam vocea răguşită şi am înghiţit în sec. Nu îmi dădusem seama cât de mult mă durea să vorbesc despre asemenea lucruri.

Vântul s-a stârnit în jur, velele terţarolate foşneau în frânghiile lor deasupra capetelor noastre. Un strigăt de sub noi a anunţat prezenţa bărcii care avea să-l ducă pe MacDonald înapoi pe ţărm.

S-a aplecat deasupra mâinii mele şi i-am simţit răsuflarea caldă pe degete. Preţ de o clipă, mi-am strâns degetele peste ale lui; lucru surprinzător, nu voiam să-l las să plece. Însă i le-am eliberat şi l-am urmărit până a ajuns pe mal; o siluetă care s-a tot micşorat pe fundalul apei, cu spatele drept şi hotărât. El nu s-a uitat înapoi.

Oftând, secundul s-a apropiat de balustradă, iar eu am aruncat o privire spre el şi apoi, spre fort.

— Ce fac acolo? l-am întrebat.

Câteva dintre siluetele ca nişte furnici păreau să arunce frânghii de pe ziduri spre camarazii lor de la sol; de la depărtare, frânghiile arătau subţiri ca firele pânzei de păianjen.

— După părerea mea, comandantul fortului se pregăteşte să îndepărteze tunul, doamnă, a spus el, strângând telescopul din alamă cu un pocnet. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să îl informez pe căpitan.

96
PRAF DE PUŞCĂ, TRĂDARE ŞI COMPLOT

Nu am avut prilejul să aflu dacă atitudinea guvernatorului faţă de mine se schimbase după ce aflase că, de fapt, nu eram falsificatoare, ci suspectă de o crimă oarecum notorie. La fel ca restul ofiţerilor şi ca jumătate dintre oamenii de la bord, ne-am repezit la balustradă, iar ziua s-a scurs într-o furtună de observaţii, presupuneri şi, în mare măsură, activităţi inutile.

Marinarul de veghe de pe catargul principal striga din când în când, comunicând ceea ce văzuse – oamenii părăseau fortul, cărau lucruri... armele fortului, aşa se părea.

— Sunt oamenii lui Collet? a răcnit guvernatorul, ducându-şi o mână streaşină la ochi pentru a privi spre catarg.

— Nu pot spune precis, domnule, a venit răspunsul celui de pe catarg, ceea ce nu lămurea nimic.

În cele din urmă, cele două bărci de pe *Cruizer* au fost trimise spre mal, cu ordin să culeagă orice informaţie posibilă. S-au întors peste câteva ore cu ştirea că, în faţa ameninţărilor, fortul fusese abandonat de Collet, care făcuse toate eforturile de a lua de acolo tunurile şi praful de puşcă, pentru ca acestea să nu ajungă în mâinile rebelilor.

Nu, oamenii ajunşi la ţărm nu vorbiseră cu colonelul Collet, care, potrivit zvonurilor, pornise în susul fluviului cu forţele lui de miliţie. Trimiseseră doi oameni pe drumul spre Wilmington; era adevărat că o forţă importantă se strângea pe câmpurile din afara oraşului, sub conducerea coloneilor Robert Howe şi John Ashe, dar nu se ştia ce plănuiau aceştia.

— Niciun cuvânt despre ce au de gând, pe naiba! a mormăit guvernatorul, după ce a fost informat în mod politicos de toate acestea de către căpitanul Follará. Vor să incendieze fortul, ce altceva ar plănui Ashe, pentru numele Domnului?

Instinctul lui s-a adeverit; cu puţin înainte de apusul

soarelui, peste apă a venit un miros de fum şi am putut distinge forfota ca de furnici a oamenilor care îngrămădeau resturi inflamabile în jurul bazei fortului. Acesta era o clădire simplă, făcută din buşteni. Şi, în ciuda umezelii din aer, până la urmă avea să ia foc.

Oamenilor le-a trebuit ceva timp până să declanşeze incendiul, fiindcă nu aveau praf de puşcă sau ulei ca să grăbească arderea; pe măsură ce s-a lăsat întunericul, am văzut clar torţe aprinse deplasându-se încoace şi încolo, trecând din mână în mână, coborând pentru a atinge un morman de lemne, revenind câteva minute mai apoi, când acestea se stingeau.

În jurul orei nouă, cineva a găsit câteva butoaie cu terebentină, iar vâlvătăile au cuprins brusc pereţii din buşteni ai fortului într-o îmbrăţişare ucigătoare. Perdele de flăcări tremurătoare s-au ridicat pure şi sclipitoare, vălătuci portocalii şi sângerii se profilau pe cerul negru al nopţii şi am auzit frânturi de ovaţii şi fragmente de cântece obscene, aduse de briză odată cu mirosul de fum şi de terebentină arsă.

— Măcar nu trebuie să ne mai facem griji din pricina ţânţarilor, am remarcat, îndepărtând cu o fluturare de mână fumul albicios care îmi învăluise faţa.

— Mulţumesc, doamnă Fraser, a spus guvernatorul. Nu mă gândisem la acest aspect pozitiv al situaţiei.

A vorbit cu oarecare amărăciune în voce şi, neputincios, a rămas cu pumnii proptiţi de balustradă.

Am priceput aluzia şi n-am mai spus nimic. Pentru mine, flăcările dezlănţuite şi coloana de fum ce se ridica învolburată către stele reprezentau motive de sărbătoare. Nu pentru beneficiile pe care arderea fortului le aducea cauzei rebelilor, ci pentru că era posibil ca Jamie să se afle acolo, lângă vreunul dintre focurile de tabără care apăruseră pe ţărm, mai jos de fort.

Şi dacă se afla acolo... putea să vină a doua zi.

*

Şi a venit. Mă trezisem cu mult înaintea zorilor – de fapt nu dormisem deloc – şi stăteam lângă balustradă.

Dimineaţă, după ce fortul arsese, traficul ambarcaţiunilor era mai redus decât de obicei; mirosul amărui de lemn ars se combina cu cel de mlaştină, emanat de depunerile mâloase din apropiere, iar apa era liniştită şi avea un aspect uleios. Era o zi cenuşie, cu cerul acoperit, iar o negură groasă atârna deasupra oceanului, ascunzând ţărmul.

Am continuat totuşi să veghez şi, când în zare a apărut o barcă, am ştiut pe dată că era Jamie. Singur.

Am urmărit mişcările lungi, hotărâte ale braţelor lui şi tracţiunea vâslelor şi am simţit brusc o fericire profundă şi calmă. Nu aveam idee ce se va întâmpla – şi toată oroarea şi furia legată de moartea Malvei încă pândea într-un cotlon al minţii mele, o formă mare şi întunecată sub o pojghiţă foarte subţire de gheaţă. Dar Jamie era *acolo.* Îndeajuns de aproape ca să-i văd faţa, când s-a uitat peste umăr spre corabie.

Am ridicat o mână să-i fac semn, dar ochii lui erau deja aţintiţi spre mine. Nu s-a oprit din vâslit, ci s-a răsucit şi a continuat să înainteze. Am rămas agăţată de balustradă, în aşteptare.

Am pierdut barca din ochi când a trecut pe sub bordul goeletei *Cruizer* şi l-am auzit pe omul de cart strigându-l, apoi, departe, răspunsul lui Jamie şi am simţit că, la auzul glasului său, ceva care fusese înnodat în mine multă vreme se desfăcea.

Însă am rămas încremenită, incapabilă să mă mişc. Apoi au răsunat paşi pe punte şi voci murmurate – cineva se ducea să-l cheme pe guvernator – şi m-am întors orbeşte, trezindu-mă în braţele lui Jamie.

— Ştiam că vei veni, am şoptit cu gura lipită de cămaşa lui.

Duhnea a foc: fum, răşină de pin şi pânză încinsă, la care se adăuga mirosul amărui de terebentină. Duhnea a sudoare stătută şi a cai, a oboseala unui bărbat care nu dormise, care trudise toată noaptea, şi mai mirosea slab a drojdie din cauză că nu mâncase de mult.

M-a ţinut strâns şi i-am simţit coastele şi răsuflarea, dar şi căldura muşchilor, după care m-a îndepărtat puţin şi s-a uitat la faţa mea. Zâmbea de când îl văzusem. Asta îi

lumina ochii şi, fără nicio vorbă, mi-a smuls boneta de pe cap şi a aruncat-o peste balustradă. Şi-a trecut degetele prin părul meu, răvăşindu-l într-o uitare de sine, apoi mi-a cuprins capul între palme şi m-a sărutat, înfigându-şi degetele în scalpul meu. Avea barba nerasă de trei zile şi mi-a zgâriat pielea ca glaspapirul, dar gura lui reprezenta căminul şi siguranţa.

Undeva în spatele lui, un infanterist a tuşit şi a spus cu voce tare:

— Cred că voiaţi să vorbiţi cu guvernatorul, domnule.

Mi-a dat drumul încet şi s-a întors.

— Adevărat, a spus el şi a întins mâna spre mine. Englezoaico?

L-am prins de mână şi l-am urmat pe soldat, îndreptându-ne spre scara de tambuchi. Am aruncat o privire peste balustradă şi mi-am văzut boneta legănându-se pe valuri, umflată şi liniştită ca o meduză. Iluzia pasageră de pace s-a mistuit imediat ce am ajuns jos.

Guvernatorul rămăsese treaz mai toată noaptea şi nu arăta deloc mai bine decât Jamie, deşi, desigur, nu era mânjit de funingine. Însă era nebărbierit, cu ochii înroşiţi şi într-o dispoziţie în care nu ştia de glumă.

— Domnule Fraser, a spus el, dând uşor din cap. Presupun că sunteţi James Fraser, da? Şi locuiţi într-o zonă rurală din munţi?

— Sunt James Fraser, de la Fraser’s Ridge, a răspuns Jamie cu politeţe. Şi am venit după soţia mea.

— Oh, da?

Guvernatorul i-a aruncat o privire acră şi s-a aşezat, arătând nepăsător spre un scaun.

— Cu regret, vă informez, domnule, că soţia dumneavoastră este deţinută a Coroanei. Deşi cred că ştiţi deja asta.

Jamie a ignorat mostra de sarcasm şi s-a aşezat pe scaunul indicat.

— De fapt, nu este, l-a contrazis el. E adevărat că aţi declarat legea marţială în colonia Carolina de Nord?

— Da, a răspuns scurt Martin.

Era un subiect dureros, deoarece, deşi declarase legea marţială, nu se afla în situaţia de a o aplica, ci era silit să

plutească neputincios în largul coastei, spumegând, până când Anglia catadicsea să-i trimită întăriri, dacă avea s-o facă.

— Atunci, în realitate, toate uzanţele legale obişnuite sunt suspendate, a precizat Jamie. Doar dumneavoastră deţineţi controlul privind custodia şi soarta oricărui deţinut, iar soţia mea se află în custodia dumneavoastră de ceva timp. Prin urmare, aveţi puterea de a o elibera.

— Hm, a făcut guvernatorul.

Era limpede că nu se gândise la acest aspect şi nu era sigur de implicaţii, în acelaşi timp, ideea că deţinea controlul asupra a ceva era, probabil, liniştitoare pentru spiritul lui surescitat.

— Nu a fost trimisă în judecată şi, de fapt, nu există nicio dovadă care să o incrimineze, a spus Jamie cu glas ferm.

M-am trezit rostind în gând o rugăciune de mulţumire pentru că îi povestisem lui MacDonald amănuntele sângeroase *după* ce discutase cu guvernatorul – nu putea fi ceea ce un tribunal modern ar numi probă, dar faptul că fusesem descoperită cu un cuţit în mână, alături de două cadavre însângerate şi calde, reprezenta o probă pentru acuzare.

— Este acuzată, dar acuzaţia nu se susţine. Desigur, după ce aţi cunoscut-o, chiar pentru scurtă vreme, aţi tras propriile concluzii despre caracterul ei, nu-i aşa? Când s-a formulat acuzaţia, a continuat Jamie fără să aştepte răspuns, noi nu ne-am opus încercării de a o duce în faţa judecătorului pe soţia mea – sau de a mă duce pe mine, pentru că şi eu am fost acuzat în acest caz. Ce dovadă mai clară ar exista decât că noi am avut asemenea credinţă în nevinovăţia ei, încât ne-am dorit un proces rapid pentru a stabili adevărul?

Guvernatorul îşi mijise ochii şi părea că se gândeşte intens.

— Argumentele dumneavoastră nu sunt întru totul lipsite de greutate, domnule, a rostit el într-un târziu cu politeţe formală. Cu toate acestea, din câte am înţeles, crima de care este acuzată soţia dumneavoastră a fost odioasă. În cazul în care o eliberez, se va stârni o revoltă publică – şi există deja destule tulburări publice, a adăugat el, uitându-

se deprimat la manşetele pârlite ale hainei lui Jamie.

Jamie a inspirat adânc şi a făcut o nouă încercare.

— Înţeleg prea bine rezervele Excelenţei Voastre. Dar dacă... se oferă o garanţie pentru a trece peste aceste rezerve?

Martin s-a îndreptat de spate şi şi-a împins mandibula înainte.

— Ce-mi sugeraţi, domnule? Aveţi impertinenţa – neobrăzarea incalificabilă de a încerca să mă *mituiţi?*

A lovit cu ambele palme în tăblia biroului şi s-a uitat feroce la Jamie, apoi la mine şi înapoi la Jamie.

— La naiba, ar trebui să vă spânzur pe amândoi neîntârziat!

— Foarte frumos, domnule Allnutt[48], am murmurat spre Jamie. Bine măcar că suntem deja căsătoriţi.

— Oh, a răspuns el, aruncându-mi o privire nedumerită, după care şi-a îndreptat atenţia spre guvernator.

— Să se legene de capătul vergii... ce neobrăzare, ce creaturi! bodogănea acesta.

— Nu am avut o asemenea intenţie, domnule, a spus Jamie cu glas calm, privindu-l direct în ochi pe guvernator. Ceea ce ofer este o garanţie că soţia mea va apărea în faţa tribunalului pentru a răspunde la acuzaţiile ce i se aduc. Când se va întâmpla asta, garanţia îmi va fi înapoiată.

Înainte ca guvernatorul să răspundă, Jamie a băgat mâna în buzunar şi a scos ceva mic şi întunecat, pe care l-a aşezat pe birou. Diamantul negru.

Vederea lui l-a făcut pe Martin să amuţească. A clipit o dată, iar nasul său lung s-a albit în mod comic. Şi-a trecut încet un deget peste buza de sus, căzut pe gânduri.

Fiindcă văzusem o mare parte din corespondenţa privată şi conturile guvernatorului, ştiam că avea puţine venituri personale, şi totuşi, pentru a întreţine aparenţele impuse de funcţia de guvernator regal, era obligat să trăiască mai bine decât îşi putea permite.

---

48 Aluzie la filmul *Regina africană* (1951), în care Charlie Allnutt (interpretat de Humphrey Bogart) şi Rose Sayer (interpretată de Katherine Hepburn) sunt capturaţi de un vas german şi condamnaţi la spânzurătoare. Înainte de a fi executaţi, ei îi cer căpitanului vasului să-i căsătorească (n. tr.).

Pe de altă parte, guvernatorul era conştient că, în actuala stare de revoltă, existau puţine şanse ca eu să fiu adusă curând în faţa unui judecător. Puteau trece luni – şi chiar ani – până când sistemul judiciar se va reface pentru a funcţiona normal. Şi, atâta vreme cât era nevoie, el va păstra diamantul. Onoarea îl împiedica să-l vândă – dar aproape sigur putea împrumuta o sumă substanţială garantând cu el, în speranţa că va reuşi să-l recupereze mai târziu.

I-am văzut ochii îndreptându-se către urmele de funingine de pe haina lui Jamie, apoi îngustându-se, semn că se gândea. Exista de asemenea posibilitatea ca Jamie să fie ucis sau arestat pentru trădare – şi am intuit impulsul lui de moment de a proceda astfel – ceea ce ar fi lăsat diamantul într-o situaţie legală neclară, dar cu siguranţă în posesia guvernatorului. A trebuit să fac un efort ca să respir în continuare.

Însă Martin nu era prost şi nici venal. Cu un mic oftat, a împins piatra spre Jamie.

— Nu, domnule, a rostit el, dar din voce îi dispăruse indignarea de mai devreme. Nu accept piatra drept garanţie pentru soţia dumneavoastră. Însă ideea de garanţie...

Şi-a mutat privirea spre maldărul de documente de pe birou, apoi s-a uitat din nou la Jamie.

— Domnule, vă voi face o propunere, a spus el pe neaşteptate. Am o acţiune în desfăşurare, o operaţiune despre care cred că va strânge un corp considerabil de mare de highlanderi, care vor mărşălui din zonele rurale către coastă, pentru a se alătura trupelor trimise din Anglia, iar în acest timp, vor pacifica zonele rurale în numele regelui.

A făcut o pauză ca să respire, urmărindu-l pe Jamie atent pentru a cântări efectul spuselor sale. Stăteam aproape de Jamie, dar în spatele lui, astfel că nu-i puteam vedea faţa, dar nici nu era nevoie. În glumă, Bree spusese cândva că avea „faţă de lăudăros”; cine l-ar fi privit nu ar fi putut zice niciodată dacă avea în mână patru aşi, ful sau doi treiari. Eu una aş fi pariat pe perechea de treiari, dar Martin nu-l cunoştea nici pe departe aşa cum îl cunoşteam eu.

— Generalul Hugh MacDonald şi colonelul Donald McLeod au sosit în colonie cu câtva timp în urmă şi au călătorit prin zona rurală, căutând sprijin – pe care l-au obţinut în numeroase ocazii, mă bucur s-o spun.

A bătut darabana cu degetele în scrisori, apoi s-a oprit brusc şi s-a aplecat în faţă.

— Aşadar, domnule, iată ce vă propun: vă întoarceţi acasă şi adunaţi câţi oameni puteţi. După aceea, vă prezentaţi la generalul MacDonald şi vă angajaţi oamenii în campania lui. După ce primesc înştiinţare de la MacDonald că aţi sosit, aducând, să zicem, două sute de oameni, atunci o voi elibera pe soţia dumneavoastră.

Pulsul îmi crescuse, la fel şi al lui Jamie; i-am văzut venele de la gât zvâcnind. Evident, o pereche de treiari. Era limpede că MacDonald nu avusese vreme să-i spună guvernatorului – ori nu ştiuse – cât de violentă şi de răspândită fusese reacţia oamenilor faţă de moartea Malvei Christie. Eram convinsă că la Ridge încă existau oameni care îl vor urma pe Jamie, dar mulţi nu vor dori asta sau o vor face numai dacă el mă repudia.

Am încercat să gândesc logic situaţia, pentru a-mi distrage atenţia de la dezamăgirea zdrobitoare pe care am simţit-o când am înţeles că guvernatorul nu voia să îmi permită să plec. Jamie trebuia să plece fără mine, lăsându-mă acolo. Preţ de o clipă cumplită, am crezut că nu voi suporta; voi înnebuni, voi începe să răcnesc şi voi sări peste birou, să-i scot ochii lui Josiah Martin.

El a ridicat ochii, mi-a surprins expresia feţei şi a tresărit, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

Jamie a dus o mână în spate, m-a prins de braţ şi m-a strâns.

— Stai liniştită, *a nighean,* a spus el încet.

Fără să îmi dau seama, îmi ţinusem răsuflarea. Am eliberat-o cu un şuierat şi m-am silit să respir calm.

La fel de încet, guvernatorul – privindu-mă cu precauţie – s-a lăsat înapoi pe scaun. Era limpede că acuzaţiile împotriva mea deveniseră mult mai plauzibile în mintea lui. *Bine,* am gândit feroce, ca să nu izbucnesc în plâns.

Să vezi ce liniştit vei dormi ştiind că eu sunt la doar un metru sau doi de tine.

Jamie a inspirat lung şi adânc, iar umerii i s-au înălţat sub haina zdrenţuită.

— Domnule, îngăduiţi-mi să studiez propunerea dumneavoastră, a spus el cu glas serios şi oficial şi, dând drumul braţului meu, s-a ridicat în picioare.

— Nu dispera, *mo chridhe,* mi-a spus el în gaelică. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Mi-a dus mâna la buze şi a sărutat-o, apoi, abia schiţând un salut către guvernator, a ieşit fără să privească înapoi.

A urmat o tăcere de câteva momente. I-am auzit paşii îndepărtându-se, urcând scara de tambuchi. N-am mai stat să analizez situaţia, ci am vârât mâna dreaptă în corset şi am scos cuţitaşul pe care îl luasem din trusa de chirurgie.

Am lovit cu toată puterea, astfel încât lama s-a înfipt în tăblia biroului şi a rămas acolo, vibrând în faţa ochilor uimiţi ai guvernatorului.

— *Ticălos* nenorocit ce eşti, am spus cu glas reţinut, apoi am plecat.

97
DE DRAGUL CELEI CARE MERITĂ

În dimineaţa următoare, înainte de zori, aşteptam lângă balustradă. Vântul aducea mirosul de cenuşă, încă puternic şi înţepător, dar fumul dispăruse. O negură tipică pentru acea oră continua să înveşmânteze ţărmul. Am simţit un fior de *déjà vu,* amestecat cu speranţă, când am văzut o mică ambarcaţiune apărând din ceaţă şi îndreptându-se încet spre corabie.

Pe măsură ce s-a apropiat, degetele mi s-au strâns pe lemnul balustradei. Nu era Jamie. Preţ de câteva momente, am încercat să mă conving că era el, că doar îşi schimbase haina, dar, la fiecare mişcare a ramelor, totul devenea mai clar. Am închis ochii care mă usturau din pricina lacrimilor, spunându-mi în acelaşi timp că era absurd să mă las atât de tulburată; asta nu însemna nimic.

Jamie se va întoarce; aşa spusese. Faptul că venea altcineva atât de devreme nu avea nicio legătură cu el sau cu mine.

Însă avea. Am deschis ochii, i-am şters cu dosul palmei, am privit din nou barca şi am simţit o undă de neîncredere. Nu se putea aşa ceva. Şi totuşi era adevărat. La strigătul marinarului de cart, omul s-a uitat în sus şi m-a văzut lângă balustradă. Ochii ni s-au întâlnit o clipă, apoi el şi-a aplecat capul, privind spre vâsle. Era Tom Christie.

Guvernatorul nu s-a arătat deloc încântat să fie sculat din pat în zori pentru a treia zi consecutiv; am auzit cum, din camera lui, i-a ordonat unui infanterist să-i spună individului, oricine era el, să aştepte până la o oră mai omenească – după care s-a auzit uşa cabinei trântită.

N-am fost amuzată şi nici nu mă simţeam în stare să aştept. Dar soldatul de la capul scării de tambuchi a refuzat să-mi permită să cobor. Cu inima bătându-mi puternic, m-am întors şi m-am dus la pupa, unde îi ceruseră lui Christie să aştepte până când guvernatorul va catadicsi să-l asculte.

Infanteristul aflat acolo a ezitat, dar, la urma urmei, nu primise ordin să mă împiedice să stau de vorbă cu vizitatorii, astfel că m-a lăsat să trec.

— Domnule Christie.

Stătea lângă balustradă, privind spre coastă, dar s-a întors când mi-a auzit glasul.

— Doamnă Fraser.

Era foarte palid; barba căruntă părea acum aproape neagră. Însă şi-o aranjase, la fel şi părul. Deşi arăta ca un copac lovit de trăsnet, avea viaţă în ochi în momentul în care s-a uitat la mine.

— Soţul meu... am început, dar el m-a întrerupt.

— E bine. Vă aşteaptă pe ţărm; îl veţi revedea cât de curând.

— Da?

Învolburarea de spaimă şi de furie din sufletul meu a scăzut puţin, ca şi cum cineva ar fi lăsat focul mai mic, însă nerăbdarea a continuat să clocotească în mine.

— Ei bine, ce Dumnezeu se petrece, poţi să-mi spui?

S-a uitat îndelung la mine în tăcere, apoi şi-a umezit scurt buzele şi s-a întors pentru a privi dincolo de copastie, către valurile cenuşii şi calme. Mi-a aruncat apoi o privire şi a inspirat adânc, făcându-şi curaj pentru a spune ceva important.

— Am venit să mărturisesc uciderea fiicei mele.

M-am holbat pur şi simplu la el, incapabilă să dau un sens cuvintelor lui. Apoi le-am asamblat într-o frază, am citit-o de pe tabla minţii mele şi, în cele din urmă, am priceput.

— Nu, nu se poate.

În barba lui a părut să se contureze umbra neclară a unui zâmbet, dar s-a mistuit înainte de a-l vedea.

— Din câte văd, rămâneţi în opoziţie, a spus el sec.

— N-are importanţă unde rămân eu, am replicat destul de nepoliticos. Ai luat-o razna? Ori ăsta e ultimul plan ticluit de Jamie? Pentru că dacă e aşa...

M-a oprit din tiradă punând palma pe încheietura mâinii mele; am tresărit la atingerea lui, pentru că nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Acesta-i adevărul, a rostit el foarte încet. Şi jur pe Sfânta Scriptură că aşa e.

Am rămas înlemnită şi l-am privit îndelung. El s-a uitat direct la mine şi, brusc, mi-am dat seama că privirile ni se

întâlniseră foarte rar; de când îl cunoscusem, se uitase mereu în altă parte, îmi evitase ochii, parcă nevrând să-mi îngăduie să-l studiez, chiar şi atunci când era silit să discute cu mine.

Acum, asta era doar amintire, iar privirea lui nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Durerea şi suferinţa îi săpaseră riduri adânci în jurul ochilor, iar tristeţea îi apăsa pleoapele. Însă ochii lui erau adânci şi calmi precum apa mării de sub noi. Expresia pe care o avusese în cursul călătoriei noastre spre sud, atmosfera de oroare mută, de durere înăbuşită, dispăruse, fiind înlocuită de hotărâre, dar şi de altceva – ceva ce ardea în adâncul fiinţei lui.

— De ce? am întrebat într-un târziu şi m-am eliberat din strânsoarea lui făcând un pas în spate.

— Mai ţineţi minte că odată – vocea lui suna de parcă ar fi vorbit de ceva petrecut cu decenii în urmă – m-aţi întrebat dacă vă socotesc vrăjitoare?

— Da, ţin minte, am răspuns cu fereală. Ai spus...

Mi-am adus aminte de discuţie şi am simţit un mic fior îngheţat la baza coloanei vertebrale.

— Ai zis că tu crezi în vrăjitoare, însă nu crezi că eu aş fi una dintre ele.

A dat afirmativ din cap, cu ochii aţintiţi asupra mea. M-am întrebat dacă avea de gând să-şi schimbe părerea, dar s-a vădit că nu era cazul.

— Eu cred în vrăjitoare, a spus cu un aer cât se putea de serios. Pentru că le-am cunoscut. Fata a fost una, la fel ca mama ei.

Fiorul îngheţat a prins putere.

— Fata, am spus. Te referi la fiica ta? La Mal va?

Christie a clătinat uşor din cap, iar ochii lui au căpătat o nuanţă mai întunecată.

— Nu e fiica mea.

— Cum adică nu e fiica ta? Bine, dar ochii ei... avea ochii tăi.

M-am auzit spunând asta şi mi-a venit să îmi muşc limba. Însă el s-a mulţumit să zâmbească sumbru.

— Şi ai fratelui meu.

S-a întors spre balustradă, s-a sprijinit în mâini şi s-a uitat peste apă, către uscat.

— Îl chema Edgar. Când a venit Răzvrătirea şi eu m-am dat de partea Stuarţilor, el nu a vrut să facă asta, considerând-o o prostie. M-a implorat să nu plec.

A dat din cap, văzând ceva cu ochii minţii, dar ştiam că nu era malul împădurit.

— Am crezut – în fine, n-are importanţă ce am crezut, dar am plecat. Şi l-am rugat să le poarte de grijă soţiei mele şi băieţelului.

Christie a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Şi a avut.

— Am înţeles, am rostit cu glas slab.

A întors capul brusc la auzul tonului meu şi m-a fulgerat cu ochii cenuşii.

— N-a fost vina lui! Mona era vrăjitoare – făcea farmece.

Văzându-mi expresia feţei, a strâns din buze.

— Observ că nu mă credeţi. Dar ăsta-i adevărul; am surprins-o de mai multe ori făcând aşa ceva, făcând farmecele, la anumite ore. Am ajuns odată pe acoperişul casei, la miezul nopţii, căutând-o. Am văzut-o acolo, goală puşcă, privind spre stele, în mijlocul unei pentagrame pe care o desenase cu sângele unui porumbel căruia îi frânsese gâtul, în timp ce părul despletit i se învolbura în vânt.

— Părul ei, am spus, căutând un fir logic în discuţie, apoi mi-am dat seama brusc. Avea părul ca al meu, nu?

Uitându-se în depărtare, a confirmat cu o mişcare din cap şi am observat cum a înghiţit în sec.

— Era... ceea ce era, a spus încet. Am încercat s-o salvez, prin rugăciuni, prin iubire. N-am reuşit.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat, cu glas la fel de încet ca al lui.

Bătea vântul şi existau puţine şanse să fim auziţi, însă nu era genul de lucruri pe care voiam să le audă altcineva.

Christie a oftat şi a înghiţit din nou în sec.

— A fost spânzurată, a răspuns el, aproape nepăsător. Pentru uciderea fratelui meu.

Se părea că asta se întâmplase cât Tom era întemniţat la Ardsmuir; înainte de execuţie, ea îi trimisese vorbă, anunţându-l de naşterea Malvei şi spunându-i că-i lăsa pe copii în grija soţiei lui Edgar.

— Cred că asta i s-a părut amuzant, a adăugat el, cu glas reţinut. Avea cel mai ciudat simţ al umorului, aşa era Mona.

M-a luat cu frig, mai mult decât ar fi fost normal în briza de dimineaţă, aşa că mi-am strâns braţele la piept, cuprinzându-mi coatele în palme.

— Dar i-ai primit înapoi – pe Allan şi pe Malva.

A confirmat cu o înclinare a capului. Fusese deportat, dar avusese norocul să fie cumpărat de un om înstărit şi bun la suflet, care îi dăduse bani pentru călătoria copiilor lui până în colonii. Însă apoi stăpânul şi soţia lui muriseră în timpul unei epidemii de febră galbenă şi, căutându-şi altă soartă, auzise că Jamie Fraser se stabilise în Carolina de Nord şi că-i ajuta pe oamenii pe care îi cunoscuse la Ardsmuir să fie stăpâni pe propriul pământ.

— Jur pe Dumnezeul meu că mai bine mi-aş fi luat viaţa înainte să mă mut aici, a spus el, întorcându-se brusc spre mine. Credeţi-mă.

Părea întru totul sincer. Nu am ştiut ce să răspund, însă el nu părea să aştepte vreun răspuns, aşa că a continuat.

— Fata... nu avea decât vreo cinci ani când am văzut-o pentru prima oară, dar firea mamei se simţea deja în ea: aceeaşi viclenie, acelaşi farmec, acelaşi suflet întunecat.

Făcuse toate eforturile posibile pentru a o salva pe Malva – bătând-o pentru a alunga răutatea din ea, pentru a-i reduce înclinaţia spre nesupunere şi, mai presus de toate, pentru a o împiedica să-şi exercite lucrarea rea asupra bărbaţilor.

— Şi mama ei avea asemenea porniri.

A strâns din buze gândindu-se la asta.

— Orice bărbat. Era blestemul lui Lilith[49], amândouă erau blestemate.

Am simţit un gol în stomac în momentul în care a început să vorbească despre Malva.

— Bine, dar era însărcinată, am spus eu.

A pălit şi mai mult, dar vocea i-a rămas fermă.

— Adevărat. Dar nu cred că am greşit dacă am împiedicat naşterea altei vrăjitoare.

---

49 Demon al nopţii în legendele evreieşti, în care Lilith este prezentată ca fiind prima soţie a lui Adam, înaintea Evei (n. tr.).

S-a uitat la mine şi a continuat înainte de a-l putea întrerupe.

— Ştiţi că a încercat să vă ucidă? Nu numai pe dumneavoastră, ci şi pe mine.

— Ce tot spui acolo? A încercat să mă ucidă? Cum?

— Când i-aţi povestit despre lucrurile invizibile, despre... despre germeni. A fost foarte interesată de asta. Mi-a zis chiar ea, când am prins-o cu oasele.

— Ce oase? am întrebat eu, simţind un fior rece ca gheaţa alunecându-mi pe spinare.

— Oasele pe care le-a scos din mormântul lui Ephraim, ca să-i facă farmece soţului dumneavoastră. Nu le-a folosit pe toate, le-am găsit în coşul ei de lucru mai târziu. Am bătut-o rău de tot şi atunci mi-a spus.

Obişnuită să cutreiere singură prin pădure în căutare de hrană şi de plante, făcuse asta şi în timpul apogeului epidemiei de dizenterie. Iar în peregrinările ei, ajunsese la coliba izolată a păcătosului, a acelui bărbat ciudat. Îl găsise aproape muribund, arzând de febră şi prăbuşit în comă şi, cât ea stătuse acolo, neştiind dacă să alerge după ajutor sau pur şi simplu să plece, el murise.

După aceea, cu o inspiraţie de moment – şi având vii în minte învăţăturile mele – luase mucus şi sânge din cadavru şi le pusese într-o sticluţă cu puţin lichid din ceainicul de pe vatră, ascunzând totul în corset, pentru a se dezvolta în căldura corpului ei.

Apoi strecurase câteva picături din amestecul ucigător în mâncarea mea, dar şi în a tatălui ei, sperând că, dacă ne îmbolnăveam, moartea noastră avea să fie considerată urmarea molimei ce bântuia la Ridge.

Mi-am simţit buzele înţepenite şi lipsite de sânge.

— Eşti sigur? am întrebat în şoaptă.

A confirmat cu o mişcare din cap şi nu a făcut niciun efort să mă convingă, iar tocmai asta m-a convins că spusese adevărul.

— Îl voia pe... Jamie? am întrebat.

A închis ochii un moment; soarele se înălţa pe cer şi, deşi strălucea în spatele nostru, luciul apei era orbitor ca o oglindă de argint.

— Ea... voia, a rostit el într-un târziu. Poftea. Râvnea la

bogăţie, la poziţie socială, la ceea ce socotea drept libertate, fără să priceapă că acela era desfrâu. Niciodată n-a înţeles asta!

A vorbit cu o violenţă neaşteptată şi mi-am spus că nu doar Malva nu înţelesese niciodată lucrurile aşa cum le înţelegea el.

Însă fata îl dorise pe Jamie, fie pentru el însuşi, fie pentru averea lui. Iar când farmecele ei nu au dat roade şi a venit epidemia, urmase o cale mai directă pentru a obţine ce voia. Încă nu reuşeam să înţeleg aşa ceva – şi totuşi, ştiam că e adevărat.

Apoi, când se pomenise însărcinată, născocise alt plan.

— Ştii cine e tatăl? l-am întrebat, simţind iar un nod în gât – cred că mereu simţeam – când mi-am amintit grădina luminată de soare şi cele două trupuri mici, distruse şi irosite.

Ce pierdere!

Christie a clătinat din cap, dar nu a vrut să se uite la mine şi mi-am dat seama că avea măcar o idee. N-a vrut să-mi spună, deşi am presupus că nu mai conta acum. Iar guvernatorul avea să se trezească în curând, pregătit să-l primească.

Şi el auzise zgomote venind de jos; a inspirat adânc.

— N-o puteam lăsa să distrugă atâtea vieţi, n-o puteam lăsa să continue. Pentru că era vrăjitoare, să nu vă amăgiţi! Faptul că nu a reuşit să ne omoare pe dumneavoastră sau pe mine a fost o chestiune de noroc. Ar fi ucis oricum pe cineva. Probabil pe dumneavoastră, dacă soţul nu v-ar fi părăsit. Sau poate pe el, sperând să-i moştenească averea, pentru copil.

A răsuflat greu, chinuitor şi dureros.

— Nu s-a născut din vintrele mele şi totuşi era fiica mea, sângele meu. Nu am putut... nu am putut îngădui... eram răspunzător.

A tăcut, incapabil să termine. Spunea adevărul. Cu toate astea...

— Thomas, am rostit cu glas ferm, e absurd şi ştii asta.

S-a uitat la mine surprins şi am văzut lacrimi în ochii lui. A clipit ca să le alunge şi mi-a răspuns cu înverşunare.

— Aşa ziceţi dumneavoastră? Nu ştiţi nimic, nimic!

M-a văzut tresărind şi a coborât privirea. Apoi, cu stângăcie, m-a luat de mână. Am simţit cicatricele operaţiei pe care i-o făcusem, tăria degetelor lui îndoite.

— Am aşteptat toată viaţa, am căutat...

A făcut un semn vag cu mâna liberă, apoi a strâns degetele, ca şi cum ar fi vrut să-şi prindă gândul în ele, şi a continuat cu glas mai sigur.

— Nu. Am sperat să găsesc un lucru pe care nu-l puteam numi, dar despre care ştiam că trebuie să existe.

Ochii lui mi-au cercetat chipul de parcă ar fi vrut să-mi memoreze trăsăturile. Stânjenită de privirea pătrunzătoare, am ridicat mâna încercând, presupun, să-mi aranjez părul răzvrătit – însă el mi-a prins-o şi a reţinut-o, ceea ce m-a surprins.

— Lăsaţi asta, a spus el.

Mă ţinea de ambele mâini, aşa că nu am avut de ales.

— Thomas, am zis cu glas nesigur. Domnule Christie...

— Am căpătat convingerea că pe Dumnezeu îl căutam. Probabil. Dar Dumnezeu nu e făcut din carne şi din sânge şi doar iubirea de Dumnezeu nu m-a putut ajuta. Mi-am scris mărturisirea.

A dat drumul mâinilor mele şi a scotocit puţin în buzunar, de unde a scos o foaie împăturită, pe care o ţinea strâns între degetele lui scurte şi puternice.

— Am scris aici că jur că eu mi-am ucis fiica, pentru ruşinea pe care a adus-o asupra mea prin desfrânarea ei.

A vorbit destul de ferm, dar am văzut cum i se mişca mărul lui Adam, deasupra gulerului mototolit.

— N-ai făcut-o tu, am rostit cu siguranţă. Ştii bine că nu.

M-a privit şi a clipit iute de câteva ori.

— Nu, a spus el oarecum nepăsător. Dar probabil că trebuia s-o fac. Am scris şi o copie a mărturisirii, a adăugat el, vârând hârtia înapoi în buzunar, am lăsat-o la ziarul din New Bem. O vor publica. Guvernatorul o va accepta – cum ar putea să refuze? – iar dumneavoastră veţi fi liberă.

Ultimele vorbe m-au făcut să amuţesc. Încă mă ţinea strâns de mâna dreaptă; cu degetul mare, mi-a mângâiat degetele. Am vrut să mi le retrag, dar m-am silit să rămân nemişcată, forţată de privirea din ochii lui cenuşii, limpezi şi acum dezgoliţi, lipsiţi de mască.

— Am tânjit întotdeauna după iubire oferită şi împărtăşită, a spus el încet. Mi-am petrecut viaţa încercând să ofer iubire celor care nu erau demni de ea. Îngăduiţi-mi asta: să-mi dau viaţa de dragul celei care o merită.

Parcă aş fi primit o lovitură care m-a lăsat fără suflu. Nu puteam respira, dar m-am chinuit să articulez câteva cuvinte.

— Domnule Ch... Tom, am spus. Nu trebuie să faci asta. Viaţa ta are valoare. Nu o poţi irosi astfel!

A dat din cap răbdător.

— Ştiu asta. Dacă n-ar fi aşa, asta n-ar avea importanţă.

Au răsunat paşi pe scara de tambuchi şi l-am auzit pe guvernator discutând binedispus cu căpitanul infanteriştilor.

— Thomas! Nu face asta!

S-a mulţumit să se uite la mine şi să zâmbească – oare îl văzusem vreodată zâmbind? – dar nu a spus nimic.

Mi-a ridicat mâna şi s-a aplecat deasupra ei; am simţit înţepătura bărbii şi căldura răsuflării, moliciunea buzelor.

— Rămân servitorul dumneavoastră, doamnă, a spus încet de tot.

Mi-a strâns uşor mâna şi a eliberat-o, după care s-a întors şi a privit spre ţărm. Se apropia o barcă mică, întunecată pe sclipirea argintie a apei.

— Soţul dumneavoastră vine să vă ia. Adio, doamnă Fraser!

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat, mergând cu pas sigur, în ciuda legănării corăbiei pe valuri.

PARTEA A UNSPREZECEA
ZIUA RĂZBUNĂRII

98
SĂ ŢII O FANTOMĂ LA DISTANŢĂ

Jamie a gemut, s-a întins şi s-a aşezat greoi pe pat.

— Mă simt ca şi cum m-ar fi călcat cineva pe sculă.

— Da?

Am deschis un ochi ca să mă uit la el.

— Cine?

M-a privit cu ochi injectaţi.

— Nu ştiu, dar se pare că a fost cineva greu.

— Întinde-te, i-am spus, căscând. Nu e nevoie să plecăm imediat, te mai poţi odihni puţin.

A scuturat din cap.

— Nu, vreau să ajung acasă. Şi-aşa am fost plecaţi prea multă vreme.

Cu toate astea, nu s-a ridicat să se îmbrace complet, ci a continuat să stea pe patul hodorogit, în cămaşă, ţinându-şi mâinile atârnate între picioare.

Deşi abia se trezise, părea mort de oboseală şi nici nu era de mirare. Cred că nu dormise câteva zile, căutându-mă, participând la incendierea Fortului Johnston şi apoi trăind evenimentele legate de eliberarea mea de pe *Cruizer.* Când mi-am adus aminte, am simţit un giulgiu aşternându-se peste sufletul meu, în ciuda bucuriei de a mă fi trezit liberă, pe uscat şi împreună cu Jamie.

— Întinde-te, am repetat.

M-am rostogolit spre el şi mi-am lăsat o mână pe spinarea lui.

— Abia au apărut zorii. Aşteaptă măcar până la micul dejun. N-o să poţi călători fără odihnă sau hrană.

A aruncat o privire spre fereastra cu oblonul tras; printre crăpături se vedea o lumină palidă, dar aveam dreptate; jos nu se auzeau decât oameni care aţâţau focurile şi zăngănit de oale pregătite pentru gătit. Capitulând brusc, s-a lăsat

încet pe o parte şi n-a reuşit să-şi înăbuşe un oftat când şi-a aşezat capul înapoi pe pernă.

Nu a protestat când am aruncat pilota jerpelită peste el şi nici când m-am cuibărit lângă el, cuprinzându-i mijlocul cu braţul şi lipindu-mi obrazul de spinarea lui. Încă mirosea a fum, deşi amândoi ne spălaserăm în grabă în seara precedentă, după care ne prăbuşiserăm în pat ca să ne bucurăm de o uitare scump plătită.

Simţeam cât de obosit era. Şi pe mine mă dureau încheieturile de extenuare, dar şi din cauza cocoloaşelor din salteaua plată, umplută cu lână. La sosirea pe ţărm, Ian ne aşteptase cu cai şi călăriserăm până la căderea întunericului, ajungând la un han ca vai de lume din mijlocul pustietăţii, un loc prăpădit de la o răspântie, unde poposeau peste noapte căruţaşii care se îndreptau spre coastă.

— Malcolm, spusese Jamie, cu o uşoară ezitare, când hangiul îl întrebase cum îl cheamă. Alexander Malcolm.

— Şi Murray, spusese Ian, căscând şi scărpinându-şi coastele. John Murray.

Hangiul dăduse din cap, fără să se sinchisească în mod deosebit. Nu avea niciun motiv să facă legătura între trei călători jerpeliţi şi un caz notoriu de crimă. Totuşi, simţisem un gol în stomac când se uitase la mine.

Sesizasem ezitarea lui Jamie când îşi spusese numele, dezgustul că trebuia să apeleze la unul dintre pseudonimele pe care le folosise cândva. Mai mult decât orice bărbat, îşi preţuia numele şi nu puteam decât să sper că, odată cu trecerea timpului, el *îşi va recăpăta* valoarea.

Roger ne-ar fi fost de folos. Acum era pastor în adevăratul înţeles al cuvântului, mi-am spus zâmbind. Avea un dar deosebit de a înlătura dezbinările dintre locuitorii de la Ridge, potolind resentimentele. Iar acum, hirotonit, autoritatea şi influenţa lui aveau să crească negreşit.

Ar fi fost bine să-l avem printre noi. Şi să-i revăd pe Bree şi pe Jemmy – am simţit ce dor îmi era de ei, deşi urma să-i întâlnim curând; doream să trecem prin Cross Creek şi să-i luăm de acolo în drum spre casă. Desigur, nici Bree, nici Roger nu ştiau ce se întâmplase în ultimele trei săptămâni – şi nici cum va arăta viaţa noastră după atâtea evenimente.

Afară, păsările prinseseră glas în copaci; după ţipetele permanente ale pescăruşilor şi ale rândunicilor-de-mare, care alcătuiau fundalul sonor al vieţii pe *Cruizer,* sunetul lor era plăcut, ca o conversaţie familiară, care m-a făcut brusc să tânjesc după Ridge. Am înţeles dorinţa puternică a lui Jamie de a ajunge acasă – chiar dacă ştiam că acolo nu va mai fi aceeaşi viaţă. Printre altele, cei din neamul Christie vor fi dispărut, cu siguranţă.

Nu găsisem prilejul să-l întreb pe Jamie despre circumstanţele salvării mele; ajunseserăm pe ţărm cu puţin timp înainte de apusul soarelui şi plecaserăm călare imediat, deoarece Jamie voia să mă îndepărteze cât mai mult posibil de guvernatorul Martin – şi, probabil, de Tom Christie.

— Jamie, am spus încet, răsuflând cald în pliurile cămăşii lui. Tu l-ai convins să facă asta? Pe Tom, vreau să spun.

— Nu, mi-a răspuns el tot cu glas scăzut. A venit la atelierul lui Fergus în ziua în care tu ai plecat de la palat. Auzise că închisoarea arsese şi...

M-am ridicat în capul oaselor, şocată.

— Cum asta? Casa şerifului Tolliver? Nu mi-a spus nimeni!

S-a întors pe spate şi s-a uitat la mine.

— Nu cred că oamenii cu care ai vorbit în ultimele două săptămâni ştiau, mi-a explicat el cu glas stăpânit. N-a murit nimeni, englezoaico, am întrebat.

— Eşti sigur? am zis, gândindu-mă neliniştită la Sadie Ferguson. Ce s-a întâmplat? Gloata?

— Nu, a răspuns el, căscând. Din câte-am auzit, doamna Tolliver s-a îmbătat cumplit, a făcut un foc prea mare pentru cazanul cu rufe, după care s-a întins la umbră şi a adormit. Lemnele s-au prăbuşit, cărbunii încinşi au dat foc la iarbă şi incendiul s-a răspândit până la casă, iar apoi...

A făcut un gest din mână, să mă liniştesc.

— Vecinul ei a simţit mirosul de fum şi s-a repezit acolo la vreme ca să-i salveze pe doamna Tolliver şi pe copil din calea focului. Omul a zis că nu mai era nimeni în casă.

— Aha. Ei bine...

M-am lăsat convinsă să mă întind din nou, sprijinindu-mi capul în căuşul umărului său. Nu puteam să mă simt ciudat

lângă el, mai ales după ce ne petrecuserăm noaptea lipiţi unul de altul în patul îngust, fiecare conştient de orice mişcare a celuilalt. Cu toate acestea, eram foarte conştientă de prezenţa lui.

Şi la fel şi el; îşi ţinea un braţ în jurul meu, iar degetele lui îmi explorau spatele, parcă formele mele ar fi fost nişte semne Braille pe care el le citea în timp ce discutam.

— Aşadar, Tom. Ştia despre *L'Oignon,* desigur, de aceea s-a dus acolo când a aflat că ai dispărut din închisoare. Între timp, tu plecaseşi deja din palat, desigur, şi i-a trebuit ceva timp ca să se despartă de Richard Brown, fără să-i stârnească bănuielile. Apoi ne-a descoperit acolo şi mi-a zis ce voia să facă.

Jamie mi-a mângâiat gâtul cu degetele şi am simţit că încordarea începea să cedeze.

— I-am spus să aştepte; trebuia să fac o încercare să te recapăt fără ajutorul cuiva – dar dacă nu puteam...

— Aşadar, ştii că nu el a comis crima, am rostit eu cu siguranţă în glas. Ţi-a spus că e vinovat?

— Mi-a spus doar că păstrase tăcerea câtă vreme existase o şansă ca tu să fii judecată şi achitată – dar că, dacă ai fi fost în primejdie, atunci ar fi vorbit; de aceea a insistat să meargă cu noi. N-am vrut să-i pun alte întrebări, a încheiat Jamie cu delicateţe.

— Dar nu el a ucis-o, l-am îmboldit eu cu insistenţă. Jamie, *ştii* şi tu că nu el a ucis-o.

Am simţit cum pieptul i se ridică sub obrazul meu când a inspirat.

— Ştiu, a spus el încet.

Am rămas tăcuţi o vreme. Brusc, am auzit nişte bătăi înfundate venind de afară şi am tresărit, însă era doar o ciocănitoare, care căuta insecte în bârnele măcinate ale hanului.

— Ce crezi, îl vor spânzura? am întrebat într-un târziu, privind spre grinzile crăpate ale tavanului.

— Da, cred că da.

Degetele lui îşi reluaseră mişcarea pe jumătate conştientă, netezindu-mi şuviţele de păr după ureche. Am rămas nemişcată şi i-am ascultat bătăile lente ale inimii, nedorind să întreb ce avea să se întâmple în continuare.

Însă trebuia să întreb.

— Jamie, spune-mi că n-a făcut-o... că n-a făcut mărturisirea de dragul meu. Te rog.

Nu credeam că pot suporta şi asta, după tot ce se petrecuse.

Degetele lui au rămas nemişcate, atingându-mi doar urechea.

— Te iubeşte. Ştii asta, nu?

A vorbit foarte încet; am auzit mai degrabă reverberaţia cuvintelor în pieptul lui, decât vorbele în sine.

— El a spus că a făcut-o.

Am simţit un nod în gât când mi-am amintit privirea directă a ochilor lui cenuşii. Tom Christie era un om care spunea ceea ce simţea şi simţea ceea ce spunea – în privinţa asta semăna cu Jamie.

Jamie a tăcut câteva momente, care mi s-au părut foarte lungi. Apoi a oftat şi a întors capul, astfel că obrazul lui s-a rezemat de creştetul meu; am auzit sunetul aspru al bărbii lui frecându-se de păr.

— Englezoaico, şi eu aş fi făcut la fel şi aş fi socotit că-mi dau viaţa cu folos, dacă asta te-ar fi salvat de la moarte. Dacă el simte aşa, atunci nu i-ai făcut niciun rău primindu-ţi viaţa din mâna lui.

— Vai, am spus. Vai...

Nu voiam să mă gândesc la nimic din toate astea – nici la ochii cenuşii şi limpezi ai lui Tom, nici la ţipetele pescăruşilor, nici la ridurile ivite din suferinţă, care îi brăzdau faţa, nici la durerea lui născută din pierdere, vinovăţie şi suspiciune – nici la teamă. Nu voiam să mă gândesc nici la Malva, moartă printre căpăţâni de salată, cu fiul greu şi liniştit în pântec. Nici la sângele ruginiu care se usca în dâre şi mici băltoace printre frunzele viţei-de-vie.

Şi mai presus de toate, nu voiam să mă gândesc că avusesem un rol în această tragedie – dar asta era inevitabil.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

Jamie mă ţinea de mână, trecându-şi degetul mare pe sub degetele mele.

— Fata a murit, *mo chride.*

Mi-am strâns degetele în jurul degetului său, oprind

mişcarea.

— Da, cineva a ucis-o, dar nu Tom. Doamne, Jamie, cine? Cine a fost?

— Nu ştiu, a răspuns el, cu ochii înneguraţi. A fost o fată care tânjea după iubire, aşa cred, şi a primit-o. Dar n-a ştiut să o întoarcă.

Am inspirat profund şi i-am pus întrebarea care rămăsese nerostită între noi de la crimă şi până în acel moment.

— Nu crezi că a fost Ian?

Aproape a zâmbit când a auzit-o.

— Dacă ar fi fost el, am fi ştiut, *a nighean.* Ian e în stare să ucidă, dar n-ar îngădui ca tu sau eu să suferim din pricina asta.

Am oftat şi mi-am mişcat umerii, ca să mă destind. Avea dreptate şi m-am simţit alinată în privinţa lui Ian – şi încă şi mai vinovată din cauza lui Tom Christie.

— Cel care a zămislit copilul – dacă nu a fost Ian, şi aşa sper – ori cel care a vrut-o şi a ucis-o din gelozie când a descoperit că e însărcinată...

— Ori cineva deja căsătorit. Ori o femeie, englezoaico.

Am încremenit.

— O femeie?

— Avea parte de iubire, a repetat Jamie, clătinând din cap. Ce te face să crezi că o primea doar de la tineri?

Am închis ochii, închipuindu-mi posibilităţile. Dacă avusese o aventură cu un bărbat căsătorit – şi ei se uitau după ea, doar că mai discret – da, el ar fi putut s-o ucidă ca să păstreze secretul. Ori o femeie înşelată...

M-am gândit la Murdina Bug, cu faţa schimonosită de efort, când apăsa perna peste faţa lui Lionel Brown. Arch? Dumnezeule, nu! încă o dată, cu un sentiment de deznădejde absolută, am alungat întrebarea, revăzând în minte nenumărate feţe de la Fraser’s Ridge – una dintre ele ascunzând un suflet de criminal.

— Nu, ştiu că nu se mai poate îndrepta nimic – nici pentru Malva, nici pentru Tom. Şi nici pentru Allan.

Abia atunci m-am gândit la fiul lui Tom, lipsit atât de brusc de familie, în circumstanţe atât de îngrozitoare.

— Însă restul... Ridge, voiam să spun. Casa. Viaţa pe care am avut-o. Noi.

Se făcuse cald sub plapumă, ba chiar prea cald, şi am simţit un val de arşiţă cuprinzându-mă. M-am ridicat brusc în şezut, azvârlind plapuma deoparte, şi m-am aplecat în faţă, ridicându-mi părul de pe ceafă în speranţa că mă voi răcori măcar o clipă.

— Ridică-te, englezoaico.

Jamie s-a rostogolit, coborând din pat, a rămas în picioare şi m-a apucat de mână, trăgându-mă spre el. Sudoarea apăruse deja ca roua pe corpul meu, iar obrajii îmi erau îmbujoraţi. S-a aplecat şi, prinzându-mi poalele cămăşii de noapte cu ambele mâini, mi-a scos-o peste cap.

S-a uitat la mine, zâmbind, apoi s-a aplecat şi a suflat uşor peste sânii mei. Răcoarea mi-a adus o oarecare uşurare, preţ de o clipă, iar sfârcurile mi s-au întărit într-o recunoştinţă mută.

A deschis obloanele ca să intre aer proaspăt, apoi a făcut un pas înapoi şi şi-a dat jos propria cămaşă. Se făcuse zi deplină, iar valul de lumină pură a dimineţii a licărit pe liniile torsului său cu piele palidă, pe reţeaua argintie a cicatricelor, pe firele de păr roşu-auriu de pe braţe şi de pe picioare, pe firele de păr ruginii şi argintii ale bărbii nerase. Dar şi pe carnea ceva mai întunecată a organului genital, în starea lui obişnuită dimineaţa, rigid şi lipit de pântec, având culoarea blândă şi adâncă pe care o găseşti în inima unui trandafir umbrit.

— Cât despre îndreptatul lucrurilor, a zis el, n-aş putea spune sigur, dar o să încerc.

Şi-a plimbat ochii peste corpul meu. Eram goală, acoperită de o crustă subţire de sare şi vizibil murdară pe labele picioarelor şi pe glezne. A zâmbit.

— Vrei să facem o încercare, englezoaico?

— Eşti atât de obosit, încât abia dacă poţi sta drept, am protestat eu. Mda... cu unele excepţii, am adăugat, coborând privirea.

Era adevărat; avea cearcăne şi, cu toate că liniile corpului îi rămăseseră lungi şi graţioase, ele îi trădau clar starea de epuizare. Şi eu mă simţeam de parcă ar fi trecut un tăvălug peste mine, iar eu *nu* stătusem trează o noapte întreagă pentru a incendia fortul.

— Păi, văd că avem un pat la îndemână, aşa că nu am de

gând să rămân în picioare, mi-a răspuns el. Atenţie, s-ar putea să nu mă mai ridic, dar cred că aş fi în stare să rămân treaz măcar aproape zece minute. Te las să mă pişti dacă adorm, a sugerat el zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am protestat. M-am aşezat pe cearşaful murdar, dar acum rece şi, cu un uşor tremur în adâncul stomacului, mi-am desfăcut picioarele pentru el.

Am făcut dragoste ca şi cum ne-am fi aflat sub apă, cu membrele grele şi lente. Mute, capabile să vorbească doar prin semne. Abia dacă ne atinseserăm de la moartea Malvei – iar gândul la ea încă ne urmărea.

Şi nu doar la ea. O vreme, m-am străduit să mă concentrez numai asupra lui Jamie, îndreptându-mi atenţia spre micile intimităţi ale corpului său, atât de bine cunoscute – cicatricea minusculă şi albită, de formă triunghiulară de la gât, vârtejurile de păr roşcat şi pielea bronzată de sub ea – însă eram atât de obosită, încât mintea mea a refuzat să coopereze şi a continuat să-mi arate mici fragmente de amintiri sau, lucru şi mai tulburător, viziuni.

— N-are rost, am spus.

Ţineam ochii strâns închişi şi mă agăţam cu degetele de cearşaf.

— Nu pot.

A scos un sunet de surprindere, dar s-a desprins de mine, lăsându-mă umedă şi tremurând.

— Ce s-a întâmplat, *a nighean?* m-a întrebat încet.

Nu mă atingea, dar rămăsese întins lângă mine.

— Nu ştiu, am spus, în pragul unei crize de panică. Văd mereu lucruri – iartă-mă, iartă-mă, Jamie. Văd alţi oameni; e ca şi cum aş face dragoste cu alţi bărbaţi.

— A, da?

Părea precaut, dar nu enervat. Am auzit un foşnet când a tras cearşaful peste mine. Asta m-a ajutat puţin. Inima îmi bătea puternic, eram ameţită şi nu puteam respira normal; gâtul mi se încleşta mereu.

Bolus hystericus[50]*,* am gândit eu, calm. *Opreşte-te,*

50 Numită şi *globus pharyngeus,* senzaţie nedureroasă, dar foarte

Beauchamp. Uşor de spus, greu de făcut, însă am încetat să mă tem că mă paşte un infarct.

— Ah... a sunat glasul lui Jamie, cu precauţie. Cine? Hodgepile şi...?

— Nu!

Stomacul mi s-a contractat de repulsie aducându-mi aminte. Am înghiţit.

— Nu... nici nu mă gândisem la asta.

A rămas întins lângă mine, răsuflând rar. M-am simţit ca şi cum m-aş fi destrămat cu totul.

— Claire, pe cine vezi? m-a întrebat el în şoaptă. Poţi să-mi spui?

— Pe Frank, am răspuns imediat, înainte de a mă răzgândi. Şi pe Tom. Şi pe Malva.

Pieptul mi se cutremura şi am simţit că nu voi mai găsi aer pentru a răsufla încă o dată.

— I-am... brusc, i-am simţit pe toţi, am spus scurt. Atingându-mă. Voind să pătrundă în mine.

M-am răsucit şi mi-am îngropat faţa în pernă, ca şi cum aş fi putut alunga totul din minte.

Jamie a rămas tăcut îndelung. Îl jignisem? Mi-a părut rău că-i spusesem toate astea, dar nu mai găseam alte metode de apărare. Nu puteam minţi, nici din cele mai întemeiate motive, nu aveam unde să plec, niciun loc în care să mă ascund. Eram asaltată de fantome care şopteau, de pierderile lor, de nevoile lor, de dragostea lor disperată care mă sfâşia. Îndepărtându-mă de mine, îndepărtându-mă de Jamie.

Tot corpul îmi era încordat şi rigid, străduindu-se să evite dizolvarea, iar în încercarea mea de a scăpa, mi-am îndesat capul în pernă atât de tare, încât am simţit că mă voi sufoca, aşa că m-am văzut silită să-l întorc, gâfâind ca să respir.

— Claire.

Glasul lui a sunat moale, dar i-am simţit răsuflarea pe faţă şi am deschis brusc ochii. Ai lui erau la fel de blânzi, umbriţi de tristeţe. Foarte încet, a ridicat mâna şi mi-a atins buzele.

---

supărătoare, de corp străin la nivelul faringelui (n. tr.).

— Tom, mi-a scăpat printre buze. Mă simt ca şi cum ar fi deja mort, din cauza mea, şi asta e ceva îngrozitor. Nu pot să suport asta, Jamie, chiar nu pot!

— Ştiu.

Şi-a retras mâna şi a ezitat.

— Te deranjează să te ating eu?

— Nu ştiu.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Încearcă şi vom vedea.

Asta l-a făcut să zâmbească, deşi eu vorbisem cu toată seriozitatea. Şi-a lăsat mâna delicat pe umărul meu şi m-a răsucit, apoi m-a cuprins în braţe, mişcându-se încet, ca să mă pot retrage. Dar n-am făcut-o.

M-am cufundat în el şi m-am agăţat de el ca şi cum ar fi fost un colac, singurul lucru care m-ar fi împiedicat să mă înec. Chiar era asta.

M-a ţinut în braţe şi mi-a mângâiat părul îndelung.

— Poţi plânge pentru ei, *mo nighean donn?* a întrebat el în şoaptă, lipindu-şi gura de părul meu. Să-i lăsăm să vină.

Am împietrit de panică la acest gând.

— Nu pot.

— Plângi pentru ei, mi-a şoptit el, iar glasul lui m-a desfăcut mai mult decât sexul. Nu poţi ţine departe o fantomă.

— Nu pot. Mi-e teamă, am spus, însă deja tremuram de durere, iar lacrimile mi se scurgeau pe faţă. Nu pot!

Şi totuşi am putut. Am renunţat la luptă şi m-am deschis amintirii şi tristeţii. Am suspinat ca şi cum inima mi-ar fi fost gata să plesnească – şi voiam să o las să plesnească, pentru ei şi pentru tot ce nu putusem salva.

— Claire, lasă-i să vină şi suferă pentru ei, mi-a şoptit el. Iar când vor pleca, o să te duc acasă.

99
VECHIUL STĂPÂN

River Run

În noaptea precedentă, plouase torenţial şi, deşi soarele apăruse sclipitor şi fierbinte, solul era îmbibat de apă şi din el păreau să se ridice aburi, adăugându-se umidităţii din aer. Brianna îşi legase părul sus, ca să nu îi atârne pe lângă gât, însă unele şuviţe tot scăpau, lipindu-se umede de frunte şi de obraji şi căzându-i peste ochi. Iritată, şi-a îndepărtat o şuviţă cu dosul mâinii, căci degetele îi erau mânjite de pigmentul pe care îl măcina, iar umiditatea nu pria acelei operaţiuni, făcând pudra să se strângă în bulgări şi să se lipească de marginile mojarului.

Însă trebuia să facă asta; avea o nouă misiune, care urma să înceapă după-amiază.

Plictisit şi vârându-şi degetele în tot ce exista în jur, Jem se foia pe lângă ea. Îngâna un cântecel, însă ea nu i-a acordat atenţie până să prindă câteva cuvinte.

— Ce ai spus? l-a întrebat, apropiindu-se de el şi nevenindu-i a crede.

Era imposibil ca el să cânte „Folsom Prison Blues”[51] – de unde până unde?

Jem a clipit uitându-se la ea, a lăsat bărbia în piept şi a spus cu cea mai groasă voce de care era în stare:

— Bună! Sunt Johnny Cash.

Brianna s-a abţinut cu greu să nu râdă în hohote, simţind cum i se înroşesc obrajii de efort.

— De unde ai învăţat asta? l-a întrebat ea, deşi ştia prea bine.

Exista o singură sursă de la care putea auzi aşa ceva şi a simţit că îi creşte inima la acel gând.

— Tati, a spus el logic.

— Tata a cântat? a întrebat ea, străduindu-se să aibă un ton degajat.

Sigur că da. Şi, la fel de evident, Roger încerca să urmeze sfatul lui Claire, să schimbe registrul vocii ca să-şi elibereze coardele vocale îngheţate.

---

51 Cântec lansat de Johnny Cash în 1955 (n. tr.).

— Îhâm. Tata cântă mult. M-a învăţat cântecul despre duminica dimineaţa şi cel despre Tom Dooley şi... şi multe altele, a încheiat el, pentru că nu şi-a adus aminte de celelalte pe moment.

— Da? Ei, păi... lasă aia jos! i-a zis ea, în timp ce Jem ridica un săculeţ desfăcut la gură, în care era colorant de roibă.

— Hopa!

S-a uitat vinovat la jetul de culoare care ţâşnise din pungă şi nimerise pe cămaşă, apoi a privit spre Brianna şi a făcut o mişcare spre uşă.

— Hopa, auzi la el! s-a enervat ea. Stai pe loc!

A întins mâna, l-a prins de guler, apoi a luat o cârpă îmbibată cu terebentină şi a frecat viguros pieptul cămăşii, reuşind doar să transforme dâra roz într-o pată mare.

Jem a suportat tăcut momente de calvar, mişcându-şi capul într-o parte şi alta cât ea a frecat pata.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat ea furioasă. Nu ţi-am zis să-ţi găseşti ceva de făcut?

La o adică, la River Run existau multe lucruri de făcut.

Jem a plecat capul şi a mormăit ceva, dar ea nu a perceput decât cuvântul „speriat”.

— Speriat? De ce?

Cu mişcări ceva mai blânde, i-a scos cămaşa peste cap.

— De fantomă.

— Ce fantomă? a întrebat ea cu precauţie, neştiind cum să rezolve problema.

Era convinsă că toţi sclavii de la River Run credeau în fantome, pentru ei făceau parte din viaţă. Aşa credeau şi coloniştii scoţieni de la Cross Creek, Campbelton şi Ridge. La fel şi germanii din Salem şi din Bethania. Şi tatăl ei, de fapt.

Nu putea să-i spună pur şi simplu lui Jem că nu existau asemenea lucruri – mai ales că nici ea nu era întru totul convinsă.

— Fantoma lui *maighistear arsaidh,* a răspuns el, ridicând abia acum ochii albaştri, tulburaţi. Josh spune că umblă pe aici.

A simţit pe spinare un fior, de parcă un miriapod i-ar fi pătruns sub rochie. *Maighistear arsaidh* era Vechiul Stăpân

– Hector Cameron. Fără să vrea, a aruncat o privire spre fereastră. Se aflau în cămăruţa de deasupra grajdurilor, unde ea se ocupa de pregătirea vopselelor mai pretenţioase, iar mausoleul din marmură albă al lui Hector Cameron se vedea clar de acolo, lucind ca un dinte la marginea peluzei.

— De ce spune Josh asta? a întrebat ea, trăgând de timp.

Primul ei impuls a fost să explice că fantomele nu umblă ziua în amiaza mare, dar corolarul evident era că ele umblă noaptea, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Brianna era ca Jem să aibă coşmaruri.

— A zis că l-a văzut Angelina, acum două nopţi. O fantomă *mare,* a adăugat el, întinzându-se şi căscând ochii, imitând felul în care povestise Josh.

— Da? Şi ce făcea?

A întrebat pe un ton degajat, uşor interesată. Tactica părea de folos, pentru că, deocamdată, Jem era mai mult curios, decât speriat.

— Mergea, a răspuns el, ridicând din umeri. La urma urmelor, ce altceva fac fantomele?

— Fuma pipă?

Brianna zărise un domn înalt plimbându-se pe sub copacii de pe peluză şi astfel îi venise ideea.

Jem a părut oarecum surprins de ideea unei fantome care fumează pipă.

— Habar n-am, a spus el cu îndoială în glas. Fantomele fumează pipă?

— Mă cam îndoiesc. Dar domnul Buchanan fumează. Îl vezi acolo, pe peluză?

S-a tras în lături şi a arătat cu capul către fereastră, iar Jem s-a ridicat pe vârfurile picioarelor să se uite peste pervaz. Domnul Buchanan, o cunoştinţă a lui Duncan, care venise în vizită, tocmai fuma pipă, iar aroma de tutun pătrundea pe fereastra deschisă.

— Mai curând cred că Angelina l-a văzut pe domnul Buchanan plimbându-se pe întuneric, a spus Brianna. Poate era în cămaşă de noapte şi se ducea la toaletă, iar ea a văzut albul cămăşii şi a avut *impresia* că e o fantomă.

Jem a chicotit gândindu-se la asta. Părea dispus să asculte lucruri liniştitoare, dar a ridicat din umerii slăbuţi şi

s-a uitat mai atent la domnul Buchanan.

— Josh spune că Angelina i-a zis că fantoma a ieşit din mormântul bătrânului domn Hector.

— Cred că domnul Buchanan a ocolit mormântul, iar ea l-a văzut mergând pe lângă el şi i s-a părut că ieşea de acolo, i-a explicat Brianna, evitând cu grijă întrebarea de ce un gentilom scoţian de vârstă medie ar merge pe lângă morminte, în cămaşă de noapte; evident, asta nu era o idee care să i se pară ciudată lui Jemmy.

S-a gândit să întrebe ce căuta Angelina afară în miez de noapte, să vadă fantome, dar, reflectând mai bine, a hotărât că nu era cazul. Cel mai plauzibil motiv pentru care o menajeră s-ar furişa noaptea afară nu era ceva ce trebuia să audă un băiat de vârsta lui Jemmy.

A strâns uşor din buze gândindu-se la Malva Christie, care probabil se dusese să întâlnească pe cineva în grădina lui Claire. Pe cine? s-a întrebat pentru a mia oară, chiar dacă, instinctiv, şi-a făcut cruce şi a spus în gând o scurtă rugăciune pentru odihna sufletului ei. Cine fusese? Dacă ar exista o fantomă care se plimba...

A simţit un fior slab, iar asta i-a dat o idee nouă.

— Cred că Angelina l-a văzut pe domnul Buchanan, a spus ea cu fermitate. Dar, *dacă* o să te temi vreodată de fantome sau de orice altceva, ajunge să-ţi faci cruce şi să rosteşti o mică rugăciune către îngerul tău păzitor.

Cuvintele i-au dat o uşoară senzaţie de ameţeală – poate era vorba de un *déjà vu.* S-a gândit că cineva – mama ei? tata? – îi spusese acelaşi lucru, cândva în copilărie. De ce se temuse? Nu-şi mai amintea, dar ţinea minte sentimentul de siguranţă pe care i-l dădea rugăciunea.

Jem s-a încruntat fără a fi convins; ştia să îşi facă cruce, dar nu era chiar atât de sigur de rostul rugăciunii către îngerul păzitor. Simţindu-se puţin vinovată, a repetat rugăciunea împreună cu el.

Era o chestiune de timp până când el va face ceva care să-l trădeze drept catolic – ceva precum semnul crucii – în faţa cuiva care conta pentru Roger. În general, oamenii îşi închipuiau că soţia pastorului era şi ea protestantă – ori ştiau adevărul, dar nu aveau căderea să facă un caz din asta. Brianna era conştientă că mulţi dintre credincioşii lui

Roger schimbau între ei tot felul de bârfe, mai ales după moartea Malvei, şi discutau despre părinţii ei – a strâns din nou din buze şi, conştientă de asta, le-a destins – dar Roger refuza cu îndărătnicie să asculte asemenea remarci.

În ciuda gândului îngrijorător despre posibilele complicaţii religioase care îi persista în minte, a cuprins-o un dor profund de Roger. El îi scrisese; înţeleptul McCorkle întârziase, dar urma să ajungă la Edenton în mai puţin de o săptămână. Probabil că Roger va mai sta acolo o săptămână, până când se va întruni Sesiunea Prezbiteriană, apoi el va veni la River Run, după ea şi după Jem.

Roger era foarte fericit la gândul că va fi hirotonit; desigur, *după aceea,* nu va putea fi caterisit – dacă asta se întâmpla cu pastorii necredincioşi – pentru că are o soţie catolică, nu?

Oare ea s-ar converti dacă era cazul, pentru ca Roger să fie ceea ce îşi dorea atât de mult şi simţea nevoia de a fi? Gândul la asta o secătuia, aşa că l-a îmbrăţişat pe Jem ca să se liniştească. Copilul avea pielea umedă şi moale, dar i-a simţit tăria oaselor, care promiteau că va căpăta într-o bună zi statura tatălui şi a bunicului său. Tatăl lui... era un gând luminos care i-a alungat toate îngrijorările şi i-a alinat durerea absenţei lui Roger.

Lui Jemmy îi crescuse părul, dar ea a sărutat punctul din spatele urechii stângi, unde se afla semnul ascuns, făcându-l pe băiat să strângă din umeri şi să chicotească când răsuflarea ei l-a gâdilat pe gât.

L-a trimis apoi să ducă bluza pătată cu vopsea la Matilda, spălătoreasa, ca să vadă ce se putea face pentru a o curăţa, şi s-a apucat iar să macine.

Mirosul mineral al malahitului din mojar părea oarecum nefiresc. A ridicat mojarul, a adulmecat şi, în acelaşi moment, şi-a dat seama că era ridicol. Roca măcinată nu se putea altera. Probabil că amestecul de terebentină cu fum de pipă de la domnul Buchanan îi influenţa simţul mirosului. A clătinat din cap, a râcâit cu grijă pudra verde fină şi a deşertat-o într-un vas, pentru a o combina ceva mai târziu cu ulei de nucă sau a o folosi într-o soluţie de tempera cu ou.

A aruncat o privire spre numeroasele cutii şi punguţe –

unele dăruite de mătuşa Jocasta, altele primite de la John Grey, trimise special de la Londra – precum şi spre borcănelele şi tăvile de uscare cu pigmenţi măcinaţi chiar de ea, pentru a vedea ce îi mai trebuie.

După-amiază avea să facă doar nişte schiţe preliminare – comanda era pentru un portret al bătrânei mame a domnului Forbes – însă va avea la dispoziţie doar o săptămână sau două pentru a-l termina, până la întoarcerea lui Roger. Nu-şi putea permite să piardă timpul.

Un val de ameţeală a făcut-o să se aşeze brusc, iar prin dreptul ochilor i-au defilat puncte negre. Şi-a prins capul între genunchi, răsuflând adânc. Asta n-a ajutat-o defel; aerul era încărcat cu miros de terebentină, la care se adăuga mirosul animalelor, care venea dinspre grajdurile de jos.

A ridicat capul şi s-a prins de marginea mesei. Măruntaiele au părut că se transformă pe neaşteptate în ceva lichid, care s-a deplasat odată cu mişcarea ei precum apa dintr-un vas, curgând dinspre stomac spre gât şi înapoi, lăsându-i în nări izul amărui al bilei.

— Of, Doamne!

Lichidul din stomac s-a năpustit în sus, pe gât şi abia a avut timp să înşface ligheanul de pe masă şi să arunce apa pe podea, după care stomacul i s-a întors pe dos, în efortul lui de a se goli.

A aşezat ligheanul cu grijă şi, gâfâind, s-a lăsat pe scaun, privind fix spre balta de pe podea, în vreme ce lumea şi-a schimbat axa şi s-a stabilit într-un unghi nou, nesigur.

— Felicitări, Roger! a spus ea cu voce tare, care a răsunat slab şi nesigur în aerul închis şi umed. *Cred* că o să fii tătic. Din nou.

*

A rămas nemişcată o vreme, explorând cu atenţie senzaţiile din corp, căutând certitudinea. În cazul lui Jemmy, nu suferise de greţuri, dar şi-a amintit calitatea modificată ciudat a simţurilor; starea stranie numită sinestezie, în care vederea, mirosul, gustul şi câteodată auzul căpătau uneori, în mod cu totul ciudat, caracteristica

altui simţ.

Totul a trecut la fel de repede precum începuse; mirosul de tutun din pipa domnului Buchanan devenise mai pregnant, dar acum era produs doar de arderea frunzelor tratate, nu era acel cafeniu-verzui care i se furişa prin sinusuri şi îi tulbura membranele din creier precum zăngănitul tablei de pe un acoperiş la o ploaie cu grindină.

Se concentrase atât de mult asupra senzaţiilor din propriul corp şi a ceea ce însemnau sau nu ele, încât nu băgase de seamă vocile din camera alăturată. Acela era bârlogul modest al lui Duncan, în care îşi ţinea registrele şi conturile proprietăţii şi – şi-a spus ea – unde se refugia când măreţia casei devenea prea apăsătoare pentru el.

Acum el se afla acolo cu domnul Buchanan, iar conversaţia amicală de la început devenise o discuţie ce prezenta semne clare de încordare. Uşurată că îşi simţea pielea doar puţin lipicioasă, s-a ridicat şi a luat ligheanul de jos. Avea înclinaţia umană firească de a trage cu urechea, însă, în ultima vreme, se străduise să nu asculte decât ce îi folosea.

Duncan şi mătuşa Jocasta erau regalişti înfocaţi şi, indiferent ce ar fi spus ea, folosind îndemnuri pline de tact ori argumente logice, nu le putea schimba părerea. Auzise multe dintre discuţiile particulare ale lui Duncan cu conservatori din zonă şi inima i se strânsese de îngrijorare, având în vedere ce ştia ea despre rezultatul evenimentelor prezente.

Aici, în Piemont, în centrul ţinutului Cape Fear, cei mai mulţi dintre cetăţenii cât de cât înstăriţi *erau* regalişti, convinşi că violenţele care se petreceau în nord reprezentau o zarvă amplificată şi probabil inutilă, iar dacă nu era, avea oricum prea puţin de-a face cu ei. Iar lucrul cel mai necesar era o mână fermă care să-i ţină în frâu pe liberalii dezlănţuiţi, înainte ca excesele lor să atragă o ripostă distrugătoare. Certitudinea că o asemenea ripostă urma să vină – şi asta faţă de oameni pe care îi agrea sau chiar iubea – îi dădea ceea ce tatăl ei numea fior: o senzaţie clară de oroare sufocantă, care i se răsucea în sânge.

— Aşadar, când? s-a auzit vocea lui Buchanan, trădându-i

nerăbdarea, când Brianna a deschis uşa. Duncan, nu vor aştepta. Trebuie să am banii până miercurea viitoare, altfel Dunkling va vinde armele altcuiva; ştii prea bine că piaţa e condusă de vânzători. Pentru aur va aştepta – dar nu prea mult.

— Da, ştiu bine asta, Sawny.

Şi Duncan părea nerăbdător. Şi foarte îngrijorat, s-a gândit Brianna.

— Dacă se poate, voi plăti.

— *Dacă*? a exclamat Buchanan. Ce înseamnă acest dacă? Până acum mi-ai spus: „Da, sigur, nicio problemă, Sawny, spune-i lui Dunkling că e în regulă, a, *sigur,* Sawny...”

— Alexander, am spus că se poate face şi aşa va fi.

Glasul lui Duncan era scăzut, însă, brusc, din el a răzbătut o duritate pe care Brianna nu o mai auzise.

Buchanan a spus ceva nepoliticos în gaelică, uşa biroului lui Duncan s-a deschis gata să sară din ţâţâni, iar omul a ieşit atât de grăbit, încât abia dacă a văzut-o pe Brianna şi doar în trecere a înclinat capul spre ea.

Ceea ce era preferabil, s-a gândit ea, deoarece stătea în prag ţinând un lighean cu vomă.

Până să ducă ligheanul afară şi să-i azvârle conţinutul, a apărut Duncan. Părea înfierbântat şi nervos, dar extrem de îngrijorat. Cu toate astea, a observat-o.

— Ce mai faci, fato? a întrebat el privind-o cu ochii mijiţi. Eşti cam galbenă la faţă, ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit?

— Aşa cred. Dar acum mi-am revenit, a spus ea, întorcându-se în grabă ca să aşeze ligheanul în cameră.

L-a pus pe podea, apoi a închis uşa în urma ei.

— Dar tu, unchiule Duncan, te simţi bine?

El a ezitat un moment, dar ceea ce îl preocupa era prea copleşitor ca să păstreze pentru sine. A aruncat o privire în jur, dar în acea perioadă a zilei nicio sclavă nu se afla în preajmă. S-a aplecat mai mult către Brianna şi a coborât vocea.

— Ai văzut cumva... ceva aparte, *a nighean?*

— Aparte? în ce sens?

Duncan şi-a trecut mâna pe sub mustaţă şi s-a uitat din nou în jur.

— Aproape de mormântul lui Hector Cameron, poate? a

întrebat el, cu glasul coborât până la nivelul unei şoapte.

Încă în suferinţă după ce vărsase, diafragma Briannei s-a contractat brusc, făcând-o să ducă mâna la talie.

— Deci ai observat?

Expresia de pe faţa lui Duncan s-a asprit.

— Nu eu, a răspuns Brianna, apoi i-a povestit ce credeau Jemmy şi Angelina despre presupusa fantomă.

— Eu am crezut că e vorba de domnul Buchanan, a adăugat ea, arătând cu capul spre scara pe care coborâse acesta.

— Mda, e şi asta o idee, a mormăit Duncan, frecându-şi cu mâna tâmpla căruntă, cu un aer absent. Dar nu... sigur nu. Nu avea cum... dar e o idee.

Briannei i s-a părut că Duncan devenise ceva mai încrezător.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Duncan a inspirat adânc şi a clătinat din cap – nu în semn de refuz, ci de stupefacţie – apoi a expirat, după care a coborât umerii.

— Aurul, a spus el direct. A dispărut.

*

Şapte mii de lire în lingouri de aur reprezentau o sumă considerabilă, în toate sensurile. Brianna nu avea idee cât de mult putea cântări aurul, însă lingourile stătuseră aliniate în sicriul destinat Jocastei, aflat alături de al lui Hector Cameron, în mausoleul familiei.

— Cum adică a „dispărut”? a exclamat ea. *Totul?*

Duncan a prins-o de mână, iar faţa i s-a schimonosit în îndemnul de a o face să vorbească mai încet.

— Da, tot aurul, a spus el, privind încă o dată în jur. Fato, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet!

— Unde a dispărut? Sau, mai curând, s-a corectat ea, când ai descoperit că nu mai e?

— Noaptea trecută.

S-a uitat din nou în jur şi a făcut un semn din cap spre biroul lui.

— Vino cu mine, fato; o să-ţi povestesc totul.

Agitaţia lui Duncan a mai scăzut puţin cât şi-a spus

povestea, iar când a încheiat, îşi recăpătase oarecum calmul.

Cele şapte mii de lire erau ceea ce mai rămăsese din cele zece mii, care, la rândul lor, reprezentau o treime din cele treizeci de mii de lire trimise – prea târziu, dar oricum trimise – de Ludovic al Franţei pentru a sprijini încercarea lui Carol Stuart, sortită eşecului, de a ajunge pe tronurile Angliei şi Scoţiei.

— Hector a fost precaut, înţelegi? a explicat Duncan. A trăit ca un om înstărit, dar întotdeauna în limitele unui loc ca ăsta – a arătat cu mâna în jur, către proprietate şi terenurile din River Run. A cheltuit o mie de lire ca să cumpere terenul şi să ridice casa, apoi, în decursul anilor, încă o mie de lire pe sclavi, vite şi altele. Iar o mie de lire le-a depus la bancheri – Jo a spus că nu suporta gândul ca toţi banii ăia să zacă, fără să producă niciun profit.

Duncan i-a aruncat Briannei un zâmbet discret şi ironic şi a continuat.

— Dar era prea inteligent ca să atragă atenţia etalându-şi toată bogăţia. Cred că voia probabil să investească restul de bani, puţin câte puţin – numai că a murit înainte de a apuca s-o facă.

A lăsat-o pe Jocasta o văduvă foarte înstărită – însă chiar mai precaută decât fusese soţul ei în ceea ce privea atragerea unei atenţii nedorite. Aşa că aurul rămăsese la locul lui sigur, în ascunzătoare. Doar, din când în când, câte un lingou era scos şi vândut de Ulysses. Iar acum aurul dispăruse, şi-a amintit Brianna neliniştită. *Cineva* ştiuse că acolo se afla aur.

Probabil că cine cumpărase primul lingou bănuise că mai exista aur pe proprietate şi urmărise discret şi răbdător, până când îl găsise.

Însă acum...

— Ai auzit de generalul MacDonald?

În ultima vreme, ea auzise acel nume, în cadrul unor conversaţii. Era un general scoţian, mai mult sau mai puţin în retragere, care apăruse ici şi colo, ca oaspete al unor familii importante. Însă Brianna nu îi ştia planurile.

— Vrea să adune oameni – trei sau patru mii – dintre highlanderi, care să plece spre coastă. Guvernatorul a cerut

ajutor; soldaţii se apropie. Oamenii generalului vor coborî prin valea Cape Fear – Duncan a făcut un semn graţios cu o mână – pentru a se uni cu trupele guvernatorului – şi vor prinde în cleşte miliţiile rebele care se formează în prezent.

— Şi voiai să-i dai aurul – adică nu, s-a corectat ea, voiai să-i dai arme şi praf de puşcă.

El a încuviinţat cu un aer nefericit şi şi-a muşcat mustaţa.

— Un om pe nume Dunkling; Alexander îl cunoaşte. Lordul Dunsmore strânge praf de puşcă şi arme în Virginia, iar Dunkling e unul dintre locotenenţii lui. Şi e dispus să cedeze o parte dintre acestea în schimbul aurului.

— Care acum a dispărut.

Brianna a inspirat adânc, simţind în acelaşi timp sudoarea scurgându-i-se printre sâni, udându-i şi mai mult cămaşa de corp.

— Care acum a dispărut, a confirmat Duncan cu glas sumbru. Şi mă întreb ce e cu fantoma de care vorbea Jem.

Fantomă, pe naiba! Cum era posibil să pătrundă cineva într-un loc precum River Run, înţesat de oameni, şi să plece de acolo cu atâtea kilograme de aur, complet nebăgat în seamă?

Zgomotul de paşi pe scară l-a făcut pe Duncan să întoarcă brusc capul spre uşă, dar era Josh, unul dintre grăjdarii negri, care stătea cu pălăria în mână.

— Ar fi bine să plecăm, domnişoară Bree, a spus el, făcând o plecăciune respectuoasă. Dacă vreţi lumină.

Se referea la faptul că îi trebuia lumină pentru a desena. Aveau de mers mai bine de o oră până la Cross Creek, unde locuia avocatul Forbes, iar soarele urca vertiginos spre amiază.

Brianna a aruncat o privire spre degetele ei pătate cu verde şi şi-a amintit că părul îi atârna desprins din cocul improvizat; va trebui să se aranjeze puţin înainte de plecare.

— Du-te, fato!

Duncan a arătat spre uşă. Faţa lui suptă era încă marcată de îngrijorare, dar se luminase puţin după ce-şi împărtăşise necazul.

Brianna l-a sărutat cu afecţiune pe frunte şi a coborât după Josh. Şi ea *era* îngrijorată, însă nu doar în legătură cu

aurul care dispăruse şi cu fantomele care bântuiau acolo. Era vorba de generalul MacDonald. Pentru că, dacă el intenţiona să strângă oameni dintre highlanderi, unul dintre oamenii pe care îi va contacta va fi tatăl ei.

Şi aşa cum îi spusese Roger cândva, *Jamie e în stare să meargă pe sârmă între liberali şi conservatori mai bine decât orice om pe care îl cunosc, dar în momentul decisiv... va trebui să sară.*

Momentul apăruse la Mecklenberg. Dar hotărâtoare va fi apariţia lui MacDonald, şi-a spus ea.

100
O CĂLĂTORIE SPRE LITORAL

Socotind că era prudent să lipsească o vreme din locurile pe care le frecventa de obicei, Gerald Forbes s-a mutat la Edenton, sub scuza de a-şi duce bătrâna mamă în vizită la sora ei şi mai vârstnică. Şi, cu toate că mama lui se plânsese de norii de praf ridicaţi de o trăsură ce mergea în faţa lor, lui Gerald îi plăcuse călătoria lungă.

Nu voia să piardă din vedere acea trăsură – un vehicul mic, cu arcuri elastice, ale cărui geamuri erau închise bine şi care avea perdelele trase, însă el fusese mereu un fiu ascultător, aşa că, la următoarea staţie de poştă, s-a dus să stea de vorbă cu vizitiul. Cealaltă trăsură a rămas politicos în urma lor, urmându-i la o distanţă potrivită.

— La ce te uiţi, Gerald, l-a întrebat mama lui, ridicând ochii de la broşa ei preferată, pe care încerca să şi-o prindă în piept. Asta e a treia oară că te uiţi pe geam.

— La nimic, mamă, a spus el, inspirând adânc. Doar mă bucuram de ziua asta. Vremea e minunată, nu crezi?

Doamna Forbes a pufnit, dar, îndatoritoare, şi-a aşezat mai bine ochelarii pe nas şi s-a aplecat să privească afară.

— Da, în fine, e destul de bună, a recunoscut ea cu o ezitare. Dar e arşiţă şi atât de umed, că-ţi storci găleţi de apă din cămaşă.

— Nu contează, *a leannan,* a spus el, bătând-o uşor pe umăr. Nici n-o să-ţi dai seama când o să ajungem la Edenton. Acolo e mai răcoare. Se zice că nimic nu îţi aduce culoare în obraji aşa cum o face briza oceanului.

101
VEGHEA DE NOAPTE

Edenton

Casa reverendului McMillan era lângă ocean. O adevărată binecuvântare, în acea atmosferă încinsă şi înăbuşitoare. Seara, briza dinspre ocean alunga orice – căldura, fumul din hornuri şi ţânţarii. După cină, bărbaţii s-au aşezat pe veranda spaţioasă, fumând pipă şi bucurându-se de răgaz.

Bucuria lui Roger era diminuată oarecum pentru că îşi dăduse seama că doamna reverend McMillan şi cele trei fiice ale ei asudau alergând de colo până colo, spălând farfurii, curăţând, măturând podele, fierbând oasele rămase de la jamboane pentru supa de a doua zi, culcând copii, într-un cuvânt, trudind ca nişte sclave în interiorul cald şi sufocant. Acasă, s-ar fi simţit obligat să dea o mână de ajutor la astfel de activităţi, altfel ar fi avut de înfruntat mânia Briannei; însă aici o asemenea ofertă ar fi fost întâmpinată cu expresii de scepticism, urmate de bănuieli profunde. Aşa că a rămas liniştit în briza răcoroasă a serii, urmărind bărcile de pescuit apropiindu-se pe apă spre canal şi sorbind din ceva ce trecea drept cafea, prins într-o conversaţie plăcută între bărbaţi.

S-a gândit că exista câteodată ceva de spus despre modelul secolului al XVIII-lea privind rolurile sexelor.

Au comentat ştirile venite dinspre sud: fuga guvernatorului Martin de la New Bem şi incendierea Fortului Johnston. Climatul politic din Edenton era preponderent liberal, iar cei prezenţi erau în mare măsură clerici – doctorul reverend McCorkle, secretarul lui, Warren Lee, reverendul Jay McMillan, reverendul Patrick Dugan şi patru „aspiranţi”, în afară de Roger, care aşteptau să fie hirotoniţi, însă, dincolo de aparenta pojghiţă de cordialitate a discuţiei, existau curente de discordie politică.

Roger vorbea puţin; nu voia să-l ofenseze pe McMillan prin vreun argument pro sau contra – şi, în sinea lui, dorea linişte, ca să mediteze la ziua următoare.

Apoi conversaţia a căpătat altă turnură şi s-a trezit că îi acorda o atenţie deosebită. Congresul Continental se

întrunise la Philadelphia în urmă cu două luni şi îi încredinţase generalului Washington comanda armatei continentale. Warren Lee se aflase în Boston la acea vreme şi le oferea participanţilor la discuţie o relatare vie a bătăliei de la dealul Breed, la care asistase.

— Generalul Putnam a adus multe care cu pământ şi tufăriş spre capătul peninsulei Charlestown. Aţi spus că ştiţi locul, domnule? a întrebat el, întorcându-se curtenitor spre Roger. Ei bine, colonelul Prescott era deja acolo, cu două companii de miliţie din Massachusetts şi cu părţi ale alteia din Connecticut – pesemne c-au fost o mie de oameni cu totul şi, Doamne Dumnezeule, ce putoare se răspândea din tabere!

Accentul lui sudic – Lee era din Virginia – trăda un uşor amuzament, însă acesta a dispărut când a continuat relatarea.

— Generalul Ward dăduse ordin să se fortifice acel deal, Bunker, aşa-i spun localnicii, după numele unei redute de pe culmea lui. Însă colonelul Prescott a urcat pe el împreună cu domnul Gridley, genistul lui, fără să le pese că sunt văzuţi. Au lăsat un detaşament acolo şi au plecat la dealul Breed, despre care au socotit că era mai potrivit scopului lor, căci se afla mai aproape de port. Asta s-a petrecut la vreme de noapte, luaţi seama. Am mers alături de una dintre companiile din Massachusetts şi am mărşăluit cu hotărâre, apoi, între miezul nopţii şi zori, ne-am petrecut timpul săpând tranşee şi înălţând ziduri de trei metri în jurul perimetrului. Iar când s-a luminat de zi, ne-am ascuns în spatele fortificaţiilor, iar asta s-a întâmplat exact la timp, pentru că în port a apărut o navă britanică – *Lively,* aşa au spus ei că se chema – care a deschis focul imediat ce s-a ridicat soarele. Cu toată ceaţa care plutea peste apă, nava arăta frumos, iar tunurile ei se luminau în roşu când trăgeau. Însă loviturile n-au produs pagube; mai toate ghiulele au căzut în port – am văzut o balenieră de pe docuri lovită; a aprins-o ca pe o surcea. Oamenii din echipajul ei au sărit în apă ca puricii când *Lively* a început să tragă. I-am văzut ţopăind pe doc, cu pumnii ridicaţi – după care corabia a mai tras o salvă, iar oamenii au căzut la pământ sau au fugit ca nişte iepuri.

Lumina dispăruse aproape de tot, iar faţa tânără a lui Lee nu se mai vedea în umbre, dar amuzamentul din vocea lui a stârnit hohotele de râs ale celorlalţi.

— O baterie de pe dealul Copp a deschis focul firav, iar una sau două dintre celelalte corăbii au tras câteva ghiulele, dar şi-au dat seama că nu folosea la nimic, aşa că au încetat. Apoi au venit nişte oameni din New Hampshire, care ni s-au alăturat, şi asta a fost pur şi simplu încurajator. Dar generalul Putnam a trimis din nou o mulţime de oameni să muncească la fortificaţiile de la Bunker, iar cei din New Hampshire s-au ghemuit undeva jos, pe stânga, unde nu erau apăraţi decât de garduri acoperite cu iarbă cosită. Când mă uitam la ei, mă simţeam cât se poate de fericit că am în faţă un mal de peste un metru din pământ, vă asigur, domnilor.

Având în spate vasele de luptă şi bateriile de pe ţărm, care le asigurau acoperirea, trupele britanice porniseră cu mult curaj să traverseze râul Charles în amiaza mare, în plin soare.

— Noi nu am tras, bineînţeles. N-aveam tunuri, a spus Lee, ridicând din umeri.

Ascultând cu atenţie, Roger nu s-a putut abţine şi a întrebat:

— Şi colonelul Stark a spus cumva: „Nu trageţi decât dacă le vedeţi albul ochilor”? E adevărat?

Lee a tuşit discret.

— Păi... N-aş putea spune sigur asta, pentru că n-am auzit cu urechile mele. Dar *am auzit* un colonel strigând: „Orice fiu de căţea care risipeşte praful de puşcă înainte ca ticăloşii să fie destul de aproape pentru a fi ucişi o să se aleagă cu muscheta vârâtă în fund cu patul înainte!”

Cei prezenţi au izbucnit în hohote de râs. Când doamna McMillan, care le mai aducea ceva de mâncare, i-a întrebat de ce râdeau, toţi au tăcut imediat şi au continuat să asculte cu atenţie şi seriozitate restul poveştii lui Lee.

— Ei bine, s-au apropiat. Şi vreau să spun că priveliştea te băga în răcori. Erau câteva regimente, fiecare în culorile sale tradiţionale, artilerişti şi grenadieri, Marina Regală şi o mulţime de infanterişti, toţi înaintând ca o hoardă de furnici şi arătând la fel de fioroşi. Domnilor, n-o să susţin cu tărie

că sunt foarte curajos, dar vreau să spun că oamenii aflaţi lângă mine au dovedit multă stăpânire de sine. I-am lăsat să se apropie şi primele rânduri ale lor erau la mai puţin de trei metri de noi când focul nostru i-a retezat. S-au regrupat şi au revenit. Şi i-am doborât din nou – ca pe popice. Erau şi ofiţeri – mulţi dintre ei au căzut; erau călare, înţelegeţi. Şi eu am împuşcat unul. S-a aplecat, dar n-a căzut de pe cal, care l-a dus de acolo. Se cam legăna şi capul i se bălăbănea. Dar n-a căzut.

Vocea lui Lee îşi pierduse oarecum din entuziasm, iar Roger a văzut silueta masivă a reverendului McCorkle aplecându-se către secretarul lui şi atingându-l pe umăr.

— S-au grupat din nou şi au atacat. Şi... noi... mai toţi rămăseserăm fără muniţie. Au trecut peste întăririle de pământ şi prin garduri. Cu baionetele fixate la muschete.

Roger se aşezase pe o treaptă a verandei, iar Lee era deasupra lui, la vreun metru şi ceva depărtare, dar l-a auzit cum înghiţea în sec.

— Ne-am regrupat. Aşa se numeşte manevra asta. Dar, de fapt, am fugit, asta am făcut. Chiar aşa.

A înghiţit din nou în sec.

— Baioneta... scoate un sunet îngrozitor când pătrunde într-un om. Pur şi simplu înfiorător. Nu pot să spun cum e, nu vi-l pot descrie. Dar l-am auzit de mai multe ori. Mulţi dintre ai noştri au fost doborâţi aşa – împunşi, după care baioneta era scoasă, iar ei rămâneau pe pământ, zbătându-se ca peştii pe uscat.

Roger văzuse – şi mânuise – baionete din secolul al XVIII-lea, ba chiar des. O lamă lungă de 43 de centimetri, de formă triunghiulară, grea şi tăioasă, având pe o latură o canelură pentru scurgerea sângelui. Brusc, şi-a amintit de cicatricea adâncă pe care Jamie Fraser o avea pe coapsă şi s-a ridicat. Murmurând o scurtă scuză, a plecat de pe verandă şi a coborât spre ţărm, oprindu-se doar un moment pentru a-şi scoate pantofii şi ciorapii.

Era reflux; simţea nisipul şi pietrişul umede şi reci sub tălpi. Briza făcea frunzele palmierilor să foşnească în urma lui, iar un şir de pelicani zbura de-a lungul malului, având un aer solemn în ultimele raze de soare. A pătruns puţin în apă, iar valurile unduitoare i-au lovit călcâiele, aspirând

nisipul de sub tălpile lui, făcându-l să se încline într-o parte şi în alta ca să-şi recapete echilibrul.

Departe, pe apa estuarului, a văzut lumini; erau bărci de pescuit, având la bord focuri în lăzi cu nisip pentru aprinderea torţelor pe care pescarii le legănau peste copastie. Acestea păreau să plutească prin aer, mişcându-se încolo şi încoace, iar apa reflecta flăcările şi le făcea să lumineze intermitent, ca nişte licurici.

Apăreau stelele. A rămas cu privirea spre cer, străduindu-se să-şi golească mintea şi inima şi să primească iubirea lui Dumnezeu.

A doua zi avea să devină pastor. *Eşti preot pe vecie,* suna slujba de hirotonire, citând din Biblie, *după rânduiala lui Melchisedec*[52]*.*

— *Ţi-e teamă*? îl întrebase Brianna când el îi spusese asta.

— *Da,* răspunsese el cu voce tare.

A rămas pe loc până când refluxul s-a retras şi mai mult, apoi l-a urmat, păşind prin apă, dornic să simtă atingerea ritmică a valurilor.

— *Şi o vei face oricum?*

— *Da,* spusese el ceva mai încet.

Nu ştia ce accepta, dar a spus „da”. Pe plaja din spatele lui, briza aducea când şi când frânturi de râsete şi câteva cuvinte rostite pe veranda reverendului McMillan. Asta însemna că lăsaseră deoparte discuţia despre război şi moarte.

Oare ucisese vreunul dintre ei pe cineva? Probabil că Lee. Reverendul McCorkle? Roger a pufnit în râs la acest gând, dar nu l-a exclus cu totul. Sa întors şi a mai înaintat în ocean până când n-a mai auzit decât valurile şi vântul.

Căutarea sufletului. Asta obişnuiau să facă vechii cavaleri, s-a gândit el, zâmbind puţin ironic. În noaptea dinainte să fie făcut cavaler, tânărul stătea de veghe în biserică ori în capelă, treaz prin orele întunecate, luminate doar de candela sanctuarului, şi se ruga.

Pentru ce? s-a întrebat Roger. Pentru puritatea minţii, pentru unicitatea ţelului. Pentru curaj ori pentru iertare?

---

52 *Evrei,* 7:17. Şi *Psalmul* 109:4 (n. tr.).

Nu intenţionase să-l ucidă pe Randall Lillington; fusese aproape un accident, iar dacă nu, fusese vorba de autoapărare. Dar era la vânătoare când făcuse asta, plecase să-l caute pe Stephen Bonnet, dorind să-l ucidă cu sânge-rece. Şi Harley Boble; vedea încă sclipirea din ochii prinzătorului de hoţi şi simţea ecoul loviturii, cioburile ţestei lui reverberând prin oasele braţului. Da, dorise asta. Ar fi putut să se oprească. Dar nu a făcut-o.

În ziua următoare, avea să-şi jure în faţa lui Dumnezeu credinţa în doctrina predestinării, credinţa că făcea ceea ce fusese menit să facă. Probabil.

— *Poate nu cred prea mult asta,* s-a gândit, simţind cum îndoiala i se furişa în minte. *Sau poate că da. Iisuse, iartă-mă* – a rostit el în gând – *pot fi un pastor adevărat dacă mă îndoiesc? Cred că toată lumea are îndoieli, dar dacă am prea multe, poate ar fi bine să îmi dai de ştire acum, înainte de a fi prea târziu.*

Îi amorţiseră labele picioarelor. Cerul era înflăcărat de lumina stelelor, dense în noaptea neagră şi catifelată. A auzit sunete de paşi între porţiunea de pietriş şi algele cafenii din apropiere.

Era Warren Lee – înalt şi deşirat în lumina lunii, secretarul doctorului reverend McCorkle, care fusese anterior membru al unei miliţii.

— M-am gândit să ies şi eu la aer, a rostit el încet, dar acoperind clipocitul valurilor.

— Da, e cât cuprinde aici şi e gratis, a spus Roger cât mai amabil cu putinţă.

Lee a chicotit scurt drept răspuns, dar din fericire nu părea dispus să converseze.

Au rămas tăcuţi o vreme şi au urmărit bărcile de pescuit. Apoi, printr-un consimţământ nerostit, s-au întors pentru a porni spre casă. Aceasta era cufundată în întuneric, iar pe verandă nu mai rămăsese nimeni. La o fereastră, ardea o lumânare ce le arăta drumul.

— Ofiţerul... cel pe care l-am împuşcat, a spus Lee pe neaşteptate. Mă rog pentru el. În fiecare seară.

A tăcut brusc, stânjenit. Roger a inspirat încet şi adânc, simţind o tresărire a inimii. El se rugase vreodată pentru Lillington sau Boble?

— O să mă rog şi eu.

— Îţi mulţumesc, a zis Lee foarte încet, apoi, alături, au urcat de pe plajă, oprindu-se să-şi ia pantofii.

Au continuat drumul desculţi, ca să li se usuce nisipul de pe labele picioarelor.

Abia se aşezaseră pe trepte să se cureţe de nisip înainte de a intra, când uşa din spatele lor s-a deschis.

— Domnule MacKenzie, a spus reverendul McMillan şi ceva din glasul lui l-a făcut pe Roger să se ridice, iar inima a început să-i bubuie în piept. Ai un vizitator.

A văzut silueta înaltă din spatele lui McMillan şi a înţeles totul chiar înainte ca faţa palidă şi fioroasă a lui Jamie Fraser să apară, cu ochii părând negri în lumina lumânării.

— A răpit-o pe Brianna, a spus el fără nicio introducere. Să mergem!

102
ANEMONE

A auzit tropăituri încoace şi încolo şi voci deasupra capului, dar nu a reuşit să înţeleagă multe cuvinte rostite de oamenii de pe punte. A urmat un cor de strigăte joviale venind dinspre copastia aflată mai aproape de ţărm şi ţipete de femei drept răspuns.

Cabina în care se afla avea o fereastră lată, acoperită cu lemn – oare, pe o corabie, aceea se numea fereastră, s-a întrebat ea, ori avea un nume marinăresc? – care se întindea în spatele patului, tăiată la unghiul pupei. Era alcătuită din scânduri înguste şi dese. Nu exista nicio şansă de evadare, însă îi dădea posibilitatea de a avea aer şi probabil informaţii privind locul în care se afla.

Reprimându-şi un acces de dezgust, s-a urcat pe cearşafurile pătate şi mototolite de pe pat. S-a lipit de fereastră şi şi-a împins faţa printre scânduri, inspirând adânc pentru a scăpa de miasmele din cabină, deşi mirosul ce venea dinspre port nu era cu nimic mai grozav, fiind încărcat de duhoarea peştilor morţi, a gunoaielor şi a mâlului care se coceau în soare.

Zărea un doc mic şi câteva siluete mişcându-se pe el. Un foc ardea pe ţărm, în faţa unei clădiri scunde, văruite în alb, cu acoperiş din frunze de palmier-pitic. Era prea întuneric ca să vadă dincolo de clădire. Judecând după zgomotele făcute de oamenii de pe doc, trebuia să existe totuşi cel puţin un orăşel.

A auzit zgomote în afara cabinei, oameni care păreau să se apropie.

—... şi o să-l întâlnesc în Ocracoke, într-o noapte fără lună, a spus unul dintre ei, iar celălalt i-a răspuns cu un bolborosit, după care uşa s-a deschis furtunos.

— Vrei să participi la petrecere, scumpo? Ori ai început-o fără mine?

Brianna s-a răsucit pe genunchi, simţindu-şi inima bătând ca un ciocan. Zâmbind şi ţinând o sticlă într-o mână, Stephen Bonnet stătea în uşa cabinei. Brianna a inspirat adânc pentru a-şi alunga starea de şoc şi aproape că s-a

înecat simţind mirosul stătut de sex care emana din cearşafurile de sub genunchii ei. Fără să ia în seamă cum era îmbrăcată, s-a dat jos din pat şi a simţit o pârâitură când un genunchi s-a prins în fustă şi a sfâşiat-o.

— Unde suntem? a întrebat ea.

Chiar şi în urechile ei, glasul a sunat strident şi panicat.

— Pe *Anemone,* a răspuns el răbdător, încă zâmbind.

— Ştii bine că nu asta voiam să aflu!

Gulerul rochiei şi al cămăşii îi fuseseră sfâşiate în luptă, când oamenii o trăseseră jos de pe cal şi un sân îi rămăsese în mare parte la vedere, aşa că a ridicat mâna şi a aranjat pânza la loc.

— De unde să ştiu?

Bonnet a aşezat sticla pe masă şi şi-a desfăcut gulerul.

— A, acum e mai bine, a făcut el.

Şi-a frecat dâra de un roşu-întunecat din jurul gâtului, iar Brianna a avut brusc o viziune clară a gâtului lui Roger, cu cicatricea zimţată.

— Vreau să ştiu cum se numeşte orăşelul, a zis ea, îngroşându-şi glasul şi ţintuindu-l pe Bonnet cu o privire sfredelitoare.

Nu se aştepta ca acea privire, care dădea rezultate în cazul arendaşilor tatălui ei, să aibă efect asupra lui, dar afişarea unei atitudini poruncitoare a ajutat-o să-şi recapete puţin curajul.

— Ei, asta-i o dorinţă uşor de satisfăcut, bineînţeles, a zis Bonnet şi a arătat nepăsător spre ţărm. Roanoke.

Cămaşa îi era mototolită şi umedă de sudoare, aşa că i se lipise de piept şi de umeri.

— Mai bine ţi-ai scoate rochia, scumpo, fiindcă e foarte cald.

Bonnet a dus mâinile spre şnururile propriei cămăşi, iar Brianna s-a îndepărtat brusc de pat şi a privit în jur, căutând în umbră ceva ce putea fi folosit ca armă. Un scaun, o lampă, jurnalul de bord, o sticlă... ceva. O bucată de lemn răsărea între lucrurile de pe masă, capătul bont al unei cavile de matisat.

Bărbatul s-a încruntat, cu atenţia concentrată o clipă asupra unui nod al şnurului. Brianna a făcut doi paşi mari şi a înhăţat cavila de pe masă, azvârlind în jur tot felul de

nimicuri şi gunoaie care au căzut zăngănind pe podea.

— Nu te apropia!

Ţinea bucata de lemn ca o bâtă de baseball, cu ambele mâini. Sudoarea i se scurgea pe adâncitura spatelui, însă îşi simţea mâinile reci, iar faţa i s-a înfierbântat, s-a răcit şi iar s-a înfierbântat, în vreme ce valuri de arşiţă şi de groază i s-au rostogolit pe piele.

Bonnet s-a uitat la ea ca şi cum ar fi crezut că a înnebunit.

— Ce-o să faci după ce încerci ceva cu aia, femeie?

A renunţat să-şi mai desfacă şnurul cămăşii şi a făcut un pas spre Brianna. Ea s-a retras un pas şi a ridicat bâta.

— Să nu mă atingi, nenorocitule!

Zâmbind ciudat, Bonnet s-a holbat la ea, privind-o fix, cu ochii lui verde-deschis, fără să clipească. Încă zâmbind, a mai făcut un pas. Apoi încă unul, iar spaima s-a revărsat clocotitoare într-un vârtej de furie. Brianna şi-a încordat umerii şi a ridicat bâta, pregătită să lovească.

— Vorbesc serios! Dă-te înapoi, altfel te ucid. O să ştiu cine e tatăl acestui copil, chiar de-ar fi să mor pentru asta!

El a întins mâna să prindă bâta şi să i-o smulgă, însă, auzind cuvintele ei, s-a oprit brusc.

— Copil? Eşti grea?

Brianna a înghiţit în sec, gâfâind. Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi, iar lemnul neted era umezit de sudoarea palmelor ei. A sporit strânsoarea, străduindu-se să-şi păstreze furia vie, însă ea era deja pe ducă.

— Da. Aşa cred. O să ştiu sigur peste două săptămâni.

El şi-a înălţat sprâncenele nisipii.

— Hm!

Cu un icnet scurt, Bonnet s-a retras, măsurând-o cu interes. Încet, şi-a plimbat ochii peste corpul ei, evaluând sânul oarecum dezgolit.

Izbucnirea de furie dispăruse, lăsând-o pe Brianna fără suflare şi cu un gol în stomac. A rămas cu bâta în mâini, însă încheieturile au început să-i tremure, astfel că a coborât-o puţin.

— Deci aşa stau lucrurile, da?

Bonnet s-a aplecat în faţă şi a întins mâna, de astă dată fără intenţii lascive. Luată prin surprindere, Brianna a

încremenit un moment, iar el i-a cântărit în palmă sânul pe jumătate dezgolit, frământându-l cu un aer gânditor, ca şi cum ar fi fost un grepfrut pe care dorea să-l cumpere dintr-o piaţă. Ea a icnit şi l-a lovit cu bâta ţinând-o doar cu o mână, însă îşi pierduse hotărârea dinainte, iar lovitura a ricoşat din umărul lui, făcându-l să se clatine, dar fără să aibă alt efect. Frecându-şi umărul, el a gemut uşor şi s-a retras.

— S-ar putea. Bine, atunci.

S-a încruntat şi s-a tras de partea din faţă a pantalonilor, aranjându-şi mădularul fără nicio jenă.

— Cred că e bine că încă suntem în port.

Brianna nu a înţeles remarca, dar nu s-a sinchisit; se vedea că el se răzgândise după dezvăluire. De uşurare, Brianna a simţit că i se taie genunchii, iar pe piele îi apar broboane de transpiraţie. S-a aşezat brusc pe scaun, iar bâta a căzut cu un pocnet pe podea, lângă ea.

Bonnet scosese capul pe coridor şi răcnea la cineva pe nume Orden. Indiferent cine era acest Orden, el nu a intrat în cabină, dar, după câteva momente, cineva de afară a bolborosit o întrebare.

— Adu-mi o târfă de pe docuri, a răspuns Bonnet, pe un ton degajat, de parcă ar fi comandat o halbă de bere neagră. Vezi să fie curată şi tânără.

Apoi a închis uşa şi s-a întors la masă, scotocind printre lucrurile de pe ea până a găsit o cupă de cositor. Şi-a turnat de băut, a golit cupa pe jumătate, apoi – părând într-un târziu să conştientizeze că Brianna se afla acolo – i-a oferit sticla, scoţând un vag „Ei?” drept invitaţie.

Ea a scuturat din cap fără să scoată nicio vorbă. În minte îi încolţise o vagă speranţă. Omul dovedea o oarecare galanterie sau măcar decenţă; se întorsese să o salveze din depozitul în flăcări şi îi dăduse piatra pentru presupusul lui copil. Iar acum, după ce auzise că era însărcinată, renunţase la avansuri. Probabil că o va lăsa să plece, mai ales dacă nu-i putea fi de vreun folos imediat.

— Aşadar... nu mă vrei? a spus Brianna, controlându-şi picioarele, pregătită să sară şi să fugă de acolo, imediat ce se deschidea uşa pentru a permite intrarea înlocuitoarei ei.

Spera că *putea* fugi, pentru că genunchii încă îi tremurau

de emoţie.

Surprins, Bonnet s-a uitat la ea.

— Dulceaţo, te-am pătruns deja o dată, a răspuns el şi a rânjit. Îmi aduc aminte părul tău roşcat – foarte frumos, desigur – dar nu a fost o experienţă atât de memorabilă ca să-mi doresc să o repet. A trecut timpul, draga mea, a trecut.

Şi-a atins bărbia cu un aer neglijent şi a mai luat o gură de alcool.

— Însă acum, Leroi are nevoie de puţin galop.

— Atunci, de ce mă aflu aici? a întrebat ea.

Neatent, el s-a tras încă o dată de partea din faţă a pantalonilor, fără să dea atenţie prezenţei ei.

— Aici? Păi, pentru că un gentilom m-a plătit să te duc la Londra, scumpo. Nu ştiai?

Brianna s-a simţit ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac şi s-a lăsat pe pat, îndoindu-şi braţele protector peste talie.

— Ce gentilom? Şi, pentru numele Domnului, de ce?

Bonnet a rămas un moment pe gânduri, dar s-a vădit că nu avea niciun motiv să-i ascundă adevărul.

— Un domn pe nume Forbes, a răspuns el, după care a dat peste cap restul de băutură. Îl ştii, nu?

— Bineînţeles că-l ştiu, a spus Brianna, iar uimirea s-a amestecat cu furia. Ticălosul ăla *nenorocit!*

Aşadar, erau oamenii lui Forbes. Acei bandiţi mascaţi care îi opriseră pe ea şi pe Josh, îi dăduseră jos de pe cai şi îi vârâseră într-o trăsură închisă, care se hurducăise câteva zile pe drumuri nevăzute, până când ajunseseră pe coastă, iar apoi fuseseră scoşi de acolo, cu părul vâlvoi şi duhnind a sudoare, şi azvârliţi la bordul unei corăbii.

— Unde-i Joshua? a întrebat ea pe neaşteptate. Tânărul negru care era cu mine.

— Mai era cineva?

Bonnet s-a uitat întrebător la ea.

— Dacă l-au adus la bord, îmi închipui că l-au aruncat în cală, cu celelalte mărfuri. Un soi de bacşiş, presupun, a adăugat el şi a râs.

Furia ei faţă de Forbes fusese amestecată cu un soi de uşurare când aflase că el o răpise; chiar dacă era un individ

nemernic şi josnic, nu voia să o ucidă. Însă hohotul de râs al lui Stephen Bonnet i-a dat fiori de gheaţă pe şira spinării şi a simţit o uşoară ameţeală.

— Cum adică bacşiş?

Bonnet s-a scărpinat pe obraz, iar ochii lui, ca nişte agrişe, au măsurat-o în semn de aprobare.

— Păi, domnul Forbes a vrut doar să scape de tine din calea lui, aşa mi-a spus. Ce i-ai făcut, scumpo? Oricum, a plătit deja călătoria ta şi am impresia că nu-l interesează prea mult unde o să ajungi.

— Unde o să ajung?

Până în acel moment îşi simţise gura uscată, însă acum saliva îi invadase gura şi trebuia s-o înghită în mod repetat.

— Ei bine, draga mea, la urma urmelor, de ce m-aş deranja să te duc tocmai până la Londra, unde nu vei fi de folos nimănui? în plus, acolo plouă cam mult şi sunt convins că n-o să-ţi placă.

Înainte de a apuca să respire pentru a-i pune alte întrebări, uşa s-a deschis şi înăuntru s-a strecurat o femeie tânără.

Avea probabil puţin peste douăzeci de ani şi îi lipsea un dinte, lucru ce a ieşit în evidenţă când a zâmbit. Era plinuţă şi cu trăsături comune, cu părul castaniu şi curat potrivit standardelor locale, dar mirosul de sudoare şi de colonie ieftină cu care se stropise de curând a invadat cabina, iar Briannei i-a venit să verse.

— Bună, Stephen, a spus nou-venita, ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să îl sărute pe obraz. Dă-mi întâi ceva de băut, bine?

Bonnet a prins-o în braţe şi a sărutat-o lung şi intens, după care i-a dat drumul şi a întins mâna după sticlă.

Lăsându-se înapoi pe călcâie, femeia s-a uitat întâi la Brianna, cu un interes profesional detaşat, apoi la Bonnet şi s-a scărpinat pe gât.

— Vrei s-o faci cu noi amândouă ori începem eu cu ea? Oricum ar fi, te costă o liră în plus.

Bonnet n-a catadicsit să îi răspundă, ci i-a pus sticla în mână, a smuls eşarfa care îi ascundea sânii mari şi grei şi s-a apucat să-şi desfacă şliţul. Şi-a lăsat pantalonii să cadă pe podea şi, fără multă vorbă, a prins-o pe femeie de coapse şi

a proptit-o de uşă.

Bând din sticla pe care o avea într-o mână, femeia şi-a ridicat fustele cu cealaltă, printr-o mişcare ce îi trăda experienţa, săltându-le până mai sus de brâu. Brianna i-a văzut coapsele pline şi un petic de păr negru, după care acestea au fost ascunse de fesele lui Bonnet, acoperite de puf blond şi încordate de efort.

Cu obrajii arzând, Brianna a întors capul, dar o fascinaţie morbidă a silit-o să privească scena. Prostituata stătea în vârful picioarelor, lăsându-se puţin în jos ca să îi facă loc, privind cu un aer placid peste umărul lui în timp ce el împingea şi gemea. Îşi păstrase sticla într-o mână, iar cu cealaltă îl mângâia cu pricepere pe umăr. A surprins privirea Briannei şi i-a făcut cu ochiul, continuând să spună în urechea clientului ei: „Ooh, da... O, da! E bine, iubire, tare bine...”

Uşa cabinei se zguduia la fiecare lovitură dată cu fundul de prostituată, iar Brianna a auzit râsete pe coridor, atât de bărbaţi, cât şi de femei. Era limpede că Orden adusese destule femei pentru a-i satisface pe membrii echipajului, dar şi pe căpitan.

Bonnet s-a frământat şi a icnit un minut sau două, apoi a scos un geamăt puternic, iar mişcările lui au devenit sacadate şi necoordonate. Târfa a pus o mână pe fesele lui şi l-a tras mai aproape de ea, apoi a slăbit strânsoarea în momentul când corpul lui s-a înmuiat, proptindu-se de ea. Ea l-a sprijinit câteva clipe, bătându-l pe spinare cu un aer absent, ca o mamă care vrea să îşi facă pruncul să râgâie, apoi l-a îndepărtat de ea.

Faţa şi gâtul lui Bonnet căpătaseră o culoare roşu-întunecat, iar respiraţia îi era greoaie. A făcut semn din cap către prostituată şi s-a aplecat să-şi ridice pantalonii. S-a îndreptat apoi de spate şi a arătat cu mâna spre masa încărcată cu tot felul de lucruri.

— Serveşte-te cu ce vrei drept plată, draga mea, dar dă-mi sticla înapoi, bine?

Femeia s-a strâmbat puţin, a luat o ultimă înghiţitură zdravănă şi apoi i-a întins sticla în care mai era doar un sfert din băutură. A scos o cârpă mototolită din buzunarul de la brâu şi a vârât-o între picioare, după care şi-a lăsat

fustele şi s-a dus la masă, scotocind cu delicateţe printre monedele împrăştiate, pe care le-a luat cu două degete şi le-a lăsat să cadă în adâncul buzunarului.

Îmbrăcat, Bonnet a ieşit fără să se uite la cele două femei. Aerul din cabină era încins şi încărcat cu miros de sex, iar Brianna a simţit că i se strânge stomacul de greaţă. Nu din repulsie, ci de panică. Mirosul puternic de bărbat declanşase un val de răspuns, care i-a dat gâdilături între sâni şi a înfiorat-o; preţ de o clipă, dezorientată, a simţit pielea acoperită de sudoare a lui Roger, lipită de a ei, iar sânii, umflaţi şi doritori, o furnicau.

A strâns din buze şi din picioare, şi-a făcut mâinile pumni şi a respirat superficial. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum – dar chiar ultimul – era să se gândească la Roger şi la sex, cât timp nu era suficient de departe de Stephen Bonnet. A alungat gândul şi s-a apropiat de prostituată, chinuindu-se să găsească o cale de a începe o discuţie cu ea.

Prostituata a simţit mişcarea şi i-a aruncat o privire, observându-i rochia ruptă şi calitatea ei, apoi a continuat să caute monede. După ce îşi lua plata cuvenită, femeia avea să plece, întorcându-se pe doc. Şi reprezenta o şansă de a le trimite vorbă lui Roger şi părinţilor ei. Nu-şi făcea mari speranţe, dar exista totuşi o şansă.

— Îl... îl cunoşti bine? a întrebat Brianna.

Târfa s-a uitat la ea, ridicând din sprâncene.

— Pe cine? A, pe Stephen? Da, e băiat bun, a răspuns ea şi a dat din umeri. Nu-i trebuie mai mult de două-trei minute ca să termine, nu face nazuri în privinţa banilor şi niciodată nu vrea mai mult decât o dată. E brutal când şi când, dar nu te loveşte decât dacă-l superi şi niciuna dintre noi nu-i atât de proastă să facă asta. Nu mai mult de o dată.

Privirea ei a zăbovit asupra rochiei rupte a Briannei, iar o sprânceană s-a înălţat sardonic.

— O să ţin minte asta, a spus sec Brianna şi şi-a ridicat cămaşa sfâşiată.

Printre lucrurile de pe masă, a zărit o sticlă cu un lichid limpede, în care se afla un mic obiect de formă rotundă. S-a aplecat să se uite mai bine, încruntându-se. Nu putea fi...

dar era. Ceva cărnos, rotund, amintind de un ou fiert tare, de culoare roz-cenuşiu, având în el o gaură rotundă, ce îl străbătea dintr-o parte în cealaltă.

Simţind că o să leşine, Brianna şi-a făcut cruce.

— Am fost tare surprinsă, a continuat prostituata, măsurând-o pe Brianna cu o curiozitate făţişă. N-a avut niciodată două fete în acelaşi timp, din ce ştiu eu, şi nu părea unul care vrea să fie privit când îşi face poftele.

— Eu nu sunt... a început Brianna, dar s-a oprit, fiindcă nu dorea s-o jignească pe femeie.

— Nu eşti târfă?

Tânăra a zâmbit larg, expunându-şi spaţiul gol din dantură.

— Puicuţo, atâta lucru am priceput şi eu. Dar asta nu contează pentru Stephen. Se culcă întotdeauna cu cine vrea şi îmi dau seama că te place. Mai toţi bărbaţii s-ar da în vânt după tine.

S-a uitat la Brianna cu o privire cercetătoare, făcând semn din cap către părul ei răvăşit, faţa îmbujorată şi silueta îngrijită.

— Cred că bărbaţii te plac şi pe tine, a spus Brianna pe un ton politicos, trăind un sentiment vag de irealitate. Ăă... cum te cheamă?

— Hepzibah, a răspuns femeia cu o oarecare mândrie. Sau Eppie, pe scurt.

Pe masă mai rămăseseră monede, pentru că prostituata nu le luase pe toate. Chiar dacă Bonnet era generos, femeia nu voia să profite de el – era mai curând un semn de teamă decât de prietenie, s-a gândit Brianna. A inspirat adânc şi a reluat discuţia.

— Frumos nume! Mă bucur să te cunosc, Eppie.

I-a întins mâna.

— Pe mine mă cheamă Brianna Fraser MacKenzie.

A rostit cele trei nume în speranţa că târfa va ţine minte măcar unul dintre ele.

Mirată, femeia a aruncat o privire spre mâna întinsă, apoi a strâns-o uşor, dându-i drumul de parcă ar fi fost un peşte mort. Şi-a ridicat rochia şi a început să se cureţe cu cârpa, ştergând toate urmele recentei înfruntări.

Brianna s-a aplecat spre ea, făcându-şi curaj să îndure

mirosurile emanate de cârpa pătată şi de corpul femeii şi izul fierbinte de băutură din răsuflarea ei.

— Stephen Bonnet m-a răpit, a spus ea.

— Da? a făcut târfa cu indiferenţă. Mda, Stephen ăsta ia ce-i place.

— Vreau să scap de aici, a continuat Brianna cu glas scăzut, aruncând o privire spre uşă.

A auzit zgomote de paşi pe punte şi a sperat că vocile lor nu răzbat prin scândurile groase.

Eppie a făcut cârpa ghemotoc şi i-a dat drumul pe masă. S-a scotocit în buzunar şi a scos o sticluţă cu dop din ceară. Încă îşi ţinea rochia ridicată, astfel că Brianna a văzut urmele argintii şi întinse de pe pântecul ei rotunjor.

— Păi, dă-i ce vrea, a sfătuit-o prostituata, scoţând dopul şi turnându-şi în palmă puţin lichid, care, surprinzător, răspândea un miros slab de apă de trandafiri. Poate se satură de tine peste câteva zile şi te lasă pe mal.

S-a dat din belşug cu parfum peste părul pubian, apoi şi-a mirosit mâna cu un aer critic şi s-a strâmbat.

— Nu. Nu de asta m-a răpit. Nu ştiu de ce, a zis Brianna.

Eppie a pus dopul sticluţei şi a vârât-o în buzunar împreună cu cârpa.

— A, vrea să primească recompensă pe tine?

Eppie a măsurat-o cu ceva mai mult interes.

— Chiar şi aşa, scrupulele lui Stephen nu stau în calea poftelor lui. E în stare să ia fetia unei fete şi s-o vândă tatălui ei înainte de a se trezi cu burta la gură.

A strâns din buze, fiindcă se gândea la ceva.

— Şi cum o să-l convingi să nu te aibă?

Brianna a dus o mână la pântec.

— I-am spus că sunt însărcinată. Asta l-a oprit. Nici n-aş fi crezut aşa ceva despre un om ca el, dar aşa s-a întâmplat. O fi mai bun la suflet decât crezi tu? a întrebat Brianna, întrezărind o rază de speranţă.

Eppie a izbucnit în râs şi a închis pe jumătate ochii mici, amuzată în faţa unei asemenea idei.

— Stephen? Doamne, nu!

A râs iar şi şi-a aranjat pliurile rochiei.

— Nu, a continuat ea, ceva mai degajat, dar e cea mai bună poveste, dacă nu vrei să se dea la tine. M-a chemat

odată la el şi m-a dat deoparte când a văzut că am o pâinişoară la cuptor. Şi când am glumit cu el pe chestia asta, mi-a spus că se culcase cândva cu o târfă care avea burta cât o ghiulea şi, în toiul trebii, ea a scos un geamăt şi sângele a ţâşnit din ea, aproape cât să inunde camera. L-a descurajat, mi-a zis, nici nu-i de mirare. De atunci încoace, lui Stephen al nostru îi e groază de fetele care sunt grele. Nu vrea să rişte, înţelegi?

— Înţeleg.

Un firicel de sudoare i s-a scurs pe un obraz. Brianna l-a şters cu dosul mâinii. Îşi simţea gura uscată, aşa că şi-a supt interiorul obrazului.

— Şi femeia? Ce s-a întâmplat cu ea?

Hepzibah a părut nedumerită o clipă.

— A, târfa? Păi, a murit, bineînţeles, sărmana vacă. Stephen a spus că tocmai se chinuia să-şi îmbrace pantalonii, aşa mânjiţi de sânge cum erau, şi când s-a uitat la ea, a văzut-o încremenită ca un bolovan pe podea, dar cu pântecul încă frământându-se şi tresărind ca un sac plin cu şerpi. S-a gândit că acea creatură voia să iasă din burta ei şi să se răzbune pe el, aşa c-a fugit doar cu cămaşa pe el, lăsându-şi pantalonii acolo.

A chicotit imaginându-şi scena amuzantă, după care şi-a tras nasul, a redevenit serioasă şi şi-a aranjat din nou rochia.

— Bine, dar Stephen e irlandez, a adăugat ea cu înţelegere în glas. Au dorinţe ciudate irlandezii ăştia, mai ales după ce au băut ceva.

Femeia şi-a scos vârful limbii şi l-a plimbat peste buza de jos cu un aer visător, simţind gustul rămas acolo de la băutura lui Bonnet.

Brianna s-a aplecat mai mult spre ea şi a întins mâna.

— Uite.

Hepzibah a aruncat o privire spre mâna ei, apoi, captivată, s-a uitat mai atent. Inelul gros din aur cu rubinul caboşon a sclipit, aruncând raze în lumina felinarului.

— O să ţi-l dau, a spus Brianna, coborându-şi glasul, dacă faci ceva pentru mine.

Prostituata şi-a lins din nou buzele, iar pe faţa ei bucălată a apărut o expresie de interes.

— Da? Ce să fac?

— Trimite-i vorbă soţului meu. E în Edenton, la casa reverendului McMillan – oricine ştie unde locuieşte. Spune-i unde mă aflu şi mai spune-i...

A ezitat. Ce ar trebui să spună? Nu avea de unde să ştie cât timp va mai rămâne *Anemone* acolo ori unde va prefera să plece Bonnet. Singurul indiciu pe care îl avea era ceea ce auzise întâmplător din discuţia lui Bonnet cu secundul, cu puţin timp înainte ca el să intre în cabină.

— Spune-le că eu cred că are o ascunzătoare pe insula Ocracoke. Trebuie să se întâlnească acolo cu cineva într-o noapte fără lună. Să-i spui asta neapărat.

Hepzibah a aruncat o privire spre uşa cabinei, dar ea a rămas închisă. S-a uitat din nou la inel, dorinţa de a-l avea luptându-se în ea cu teama clară de Bonnet.

— N-o să afle, a încurajat-o Brianna. Iar tata o să te răsplătească.

— Înseamnă că tatăl tău e bogat, nu?

Brianna a observat privirea calculată a prostituatei şi a avut un moment de reţinere – ce se întâmpla dacă primea inelul şi apoi îi mărturisea totul lui Bonnet? Totuşi, nu luase mai mulţi bani decât merita; probabil că era onestă. Şi, la urma urmelor, nu avea de ales.

— Foarte bogat, a răspuns ea cu voce sigură. Îl cheamă Jamie Fraser. Şi mătuşa mea e bogată. Are o plantaţie numită River Run, mai sus de Cross Creek, în Carolina de Nord. Întrebi de doamna Innes – Jocasta Cameron Innes. Da, dacă nu-l găseşti pe Ro... pe soţul meu, trimiţi vorbă acolo.

— River Run, a repetat Hepzibah ascultătoare, stând cu ochii aţintiţi asupra inelului.

Brianna l-a scos răsucindu-l şi l-a lăsat să cadă în palma prostituatei, înainte ca aceasta să se răzgândească. Femeia l-a strâns între degete.

— Numele tatălui meu e Jamie Fraser, iar al soţului meu, Roger MacKenzie, a repetat Brianna. La casa reverendului McMillan. O să ţii minte?

— Fraser şi MacKenzie, a repetat Hepzibah ezitând. Da, sigur.

Se îndrepta deja spre uşă.

— Te rog, a spus Brianna pe un ton insistent.

Prostituata a dat din cap, dar fără să se uite spre ea, după care s-a furişat pe uşă, închizând-o în urma ei.

Corabia scârţâia şi se legăna, iar Brianna a auzit şuieratul vântului printre copacii de pe ţărm, de unde răzbăteau strigătele unor bărbaţi beţi. Genunchii i-au cedat şi s-a aşezat pe pat, fără să ia în seamă cearşafurile mizerabile.

*

Au plecat odată cu mareea; Brianna a auzit lanţul de ancoră uruind şi a simţit corabia deplasându-se, căpătând viaţă când velele au prins vânt. Lipită de fereastră, a privit masa de un verde-închis a insulei Roanoke îndepărtându-se. În urmă cu o sută de ani, acolo se stabiliseră primii colonişti englezi, dar dispăruseră fără urmă. Când se întorsese din Anglia cu provizii, guvernatorul de atunci al coloniei descoperise că toţi coloniştii plecaseră fără a lăsa niciun indiciu, în afară de cuvântul „Croatan”, scrijelit pe trunchiul unui copac.

Ea nu lăsa în urmă nici măcar atât. Cu inima zdrobită, s-a uitat până când insula a părut să se scufunde în ocean.

Vreme de câteva ore n-a venit nimeni la ea. Având stomacul gol, i s-a făcut greaţă şi a vărsat în oala de noapte. Nu suporta gândul de a sta pe aşternuturile revoltător de murdare, aşa că le-a smuls de pe pat, a pus doar păturile şi s-a întins.

Ferestrele erau deschise, iar aerul proaspăt al oceanului i-a fluturat părul şi a îndepărtat cât de cât senzaţia de transpiraţie lipicioasă de pe piele, ceea ce a făcut-o să se simtă mai bine. Era insuportabil de conştientă de pântecul ei, o greutate uşor dureroasă la atingere, mică şi densă, şi de ceea ce probabil se petrecea în corpul ei; acel dans ordonat al celulelor care se divizează, un soi de violenţă paşnică, vieţi care se luptă în mod implacabil şi îşi împart inimile.

Când se întâmplase? A încercat să se gândească la trecut şi să îşi amintească. Probabil în noaptea dinaintea plecării lui Roger la Edenton. Fusese excitat, aproape exaltat, şi făcuseră dragoste cu o bucurie de durată, marcată de dor,

pentru că amândoi ştiau că a doua zi aveau să se despartă pentru ceva vreme. Simţindu-se iubită, adormise în braţele lui.

Însă apoi, la miez de noapte, se trezise singură şi-l văzuse lângă fereastră, scăldat în lumina lunii în creştere. Nu dorise să-i tulbure contemplarea, însă el se întorsese când îi simţise ochii aţintiţi asupra lui. Ceva din privirea sa o determinase să se ridice din pat şi să se apropie de el, după care îi lipise capul de sâni şi-l ţinuse aşa.

Apoi el se ridicase din nou, o aşezase pe podea şi o posedase din nou, fără cuvinte, cu o dorinţă aprigă.

Cum era catolică, Briannei i se păruse extraordinar de erotic totul, mai ales ideea de a seduce un pastor în ajunul hirotonirii, furând-i-L – chiar şi pentru un moment – lui Dumnezeu.

Ţinându-şi mâinile lipite de pântec, şi-a înghiţit nodul din gât. *Aveţi grijă pentru ce vă rugaţi.* Măicuţele de la şcoala ei le spuneau mereu asta copiilor.

Vântul se înteţise, făcând-o să tremure de frig, aşa că a tras marginea unei pături – cea mai curată posibilă – peste ea. Apoi, concentrându-se cu înverşunare, a început să se roage.

103
LUAT LA ÎNTREBĂRI

Gerald Forbes stătea în salonul de la Hanul Regelui, degustând un pahar de cidru tare, simţind că totul în lume merge bine. Avusese o întâlnire foarte fructuoasă cu Samuel Iredell şi amicul lui, doi dintre cei mai importanţi lideri rebeli din Edenton – şi o discuţie şi mai profitabilă cu Gilbert Butler şi William Lyons, contrabandişti locali.

Îi plăceau la nebunie pietrele preţioase şi, pentru a sărbători modul elegant în care scăpase de Jamie Fraser, îşi cumpărase un ac de cravată, care avea la capătul lui un rubin frumos. L-a contemplat cu o satisfacţie mută, remarcând umbrele încântătoare pe care piatra preţioasă le arunca pe mătasea gulerului încreţit.

Mama lui se afla în siguranţă în casa surorii ei, iar el urma să ia prânzul cu o doamnă din localitate, dar până atunci mai avea de petrecut o oră în oraş. Probabil va face o plimbare pentru a-şi stimula pofta de mâncare; era o zi frumoasă.

Şi-a împins scaunul în spate şi a dat să se ridice, când o mână masivă i s-a aşezat în mijlocul pieptului şi l-a forţat să se aşeze la loc.

— Ce...? a ridicat ochii în semn de indignare şi s-a străduit să păstreze acea expresie pe faţă, cu toate că avea o presimţire urâtă.

Un bărbat înalt, brunet, stătea deasupra lui, afişând o expresie foarte neprietenoasă. MacKenzie, soţul femeii.

— Cum îndrăzneşti, domnule? a zis Forbes pe un ton beligerant. Pretind să îţi ceri scuze!

— Poţi pretinde orice vrei, i-a replicat MacKenzie.

În ciuda faptului că era bronzat, avea pielea palidă şi părea sumbru.

— Unde e soţia mea?

— De unde să ştiu eu?

Inima lui Forbes bătea repede, atât de bucurie, cât şi de spaimă. Şi-a ridicat bărbia şi a dat să se scoale de pe scaun.

— Te rog să mă scuzi.

S-a întrerupt când a simţit o mână pe braţul lui, iar când s-a întors a văzut faţa lui Ian Murray, nepotul lui Fraser. Murray a zâmbit, iar senzaţia de satisfacţie a lui Forbes s-a diminuat puţin. Se spunea că băiatul trăise printre indienii mohawk, devenind unul dintre ei, că avea un lup feroce care îi vorbea şi se supunea comenzilor lui, că scosese inima unui om şi o mâncase în cadrul unui ritual păgân.

Cu toate acestea, privindu-i faţa neatrăgătoare şi îmbrăcămintea neîngrijită, Forbes nu s-a lăsat impresionat.

— Ia mâna de pe mine, domnule, a spus el cu demnitate, îndreptându-se pe scaun.

— Nu cred c-o să fac asta, a zis Murray.

L-a strâns de braţ, iar Forbes a simţit asta ca pe o muşcătură de cal; a căscat gura de durere, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Ce-ai făcut cu verişoara mea? l-a întrebat Ian.

— Eu? N-am nimic de-a face cu doamna MacKenzie. Dă-mi drumul, luate-ar naiba!

Strânsoarea a slăbit, iar Forbes a început să respire greoi. MacKenzie îşi trăsese un scaun şi se aşezase cu faţa spre el.

Forbes şi-a aranjat mâneca hainei, a evitat privirea lui MacKenzie şi a început să gândească febril. Cum aflaseră? Dar chiar aflaseră ceva? Probabil nu ştiau precis şi mergeau la cacealma.

— M-ar întrista să aflu că doamna MacKenzie a păţit ceva, a spus el pe un ton politicos. Să înţeleg că n-o găsiţi?

Preţ de câteva momente, MacKenzie l-a măsurat de jos până sus înainte de a răspunde, după care a scos un sunet de dispreţ.

— Te-am auzit vorbind la Mecklenberg, a spus el pe un ton colocvial. Mare palavragiu eşti! Am auzit vorbe mari despre dreptate şi despre ocrotirea soţiilor şi a copiilor. Foarte elocvent.

— Frumoase vorbe, a intervenit Ian Murray, pentru un om care răpeşte o femeie neajutorată.

Ian stătea ghemuit pe podea ca un indian, dar se rotise puţin, să-l poată privi direct în ochi pe Forbes. Asta l-a deconcertat pe avocat, care a preferat să se uite în ochii lui MacKenzie, o confruntare ca de la bărbat la bărbat.

— Regret nespus nefericirea dumneavoastră, domnule, a zis el, străduindu-se să adopte un ton îngrijorat. Aş fi încântat să vă ajut, în măsura în care pot, desigur. Dar nu...

— Unde e Stephen Bonnet?

Întrebarea l-a lovit pe Forbes ca un pumn în ficat. A rămas cu gura căscată o clipă, socotind că greşise preferând să se uite la MacKenzie; ochii lui verzi erau ca ai unui şarpe.

— Cine e Stephen Bonnet? a întrebat Forbes, lingându-şi buzele.

Erau uscate, însă restul corpului îi era asudat; simţea sudoarea adunându-se în cutele gâtului şi scurgându-se, umezindu-i la subsuori cămaşa din batist.

— Să ştii că te-am auzit, a remarcat Ian cu glas reţinut. Când ai făcut târgul cu Richard Brown. S-a întâmplat în depozitul tău.

Forbes a întors capul brusc spre Ian. Era atât de şocat, încât i-au trebuit câteva momente ca să vadă că acesta avea un cuţit pe care îl ţinea nepăsător pe genunchi.

— Poftim? Ce tot vorbeşti acolo? îţi spun, domnule, te înşeli!

Bâlbâindu-se, a dat să se ridice. MacKenzie a sărit în picioare şi l-a prins de pieptul cămăşii.

— Nu, domnule, a spus el foarte încet, apropiindu-şi faţa atât de mult de a lui Forbes, încât acesta i-a simţit răsuflarea înfierbântată. Tu te înşeli. Şi ai greşit grav alegând-o pe soţia mea ca să-ţi atingi scopurile mârşave.

A urmat un sunet de sfâşiere şi cămaşa din batist fin s-a rupt. MacKenzie l-a împins violent înapoi pe scaun, după care s-a aplecat în faţă şi l-a prins pe Forbes de legătura de gât într-o strânsoare care ameninţa să îl sugrume pe loc. Gâfâind, Forbes a deschis gura, iar în faţa ochilor i-au apărut puncte negre – dar asta nu a fost suficient ca să întunece ochii verzi, glaciali şi sclipitori ai lui MacKenzie.

— Unde a dus-o?

Răsuflând din greu, Forbes s-a prins strâns de braţele scaunului.

— Nu ştiu nimic despre soţia dumneavoastră, a spus el cu glas scăzut şi veninos. Cât priveşte această eroare revoltătoare pe care sunteţi pe cale de a o comite... Cum

îndrăzniţi să mă atacaţi? Vă voi da în judecată, vă asigur!

— Să te atacăm? Dar de unde? a rostit Murray batjocoritor. Încă n-am trecut la atacuri. Deocamdată.

S-a lăsat pe vine, atingând gânditor cuţitul de unghia unui deget şi privindu-l pe Forbes cu un aer meditativ, de parcă ar fi plănuit cum să taie felii dintr-un purcel de lapte aflat pe o tavă.

Forbes a strâns din fălci şi s-a uitat urât la MacKenzie, care rămăsese în picioare, dominându-l.

— Ne aflăm într-un loc public, a ţinut el să precizeze. Nu-mi puteţi face niciun rău fără să bage cineva de seamă.

A privit pe lângă MacKenzie, sperând să vadă pe cineva intrând în salon pentru a întrerupe neplăcuta confruntare, însă era o dimineaţă liniştită, iar menajerele şi rândaşii îşi vedeau de lucru în alte părţi.

— Crezi că ne pasă dacă ne observă cineva, *a charaid?* l-a întrebat Murray, ridicând privirea spre MacKenzie.

— Nu prea.

Totuşi, MacKenzie s-a aşezat, rămânând cu ochii aţintiţi asupra lui Forbes.

— Dar putem aştepta niţel.

A aruncat o privire spre ceasul de pe piedestalul de deasupra şemineului, al cărui pendul se mişca, însoţit de un tic-tac nevinovat.

— Nu mai durează mult.

Cu oarecare întârziere, Forbes s-a întrebat unde era Jamie Fraser.

*

Elspeth Forbes se legăna încetişor pe veranda casei surorii ei, bucurându-se de răcoarea dimineţii, când a fost anunţată că sosise un vizitator.

— Domnule Fraser! a exclamat ea, îndreptându-se de spate. Ce te aduce la Edenton? Pe Gerald îl cauţi? E plecat la...

— A, nu, doamnă Forbes.

A făcut o plecăciune adâncă, iar razele de soare s-au reflectat în părul lui ca din bronz.

— După dumneavoastră am venit.

— Oh? Chiar aşa?

Stând dreaptă pe scaun, şi-a scuturat precipitată firimiturile de pâine prăjită de pe o mânecă, sperând că boneta îi şedea dreaptă.

— Dar, domnule, ce treabă ai avea cu o femeie în vârstă?

Jamie i-a zâmbit – ce flăcău arătos era, atât de elegant cu haina cenuşie şi acea privire poznaşă în ochi – şi s-a aplecat să îi şoptească la ureche.

— Am venit să vă fur, doamnă.

— Ei, fugi de-aici!

Râzând, femeia a fluturat mâna spre el, iar el i-a luat-o şi i-a sărutat degetele.

— Nu accept un refuz, a spus convingător şi a făcut un semn cu mâna spre marginea verandei, unde lăsase un coş ce arăta promiţător, acoperit cu o pânză ecosez. Aş vrea să iau prânzul undeva la ţară, sub un copac. Am deja în minte copacul cu pricina – unul frumos şi mare – dar ce prânz e acela fără tovărăşie?

— Sunt cât se poate de convinsă că ai putea găsi o tovărăşie mai plăcută decât a mea, flăcăule, a spus ea, încântată la culme. Dar unde ţi-e soţia?

— A, m-a părăsit, a rostit el, prefăcându-se întristat. Şi iată-mă cu planuri pentru un picnic minunat, iar ea a plecat să asiste la o naştere. Şi-atunci mi-am zis: „Jamie, e păcat să risipeşti un asemenea ospăţ”. Şi m-am gândit: cine ar putea să-l împartă cu mine? Şi pe cine am văzut, dacă nu eleganta voastră făptură? A fost răspunsul la rugăciunea mea; sunt sigur că nu vreţi să vă opuneţi îndrumării cereşti, doamnă Forbes, nu-i aşa?

— Hm, a făcut ea, străduindu-se să nu râdă de el. Bine... Dacă e păcat de mâncare...

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, Jamie s-a aplecat şi a ridicat-o în braţe de pe scaun. Ea a scos un ţipăt uşor de surprindere.

— Dacă e vorba de o răpire, trebuie să vă duc în braţe de aici, nu? a spus el, zâmbindu-i.

Spre jena ei, sunetul pe care l-a scos doamna Forbes nu putea fi calificat decât drept chicotit. Jamie nu a părut deranjat şi, după ce a înşfăcat coşul cu o mână, a cărat-o spre trăsură pe doamna Forbes de parcă ar fi fost un fulg.

*

— Nu mă puteţi ţine prizonier aici! Lăsaţi-mă să plec, altfel strig după ajutor!

Adevărul era că îl ţinuseră pe loc mai bine de o oră, blocând toate încercările lui de a se ridica şi a pleca. Avea însă dreptate, s-a gândit Roger; circulaţia de pe stradă începuse să se înviioreze şi a auzit – la fel de bine ca şi Forbes – zgomotele venind din camera alăturată, făcute de o menajeră care aranja mesele pentru cină.

A aruncat o privire spre Ian. Discutaseră despre o asemenea situaţie; dacă nu primeau veşti în decurs de o oră, vor trebui să-l ia pe Forbes de la han şi să-l ducă într-un loc mai ferit. Asta se putea dovedi o treabă riscantă; avocatul era speriat, dar încăpăţânat cât cuprinde. Şi va *striga* după ajutor.

Gânditor, Ian a strâns din buze şi a scos cuţitul cu care se jucase plimbându-i lama pe stofa pantalonilor, lustruindu-i lama.

— Domnul MacKenzie?

Un băieţaş murdar şi cu faţa rotofeie apăruse lângă el pe neaşteptate.

— Eu sunt, a spus Roger şi a simţit un val de recunoştinţă străbătându-i corpul. Ai ceva pentru mine?

— Da, domnu’.

Băiatul i-a întins o bucată răsucită de hârtie, a acceptat o monedă drept răsplată şi a dispărut, în ciuda strigătului scos de Forbes: „Aşteaptă, băiete!”

Agitat, avocatul se ridicase pe jumătate de pe scaun. Roger a făcut o mişcare bruscă spre el, iar Forbes s-a aşezat la loc, fără a mai aştepta să fie împins. Prea bine, a gândit sumbru Roger, începuse să îşi înveţe lecţia.

Desfăcând hârtia răsucită, s-a trezit că are în mână o broşă mare de forma unui buchet de flori, din argint, cu granate. Bijuteria era bine lucrată, dar destul de urâtă. Impresia pe care ea a lăsat-o asupra lui Forbes a fost însă demnă de luat în seamă.

— Doar n-aţi făcut asta! Nu se poate!

Avocatul, a cărui faţă plină pălise, a rămas cu ochii lipiţi

de broşa din mâna lui Roger.

— Ba se poate, dacă te referi la unchiul Jamie, a spus Murray. Ţine cam mult la fiica lui, pricepi?

— Prostii!

Avocatul a făcut o încercare nereuşită să joace tare, dar nu şi-a putut desprinde ochii de la broşă.

— Fraser e gentilom.

— Dar şi highlander, a adăugat Roger cu brutalitate în glas. Ca şi tatăl tău,

Auzise diverse poveşti despre bătrânul Forbes, care fugise din Scoţia cu puţin înainte de a fi spânzurat.

Forbes şi-a muşcat buza de sus.

— Doar n-o să-i facă rău unei femei bătrâne, a spus el cu toată bravura de care era în stare.

— Aşa crezi? l-a întrebat Ian, care a ridicat din sprâncene a îndoială. Da, probabil că nu. S-ar putea să o trimită undeva – poate în Canada. Cred că-l cunoşti destul de bine, domnule Forbes. Ce părere ai?

Avocatul bătea darabana pe braţul scaunului, respirând printre dinţi şi analizând ceea ce ştia despre caracterul şi reputaţia lui Jamie Fraser.

— Bine, a spus el brusc. Bine, bine!

Roger a simţit că încordarea care îl cuprinsese a cedat ca o frânghie întinsă şi tăiată. Rămăsese încordat astfel încă din seara precedentă, când Jamie venise să-l mobilizeze.

— Unde? a întrebat el, simţind că-şi pierde suflul. Unde e soţia mea?

— E în siguranţă, a răspuns Forbes cu glas răguşit. N-am vrut să i se facă niciun rău.

A ridicat ochii care îi trădau spaima.

— Pentru numele Domnului, nu i-aş face niciun rău!

— Unde? a întrebat iar Roger, strângând broşa în pumn, fără să îi pese că marginile ei îi tăiau pielea. Unde e soţia mea?

Avocatul s-a înmuiat ca un sac pe jumătate plin cu făină.

— La bordul unei corăbii care se numeşte *Anemone,* la căpitanul Bonnet.

Incapabil să-şi desprindă ochii de la broşă, şi-a înghiţit cu greu nodul din gât.

— Ea – aşa am spus eu – urmează să plece spre Anglia.

Dar e în siguranţă, te asigur!

Şocul produs de veste l-a făcut pe Roger să strângă broşa şi mai puternic, până când a simţit sângele lipicios pe degete. A azvârlit-o pe podea, apoi şi-a şters mâna de pantaloni, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele. Din cauza şocului, rămăsese fără voce; se simţea ca şi cum ar fi fost strangulat.

Dându-şi seama de dificultatea prin care trecea Roger, Ian s-a ridicat brusc şi a apăsat lama cuţitului peste beregata lui Forbes.

— Când au plecat?

— Păi... eu...

Avocatul a deschis şi a închis gura fără să se controleze şi, cu ochi cât cepele, s-a uitat deznădăjduit de la Ian la Roger.

— *Unde?* a reuşit Roger să rostească acel cuvânt, în ciuda blocajului din gâtlej, iar Forbes a tresărit auzindu-l.

— Păi... a fost dusă la bord aici. În Edenton. Acum două... două zile.

Roger a dat brusc din cap. În siguranţă, spusese Forbes. În ghearele lui Bonnet. Două zile în ghearele lui. Însă el navigase sub comanda lui Bonnet, s-a gândit încercând să se controleze, să-şi păstreze raţiunea. Ştia cum lucra el. Bonnet era traficant, nu pleca spre Anglia dacă nu avea corabia încărcată. Se putea – era o posibilitate – ca el să navigheze de-a lungul coastei pentru a încărca diverse mărfuri, după care să iasă în larg pentru îndelungata călătorie spre Anglia.

Iar dacă nu, putea fi prins din urmă, cu o navă mai rapidă.

Nu era timp de pierdut; probabil că oamenii de pe docuri ştiau încotro se îndreptase *Anemone.* S-a întors şi a făcut un pas către uşă. Apoi s-a simţit cuprins de un val de furie, s-a răsucit şi i-a tras un pumn în faţă lui Forbes cu toată forţa.

Avocatul a scos un ţipăt ascuţit, după care şi-a dus ambele mâini la nas. Toate zgomotele din han şi din stradă au părut să amuţească; lumea a încremenit. Roger a inspirat scurt şi profund, şi-a masat degetele şi a dat încă o dată din cap.

— Hai să mergem, i-a spus lui Ian.

— Da, imediat.

Când a ajuns aproape de uşă, Roger şi-a dat seama că Ian nu-l urmase. A privit îndărăt, exact la timp ca să îl vadă pe vărul lui prin alianţă apucându-l uşor de o ureche pe Forbes şi tăindu-i-o.

104
SĂ DORMI CU UN RECHIN

Stephen Bonnet era un om pe care te puteai bizui – dacă asta ar fi fost descrierea corectă. Nu i-a făcut avansuri Briannei, dar a insistat ca ea să doarmă în pat cu el.

Bree ar fi preferat clar să doarmă în cală, deşi explorările ei – după ce se îndepărtaseră de uscat, i se îngăduise să iasă din cabină – îi dezvăluisem cala drept o gaură întunecată şi lipsită de confort, în care câţiva sclavi nefericiţi erau prinşi în lanţuri între diverse lăzi şi butoaie, aflaţi în primejdie de a fi striviţi de ele în cazul în care încărcătura s-ar fi deplasat.

— Încotro mergem, domnişoară? Şi ce se va întâmpla când vom ajunge acolo?

Josh vorbea gaelica, iar pe faţa lui atrăgătoare apăruse o expresie de spaimă în umbrele din cală.

— Cred că ne îndreptăm spre insula Ocracoke, i-a răspuns ea în aceeaşi limbă. Mai mult de atât nu ştiu. Mai ai rozariul la tine?

— Da, sigur, domnişoară.

Şi-a atins pieptul, pe care atârna crucifixul.

— E singurul lucru care mă ajută să nu mă apuce disperarea.

— Bine. Continuă să te rogi.

Brianna a aruncat o privire spre ceilalţi sclavi: două femei şi doi bărbaţi, cu corpuri zvelte şi delicate şi feţe cu aspect plăcut. Îi adusese lui Josh din mâncarea ei, dar nu avea ce să le ofere şi celorlalţi sclavi.

— Vă dau de mâncare aici?

— Da, domnişoară. Destul de bună, l-a asigurat el.

— Ceilalţi – a făcut un semn discret cu capul spre ceilalţi sclavi – ştiu ceva? Despre locul spre care mergem?

— Nu ştiu, domnişoară, pentru că nu pot vorbi cu ei. Sunt africani. Fulani, din câte îmi dau seama după înfăţişare, dar asta-i tot ce ştiu.

— Am înţeles. Atunci...

Dornică să iasă din cala întunecată şi înăbuşitoare, dar nevrând să-l lase pe tânărul grăjdar acolo, a ezitat.

— Duceţi-vă, domnişoară, a spus el încet în engleză, văzând că ea avea îndoieli. O să fiu bine. Toţi o să fim.

Şi-a atins rozariul şi s-a străduit să îi zâmbească, deşi cam nesigur.

— Sfânta Fecioară o să ne poarte de grijă.

Cum nu găsise vorbele potrivite pentru a-l consola, Brianna a dat din cap şi a urcat scara spre lumină, simţind cinci perechi de ochi îndreptaţi spre ea.

Din fericire, în cursul zilei, Bonnet stătea mai tot timpul pe punte. Brianna l-a văzut coborând din velatură, agil ca o maimuţă.

A rămas neclintită, singurele mişcări fiind cele ale părului bătut de vânt şi ale rochiei ce-i lovea picioarele aproape îngheţate. Omul era la fel de sensibil la mişcările corpului ei ca şi Roger – însă în felul lui. Amintea de un rechin, percepând şi fiind atras de curenţii stârniţi de prada lui.

Brianna îşi petrecuse deja o noapte în patul lui, fără să doarmă. Bonnet o trăsese într-o doară lângă el, îi spusese „noapte bună, scumpo”, apoi adormise pe loc. Ori de câte ori ea încercase să se mişte, să se smulgă din strânsoarea lui, Bonnet se foise odată cu ea, ţinând-o strâns lângă el.

S-a văzut silită să suporte o intimitate nedorită cu corpul lui, o apropiere care i-a retrezit amintiri pe care le alungase din memorie cu mare greutate – senzaţia creată de genunchiul lui când îi desfăcuse picioarele, jovialitatea brutală a atingerii lui între coapse, firele blonde de păr, cârlionţate, de pe picioarele şi braţele lui, mirosul de nespălat şi de mascul. Prezenţa batjocoritoare a lui Leroi, ridicându-se din când în când în cursul nopţii, apăsat cu o foame hotărâtă şi dementă de fesele ei.

A trăit un moment de intensă recunoştinţă atât pentru faptul că era însărcinată – fiindcă acum nu mai avea nicio îndoială – cât şi pentru că era convinsă că nu Stephen Bonnet îl zămislise pe Jemmy.

Bonnet a coborât din velatură cu un bufnet, a văzut-o şi i-a zâmbit. Nu i-a spus nimic, dar, în trecere, a strâns-o de fund cu un aer familiar, făcând-o să-şi încleşteze dinţii şi să se apuce strâns de balustradă.

Ocracoke, în noaptea fără lună. S-a uitat spre cerul sclipitor, înţesat de nori de rândunici-de-mare şi de

pescăruşi; asta însemna că nu se aflau departe de ţărm. Pentru numele lui Dumnezeu, cât mai era până la noaptea fără lună?

105
FIUL RISIPITOR

Nu le-a fost deloc greu să găsească persoane care ştiau de *Anemone* şi de căpitanul ei. Stephen Bonnet era bine cunoscut pe docurile din Edenton, deşi reputaţia lui varia, în funcţie de oamenii cu care se asocia. Cei mai mulţi îl considerau un căpitan cinstit, deşi un om dificil. Alţii îl socoteau un spărgător de blocadă, un contrabandist – lucru bun sau rău, depindea de orientarea politică a persoanei care le răspundea. Omul era capabil să livreze orice – dar la un preţ piperat.

Pirat, au zis câţiva. Însă aceia vorbeau pe un ton reţinut, uitându-se des peste umăr şi dorind foarte mult ca numele lor să rămână necunoscute.

Anemone plecase în plină zi, cu o încărcătură consistentă de orez şi cincizeci de butoaie de peşte afumat. Roger a descoperit un bărbat care şi-a amintit că a văzut o femeie tânără urcând la bord împreună cu unul dintre marinarii lui Bonnet.

— O muiere înaltă şi masivă, cu părul roşcat ca focul, lăsat liber, îi ajungea până la fund, a spus omul, plescăind din buze. Dar domnul Bonnet are o statură de cinste, cred că o poate struni.

Doar mâna lui Ian, lăsată pe braţul lui, l-a împiedicat pe Roger să-l lovească pe bărbat.

Însă nu găsiseră pe nimeni care să ştie încotro se îndrepta *Anemone.*

— Cred că spre Londra, a spus comandantul portului, cam cu îndoială. Dar nu direct; încă nu avea corabia încărcată complet. Pesemne că va naviga de-a lungul coastei, încărcând câte ceva ici şi colo – şi probabil că va pleca spre Europa din Charlestown. Cu toate astea, a adăugat el, frecându-şi bărbia, s-ar putea să se îndrepte spre New England. În zilele astea, e riscant să mergi în New England şi să introduci ceva în Boston, dar merită, dacă reuşeşti. Orezul şi peştele ar valora cât greutatea lor în aur acolo, dacă poţi să le duci pe mal fără să fii spulberat de vasele de război britanice.

Pălind puţin, Jamie i-a mulţumit omului. Incapabil să spună ceva din cauza nodului din gâtlej, Roger s-a mulţumit să dea din cap şi l-a urmat pe socrul lui afară din biroul comandantului portului, ajungând în soarele care scălda docurile.

— Ce facem acum? a întrebat Ian, înăbuşindu-şi un râgâit.

El umblase dintr-o tavernă în alta, dându-le bere docherilor care ar fi putut ajuta la încărcarea corăbiei *Anemone* sau care vorbiseră cu marinarii despre destinaţia ei.

— M-am gândit. Lucrul cel mai bun ar fi, probabil, ca tu şi Roger Mac să luaţi o corabie în josul coastei, a spus Jamie, privind încruntat spre catargele goeletelor şi ale vaselor de poştă care se legănau la ancoră. Eu şi Claire o să mergem în susul ei, spre Boston.

Încă incapabil să vorbească, Roger a încuviinţat din cap. Nu era nicidecum un plan bun, mai ales având în vedere problemele pe care războiul nedeclarat le crea navigaţiei, însă *trebuiau* să facă ceva. A avut senzaţia că măduva oaselor îl ardea; doar mişcarea o putea potoli.

Însă închirierea unei ambarcaţiuni mici – chiar şi a unui mic vas de pescuit – ori accesul pe un vas poştal costau o avere.

— Ei, în fine, a spus Jamie, strângând degetele în buzunar, unde încă avea diamantul negru. Mă duc să discut cu judecătorul Iredell; el mă poate pune în legătură cu un bancher cinstit, care să-mi dea un avans pentru vânzarea pietrei. Dar mai întâi mergem să-i spunem lui Claire, după aceea hotărâm ce facem în continuare.

Când s-au întors să plece de pe docuri, s-a auzit vocea cuiva care îl striga pe Roger.

— Domnule MacKenzie!

S-a răsucit şi i-a văzut pe doctorul reverend McCorkle, pe secretarul lui şi pe reverendul McMillan, cu bagaje în mâini, privind atent spre el.

Au urmat prezentările – cei trei îl cunoscuseră pe Jamie când venise să-l ia pe Roger, dar nu şi pe Ian – astfel că a intervenit o mică pauză stânjenitoare.

— Dumneavoastră...

Roger şi-a dres glasul, adresându-se reverendului.

— Aşadar, plecaţi, domnule? Spre Indii?

McCorkle a confirmat cu o mişcare din cap, iar pe faţa lui latră şi blândă a apărut o expresie de îngrijorare.

— Întocmai, domnule. Regret nespus că trebuie să plec şi că dumneata nu ai putut să... în fine.

Atât McCorkle, cât şi reverendul McMillan încercaseră să-l convingă să revină la ei în ziua precedentă pentru a participa la ceremonia de hirotonire, însă el nu putuse. Nu-şi putea permite să risipească ore în şir pentru a-şi lua angajamentul de a nu se gândi decât la un lucru. În acele momente, mintea lui era concentrată asupra unui singur lucru, însă acela nu era Dumnezeu. În inima lui nu era loc decât pentru ceva – pentru Brianna.

— Mda, fără îndoială că asta e voinţa Domnului, a spus McCorkle, oftând. Soţia dumitale, domnule MacKenzie? Ai veşti despre ea?

Roger a clătinat din cap şi a mormăit ceva prin care le mulţumea pentru că îi împărtăşeau îngrijorarea şi pentru promisiunile lor de a se ruga pentru el şi pentru revenirea în siguranţă a soţiei lui. Era prea neliniştit ca să găsească multă mângâiere în cuvintele lor, însă s-a simţit mişcat de amabilitatea lor şi s-au despărţit urându-şi unii altora numai bine.

Roger, Jamie şi Ian au pornit în tăcere spre hanul unde o lăsaseră pe Claire.

— Din curiozitate, Ian, ce-ai făcut cu urechea lui Forbes? l-a întrebat Jamie, rupând tăcerea când au intrat pe strada largă pe care se afla hanul.

— O, am pus-o la păstrare, unchiule, l-a asigurat Ian, lovindu-se cu palma peste mica taşcă din piele de la centură.

— Pentru numele Domnului, ce...?

Roger s-a oprit brusc, apoi a continuat.

— Ce vrei să faci cu ea?

— O păstrez până o găsim pe verişoara mea, a răspuns Ian, părând surprins că acel lucru nu era evident. Ne va ajuta.

— Ne va ajuta?

Ian a dat afirmativ din cap, cu un aer serios.

— Când porneşti într-o încercare grea – adică dacă eşti Kahnyen’kehaka – te retragi o vreme, posteşti şi te rogi pentru a primi îndrumare. Acum n-avem vreme de aşa ceva, bineînţeles. Dar deseori, când eşti într-o asemenea situaţie, îţi alegi un talisman – ori, ca să spun cinstit, el te alege...

Roger a remarcat că Ian vorbea foarte detaşat despre acea procedură.

— Şi îl porţi cu tine tot timpul, ca să menţii atenţia spiritelor asupra dorinţei tale şi ele să îţi asigure reuşita.

— Am înţeles.

Jamie s-a frecat la rădăcina nasului. Ca şi Roger, părea să se întrebe ce vor face spiritele mohawk cu urechea lui Gerald Forbes. Pesemne că le-ar asigura măcar atenţia lor.

— Urechea aia... sper c-ai dat-o prin sare.

Ian a scuturat din cap.

— Nu, am afumat-o seara trecută la focul din bucătărie. Nu te îngrijora, unchiule, o să ţină.

Roger a găsit un soi de consolare perversă în această discuţie. Cu rugăciunile clerului prezbiterian şi cu sprijinul spiritelor mohawk, probabil că aveau o şansă, însă prezenţa celor două rude loiale şi hotărâte alături de el era cea care îi întărea speranţa. Nu se vor da bătuţi până n-o vor găsi pe Brianna, indiferent ce eforturi ar fi trebuit să facă.

A înghiţit în sec pentru a mia oară de când auzise vestea şi s-a gândit la Jemmy. Băieţelul era în siguranţă la River Run – dar cum să-i spună că mama lui dispăruse? Ei bine... nu îi va spune, asta era. O vor găsi.

Într-o dispoziţie hotărâtă, a intrat primul pe uşa de la Brewster şi s-a auzit strigat.

— Roger!

De astă dată, era vocea lui Claire, încărcată de emoţie. Roger s-a răsucit imediat şi a văzut-o ridicându-se de pe bancă. De cealaltă parte a mesei, stăteau o tânără plinuţă şi un băiat firav, cu părul negru cârlionţat. Manfred McGillivray.

*

— V-am văzut acum două zile, domnule, a spus Manfred

înclinându-şi capul în semn de scuză către Jamie. Eu... m-am ascuns şi-mi pare rău. Dar nu aveam cum să ştiu, decât după ce Epie a venit de pe Roanoke şi mi-a arătat inelul...

Acesta era pe masă, iar rubinul caboşon arunca o lumină calmă şi roşiatică pe tăblia din lemn. Roger l-a ridicat şi l-a răsucit între degete. Abia dacă a ascultat explicaţiile – Manfred trăia cu o prostituată, care făcea deseori expediţii în porturile din apropiere de Edenton şi, după ce el văzuse inelul, trecuse peste sentimentul de ruşine şi venise să-l caute pe Jamie. Era copleşit de dovada aceea măruntă, dar palpabilă, că Brianna trăia.

Roger a strâns degetele peste inel, simţindu-i căldura ca pe o mângâiere, dar şi-a venit în fire la vreme ca să o asculte pe Hepzibah povestind cu însufleţire:

— Ocracoke, domnule. Când nu va fi lună.

A tuşit cu modestie şi a plecat capul.

— Domnule, doamna a spus că veţi fi recunoscător dacă primiţi veşti despre locul în care se află...

— Vei fi răsplătită, şi încă bine, a asigurat-o Jamie, deşi i-a acordat atenţie doar în parte. Noapte fără lună, a spus el, întorcându-se către Ian. Peste zece zile?

Ian a confirmat din cap şi faţa i-a strălucit de emoţie.

— Da, cam aşa. Nu ştia şi locul de pe insula Ocracoke? a întrebat-o el pe prostituată.

Eppie a clătinat din cap.

— Nu, domnule. Ştiu că Stephen are o casă acolo, una mare, ascunsă în pădure, dar nimic mai mult.

— O vom găsi.

Roger a rămas surprins de propria voce; nu voise să vorbească tare.

În tot acest timp, Manfred a părut neliniştit. S-a aplecat în faţă, apoi şi-a lăsat mâna peste a lui Eppie.

— Domnule, când o veţi găsi... să nu spuneţi nimănui, vă rog, că aţi aflat astea de la Eppie, da? Domnul Bonnet e un om primejdios şi n-aş vrea ca ea să sufere din cauza lui.

A aruncat o privire spre tânăra femeie, care a roşit şi i-a zâmbit.

— Nu, nu va scoate nicio vorbă despre ea, l-a asigurat Claire.

Cât vorbiseră, îi măsurase cu atenţie pe Manfred şi pe

Hepzibah, iar acum s-a aplecat peste masă şi a atins fruntea lui Manfred, pe care se vedea un soi de iritaţie.

— Fiindcă ai adus vorba de pericol... *tu,* tinere, eşti o primejdie mult mai mare pentru ea decât Stephen Bonnet. I-ai spus?

Manfred a pălit puţin şi, pentru prima oară, Roger a observat că tânărul arăta cu adevărat bolnav, pentru că avea faţa trasă şi riduri adânci.

— Da, *Frau* Fraser. De la început.

— A, e vorba de sifilis?

Hepzibah a mimat nepăsarea, dar Roger a văzut cum i-a strâns mâna lui Manfred.

— Da, mi-a zis. Dar eu i-am spus că n-are importanţă. Am mai avut bărbaţi bolnavi de asta şi n-am ştiut. Dacă mă-mbolnăvesc... ei bine, asta-i voia Domnului.

— Ba nu, a contrazis-o Roger cu glas calm. Nu e. Dar o să mergeţi cu doamna Claire, tu şi Manfred, şi o să faceţi exact ce vă spune ea. O să vă faceţi bine şi asta e. Nu-i aşa? a întrebat el, brusc neliniştit, întorcându-se spre Claire.

— Da, aşa e, a spus ea sec. Din fericire, am la mine nişte penicilină.

Pe faţa lui Manfred a apărut o expresie de derută.

— Bine, dar... vreţi să spuneţi, *meine Frau,* că puteţi să... să vindecaţi asta?

— Exact asta vreau să spun, l-a asigurat Claire, şi am încercat să-ţi spun atunci, dar tu ai fugit.

Manfred a rămas cu gura căscată. Apoi s-a întors spre Hepzibah, care se uita nedumerită la el.

— *Liebchen!* Pot pleca acasă! Putem merge *împreună,* s-a corectat el imediat, văzând că ea s-a schimbat la faţă. O să ne căsătorim. Mergem acasă, a repetat el, pe tonul cuiva care are o viziune luminoasă, însă nu prea crede în realitatea ei.

Eppie s-a încruntat, nesigură.

— Sunt prostituată, Freddie, a spus ea apăsat. Şi din ce spui despre mama ta...

— Eu cred mai curând că *Frau* Ute va fi atât de fericită să-l vadă pe Manfred întors, încât n-o să pună prea multe întrebări, a afirmat Claire, aruncându-i o privire lui Jamie.

Fiul risipitor, înţelegi?

— N-o să mai fii prostituată, a asigurat-o Manfred. Sunt armurier; o să câştig destui bani să avem o viaţă bună. Acum, când cred că voi *trăi!*

Faţa lui trasă a fost inundată brusc de bucurie, apoi şi-a aruncat braţele în jurul lui Eppie şi a sărutat-o.

— Oh, a făcut ea tulburată, dar încântată. Păi... Hm. Asta... peni... şi mai nu ştiu cum?

S-a uitat întrebător la Claire.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, a spus Claire, ridicându-se. Veniţi cu mine.

Roger a observat că şi faţa ei era puţin îmbujorată. Apoi soacra lui a pus mâna pe mâna lui Jamie, care i-a luat-o şi i-a strâns-o cu putere.

— Noi plecăm să ne vedem de treabă, a spus el, uitându-se pe rând la Ian şi la Roger. Cu puţin noroc, în seara asta plecăm cu corabia.

— A!

Eppie se ridicase deja pentru a o urma pe Claire, dar, auzind de plecarea celor trei, s-a întors spre Jamie, cu mâna la gură.

— Vai... Mi-am amintit ceva.

Faţa ei rotundă şi plăcută trăda concentrarea.

— În jurul casei există cai sălbatici. Pe Ocracoke. L-am auzit odată pe Stephen vorbind despre ei.

S-a uitat de la un bărbat la altul.

— Asta v-ar ajuta cumva?

— S-ar putea, a răspuns Roger. Îţi mulţumim – Dumnezeu să te binecuvânteze.

Abia când au ajuns afară şi au pornit spre docuri, şi-a dat seama că încă strângea în mână inelul.

Îţi alegi un talisman – ori, să spun cinstit, el te alege pe tine.

Avea degetele ceva mai groase decât ale Briannei, dar a forţat inelul să intre pe un deget şi a strâns mâna în jurul lui.

*

Brianna s-a trezit transpirată din somnul neliniştit,

copleşită de sentimente materne. Coborâse pe jumătate din pat, ca să se ducă din instinct spre patul lui Jemmy, când a fost înhăţată şi strânsă convulsiv, ca şi cum ar fi fost muşcată de un crocodil.

Ameţită şi alarmată, s-a tras înapoi. Sunete de paşi răzbăteau dinspre punte şi, cu întârziere, şi-a dat seama că zgomotele de alarmă care o deşteptaseră nu erau scoase de Jemmy, ci de bărbatul aflat în întuneric, alături de ea.

— Nu pleca, a şoptit el, înfigându-şi degetele în carnea moale a încheieturii

Nereuşind să se elibereze, a întins cealaltă mână ca să-l îndepărteze. I-a atins părul ud, pielea înfierbântată şi a simţit un firicel de umezeală, rece şi surprinzător, pe degete.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în şoaptă şi, instinctiv, s-a aplecat spre el.

A întins mâna din nou, i-a atins capul şi i-a netezit părul – lucruri pe care, când se trezise, dorise să le facă. Simţea că mâna i se sprijină de el şi s-a gândit să se oprească, dar nu a făcut-o. Parcă alinarea maternă, odată începută, nu poate fi anulată, la fel cum laptele ce ţâşneşte din sâni, la auzul ţipetelor sugarului, nu poate fi întors la sursă.

— Ai păţit ceva?

A vorbit cu glas scăzut şi impersonal, atât cât îngăduiau acele cuvinte. A ridicat mâna, iar el s-a mişcat, răsucindu-se spre ea, apăsându-şi capul de coapsa ei.

— Nu pleca, a repetat, ţinându-şi răsuflarea în ceea ce putea fi un suspin.

Glasul îi suna slab şi răguşit, dar nu aşa cum i-l mai auzise Brianna.

— Sunt aici.

Şi-a simţit amorţind încheietura prinsă în strânsoare. A pus mâna liberă pe umărul lui, sperând că el i-o va elibera pe cealaltă, dacă îi arăta că rămâne.

El a slăbit strânsoarea, însă doar pentru a întinde mâna ca s-o cuprindă de talie, trăgând-o înapoi în pat. Ea a cedat, pentru că nu avea de ales şi a rămas întinsă şi tăcută, simţindu-i răsuflarea aspră şi caldă pe ceafă.

Într-un târziu, el a eliberat-o şi, cu un oftat, s-a întors pe spate, permiţându-i Briannei să se mişte. Cu precauţie, s-a

răsucit şi ea pe spate, străduindu-se să lase câţiva centimetri între ei. Lumina lunii pătrundea prin ferestre ca un val argintiu. Brianna i-a văzut conturul feţei, surprinzând sclipirea luminii pe frunte şi obraz când el a întors capul.

— Ai visat urât? a îndrăznit să întrebe.

Intenţionase ca glasul să-i sune sarcastic, dar inima încă îi bătea tare după spaima de la trezire, iar vorbele au ieşit nesigure.

— Da, da, a răspuns el, suspinând şi tremurând. Acelaşi vis. Mă bântuie mereu, înţelegi? Ai crede c-o să-mi dau seama despre ce e vorba şi-o să mă trezesc, dar asta nu se întâmplă niciodată. Abia după ce apa îmi ajunge deasupra capului.

Şi-a trecut o mână pe sub nas, smiorcăit ca un copil.

— Am înţeles.

N-a vrut să-i ceară amănunte, fiindcă nu dorea să încurajeze nici un alt sentiment de intimitate. Ceea ce voia ea nu prea mai avea legătură cu alte lucruri.

— Încă din copilărie, visam că mă înec, a continuat el, iar vocea, de obicei foarte sigură, a început să-i tremure. Apa mării vine spre mine şi nu mă pot mişca – nicidecum. Mareea e în creştere şi ştiu că mă va ucide, dar nu mă pot mişca.

A strâns convulsiv între degete cearşaful, trăgându-l de pe Brianna.

— E o apă cenuşie, plină de mâl, şi în ea sunt nişte creaturi oarbe care înoată. Aşteaptă ca marea să termine cu mine, înţelegi? Pentru ca apoi să-şi vadă de treburile lor.

Brianna i-a simţit groaza din glas, sfâşiată între dorinţa de a se îndepărta de el şi pornirea înnăscută de a oferi alinare.

— A fost doar un vis, a zis ea în cele din urmă, privind spre scândurile punţii, aflată la cel mult un metru deasupra capului.

Măcar dacă situaţia ei ar fi fost un *vis!*

— A, nu, a spus el şi glasul lui a scăzut, devenind doar o şoaptă slabă în întuneric. Nu. E chiar marea. Mă cheamă, înţelegi?

Pe neaşteptate, el s-a răsucit, a cuprins-o în braţe şi a lipit-o strâns de el. Brianna a scos un icnet şi a încremenit,

iar el a reacţionat ca un rechin, a strâns-o şi mai tare.

Spre groaza ei, a simţit că Leroi se întăreşte şi s-a silit să rămână nemişcată. Panica şi dorinţa de a scăpa din vis puteau prea lesne să-l împingă să uite de aversiunea de a face sex cu gravide, iar acela era ultimul, dar chiar ultimul lucru...

— Sst, a spus ea cu glas ferm şi l-a prins de cap, silindu-l să stea cu faţa lipită de umărul ei, bătându-l uşor cu palma şi mângâindu-l pe spate. Sst! Va fi bine. A fost doar un vis. N-o să îngădui să-ţi facă vreun rău – n-o să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Gata, linişteşte-te.

Stând cu ochii închişi, a continuat să-l bată uşor pe spate, încercând în acelaşi timp să-şi imagineze că îl ţinea în braţe pe Jemmy după un asemenea coşmar, în tăcerea casei lor, cu focul scăzut în vatră, că vedea corpul lui Jem destinzându-se şi simţea mirosul dulce de copil mic.

— N-o să te las să te îneci, a şoptit ea. Îţi promit. N-o să te las să te îneci.

A repetat-o de câteva ori şi, treptat, respiraţia lui s-a liniştit, iar strânsoarea în care o ţinea a slăbit când Bonnet s-a lăsat doborât de somn. Cu toate acestea, Brianna a continuat să repete şoaptele moi, hipnotice, cuvintele ei pierzându-se în sunetele scoase de apa care trecea pe lângă corpul corăbiei. Dar nu-i vorbea bărbatului de lângă ea, ci copilului care dormea în pântecul ei.

— N-o să îngădui să-ţi facă cineva vreun rău. *Nimic* nu-ţi va face rău. Îţi promit.

106
ÎNTÂLNIREA

Roger s-a oprit un moment pentru a-şi şterge sudoarea care îi intrase în ochi. Îşi legase o batistă împăturită în jurul capului, însă umiditatea din pădurea deasă era atât de ridicată, încât sudoarea se forma şi în găvanele ochilor, dându-i usturimi şi înceţoşându-i privirea.

În crâşma din Edenton, ideea că Bonnet era – ori putea fi – pe insula Ocracoke păruse a fi ameţitor de convingătoare; căutarea se limita la un banc minuscul de nisip, faţă de milioane de alte locuri în care s-ar fi putut afla piratul. Cât de greu putea fi? Ajunşi pe insula nenorocită, perspectiva se schimbase. Insula era îngustă, dar lungă de câţiva kilometri, cu porţiuni întinse de tufişuri înalte, iar linia de coastă era presărată cu bancuri ascunse şi curenţi primejdioşi.

Comandantul vasului pescăresc pe care îl închiriaseră i-a dus acolo destul de repede; apoi şi-au petrecut două zile navigând de-a lungul insulei, căutând puncte posibile de acostare, probabil ascunzători ale piraţilor, şi turme de cai sălbatici. Însă nu au găsit nimic din toate acestea.

După ce petrecuse mult timp vărsând peste copastie – Claire nu îşi adusese acele de acupunctură, deoarece nu se gândise că va avea nevoie de aşa ceva – Jamie a insistat să fie lăsat pe ţărm. A spus că va merge de-a lungul insulei, fiind cu ochii în patru ca să descopere orice lucru nefiresc. Îl puteau recupera la apusul soarelui.

— Şi ce faci dacă dai nas în nas cu Stephen Bonnet, fără niciun ajutor? l-a întrebat Claire, când el a refuzat să-i îngăduie să-l însoţească.

— Prefer să fiu străpuns de o armă decât să vărs până mor, a fost răspunsul elegant al lui Jamie. Pe de altă parte, vreau să rămâi pe vas şi să te asiguri că ticălosul ăsta... mă refer la comandant... nu pleacă de aici fără noi, înţelegi, englezoaico?

Drept urmare, l-au dus cu o barcă pe ţărm şi l-au urmărit cum s-a îndepărtat, puţin nesigur pe picioare, pătrunzând în desişuri de pini şi de palmieri-pitici.

După încă o zi plină de frustrări, petrecută navigând în susul şi în josul coastei, fără să vadă altceva decât vreo colibă dărăpănată de pescari, Roger şi Ian au început să înţeleagă înţelepciunea modului de abordare pe care îl alesese Jamie.

— Vezi casele acelea? a întrebat Ian, arătând spre un pâlc de colibe de pe ţărm.

— Dacă vrei să le numeşti aşa, da.

Roger şi-a dus mâna streaşină la ochi să le vadă mai bine, însă colibele păreau părăsite.

Lăsând-o pe Claire, care i-a fulgerat cu privirea, au vâslit până pe ţărm ca să se intereseze – dar fără niciun folos. Singurii locuitori ai acelor aşezări minuscule erau câteva femei şi copiii lor, care, auzind numele lui Bonnet, s-au refugiat în colibe ca nişte scoici care se îngroapă în nisip.

Cu toate acestea, simţind ceva solid sub tălpi, nu au vrut nicidecum să-şi recunoască înfrângerea şi să se întoarcă pe vasul de pescuit.

— Hai să aruncăm o privire, a propus Ian, uitându-se gânditor spre pădurea scăldată de razele de soare. Mergem în cruciş, bine? a spus el şi a trasat câteva X-uri pe nisip drept ilustrare. Aşa parcurgem mai mult teren şi ne întretăiem drumurile destul de des. Cel care ajunge primul pe mal îl va aştepta pe celălalt de fiecare dată.

Roger a dat din cap aprobator şi, după ce au fluturat din mâini în semn de salut către vasul de pescuit şi către silueta mică şi indignată de la prova, au pornit spre interiorul insulei.

Încă era arşiţă sub pinii neclintiţi, iar înaintarea le era stânjenită de tot soiul de tufişuri joase, plante târâtoare, porţiuni cu pinteni-de-nisip[53] şi alte plante ghimpoase. Deplasarea s-a dovedit ceva mai uşoară în apropierea ţărmului, unde pădurea se rărea şi făcea loc unor porţiuni de ovăz-de-mare şi multor crabi mici, care fugeau care încotro ori sfârşeau striviţi sub tălpile lui.

Cu toate acestea, Roger se simţea uşurat că se mişcă, fiindcă, într-un fel sau altul, făcea ceva, se apropia de Bree – deşi recunoştea în sinea lui că nu ştia prea sigur ce

53 *Cenchrus,* plantă erbacee a cărei înflorescenţă este spinoasă (n. tr.).

căutau. Oare ea se afla acolo? Bonnet ajunsese deja pe insulă? Ori va sosi peste o zi sau două, într-o noapte fără lună, aşa cum spusese Hepzibah?

În ciuda îngrijorării, a căldurii şi a milioanelor de musculiţe şi de ţânţari – care, în mare parte, nu înţepau, dar ţineau să îi pătrundă în urechi, ochi, nas şi gură – a zâmbit când şi-a adus aminte de Manfred. Se rugase pentru băiat încă de la dispariţia lui de la Ridge, se rugase să revină în sânul familiei. Sigur, o legătură cu o fostă prostituată nu era chiar răspunsul la care sperase Ute McGillivray, însă Roger descoperise că Dumnezeu îşi avea căile Sale.

Doamne, fă să fie în siguranţă! Nu îi păsa cum i se va răspunde la rugăciune, numai să se îndeplinească. *Adu-mi-o înapoi, te implor!*

Trecuse bine de mijlocul după-amiezii, iar hainele i se lipiseră de piele din cauza sudorii, când a ajuns la una dintre zecile de insuliţe create de maree, care sfredeleau insula precum găurile din şvaiţer. Era prea lată ca să sară peste ea, prin urmare, a coborât malul nisipos şi a ajuns în apă. Era mai adâncă decât crezuse – la mijlocul canalului, apa i-a ajuns până la gât şi a trebuit să înoate puţin până să găsească fundul ferm de cealaltă parte.

Apa l-a tras către ocean; începuse refluxul. Probabil că braţul de mare va fi mult mai puţin adânc la reflux, dar s-a gândit că o barcă putea merge în susul lui în timpul fluxului.

Acel lucru era promiţător. Încurajat, a ieşit târâş pe malul celălalt şi a început să meargă de-a lungul canalului spre uscat. După câteva minute, a auzit un sunet venind de departe. S-a oprit şi a ascultat.

Cai. Putea jura că era nechezat de cai, deşi răzbătea de foarte departe, astfel că nu putea fi sigur. A descris un cerc, încercând să-l localizeze, dar sunetul nu s-a mai auzit. Însă părea a fi un semn şi a pornit la drum cu vigoare reînnoită, speriind o familie de ratoni care îşi spălau prăzile în apa canalului.

Curând braţul de mare a început să se îngusteze, iar nivelul apei era de cel mult treizeci de centimetri – apoi a devenit şi mai mic, de doar câţiva centimetri, o apă limpede prin care se vedea nisipul întunecat. N-a vrut să

renunţe, aşa că şi-a croit drum până sub coronamentul scund al pinilor şi al stejarilor pitici şi răsuciţi. Apoi s-a oprit brusc şi a simţit un fior care a coborât dinspre scalp spre tălpi.

Erau patru. Coloane din piatră nefasonată, palide în umbra copacilor. Una se afla chiar în canal, înclinată ca un beţiv din cauza acţiunii apei. O alta, pe mal, avea nişte scrijelituri, simboluri abstracte pe care nu le-a recunoscut. A rămas ca îngheţat, ca şi cum coloanele ar fi fost vietăţi care l-ar fi putut vedea dacă se mişca.

Părea să domnească o linişte nefirească; până şi insectele renunţaseră pe moment să-l sâcâie. Nu a avut nicio îndoială că aici era cercul pe care acel Donner i-l descrisese Briannei. Aici cei cinci oameni rostiseră o incantaţie, păşiseră şi reveniseră, trecând prin stânga coloanei cu inscripţii. Şi tot aici murise cel puţin unul dintre ei. În ciuda arşiţei apăsătoare, s-a simţit străbătut de un tremur puternic.

Într-un târziu, s-a mişcat foarte atent, retrăgându-se, ca şi cum n-ar fi vrut să deştepte coloanele, dar nu s-a întors cu spatele decât când a ajuns la distanţă de ele – atât de departe, încât le-a pierdut din ochi, îngropate în vegetaţia înaltă şi deasă. S-a întors şi a pornit spre ocean, repede, apoi şi mai repede, până când a simţit o arsură în gât şi senzaţia că nişte ochi invizibili îi sfredeleau spinarea.

*

Stăteam în umbra teugei, sorbind bere rece şi privind ţărmul. Ăştia sunt bărbaţii, mi-am spus, uitându-mă încruntată spre întinderea de nisip. Se aruncă în aventuri cu capul înainte, lăsând femeile să se ocupe de căminul lor. Cu toate astea, nu eram chiar atât de sigură că aş fi vrut să merg eu însămi de-a lungul acelei insule nenorocite. Avea reputaţia că piratul Barbă-

Neagră şi complicii lui o folosiseră ca ascunzătoare, iar motivele erau cât se poate de clare. Rareori văzusem un loc mai puţin ospitalier.

În acest ţinut plin de secrete şi împădurit, şansa de a descoperi ceva scotocind ici şi colo era redusă. Totuşi,

gândul că eu stau pe o corabie, în vreme ce Brianna trebuia să-l înfrunte pe Stephen Bonnet, mă făcea să fierb de neliniște și de dorința de a *întreprinde* ceva.

Însă nu puteam face nimic, astfel că după-amiaza s-a scurs cu mare încetineală. Am cercetat concentrată țărmul; când și când, i-am văzut pe Roger și pe Ian apărând din desișuri. Se sfătuiau scurtă vreme, după care dispăreau din nou în ele. Uneori am privit și spre nord, dar n-am văzut nici urmă de Jamie.

Căpitanul Roarke, care era cu adevărat un fiu de căţea sifilitică, așa cum recunoștea chiar el cu un aer vesel, a stat cu mine o vreme și a acceptat o sticlă de bere. M-am felicitat pentru inspirația de a fi adus cu mine câteva zeci, dintre care pusesem câteva în apă, într-un sac, dincolo de copastie, ca să rămână reci; berea reușea să-mi potolească nerăbdarea, deși simțeam un nod în stomac din cauza îngrijorării.

— Niciunul dintre bărbații dumneavoastră nu are ceea ce se cheamă stofă de marinar, adevărat? a remarcat căpitanul Roarke după o tăcere în care a stat pe gânduri.

— A, domnul MacKenzie și-a petrecut ceva timp pe vase de pescuit în Scoția, am răspuns lăsând să cadă o sticlă goală în sac. Dar n-aș zice că e un marinar adevărat, nicidecum.

— Aha.

A mai luat o gură sănătoasă.

— Asta e, am zis eu într-un târziu. De ce?

A luat sticla de la gură și a râgâit puternic.

— Păi, cred că l-am auzit pe unul dintre tineri spunând că o să aibă loc o întâlnire, în noaptea fără lună.

— Da, am confirmat cu oarecare reținere.

Îi spusesem căpitanului cât de puțin posibil, pentru că nu știam dacă nu cumva avea vreo legătură cu Bonnet.

— Noaptea fără lună e mâine, adevărat?

— Da, m-a aprobat el. Dar eu mă refeream la altceva – când cineva spune vreme fără lună, are în gând întunericul nopții, nu?

S-a uitat spre sticla goală, apoi a ridicat-o și a suflat în gâtul ei, scoțând un sunet gros.

Am priceput aluzia și i-am dat alta plină.

— Vă mulţumesc din inimă, doamnă, a spus el, fericit. Vedeţi, mareea se schimbă pe la ora unsprezece şi jumătate la data asta din lună – şi acum se *retrage,* a adăugat el cu emfază.

M-am uitat nedumerită la el.

— Aşa, doamnă, dacă vă uitaţi mai bine, acum refluxul e pe la jumătate – a arătat cu un deget spre sud – însă apa e destul de adâncă aproape de ţărm. Dar la noapte nu va mai fi aşa.

— Da?

Încă nu pricepeam, dar el s-a arătat răbdător.

— Păi, la reflux e mai uşor să vezi pragurile de nisip şi braţele de mare, bineînţeles – şi dacă ai veni cu un vas cu pescaj redus, acela ar fi momentul preferat ca să ajungi la ţărm. Dar, dacă întâlnirea ar fi cu un vas mai mare, care are pescajul de peste un metru şi ceva, atunci...

A luat o înghiţitură de bere şi a arătat cu fundul sticlei către un loc aflat nu departe, în josul ţărmului.

— Acolo apa e adâncă, doamnă – vedeţi culoarea ei? Dacă ar veni un vas ceva mai mare, acela ar fi locul cel mai sigur pentru ancorare, când e reflux.

Am privit spre locul arătat de el. Apa era clar mai întunecată acolo, de un cenuşiu-albăstrui mai profund decât al valurilor din jur.

— Puteai să ne spui asta mai devreme, am zis cu o uşoară notă de reproş.

— Puteam, doamnă, m-a aprobat el pe un ton amical, doar că n-am ştiut că doriţi să ştiţi asta.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus spre pupa cu sticla goală în mână, suflând în gâtul ei şi scoţând sunete care aminteau de o sirenă de ceaţă.

Când soarele a coborât în mare, Roger şi Ian au apărut pe ţărm, iar un matelot pe nume Moses s-a dus cu o barcă până la ei pentru a-i aduce la bord. Apoi am ridicat pânzele şi ne-am îndreptat încet în susul coastei insulei până l-am găsit pe Jamie, care ne-a făcut semne cu mâna de pe o limbă minusculă de nisip.

Ancoraţi în larg peste noapte, am schimbat păreri despre cele descoperite sau mai curând nedescoperite. Toţi bărbaţii erau epuizaţi din cauza arşiţei şi a căutărilor şi, în

ciuda oboselii, nu aveau poftă de mâncare. Roger părea secătuit de puteri, era palid şi tras la faţă şi nu a vorbit aproape deloc.

Pe cer a apărut ultima strălucire de lumină a lunii care dispărea. Discutând foarte puţin, bărbaţii şi-au scos păturile şi s-au întins pe punte, adormind după câteva minute.

Cu toate că băusem multă bere, am rămas trează. Cu o pătură înfăşurată în jurul umerilor, ca să mă feresc de vântul răcoros al nopţii, şi privind insula întunecată şi misterioasă, m-am aşezat lângă Jamie. Locul de ancorare pe care mi-l arătase căpitanul Roarke nu era vizibil pe întuneric. M-am întrebat dacă ne vom da seama în noaptea următoare dacă va sosi o corabie.

*

De fapt, a venit în noaptea aceea. M-am trezit foarte devreme a doua zi dimineaţă, după ce visasem cadavre. Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am ridicat şi i-am văzut pe Roarke şi pe Moses lângă balustradă, după care am simţit în aer un miros pestilenţial. Era o duhoare care nu se poate uita, iar când m-am ridicat în picioare şi m-am dus la balustradă să mă uit, n-am rămas defel surprinsă să-l aud pe Roarke murmurând: „Corabie pentru transport de sclavi”. Apoi a făcut semn din cap spre sud.

Corabia, ale cărei catarge se profilau negre pe fundalul cerului care pălea, era ancorată cam la un kilometru depărtare. Nu era uriaşă, dar părea oricum prea mare pentru a-şi croi drum pe canalele mici ale insulei. M-am uitat îndelung, alături de Jamie, de Roger şi de Ian, care se treziseră – însă nu a fost coborâtă nicio barcă la apă.

— Ce credeţi că face acolo? a întrebat Ian.

A vorbit cu glas scăzut; vasul pentru sclavi ne dăduse tuturor o stare de agitaţie.

Roarke a clătinat din cap, semn că nici lui nu-i plăcea situaţia.

— Al naibii să fiu dacă ştiu, a spus el. Nu mă aşteptam să văd o asemenea corabie în locurile astea. Nicidecum.

Jamie şi-a trecut o mână peste bărbia nerasă. Nu se bărbierise de câteva zile, avea ochii înfundaţi în orbite şi

pielea palidă, pe sub mirişteа de pe faţă. Vărsase peste copastie la câteva minute după ce se trezise, deşi marea era destul de liniştită, iar acum arăta mai jalnic decât Roarke.

— Ne poţi duce până lângă ea, domnule Roarke? a întrebat Jamie, rămas cu ochii la corabie.

Roger s-a uitat brusc la el.

— Crezi că Brianna e la bord?

— Dacă e, vom afla. Dacă nu e, poate aflăm ce întâlnire are loc aici.

Era deja lumină deplină când am ajuns lângă vas. Am văzut câţiva marinari pe punte, care s-au uitat curioşi la noi.

Roarke a strigat un salut şi a cerut permisiunea de a urca la bord. Nu a primit răspuns imediat, dar peste câteva minute a apărut un bărbat cu un aer autoritar şi cu o mutră care îi trăda iritarea.

— Ce vreţi? a răcnit el.

— Vreau să urc la bord, a răcnit Roarke pe acelaşi ton.

— Nu. Plecaţi!

— Căutăm o femeie tânără! a strigat Roger. Am vrea să-ţi punem câteva întrebări!

— Orice femeie tânără de pe corabia asta e a mea, a rostit apăsat căpitanul – dacă asta era.

— Scuteşte-ne, am spus eu.

S-a întors şi a făcut un gest către marinari, care s-au împrăştiat imediat, apărând apoi înarmaţi cu muschete.

Roger şi-a dus mâinile pâlnie la gură.

— BRIANNA! a răcnit el. BRIANNAAA!

Un om a ridicat arma şi a tras, iar bila a trecut şuierând pe deasupra capetelor noastre, găurind vela.

— Hei! a urlat Roarke înfuriat. Ce v-a apucat?

Răspunsul a fost o salvă de foc, urmat de deschiderea capacelor de hublou aflate cel mai aproape de noi şi de apariţia bruscă a ţevilor lungi şi negre ale câtorva tunuri, însoţită de un val de miros puturos, foarte intens.

— Cerule mare! a exclamat uimit Roarke. Ei bine, dacă aşa ne primiţi, să vă bată Dumnezeu! a strigat el, ridicând un pumn în aer. Să vă ia dracu', asta vă zic!

Mai puţin interesat de retorică, Moses redirecţionase vela

şi se afla deja la cârmă; am alunecat pe lângă vasul pentru transportul de sclavi şi am ajuns în ape liniştite după câteva momente.

— Ei bine, se întâmplă *ceva,* am remarcat eu, întorcându-mi privirea spre corabie. Indiferent dacă are legătură sau nu cu Bonnet.

Cu degetele albite, Roger strângea balustrada vasului.

— Aşa e, a spus Jamie.

Şi-a trecut dosul palmei peste gură şi a făcut o grimasă.

— Domnule Roarke, se poate să rămânem departe de raza de acţiune a tunurilor, dar să vedem corabia?

Un nou val de miros de gunoaie, descompunere şi deznădejde a ajuns la noi, iar faţa lui a căpătat culoarea grăsimii râncede.

— Şi poate ajungi undeva unde vântul să nu mai aducă mirosul ăsta?

Am fost siliţi să ieşim mult în larg şi să ne deplasăm de colo până colo ca să fie îndeplinite aceste condiţii, însă, în cele din urmă, ne-am întors şi am ancorat la o distanţă sigură, într-un loc din care abia puteam zări corabia. Am rămas acolo tot restul zilei, făcând cu rândul ca să supraveghem ciudatul vas, cu ajutorul ocheanului pe care îl avea Roarke.

Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic; nu au apărut bărci nici de pe corabie, nici dinspre ţărm. Şi, în timp ce stăteam în tăcere pe punte, urmărind stelele apărând pe cerul fără lună, corabia a fost înghiţită de întuneric.

107
NOAPTEA FĂRĂ LUNĂ

Au ancorat cu mult înainte de apariţia zorilor, iar o barcă mică i-a dus la ţărm.

— *Unde* ne aflăm? a întrebat ea cu glas răguşit, de la atâta tăcere.

Bonnet o trezise când încă era întuneric. Pe drum, se opriseră de trei ori, în golfuleţe fără nume, unde oameni misterioşi ieşiseră din tufişuri, rostogolind butoaie sau cărând baloturi, însă ea nu coborâse la niciuna dintre acele opriri. Aceasta era o insulă lungă, joasă, împânzită de o pădure cu copaci mici şi tufişuri, deasupra căreia plutea o negură subţire. Părea bântuită în noaptea cu luna care se stingea.

— Pe Okracoke, i-a răspuns el, aplecându-se în faţă ca să vadă ceva prin negură. Ceva mai departe spre babord, Denys.

Marinarul aflat la vâsle s-a aplecat mult peste copastie, iar botul bărcii s-a răsucit puţin, apropiindu-se de mal.

Era frig pe apă; Brianna s-a arătat recunoscătoare pentru mantia pe care el i-o înfăşurase în jurul umerilor înainte de a o duce în barcă. Chiar şi aşa, răcoarea nopţii şi marea deschisă aveau puţin de-a face cu fiorii slabi, dar constanţi, care îi făceau mâinile să tremure şi îi amorţiseră picioarele.

Murmure slabe între piraţi, alte îndrumări. Bonnet a sărit în apa nămoloasă, adâncă până la brâu, şi s-a îndepărtat spre umbre, dând deoparte tufişurile dese, astfel că apa din braţul de mare ascuns a apărut brusc, un luciu întunecat şi neted în faţa lor. Barca a trecut pe sub copacii pletoşi, apoi s-a oprit, astfel că Bonnet, şiroind de apă şi azvârlind stropi, a putut să sară peste copastia ei.

În apropierea lor a răsunat un strigăt sfâşietor, atât de aproape încât Brianna a tresărit, iar inima i-a bătut mai tare, după care şi-a dat seama că era doar o pasăre aflată undeva în mlaştina din jur. În rest, în afara plescăitului ritmic produs de vâsle, noaptea era tăcută.

Îi puseseră în barcă şi pe Josh şi pe bărbaţii Fulani; Josh se afla la picioarele ei, o siluetă întunecată, ghemuită.

Desfăcându-şi un fald al mantiei, Brianna a aşezat-o peste el şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui, dorind să-l încurajeze atât cât se putea. A simţit îndată mâna lui ridicându-se şi strângând-o vag pe a ei şi, astfel legaţi, au navigat încet prin întuneric, pe sub crengile din care picurau stropi de apă.

Cerul deja se luminase când barca a ajuns la un mic debarcader, iar fuioare de nori rozalii se întindeau la orizont. Bonnet a sărit din barcă şi a întins mâna ca s-o ajute să coboare. Cu părere de rău, Brianna i-a dat drumul lui Josh şi s-a ridicat.

A zărit o casă pe jumătate ascunsă între copaci. Acoperită cu şindrilă cenuşie, părea să se cufunde în negură, ca şi cum nu ar fi fost reală şi ar fi putut dispărea dintr-o clipă în alta.

Cu toate acestea, duhoarea adusă de vânt era cât se putea de reală. Nu mai simţise vreodată acel miros, însă auzise descrierea precisă făcută de mama ei şi l-a recunoscut imediat – duhoarea de corabie pentru transportul de sclavi, ancorată în larg. Şi Josh l-a recunoscut; Brianna i-a auzit icnetul, iar apoi un murmur – rostea grăbită o rugăciune către Fecioară.

— Du-i pe ăştia la baracă, i-a spus Bonnet marinarului, împingându-l pe Josh în direcţia lui şi făcându-le semn celor doi Fulani. După aceea te întorci pe corabie. Spune-i domnului Orden că o să plecăm spre Anglia peste patru zile; să se ocupe de aprovizionare. Să vii după mine sâmbătă, cu o oră înainte de flux.

— Josh! a strigat Brianna după el, iar acesta a privit peste umăr, cu ochi mari de spaimă, însă marinarul l-a tras după el, iar Bonnet a târât-o pe ea în cealaltă direcţie, pe cărarea care ducea spre casă.

— Stai! Unde-l duce? Ce ai de gând cu el?

Şi-a înfipt picioarele în noroi şi s-a prins cu mâinile de o mangrovă, refuzând să se mişte.

— Îl vând, ce altceva să fac cu el? a spus Bonnet cu nepăsare, după cum s-a arătat la fel de nepăsător faţă de refuzul ei de a se urni din loc. Ştii că pot să te silesc şi mai ştii că n-o să-ţi placă dacă fac asta.

A întins mâna, a băgat mâna pe sub mantie şi a strâns-o

cu putere de un sfârc, drept ilustrare.

Clocotind de furie, ea a tras mantia la loc şi a adunat-o în jurul corpului, ca şi cum asta ar fi alungat durerea. El se întorsese deja şi pornise pe cărare, convins că ea îl va urma. Spre ruşinea ei supremă, a făcut exact asta.

*

Uşa le-a fost deschisă de un negru, aproape la fel de înalt ca Bonnet şi cu pieptul şi umerii chiar mai laţi decât ai lui. O cicatrice verticală şi groasă printre ochi mergea de la linia părului până aproape de rădăcina nasului, însă avea aspectul curat al unui însemn tribal, nu al unui accident.

— Emmanuel, prietene! l-a salutat Bonnet pe bărbat pe un ton binedispus, după care a împins-o pe Brianna înăuntru, înaintea lui. Vezi ce-a adus motanul acasă? Ce părere ai?

Negrul a măsurat-o pe Brianna din cap până-n picioare cu o expresie dubioasă.

— E-al naibii de înaltă, a spus el, cu o voce care păstrase intonaţii africane.

A luat-o de un umăr şi a răsucit-o, plimbându-şi o mână pe spatele ei şi cuprinzându-i scurt fesele prin mantie.

— Frumos fund, să ştiţi! a recunoscut el fără să vrea.

— Aşa e, nu? Ocupă-te de ea şi după aceea să vii să-mi povesteşti cum stau lucrurile aici. Cala e aproape plină. A, am cules patru, ba nu, cinci negri. Bărbaţii pot ajunge la căpitanul Jackson, dar femeile... sunt deosebite. A clipit şmechereşte spre Emmanuel. Gemene.

— Gemene? a întrebat el cu groază în glas. Le aduci în casă?

— Sigur, a spus ferm Bonnet. Sunt Fulani şi arată grozav. Nu ştiu engleză, n-au nicio instruire, dar vor deveni trufandale, cu siguranţă. Fiindcă veni vorba de asta, avem vreo veste de la *signor* Ricasoli?

— Va trece joi pe aici. La fel şi *monsieur* Houvener. Însă domnul Howard va ajunge aici mâine.

— Splendid! Acum vreau să iau micul dejun – şi-mi închipui că şi ţie ţi s-a făcut foame, scumpo, nu? a întrebat el, întorcându-se spre Brianna.

Sfâşiată între spaimă, revoltă şi greţurile de dimineaţă, Brianna a dat afirmativ din cap. Trebuia să mănânce ceva, şi încă repede.

— Bine, atunci. Du-o undeva – a făcut un semn spre tavan, indicând camerele de la etaj – şi dă-i să mănânce. Eu o să iau dejunul în biroul meu; mă găseşti acolo.

Fără să încuviinţeze, Emmanuel a prins-o pe Brianna de ceafă, ca într-o menghină, şi a împins-o spre scară.

*

Majordomul – dacă acel Emmanuel putea fi descris astfel – i-a dat brânci într-o cămăruţă şi a închis uşa. Era mobilată, dar sărăcăcios: un pat cu o saltea, o pătură din lână şi o oală de noapte. A folosit-o pe aceasta din urmă cu o senzaţie de uşurare, după care a făcut o recunoaştere a camerei.

Exista o singură fereastră, mică şi cu un grilaj metalic la exterior. Nu avea geam, ci doar obloane pe interior, astfel că răsuflarea oceanului şi a pădurii umplea aerul dinăuntru, concurând cu praful şi mirosul stătut emanat de saltea. Chiar dacă Emmanuel era bun la toate, nu se dovedea tocmai egalul unei menajere, îşi spuse Brianna, încercând să-şi păstreze o stare de spirit bună.

Apoi a auzit un sunet, aşa că şi-a întins gâtul ca să se uite afară. De la fereastră nu se puteau vedea prea multe lucruri, ci doar cochiliile albe, strivite şi noroiul nisipos care înconjurau casa, dar şi vârfurile pinilor pitici. După ce şi-a apăsat faţa pe o latură a ferestrei, a reuşit să vadă o porţiune îngustă de plajă în depărtare, unde brizanţi cu coame albe se rostogoleau spre mal. În timp ce se uita, a văzut trei cai trecând în galop prin dreptul ei, apoi dispărând – însă, odată cu nechezăturile aduse de vânt, au mai apărut cinci, iar apoi încă un grup de şapte sau opt. Cai sălbatici, descendenţii poneilor lăsaţi acolo de spanioli în urmă cu un secol.

Imaginea a fermecat-o, aşa că s-a uitat pe fereastră multă vreme, sperând că ei se vor întoarce, dar nu s-a întâmplat asta; a văzut doar un stol de pelicani şi câţiva pescăruşi care plonjau ca să prindă peşti.

Vederea cailor a făcut-o să se simtă mai puţin singură vreme de câteva momente, dar nicidecum mai puţin pustiită. Se afla în acea cameră de cel puţin jumătate de oră şi pe hol nu auzise niciun sunet de paşi ai cuiva care să-i aducă ceva de mâncare. Precaută, a încercat uşa şi a rămas surprinsă descoperind că era descuiată.

Se auzeau zgomote de jos, iar asta însemna că acolo era cineva. Iar în aer pluteau vag arome calde şi plăcute de budincă şi pâine care se cocea.

Înghiţind ca să îşi domolească răzvrătirea stomacului, s-a mişcat cu paşi uşori prin casă şi a coborât scara. Dintr-o încăpere aflată în partea din faţă răzbăteau voci de bărbaţi – Bonnet şi Emmanuel. Diafragma i s-a contractat la auzul lor, însă uşa era închisă, aşa că a mers pe vârfuri până dincolo de ea.

Bucătăria era improvizată, o clădire mică, exterioară, legată de casă printr-un coridor scurt şi înconjurată de o curte îngrădită care cuprindea şi spatele casei. A aruncat o privire spre gard, care era foarte înalt şi prevăzut cu ţepuşe în vârf, însă mai important era altceva: trebuia să mănânce.

În bucătărie era cineva; a auzit oale mutate şi vocea unei femei mormăind ceva. Mirosul de mâncare era irezistibil. S-a rezemat de uşă, apoi a deschis-o şi a intrat, oprindu-se pentru a-i permite bucătăresei să o vadă. Apoi a văzut-o şi ea.

În acele momente, era atât de zdrobită de împrejurări, încât doar a clipit, convinsă că are o vedenie.

— Phaedre? a spus ea, nesigură.

Fata s-a răsucit, făcând ochii mari şi rămânând cu gura căscată de uimire.

— Vai, Iisuse Hristoase!

S-a uitat disperată în spatele Briannei, după care, văzând că era singură, a prins-o de braţ şi a tras-o în curte.

— Ce căutaţi *aici*? a întrebat ea cu groază în glas. Cum se face că aţi ajuns *aici?*

— Stephen Bonnet, a spus scurt Brianna. Tu cum ai... te-a răpit şi pe tine? De la River Run?

Nu şi-a dat seama cum – sau de ce – dar totul, din momentul în care aflase că era însărcinată, îi crea impresia ireală de halucinaţie şi nu avea habar cât de mult din acea

impresie se datora stării aceleia.

Însă Phaedre a clătinat din cap:

— Nu, domnişoară. Bonnet m-a luat acum o lună. De la un om pe care-l cheamă Butler, a adăugat ea, strâmbându-şi buzele într-o expresie care arăta limpede cât de mult îl ura pe acel Butler.

Numele i s-a părut oarecum cunoscut Briannei. Credea că era numele unui contrabandist; nu-l cunoscuse, dar din când în când numele lui îi ajunsese la urechi. Însă nu era contrabandistul care o aproviziona pe mătuşa ei cu ceai şi alte delicatese – îl cunoscuse pe acela, un domn extrem de afectat şi elegant, pe nume Wilbraham Jones.

— Nu înţeleg. Dar... stai puţin, există ceva de mâncare? a întrebat ea, simţind că stomacul îi chiorăie de foame.

— A, sigur. Aşteptaţi aici.

Cu paşi iuţi şi uşori, Phaedre a dispărut în bucătărie şi a revenit după câteva clipe cu jumătate de pâine şi o bucată de unt.

— Mulţumesc.

A înşfăcat pâinea şi a mâncat o parte din ea în grabă, fără să se mai deranjeze să o ungă cu unt, apoi s-a aplecat şi a respirat intens câteva minute, până când starea de greaţă a scăzut.

— Iartă-mă, a spus ea când, în cele din urmă, şi-a ridicat capul. Sunt însărcinată.

Deloc surprinsă, Phaedre a dat aprobator din cap.

— Cu cine? a întrebat ea.

— Cu soţul meu, i-a răspuns Brianna.

Vorbise scurt, dar apoi, cu o tresărire a măruntaielor tulburate, şi-a dat seama că situaţia putea fi foarte uşor şi altfel. Phaedre dispăruse de la River Run de câteva luni – doar Dumnezeu putea şti ce se întâmplase în acea perioadă de timp.

— Înseamnă că nu v-a răpit de multă vreme, a spus Phaedre şi a aruncat o privire spre casă.

— Nu. Tu ai spus că eşti aici de o lună – ai încercat să fugi?

— O dată, a spus fata şi a strâns din nou din buze. L-aţi văzut pe omul acela, Emmanuel?

Brianna a aprobat din cap.

— E din tribul Ibo. Poate să urmărească pe cineva prin mlaştini şi să-l facă să-i pară rău când îl prinde, a spus ea şi, în ciuda căldurii, s-a cuprins cu braţele, înfrigurată.

Curtea era împrejmuită cu pari din pin înalţi de doi metri şi jumătate, ascuţiţi la vârf şi legaţi între ei cu frânghie. Brianna se gândi că ar putea sări gardul dacă ar ajuta-o Phaedre... dar după aceea a văzut umbra unui om trecând pe cealaltă parte a lui, cu o puşcă rezemată pe umăr.

Dacă ar fi fost capabilă să gândească în mod organizat, ar fi trebuit să bănuiască asta. Aceea era ascunzătoarea lui Bonnet şi, judecând după mormanele de lăzi, baloturi şi butoaie stivuite alandala în curte, era de asemenea locul în care ţinea mărfurile de valoare pe care apoi le vindea. Era firesc să le păzească.

O adiere slabă a trecut printre parii gardului, aducând cu sine acelaşi miros respingător pe care îl simţise când ajunseseră pe ţărm. A luat imediat o gură din pâine, silindu-se să înghită pentru a avea ceva în stomacul care dădea să se revolte de greaţă.

Nările Phaedrei au fremătat şi au prins duhoarea.

— Tre' să fie o corabie cu sclavi, ancorată dincolo de brizanţi, a spus ea foarte încet, apoi a înghiţit în sec. Căpitanu' a venit ieri să vadă dacă domnul Bonnet are ceva pentru el, dar încă nu se întorsese. Căpitanu' Jackson a zis că vine mâine din nou.

Brianna a văzut cum Phaedre se înfioară de spaimă. A mai luat o gură din pâine.

— N-o să te... nu te-ar vinde acestui Jackson?

Îl credea pe Bonnet în stare de orice. Şi înţelegea deja multe lucruri despre sclavie. Phaedre era o marfă de calitate. Avea pielea deschisă la culoare, era tânără, atrăgătoare şi instruită ca servitoare personală. Bonnet putea căpăta un preţ foarte bun pentru ea aproape oriunde, iar, din ceea ce ştia despre negustorii de sclavi, aceştia aduceau oameni din Africa.

Phaedre a clătinat din cap şi buzele i s-au albit.

— Nu cred. Spune că sunt ceea ce el numeşte o „trufanda". De aia m-a ţinut atât de mult; are nişte oameni care vin săptămâna asta din Indii. Plantatori.

A înghiţit din nou în sec şi a părut îngreţoşată.

— Aceia cumpără femei frumoase.

Pâinea pe care o mâncase s-a topit brusc, devenind o pastă moale şi nămoloasă în stomacul ei şi, ştiind ce urmează, Brianna s-a ridicat, s-a îndepărtat câţiva paşi, după care a vărsat peste un balot de bumbac neprelucrat.

În minte i-a răsunat vocea veselă şi jovială a lui Stephen Bonnet:

Ei bine, draga mea, la urma urmelor, de ce m-aş deranja să te duc tocmai până la Londra, unde nu vei fi de folos nimănui? Pe de altă parte, acolo plouă cam mult şi-s convins că n-o să-ţi placă.

— Oamenii aceia cumpără femei frumoase, a şoptit ea, rezemându-se de palisadă, aşteptând ca senzaţia de rău să dispară. Dar femei *albe?*

De ce nu? i-a spus partea logică şi glacială a creierului ei. Dacă poţi fi deţinută, atunci poţi fi şi vândută. O vreme, şi ea o avusese pe Lizzie în proprietate.

S-a şters la gură cu mâneca şi s-a întors la Phaedre care, cu faţa trasă de îngrijorare, se aşezase pe un rulou din tablă de cupru.

— Josh – l-a luat şi pe Josh. Când am ajuns pe mal, le-a spus oamenilor lui să-l ducă pe Josh la baracă.

— Joshua?

Făcând ochii mari, Phaedre s-a îndreptat de spate.

— Joshua, grăjdarul domnişoarei Jo? E *aici?*

— Da. Ştii cumva unde e baraca?

Agitată, Phaedre sărise în picioare şi păşea de colo până colo.

— Nu ştiu sigur. Gătesc pentru sclavii de acolo, dar un marinar le duce mâncarea. Dar nu poate fi departe de casă.

— E mare?

Phaedre a clătinat hotărâtă din cap.

— Nu, doamnă. Domnul Bonnet nu se ocupă de comerţul de sclavi. Ia câţiva, de ici, de colo şi opreşte „trufandalele” – a făcut o grimasă când a rostit cuvântul – dar aici nu pot fi mai mult de doisprezece, după câtă mâncare fac pentru ei. Trei fete în casă – cinci, dacă le socotesc şi pe cele două Fulani pe care spunea că le aduce.

Simţindu-se mai bine, Brianna începu să se uite prin curte, căutând ceva ce i-ar fi putut fi de folos. Era un

talmeş-balmeş de lucruri de valoare – începând cu suluri de mătase chinezească, înfăşurate în pânză şi material impermeabil, lăzi cu farfurii din porţelan, rulouri de tablă din cupru, butoaie cu brandy, sticle cu vin ambalate în paie şi cutii cu ceai. A deschis una dintre ele şi a aspirat parfumul plăcut al frunzelor, descoperind că îi liniştea ca prin minune suferinţa lăuntrică. Ar fi dat orice pentru o ceaşcă de ceai.

Însă, lucru şi mai interesant, a descoperit câteva butoaie mici, cu pereţi groşi, închise ermetic, în care se afla praf de puşcă.

— Păcat că nu am la mine câteva chibrituri, a murmurat ea, uitându-se cu jind la butoiaşe. Ori măcar o scăpărătoare.

Însă focul era foc şi sigur exista unul în bucătărie. S-a uitat cu atenţie la casă, gândindu-se unde să plaseze butoaiele – numai că nu putea să arunce casa în aer, mai ales că înăuntru erau celelalte sclave şi nu ştia ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Zgomotul produs de deschiderea uşii a trezit-o la viaţă; până când Emmanuel s-a uitat afară, ea se îndepărtase de butoiaşele cu praf de puşcă, iar acum examina o ladă enormă care găzduia un ceas cu pendulă, al cărui cadran aurit – decorat cu trei nave cu pânze care pluteau pe o mare argintie – apărea de sub şipcile de protecţie.

— Tu, fato! i-a spus negrul Briannei, făcând un semn din cap. Vino să te speli!

Omul s-a uitat urât la Phaedre. Brianna a observat că ea s-a ferit să-l privească în ochi şi s-a apucat să adune grăbită câteva surcele.

Negrul a prins-o din nou strâns de ceafă şi a dus-o în mod umilitor înapoi în casă.

*

De astă dată, Emmanuel a *încuiat* uşa. I-a adus un lighean şi un urcior cu apă şi o cămaşă curată. Mult, mult mai târziu, a revenit, cu o tavă cu mâncare. Dar a ignorat toate întrebările ei şi a încuiat uşa la plecare.

A împins patul spre fereastră şi a îngenuncheat, apoi şi-a

rezemat coatele între gratii. Nu avea altceva de făcut decât să stea şi să cugete – şi prefera să amâne asta. A contemplat pădurea şi plaja îndepărtată, cu umbrele pinilor pitici târându-se pe nisip, precum cele mai vechi ceasuri solare, marcând trecerea cu încetineală de melc a orelor.

După o vreme, i-au amorţit genunchii şi au început să o doară coatele, aşa că a aşternut mantia peste salteaua mizeră şi s-a străduit să nu ia în seamă petele de pe ea sau mirosul pe care îl emana. Întinsă pe o parte, a urmărit cerul prin fereastră, schimbările infime ale luminii de la un moment la altul şi a analizat în amănunt pigmenţii specifici şi trăsăturile de penel pe care le-ar folosi pentru a picta o asemenea scenă. Apoi s-a ridicat şi a început să se plimbe într-o parte şi în alta, numărându-şi paşii făcuţi, apreciind distanţa parcursă.

Încăperea avea doi metri şi patruzeci de centimetri pe trei metri, iar o milă avea 1 600 de metri. Asta însemna că trebuia să facă 528 de ture. A sperat din tot sufletul ca biroul lui Bonnet să se afle sub camera în care era ea.

Însă nimic nu era de folos şi când în cameră s-a întunecat şi ea parcursese două mile, l-a găsit în minte pe Roger – unde se aflase tot timpul, neluat în seamă.

Înfierbântată de mişcare, s-a lăsat pe pat şi a urmărit ultimele dâre de culoare dispărând de pe cer.

Oare fusese hirotonit, aşa cum îşi dorise atât de mult? îl frământase problema predestinării, nefiind sigur dacă putea primi ordinele sfinte aşa cum îşi dorea, dacă nu va fi capabil să creadă necondiţionat în acea idee – ei bine, *ea* o numea idee; pentru prezbiterieni era dogmă. Gândindu-se la Hiram Crombie, a zâmbit ironic.

Ian îi povestise despre încercările fervente ale lui Crombie de a le explica indienilor Cherokee doctrina predestinării. Cei mai mulţi îl ascultaseră politicoşi, apoi îl ignoraseră. Însă Penstemon, soţia lui Pasăre, manifestase interes faţă de argumentaţie şi îl urmărise pe Crombie peste tot în timpul zilei, împingându-l în joacă la un moment dat, iar apoi exclamând: „Dumnezeul tău a ştiut că o să fac asta? De unde să ştie – nici eu nu am ştiut că o să fac asta!” sau, într-o dispoziţie mai serioasă, încercând să-l facă să îi explice cum ar putea funcţiona ideea predestinării

în privinţa jocurilor de noroc – la fel ca mai toţi indienii, Penstemon punea rămăşaguri pentru aproape orice.

Brianna socotea că Penstemon avusese mult de-a face cu scurtarea vizitei iniţiale a lui Crombie la indieni. Îi recunoştea totuşi un merit: se întorsese la ei. Iar şi iar. Omul credea în ceea ce făcea.

La fel ca Roger. La naiba, îşi spuse plictisită, iar îi apăruse Roger în minte, cu ochii lui verzi ca muşchiul, umbriţi de gânduri, trecându-şi încet un deget de-a lungul nasului.

— Chiar contează? întrebase ea în cele din urmă, sătulă de discuţia despre predestinare şi încântată în sinea ei că celor de religie catolică nu li se cerea să creadă în aşa ceva şi se mulţumeau să-l lase pe Dumnezeu să lucreze pe căi misterioase. Nu e mai important să poţi ajuta oamenii, să le oferi alinare?

În acele momente erau în pat, cu lumânarea stinsă, discutând la lumina vetrei. Brianna simţise cum el îşi schimbă poziţia şi mâna care se juca cu o şuviţă din părul ei în timp ce se gândea.

— Nu ştiu, spusese el într-un târziu.

Apoi zâmbise vag şi o privise.

— Nu crezi că orice călător în timp trebuie să fie puţin teolog?

Ea inspirase adânc, precum o martiră, iar el râsese şi lăsase de la el, după care o sărutase şi trecuse la lucruri mult mai lumeşti.

Însă Roger avusese dreptate. Nimeni dintre cei care trecuseră prin pietre nu scăpase de întrebarea: de ce eu? Şi cine le-ar putea răspunde în afară de Dumnezeu?

De ce eu? Şi cei care nu reuşeau – de ce ei? Gândindu-se la toate astea, a simţit un mic fior rece. Cadavrele fără nume, notate în carnetul lui Geillis Duncan, camarazii lui Donner, morţi la sosire. Şi, legat de Geillis Duncan… gândul i-a venit pe neaşteptate, vrăjitoarea murise *acolo,* nu în timpul ei.

Lăsând metafizica deoparte şi analizând chestiunea pur şi simplu în termeni ştiinţifici – şi *trebuie* să existe o bază ştiinţifică, îşi spuse ea cu îndărătnicie, nu era vorba de magie, indiferent ce crezuse Geillis Duncan. Legile termodinamicii susţineau că masa şi energia nu pot fi

create sau distruse. Doar transformate.

Transformate, dar cum? Deplasarea prin timp reprezintă o transformare? Un ţânţar i-a bâzâit pe lângă ureche, aşa că a dat din mână ca să-l alunge.

Se putea merge în ambele sensuri; ştiau asta clar. Implicaţia evidentă – pe care nu o menţionaseră nici Roger, nici mama ei, deci probabil că nu o conştientizaseră – era că cineva putea pleca şi spre viitor, nu doar spre trecut şi înapoi.

Aşadar, dacă cineva călătorea spre trecut şi murea acolo, aşa cum se întâmplase în cazul lui Geillis Duncan şi al lui Dinţi-de-Vidră... probabil că acest lucru trebuia echilibrat de cineva care călătorea spre viitor şi murea *acolo?*

Incapabilă – sau nedorind – să continue acel şir al gândurilor, a închis ochii. Din depărtare, auzea zgomotul valurilor muşcând nisipul şi s-a gândit la corabia pentru transportul de sclavi. Apoi şi-a dat seama că mirosul acela era prezent *acolo* şi, ridicându-se brusc, s-a dus la fereastră. A putut să distingă capătul celălalt al potecii care ducea către casă; în timp ce privea, a văzut un bărbat masiv, purtând o haină bleumarin şi pălărie, ieşind rapid dintre copaci, urmat de alţi doi, îmbrăcaţi mai sărăcăcios. *Marinari,* şi-a spus ea, judecând după mersul lor legănat.

Acela trebuia să fie căpitanul Jackson, venit să facă afaceri cu Bonnet.

— O, Josh! a spus ea cu voce tare şi s-a văzut silită să se aşeze pe pat, deoarece s-a simţit cuprinsă de un val de moleşeală.

Cine fusese? Una dintre Sfintele Teresa – Teresa de Ávila, oare? Care spusese exasperată către Dumnezeu: „Ei bine, dacă astfel îţi tratezi prietenii, nici nu e de mirare că ai atât de puţini!”

*

Adormise gândindu-se la Roger. S-a trezit a doua zi dimineaţă gândindu-se la copil.

De astă dată, greaţa şi senzaţia ciudată de dislocare dispăruseră. Nu simţea decât o pace profundă şi un fel de... să fie curiozitate?

Eşti acolo? a gândit ea, ţinându-şi mâinile încrucişate peste pântec. N-a obţinut ceva drept răspuns clar, însă avea convingerea că el exista, era la fel de sigură de asta ca de bătăile propriei inimi.

Bine, şi-a spus şi a adormit la loc.

Ceva mai târziu au trezit-o zgomotele care răzbăteau de la parter. S-a ridicat brusc în capul oaselor şi a auzit glasuri ridicate, apoi scăzute. Simţindu-se slăbită, s-a întins la loc în pat. Starea de greaţă revenise, dar, dacă ţinea ochii închişi şi stătea nemişcată, aceasta rămânea latentă, ca un şarpe adormit.

Zvonul de voci a continuat, crescând şi scăzând în intensitate, la care se adăuga din când în când câte un bufnet puternic drept punctuaţie, ca şi cum cineva ar fi izbit cu pumnul într-un perete sau în tăblia mesei. Însă după câteva minute, când vocile se stinseseră, n-a mai auzit nimic. Doar paşi uşori apropiindu-se de uşa camerei. Încuietoarea a zornăit şi Phaedre a intrat, aducând o tavă cu mâncare.

— Ce se întâmplă jos? a întrebat-o Brianna.

Phaedre s-a strâmbat.

— Emmanuel nu e deloc mulţumit de femeile Fulani. Cei din tribul Ibo cred că gemenii aduc ghinion – orice femeie care naşte gemeni îi duce în pădure şi-i lasă acolo să moară. Emmanuel vrea să le trimită cu căpitanul

Jackson, asta în primul rând ca să le scoată din casă, dar domnul Bonnet spune că-i aşteaptă pe domnii din Indii, fiindcă ia un preţ mult mai mare.

— Domnii din Indii... Despre ce domni e vorba?

Phaedre a ridicat din umeri.

— N-am cum să ştiu. Gentilomi cărora crede că le poate vinde unele lucruri. Stăpâni de plantaţii de trestie-de-zahăr, aşa cred. Mâncaţi ce v-am adus. O să vin mai târziu.

— Stai puţin! Ieri nu mi-ai spus, cine te-a luat de la River Run?

Fata s-a întors, cu o anumită reţinere.

— Domnul Ulysses.

— Ulysses?! a exclamat Brianna, incapabilă să creadă aşa ceva.

Phaedre a perceput îndoiala din glasul ei şi s-a uitat la

Brianna cu furie.

— Cum adică, nu mă credeţi?

— Nu, nu-i vorba de asta, s-a grăbit Brianna s-o liniştească. Te cred. Doar că... de ce?

Phaedre a inspirat adânc pe nas.

— Pentru că sunt o negresă proastă, de-aia, a spus ea cu amărăciune. Mama mi-a zis mereu să nu-l supăr pe Ulysses. Dar n-am avut urechi s-o aud.

— Să-l superi? a întrebat Brianna cu precauţie. Cum l-ai supărat?

A făcut un semn către pat, invitând-o pe Phaedre să se aşeze. Fata a ezitat un moment, apoi a dat curs invitaţiei, netezindu-şi pânza albă legată în jurul capului şi repetând gestul, în vreme ce-şi căuta cuvintele.

— Domnul Duncan, a spus ea în cele din urmă, şi faţa i s-a mai destins puţin. E un om tare de treabă. Ştiaţi că nu s-a culcat niciodată cu o femeie? A fost lovit de un cal în vintre când era tânăr şi s-a ales cu boaşele rănite. Credea că nu poate face nimic în privinţa asta.

Brianna a dat din cap; auzise câte ceva despre necazul lui Duncan de la mama ei.

— În fine, a spus Phaedre, oftând. S-a înşelat. A aruncat o privire spre Brianna, ca să vadă cum accepta ea afirmaţia. N-a vrut să facă niciun rău, şi nici eu n-am vrut. Doar că... aşa s-a întâmplat.

A ridicat din umeri.

— Numai că Ulysses a aflat; mai devreme sau mai târziu, el ştia tot ce se petrecea la River Run. Poate i-a spus vreuna dintre fete, ori poate a aflat altfel, dar a aflat. Şi mi-a spus că nu fac bine şi să mă opresc imediat.

— Dar tu n-ai făcut-o, a ghicit Brianna.

Ţinându-şi buzele ţuguiate, Phaedre a clătinat din cap.

— I-am spus că o să mă opresc atunci când domnul Duncan nu mă va mai dori – nu era treaba *lui.* Înţelegeţi, domnul Duncan era stăpânul. Dar nu era adevărat; Ulysses era stăpân la River Run.

— De aceea te-a luat de acolo şi te-a vândut? Ca să nu te mai culci cu Duncan?

Ce îi păsa lui? s-a întrebat Brianna. Se temea că Jocasta va afla şi se va simţi jignită?

— Nu, m-a vândut pentru că i-am spus că dacă nu ne dă pace mie şi domnului Duncan, o să vorbesc despre el şi domnişoara Jo.

— El şi...?

Brianna a clipit, incapabilă să-şi creadă urechilor. Phaedre s-a uitat la ea şi a zâmbit vag ironic.

— Împarte patul cu domnişoara Jo de mai bine de douăzeci de ani. Încă dinainte ca vechiul stăpân să moară. Toate sclavele de acolo ştiu asta; dar niciuna nu a fost îndeajuns de proastă ca mine ca să-i spună asta în faţă.

Brianna şi-a dat seama că rămăsese cu gura căscată ca un peştişor auriu, dar nu s-a putut controla. Nenumăratele lucruri mărunte pe care le văzuse la River Run între mătuşa ei şi majordom au căpătat o nouă semnificaţie. Nici nu era de mirare că mătuşa ei făcuse atâtea eforturi să-l recapete după moartea locotenentului Wolff. Şi nu era de mirare că Ulysses acţionase imediat. Se putea ca Phaedre să fie crezută sau nu, însă simpla acuzaţie l-ar fi distrus.

Phaedre a oftat, apoi şi-a trecut o mână peste faţă.

— N-a mai stat pe gânduri. Chiar în noaptea aceea, el şi domnul Jones au venit şi m-au luat din pat, m-au înfăşurat strâns într-o pătură şi m-au dus de acolo cu o căruţă. Domnul Jones a spus că nu e negustor de sclavi, dar va face asta ca o favoare pentru domnul Ulysses. De aceea nu m-a păstrat; m-a dus în josul râului şi m-a vândut în Wilmington unui om care are o bodegă acolo. Asta n-a fost rău, dar două luni după aceea, domnul Jones a venit şi m-a luat de acolo – Wilmington nu era suficient de departe ca să-i convină lui Ulysses. De aceea, m-a dat domnului Butler, care m-a dus la Edenton.

A coborât ochii şi s-a apucat să frământe pătura între degetele ei lungi şi graţioase. A rămas cu buzele strânse şi cu faţa uşor îmbujorată. Brianna a evitat s-o întrebe ce făcuse Phaedre pentru Butler în Edenton, socotind că probabil o trimisese la un bordel.

— A... şi Stephen Bonnet te-a găsit acolo? a riscat ea.

Fără să-şi ridice ochii, Phaedre a dat afirmativ din cap.

— M-a câştigat la cărţi, a spus ea scurt şi s-a ridicat. Trebuie să plec. Îmi ajunge cât i-am supărat pe bărbaţii negri – nu vreau să risc încă o bătaie de la Emmanuel.

Brianna abia începuse să-şi revină din şocul produs de ceea ce aflase despre Ulysses şi mătuşa ei. Brusc i-a venit o idee, aşa că a sărit din pat şi s-a grăbit să o prindă din urmă pe Phaedre, înainte ca ea să ajungă la uşă.

— Stai, stai puţin! încă un lucru – ştii cumva – sau ştiu sclavele de la River Run despre aur?

— Care, acela din mormântul vechiului stăpân?

Pe faţa Phaedrei a apărut o expresie de surprindere cinică, prin care sugera că toată lumea ştia.

— Dar nimeni nu s-a atins de el. Toată lumea ştie că e blestemat.

— Ştii ceva despre dispariţia lui?

Phaedre a pălit.

— A dispărut?!

— A, stai puţin. Nu, n-ai de unde să ştii; ai... plecat... cu mult timp înainte ca el să dispară. Mă-ntrebam, înţelegi... dacă nu cumva Ulysses a avut vreo legătură cu asta.

Phaedre a clătinat din cap.

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar, blestemat sau nu, îl văd în stare de aşa ceva.

S-au auzit paşi pe scară şi ea s-a schimbat la faţă. Fără să scoată vreun cuvânt sau să facă vreun gest, s-a strecurat pe uşă şi a închis-o. Brianna a auzit scotocirea disperată a găurii cheii, urmată de declicul închiderii broaştei.

*

În cursul după-amiezii, tăcut ca o şopârlă, Emmanuel i-a adus o rochie. Era destul de scurtă şi prea strâmtă la piept, însă dintr-o mătase albastru-închis, ce făcea ape-ape, bine cusută. Mai fusese purtată, evident, pentru că avea pete de sudoare pe ea şi mirosea – a spaimă, a socotit Bree, reprimându-şi un fior în timp ce se chinuia să încapă în ea.

Cu toate că prin ferestrele deschise pătrundea o adiere plăcută, care agita perdelele, a transpirat şi ea când Emmanuel a condus-o la parter. În mare parte, casa era austeră, cu podele din lemn, având ca mobilier doar scaune şi cadre de paturi. Însă camera de la parter, în care a dus-o Emmanuel, reprezenta un asemenea contrast, încât părea

să aparţină cu totul unei alte case.

Covoare turceşti groase acopereau podeaua într-o beţie de culori, iar mobilierul, deşi aparţinând unor stiluri diferite, era masiv şi elegant, din lemn sculptat şi cu tapiţeria din mătase. Argintăria şi cristalurile sclipeau, iar candelabrul de cristal – mult prea mare pentru acea încăpere – răspândea în cameră mici curcubeie. Era ideea unui pirat despre salonul unui bogătaş – o abundenţă exagerată, dar lipsită de rafinament.

Bogătaşul care stătea lângă fereastră părea să nu bage în seamă ceea ce îl înconjura. Era un bărbat slab, cu perucă şi mărul lui Adam proeminent, având puţin peste treizeci de ani, deşi pielea îi era ridată şi îngălbenită de cine ştie ce boală tropicală. S-a uitat iute spre uşă când a intrat Brianna, după care s-a ridicat în picioare.

Bonnet se întreţinuse cu oaspetele lui, căci pe masă se aflau pahare şi un clondir, iar mirosul de brandy, dulce şi apăsător, plutea în cameră. Brianna şi-a simţit stomacul protestând şi s-a întrebat ce ar face acei bărbaţi dacă ea ar vărsa pe covorul turcesc.

— Bine-ai venit, draga mea! a spus Bonnet, apropiindu-se pentru a o lua de mână.

Ea şi-a smuls-o, dar el s-a prefăcut că nu ia asta în seamă, în schimb, punându-i palma între omoplaţi, a împins-o spre bărbatul slăbănog.

— Vino să faci o plecăciune în faţa domnului Howard, scumpa mea.

Brianna şi-a îndreptat spatele – era cu cel puţin zece centimetri mai înaltă decât Howard, care a căscat ochii văzând-o – şi l-a fulgerat cu privirea.

— Sunt ţinută aici împotriva voinţei mele, domnule Howard. Soţul şi tatăl meu vor... au!

Bonnet o strânsese de încheietură şi i-o răsucise dureros.

— Încântătoare, nu-i aşa? a spus Bonnet pe un ton colocvial, ca şi cum ea n-ar fi scos nicio vorbă.

— A, da. Desigur. Însă foarte *înaltă...*

Howard i-a dat roată Briannei, examinând-o cu ochi critici.

— Şi păr roşcat, domnule Bonnet? Eu prefer blondele.

— A, preferi blondele, nemernicule! s-a răstit Brianna, cu

toate că Bonnet o ţinea strâns de braţ. De când ai ajuns să preferi aşa ceva?

Scuturându-se, s-a eliberat din strânsoarea lui Bonnet şi s-a apropiat ameninţătoare de Howard.

— Ascultă aici, a spus ea, străduindu-se să păstreze un ton raţional, pentru că el se uita la ea clipind destul de nedumerit. Sunt o femeie dintr-o familie bună – *excelentă* – şi am fost răpită. Tatăl meu se numeşte James Fraser, soţul meu este Roger MacKenzie, iar mătuşa mea este doamna Hector Cameron, de la plantaţia River Run.

— Chiar e de familie bună? l-a întrebat Howard pe Bonnet, părând şi mai interesat.

Bonnet a înclinat din cap afirmativ.

— A, desigur, domnule. Are sângele cel mai ales!

— Hm! Şi e sănătoasă, din câte văd.

Howard îşi încheiase examinarea şi se apropiase de Brianna ca s-o vadă mai bine.

— A mai avut copii?

— Da, domnule, un fiu sănătos.

— Are dinţii întregi?

Howard s-a ridicat pe vârfuri, uitându-se întrebător, iar Bonnet, îndatoritor, şi-a petrecut un braţ pe după spatele Briannei ca s-o ţină nemişcată, după care a prins-o de păr şi i-a tras capul în spate, făcând-o să caşte gura ca să poată respira.

Howard a prins-o de bărbie cu o mână şi a început să-i verifice dinţii cu degetele celeilalte, controlând măselele.

— Foarte bine, a spus el pe un ton aprobator. Şi-aş spune că şi pielea ei e foarte frumoasă. Însă...

Brianna şi-a smuls bărbia din strânsoarea lui şi l-a muşcat de degetul mare cât de tare a putut, simţind întâi carnea de pe deget deplasându-se şi sfâşiindu-se sub molarii ei, după care, brusc, gustul ca de aramă al sângelui.

Howard a scos un răcnet şi a dat s-o lovească, dar Brianna i-a eliberat degetul şi s-a aplecat, astfel că palma lui abia i-a atins obrazul. Şi Bonnet i-a dat drumul, aşa că Brianna a făcut doi paşi îndărăt şi s-a izbit puternic de perete.

— Aproape că mi-a retezat degetul, târfa!

Cu ochii înlăcrimaţi de durere, domnul Howard s-a

legănat încoace şi încolo, ţinându-şi mâna rănită cuibărită la piept. Furia i-a invadat faţa şi s-a repezit spre Brianna, pregătindu-se să o lovească cu mâna teafără, dar Bonnet l-a prins de încheietură şi l-a tras deoparte.

— Uşor, domnule, a spus el. Nu-ţi permit să-i faci vreun rău. Încă nu-ţi aparţine, înţelegi?

— Nu-mi pasă dacă-i a mea sau nu, a strigat Howard, a cărui faţă se înroşise. O s-o omor în bătaie!

— A, sunt convins că nu vrei aşa ceva, domnule Howard, a spus Bonnet cu glas jovial şi liniştitor. Ar fi o cumplită pierdere. Las-o în seama mea, bine?

Fără să aştepte răspuns, a tras-o pe Brianna după el, târând-o de-a latul camerei, după care a îmbrâncit-o spre servitorul bun la toate, care aşteptase tăcut şi nemişcat lângă uşă în timpul acelei conversaţii.

— Du-o afară, Manny, şi învaţ-o minte, bine? Şi leag-o la gură înainte de-a o aduce înapoi.

Emmanuel n-a zâmbit, dar în adâncimile întunecate ale ochilor lui ce păreau să nu aibă pupile a apărut o sclipire slabă. Şi-a înfipt degetele între oasele încheieturii mâinii ei şi Brianna a scos un icnet de durere, trăgându-şi mâna într-o încercare zadarnică de a se elibera. Cu o mişcare rapidă, negrul a făcut-o să se răsucească şi i-a prins mâna la spate, silind-o să se aplece în faţă. O durere ascuţită a ţâşnit în susul braţului ei şi a simţit că tendoanele încep să se desprindă de oase. A tras-o şi mai violent şi un val negru a trecut peste câmpul ei vizual. Cu toate astea, a auzit vocea lui Bonnet strigând spre ei în timp ce Emmanuel o împingea afară din cameră.

— Atenţie, să-i fereşti faţa, Manny, şi să nu rămână urme permanente!

*

Vocea lui Howard îşi pierduse tonul gâtuit de furie. Încă suna gâtuit, dar în ea răzbătea ceva care sugera stupefacţia.

— Dumnezeule! a spus el. O, Doamne!

— O femeie fermecătoare, nu-i aşa? l-a aprobat Bonnet pe un ton cordial.

— Fermecătoare, a repetat Howard. O, cel mai fermecător lucru pe care l-am văzut vreodată. Ce nuanţă! Aş putea...?

Pofta din vocea lui era evidentă, iar Brianna a simţit vibraţiile produse de paşii lui pe covor, după care, într-o fracţiune de secundă, Howard i-a prins fesele în mâini. În ciuda căluşului, a încercat să strige, însă era apăsată cu forţă peste tăblia mesei, care îi presa diafragma, iar sunetul scos de ea a fost doar un icnet. Înveselit, Howard a început să râdă şi i-a dat drumul.

— O, uite! a spus el părând încântat. Cea mai desăvârşită imagine: albeaţa mâinilor mele pe roşeaţa pielii ei... e *fierbinte...* vai, se duc urmele. Lasă-mă să...

Brianna şi-a strâns picioarele şi a încremenit când Howard i-a pipăit părţile intime, apoi atingerea a dispărut, când Bonnet şi-a luat mâna de pe gâtul ei şi l-a împins pe client, îndepărtându-l de lângă ea.

— Ei, domnule, de ajuns! La urma urmelor, nu e proprietatea ta – deocamdată.

Tonul vocii lui Bonnet era jovial, dar ferm.

Reacţia imediată a lui Howard a fost să ofere o sumă care a făcut-o pe Brianna să icnească pe sub căluş, însă Bonnet s-a mulţumit să râdă.

— E o sumă generoasă, domnule, chiar e, dar n-ar fi cinstit faţă de ceilalţi clienţi ai mei, zău aşa, să accept oferta asta fără să-i las să facă şi ei oferte. Nu, domnule, apreciez propunerea, dar pe ea o dau la licitaţie. Mă tem că va trebui să mai aştepţi o zi.

Howard s-a arătat dispus să ofere mai mult – o dorea din tot sufletul şi a susţinut că nu mai putea aştepta, era topit de dorinţă, o dorinţă mult prea fierbinte ca să sufere amânare... dar Bonnet a obiectat, iar peste câteva momente l-a scos afară. Brianna i-a auzit protestele stingându-se în timp ce Emmanuel îl conducea.

Se ridicase imediat după ce Bonnet îşi luase mâna de pe gâtul ei şi acum se zbătea nebuneşte ca să îşi lase poalele rochiei în jos. Emmanuel îi legase mâinile la spate, dar îi pusese şi căluş la gură. Dacă n-ar fi făcut asta, Brianna ar fi încercat să îl ucidă pe Bonnet cu mâinile goale.

Acel gând sigur se citea pe faţa ei, pentru că Bonnet i-a

aruncat o privire şi a râs.

— Ai făcut o impresie uimitor de bună, draga mea, a spus el şi, aplecându-se cu un aer neglijent, i-a tras căluşul în jos. Omul e gata să-şi golească punga ca să-şi pună mâinile pe fundul tău.

— Blestematule... tu...

Tremura de furie şi, incapabilă să găsească un alt epitet care să fie îndeajuns de jignitor, a spus:

— O să te *ucid!*

El a râs din nou.

— Ei, na, scumpo! Pentru că te ustură fundul? Socoteşte asta drept plata unei datorii – în parte – pentru testiculul meu stâng.

A mângâiat-o sub bărbie şi s-a dus spre masa pe care se aflau o tavă cu pahare şi o sticlă.

— Meriţi un păhărel. Brandy sau bere?

Străduindu-se să îşi ţină furia în frâu, i-a ignorat propunerea. Înroşiţi, obrajii îi ardeau de mânie, la fel şi fesele maltratate.

— Ce vrei să spui prin „licitaţie?”

— Cred că am vorbit destul de clar, dulceaţă. Sunt sigur că ai mai auzit cuvântul ăsta.

Bonnet i-a aruncat o privire uşor amuzată şi, după ce şi-a umplut un păhărel de brandy, l-a golit din două înghiţituri.

— Ha! a făcut el clipind, după care a clătinat din cap. Mai am doi clienţi pentru cineva ca tine, draga mea. O să vină mâine sau poimâine ca să te vadă. Şi o să le cer oferte. Probabil că vineri o să pleci spre Indii, aşa cred.

A vorbit cu nepăsare, fără a încerca să fie batjocoritor, dar pe ea a cuprins-o un fior de groază. Devenise un obiect de vânzare, o marfă. Pentru el şi pentru clienţii lui nenorociţi, iar domnul Howard dovedise asta cât se putea de limpede. Nu avea importanţă ce spunea ea; pe acei oameni nu-i interesa câtuşi de puţin cine era ea şi ce ar dori.

Bonnet i-a cercetat faţa şi se vedea în ochii lui că o evalua. *Era* interesat, şi-a dat seama Brianna, şi stomacul i s-a strâns ghem.

— Cu ce ai pedepsit-o, Manny? a întrebat el.

— O lingură de lemn, a spus servitorul cu un aer

indiferent. Aţi spus să nu las urme.

Rămas pe gânduri, Bonnet a dat din cap.

— Nimic permanent, am spus, l-a corectat el. O lăsăm aşa cum e pentru domnul Ricasoli, cred, dar domnul Houvener... în fine, aşteptăm şi vom vedea.

Emmanuel s-a mulţumit să dea din cap, dar a rămas cu ochii asupra Briannei, manifestând un interes subit. Stomacul Briannei s-a revoltat imediat şi a vărsat, stricând frumoasa rochie din mătase.

*

Nechezături stridente şi ascuţite au ajuns până la ea; caii sălbatici, care se zbenguiau pe plajă. Dacă ar fi fost într-un roman idilic, îşi spuse Bree, şi-ar face o frânghie din cearşafuri, ar coborî pe fereastră, ar găsi herghelia şi, exercitându-şi talentele mistice asupra cailor, ar convinge unul s-o ducă undeva în siguranţă.

În realitate, nu avea la dispoziţie cearşafuri, ci doar o saltea mizeră, făcută din nanghin şi umplută cu iarbă de mare. Cât despre a ajunge lângă caii sălbatici... Ar fi dat orice să-l aibă aproape pe Ghedeon şi, gândindu-se la el, a simţit lacrimi în ochi.

— Vai, începi să-ţi pierzi minţile! a spus ea cu voce tare, ştergându-se la ochi. Să plângi după un cal. Şi mai ales după *acel* cal.

Dar era mult mai bine decât să se gândească la Roger sau la Jem. Nu, pur şi simplu *nu* putea să se gândească la Jemmy sau la posibilitatea ca el să crească fără ea, fără să afle de ce îl abandonase. Ori la copilul din pântec... la ce viaţă ar putea avea el, ca odraslă a unei sclave.

Dar se gândea la ei, iar asta a fost suficient pentru a o ajuta să depăşească starea momentană de disperare.

Bine, fie! Trebuia să plece de acolo. Preferabil, înainte de sosirea domnilor Ricasoli şi Houvener, indiferent cine ar fi fost aceştia. Pentru a mia oară, s-a plimbat neliniştită prin cameră, silindu-se să se mişte încet şi să vadă lucrurile care se aflau acolo.

Din păcate, foarte puţine, iar ceea ce exista, solid construit, oferea un răspuns descurajant. I se adusese

mâncare, apă ca să se spele, un prosop din pânză şi o perie ca să îşi aranjeze părul. A ridicat-o şi a evaluat potenţialul ei ca armă, apoi a aruncat-o cât colo.

Coşul de fum trecea prin camera ei, dar nu exista vatră deschisă. A lovit cărămizile, de probă, şi a desprins mortarul cu capătul lingurii ce i se adusese pentru a mânca. A descoperit un loc în care mortarul era suficient de crăpat pentru a-l desprinde, dar după un sfert de ceas de încercări reuşise să disloce doar câţiva centimetri din el; cărămida respectivă a rămas îndărătnică pe loc. Dacă ar fi avut la dispoziţie cam o lună, poate merita încercarea – deşi posibilitatea ca o persoană de talia ei să se strecoare printr-un coş de fum din secolul XVIII era...

Se pregătea de ploaie; a auzit foşnetele agitate ale frunzelor de palmieri pitici când vântul trecea printre ele, încărcat cu miros de ploaie. Încă nu era ora apusului, însă norii întunecaseră cerul, astfel că în cameră se făcuse semiîntuneric. Nu avea lumânare; nimeni nu se aştepta ca ea să vrea să citească sau să coasă.

Şi-a lăsat greutatea asupra gratiilor ferestrei pentru a nu se ştia a câta oară şi a constatat că erau solid fixate şi nu cedau. Într-o lună, putea reuşi să ascută mânerul lingurii frecându-l de cărămizile hornului, ca apoi să îl folosească drept daltă pentru a îndepărta suficient din rama ferestrei şi a disloca una sau două gratii. Însă nu avea la dispoziţie o lună.

I se luase rochia murdară şi fusese lăsată în cămaşă şi corset. Ei bine, asta însemna ceva. Şi-a scos corsetul şi, trăgând de capetele cusăturii, a extras osul de balenă, lung de treizeci de centimetri, care se întindea de la stern până la buric. A socotit că reprezenta o armă mai bună decât peria de păr. S-a apropiat de horn şi a început să pilească fanonul de cărămidă, ascuţindu-i vârful.

Putea înjunghia pe cineva cu el? A, *sigur,* îşi spuse ea cu ferocitate. *Şi să dea Domnul ca acea persoană să fie Emmanuel.*

108
AL NAIBII DE ÎNALTĂ

Roger aştepta în ascunzişul oferit de tufişurile dese de cătină din apropierea ţărmului; ceva mai în faţă, Ian şi Jamie stăteau de asemenea în aşteptare.

Cea de-a doua corabie sosise dimineaţă, ancorând la o distanţă respectuoasă de cea cu sclavi. Dându-se pescari şi plimbând năvoade peste copastia ambarcaţiunii lui Roarke, putuseră să vadă cum întâi căpitanul corăbiei pentru transportul de sclavi a mers pe ţărm, iar apoi, o oră mai târziu, o barcă de pe cea de-a doua corabie a fost coborâtă la apă şi s-a îndreptat spre mal, având la bord doi oameni şi un cufăr mic.

— Un gentilom, anunţase Claire, care îi urmărise prin ochean. Perucă, bine îmbrăcat. Celălalt e un fel de slujitor. Să fie gentilomul vreunul dintre clienţii lui Bonnet, ce credeţi?

— Eu aşa cred, spusese Jamie, urmărind barca ajungând la mal. Du-ne puţin mai la nord, te rog, domnule Roarke; vrem să coborâm.

Cei trei debarcaseră la mai puţin de un kilometru de plajă, după care îşi croiseră drum prin pădure. Apoi îşi ocupaseră poziţiile în desişuri şi se puseseră pe aşteptat. Soarele ardea, însă atât de aproape de ţărm se simţea o adiere proaspătă, astfel că la umbră nu era chiar atât de greu de rezistat, dacă nu socoteai insectele. Pentru a suta oară, Roger a îndepărtat ceva ce i se furişa pe gât.

Aşteptarea îl făcea să se simtă agitat. Pielea îi dădea mâncărimi din cauza sării, iar mirosul pădurii, cu amestecul ei aparte de pini parfumaţi şi iarbă de mare, venit din depărtare, scrâşnetul cochiliilor şi acelor de pin de sub tălpi i-au readus în minte ziua în care îl ucisese pe Lillywhite.

Ca şi acum, atunci se dusese cu intenţia de a-l ucide pe Stephen Bonnet. Însă piratul care nu se lăsa prins fusese prevenit, de aceea pregătise o ambuscadă. Prin voia Domnului – şi prin priceperea lui Jamie Fraser – el nu-şi lăsase trupul într-o pădure asemănătoare, pentru ca oasele lui să fie împrăştiate de mistreţi, albindu-se printre ace

uscate şi albul cochiliilor.

Şi-a simţit din nou nodul acela în gât, însă acum nu putea striga sau cânta pentru a şi-l elibera.

Trebuia să se roage, îşi spuse, dar nu a putut face nici asta. Până şi litania permanentă care îi răsunase în minte din noaptea în care aflase că Brianna dispăruse – *Doamne, fă ca ea să fie în siguranţă* – până şi acea scurtă rugăciune se ştersese. *Ajută-mă, Doamne, să-l ucid* – dar n-a putut exprima asta vocal nici măcar către sine.

Era vorba de o intenţie deliberată şi de dorinţa de a ucide – bineînţeles că nu se putea aştepta ca o asemenea rugăciune să îi fie ascultată.

O clipă, i-a invidiat pe Jamie şi pe Ian, care credeau în zei ai mâniei şi răzbunării. Cât timp Roarke şi Moses au adus ambarcaţiunea de pescuit spre mal, îl auzise pe Jamie murmurând către Claire şi îl văzuse luându-i mâinile între ale lui. Şi o auzise pe Claire binecuvântându-l în gaelică, cu invocarea Arhanghelului Mihail, binecuvântarea unui războinic în drum spre locul bătăliei.

Ian se mulţumise să stea aşezat, cu picioarele încrucişate, tăcut, având o expresie de detaşare pe faţă, în timp ce urmărea ţărmul care se apropia, însă, când ajunseseră la ţărm, se oprise pe malul unuia dintre nenumăratele golfuleţe şi, luând nămol pe degete, îşi pictase cu grijă faţa, trasând o linie de la frunte spre bărbie, apoi patru alte dungi peste obrazul stâng şi un cerc gros în jurul ochiului drept. Asta îl tulburase nespus de mult.

Lucru evident, niciunul dintre ei nu a manifestat vreo reţinere faţă de ceea ce avea de făcut şi nici dorinţa de a-i cere lui Dumnezeu să-i ajute în eforturile lor. Roger i-a invidiat pentru asta.

Simţind porţile Cerului închise în faţa lui, ţinând o mână pe mânerul pumnalului şi având un pistol încărcat la centură, plănuind să ucidă, a rămas într-o tăcere îndărătnică.

Puţin după amiază, căpitanul masiv al corăbiei pentru sclavi s-a întors, iar paşii lui au strivit cu nepăsare stratul de ace de pin uscate. Aflaţi în aşteptare, l-au lăsat să îşi vadă de drum.

Spre sfârşitul după-amiezii, a început să plouă.

*

Din cauza plictiselii, aţipise din nou. Sunetul ploii a trezit-o pentru scurtă vreme, apoi, zgomotul picăturilor care cădeau moale pe frunzele de palmier ce alcătuiau acoperişul au îndemnat-o mai mult spre somn. S-a trezit brusc în momentul în care o picătură i-a căzut pe faţă, urmată curând de altele.

S-a ridicat în şezut şi, dezorientată câteva clipe, a clipit. Şi-a trecut o palmă peste faţă şi a ridicat ochii; pe tavanul tencuit apăruse o mică pată de umezeală, înconjurată de una mai mare, provenită de la alte infiltraţii. Picăturile se formau în mijlocul ei ca prin farmec, fiecare dintre ele o mărgea perfectă, căzând una după alta şi împrăştiind apă pe salteaua patului.

S-a ridicat să împingă patul de sub acea scurgere, apoi s-a oprit. Încet, s-a îndreptat şi a pus o mână pe porţiunea umedă. Înălţimea tavanului era normală pentru acea vreme, sub doi metri şi zece centimetri, dar ea îl atingea cu uşurinţă.

— Ea naibii de înaltă, a spus ea cu voce tare. Chiar e.

Şi-a lipit palma de porţiunea umedă şi a împins cât de tare a putut. Tencuiala udă a cedat imediat, la fel şi şipcile putrezite de deasupra tencuielii. Şi-a retras brusc mâna, zgâriindu-şi braţul de marginile aspre ale şipcilor, şi prin gaura pe care o făcuse s-a scurs o cascadă de apă murdară, miriapozi, excremente de şoareci şi fragmente de frunze de palmier.

Şi-a şters mâna de cămaşă, s-a întins în sus, s-a prins de marginea găurii, şi a tras, smulgând bucăţi de şipcă şi tencuială până când a făcut o gaură prin care îi puteau trece capul şi umerii.

— În regulă, a şoptit ea către copil, sau către sine.

A aruncat o privire prin cameră, şi-a pus corsetul peste cămaşă, apoi a vârât în decolteu osul de balenă, acum ascuţit.

După aceea, stând în picioare pe pat, a inspirat adânc, şi-a ridicat mâinile unite ca şi cum s-ar fi pregătit să facă un salt în apă şi a căutat ceva suficient de solid de care să se

prindă şi să se tragă în sus. Puţin câte puţin, transpirând şi icnind, ţinându-şi dinţii încleştaţi şi ochii închişi ca să şi-i ferească de praf şi insecte moarte, s-a tras spre acoperişul aburind alcătuit din frunze cu margini ascuţite.

A reuşit să scoată capul în aerul umed şi a inspirat gâfâind. Şi-a petrecut un cot peste o grindă şi, folosind-o ca punct de sprijin, s-a tras şi mai sus. A dat zadarnic din picioare în gol, chinuindu-se să se împingă mai departe, şi a simţit încordarea muşchilor umerilor, însă disperarea pură a împins-o mai sus – disperarea şi viziunea de coşmar pe care ar fi avut-o dacă Emmanuel ar fi intrat în cameră şi i-ar fi văzut picioarele şi fundul atârnând din tavan.

Declanşând o ploaie de frunze rupte, s-a tras afară şi a rămas întinsă pe acoperişul ud. Încă ploua torenţial, astfel că s-a udat până la piele în doar câteva clipe. A văzut ceva mai departe un soi de structură care ieşea în afară printre frunzele de palmier ale acoperişului şi s-a târât cu precauţie spre ea, temându-se că acoperişul ar putea ceda sub greutatea ei. De aceea a pipăit cu mâinile şi coatele rezistenţa grinzilor de sub stratul de frunze.

Structura s-a dovedit a fi o mică platformă, fixată bine de grinzi, având o balustradă într-o parte. A urcat pe ea şi, gâfâind, s-a ghemuit. Pe uscat continua să plouă, dar deasupra oceanului cerul era în cea mai mare parte senin şi, străbătând printre dârele întunecate ale norilor destrămaţi, razele soarelui care apunea în spatele ei dădeau cerului şi apei o culoare oranj sângerie. Respirând greu din cauza corsetului strâns, a gândit că totul se pregătea de sfârşitul lumii.

Din acel punct de observaţie de pe acoperiş vedea dincolo de pădurea cu copaci pitici; porţiunea de plajă pe care o zărise de la fereastră se zărea clar, iar dincolo de ea, două corăbii ancorate aproape de ţărm.

Pe mal erau trase două bărci, dar la distanţă una faţă de alta – aparţinând probabil celor două vase, a socotit ea. Una dintre corăbii trebuia să fie cea cu sclavi, cealaltă era a lui Howard. S-a simţit cuprinsă de un val de umilinţă şi a rămas surprinsă că ploaia nu făcea ca din corpul ei să se ridice aburi. Dar nu avea vreme să se gândească la asta.

Prin ropotul ploii a auzit voci, aşa că s-a ghemuit, apoi şi-

a dat seama că era improbabil ca vreun om să ridice privirea şi s-o vadă. Îndreptându-şi capul ca să privească printre coloanele de susţinere ale balustradei, a văzut nişte siluete ieşind dintre copaci şi îndreptându-se spre plajă – un şir indian de oameni înlănţuiţi, mânaţi de doi-trei paznici.

— Josh! a exclamat ea.

Şi-a concentrat privirea pentru a vedea, însă în ciudata lumină crepusculară siluetele nu erau decât fantomatice. I s-a părut că distinge trupurile înalte şi zvelte ale celor doi bărbaţi Fulani – probabil că bărbatul mai scund din urma lor era Josh, dar nu ar fi putut băga mâna în foc.

Neputincioasă, şi-a încleştat degetele pe balustradă. Ştia că nu poate fi de ajutor, dar să se vadă silită să asiste la aşa ceva... în timp ce urmărea scena, a auzit un ţipăt ascuţit dinspre plajă, iar o siluetă mai scundă a ieşit din pădure cu fustele fluturând. Tresărind, paznicii s-au întors, şi unul dintre ei a prins-o pe Phaedre – ea trebuia să fie. Brianna a auzit-o strigând: „Josh! Josh!”, iar sunetul a sunat aspru, precum ţipătul unui pescăruş aflat departe.

Phaedre se încăierase cu unul dintre paznici, iar câţiva dintre oamenii în lanţuri s-au întors brusc, năpustindu-se asupra celuilalt paznic. Un ghem de oameni care luptau s-a prăbuşit la pământ. Dinspre una dintre bărci, un om alerga către ei şi avea ceva în mână.

O vibraţie pe care a simţit-o în tălpi a făcut-o să-şi mute atenţia de la scena care se petrecea pe plajă.

— La naiba! a spus fără să vrea.

Emmanuel îşi iţise capul peste marginea acoperişului. A privit-o uimit, apoi faţa lui s-a contorsionat. Emmanuel s-a ridicat pe acoperiş – pesemne că exista o scară pe acea latură a casei, a gândit ea. Desigur, trebuia să existe, pentru că nu vedea rostul unei platforme de observaţie dacă nu exista o modalitate de a ajunge acolo.

În timp ce mintea îi era ocupată cu *acea* absurditate, a întreprins ceva mai concret. Şi-a scos bucata de os din decolteu şi s-a ghemuit pe platformă, ţinând mâna jos, aşa cum o învăţase Ian.

Pe faţa lui Emmanuel a apărut o expresie ironică, văzând ce avea în mână Brianna, şi a întins braţul spre ea.

*

L-au auzit pe gentilom apropiindu-se cu mult înainte de a-l vedea. Îngâna ceva încet pentru sine, o arie franţuzească. Era singur; probabil că servitorul lui se întorsese pe corabie cât timp ei îşi croiau drum prin pădure.

Ghemuit înapoia unui tufiş, Roger s-a ridicat în picioare încet. Le simţea amorţite, de aceea s-a întins discret.

Când gentilomul a ajuns în dreptul lui, Jamie a ieşit pe potecă, lângă el. Bărbatul – scund şi cu un aspect sclivisit – a scos un ţipăt ascuţit de spaimă, ca o fată. Înainte să apuce să o rupă la fugă, Jamie a făcut un pas în faţă şi, zâmbindu-i cu amabilitate, l-a prins de braţ.

— Sluga dumneavoastră, domnule, a spus el cu glas curtenitor. Mergeţi cumva să-l întâlniţi pe domnul Bonnet?

Derutat, omul a clipit spre Jamie.

— Bonnet? Păi... da.

Roger a simţit că strânsoarea din piept se destinde brusc. *Slavă Domnului!* însemna că găsiseră locul potrivit.

— Cine sunteţi, domnule? a întrebat bărbatul scund, încercând să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Jamie, dar fără sorţi de izbândă.

Acum nu mai era nevoie să stea ascunşi, aşa că Roger şi Ian au ieşit din tufişuri, iar gentilomul a scos un icnet văzându-l pe Ian mânjit pe faţă cu însemne de războinic indian, după care s-a uitat înspăimântat, când la Jamie, când la Roger.

Socotindu-l pe Roger drept cea mai civilizată persoană din apropierea lui, gentilomul a făcut apel la el.

— Vă implor, domnule – cine sunteţi şi ce doriţi?

— Căutăm o tânără femeie care a fost răpită, a spus Roger. O tânără foarte înaltă, cu părul roşcat. Aţi...

Înainte de a termina de vorbit, Roger a văzut cum bărbatul face ochii mari de spaimă. Nici lui Jamie nu i-a scăpat asta, aşa că i-a răsucit încheietura mâinii, făcându-l să cadă în genunchi, cu gura strâmbată de durere.

— Domnule, cred că trebuie să vă obligăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre asta, a spus Jamie, cu o curtenie impecabilă, continuând să-l ţină strâns de încheietura mâinii.

*

Nu trebuia să-l lase să o prindă. Acela era singurul gând conştient. Negrul a apucat-o de mâna liberă, dar ea şi-a smuls-o uşor, pielea fiindu-i alunecoasă de la ploaie, şi l-a lovit dintr-o singură mişcare. Vârful osului de balenă a alunecat pe braţul lui, lăsând o dâră ce se înroşea, dar Emmanuel a ignorat-o şi s-a repezit spre ea. Brianna a căzut peste balustradă, aterizând greoi pe mâini şi genunchi în frunze, însă el nu o înşfăcase; şi el căzuse în genunchi pe platformă, cu un bufnet care a cutremurat întregul acoperiş.

Brianna s-a deplasat cu mişcări disperate spre marginea acoperişului. Mâinile şi genunchii ei străpungeau când şi când stratul de frunze de palmier, în timp ce-şi arunca picioarele peste margine, căutând cu ele scara.

Negrul s-a repezit după ea, a prins-o de o încheietură într-o strânsoare ca o muşcătură de morenă şi a început s-o tragă înapoi pe acoperiş. Brianna şi-a dus în spate mâna liberă şi l-a lovit puternic peste faţă cu osul. El a scos un ţipăt şi a slăbit strânsoarea, iar ea s-a eliberat şi s-a prăbuşit în gol.

A aterizat pe spate cu un bufnet care i-a cutremurat oasele, după care a rămas ca paralizată, incapabilă să respire, în timp ce picăturile de ploaie îi cădeau puternic pe faţă. De pe acoperiş s-a auzit un chiuit de triumf, după care a urmat un muget de disperare şi exasperare. Emmanuel credea că o ucisese.

Grozav! a gândit Brianna, încă năucită. Şocul izbiturii începea să se şteargă, iar diafragma s-a trezit la viaţă, astfel că binefăcătorul aer a reuşit să-i pătrundă în plămâni. Oare se putea mişca?

Nu ştia şi nici nu a îndrăznit să încerce. Printre genele lovite de picuri, l-a văzut pe masivul Emmanuel trecând peste marginea acoperişului, pipăind cu un picior după fuşteii grosolani ai scării pe care acum o putea vedea prinsă de zid.

Când căzuse, îşi pierduse osul din mână, dar l-a văzut sclipind la un sfert de metru de capul ei. Cum Emmanuel

era momentan întors cu spatele, a întins mâna şi l-a înşfăcat, după care a rămas neclintită, făcând pe moarta.

*

Cei trei aproape că ajunseseră lângă casă, când zgomote răsunând din pădure i-au făcut să se oprească. Roger a încremenit, apoi s-a tras de pe potecă. Jamie şi Ian se topiseră deja în pădure. Însă zgomotele nu veneau dinspre potecă, ci de undeva din stânga lor – erau voci de bărbaţi, răcnind ordine, şi de picioare mergând târşâit, dar şi zăngănituri de lanţuri.

Un fior de panică l-a străbătut pe Roger. O duceau pe Brianna undeva? Era deja ud leoarcă, dar a simţit o sudoare rece cuprinzându-i corpul, mai rece decât apa ploii.

Howard, bărbatul pe care îl prinseseră în pădure, îi asigurase că Brianna era în siguranţă în casă, dar ce ştia el? Roger a ascultat, încordându-şi auzul ca să perceapă sunetul unei voci de femeie şi a auzit un ţipăt subţire şi acut.

A dat să pornească spre sursa acelui ţipăt, însă s-a trezit cu Jamie alături de el, care îl prinsese de braţ.

— Aceea nu e Brianna, a spus socrul lui cu glas precipitat. Se duce Ian într-acolo. Noi doi mergem spre casă!

Nu era momentul să obiecteze. Sunetele ce trădau violenţe pe plajă au răzbătut slab – ţipete şi răcnete – dar Jamie avea dreptate; nu era vocea Briannei. Ian alerga spre plajă, fără să facă niciun efort să păstreze tăcerea.

Lui Roger instinctul îi dicta să-l urmeze pe Ian, dar după o clipă de ezitare a ieşit pe potecă, pornind în goană după Jamie, îndreptându-se spre casă.

*

Emmanuel s-a aplecat deasupra Briannei; ea i-a simţit greutatea şi s-a repezit în faţă ca un şarpe care atacă, având osul ascuţit drept colţ. Ţintise spre capul lui, sperând să-l împungă într-un ochi sau în gât, contând măcar pe mişcarea lui reflexivă înapoi, ceea ce l-ar fi dezavantajat.

El s-a ferit, trăgându-se în sus şi într-o parte, dovedindu-se mult mai iute decât îşi închipuise ea. Brianna a lovit cu toată forţa şi osul ascuţit a pătruns sub braţul lui, cu un şoc ciudat. Rămas cu gura căscată de uimire, el a încremenit un moment şi s-a uitat la osul al cărui capăt ieşea de sub subţioară. După aceea, l-a smuls şi, cu un urlet de furie, s-a năpustit asupra ei.

Însă Brianna era deja în picioare şi pornise în fugă spre pădure. De undeva din faţă a auzit alte strigăte – şi un urlet care a făcut-o să-i îngheţe sângele în vine. Încă unul, apoi altele, acestea venind dinspre partea din faţă a casei.

Ameţită şi îngrozită, a continuat să alerge, dându-şi seama treptat că unele dintre răcnete erau de fapt cuvinte.

— Casteal DHUUUUUIN![54]

Ăsta-i tata, şi-a spus ea, extrem de uimită, după care s-a împiedicat de o creangă şi s-a dus de-a berbeleacul, aterizând grămadă.

S-a zbătut să revină pe picioare, gândind în mod absurd: *Asta nu-i poate face bine copilului,* şi a căutat altă armă.

Îi tremurau degetele, care nu voiau să o ajute. A scotocit pe sol, dar zadarnic. Apoi Emmanuel a apărut alături de ea ca un demon şi a prins-o de o mână cu un aer exaltat.

— Ha! a făcut el.

Şocul a făcut-o pe Brianna să se legene pe picioare şi să i se întunece privirea. Încă auzea răcnetele cumplite răzbătând dinspre plaja îndepărtată, însă dinspre casă nu se auzea nimic. Emmanuel tocmai spunea ceva pe un ton foarte satisfăcut şi ameninţător, însă ea nu-l mai auzea.

Părea să fie ceva anapoda cu faţa lui; îi apărea şi dispărea din ochi, aşa că a clipit de câteva ori şi a scuturat din cap, ca să-şi limpezească vederea. Însă nu era vorba de ochii ei, ci de el. Faţa lui s-a relaxat treptat, trecând de la înfăţişarea ameninţătoare, cu rânjet hidos, până la o expresie de vagă uimire. S-a încruntat, şi-a dezvelit dinţii, lăsând la iveală gingiile rozalii, după care a clipit încă de două sau de trei ori. Apoi, încă strângând-o de braţ, a scos un sunet înfundat, şi-a dus cealaltă mână la piept şi a căzut

54 Strigăt de luptă, însemnând „Spre castelul Dhuin”, castel care a aparţinut lorzilor Lovat.

în genunchi.

Emmanuel s-a prăbuşit pe o parte, iar Brianna a aterizat peste el. S-a retras – degetele lui s-au desprins cu uşurinţă, ca şi cum toată puterea lor dispăruse brusc – şi apoi, gâfâind şi tremurând, s-a ridicat nesigură în picioare.

Emmanuel zăcea pe spate cu picioarele îndoite sub el într-un unghi care, dacă ar fi fost viu, i-ar fi produs dureri insuportabile. Continuând să tremure şi temându-se să creadă adevărul, Brianna a inspirat cu gura deschisă. Însă negrul *era* mort; nu încăpea nicio îndoială.

A început să respire mai uşor şi şi-a dat seama de rănile şi vânătăile de pe labele picioarelor desculţe. Încă era năucită şi nu reuşea să hotărască ce să facă în continuare.

Hotărârea a fost luată pentru ea în următoarea clipă, când Stephen Bonnet a ţâşnit spre ea, din pădure.

*

A tresărit şi a reacţionat imediat, răsucindu-se pe călcâie ca să fugă. Nu a reuşit să facă decât vreo şase paşi, după care Bonnet a prins-o de gât cu un braţ şi a ridicat-o în aer.

— Ţine-ţi gura, draga mea! i-a spus el la ureche, părând lipsit de suflu.

Era înfierbântat şi barba nerasă a foşnit pe obrazul ei.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău. O să te las pe mal. Dar eşti singurul lucru care-i împiedică pe bărbaţii tăi să mă ucidă.

Bonnet a ignorat cadavrul lui Emmanuel. Şi-a desprins antebraţul de la gâtul Briannei şi a prins-o de mână, încercând s-o tragă într-o direcţie cât mai departe de plajă – era limpede că voia să se îndrepte spre gura de mare ascunsă de pe cealaltă parte a insulei, unde debarcaseră în ziua precedentă.

— Mişcă-te, dragă! Hai!

— Dă-mi drumul!

Brianna şi-a înfipt picioarele în pământ, trăgându-şi braţul prins.

— Nu merg nicăieri cu tine. AJUTOR! a strigat cât de tare a putut. AJUTOR! ROGER!

Bonnet, speriat, s-a şters la ochi cu dosul palmei. Avea

ceva în mână. Ultimele raze de lumină s-au reflectat în sticlă. Doamne Sfinte, îşi luase testicului cu sine!

— Bree! Brianna! Unde eşti?

Auzind vocea lui Roger, agitată, un val de adrenalină a străbătut-o pe Brianna, dându-i puterea de a-şi smulge braţul din strânsoarea lui Bonnet.

— Aici! Aici sunt! Roger! a strigat ea din răsputeri.

Bonnet a aruncat o privire peste umăr; tufişurile se mişcau şi cel puţin doi bărbaţi au ieşit printre ele. N-a mai stat pe gânduri, ci s-a năpustit spre pădure, aplecându-se ca să evite o creangă. Apoi a dispărut.

În următoarea clipă, Roger a ieşit din tufişuri şi a prins-o în braţe, ţinând-o strâns.

— Eşti teafără? Ţi-a făcut vreun rău?

Îşi lăsase pumnalul să cadă la pământ şi o ţinea de braţe, încercând în acelaşi timp să o examineze – să vadă faţa ei, corpul ei, ochii ei.

— Sunt bine, a spus ea, simţind că ameţeşte. Roger, sunt...

— Unde a plecat?

Era tatăl ei, cu pumnalul în mână, şiroind de apă, sumbru ca moartea.

— Într-acolo...

S-a întors pentru a arăta cu degetul, însă el dispăruse deja şi alerga precum un lup. Brianna a văzut urmele lăsate de Bonnet, amprente clare de tălpi proaspete în noroi. Roger deja pornise după Jamie.

— Staţi! a ţipat ea cu glas ascuţit, dar nu a avut alt răspuns decât foşnetele tufişurilor în timp ce corpurile grele ale celor doi se avântau nebuneşte printre ele.

Ţinându-şi capul plecat ca să poată respira, a rămas nemişcată un moment. Apa de ploaie se acumulase în ochii deschişi ai lui Emmanuel; lumina portocalie se reflecta în ei, făcându-i să semene cu ochii unui monstru dintr-un film japonez.

Gândul i-a trecut prin minte şi apoi a dispărut, făcând-o să se simtă pustiită şi amorţită. În acele momente nu ştia ce ar putea face. Dinspre plajă nu mai răzbătea niciun sunet, iar zgomotele făcute de paşii lui Bonnet se stinseseră de mult.

Ploaia continua, ultimele raze de soare străbăteau frunzişul pădurii, bătând aproape orizontal, şi umpleau spaţiul dintre umbre cu o lumină ciudată, schimbătoare, care părea să vibreze, ca şi cum lumea din jurul ei era pe punctul de a dispărea.

În toiul acelei stări onirice, a văzut apărând femeile, gemenele Fulani. Acestea şi-au întors capetele, cu feţe ca de căprioare şi ochi măriţi de spaimă, şi au fugit în pădure. A strigat spre ele, dar au dispărut. Simţindu-se nespus de obosită, a pornit cu paşi greoi după ele.

Nu le-a găsit. Şi n-a văzut nici urmă de ceilalţi. Lumina începuse să scadă, aşa că, şchiopătând, s-a întors spre casă. O dureau toate şi începuse să aibă iluzia că în lume nu mai rămăsese nimeni în afară de ea. Nimic decât lumina arzătoare, transformându-se în cenuşă, clipă de clipă.

Apoi şi-a adus aminte de copilul din pântecul ei şi s-a simţit mai bine. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nu era singură. Cu toate astea, a ocolit locul în care socotea că zăcea cadavrul lui Emmanuel. Intenţionase să descrie un cerc spre casă, dar ajunsese prea departe. Când s-a întors pentru a porni spre clădire, i-a zărit, stând la adăpostul copacilor, pe celălalt mal al unui pârâu.

Caii sălbatici, liniştiţi precum copacii din jur, cu flancurile lucind în cafeniu, castaniu şi negru din cauza umezelii. Simţindu-i mirosul, ei şi-au ridicat capetele, dar nu au fugit, ci au rămas cu ochii lor mari şi blânzi aţintiţi asupra ei.

*

Când a ajuns, ploaia încetase. Ian şedea pe verandă şi-şi storcea apa din părul lung.

— Eşti murdar de noroi pe faţă, Ian, a spus ea, lăsându-se jos alături de el.

— A, chiar aşa? a spus el aruncându-i un zâmbet vag. Cum stau lucrurile, verişoară?

— Of! Sunt... cred că sunt bine. Ce e cu...?

A făcut semn spre cămaşa lui, pe care petele de sânge erau spălate de ploaie. Părea să fi primit o lovitură în faţă; în afară de dungile de noroi, nasul îi era umflat şi avea un cucui puţin deasupra frunţii, iar hainele ude erau sfâşiate.

Ian a inspirat adânc şi a oftat, ca şi cum ar fi fost la fel de obosit ca şi ea.

— Am adus-o pe fata neagră, a spus el. Pe Phaedre.

Asta a străpuns amnezia ca de vis care îi umplea mintea, însă doar puţin.

— Phaedre, a spus ea, numele fetei sunând ca şi cum ar fi fost o persoană pe care o cunoscuse cândva, demult. E bine? Unde...?

— Acolo.

Ian a făcut semn din cap în spate, spre casă, iar Brianna şi-a dat seama că ceea ce i se păruseră a fi sunetele mării erau, de fapt, suspinele slabe ale cuiva care plânsese deja până la epuizare, dar nu se putea opri.

— Nu, las-o în pace, verişoară.

Ian şi-a lăsat mâna pe braţul ei, împiedicând-o să se ridice.

— N-ai cum să o ajuţi.

— Bine, dar...

A făcut-o să se oprească băgând mâna în buzunarul cămăşii. A scos un rozariu din lemn, uzat, şi i l-a întins.

— Poate o să-l vrea mai târziu. L-am cules de pe nisip, după ce corabia... a plecat.

Pentru prima oară de când scăpase cu viaţă, starea de greaţă a revenit, una de ameţeală care ameninţa să o ducă în beznă.

— Josh, a şoptit ea.

Tăcut, Ian a confirmat cu o mişcare din cap, deşi ea nu formulase o întrebare.

— Îmi pare rău, verişoară, a spus Ian încet.

*

Era aproape întuneric când Roger a apărut la marginea pădurii. Brianna nu fusese îngrijorată, şi asta doar pentru că se afla într-o stare de şoc prea profundă ca să se gândească la ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, când l-a văzut, s-a ridicat în picioare şi aproape că a zburat până la el, iar toate temerile pe care şi le reprimase au explodat în cele din urmă în lacrimi, curgându-i pe faţă ca şuvoaiele de ploaie.

— Tata? a spus ea, înecându-se şi fornăind la pieptul lui, acoperit de cămaşa udă. E... e...

— E bine. Bree, poţi să vii cu mine? Ai suficientă putere – doar câteva momente?

Inspirând adânc şi ştergându-şi nasul cu mâneca udă a cămăşii, Brianna a dat aprobator din cap şi, sprijinindu-se de braţul lui Jamie, a pornit şchiopătând prin întunericul pădurii.

Bonnet zăcea rezemat de un copac, ţinându-şi capul înclinat într-o parte. Avea pe faţă sânge, care se scurgea peste cămaşă. Văzându-l, Brianna nu a avut sentimentul unei victorii, ci a simţit doar un dezgust cumplit.

Tatăl ei stătea tăcut sub copac. Când a văzut-o, a făcut câţiva paşi în faţă şi a cuprins-o în braţe. Brianna a închis ochii, preţ de o clipă binecuvântată, dorindu-şi doar să lase totul deoparte, să se simtă purtată în braţe ca un copil şi dusă acasă. Însă ei o aduseseră acolo cu un scop precis; făcând un efort imens, ea a ridicat capul şi s-a uitat la Bonnet.

Oare voiau să fie felicitaţi? s-a întrebat ea ca prin vis. Apoi şi-a adus aminte ce îi spusese Roger, descriind cum tatăl ei o făcuse pe mama ei să asiste la scena măcelului, silind-o să privească, pentru a se convinge că aceia care o torturaseră erau morţi.

— Am înţeles, a spus ea, legănându-se nesigură pe picioare. Sigur, am vrut să zic. Văd. E mort.

— Ei bine... nu e. De fapt, e viu.

În vocea lui Roger se simţea un ton ciudat de încordare, apoi a tuşit şi a aruncat o privire critică spre tatăl ei.

— Fata mea, îl vrei mort? a întrebat-o Jamie, atingând-o uşor pe umăr. E dreptul tău.

— Dacă... îl vreau...?

Tulburată din cale afară, s-a uitat pe rând la chipurile grave, adumbrite, apoi la Bonnet, dându-şi seama abia în acel moment că faţa îi sângera încă. După cum îi explicase deseori mama ei, morţii nu sângerează.

Jamie i-a spus că îl găsiseră pe Bonnet, îl încolţiseră ca pe un vulpoi şi îl atacaseră. Fusese o luptă urâtă, corp la corp, cu pumnale, pentru că pistoalele se dovediseră inutile din cauza umezelii. Conştient că se lupta pentru viaţa lui,

Bonnet lovise cu furie – se vedea o despicătură mânjită cu sânge în umărul hainei lui Jamie, dar şi o zgârietură pe gâtul lui Roger, unde lama pumnalului trecuse la câţiva milimetri de jugulara pe care ar fi putut să o secţioneze. Însă Bonnet luptase doar pentru a scăpa, nu pentru a ucide – şi se retrăsese într-un spaţiu dintre copaci unde putea fi atacat de un singur om. Acolo se înfruntase cu Jamie, îl respinsese, după care fugise.

Însă Roger îl urmărise şi, fierbând de adrenalină, se azvârlise asupra lui Bonnet, făcându-l pe pirat să se izbească cu capul de copacul de care acum stătea rezemat.

— Iată-l cum zace! a spus Jamie, uitându-se la Bonnet cu ochi sumbri. Am sperat că şi-a frânt gâtul, dar n-am avut un asemenea noroc.

— Însă şi-a pierdut cunoştinţa, a spus Roger, înghiţindu-şi nodul din gât.

Brianna înţelese şi, în starea ei, acel sentiment masculin al onoarei i s-a părut justificat. Una era să ucizi un om într-o luptă dreaptă – sau chiar nedreaptă – dar să-i tai beregata când se afla lipsit de cunoştinţă la picioarele tale era cu totul altceva.

Însă nu înţelesese totul. Tatăl ei şi-a şters pumnalul de pantaloni şi i l-a întins cu mânerul spre ea.

— Cum... eu?

Era prea şocată ca să mai simtă ceva în afara greutăţii pumnalului în mână.

— Dacă vrei, a spus tatăl ei cu un aer grav şi curtenitor. Dacă nu, vom face asta Roger Mac sau eu. Însă tu alegi, *a nighean.*

În acel moment, Brianna a înţeles privirea lui Roger – el şi Jamie se contraziseseră, după care Jamie o chemase acolo. Şi ea a înţeles de ce tatăl ei îi oferea acea soluţie. Fie că era vorba de răzbunare ori de iertare, în mâna ei se afla viaţa acelui om. A răsuflat adânc, dându-şi seama că răzbunarea nu îi va aduce uşurare.

— Brianna, a spus Roger încet, atingând-o pe braţ. Spune dacă îl vrei mort şi aşa va fi; o s-o fac chiar eu.

Ea a dat din cap şi a inspirat profund. A simţit dorinţa sălbatică din vocea lui – era în stare de asta. A auzit în minte sunetul înfundat al glasului lui, când îi spusese că-l

ucisese pe Boble şi când, scăldat în sudoare, se trezea din visele care îl bântuiau.

Brianna a aruncat o privire spre chipul tatălui ei, aproape acoperit de umbre. Mama ei îi spusese doar câteva lucruri despre coşmarurile care îl bântuiseră de la Culloden încoace, dar era de ajuns, nu putea să-i ceară tatălui ei să facă asta – pentru a-l scuti pe Roger de ceea ce suferise el.

Simţindu-i privirea, Jamie şi-a ridicat capul şi a înfruntat-o. Jamie Fraser nu refuzase niciodată o luptă pe care o considerase a lui, însă aceasta nu era, şi el ştia asta. Brianna a avut o revelaţie; nu era nici lupta lui Roger, deşi era pregătit să preia povara de pe umerii ei, şi chiar cu bucurie.

— Dacă tu – dacă noi – nu-l ucidem aici şi acum...

Brianna şi-a simţit pieptul încorsetat, aşa că s-a oprit să respire.

— Ce facem cu el?

— Îl ducem la Wilmington, a spus tatăl ei pe un ton degajat. Comitetul de Siguranţă de acolo e puternic, iar membrii lui îl ştiu de pirat; îl vor judeca după lege – sau drept ceea ce trece ea acum.

Bonnet avea să fie spânzurat; va fi la fel de mort, însă sângele lui nu va păta nici mâinile lui Roger, şi nici inima lui.

Lumina se stinsese cu totul. Bonnet nu mai era decât o formă oarecare, întunecată, profilată pe solul nisipos. Putea să moară din cauza rănilor, a socotit ea şi, cumva, a sperat să se întâmple asta – i-ar fi scutit pe toţi de belele. Însă dacă îl duceau la mama ei, Claire se va simţi obligată să încerce să-l salveze. Nici ea nu refuza o luptă care era a *ei,* îşi spuse Brianna ironic, surprinsă să simtă o uşurare.

— Atunci, să trăiască până va fi spânzurat, a spus Brianna încet, după care l-a atins pe Roger pe braţ. Nu de dragul lui. De dragul meu şi al tău. De dragul copilului tău.

O clipă, a regretat că îi spusese asta atunci, în pădurea cufundată în întuneric. Ar fi vrut foarte mult să îi vadă faţa când auzea o asemenea veste.

109
TOATE VEŞTILE CARE MERITĂ TIPĂRITE

L'OIGNON-INTELLIGENCER,
25 SEPTEMBRIE 1775
O PROCLAMAŢIE REGALĂ

Pe data de 23 august s-a dat o Proclamaţie, prin care Maiestatea Sa George al III-lea proclamă coloniile americane ca fiind „într-o stare de rebeliune deschisă şi declarată".

„DOAR PROPRIILE NOASTRE EFORTURI POT ANULA SENTINŢA LA MOARTE SAU SUPUNEREA DEMNĂ DE DISPREŢ". Congresul Continental de la Philadelphia a respins propunerile josnice făcute de lordul North, menite să promoveze reconcilierea. Delegaţii de la acest Congres declară fără niciun echivoc dreptul coloniilor americane de a extinde aproprierile şi de a avea un cuvânt de spus în problema plăţii acestora. În parte, declaraţia delegaţilor sună astfel: „întrucât ministerul britanic şi-a urmat scopurile şi a pedepsit ostilităţile cu ajutorul armelor şi cruzimii, poate lumea să fie înşelată să creadă că noi suntem absurzi, ori poate ezita să creadă, odată cu noi, că doar propriile noastre eforturi pot anula sentinţa la moarte sau supunerea demnă de dispreţ?"

UN ŞOIM ATACĂ, DAR ESTE LIPSIT DE PRADA SA – Pe 9 august, corabia Maiestăţii Sale, Şoimul (Falcon), comandată de căpitanul John Lizee a urmărit două goelete americane care se întorceau din Indiile de Vest spre Salem, Massachusetts. O goeletă a fost capturată de căpitanul Linzee, care a urmărit-o apoi pe cealaltă până în portul Gloucester.

Soldaţii aflaţi pe ţărm au tras împotriva lui Falcon, care a răspuns cu foc, dar apoi a fost silită să se retragă, pierzând ambele goelete, două bărci şi treizeci şi cinci de oameni.

CONDAMNAREA UNUI RENUMIT PIRAT – Un anume Stephen Bonnet, cunoscut drept pirat şi mare contrabandist, a fost judecat în faţa Comitetului de Siguranţă din Wilmington, iar după ce o serie de infracţiuni

comise de el au fost prezentate de numeroase persoane, a fost condamnat la moarte prin înecare.

O ALARMĂ s-a declanşat privind raidurile unor bande de negri, care au jefuit câteva ferme din apropiere de Wilmington şi Brunswick. Înarmaţi doar cu bâte, ticăloşii au furat vite, hrană şi patru butoaie cu rom.

CONGRESUL CONCEPE UN PLAN PENTRU CONVERSIA MONEDEI – în prezent, se emit două milioane de dolari spanioli, la care se adaugă un milion de dolari, aprobaţi de Congres, care anunţă un plan pentru compensarea acestei monede. Mai precis, fiecare colonie trebuie să îşi asume răspunderea pentru partea sa de datorie şi să achite această datorie în patru rate, care urmează a fi plătite în ultima zi din luna noiembrie, în anii 1779, 1780, 1781 şi 1782...

110
MIROSUL LUMINII

2 octombrie 1775

Era de neconceput să o ducem pe Phaedre înapoi la River Run, chiar dacă, din punct de vedere legal, ea rămânea în proprietatea lui Duncan Innes. Discutaserăm problema îndelung şi, în cele din urmă, hotărâserăm să nu-i spunem Jocastei că sclava ei fusese găsită, deşi am transmis pe scurt, prin Ian, care se dusese să-l ia pe Jemmy, vestea că Brianna fusese salvată şi că regretam pierderea lui Joshua – omiţând o bună parte dintre amănunte.

— Să-i spunem despre Gerald Forbes? întrebasem eu, însă Jamie clătinase din cap.

— Forbes nu va mai deranja vreodată un membru al familiei mele, a răspuns el cu convingere în glas. Iar dacă le spun mătuşii şi lui Duncan despre asta... Cred că Duncan are destule necazuri pe cap; s-ar simţi obligat să se ia la harţă cu Forbes, şi asta e o înfruntare pe care nu trebuie să o dezlănţuie chiar acum. În ce o priveşte pe mătuşa mea...

Nu a continuat ce avea de spus, însă disperarea din glasul lui vorbea destul de convingător. Cei din neamul MacKenzie de Leoch erau răzbunători şi nici eu, nici el nu eliminam posibilitatea ca Jocasta să-l invite la cină pe Gerald Forbes ca să-l otrăvească.

— Asta, presupunând că domnul Forbes mai acceptă invitaţii la cină în prezent, am glumit eu, nu tocmai sigură pe mine. Ştii ce-a făcut Ian cu... cu...?

— A spus că o să i-o dea câinelui să o mănânce, i-a răspuns Jamie pe un ton gânditor. Dar nu sunt convins că a vorbit serios.

Phaedre fusese foarte şocată, atât de situaţia prin care trecuse, dar şi de pierderea lui Josh, astfel că Brianna a insistat s-o ducem la Ridge ca să-şi revină, asta până când puteam găsi un loc potrivit pentru ea.

— Trebuie să o convingem pe mătuşa Jocasta să o elibereze, susţinuse Bree.

— Nu cred că va fi greu, o asigurase Jamie, oarecum sumbru. Pentru că nu ştie ceea ce ştim noi. Dar să

aşteptăm o vreme, până găsim un loc pentru fata asta, şi apoi ne îngrijim de ea.

S-a întâmplat însă ca situaţia să se rezolve cu iuţeală uimitoare.

Într-o după-amiază de octombrie cineva a bătut la uşă. Am deschis şi am descoperit în faţa mea trei cai osteniţi şi un catâr de povară, dar şi pe Jocasta, Duncan şi pe majordomul negru, Ulysses, care stăteau în prag.

Prezenţa lor acolo era atât de bizară, încât am rămas pur şi simplu holbându-mă la ei, după care Jocasta a spus pe un ton hotărât:

— Păi, bine, fato, vrei să ne laşi să stăm aici până când o să ne topim ca zahărul din ceai?

Realitatea era că ploua destul de puternic, aşa că m-am retras atât de iute ca să îi las să intre, încât l-am călcat pe Adso pe o labă. Motanul a scos un mieunat sfredelitor, care l-a scos pe Jamie din biroul lui, dar şi pe doamna Bug şi pe Amy din bucătărie – precum şi pe Phaedre, care se afla în camera mea medicală, unde mărunţea ierburi în locul meu.

— Phaedre! a exclamat Duncan, care a rămas cu gura căscată şi a făcut doi paşi spre ea.

S-a oprit brusc, cu o clipă înainte de a o îmbrăţişa, dar faţa lui a exprimat bucuria.

— Phaedre? a întrebat Jocasta, părând cu totul năucită.

Faţa ei devenise aproape albă de uimire.

Ulysses nu a scos nicio vorbă, însă expresia de pe faţa lui a fost una de groază pură. După o secundă, ea a dispărut, fiind înlocuită de obişnuita lui expresie de demnitate. Însă eu văzusem totul şi am rămas cu ochii pe el în timpul derutei care a urmat, presărată de exclamaţii şi scuze.

În cele din urmă, am reuşit să-i scot de pe holul principal. Cu simţ diplomatic, Jocasta a spus că are o durere de cap – deşi, văzându-i faţa trasă, am socotit că nu era chiar inventată – şi Amy a condus-o la etaj şi a făcut-o să se întindă pe pat, după care i-a pus o compresă rece pe frunte. Doamna Bug s-a întors în bucătărie, unde a revizuit emoţionată meniul pentru cină. Părând înspăimântată, Phaedre a dispărut, probabil pentru a se refugia în casa Briannei şi a-i spune de vizita neaşteptată – ceea ce însemna că la cină vor mai fi trei persoane.

Ulysses s-a dus să vadă de cai, lăsându-l pe Duncan să-i explice situaţia lui Jamie în biroul lui.

— Emigrăm în Canada, a spus el, închizând ochii şi inhalând aroma whisky-ului din paharul pe care îl avea în mână. După cum arăta, chiar ar fi avut nevoie de aşa ceva, pentru că faţa lui slabă era aproape la fel de cenuşie ca şi părul.

— În Canada? a exclamat Jamie, la fel de surprins ca şi mine. Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, ce-ai făcut?

Deschizând ochii, Duncan a zâmbit obosit.

— Mai curând ce n-am făcut, *Mac Dubh,* a spus el.

Brianna ne povestise despre dispariţia aurului ascuns şi menţionase ceva despre relaţiile lui Duncan cu lordul Dunsmore din Virginia, dar destul de neclar, lucru de înţeles, deoarece ea fusese răpită la câteva ore după aceea şi nu cunoştea amănunte.

— N-aş fi crezut că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură, şi încă atât de repede, a spus el clătinând din cap.

Regaliştii încetaseră brusc să fie majoritari în Piemont, devenind o minoritate ameninţată şi înspăimântată. Unii oameni fuseseră pur şi simplu izgoniţi din casele lor şi se refugiaseră, furişându-se prin mlaştini şi păduri; alţii fuseseră bătuţi şi răniţi grav.

— Până şi Farquard Campbell, a spus Duncan, trecându-şi o mână peste faţă. Cei din Comitetul de Siguranţă l-au chemat înaintea lor, l-au acuzat de fidelitate faţă de Coroană şi l-au ameninţat că-i vor confisca plantaţia. A dat o mulţime de bani drept garanţie pentru o bună purtare pe viitor, iar ei l-au lăsat în pace, dar a fost cât pe ce.

Îndeajuns ca să îl sperie cumplit pe Duncan. Faptul că nu reuşise să ofere armele şi praful de puşcă, aşa cum promisese, îl privase de orice influenţă în rândul regaliştilor locali şi îl izolase complet, devenind vulnerabil în faţa următorului val de ostilităţi – despre care şi un nătărău şi-ar fi dat seama că se va declanşa curând.

Drept urmare se grăbise să vândă River Run la un preţ decent, înainte ca proprietatea să-i fie confiscată. Păstrase doar unul sau două depozite de pe râu, precum şi alte valori, dar vânduse plantaţia, sclavii şi animalele, şi-şi

propusese să plece imediat cu soţia în Canada, aşa cum făceau mulţi alţi regalişti.

— Hamish MacKenzie e deja acolo, înţelegi? a explicat el. După Culloden, când au plecat din Scoţia, el şi alţi câţiva s-au stabilit în Nova Scoţia. El e nepotul Jocastei, iar noi avem bani de ajuns.

S-a uitat vag spre hol, unde Ulysses lăsase desagile.

— El o să ne ajute să găsim un loc.

A zâmbit chinuit.

— Şi dacă lucrurile nu merg bine... se zice că pescuitul e în floare acolo.

Jamie a zâmbit auzind acea glumă anemică şi i-a mai turnat whisky, însă, înainte de cină, a clătinat din cap când a venit la mine, în camera medicală.

— Vor să călătorească până în Virginia şi, cu puţin noroc, să găsească o corabie care merge în Nova Scoţia. S-ar putea îmbarca la Newport News; e un port mic şi blocada britanică nu e chiar atât de strictă acolo – cel puţin aşa speră Duncan.

— Of, Doamne!

Avea să fie o călătorie epuizantă, iar Jocasta nu mai era tânără. Şi în starea în care îi erau ochii... Ţinând cont de ceea ce aflaserăm recent despre ea, n-o mai aveam la inimă pe Jocasta, dar gândindu-mă că va fi smulsă din casa ei, silită să emigreze când suferea de dureri chinuitoare... asta putea face pe oricine să creadă că există pedeapsă divină.

Mi-am coborât glasul şi am privit peste umăr ca să mă asigur că Duncan urcase la etaj.

— Ce se întâmplă cu Ulysses? Şi cu Phaedre?

Jamie şi-a strâns buzele.

— Ah! Ei bine, cât o priveşte pe fată, l-am rugat pe Duncan să mi-o vândă mie. O eliberez cât de curând voi putea; poate o trimit la Fergus, în New Bem. A fost de acord, a scris imediat o notă de vânzare.

A făcut semn cu capul către birou.

— În privinţa lui Ulysses...

Pe faţă i-a apărut o expresie sumbră.

— Cred că problema se va rezolva de la sine, englezoaico.

Doamna Bug a apărut agitată pe hol şi ne-a anunţat că cina era gata, astfel că nu am mai avut ocazia de a-l întreba ce voise să spună prin acea remarcă.

*

Am stors compresa cu zeamă de ulm-de-munte şi garofiţă piperată şi am aşezat-o cu delicateţe peste ochii Jocastei. Îi dădusem deja ceai din scoarţă de salcie ca să îi calmeze durerile. Compresa nu avea să o ajute în privinţa glaucomului, dar măcar avea un efect liniştitor şi era o uşurare atât pentru pacientă, cât şi pentru doctor să poată oferi ceva, chiar dacă era vorba doar de un paliativ neînsemnat.

— Vrei să cauţi ceva în desagile mele, fata mea? m-a întrebat ea, întinzându-se pe pat. Am acolo un pacheţel cu o iarbă care o să ţi se pară interesantă.

L-am găsit imediat, după miros.

— De unde Dumnezeu ai aşa ceva? am întrebat-o pe jumătate amuzată.

— Farquard Campbell, mi-a răspuns ea cu un aer degajat. Când mi-ai spus care era problema cu ochii mei, l-am întrebat pe Fentiman dacă ştie ceva care m-ar putea ajuta şi el mi-a spus că a auzit undeva că mi-ar putea fi de folos cânepa. Farquard Campbell are un câmp pe care cultivă aşa ceva, de aceea m-am gândit c-aş putea încerca. Se pare că mă ajută. Vrei să-mi dai pachetul?

Fascinată, am aşezat pachetul cu cânepă şi micul teanc de foi de hârtie pe masă, alături de ea şi i-am îndrumat mâna spre ele. Rostogolindu-se cu atenţie pe o parte ca să nu-i cadă compresa de pe ochi, a luat între degete o parte din iarba parfumată, a împrăştiat-o pe mijlocul unei foiţe de hârtie şi şi-a rulat o ţigară cu o precizie pe care nu cred că am văzut-o vreodată la Boston.

Fără să comentez, am apropiat o lumânare aprinsă de ţigară pentru a şi-o aprinde, după care s-a lăsat înapoi pe pernă şi nările i-au fremătat în timp ce a tras un fum lung în plămâni.

A fumat în tăcere o vreme, iar eu mi-am făcut de lucru aranjând lucrurile în ordine în cameră, pentru că nu voiam

să o las singură de teamă că va adormi şi va da foc la pat – se vedea că era extenuată şi se relaxa tot mai mult clipă de clipă.

Mirosul înţepător şi ameţitor al fumului mi-a redeşteptat instantaneu amintiri, însă fragmentare. Unii studenţi mai tineri de la medicină fumau aşa ceva în weekend şi veneau purtând mirosul pe haine. Şi unii dintre cei care ajungeau la secţia de urgenţe duhneau a fum. Când şi când adulmecasem o idee de asemenea miros pe Brianna, dar nu o luasem niciodată la întrebări.

Eu n-am încercat niciodată să fumez cânepă, însă acum mirosul aromat al fumului mi s-a părut destul de liniştitor. Cam *prea* liniştitor, de aceea m-am aşezat lângă fereastră, pe care am întredeschis-o ca să intre aer curat.

Plouase cu intermitenţe mai toată ziua, iar aerul era încărcat de ozon şi de mirosul de răşină, plăcut şi răcoros pe faţa mea.

— Ştii, da? am auzit glasul moale al Jocastei.

Am privit în jur; nu se mişcase, ci stătea întinsă ca o siluetă sculptată pe un mormânt, dreaptă ca o scândură. Bandajul-compresă aşezat peste ochi o făcea să arate ca imaginea Justiţiei – asta era o ironie, mi-am spus eu.

— Ştiu, am spus adoptând tonul ei calm. N-a fost prea cinstit faţă de Duncan, nu?

— Nu.

Cuvântul a plutit odată cu fumul, aproape fără sunet. A ridicat ţigara cu un gest lenevos şi a tras din ea, făcând capătul aprins să se înroşească. Am urmărit-o printre gene, dar părea să simtă scrumul, aşa că bătea când şi când ţigara în postamentul ca un căuş al sfeşnicului.

— Ştie şi el, a spus ea, aproape nepăsătoare. Despre Phaedre. Într-un târziu, i-am spus să nu mai caute. Sunt sigură că ştie şi de Ulysses, dar n-a vorbit despre asta.

A întins mâna fără greş şi a scuturat scrumul.

— I-am spus că nu l-aş condamna dacă mă părăseşte, înţelegi?

Avea vocea foarte moale, aproape lipsită de orice emoţie.

— A plâns, dar apoi s-a oprit şi mi-a zis că spusese „La bine şi la rău” şi aşa am făcut şi eu, nu? Am zis că da şi el a

spus: „Ei, asta e”. Şi asta e tot.

A ridicat vag din umeri, aşezându-se mai comod şi a continuat să fumeze în tăcere.

Mi-am întors din nou faţa spre fereastră şi mi-am lipit fruntea de rama ei. Dedesubt, am văzut o rază de lumină când s-a deschis uşa şi o siluetă întunecată a ieşit din casă. Uşa s-a închis şi am pierdut-o din ochi în întuneric preţ de o clipă; apoi ochii mi s-au adaptat şi am văzut-o din nou, după care a dispărut pe poteca spre hambar.

— A plecat, da?

Surprinsă, m-am întors şi am privit-o. Mi-am dat seama că auzise închiderea uşii.

— Ulysses? Da, cred că da.

A mai rămas tăcută o vreme, iar ţigara a ars de la sine între degetele ei. Imediat ce m-am gândit să mă ridic şi să i-o iau, a dus-o din nou la buze.

— Numele lui adevărat e Joseph, a spus ea încet, dând fumul afară. Firicelele de fum i s-au rotit încet în jurul capului. Foarte potrivit[55], aşa am crezut mereu – pentru că a fost vândut ca sclav de neamul lui.

— I-ai văzut vreodată faţa? am întrebat-o brusc.

A clătinat din cap şi a strivit mucul ţigării.

— Nu, dar îl recunoşteam oricând, a spus ea foarte încet. Mirosea a lumină.

*

Jamie Fraser aştepta răbdător în întunericul hambarului. Era mic, cu standuri pentru doar şase animale, dar construit solid. Ploaia cădea din belşug pe acoperiş, iar vântul scheuna ca o *ban-sidhe*[56] pe după colţuri, însă nicio picătură nu se furişa prin acoperişul din şindrilă, iar aerul dinăuntru era încălzit de animalele somnolente. Până şi Ghedeon moţăia cu capul deasupra ieslei, iar din colţurile gurii îi atârnau fire de fân nemestecate.

Trecuse de miezul nopţii şi stătea acolo de mai bine de

55 Aluzie la Iosif din Biblie *(Facerea),* care a fost vândut ca sclav de fraţii lui geloşi (n. tr.).

56 Femeie din folclorul scoţian, care scoate strigăte stridente (n. tr.).

două ore, cu pistolul încărcat şi armat rezemat pe un genunchi.

Şi iată, în ciuda susurului ploii, a auzit icnetul încet scos de cineva care împingea uşa, apoi uruitul ei, îngăduind ca respiraţia ploii să se amestece cu mirosurile mai calde ale fânului şi al gunoiului de grajd.

A rămas nemişcat.

A văzut silueta înaltă, profilată pe fundalul nopţii, oprindu-se şi aşteptând să îşi adapteze ochii la întunericul dinăuntru, apoi folosindu-şi toată greutatea ca să împingă uşa masivă cât să poată intra.

Omul avea cu el un felinar cu obturator de lumină, gândind că nu va reuşi să găsească harnaşamentul necesar şi să îl fixeze pe cal. A tras deoparte obturatorul şi a rotit încet felinarul, permiţând razei de lumină să treacă peste boxe, una după alta. Cei trei cai pe care îi adusese Jocasta erau acolo, dar extenuaţi. Jamie l-a văzut pe om plescăind apreciativ din limbă în timp ce se gândea, plimbând lumina între iapa Jerusha şi Ghedeon.

Hotărându-se, Ulysses a aşezat felinarul pe podea şi a dat să tragă zăvorul de la uşa boxei lui Ghedeon.

— Ca să te-nveţi minte, ar trebui să te las să-l iei, a spus Jamie pe ton jovial.

Majordomul a scos un ţipăt ascuţit şi s-a răsucit pe călcâie, cu mâinile strânse pumn. Nu l-a văzut pe Jamie în întuneric, dar adevărul a ajuns la urechile lui după o secundă, astfel că a răsuflat adânc şi şi-a desfăcut pumnii, pentru că şi-a dat seama cine era în hambar.

— Domnule Fraser, a spus el.

Avea ochii vii în lumina felinarului, şi vigilenţi.

— M-aţi luat prin surprindere.

— Ei bine, chiar asta voiam, i-a răspuns Jamie calm. Bănuiesc că vrei să pleci.

A simţit gândurile în ochii majordomului, iuţi ca libelulele, analizând şi calculând. Dar Ulysses nu era prost şi a ajuns la concluzie corectă.

— Aşadar, v-a spus fata, a zis el foarte calm. O să mă ucideţi pentru onoarea mătuşii dumneavoastră?

Dacă ultimele cuvinte ar fi fost rostite cu o undă batjocoritoare, Jamie l-ar fi ucis pe loc – cât aşteptase, nu

reuşise să decidă cum să procedeze. Însă vorbele fuseseră rostite simplu şi Jamie a ridicat degetul de pe trăgaci.

— Dacă eram mai tânăr, aşa aş fi făcut, vorbind pe acelaşi ton ca şi Ulysses.

Şi dacă n-aş avea o fiică şi o soţie care au socotit un negru drept prieten.

— După cum stau lucrurile, a continuat el, coborând pistolul, nu te voi ucide decât dacă va trebui. *Ori când va trebui.* Vrei să negi? Fiindcă eu cred că nu poţi spune nimic în apărarea ta.

Majordomul a clătinat uşor din cap. Lumina făcea ca pielea lui să capete o nuanţă roşcată de parcă era sculptat din cinabru.

— Am iubit-o, a spus el încet şi şi-a desfăcut braţele.

Era îmbrăcat de călătorie, cu mantie şi pălărie, având prinse la brâu o taşcă şi un bidon, dar nu şi pumnal. Sclavii, chiar şi cei de încredere, nu îndrăzneau să poarte arme.

Curiozitatea se încleşta cu dezgustul şi – ca de obicei într-o asemenea luptă – curiozitatea a învins.

— Phaedre a zis că te culcai cu mătuşa mea chiar înainte să-i moară soţul. E adevărat?

— Da, a spus moale Ulysses şi expresia de pe faţa lui a rămas impenetrabilă. Nu pot să justific asta. Nu pot. Dar am iubit-o, şi dacă trebuie să mor pentru asta…

Jamie l-a crezut; sinceritatea era evidentă în glasul şi gesturile lui. Şi cunoscând-o pe mătuşa lui, s-a simţit mai puţin dispus să-l învinovăţească pe Ulysses decât ar fi făcut-o restul lumii. În acelaşi timp, nu voia să lase garda jos; Ulysses era masiv şi iute. Şi un om care socotea că nu avea nimic de pierdut era foarte primejdios.

— Unde vrei să te duci? a întrebat Jamie, făcând un semn din cap către cai.

— În Virginia, a spus negrul cu o uşoară ezitare în glas. Lordul Dunsmore le oferă libertatea sclavilor care se alătură armatei lui.

Nu voise să întrebe, deşi era o întrebare care se născuse în mintea lui din momentul în care auzise povestea Phaedrei. Pentru că acest subiect apăruse, nu s-a putut abţine.

— De ce nu te-a eliberat ea? a întrebat Jamie. După ce a

murit Hector Cameron.

— A vrut, a venit răspunsul surprinzător al majordomului, care şi-a atins pieptul hainei. A întocmit actele de dezrobire acum aproape douăzeci de ani – a spus că nu suportă gândul că mergeam în patul ei doar pentru că trebuia. Dar o cerere de eliberare trebuie aprobată de Adunare, înţelegeţi? Şi dacă aş fi fost eliberat cu acte, n-aş fi putut să rămân să o slujesc.

Acest lucru era adevărat; un sclav eliberat era silit să plece din colonie în termen de zece zile, altfel risca să fie luat în sclavie din nou, de către oricine voia. Ideea bandelor mari de negri liberi, care să cutreiere prin zonele rurale, îi făcuse pe membrii Consiliului şi Adunării să se scape pe ei de teamă.

Majordomul a privit în jos o clipă, ca să îşi ferească ochii de lumina felinarului.

— Aveam de ales între Jo şi libertate. Am ales-o pe ea.

— Daa, foarte romantic! a spus Jamie sec, deşi, în realitate, răspunsul nu l-a lăsat chiar rece.

Jocasta MacKenzie se căsătorise din datorie, şi iar din datorie – şi s-a gândit că avusese parte de puţină fericire în fiecare dintre căsnicii, până când a găsit o oarecare mulţumire cu Duncan. Era şocat de alegerea ei, deoarece dezaproba adulterul, şi se înfuriase serios pentru că ea îl înşelase pe Duncan, dar o părticică din el – cea de MacKenzie, neîndoielnic – nu putea decât să-i admire îndrăzneala de a căuta fericirea acolo unde putea.

A oftat adânc. Ploaia se domolea; răpăitul picăturilor pe acoperiş se transformase într-un lipăit slab.

— Bine, atunci. Mai am o întrebare.

Ulysses şi-a înclinat capul cu gravitate, un gest pe care Jamie îl văzuse de o mie de ori. *Sluga dumneavoastră, domnule,* asta spunea, şi asta exprima mai multă ironie decât orice altceva îi spusese omul.

— Unde e aurul?

Ulysses a ridicat capul brusc şi a făcut ochii mari. Pentru prima oară, Jamie a simţit o undă de îndoială.

— Credeţi că l-am luat eu?! a întrebat majordomul, arătându-se nedumerit, apoi făcu o grimasă. Da, presupun că aşa credeţi.

S-a frecat la nas, îngrijorat şi nefericit – lucru firesc, a gândit Jamie.

Ajunşi într-un impas, au rămas privindu-se unul pe celălalt în tăcere. Jamie era convins că Ulysses nu încerca să-l înşele – şi Dumnezeu îi era martor că omul era priceput la *asta,* a gândit el cu cinism.

În cele din urmă, Ulysses a ridicat din umerii laţi şi i-a lăsat să cadă neajutorat.

— Nu pot dovedi că n-am făcut-o eu, a spus Ulysses. Nu pot oferi nimic în afară de cuvântul meu de onoare, deşi nu am dreptul să deţin aşa ceva.

Era prima oară când în glas i s-a strecurat amărăciunea.

Jamie s-a simţit brusc foarte obosit. Caii şi catârii adormiseră din nou, iar el nu-şi dorea decât să ajungă în pat, alături de soţie. Voia de asemenea să-l vadă plecat pe Ulysses, înainte ca Duncan să descopere perfidia lui. Şi, cu toate că Ulysses avusese multe ocazii să-şi însuşească aurul în ultimii douăzeci de ani, înfruntând mult mai puţine pericole, nu o făcuse. De ce tocmai acum?

— Juri pe capul mătuşii mele? a întrebat Jamie pe neaşteptate.

Ochii lui Ulysses au rămas pătrunzători şi strălucitori în lumina felinarului, dar nu au tresărit.

— Da, a spus el într-un târziu. Jur.

Jamie se pregătea să-l alunge, când i-a venit încă un gând.

— Ai copii? a întrebat el.

Pe faţa parcă dăltuită a apărut o expresie de nehotărâre; surprindere şi precauţie, amestecate cu altceva.

— Niciunul pe care să-l socotesc al meu, a spus el în cele din urmă, şi Jamie a înţeles despre ce era vorba, dispreţ amestecat cu ruşine.

Şi-a încordat maxilarele şi a ridicat puţin bărbia.

— De ce mă întrebaţi asta?

Jamie i-a întâlnit privirea o clipă, gândindu-se la Brianna, care era însărcinată.

— Pentru că, a spus el într-un târziu, numai speranţa de mai bine pentru copiii mei şi ai lor îmi dă curajul să fac ce trebuie făcut aici.

Faţa lui Ulysses a rămas fără nicio expresie, lucea

impasibilă în lumina felinarului.

— Dacă nu ai nicio miză pentru viitor, nu ai nici motive să suferi pentru el. Copiii pe care s-ar putea să îi ai...

— Sunt sclavi, născuţi de sclave. Ce pot fi pentru mine? Ulysses şi-a strâns pumnii, ţinându-i apăsaţi de coapse.

— Atunci, pleacă, a spus Jamie încet, trăgându-se deoparte şi făcând semn cu ţeava pistolului spre uşă. Cel puţin să mori liber.

111
DOUĂZECI ŞI UNU IANUARIE

21 ianuarie 1776

21 ianuarie a fost ziua cea mai geroasă a anului. Ninsese cu câteva zile înainte, dar acum aerul era limpede precum cristalul, iar cerul în zori era atât de deschis la culoare, încât părea alb, iar zăpada bătătorită scârţâia sub tălpile noastre precum cântecul greierilor. Zăpadă, copaci înveşmântaţi în zăpadă, ţurţuri care atârnau de streşinile casei – întreaga lume părea vânătă de frig. În noaptea precedentă, toate animalele fuseseră mutate în staul sau hambar, cu excepţia scroafei albe care părea să hiberneze sub casă.

M-am uitat fără să-mi vină a crede la gaura din stratul de zăpadă care marca intrarea în bârlogul scroafei; sforăituri lungi şi vibrante răzbăteau dinăuntru, iar prin gaură ieşeau firicele de abur cald.

— Hai, vino, *mo nigheanl* Creatura aia n-ar băga de seamă nici dacă ar cădea casa peste ea.

Jamie se întorsese după ce hrănise animalele din grajd şi se foia nerăbdător în spatele meu, frecându-şi mâinile pe care îşi trăsese mănuşile cu un deget, de culoare albastră, pe care i le croşetase Bree.

— Cum adică, nici măcar dacă ar lua foc? Am spus eu, gândindu-mă la *Dizertaţie privind carnea de porc prăjită* scrisă de Lamb[57].

Îndatoritoare, m-am întors să-l urmez pe cărarea făcută pe lângă o latură a casei, apoi am mers încet pe porţiunile unde se formase gheaţă, traversând luminişul lat, către casa lui Roger şi a Briannei.

— Eşti sigură că focul din vatră s-a stins? m-a întrebat Jamie pentru a treia oară.

Aburii răsuflării i s-au vălătucit în jurul capului, când s-a uitat peste umăr la mine. Îşi pierduse căciula la vânătoare, iar acum avea un fular alb din lână, pe care şi-l înfăşurase în jurul urechilor şi îl legase deasupra capului, iar marginile

57 Charles Lamb (1775-1834), critic şi eseist, cunoscut mai ales pentru *Povestiri după Shakespeare,* care a popularizat piesele acestuia (n. tr.).

lungi fluturau, făcându-l să semene cu un iepure uriaş.

— Da, l-am asigurat, reprimându-mi impulsul de a râde de el.

Nasul lung se înroşise de frig şi fremăta bănuitor, iar eu mi-am îngropat faţa în fularul meu, scoţând norişori albicioşi de parcă aş fi fost un motor cu abur.

— Şi lumânarea din dormitor? Lămpiţa din camera ta medicală?

— Da, l-am asigurat, scoţându-mi nasul din fular.

Îmi lăcrimau ochii şi aş fi vrut să mi-i şterg, dar aveam o boccea uriaşă într-o mână şi un coş mare, agăţat de braţul celălalt. În el se afla Adso, pe care îl scosesem cu forţa din casă, iar asta nu îi plăcea defel; din coş răzbăteau miorlăituri slabe şi agitaţia lui îl făcea să se legene şi să mă lovească în picior.

— Şi opaiţul din cămară, şi lumânarea din sfeşnicul de pe perete, şi vasul cu jeratic din biroul tău, şi felinarul cu untură de peşte pe care îl foloseşti în grajd. Am verificat toată casa amănunţit. Nicio scânteie, de nicăieri.

— Atunci, e bine, a spus el, dar nu s-a putut abţine şi a privit în urmă, spre ea.

M-am uitat şi eu; arăta înfrigurată şi părăsită, iar scândurile albe ce o căptuşeau păreau destul de murdare în comparaţie cu zăpada imaculată.

— Nu va fi niciun accident, am spus eu. Poate doar dacă scroafa albă îşi face de lucru cu chibrituri în bârlogul ei.

În ciuda circumstanţelor, asta l-a făcut să zâmbească. Sinceră să fiu, pe moment circumstanţele mi s-au părut uşor absurde; întreaga lume arăta părăsită, îngheţată bocnă şi neclintită sub cerul iernatic. Nimic nu părea mai puţin probabil decât un cataclism care putea distruge casa prin foc. Cu toate astea... era preferabil să fim în siguranţă decât să ne pară rău. Şi, aşa cum remarcase Jamie de mai multe ori în cursul anilor de când Roger şi Bree aduseseră sinistra veste tipărită de acel ziar: „Dacă ştii că într-o anumită zi o să-ţi ardă casa, de ce ai sta în ea?”

De aceea, nu rămâneam în ea. Îi spuseserăm doamnei Bug să stea acasă, iar Amy McCallum şi cei doi băieţei ai ei erau deja la casa Briannei, nedumerită, dar ascultătoare. Domnul spusese că nimeni nu trebuia să pună piciorul în

casă până în zorii zilei de mâine... ei bine, înseamnă că nu mai era nimic de spus, nu?

Ian se trezise înainte de zori şi făcuse surcele şi adusese lemne de foc din şopron; tuturor le va fi bine şi cald.

Jamie rămăsese treaz toată noaptea şi se îngrijise de animale, punând la adăpost armele – în casă nu rămăsese niciun fir de praf de puşcă – şi se plimbase prin toată casa, când la parter, când la etaj, atent la orice pocnet al jarului din vatră, urmărind orice flacără de lumânare şi trăgând cu urechea pentru a auzi orice zgomot slab care să anunţe apropierea vreunui duşman. Singurul lucru pe care nu-l făcuse era să stea pe acoperiş cu un sac ud, veghind cu ochii bănuitori vreun fulger – şi asta doar pentru că fusese o noapte fără nori, iar stelele imense şi sclipitoare de pe cer ardeau în vidul îngheţat.

Nici eu nu dormisem mult, fiind tulburată în egală măsură de foiala lui Jamie şi de vise agitate, bântuite de flăcări.

Însă singurele flăcări erau cele care scuipau în aer un val de fum şi jerbe de scântei din hornul casei Briannei. Am deschis uşa şi am fost întâmpinaţi de căldura plăcută a vetrei în care focul ardea vioi şi de căldura emanată de corpurile celor dinăuntru.

Aidan şi Orrie, treziţi când încă era întuneric şi duşi mai mult târâş prin frig, se strecuraseră imediat în patul lui Jemmy, iar acum cei trei dormeau duşi, ghemuiţi ca nişte arici sub plapumă. Amy o ajuta pe Bree să pregătească dejunul, astfel că mirosuri savuroase de terci de ovăz şi şuncă se înălţau dinspre vatră.

— E totul bine, doamnă?

Amy s-a repezit să ia desaga mare pe care o adusesem – aceasta conţinea cutia mea cu instrumente, ierburile mai rare şi mai valoroase din camera medicală şi borcanul cu fosfor alb, bine sigilat, pe care lordul John i-l trimisese Briannei drept cadou înainte de plecare.

— Da, e bine, am asigurat-o, aşezând pe podea coşul în care se afla Adso.

Am căscat şi am aruncat o căutătură visătoare spre pat, însă m-am dus să depun cutia în cămara alăturată. Am aşezat fosforul pe raftul cel mai de sus, departe de margine, şi am pus o roată mare de brânză în faţa lui,

pentru a fi mai sigură că nu va cădea de acolo.

Jamie dezbrăcase mantia şi scăpase de urechile de iepure şi tocmai îi întindea lui Roger puşca pentru vânat păsări, punga cu alice şi cornul pentru praf de puşcă pe care le avea asupra lui, şi îşi scutura zăpada de pe ghete. L-am văzut plimbându-şi ochii prin cabană, numărându-ne, iar apoi, în cele din urmă, a inspirat slab, dând din cap către sine. Toţi erau în siguranţă, cel puţin deocamdată.

Dimineaţa s-a scurs în linişte. După ce am mâncat şi am curăţat masa, eu, Amy şi Bree ne-am aşezat lângă foc cu o grămadă de lucruri ce trebuiau cârpite. Încă dând din coadă indignat, Adso se refugiase pe un raft de sus, de unde se holba la Rollo, care se instalase în pat după ce se sculaseră copiii.

Aidan şi Jemmy erau acum mândrii posesori a câte două maşinuţe, pe care le conduceau peste pietrele vetrei, pe sub pat şi printre picioarele noastre, însă, în mare, nu s-au încăierat sau împuns şi nici nu l-au călcat în picioare pe Orrie, care a rămas sub masă, mozolind o bucată de pâine prăjită. Jamie, Roger şi Ian au ieşit cu rândul afară ca să ţină sub observaţie casa mare, părăsită în adăpostul molidului presărat cu zăpadă.

Când Roger s-a întors dintr-o astfel de expediţie, Brianna a ridicat brusc ochii de la şoseta pe care o cârpea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el după ce i-a văzut chipul.

Brianna se oprise din treabă, lăsând acul înfipt în şosetă, apoi a coborât ochii ca să încheie ce avea de făcut.

— Nu. Nimic. Doar... un gând.

Tonul vocii ei l-a făcut pe Jamie, care citea încruntat un exemplar jerpelit din *Evelina,* să ridice capul.

— Ce fel de gând, *a nigheari*? a întrebat-o el, simţul lui de observaţie fiind la fel de ascuţit ca al lui Roger.

— Hm... în fine. Şi-a muşcat buza de jos, apoi a spus: Dar dacă e vorba de casa asta?

Cu excepţia copiilor, care au continuat să se târască insistent în jurul camerei, peste pat şi masă, scrâşnind şi bârâind, asta i-a făcut pe toţi să încremenească.

— Ar putea fi, nu?

Bree s-a uitat în jur, de la tavan până la vatră. Profeţia a

spus doar că – şi a făcut un semn stângaci din cap spre Amy McCallum – *casa lui James Fraser* va arde. Dar asta a fost casa ta, la început. Şi nu e ca o adresă pe o stradă. Spunea că e vorba de o casă de pe *Fraser's Ridge.*

Toţi am ţintuit-o cu privirile, iar ea a roşit, după care şi-a lăsat ochii spre şosetă.

— Cum să spun... profeţiile nu sunt întotdeauna precise, nu? S-ar putea să greşească amănuntele.

Amy a dat din cap cu un aer serios; evident, neclaritatea în privinţa amănuntelor era o caracteristică acceptată a profeţiilor.

Roger şi-a dres glasul cu zgomot; Jamie şi Ian au schimbat priviri, apoi s-au uitat la foc şi la flăcările care jucau pe vatră, dar şi la stiva înaltă de lemne de foc uscate iască şi la coşul cu surcele care dădeau pe afară. Toţi au întors priviri pline de speranţă spre Jamie, pe al cărui chip se citeau emoţii contradictorii.

— Cred că ne-am putea muta la casa lui Archie, a spus el rar.

Am început să număr pe degete:

— Eu, tu, Roger, Bree, Ian, Amy, Aidan, Orrie, Jemmy – plus domnul şi doamna Bug – asta înseamnă unsprezece persoane. Într-o colibă cu o singură încăpere, care măsoară doi metri şi jumătate pe cinci?

Mi-am strâns mâinile pumn şi m-am uitat pătrunzător la Jamie.

— Nici n-ar fi nevoie să incendieze cineva coliba aia; jumătate dintre noi ar trebui să stea pe vatră, deja prăjiţi.

— Hm! Bine, atunci... casa lui Christie e goală.

Amy a căscat ochii mari de groază şi toţi ne-am uitat fiecare în altă parte. Jamie a inspirat adânc, lăsând apoi aerul să iasă cu zgomot.

— Probabil că va trebui să fim... foarte precauţi.

Toţi au respirat uşuraţi şi ne-am reluat ocupaţiile, deşi fără sentimentul de siguranţă de mai devreme.

Prânzul s-a desfăşurat fără incidente, dar pe la mijlocul după-amiezii am auzit o bătaie în uşă. Amy a scos un ţipăt, iar Brianna a scăpat în foc o cămaşă pe care o cârpea. Ian a sărit în picioare şi a deschis brusc uşa, iar Rollo a tresărit din somnolenţă şi, mârâind, s-a repezit pe lângă el.

Jamie şi Roger s-au grăbit să ajungă la uşă – înghesuindu-se unul într-altul – şi au rămas nemişcaţi un moment, după care au trecut de prag. Băieţeii s-au repezit fiecare spre mamele lor, care loveau cu palmele cămaşa fumegândă de parcă ar fi fost un şarpe viu.

Sărisem în picioare, dar m-am trezit strivită de perete şi nu am reuşit să trec pe lângă Bree şi Amy. Speriat de gălăgie şi de faptul că am apărut brusc alături de el, Adso a scos un pufăit şi a lovit cu o labă, cât pe ce să mă rănească la un ochi.

Dinspre uşă s-au auzit o serie de înjurături în mai multe limbi, însoţite de lătrăturile lui Rollo. Toată lumea părea extrem de iritată, dar nu am auzit zgomote care să trădeze vreo luptă. M-am strecurat cu grijă pe lângă mame şi copii, care stăteau în grup, şi m-am uitat afară.

Ud din cap până în picioare şi acoperit de zăpadă şi zloată, maiorul MacDonald gesticula destul de energic spre Jamie, în vreme ce Ian îl dojenea pe Rollo, iar Roger – judecând după expresia de pe faţa lui – se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

Îndemnat de bunul lui simţ, dar măsurându-l pe maior cu ochi suspicioşi, Jamie l-a invitat înăuntru. În interior mirosea a ţesătură arsă, dar măcar hărmălaia se potolise, iar maiorul ne-a salutat cu oarecare cordialitate. A urmat puţină agitaţie cât l-am pus să dezbrace hainele ude pentru a fi aşezate la uscat şi – negăsind altă soluţie – l-am îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii de rezervă ai lui Roger, în care părea să înoate, deoarece era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai scund decât Roger.

După ce i-am oferit ceremonios mâncare şi whisky, cei din încăpere l-am ţintuit pe maior cu privirile şi am aşteptat să auzim ce-l adusese în munţi în toiul iernii.

Jamie a schimbat o privire cu mine, dându-mi de înţeles că putea risca o explicaţie. La fel şi eu.

— Domnule, am venit, a început MacDonald pe un ton oficial, trăgându-se de cămaşă ca să nu îi alunece de pe un umăr, să îţi ofer comanda unei companii de miliţie, sub ordinele generalului Hugh MacDonald. Trupele sale se mobilizează chiar în timp ce discutăm şi vor porni în marş spre Wilmington la sfârşitul lunii.

Auzind asta, am trăit un fior adânc de îngrijorare. Mă obişnuisem cu optimismul cronic al lui MacDonald şi cu înclinaţia lui de a înflori lucrurile, dar în acea afirmaţie nu am simţit niciun fel de exagerare. Asta însemna că ajutorul solicitat de guvernatorul Martin, trupe din Irlanda, va debarca atât de curând, ca să facă joncţiunea cu trupele generalului Hugh MacDonald?

— Oamenii generalului, a spus Jamie agitând cărbunii din vatră.

El şi maiorul se aşezaseră lângă vatră, iar Roger şi Ian stăteau de o parte şi de alta a lor, ca nişte câini de pază. Eu, Bree şi Amy ne-am retras spre pat, unde am rămas ca nişte găini pe o stinghie, urmărind discuţia cu un amestec de interes şi nerăbdare, în vreme ce băieţii s-au ghemuit sub masă.

— Câţi oameni are? Ce părere ai, Donald?

L-am văzut pe maior şovăind, sfâşiat între adevăr şi dorinţă. Cu toate astea, a tuşit şi a spus cu dezinvoltură:

— Când am plecat de acolo avea ceva peste o mie. Dar ştii bine că imediat ce începem să ne mişcăm ni se vor alătura şi alţii. Cu atât mai mult, a adăugat el cu hotărâre, dacă la comandă se află gentilomi ca tine.

Jamie nu i-a răspuns imediat. Rămas pe gânduri, a împins cu piciorul un tăciune înapoi în foc.

— Praf de puşcă şi gloanţe? a întrebat el. Arme?

— A, în fine; aici am avut parte de o dezamăgire.

MacDonald a luat o gură de whisky.

— Duncan Innes ne promisese multe în privinţa asta – însă, în cele din urmă, s-a văzut silit să-şi calce promisiunea.

Maiorul a strâns din buze şi, din expresia de pe faţa lui, am socotit că probabil Duncan nu exagerase prin hotărârea lui de a emigra în Canada.

— Şi totuşi, a urmat MacDonald ceva mai binedispus, nu suntem chiar săraci în privinţa asta. Iar distinşii gentilomi care sprijină cauza noastră şi care *vor veni* să ni se alăture aduc cu ei atât propriile arme, cât şi curajul lor. Tu, între alţii, cred că apreciezi forţa unei şarje Highland!

Jamie a ridicat capul, auzindu-i vorbele, şi l-a privit pe MacDonald îndelung până să răspundă.

— Da... Donald, tu ai fost înapoia tunurilor la Culloden. Eu m-am aflat în faţa lor. Cu o sabie în mână.

Şi-a golit paharul, după care s-a ridicat pentru a-şi turna altul, lăsându-l pe MacDonald să îşi recapete stăpânirea de sine.

— *Touché,* domnule maior, a murmurat Brianna în surdină.

Nu cred că Jamie se referise vreodată la faptul că maiorul luptase alături de forţele guvernamentale în timpul Revoltei, dar nu am rămas surprinsă că el nu uitase acest lucru.

Dând scurt din cap către cei prezenţi, Jamie a ieşit afară – chipurile pentru a merge la privată, dar mai curând pentru a verifica starea casei noastre. Dar şi mai probabil pentru a-l lăsa pe MacDonald să se mai liniştească.

Curtenitor ca o gazdă bună, şi cu pasiunea lui reţinută de istoric, Roger i-a pus lui MacDonald întrebări despre general şi activităţile acestuia. Impasibil şi atent, Ian a rămas aşezat la picioarele lui, jucându-se cu mâna prin blana lui Rollo.

— Generalul este cam vârstnic pentru o astfel de campanie, nu crezi? l-a întrebat Roger, luând o bucată de lemn şi împingând-o în foc. Mai ales pentru o campanie de iarnă.

— Suferă de un fel de guturai când şi când, a recunoscut MacDonald imediat. Dar, pe vremea asta, cine nu suferă? Iar Donald McLeod, locotenentul lui, e un bărbat viguros. Te asigur, domnule, că dacă se va întâmpla ca generalul să fie în vreun moment bolnav, colonelul McLeod e mai mult decât capabil să conducă soldaţii până la victorie!

A vorbit în continuare despre virtuţile – atât personale, cât şi militare – ale lui McLeod. Am încetat să mai ascult, pentru că atenţia mi-a fost distrasă de o mişcare furişată pe raftul de deasupra capului lui MacDonald. Era Adso.

Tunica roşie a lui MacDonald era aşezată pe spătarul unui scaun pentru a se usca, şi scotea aburi. Peruca lui, udă şi răvăşită bine după atacul lui Rollo, atârna pe un cui pentru pelerine, deasupra ei. M-am ridicat repede şi am luat-o, alegându-mă cu o privire mirată a maiorului, şi alta de ostilitate din ochii verzi ai motanului, care se vedea că

socotea josnic din partea mea să-i fur prada dorită.

— Ăă... Os-o... pun undeva în siguranţă, bine?

Strângând la piept peruca din păr de cal, m-am furişat afară şi am ajuns la cămară, unde am pus-o bine înapoia roţii de caşcaval, alături de fosfor.

Ieşind din casă, am dat peste Jamie care, cu nasul roşu de ger, se întorcea din recunoaşterea făcută la casa mare.

— Totu-i bine, m-a asigurat el.

A aruncat o privire spre hornul de deasupra noastră, care scuipa nori de fum cenuşiu.

— Crezi că fata ar putea avea dreptate?

A lăsat impresia că glumea, dar nu era adevărat.

— Doar Dumnezeu ştie. *Cât* mai e până în zori?

Vinete şi glaciale, umbrele se alungeau deja peste zăpadă.

— Prea mult.

Avea şi el cearcăne violacee pe faţă după o noapte nedormită; iar aceea avea să fie încă una. M-a strâns la piept o clipă şi l-am simţit cald, deşi nu purta peste cămaşă decât jacheta simplă pe care o îmbrăca atunci când muncea.

— Crezi că MacDonald se va întoarce şi va da foc la casă dacă-l refuz? m-a întrebat el, eliberându-mă şi făcând un efort sincer să zâmbească.

— Ce vrei să spui cu acel *dacă*? l-am întrebat, însă el plecase deja.

MacDonald s-a ridicat respectuos când Jamie a intrat, aşteptând în picioare până când el s-a aşezat, după care şi-a reluat locul pe scaun.

— Să înţeleg că ai avut răgazul să te gândeşti la oferta mea, domnule Fraser? a întrebat el pe un ton oficial. Prezenţa ta ar fi foarte valoroasă şi apreciată nespus de mult de generalul MacDonald şi de guvernator, dar şi de mine.

Privind spre foc, Jamie a rămas tăcut o vreme.

— Donald, mă îndurerează că ne găsim pe poziţii opuse, a spus el în cele din urmă, în timp ce a ridicat privirea. Cu toate astea, nu cred că nu ai cunoştinţă despre poziţia mea în această chestiune. Mi-am declarat alegerea.

Strângând uşor din buze, MacDonald a dat afirmativ din

cap.

— Ştiu ce-ai făcut. Dar nu e prea târziu ca să repari lucrurile. Deocamdată n-ai comis nimic irevocabil, iar un om ca tine poate să-şi recunoască greşeala.

Buzele lui Jamie au fremătat vag.

— Da, de acord, Donald. Şi-atunci, ţi-ai putea recunoaşte tu greşeala şi să te alături cauzei libertăţii?

MacDonald s-a înălţat în scaun.

— S-ar putea să-ţi placă să mă tachinezi, domnule Fraser, a spus MacDonald, străduindu-se să-şi păstreze calmul, dar oferta mea este sinceră.

— Ştiu asta, domnule maior. Îmi cer scuze pentru frivolitatea necuvenită. Dar şi pentru faptul că mă văd silit să te recompensez atât de puţin pentru efortul de a veni până aici pe o asemenea vreme duşmănoasă.

— Deci refuzi?

Pe obrajii maiorului au apărut pete roşiatice, iar ochii lui albaştri au căpătat culoarea cerului iernatic.

— Îţi abandonezi neamul, propriii oameni? O să-ţi trădezi sângele, dar şi jurământul?

Jamie a deschis gura ca să răspundă, dar s-a mulţumit cu atât. Am simţit că în sinea lui se petrecea ceva. Şoc, în faţa acelei acuzaţii directe şi foarte precise? Ezitare? Nu discutase niciodată situaţia în acei termeni, dar sigur îi înţelesese. Cei mai mulţi highlanderi din colonie, precum Duncan şi Jocasta se alăturaseră deja regaliştilor, ori probabil aveau să o facă.

Declaraţia lui îl izolase de mulţi prieteni – şi probabil că avea să-l despartă de restul familiei lui din Lumea Nouă. Acum, MacDonald îi oferea mărul ispitei, chemarea clanului şi a sângelui.

Însă Jamie avusese la dispoziţie ani şi ani pentru a se gândi la asta şi pentru a se pregăti.

— Donald, am spus ce aveam de spus, a zis el încet. M-am angajat pe mine şi casa mea pentru ceea ce socotesc că e corect. Nu pot face altfel.

MacDonald a rămas nemişcat câteva momente şi s-a uitat la Jamie printre gene. Apoi, fără niciun cuvânt, s-a ridicat şi şi-a tras cămaşa lui Roger peste cap. Avea torsul palid şi slab, dar cu o uşoară moliciune în jurul taliei, tipică

pentru vârsta lui, şi am văzut câteva cicatrici albicioase, semne de răni de glonţ sau tăieturi de sabie.

— Domnule maior, doar nu vrei să pleci! E ger şi aproape întuneric!

M-am dus aproape de Jamie, iar Roger şi Bree s-au ridicat în picioare, protestând şi ei faţă de dorinţa lui MacDonald de a pleca. Însă el s-a dovedit greu de clintit. A clătinat din cap şi şi-a îmbrăcat hainele umede, încheindu-şi vestonul cu greutate, deoarece butonierele erau rigide din cauza umezelii.

— Doamnă, nu accept ospitalitatea din partea unui trădător, a spus el foarte încet şi s-a înclinat spre mine.

S-a îndreptat apoi de spate şi a întâlnit privirea lui Jamie, ca de la bărbat la bărbat.

— Domnule Fraser, n-o să ne mai întâlnim ca prieteni, a spus el. Şi regret asta.

— Atunci, să sperăm că nu ne vom mai întâlni deloc, domnule maior, a spus Jamie. Şi eu regret.

MacDonald s-a înclinat din nou către restul celor din cameră şi şi-a trântit cascheta pe cap. Expresia de pe faţa lui s-a schimbat când a simţit răceala ei umedă.

— A, peruca! O clipă, domnule maior... O aduc imediat.

Am ieşi în fugă şi am dat ocol casei, ajungând la cămară – exact la vreme ca să aud un zgomot dinăuntru. Am deschis brusc uşa, pe care o lăsasem întredeschisă după ultima mea vizită acolo, şi Adso s-a strecurat pe lângă mine cu peruca maiorului în gură. Înăuntru, cămara era cuprinsă de flăcări albastre, sclipitoare.

*

Iniţial, mă întrebasem cum o să rămân trează toată noaptea. Cu toate astea, n-a fost deloc greu. După acel început de incendiu, nu eram sigură că voi mai dormi vreodată.

Putea fi şi mai rău. În ciuda faptului că acum ne era duşman declarat, maiorul ne sărise cu nobleţe în ajutor, repezindu-se şi aruncându-şi mantia încă umedă peste flăcări, împiedicând astfel distrugerea completă a cămării – şi, fără îndoială, a casei. Mantia nu reuşise să stingă focul

cu totul, iar înăbuşirea flăcărilor a presupus multă agitaţie şi alergătură, timp în care Orrie McCallum a fost neglijat şi a pornit de unul singur, rătăcindu-se, şi a căzut în groapa pentru grătar, unde a fost găsit de Rollo, după câteva minute de căutări disperate.

A fost scos de acolo fără să fi suferit răni, dar acel balamuc a făcut-o pe Brianna să aibă ceea ce a socotit că era un travaliu prematur. Din fericire, s-a dovedit doar o criză de sughiţ, provocată de încordarea nervoasă, combinată cu varza acră şi plăcinta de mere uscate, faţă de care începuse recent să manifeste o poftă deosebită şi din care mâncase mult prea mult.

— Inflamabil, auzi la ea!

Jamie s-a uitat la rămăşiţele carbonizate de pe podeaua cămării, apoi la Brianna, care, în ciuda sfatului meu de a sta întinsă, venise să vadă ce putea fi recuperat din ele. Jamie a clătinat din cap.

— Fato, e un miracol că nu ţi-a ars casa până-n temelii mai demult.

Ea a scos un „hâc!” reţinut şi s-a uitat urât la el, ţinându-şi o mână pe burta umflată.

— *Eu?!* ai face bine să nu-ncerci să – hâc! – să susţii că asta e vina – hâc! – *mea.* Eu am pus peruca maiorului – hâc! – lângă…

— Ho! a strigat Roger şi şi-a repezit mâna către faţa ei.

Brianna a scos un ţipăt şi l-a lovit. Jemmy şi Aidan, care au venit să afle despre ce era cearta, au început să danseze în jurul ei, ţipând extaziaţi: „Ho!

Ho!” ca o bandă de fantome lunatice, miniaturale.

Cu ochii sclipind primejdios, Bree s-a aplecat şi a ridicat o mână de zăpadă, a făcut-o bulgăre, pe care l-a aruncat spre capul soţului ei cu o precizie ucigătoare. L-a lovit între ochi, explodând într-o ploaie de zăpadă ce a lăsat granule albe agăţate de sprâncene şi dâre de zăpadă topită ce s-au scurs pe obrajii lui.

— Ce-nseamnă asta? a spus el, nevenindu-i să creadă. De ce? încercam doar să – hei!

S-a ferit de următorul bulgăre, fiind însă nimerit în genunchi şi talie de zăpada aruncată de aproape de Jemmy şi Aidan, care parcă o luaseră razna.

Acceptând cu modestie mulţumiri pentru acţiunea lui de mai devreme, maiorul se lăsase convins – mai ales că se întunecase deplin, şi începuse să plouă – să accepte ospitalitatea cabanei, cu precizarea că ea îi era oferită de Roger, nu de Jamie. Urmărindu-şi gazdele chiuind şi icnind când se băteau cu bulgări, a lăsat impresia că renunţase să mai fie atât de delicat încât să refuze să cineze cu un trădător, dar a făcut o plecăciune destul de rigidă când eu şi Jamie ne-am luat rămas-bun, apoi a intrat în casă strângând în mână zdrenţele înnoroite în care Adso îi transformase peruca.

Părea extrem de linişte, am constatat asta cu recunoştinţă cât ne-am îndreptat prin ninsoare către casa noastră. Cerul căpătase o culoare violet-rozalie, iar fulgii, supranaturali în muţenia lor, pluteau în jurul nostru.

Casa se ridica dominatoare în faţa noastră, masivitatea ei tăcută fiind oarecum primitoare, în ciuda ferestrelor întunecate. Fulgii se roteau de-a latul verandei în mici vârtejuri, acumulându-se în troiene pe pervazuri.

— Cred c-ar fi mai greu să izbucnească un incendiu dacă ninge, ce părere ai?

Jamie s-a aplecat ca să descuie uşa din faţă.

— Englezoaico, nu-mi pasă prea mult dacă locul ar izbucni în flăcări prin combustie instantanee, cu condiţia ca mai întâi să mănânc de seară.

— Te gândeai la o cină rece? l-am întrebat cu îndoială în glas.

— Nici gând, a spus el ferm. Vreau să fac un foc straşnic în vatra din bucătărie, să prăjesc douăsprezece ouă în unt şi să le mănânc pe toate, iar după aceea să te întind pe covor şi să te smotocesc până când... e bine-aşa? a întrebat el, observându-mi expresia de pe faţă.

— Până când ce? l-am întrebat, fascinată de felul cum prezenta programul pentru acea seară.

— Până când iei foc şi mă duci cu tine, aşa cred, a spus el şi, aplecându-se, m-a ridicat în braţe şi m-a trecut pragul.

112
SPERJURII

2 februarie 1776

I-a chemat pe toţi să se adune, iar ei au venit. Iacobiţii de la Ardsmuir, pescarii din Thurso, proscrişii şi oportuniştii care veniseră să se stabilească la Ridge în ultimii şase ani. Îi chemase pe bărbaţi şi mai toţi au venit singuri, croindu-şi drum prin pădurea udă, alunecând pe pietrele acoperite cu muşchi şi pe cărările desfundate. Au venit şi unele dintre soţiile lor, curioase şi temătoare, care au rămas cu modestie în spate şi i-au permis lui Claire să le conducă în casă, una după alta.

Bărbaţii au rămas în curtea din faţă, iar Jamie a regretat asta; amintirea ultimei ocazii când se strânseseră acolo era prea proaspătă în mintea tuturor, însă nu prea aveau de ales; în casă nu era loc pentru toţi. Şi acum era ziua în amiaza mare, nu noaptea, deşi el a văzut mai mulţi oameni întorcând capetele scurt ca să privească spre castani, ca şi cum ar fi văzut acolo fantoma lui Thomas Christie, pregătit încă o dată să treacă prin mulţime.

Şi-a făcut cruce şi a rostit o scurtă rugăciune, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea la Thomas Christie, apoi a ieşit pe verandă. Oamenii discutaseră între ei – cu stângăcie, dar presupunând că era vorba de ceva neînsemnat – însă discuţiile au încetat brusc în momentul în care el a apărut pe verandă.

— Am primit veste că sunt chemat la Wilmington, a spus Jamie fără nicio introducere. Mă duc să mă alătur miliţiilor de acolo şi iau cu mine oamenii care vor să mă urmeze de bunăvoie.

Toţi s-au uitat la el ca nişte oi întrerupte din păscut. Preţ de o clipă, el a simţit impulsul tulburător de a râde, însă l-a alungat.

— Vom merge ca o miliţie, dar nu eu voi fi la comandă.

În sinea lui, se îndoia că putea sta la comanda unui grup numeros în acele momente, dar era preferabil să vadă partea bună a lucrurilor.

Cei mai mulţi l-au privit clipind, însă unul sau doi şi-au

dat seama de adevăr.

— Te declari rebel, *Mac Dubbh?*

Cel care întrebase era Murdo, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Credincios ca un câine, dar cam slab de minte. Trebuia ca lucrurile să-i fie explicate în cuvintele cele mai simple, dar, odată ce înţelegea, le respecta cu tenacitate.

— Da, Murdo, aşa este. Sunt rebel. Şi la fel va fi oricare dintre oamenii care vor merge cu mine.

Asta a dat naştere unor murmure şi unor priviri în care se citea îndoiala. Ici şi colo, din mulţime, Jamie a auzit cuvântul „jurământ” şi s-a pregătit pentru a înfrunta întrebarea evidentă.

A rămas surprins când l-a văzut pe cel care i-a pus-o. Arch Bug s-a îndreptat de spate, devenind înalt şi hotărât.

— *Seaumais*[58] *mac Brian,* a spus el, cu glas neaşteptat de tăios, ai făcut un jurământ faţă de rege. La fel ca noi toţi.

S-au auzit murmure de aprobare, iar oamenii, s-au uitat la el încruntându-se şi devenind neliniştiţi. Jamie a inspirat adânc şi a simţit un nod în stomac. Chiar şi în acele momente, ştiind ceea ce ştia şi, recunoscând imoralitatea unui jurământ făcut sub constrângere, faptul de a-şi călca cuvântul îl determina să simtă că făcuse un pas care nu trebuia făcut.

— La fel ca noi toţi, a aprobat el. Dar a fost vorba de un jurământ ce ni s-a impus ca prizonieri, nu unul făcut de oameni de onoare.

Acest lucru era cât se putea de adevărat; cu toate acestea, rămânea un jurământ, iar highlanderii nu luau în joacă un jurământ. *Fie să mor şi să fiu îngropat departe de neamul meu...* Jurământ sau nu, a gândit el sumbru, probabil că pe ei îi aştepta soarta asta.

— Însă a fost totuşi un jurământ, domnule, a spus Hiram Crombie, strângând apoi din buze. Am jurat în faţa lui Dumnezeu. Ne ceri să facem uitat aşa ceva?

Câţiva prezbiterieni au murmurat aprobator, apropiindu-se de Crombie pentru a-şi demonstra sprijinul faţă de el.

Simţindu-şi pântecul contractându-se, Jamie a inspirat

58 James, în scoţiană (n. tr.).

adânc încă o dată.

— Eu nu vă cer nimic.

Şi, ştiind prea bine ceea ce făcea, dispreţuindu-se într-un fel pentru asta, a recurs la vechile arme ale retoricii şi idealismului.

— Am spus că jurământul de credinţă faţă de rege a fost unul ce ne-a fost impus, nu dat cu acordul nostru. Un asemenea jurământ rămâne fără nicio putere, pentru că niciun om nu jură orice decât dacă este liber.

Nimeni nu a strigat în semn de protest, de aceea a continuat, cu vocea ridicată pentru a fi auzit, dar fără a striga:

— Mai ţineţi minte declaraţia de la Arbroath, da? Acum patru sute de ani, moşii şi strămoşii noştri au scris aceste cuvinte*: ...atâta vreme cât o sută dintre noi rămân în viaţă, nimeni, în nicio condiţie, nu va ajunge sub domnia britanică.* S-a oprit pentru a-şi controla glasul, apoi a continuat: *Adevărul este că nu pentru glorie, bogăţii sau onoruri luptăm noi, ci pentru libertate – doar pentru ea, cea la care nimeni nu poate renunţa decât cu preţul vieţii.*

Apoi a tăcut. Nu pentru efectul pe care l-ar fi avut asta asupra oamenilor cărora li se adresa, ci deoarece prin cuvintele în sine, rostindu-le, se trezise brusc, faţă în faţă, cu propria lui conştiinţă.

Până în acel moment se cam îndoise privind justificarea revoluţiei, dar şi mai mult de scopurile ei; se văzuse silit să adopte poziţia de rebel din cauza a ceea ce îi spuseseră Claire, Brianna şi Roger Mac. Însă rostind cuvintele străvechi, a găsit convingerea pe care credea că o pretindea – şi a fost şocat de gândul că pleca la luptă pentru ceva mai important decât bunăstarea propriului neam.

Şi veţi sfârşi la fel de morţi în cele din urmă, a gândit el, resemnat. *Nu cred că vă va durea mai puţin dacă ştiţi că muriţi în numele unei cauze bune – dar poate că aşa este.*

— Eu voi pleca peste o săptămână, a spus el încet şi s-a îndepărtat, lăsându-i pe oameni să se uite după el.

*

Se aşteptase ca oamenii lui de la Ardsmuir să revină: cei trei fraţi Lindsay, Hugh Abernathy, Padraic MacNeill şi ceilalţi. Nu neapărat aşteptaţi, dar bine-veniţi, erau Robin McGillivray şi fiul lui, Manfred.

Cu o anumită senzaţie de amuzament, Jamie a constatat că Ute McGillivray îl iertase. În afară de Robin şi Freddie, veniseră cincisprezece oameni din apropiere de Salem, cu toţii rude ale redutabilei *frau.*

Cu toate acestea, spre surprinderea lui Jamie, dintre pescari, doar Hiram Crombie hotărâse să i se alăture.

— M-am rugat pentru asta, i-a spus el lui Jamie, reuşind să arate şi mai acru şi mai pios decât de obicei, şi cred că ai dreptate în legătură cu jurământul. S-ar putea să ne trezim spânzuraţi şi cu casele arse, dar eu tot vin cu tine.

Ceilalţi, după mormăieli şi dezbateri agitate, hotărâseră să nu vină. Jamie nu-i putea învinovăţi. După ce supravieţuiseră dezastrului de la Culloden, călătoriei plină de primejdii până în colonii şi greutăţilor de pe corabie, ultimul lucru pe care şi-l doreau era să ridice armele împotriva regelui.

Însă cea mai mare surpriză l-a aşteptat în timp ce mica lui companie ieşea călare din Cooperville şi pătrundea pe drumul care ducea spre sud.

Un grup de oameni, cam patruzeci la număr, aştepta la o răspântie. S-a apropiat cu precauţie de ei, iar din acea mulţime un bărbat a dat pinteni calului pentru a se apropia de el. Era Richard Brown, cu chipul palid şi sumbru.

— Am auzit că te duci la Wilmington, a spus Brown, fără nicio introducere. Dacă eşti de acord, eu şi oamenii mei vom merge odată cu tine.

A tuşit, apoi a adăugat:

— Sub comanda ta, bineînţeles. Din urma lui, Jamie a auzit murmurul slab al lui Claire, aşa că şi-a reprimat un zâmbet. Şi-a dat seama de privirile furişate ale celor din urma lui. A surprins ochii lui Roger Mac, iar acesta a dat uşor din cap. Războiul aducea laolaltă oameni cu păreri diferite; Roger Mac ştia asta la fel de bine ca şi el, iar în ceea ce îl privea, în timpul revoltei, Jamie luptase alături de oameni mai răi decât Brown.

— Atunci, eşti bine-venit, a spus el şi, aflat în şa, a făcut

o plecăciune. Tu şi oamenii tăi.

*

Am întâlnit altă companie de miliţie lângă o aşezare ce se numea Moore’s Creek şi am făcut tabără împreună cu ea sub pini cu ace lungi. În ziua precedentă fusese o ploaie cu gheaţă, iar solul era înţesat de crengi prăbuşite, unele groase cât talia mea. Asta a făcut ca înaintarea să devină dificilă, însă a prezentat şi avantaje în ceea ce privea focurile de tabără.

Tocmai aruncam în cazan ingrediente adunate în grabă, ca să fac un ghiveci – bucăţi de şuncă, oase, fasole, orez, ceapă, morcovi şi biscuiţi fărâmiţaţi râncezi – şi îl ascultam pe celălalt comandant de miliţie, Robert Borthy, care îi vorbea lui Jamie – cu o frivolitate evidentă – despre situaţia Regimentului de Emigranţi Highland, aşa cum erau cunoscuţi ca nume adversarii noştri.

— În total, nu pot fi mai mulţi de cinci sau şase sute de oameni, tocmai spunea el pe un ton dispreţuitor şi amuzat. Bătrânul MacDonald şi consilierii lui încearcă să-i mobilizeze din zonele rurale de câteva luni şi, din câte înţeleg, efortul lui a fost totuna cu a încerca să cari apă cu ciurul.

La un anumit moment, Alexander McLean, unul dintre consilierii generalului, stabilise un punct de întâlnire, convocându-i pe toţi highlanderii şi irlandezii-scoţieni din apropiere să se adune – pregătind cu şiretenie un butoiaş cu băutură drept tentaţie. Apăruseră, de fapt, cam cinci sute de oameni, însă, imediat ce s-a terminat băutura, aceştia au dispărut, lăsându-l pe McLean singur şi cu totul buimac.

— Sărmanul om a rătăcit aproape două zile, căutând un drum, după care, cineva şi-a făcut milă de el şi l-a condus înapoi spre civilizaţie.

Borthy, un bărbat robust, care provenea din văgăunile de pe munţi, având o barbă castanie, deasă, a zâmbit larg în timp ce povestea şi a acceptat o cană cu bere, mulţumind, după care a continuat:

— Doar Dumnezeu ştie unde se află acum ceilalţi. Am auzit că soldaţii pe care îi are bătrânul MacDonald sunt mai

toţi proaspăt imigranţi – guvernatorul i-a pus să jure să ridice armele pentru a apăra colonia, după care le va acorda pământuri. Cei mai mulţi dintre sărmanii oameni abia au coborât de pe corăbiile venite din Scoţia şi n-ar şti să deosebească nici nordul de sud, ca să nu mai spun că habar n-au unde se află.

— Eu ştiu unde sunt, chiar dacă ei n-au habar.

Ian a apărut în lumina focului, murdar, dar binedispus. Transmisese mesaje încoace şi încolo către diferite companii de miliţie care se îndreptau spre Wilmington, iar intervenţia lui a stârnit un mare interes printre cei prezenţi.

— Unde? a întrebat Richard Brown, aplecat spre lumina focului, cu faţa îngustă alertă şi şireată.

— Coboară pe Negro Head Point Road şi mărşăluiesc precum un adevărat regiment, a spus Ian, lăsându-se cu un geamăt de plăcere pe un buştean ce i s-a oferit. Mătuşă, ai ceva cald de băut? Sunt şi îngheţat, şi stors de sete.

Exista un soi de lichid de culoare întunecată, cu gust neplăcut, numit „cafea”, făcut din ghinde coapte şi fierte. Cu o oarecare reţinere, i-am turnat într-o cană, însă el a băut cu mare plăcere şi, în acelaşi timp, a prezentat rezultatele expediţiei lui.

— Au vrut să dea roată spre vest, numai că oamenii colonelului Howe au ajuns primii acolo şi i-au făcut să se oprească. Şi atunci au traversat, voind să ocupe vadul – însă colonelul Moore şi-a îndemnat oamenii să iuţească pasul şi i-a făcut să mărşăluiască toată noaptea ca să le-o ia înainte.

— N-au făcut nicio încercare să intre în luptă cu Howe sau Moore? a întrebat Jamie, încruntându-se.

Ian a clătinat din cap şi a înghiţit restul de cafea din ghinde.

— Nici pe departe. Colonelul Moore spune că nu vrea să atace decât după ce ajunge la Wilmington – acolo aşteaptă întăriri.

Am schimbat o privire cu Jamie. Întăririle anticipate erau probabil soldaţii britanici promişi de generalul Gage. Însă un călăreţ venind de la Brunswick, pe care îl întâlniserăm cu o zi înainte, ne spusese că în urmă cu patru zile, când plecase *el* de pe coastă, nu sosise nicio corabie. Dacă erau

aşteptaţi de întăriri, acestea vor fi alcătuite din regalişti locali – şi, din zvonurile şi rapoartele pe care le auziserăm până în acel moment, regaliştii locali alcătuiau o forţă prea slabă pentru a sluji la ceva.

— Ei bine, asta e. Sunt izolaţi şi dintr-o parte şi din alta, adevărat? Se deplasează drept înainte şi ar putea ajunge la pod spre sfârşitul zilei de mâine.

— Cât de mult e până acolo, Ian? l-a întrebat Jamie, mijindu-şi ochii ca să vadă printre pini. Copacii erau foarte înalţi, iar câmpul cu iarbă de la poalele lor era deschis – foarte potrivit pentru mersul călare.

— Pesemne jumătate de zi de călărit.

— A, am înţeles.

Jamie s-a destins puţin şi a întins mâna după cana cu cafea proastă.

— Înseamnă că avem timp să dormim.

*

Am ajuns la podul peste Moore’s Creek a doua zi, cam la miezul zilei, şi ne-am alăturat companiei comandate de Richard Caswell, care l-a salutat cu plăcere pe Jamie.

Nu am văzut regimentul Highland, dar călăreţii-mesageri soseau cu regularitate, anunţând înaintarea lui neobosită pe Negro Head Point Road – un drum lat pentru căruţe, care ducea direct spre podul solid, din lemn, ce traversa pârâul Widow Moore.

Jamie, Caswell şi alţi câţiva comandanţi au mers de-a lungul malului încoace şi încolo, arătând spre pod. Pârâul curgea printr-o zonă de teren mlăştinos şi înşelător, iar din apă şi noroi se înălţau chiparoşi. Însă pe măsură ce se îngusta, pârâul devenea adânc – folosind un fir cu plumb, un curios a măsurat adâncimea apoi în apropierea podului, constatând că acolo avea patru metri şi jumătate – astfel că podul era singurul loc posibil pe unde o armată putea traversa râul.

Iar asta a explicat tăcerea lui Jamie din timpul cinei. Ajutase la ridicarea unor baricade de pământ pe partea cealaltă a pârâului şi avea mâinile murdare de ţărână şi unsoare.

— Au tunuri, a spus el încet, văzând că mă uitam la petele de pe mâinile lui.

Cu un aer absent, şi le-a şters de pantaloni, care arătau jalnic din cauza murdăriei.

— Două tunuri mici aduse din oraş, dar tot tunuri se cheamă.

S-a uitat spre pod şi a făcut o grimasă.

Ştiam la ce se gândea – şi de ce.

Donald, tu ai fost înapoia tunurilor la Culloden, îi spusese el maiorului. *Eu m-am aflat în faţa lor. Având în mână doar o sabie.* Săbiile erau armele fireşti ale higlanderilor – şi pentru mulţi, probabil singurele pe care le aveau. Din câte auziserăm, generalul MacDonald reuşise să strângă doar o cantitate redusă de muschete şi praf de puşcă; cei mai mulţi soldaţi erau înarmaţi cu săbii late şi scuturi rotunde. Şi mărşăluiau direct către o ambuscadă.

— Of, Iisuse! a spus Jamie, dar atât de încet încât abia l-am auzit. Sărmanii neghiobi! Viteji, dar neghiobi.

*

Lucrurile s-a înrăutăţit şi mai mult – ori s-au îmbunătăţit, asta în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia – când a început să se întunece. Temperatura crescuse după ploaia îngheţată, însă pământul era îmbibat de apă; umezeala s-a ridicat din sol în cursul zilei, dar, la venirea nopţii, s-a condensat într-o negură atât de densă, încât focurile de tabără abia se vedeau, fiecare licărind ca un tăciune pe cale să se stingă.

Întrucât noile condiţii au dat naştere unor planuri noi, în rândul miliţiilor s-a instalat o stare de agitaţie.

— Acum, a spus Ian încet, apărând lângă Jamie ca o fantomă din ceaţă. Caswell e pregătit.

Proviziile noastre, atâtea câte erau, fuseseră împachetate; purtând arme, praf de puşcă şi hrană, opt sute de oameni, însoţiţi de persoane ca mine, s-au furişat prin ceaţă către pod, lăsând focurile aprinse în urmă.

Nu ştiam sigur unde erau soldaţii lui MacDonald în acele momente – poate se aflau încă pe drumul de căruţe ori făcuseră un ocol, venind pe marginea mlaştinii în

recunoaştere. În acest caz, noroc, mi-am spus eu. Simţeam ca o gheară în stomac când am păşit cu fereală pe pod; era ridicol să merg tiptil, dar nu îmi venea să calc ferm – ceaţa şi tăcerea aduceau cu ele un sentiment al misterului şi mersului furişat.

Am lovit o scândură denivelată cu un deget de la un picior şi era să cad, însă Roger, care mergea alături de mine, m-a prins de un braţ şi m-a readus pe picioare. L-am strâns de braţ şi el a zâmbit uşor. Deşi nu se afla decât la mai puţin de jumătate de metru de mine, abia i-am văzut faţa prin ceaţă.

Ajunşi pe celălalt mal, ne-am dispersat pentru a ne stabili noi tabere pe dealul aflat deasupra baricadelor de pământ pe care bărbaţii le construiseră la o sută de metri de pârâu. Am trecut destul de aproape pe lângă tunuri ca să văd ţevile lor lungi, împungând întrebător prin ceaţă: Mama Covington şi fiica ei, aşa le botezaseră oamenii. M-am întrebat cum puteau fi deosebite şi care era originala Mamă Covington. O mamă redutabilă ori probabil proprietara vreunui bordel local.

Ne-a fost uşor să găsim lemn de foc; ploaia îngheţată afectase şi pinii din apropierea pârâului. Însă era cumplit de ud şi proastă aş fi fost să stau vreo oră în genunchi scăpărând şi încercând să aprind iasca. Din fericire, nimeni nu putea vedea *ce* făceam în acea ceaţă ca o supă pasată, aşa că, pe furiş, am scos din buzunar o cutiuţă cu chibrituri făcute de Brianna.

În timp ce suflam asupra rămurelelor pentru a se aprinde mai bine, am auzit o serie de scrâşnete şi pârâituri din direcţia podului şi, din genunchi, m-am îndreptat de spate şi am privit în josul dealului. N-am văzut nimic, desigur, dar mi-am dat seama că era vorba de scrâşnetele scoase de cuiele care cedau când scândurile groase erau smulse – oamenii dezmembrau podul.

Mi s-a părut că a trecut mult timp până când Jamie a venit să mă caute. A refuzat să mănânce, s-a rezemat de un copac şi mi-a făcut semn să mă apropii. M-am aşezat între genunchii lui şi m-am lăsat pe spate, lipindu-mă de el, recunoscătoare pentru căldura pe care o radia; noaptea era friguroasă, cu o umezeală care se strecura prin fiecare

crăpătură şi mă îngheţa până în măduva oaselor.

— Vor descoperi că podul e distrus? am întrebat după o tăcere îndelungată, încărcată însă de nenumăratele zgomote pe care le făceau oamenii care lucrau dedesubt.

— Nu, dacă ceaţa asta ţine până dimineaţă, şi va ţine.

Jamie părea resemnat, dar mai liniştit decât fusese mai devreme. Am rămas tăcuţi o vreme, urmărind jocul flăcărilor pe fundalul ceţii – o imagine bizară, deoarece focul părea să pâlpâie şi să se amestece cu ceaţa, iar flăcările se întindeau în mod ciudat în sus, dispărând într-un vârtej de alb.

— Englezoaico, tu crezi în fantome? m-a întrebat Jamie pe neaşteptate.

— Hm... ei bine, ca să spun pe şleau, cred, am spus eu.

Ştia că aşa stăteau lucrurile, pentru că îi povestisem despre întâlnirea cu indianul care avea faţa pictată în negru. Ştiam că şi el credea – doar era highlander. De ce, ai văzut vreuna?

A clătinat din cap, apoi şi-a înfăşurat braţele mai strâns în jurul meu.

— N-aş putea spune că am văzut-o, a spus el, părând căzut pe gânduri. Dar să fiu al naibii dacă nu e acolo.

— Cine? am întrebat, foarte tulburată de vorbele lui.

— Murtagh, a spus el, surprinzându-mă şi mai mult.

S-a aşezat mai comod, după care m-a strâns din nou la piept.

— De când a venit ceaţa asta, am avut senzaţia clară că el e aici, aproape de mine.

— Chiar?

Devenea fascinant, dar asta m-a neliniştit. Murtagh, naşul lui Jamie, murise la Culloden şi – din câte ştiam – de atunci încoace nu se manifestase niciodată. Nu-i puneam la îndoială prezenţa; personalitatea lui Murtagh fusese extrem de puternică, deşi mohorâtă, iar dacă Jamie spunea că o simţea, însemna că probabil era acolo. Ceea ce m-a neliniştit era întrebarea *de ce* se afla acolo.

M-am concentrat o vreme, dar nu am simţit prezenţa micului şi asprului scoţian. Evident, pe el l-ar fi interesat doar Jamie. *Asta* m-a înspăimântat.

Deşi rezultatul bătăliei de a doua zi era cât se putea de

clar, o bătălie tot bătălie rămânea şi puteau fi ucişi chiar şi oameni din tabăra învingătoare. Murtagh fusese naşul lui Jamie şi îşi luase în serios datoria faţă de el. Am sperat din toată inima că nu primise vestea că Jamie era pe cale de a fi ucis şi că nu apăruse pentru a-l îndruma spre Rai – viziunile în ajunul unei bătălii erau ceva obişnuit în folclorul din Highland, dar Jamie spusese că nu îl văzuse pe Murtagh. Asta însemna ceva, am presupus eu.

— Hm... nu ţi-a spus *nimic,* aşa e?

Părând netulburat de acea apariţie fantomatică, Jamie a clătinat din cap.

— Nu, dar e... acolo.

În realitate, părea să găsească o alinare în acea prezenţă, aşa că nu mi-am exprimat îndoielile şi temerile. Însă ele m-au urmărit, astfel că mi-am petrecut restul scurtei nopţi stând strâns lipită de soţul meu, ca şi cum m-aş fi opus ca Murtagh sau altcineva să-l smulgă de lângă mine.

113
FANTOMELE DE LA CULLODEN

Când s-au ivit zorii, Roger a rămas în picioare înapoia baricadelor de pământ, alături de socrul lui, cu muscheta în mână, încordându-şi privirea pentru a răzbate prin ceaţă. Până la ei ajungeau zgomotele produse de o armată în marş; sunetele se propagau prin ceaţa deasă. Duduit măsurat, de paşi, deşi oamenii nu mărşăluiau chiar la unison. Clinchet de metal şi foşnet de haine. Voci – strigătele ofiţerilor, a socotit el, începând să îşi mobilizeze soldaţii.

Probabil că deja descoperiseră focurile de tabără abandonate, astfel că ştiau că duşmanii se aflau dincolo de râu.

Mirosul puternic de seu plutea în aer; după ce scoseseră scândurile podului, oamenii lui Alexander Lillington unseseră cu el stâlpii de sprijin. Jamie îşi ţinea strâns arma de ore în şir, aşa se părea, şi totuşi metalul era încă rece în mâna lui, astfel că degetele îi înţepeniseră.

— Ai auzit strigătele? a întrebat, făcând un semn din cap spre ceaţa care ascundea malul celălalt. Vântul îşi schimbase direcţia, astfel că, de dincolo de trunchiurile fantomatice ale pinilor, răzbăteau doar cuvinte disparate în gaelică, aşa că n-am putut pricepe mai nimic. Însă Jamie a reuşit.

— Cel care îi conduce, şi cred că după voce e McLeod, vrea ca ei să treacă râul, a spus el.

— Bine, dar asta e sinucidere curată! a exclamat Roger. Sigur şi-au dat seama – e posibil să nu fi văzut nimeni podul?

— Sunt highlanderi, a spus Jamie cu glas slab şi a rămas cu ochii aţintiţi la vergeaua de alamă pentru curăţarea ţevii muschetei, pe care a scos-o din locaşul ei. Oamenii ca ei îl vor urma pe cel căruia i-au jurat credinţă, chiar dacă el îi duce la o moarte sigură.

Ian era în apropiere; a aruncat o scurtă privire spre Roger, apoi s-a uitat peste umăr, spre Kenny şi Murdo Lindsay, care stăteau alături de Ronnie Sinclair şi de fraţii

McGillivray. Alcătuiau un grup. Toţi aveau în mâini câte o muschetă sau o puşcă şi aruncau priviri spre Jamie la fiecare câteva secunde.

Aceştia li se alăturaseră oamenilor colonelului Lillywhite de pe mal; Lillywhite mergea printre războinici, verificând dacă erau pregătiţi.

Văzându-l pe Jamie, Lillington s-a oprit brusc, iar Roger a simţit un ghem în stomac. Randall Lillington fusese văr de-al doilea al colonelului.

Alexander Lillington nu era omul care să-şi ţină gândurile ascunse; îşi dăduse dintr-odată seama că oamenii lui erau la aproximativ doisprezece metri depărtare şi că oamenii lui Jamie stăteau între el şi aceştia. Şi-a îndreptat ochii spre ceaţă, de unde răcnetelor lui Donald McLeod i-au răspuns strigătele tot mai puternice ale highlanderilor de sub comanda lui, apoi şi-a întors ochii spre Jamie.

— Ce spune? a vrut să ştie Lillington, ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi uitându-se încruntat spre celălalt mal, ca şi cum, dacă se concentra, putea înţelege ceva.

— Le spune că vitejia îi va ajuta să câştige bătălia.

Jamie a aruncat o privire spre creasta ridicăturii din spatele lor. Ţeava lungă şi neagră a Mamei Covington era vizibilă prin ceaţă. *Ca şi cum asta ar ajuta la ceva,* a adăugat el în gaelică.

Alexander Lillington a întins brusc o mână şi l-a prins pe Jamie de o încheietură.

— Şi tu, domnule? a întrebat el, cu o suspiciune care i s-a citit în ochi şi voce. Nu eşti şi tu highlander?

Lillington îşi ţinea cealaltă mână pe pistolul de la centură. Roger a simţit că flecăreala oamenilor din spatele lor a încetat, de aceea s-a uitat peste umăr. Toţi oamenii lui Jamie urmăreau scena cu mare interes, dar fără a fi alarmaţi în mod deosebit. Era evident că socoteau că Jamie se putea descurca singur cu Lillington.

— Te-am întrebat, domnule, către cine se îndreaptă credinţa ta.

— Domnule, unde mă aflu acum? a spus Jamie cu o politeţe exagerată. De partea asta a râului, sau de cealaltă?

Câţiva oameni au zâmbit auzindu-i vorbele, dar s-au abţinut să râdă; problema credinţei era încă vie şi nimeni

nu ar fi riscat în mod inutil.

Strânsoarea lui Lillington asupra încheieturii lui Jamie a slăbit, însă omul nu i-a eliberat-o, cu toate că a acceptat afirmaţia lui Jamie cu o mişcare din cap.

— Destul de bine. Dar de unde ştiu că nu ai intenţia să te răzgândeşti şi să ne ataci în toiul bătăliei? Pentru că *eşti* highlander, adevărat? Şi oamenii tăi?

— Sunt highlander, a spus Jamie sumbru.

S-a uitat încă o dată spre malul opus, unde, prin ceaţă, se vedeau când şi când fragmente de stofă ecosez, apoi a revenit cu privirea spre Lillington. Strigătele răsunau cu ecou prin ceaţă.

— Dar sunt şi american.

Apoi şi-a smuls mâna din strânsoarea lui Lillington.

— Şi îţi permit, domnule, a continuat el cu glas calm, ridicând puşca şi aşezând-o pe pat, să stai în spatele meu şi să-mi vâri sabia drept în inimă dacă voi trage greşit.

După aceea s-a întors cu spatele spre Lillington, şi-a încărcat arma, îndesând bila, praful de puşcă şi armând-o cu mare precizie.

Din ceaţă s-a auzit un glas, iar alte o sută de voci au preluat strigătul în gaelică:

— REGELE GEORGE ŞI SĂBIILE LATE!

Începuse ultima şarjă Highland.

*

Au şarjat prin ceaţă la treizeci de metri de pod, răcnind, iar inima i-a tresărit în piept lui Jamie. Preţ de o clipă – dar numai o clipă – a simţit că alerga alături de ei, iar vântul creat de alergare i-a făcut cămaşa să fluture, rece pe corp.

Cu toate acestea, avându-l pe Murtagh alături care privea totul cu cinism, a rămas neclintit. Roger Mac a tuşit, iar Jamie a ridicat puşca pe umăr şi a aşteptat.

— Foc!

Rafala i-a lovit pe atacatori înainte de a ajunge la podul pe jumătate distrus; vreo şase oameni s-au prăbuşit pe drum, însă ceilalţi au continuat să înainteze. Apoi tunurile de pe dealul de deasupra lor au tras, întâi unul, apoi celălalt, iar suflul descărcării lor a venit ca o împunsătură în

spatele lui Jamie.

Trăsese odată cu ceilalţi, ţintind deasupra capetelor celor care atacau. A aşezat puşca jos şi a scos vergeaua. De ambele părţi s-au auzit urlete, ţipetele răniţilor şi răcnete mai puternice de bătălie.

— *A righ! A righ!* Pentru rege! Pentru rege!

McLeod era în apropierea podului; fusese lovit, pentru că avea sânge pe tunică, însă şi-a scos sabia, şi-a pregătit scutul şi a alergat pe pod, împungând sabia în lemn ca să se sprijine.

Tunurile au bubuit din nou, însă ţintiseră prea sus; cei mai mulţi highlanderi se îngrămădiseră pe malul râului – unii ajunseseră în apă, agăţându-se de pilonii podului şi înaintau încet. Mulţi alţii erau pe pod, alunecând şi folosindu-şi săbiile, la fel ca McLeod, pentru a-şi păstra echilibrul.

— *Foc!*

Şi Jamie a tras, iar fumul scos de praful de puşcă s-a amestecat cu ceaţa. Tunurile puteau trage la distanţa aceea şi au făcut-o pe rând, iar Jamie a simţit unda de şoc izbindu-l, ca şi cum ghiulelele ar fi trecut prin el. Cei mai mulţi oameni de pe pod ajunseseră deja în apă, alţii s-au întins pe lemnărie, însă au fost loviţi de focurile de muschete, căci fiecare om trăgea de voie dinspre redută.

Jamie şi-a încărcat arma şi a tras.

Uite-l acolo! i-a spus o voce calmă; nu şi-a dat seama dacă era a lui sau a lui Murtagh.

McLeod murise, iar cadavrul lui a plutit o clipă pe apa râului, după care curentul l-a tras în adânc. În apă se zbăteau mulţi oameni – apa era adâncă acolo şi ucigător de rece. Puţini highlanderi ştiau să înoate.

Jamie l-a zărit pe Allan MacDonald, soţul Florei, palid, privind spre mulţimea de pe mal.

Maiorul Donald MacDonald se zbătea în apă, reuşind să se ridice cumva la suprafaţă. Peruca îi dispăruse, iar pe capul dezgolit avea o rană, pentru că sângele i se scurgea de pe scalp peste faţă. I se vedeau dinţii dezveliţi, strânşi de durere sau determinare, era greu de spus. Un alt glonţ l-a lovit şi s-a prăbuşit cu un plescăit, dar s-a ridicat din nou, încet, foarte încet, după care a nimerit în apă prea adâncă

pentru a rămâne în picioare. Dar s-a înălţat din nou, dând disperat din braţe şi scoţând sânge pe gura sfărâmată, în efortul de a respira.

Atunci, fă-o tu, flăcăule! a spus vocea calmă. Jamie a ridicat puşca şi l-a împuşcat pe MacDonald drept în gât. Omul s-a prăbuşit pe spate şi s-a scufundat imediat.

*

Totul s-a terminat în câteva minute. Ceaţa era încărcată de fumul de praf de puşcă ars, iar râul întunecat era sufocat de morţi şi muribunzi.

— Regele George şi săbiile late, nu? a spus cu glas sumbru Caswell, privind scena. Săbii împotriva tunurilor. Sărmanii de ei.

De cealaltă parte a râului se crease o derută generală. Cei care nu căzuseră în apropierea podului fugeau. Oamenii din cealaltă parte a pârâului cărau deja scândurile pentru a reface podul. Cei care fugeau nu aveau să ajungă departe.

Iar Jamie trebuia să îşi cheme oamenii pentru a porni în urmărirea lor. Cu toate astea, stătea împietrit, iar vântul rece îi şuiera pe la urechi.

*

Jack Randall a rămas neclintit. Avea sabia în mână, dar nu a făcut niciun efort s-o ridice. A rămas pe loc, având pe buze un zâmbet ciudat, iar ochii lui negri au privit arzător spre ochii lui Jamie.

Dacă ar fi reuşit să înfrângă acea privire... însă nu putea, aşa că a surprins o mişcare neclară înapoia lui Randall. Murtagh, alergând, sărind peste smocuri de iarbă ca o oaie. Şi sclipirea sabiei naşului său – văzuse toate acestea, ori era doar o nălucire? Nu avea importanţă; ştiuse asta fără nicio îndoială din împunsătura braţului lui Murtagh şi văzuse lovitura ucigătoare urcând spre spinarea căpitanului, purtând o tunică roşie, înainte ca asta să se întâmple.

Însă Randall s-a răsucit, prevenit probabil de vreo schimbare în ochii lui sau de răsuflarea lui Murtagh sau

doar de instinctul de soldat. Fusese prea târziu pentru a evita împunsătura, însă se petrecuse suficient de repede, astfel încât pumnalul nu şi-a atins ţinta fatală, rinichiul. Randall scosese un icnet după ce primise lovitura – Iisuse, a auzit asta! – şi s-a tras într-o parte, bălăbănindu-se pe picioare, dar întorcându-se în timp ce se prăbuşea, prinzându-l pe Murtagh de încheietura mâinii şi târându-l la pământ într-o jerbă de stropi scoşi de arbuştii uzi printre care au căzut.

Încleştaţi, se rostogoliseră într-o adâncitură, luptându-se, iar el se aruncase printre arbuşti care i se agăţau de haine, având în mână – ce, ce anume avea în mână?

Însă senzaţia acelui lucru s-a şters în atingere cu pielea lui; a simţit greutatea lucrului pe care îl ţinea în mână, dar el nu avea formă de mâner sau trăgaci ca să-i aducă aminte de ceva, şi a dispărut din nou.

Lăsându-l cu acea imagine unică: Murtagh, Murtagh, cu dinţii încleştaţi şi rânjiţi, când el a lovit. Murtagh, alergând, venind să-l salveze.

*

Treptat, şi-a dat seama încă o dată unde se afla. A simţit o mână pe braţ – Roger Mac, cu chipul albit, dar sigur pe sine.

— Mă duc să-i văd, a spus Roger Mac, făcând un mic semn din cap spre pârâu. Tu eşti bine?

— Da, sigur, a spus Jamie, având totuşi senzaţia pe care o trăia deseori când se trezea dintr-un vis – ca şi cum, de fapt, nici el nu ar fi fost real.

Roger a dat din cap şi s-a întors, cu gândul să plece de acolo. Apoi, brusc, s-a întors şi, lăsându-şi încă o dată mâna pe braţul lui Jamie, i-a spus foarte încet:

— Ego te absolvo.

După care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit hotărât, să-i îngrijească pe muribunzi şi să-i binecuvânteze pe morţi.

PARTEA A DOUĂSPREZECEA
TIMPUL NU VA FI AL NOSTRU PE VECI

114
AMANDA

DIN *L'OIGNON-INTELLIGENCER, 15 MAI 1776*
INDEPENDENŢĂ!!

În urma măreţei victorii de la podul Moore's Creek, Congresul al Patrulea al Carolinei de Nord a votat adoptarea Hotărârilor de la Halifax. Aceste hotărâri autorizează delegaţii la Congresul Continental să se pună de acord cu ceilalţi delegaţi pentru a declara independenţa şi a stabili alianţe, rezervând acestei colonii dreptul unic şi exclusiv de a stabili o Constituţie şi legi, iar prin adoptarea Hotărârilor de la Halifax, Carolina de Nord devine astfel prima colonie care sprijină oficial independenţa.

PRIMUL VAS din flota comandată de Sir Peter Parker a sosit la gura râului Cape Fear pe data de 18 aprilie. Flota este compusă din nouă nave şi, potrivit declaraţiei guvernatorului Josiah Martin, aduce soldaţi britanici pentru pacificarea şi unirea coloniei.

FURT: Din depozitul deţinut de domnul Gerald Forbes pe Water Street au fost furate mărfuri în valoare de douăzeci şi şase de lire, zece şilingi şi patru pence. Hoţii au făcut o gaură în spatele depozitului în cursul nopţii de 12 mai şi au transportat mărfurile cu o căruţă. Doi bărbaţi, unul alb şi unul negru, au fost văzuţi îndepărtându-se în căruţa trasă de doi catâri. Orice informaţie legată de această infracţiune atroce va fi recompensată cu generozitate. Luaţi legătura cu W. Jones, care deţine bodega „Pescăruşul şi Stridia „din Market Square.

NAŞTERE în familia căpitanului Roger MacKenzie şi a soţiei lui de la Fraser's Ridge; o fată, pe data de 21 aprilie. Se anunţă că mama şi copila sunt sănătoase. Numele

copilului este Amanda Claire Hope MacKenzie.

Roger nu se simţise niciodată atât de îngrozit ca în clipa în care fiica lui nou-născută i-a fost pusă în braţe pentru prima oară. Având vârsta de câteva minute şi pielea fragedă şi perfectă ca petalele unei orhidee, era atât de delicată încât s-a temut că degetele lui vor lăsa urme. Însă era atât de fascinantă, încât a simţit dorinţa de a o atinge, trecându-şi cu multă delicateţe dosul mâinii peste rotunjimea perfectă a obrazului ei mic, mângâind apoi puful negru al părului ei cu un deget.

— Seamănă cu tine.

Transpirată, despletită şi slăbită, şi atât de frumoasă încât Roger nici nu îndrăznea să o privească, Brianna stătea rezemată de perne cu un zâmbet care apărea şi dispărea ca acela al pisicii din Cheshire – nicio clipă absent cu totul, chiar dacă se stingea când şi când din cauza extenuării.

— Zău?

Cu totul absorbit, a examinat faţa minusculă. Nu pentru a descoperi semne care să arate asemănarea, ci doar pentru că nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.

Ajunsese să o cunoască profund în lunile în care fusese trezit brusc de ghionturi şi lovituri de picior, urmărind mişcarea fluidă a pântecului Briannei, simţind fătul destinzându-se şi retrăgându-se sub palmele lui când stătea întins în spatele Briannei, cuprinzându-i burta şi făcând glume.

Însă el o cunoscuse sub numele de micul Otto, pe care îl folosiseră pentru copilul nenăscut. Otto avusese o personalitate distinctă şi, preţ de o clipă, dându-şi seama că Otto dispăruse, a trăit o senzaţie ridicolă de pierdere. Această fiinţă minusculă şi splendidă era cu totul nouă.

— Ce părere ai de Marjorie? l-a întrebat Bree care îşi ridicase capul şi se uita la copila înfăşurată într-o pătură.

Discutaseră luni în şir ce nume să aleagă, făcând liste, certându-se, făcând haz unul de celălalt, propunând nume ridicole precum Montgomery sau Agatha. În cele din urmă, hotărâseră că dacă vor avea băiat, numele lui ar putea fi Michael; dacă era fată, Marjorie, după numele mamei lui Roger.

Fetiţa a deschis ochii destul de brusc şi s-a uitat la el. Avea ochii migdalaţi; s-a întrebat dacă vor rămâne astfel, ca ai mamei ei. Aveau o culoare albăstruie şi plăcută, precum cea a cerului la mijlocul dimineţii – la prima vedere, nimic ieşit din comun, dar când o priveai mai atent, era un albastru fără margini.

— Nu, a spus el încet, privind fix acei ochi.

Se întreba dacă ea îl vedea.

— Ba nu, a spus din nou Roger. Numele ei va fi Amanda.

*

La început, nu spusesem nimic. Era un lucru obişnuit la nou-născuţi – îndeosebi în cazul celor născuţi ceva mai devreme de termen, aşa cum fusese Amanda – aşadar niciun motiv de îngrijorare.

Ductus arteriosus[59] este un mic vas de sânge care, la făt, uneşte aorta cu artera pulmonară. Copiii au plămâni, desigur, dar înainte de naştere nu-i folosesc; tot oxigenul necesar le vine din placentă prin intermediul cordonului ombilical. Prin urmare, în afară de hrănirea ţesutului în dezvoltare, nu este nevoie ca sângele să fie dirijat spre plămâni – şi astfel, ductus arteriosus ocoleşte circulaţia pulmonară.

Însă la naştere, copilul respiră prima oară, iar senzorii de oxigen din acest vas mic îl fac să se contracte şi să se închidă permanent. Odată cu închiderea ductus arteriosus, sângele se îndreaptă dinspre inimă către plămâni, colectează oxigen şi revine pentru a fi pompat în restul organismului. Un sistem precis şi elegant, doar că nu funcţionează întotdeauna perfect.

Ductus arteriosus nu se închide întotdeauna. Dacă nu se închide, sângele continuă să plece spre plămâni, bineînţeles, dar deviaţia există. În unele cazuri, spre plămâni este trimis prea mult sânge şi îi inundă. Plămânii se umflă, devin congestionaţi şi, din cauză că fluxul sanguin este deviat, apar probleme de oxigenare, ce pot deveni acute.

---

59 Numit şi canal arterial Botal (n. tr.).

Mi-am plimbat stetoscopul peste pieptul minuscul şi mi-am ţinut urechea lipită de el, ascultând cu atenţie. Era cel mai bun stetoscop pe care îl aveam, un model din secolul al XIX-lea, numit Pinard – un clopot cu un disc plat la un capăt, de care îmi lipeam urechea. Aveam unul făcut din lemn, dar acesta era din cositor, pe care Brianna îl turnase pentru mine folosind un mulaj din nisip.

De fapt, murmurul era atât de clar, încât am simţit că abia dacă aveam nevoie de stetoscop ca să-l aud. Nu era un clic sau o bătaie neregulată, nici vreo pauză prea lungă sau un fâsâit ca de scurgere – existau multe sunete neobişnuite pe care le poate scoate o inimă, iar ascultarea era prima etapă în stabilirea diagnosticului. Defecte atriale, defecte ale ventriculelor, valve cu malformaţii – fiecare are murmurul său specific, unele ce pot fi percepute între bătăile inimii, iar altele amestecându-se cu sunetele produse de inimă.

Când ductus arteriosus nu reuşeşte să se închidă, se spune că e „evident” deschis. Într-o asemenea situaţie se produce un murmur bolborositor continuu, slab, dar audibil cu puţină concentrare, mai ales în regiunile supraclaviculare şi cervicale.

Pentru a suta oară în două zile, m-am aplecat, cu urechea lipită de cornul Pinard pe care l-am plimbat peste gâtul şi pieptul Amandei, sperând din tot sufletul ca sunetul să fi dispărut.

Nu se întâmplase asta.

— Întoarce capul, scumpo, da, aşa e bine...

Am respirat, întorcându-i cu delicateţe capul pentru a-l îndepărta de mine, ţinând cornul Pinard apăsat pe partea laterală a gâtului ei. Era greu să aşez stetoscopul aproape de gâtul ei scurt şi plinuţ... dar am reuşit. Murmurul a crescut în intensitate. Amanda a scos un soi de chicotit. Apoi i-am întors capul în cealaltă parte – sunetul a scăzut în intensitate.

— Uf, la naiba! am spus încet, ca să nu o sperii.

Am lăsat deoparte stetoscopul şi am ridicat-o, ţinând-o lipită de umăr. Eram singure; Brianna urcase în camera mea ca să tragă un pui de somn, iar ceilalţi erau pe afară.

Am dus-o spre fereastra camerei medicale şi am privit

afară; era o zi frumoasă de primăvară de munte. Pitulicile îşi făceau din nou cuiburi sub streşini; le-am auzit deasupra mea, foindu-se cu beţişoare în cioc şi conversând prin ciripeli clare şi scurte.

— Pasăre, am spus, ţinându-mi buzele aproape de urechea ei ca o scoică minusculă. Pasăre gălăgioasă.

Ea s-a zbătut slab şi a scos un pârţ drept răspuns.

— Corect, am spus, zâmbind fără să vreau.

Am depărtat-o puţin de mine ca să-i pot privi faţa – adorabilă, perfectă – dar nu la fel de plinuţă ca la naştere, cu o săptămână în urmă.

Era normal ca bebeluşii să piardă puţin în greutate la început, mi-am zis eu. Aşa era.

Se poate întâmpla ca un ductus arteriosus evident să nu prezinte alte simptome în afara acelui murmur ciudat şi continuu. Însă poate fi şi altfel. Unul grav privează copilul de oxigenul necesar; simptomele principale sunt pulmonare – respiraţie greoaie, respiraţie rapidă şi superficială; o culoare nefirească a pielii şi oprirea în dezvoltare, din cauza energiei consumate în efortul de a obţine suficient oxigen.

— Las-o pe bunica să mai asculte puţin, am spus, aşezând-o pe pilota pe care o întinsesem pe masa de operaţii.

A gângurit şi a dat din picioare când am ridicat cornul Pinard şi l-am plasat din nou pe pieptul ei, mişcându-l peste gât, umăr, braţ...

— Of, Doamne! am şoptit, închizând ochii. Dă, Doamne, să nu fie rău!

Însă murmurul a părut să devină mai puternic, acoperind rugăciunea mea.

Am deschis ochii şi am văzut-o pe Brianna stând în pragul uşii.

*

— Mi-am dat seama că e *ceva* rău, a spus ea cu calm, ştergând-o pe Mandy la fund cu o cârpă umedă, pentru ca după aceea să-i pună un nou scutec. Nu mănâncă aşa cum o făcea Jemmy. Dă semne că-i e foame, dar suge doar câteva minute, după care adoarme. După aceea, la câteva

minute, se trezeşte şi se agită.

S-a aşezat şi i-a oferit lui Mandy un sân, ca şi cum ar fi vrut să ilustreze situaţia. Şi, bineînţeles, copilul s-a prins de sân dând toate semnele că îi era foame. I-am luat o mânuţă strânsă pumn şi i-am desfăcut degetele. Unghiile minuscule aveau o tentă uşor albăstruie.

— Şi acum? a spus cu calm Brianna.

— Nu ştiu.

Ca să spun adevărul, acela era răspunsul obişnuit în majoritatea cazurilor, însă întotdeauna se dovedea nemulţumitor şi, evident, cu atât mai mult acum.

— Câteodată nu există simptome, sau ele sunt minore, am spus, încercând să salvez lucrurile. Dacă deschiderea este foarte mare şi apar simptome pulmonare – şi avem aşa ceva, atunci... *s-ar putea* să fie bine, doar că nu se va dezvolta, nu va creşte corespunzător vârstei, din cauza dificultăţilor de hrănire. Ori – şi am inspirat adânc pentru a-mi face curaj – ar putea să sufere de insuficienţă cardiacă. Ori de hipertensiune pulmonară – asta înseamnă o presiune sanguină foarte mare în plămâni.

— Ştiu ce înseamnă, a spus Bree cu glas reţinut. Ori?

— Ori endocardită infecţioasă. Ori nu.

— Va muri? m-a întrebat ea fără ocoliş, ridicând privirea spre mine.

A strâns din dinţi, dar am văzut modul în care a ţinut-o mai aproape de piept pe Amanda. Nu îi puteam spune decât adevărul.

— Probabil.

Hidos, cuvântul a plutit în aerul dintre noi.

— N-aş putea spune cu siguranţă, dar...

— Probabil, a repetat Brianna, iar eu am dat afirmativ din cap şi m-am întors cu spatele pentru că nu eram în stare să o privesc în faţă.

Fără sprijin modern precum ecocardiografia, nu puteam aprecia gravitatea problemei. Însă nu aveam doar dovada oferită de ochii şi urechile mele, ci şi ceea ce trecea dinspre pielea ei spre a mea – acea senzaţie de nefiresc, convingerea ciudată care apare când şi când.

— Poţi rezolva problema?

Am auzit tremurul din glasul Briannei şi m-am grăbit s-o

îmbrăţişez. Avea capul aplecat deasupra Amandei şi am văzut lacrimile căzând, una, apoi alta, întunecând perişorul de pe capul copilei.

— Nu, am şoptit, strângându-le pe amândouă.

M-a cuprins un val de disperare, dar mi-am sporit strânsoarea, ca şi cum aş fi putut să ţin în frâu timpul şi sângele.

— Nu, nu pot.

*

— Ei bine, nu există altă soluţie, adevărat?

Roger se simţea nefiresc de calm, recunoscând asta drept calmul artificial produs de şoc, dar dorind să se agaţe de el cât de mult posibil.

— Va trebui să pleci.

Fără să-i răspundă, Brianna şi-a îndreptat ochii spre el. Şi-a plimbat o mână peste fetiţa care dormea în poala ei, netezind pătura de lână.

Răbdătoare, Claire îi explicase totul, de mai multe ori, pentru că observase că el nu putea înţelege. Încă nu credea, însă văzând unghiile minuscule învineţindu-se când Amanda se chinuia să sugă, adevărul îl străpunsese precum ghearele unei bufniţe.

Claire spusese că era o intervenţie simplă, dar într-o sală modernă de operaţii.

— Tu... nu poţi? întrebase el făcând o mişcare vagă spre camera ei de medicală. Cu ajutorul eterului?

Claire închisese ochii şi clătinase din cap, arătând la fel de rău pe cât se simţea el.

— Nu. Pot face operaţii simple – hernii, apendicite, amigdalite – şi până şi astea prezintă riscuri. Însă ceva atât de invaziv, pe un organism atât de mic... nu, a repetat ea, iar el i-a remarcat expresia de resemnare când i-a întâlnit ochii. Nu. Dacă vreţi să trăiască trebuie să o duceţi înapoi.

Şi astfel au început să discute ceea ce era de neconceput. Pentru că trebuiau să facă alegeri şi să ia decizii. Însă lucrul esenţial, ce nu putea fi schimbat, era limpede. Amanda trebuia să treacă prin pietre – dacă se putea.

*

Jamie Fraser a luat inelul cu rubin al tatălui său şi l-a ţinut deasupra feţei nepoatei lui. Amanda şi-a aţintit ochii imediat asupra lui şi a scos limba, manifestând interes. În ciuda apăsării pe care o simţea în suflet, el a zâmbit şi a coborât inelul pentru ca ea să-l prindă în mâini.

— Îi place destul de mult, a spus el, desprinzându-l din strânsoare înainte ca fetiţa să îl vâre în gură. Să încercăm altceva.

Acel lucru era amuleta lui Claire – punguţa mică din piele pe care i-o dăduse înţeleapta indiană în urmă cu mulţi ani. În ea se aflau diferite fragmente mici, ierburi, a socotit el, dar şi pene, probabil şi oasele minuscule ale unui liliac. Însă printre ele şi o piatră, nu prea arătoasă, însă preţioasă, un safir necizelat.

Amanda a întors pe dată capul, mai interesată de punguţă decât de inelul sclipitor. A scos câteva sunete şi a dat agitată din braţe, încercând să o atingă.

Brianna a răsuflat adânc, pe jumătate gâtuit.

— Probabil, a spus ea, cu glasul cuiva care se teme la fel de mult pe cât speră. Dar nu putem spune cu siguranţă. Ce se întâmplă dacă... o iau cu mine, eu trec, dar ea nu poate?

S-au privit toţi unul pe altul în tăcere, imaginându-şi o asemenea posibilitate.

— Te întorci, a spus Roger cu glas răguşit, apoi şi-a lăsat o mână pe umărul Briannei. Te întorci imediat.

Încordarea din trupul ei a mai scăzut sub atingerea lui.

— Voi încerca, a spus ea şi s-a chinuit să zâmbească.

Jamie şi-a dres glasul.

— Micul Jem e pe-aproape?

Bineînţeles că era. Părea să simtă pericolul, niciodată nu se îndepărta de casă sau de Brianna. Fusese scos din biroul lui Jamie, unde silabisise cuvinte din...

— Iisus Hristoase şi alte alea! a exclamat bunica lui, smulgându-i cartea din mâini. Jamie! Cum ai putut face aşa ceva?

Jamie a simţit că roşeşte. Chiar, cum făcuse aşa ceva? Se

alesese cu exemplarul ponosit al romanului *Fanny Hill*[60] ca parte a unui pachet de cărţi pe care îl cumpărase de la un negustor ambulant. Nu se uitase la cărţi când le cumpărase, iar când ajunsese să facă asta... în fine, nu-i stătea în fire să arunce vreo carte, indiferent ce conţinut ar fi avut.

— Ce-i acela F-A-L-U-S? tocmai îl întreba Jemmy pe tatăl lui.

— E totuna cu puţă, a spus scurt Roger. Dar, la naiba, să nu foloseşti cuvântul ăsta. Uite... auzi ceva când asculţi piatra asta?

A făcut semn către inelul lui Jamie, care era aşezat pe masă.

— Sigur, a spus copilul.

— Chiar auzi? a întrebat Brianna, nevenindu-i să creadă.

Jem şi-a plimbat ochii în jur spre părinţi şi bunici, arătându-se surprins de interesul lor.

— Sigur, a zis el. Cântă.

— Crezi că şi Mandy poate auzi asta? l-a întrebat Jamie.

Temându-se de răspuns, inima îi bătea cu putere.

Jemmy a ridicat inelul şi s-a aplecat peste coşul în care era Mandy, ţinându-l exact deasupra feţei ei. Ea a dat energic din picioare şi a scos câteva sunete, dar nimeni nu şi-a dat seama dacă asta era din cauza inelului sau pentru că-şi vedea fratele.

— Îl aude, a spus Jem, zâmbind spre sora lui.

— De unde ştii? l-a întrebat Claire, care devenise curioasă.

Surprins, Jem a ridicat ochii spre ea.

— Mi-a spus.

*

Nimic nu era stabilit. În acelaşi timp, totul fusese stabilit. Nu aveam nicio îndoială privind ceea ce îmi spuneau urechile şi degetele – starea Amandei se înrăutăţea treptat.

60 *Fanny Hill, sau Memoriile unei femei uşoare,* roman erotic de John Cleland (1709-1789), scriitor britanic, publicat în două volume, 1748 şi 1749. La acea vreme, cartea a fost interzisă, dar a circulat în ediţii piratate (n. tr.).

Foarte încet – putea dura un an sau doi, după care efectele nedorite vor începe să apară – dar într-acolo se îndreptau lucrurile.

Se putea ca Jem să aibă dreptate, după cum se putea să se fi înşelat. Însă trebuia să acţionăm presupunând că avea dreptate.

Au existat discuţii în contradictoriu, dar şi lacrimi. Încă nu hotărâserăm cine va încerca trecerea prin pietre. Brianna şi Amanda trebuiau să plece, asta era limpede. Dar trebuia să plece şi Roger cu ele? Sau Jemmy?

— *Nu vreau* să plec fără tine! a strigat Bree, părând exasperată. Dar cum să-l lăsăm pe Jemmy aici, fără noi? Şi cum îl putem convinge să plece cu noi? Un bebeluş... credem că se poate, aşa spun legendele, dar Jem... el cum va reuşi? Nu putem risca să moară!

M-am uitat la pietrele preţioase de pe masă – inelul lui Jamie şi punga mea cu safir.

— Cred că va trebui să mai găsim două pietre, am spus eu cu grijă. Pentru orice eventualitate.

Şi astfel, spre sfârşitul lunii iunie, am coborât de pe munte în plină agitaţie.

115
SCOBITUL ÎN NAS

4 *iulie 1776*

Era o căldură înăbuşitoare în camera de han, însă nu puteam ieşi din ea, pentru că micuţa Amanda, după ce se foise, adormise într-un sfârşit – avea o erupţie pe fese, sărmana, şi stătea ghemuită în coşuleţul ei, cu degetul mare în gură şi cu faţa încruntată.

Am desfăşurat plasa contra ţânţarilor şi am aşezat-o cu grijă peste coşuleţ, după care am deschis fereastra. Şi aerul de afară era încins, dar măcar era curat şi în mişcare. Mi-am scos boneta – în absenţa ei, Mandy reuşea să mă prindă de păr cu ambele mâini şi să mă tragă de el; avea o forţă extraordinară pentru un copil care suferea din cauza unui defect coronarian. Pentru a nu ştiu câta oară, m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelasem în privinţa diagnosticului.

Dar nu mă înşelasem. Acum dormea, având pe obraji înflorirea delicată de culoare roz a unui copil sănătos; când era trează şi se agita, acea culoare se stingea şi pe buze, dar şi la unghii îi apărea când şi când o nuanţă vineţie, la fel de frumoasă, dar nepământească. Bree şi Roger erau persoane masive; Jemmy câştigase în greutate ca un mic hipopotam în primii ani de viaţă. Mandy cântărea cu puţin mai mult decât avusese la naştere.

Nu, nu mă înşelam. Am mutat coşuleţul ei pe masă, unde adierea caldă o putea mângâia, şi m-am aşezat alături de ea, plimbându-mi degetele uşor peste pieptul ei.

Am simţit. La fel ca la început, dar mai puternic acum, şi ştiam ce era. Dacă aş fi avut la dispoziţie o sală de operaţii cum se cuvine, transfuzii de sânge, o anestezie atent administrată şi bine calculată, o mască de oxigen, nişte asistente instruite şi iuţi... Nicio intervenţie chirurgicală pe inimă nu este ceva minor, iar o asemenea operaţie la un sugar reprezintă un mare risc, dar aş fi putut să o fac. Am simţit în vârful degetelor exact ceea ce trebuia făcut, am văzut în adâncul minţii inima, mai mică decât pumnul meu, muşchiul elastic şi alunecos, pompând, şi sângele trecând

prin ductus arteriosus, un vas mic, cu circumferinţa de nici trei milimetri. O uşoară tăietură în vasul auxiliar, o ligatură rapidă a ductusului, folosind un fir de mătase numărul 8. Terminat.

Ştiam asta. Dar, din păcate, cunoaşterea nu înseamnă întotdeauna şi putere. Şi nici dorinţa. Nu eu eram aceea care-şi putea salva preţioasa nepoată.

Va reuşi cineva? m-am întrebat, cedând pe moment gândurilor negre pe care mă străduiam să le ţin în frâu când aveam pe cineva în preajmă. Se putea ca Jemmy să se fi înşelat. Orice sugar putea întinde mâna după ceva colorat şi sclipitor precum un inel cu un rubin, dar mi-am amintit gânguritul ei când lovise cu mânuţele în punga cu amuletă în care se aflase şi un safir.

Tot ce se putea. Nu voiam să mă gândesc la pericolele trecerii – sau la certitudinea separării definitive, indiferent dacă acea călătorie prin pietre avea să reuşească sau nu. Am auzit zgomote răzbătând de afară. Am privit spre port şi am văzut catargele unor corăbii mari, departe în larg. Şi altul, ceva mai departe. Am simţit că îmi stă inima în loc o clipă.

Erau corăbii oceanice, nu vase de poştă sau smacuri[61], care navigau de-a lungul coastei. Puteau face parte din flota trimisă ca răspuns la solicitarea guvernatorului Martin de a primi ajutor pentru a reprima, supune şi recupera colonia? Prima corabie din acea flotă sosise la Cape Fear la sfârşitul lunii aprilie, însă trupele pe care le avusese la bord nu ieşeau în evidenţă, aşteptând restul întăririlor.

Am urmărit câtva timp, dar vasele nu s-au apropiat de ţărm. Aşteptau cumva sosirea restului flotei? Poate nici nu erau corăbii englezeşti, ci americane, care scăpaseră de blocada instituită de britanici în New England, iar acum navigau spre sud.

M-am deşteptat din acele gânduri auzind zgomot de paşi de bărbat care urca scara, însoţit de pufnete şi de chicoteli tipic scoţiene descrise de obicei în scris – dar în niciun caz în mod potrivit – drept „Hâc, hâc, hâc!”

Evident, erau Jamie şi Ian, deşi nu am înţeles ce anume îi

61 Smac – velier de pescuit cu un catarg şi o velă mare (n. tr.).

putea distra atât de mult, deoarece ultima oară când îi văzusem plecaseră spre docuri, însărcinaţi să ducă frunze de tutun şi să obţină în schimb piper, sare, zahăr şi scorţişoară – dacă se putea găsi aşa ceva, dar şi bolduri – lucruri mai rare decât scorţişoara – pentru doamna Bug, şi să cumpere un peşte destul de mare dintr-un soi comestibil, ca să avem ce mânca la cină.

Bine măcar că aduceau un peşte. Un macrou mare. Jamie îl ţinea de coadă, ambalajul fiind pierdut evident în cine ştie ce accident. Părul îi era despletit, astfel că şuviţe lungi şi roşcate îi atârnau peste umerii hainei, care avea o mânecă pe jumătate descusută, iar un pliu al cămăşii albe îi ieşea prin cusătura despicată. Era plin de praf, la fel şi peştele şi, deşi ochii acestuia stăteau căscaţi în mod acuzator, unul dintre ochii lui Jamie era umflat şi aproape închis.

— Of, Doamne! am făcut eu, îngropându-mi faţa în palme. M-am uitat la el printre degetele răsfirate. Nu-mi spune. Gerald Forbes?

— A, nu! a spus el, lăsând peştele să cadă cu un plescăit pe masa din faţa mea. O mică ceartă cu o trupă de localnici din Wilmington.

— O mică ceartă, am repetat eu.

— Da, şi-au închipuit că ne vor arunca în apa portului, dar eu am gândit altfel.

A tras un scaun cu piciorul, răsucindu-l, şi s-a aşezat pe el, după care şi-a pus braţele pe spătar. Părea revoltător de binedispus şi avea faţa îmbujorată de soare şi de veselie.

— Nu vreau să aflu, am spus, deşi, bineînţeles că voiam.

Am aruncat o privire la Ian, care continua să chicotească mai mult pentru sine, şi am observat că, deşi era mai puţin mototolit decât Jamie, îşi ţinea un deget băgat în nas până la a doua falangă.

— Te-ai ales cu nasul spart, Ian?

Încă râzând înfundat, a clătinat din cap.

— Nu, mătuşă. Dar câţiva dintre membrii societăţii s-au ales cu aşa ceva.

— Păi, atunci de ce-ţi ţii degetul în nas? Ai găsit vreun păduche în el?

— Nu, îşi ţine creierul, să nu curgă prin nas, a spus Jamie şi a izbucnit într-un nou acces de râs.

M-am uitat spre coşul în care, în ciuda zarvei, Mandy continua să doarmă netulburată.

— Ei bine, poate c-ar fi preferabil să-ţi vâri ambele degetele în nas, am sugerat eu. Asta te-ar scuti de necazuri, măcar câteva momente. L-am prins pe Jamie de bărbie şi i-am ridicat capul ca să mă pot uita mai bine la ochiul lui. Ai lovit pe cineva cu peştele, adevărat?

Chicotelile amuţiseră, dar ameninţau să izbucnească din nou după spusele mele.

— Gilbert Butler, a spus Jamie, făcând un efort măiestrit de a se autocontrola. Drept în faţă l-am lovit cu el. Şi l-am zvârlit de pe cheu, drept în apă.

Amintindu-şi acele clipe nemaipomenite, Ian s-a cutremurat de râs.

— Ce plescăit! Vai, a fost o bătaie pe cinste, mătuşă! Am crezut că mi-am rupt mâna când l-am pocnit pe unul în falcă, dar acum mă simt bine, pentru că amorţeala mi-a trecut. Acum am doar o durere uşoară şi o gâdilătură.

Şi-a mişcat degetele libere ale mâinii spre ilustrare, chircindu-se doar puţin în acest timp.

— Ian, scoate-ţi degetul din nas, am spus eu, îngrijorarea faţă de starea lui stingându-se şi făcând loc iritării faţă de modul în care ajunseseră să arate astfel. Arăţi ca unul cu mintea dusă.

Din nu ştiu ce motiv, amândoi au socotit replica mea drept foarte amuzantă, aşa că au râs ca nişte dementi. Cu toate acestea, Ian mi-a ascultat sfatul şi, în cele din urmă, şi-a scos degetul din nas cu o expresie de precauţie extremă, ca şi cum chiar s-ar fi aşteptat ca după aceea să i se scurgă creierul prin nară. Însă nu a curs nimic, nici măcar secreţiile neplăcute care erau de aşteptat după o asemenea manevră.

Ian a părut nedumerit, apoi uşor alarmat. A pufnit, şi-a pipăit nasul, apoi a vârât din nou un deget în nară, împingând cu vigoare.

Jamie a continuat să zâmbească, dar amuzamentul lui a început să dispară când explorările lui Ian au devenit mai frenetice.

— Ce s-a întâmplat? Sper că nu l-ai pierdut, flăcăule.

Încruntându-se, Ian a clătinat din cap.

— Nu-l simt. E...

A tăcut, şi, peste degetul înfundat în nas, i-a aruncat o privire panicată lui Jamie.

— S-a blocat, unchiule Jamie! Nu-l pot scoate!

Jamie a sărit imediat în picioare. Cu un sunet ca de supt, i-a scos degetul din nas, apoi i-a aplecat capul pe spate şi s-a uitat agitat în nara lui Ian cu ochiul rămas teafăr.

— Englezoaico, adu o lumânare, te rog!

Pe masă era o lumânare, dar ştiam din experienţă că singurul efect posibil la folosirea ei pentru a vedea în nasul cuiva era pârlirea perişorilor dinăuntru. De aceea m-am aplecat şi am scos trusa medicală de sub banchetă, unde o aşezasem.

— Mă ocup eu de asta, am spus, cu siguranţa celei care scosese tot felul de lucruri din nas, începând cu sâmburi de cireşe şi încheind cu insecte vii din cavităţile nazale ale unor copii mici.

Am luat cel mai lung forceps subţire pe care îl aveam şi i-am mişcat fălcile pentru a mă asigura că funcţiona.

— Indiferent ce-ar fi. Doar să stai nemişcat, Ian.

Albul ochilor lui Ian s-a zărit pentru o clipă, când a văzut metalul lucios al forcepsului, iar el s-a uitat rugător la Jamie.

— Stai puţin! Am o idee mai bună.

Jamie şi-a lăsat mâna pe braţul meu o clipă, apoi a dispărut pe uşă. A coborât cu paşi bubuitori pe scară şi am auzit un hohot exploziv de râs când a deschis uşa camerei cu băuturi. Sunetul s-a stins imediat ce a închis uşa, ca şi cum ar fi acţionat supapa unui robinet.

— Te simţi bine, Ian?

Avea o pată roşiatică pe buza de sus, iar nasul, suferind după lovituri, începea să sângereze.

— Mda, aşa sper, mătuşă.

Veselia lăsa deja loc îngrijorării.

— Doar nu crezi că l-am împins până în creier, aşa e?

— E foarte puţin probabil. Dar ce Dumnezeu...?

Însă uşa de jos s-a deschis şi închis din nou, după care am auzit o scurtă izbucnire de vorbe şi râsete pe casa scării. Jamie a urcat treptele câte două şi a apărut în cameră, mirosind a pâine caldă şi bere şi ţinând în mână o

cutie mică şi uzată de tabac de prizat.

Ian a luat-o recunoscător şi, presărându-şi câteva fire negre şi prăfoase pe dosul mâinii, le-a inhalat imediat.

Preţ de o clipă, toţi trei ne-am ţinut respiraţia. Apoi a urmat un strănut puternic şi un obiect mic şi dur a zburat din nasul lui Ian, lovind masa cu un pocnet, după care a ricoşat în vatră.

Ian a continuat să strănute nestăpânit, însă eu şi Jamie eram deja în genunchi, scotocind prin cenuşă, fără să ne pese de mizeria făcută.

— L-am găsit! Aşa cred, am zis eu, lăsându-mă pe călcâie şi uitându-mă cu atenţie la mâna de cenuşă pe care o aveam în palmă, în mijlocul căreia era un obiect rotund, acoperit de praf.

— Da, acela e.

Jamie a luat forcepsul uitat pe masă şi a extras cu delicateţe obiectul din palma mea, după care l-a lăsat să cadă în paharul meu cu apă. O pală delicată de cenuşă şi funingine a plutit prin apă, alcătuind o peliculă gri la suprafaţă. Dedesubt, obiectul a sclipit spre noi, senin şi luminos, pentru că frumuseţea lui se dezvăluise în cele din urmă. Piatră preţioasă clară, cu faţete, de culoarea unui vin de Xeres auriu, cât jumătate din degetul meu mare.

— Crisoberil[62], a spus Jamie încet, punându-şi mâna pe spatele meu.

S-a uitat spre coşul în care se afla Mandy. Vântul îi adia uşor prin părul mătăsos.

— Crezi că va fi de folos?

Încă respirând şuierat, cu ochii înlăcrimaţi şi o batistă înroşită de sânge apăsată pe nasul foarte solicitat, Ian s-a apropiat să se uite peste umărul meu.

— Fără minte, da? a spus el pe un ton de profundă satisfacţie. Ha-ha!

— De unde l-aţi luat? Sau, mai curând, m-am corectat eu, de unde l-aţi furat?

— De la Gerald Forbes.

Jamie a ridicat piatra semipreţioasă şi a răsucit-o între

62 Numit şi *ochi de pisică,* crisoberilul este o piatră semipreţioasă, considerată a fi o piatră a norocului şi bunăstării (n. tr.).

degete.

— Erau mai mulţi membri ai Societăţii decât noi, aşa că am fugit pe stradă şi am dat un colţ, undeva între depozitele de acolo.

— Eu ştiam casa lui Forbes, pentru că mai fusesem acolo, a intervenit Ian.

Mandy scosese un picior din coş, iar Ian i-a atins talpa cu buricul unui deget şi a zâmbit văzând degetele ei destinzându-se din reflex.

— Am găsit o bortă mare în spate, unde cineva dărâmase zidul şi îl acoperise cu o pânză groasă şi o bătuse în cuie. Noi am desfăcut-o şi ne-am furişat înăuntru.

Şi s-au trezit lângă un spaţiu închis pe care Forbes îl folosea drept birou care, în acele momente, era pustiu.

— Era într-o cutiuţă de pe masă, a spus Ian, uitându-se cu un aer de stăpân la ochiul de pisică. Era acolo! L-am luat să mă uit la el, când l-am auzit pe paznic venind. Aşa că...

A ridicat din umeri şi mi-a zâmbit, iar fericirea i-a transformat pe moment trăsăturile feţei nu tocmai atrăgătoare.

— Şi credeţi că paznicul n-o să-i spună lui Forbes că voi doi aţi fost acolo? am întrebat eu cu scepticism.

Cei doi nu puteau trece neobservaţi.

— O, îmi închipui că aşa va face.

Jamie s-a aplecat peste coşul lui Mandy, ţinând ochiul de pisică între degetul mare şi cel arătător.

— Ia uite ce ţi-au adus bunicul şi unchiul Ian, *a muirninn,* a spus el încet.

— Am socotit că era o răscumpărare mică pentru ce i-a făcut Briannei, a spus Ian, pe un ton ceva mai serios. Cred că şi domnul Forbes va socoti că e un preţ rezonabil. Şi dacă nu... A zâmbit din nou, dar nu de fericire, şi a dus mâna spre cuţit. La urma urmelor, mai are o ureche. – încă doarme? am întrebat în şoaptă. Jamie a dat afirmativ din cap şi a retras piatra din faţa ei. De cealaltă latură a mesei, peştele privea cu gravitate spre tavan, ignorând totul.

116
AL NOUĂLEA CONTE DE ELLESMERE

9 iulie 1776

— Apa n-o să fie rece.

Vorbise mecanic, fără să se gândească.

— Nu cred că va avea mare importanţă.

Roger a tresărit şi s-a întors brusc. Ea a întins o mână şi i-a atins cu gingăşie obrazul, ca şi cum el ar fi fost o bombă ce ar putea exploda dacă ar fi mişcată. Bărbatul a privit-o scurt, a şovăit, apoi, cu un zâmbet puţin strâmb, a luat mâna pe care ea i-o întinsese.

— Iartă-mă, a spus el.

— Şi eu te rog să mă ierţi, a spus ea încet.

Stăteau lipiţi, cu degetele împreunate, urmărind refluxul de pe plaja îngustă, la fiecare plescăit al valurilor minuscule îndepărtându-se cu câte doi centimetri.

Plaja era cenuşie şi mohorâtă în lumina serii, presărată de pietricele şi având o culoare ruginie din cauza apelor râului, încărcate de resturi de turbă. La reflux, apa din port era cafenie şi tulbure, pata trecând dincolo de vasele aflate la ancoră, aproape până în larg. Când va veni fluxul, apa cenuşie şi limpede a oceanului va pătrunde spre uscat, spre Cape Fear, ascunzând porţiunile mâloase şi tot ce se afla pe ele.

— Acolo! a spus Brianna, tot încet, deşi nu era nimeni în apropiere ca să-i audă.

A arătat spre un grup de stâlpi mâncaţi de vreme, înfipţi adânc în mâl. De unul dintre ele era amarat un schif, iar de altul erau legate două bărci, „libelulele” cu patru vâsle care mişunau prin port.

— Eşti sigură?

Roger şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt şi s-a uitat în susul şi în josul ţărmului.

Plaja îngustă continua cu pietricele reci, expuse şi lucind după retragerea mării. Crabi mici se mişcau cu repeziciune printre ele, ca să adune hrană fără să piardă niciun moment.

— Sunt sigură. Oamenii de la Mistreţul Albastru discutau

despre asta. Un călător a întrebat unde, iar doamna Smoots a spus că la vechii stâlpi de amarare, aproape de depozite.

Un calcan sfârtecat zăcea printre pietre. Carnea lui albă era spălată şi lipsită de sânge. Cleştii mici ai crabilor culegeau şi tocau, iar gurile lor se căscau şi înghiţeau fărâme de carne. Brianna a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos şi a înghiţit în sec. Nu avea nicio importanţă ce urma; ştia asta. Şi totuşi...

Roger a dat din cap cu un aer absent. Calculând distanţa, a mijit ochii ca să şi-i ferească de vântul ce venea dinspre port.

— Vor fi destul de mulţi, aşa cred.

Văzuse deja un om; fluxul avea să se producă abia peste o oră sau mai mult, dar oamenii se îndreptau spre port câte doi-trei. Se aşezau apoi pe butoaie cu peşte sărat, la adăpostul dughenei care vindea de toate, şi fumau din pipă sau discutau gesticulând larg. Doamna Smoots avusese dreptate; câţiva dintre oameni făceau semne către stâlpii de amarare pentru însoţitorii lor mai puţin cunoscători.

Roger a clătinat din cap.

— Va trebui să fie din latura aceea; de acolo se vede cel mai bine.

A făcut semn din cap spre arcul interior al portului, unde cele trei corăbii se legănau la cheiul principal.

— De pe unul dintre vasele acelea? Ce părere ai?

Brianna a scotocit în trăistuţa legată în talie şi a scos mica ei lunetă din alamă. Concentrându-se, s-a încruntat şi a strâns din buze în timp ce privea spre cele trei nave – un vas de pescuit, bricul domnului Chester şi o navă mai mare, parte din flota britanică, sosită la începutul după-amiezii.

— Hopa, Nellie! a murmurat ea, oprindu-se din căutare când capul cuiva cu faţa palidă i-a apărut în vizor. E cine cred eu... hot dog, adică!

O flăcăruie de încântare a izbucnit în pieptul ei, încălzind-o.

— Cine e?

Roger şi-a încordat privirea, străduindu-se să vadă fără ajutorul unei lunete.

— E John! Lordul John!

— Lordul John Grey? Eşti convinsă?

— Da! Pe bric – cred că a sosit din Virginia. Acum a dispărut, dar e acolo, l-am văzut!

Emoţionată, s-a întors spre Roger şi a pliat luneta, după care l-a prins de braţ.

— Vino! Să mergem să-l găsim. El ne va ajuta.

Roger a urmat-o, dar cu mai puţin entuziasm.

— Ai de gând să-i spui? Crezi că e înţelept?

— Nu, dar n-are importanţă. Mă cunoaşte.

Roger a privit-o tăios, apoi expresia întunecată s-a topit, devenind un zâmbet reţinut.

Brianna i-a răspuns la zâmbet, mulţumindu-i din ochi. Lui nu-i plăcea ideea – de fapt, o detesta, iar ea nu-l putea învinovăţi pentru asta – însă el nu va încerca să o împiedice. Şi el o cunoştea bine.

— Da. Hai, înainte de a dispărea!

Au înaintat încet pe curbura portului, făcându-şi loc printre grupurile de privitori care sporeau. În faţa tavernei Valurile, se adunase puhoi de oameni. Soldaţi în tunici roşii stăteau grupaţi în picioare sau în dezordine pe jos, având saci marinăreşti şi lăzi împrăştiate în jur, prea mulţi ca să încapă în local. Stacanele cu bere şi cănile cu cidru erau trecute din mână în mână din interiorul tavernei şi conţinutul lor se scurgea din belşug peste capetele celor pe deasupra cărora erau înmânate.

Obosit, dar preocupat, un sergent stătea rezemat de peretele din lemn al hanului, răsfoind un teanc de documente, dând ordine şi mâncând o plăcintă cu carne, făcând toate acestea în acelaşi timp. Brianna a strâmbat din nas când a păşit alături de Roger printre obstacolele create de oameni şi bagaje; din rândul oamenilor se înălţa o duhoare de vărsături şi trupuri nespălate de multă vreme.

Câţiva privitori au murmurat în barbă la vederea soldaţilor; alţii au ovaţionat şi au făcut semne amicale cu mâna în trecere, primind drept răspuns strigăte amabile. Proaspăt scăpaţi din burta vasului *Scorpion,* soldaţii erau prea încântaţi de libertatea dobândită acum şi de mâncarea proaspătă şi de băutură, ca să se sinchisească cine spunea sau făcea ceva.

Roger a luat-o înaintea Briannei, croindu-şi drum prin mulţime cu coatele şi umerii. Văzând-o pe Brianna, soldaţii

au scos chiote de apreciere şi fluierături, însă ea şi-a ţinut capul plecat, cu ochii aţintiţi asupra picioarelor lui Roger în timp ce înainta.

Brianna a scos un oftat de uşurare când au ieşit din aglomeraţie şi au ajuns la capătul cheiului. Echipamentele soldaţilor erau descărcate de pe *Scorpion* pe latura îndepărtată a docului, dar în apropierea bricului era puţin trafic pietonal. Brianna s-a oprit şi a privit încoace şi încolo, căutând din ochi părul roşcat al lordului John.

— Uite-l acolo!

Roger a tras-o de braţ, iar ea s-a răsucit în direcţia în care arăta Roger, numai că s-au ciocnit puternic când el a făcut brusc un pas înapoi.

— Ce...? a întrebat ea iritată, dar apoi a tăcut, simţindu-se ca şi cum ar fi primit un pumn în piept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i ăla?

Roger a vorbit încet, exprimându-i gândurile.

Lordul John stătea aproape de capătul celălalt al cheiului şi discuta animat cu unul dintre soldaţii care purtau tunici roşii.

Un ofiţer; pe umăr avea o tresă aurie şi îşi ţinea un tricorn brodat sub un braţ. Însă nu uniforma bărbatului i-a reţinut atenţia Briannei.

— Iisuse Roosevelt Hristoase! a şoptit ea, simţindu-şi buzele amorţite.

Era înalt, chiar foarte înalt, cu umeri laţi şi cu gambele acoperite de ciorapi albi, care atrăgeau privirile unui grup de fete. Însă ceva mai mult decât statura sau constituţia lui a făcut-o să simtă un fior de-a lungul şirei spinării; ţinuta, înclinarea capului şi aerul de încredere în sine, şi acestea i-au atras ochii ca un magnet.

— E leit tata, a spus ea, ştiind că era ridicol ce spune, chiar în timp ce a rostit aceste vorbe.

Chiar dacă, dintr-un motiv inimaginabil, Jamie Fraser s-ar fi deghizat în soldat englez şi ar fi coborât la docuri, acel bărbat arăta altfel. Când s-a întors ca să privească ceva de dincolo de port, Brianna şi-a dat seama că arăta *altfel* – era zvelt ca tatăl ei şi musculos, dar avea zvelteţea tinereţii. Graţios – ca şi Jamie – dar cu vaga ezitare a stângăciei celui abia trecut de adolescenţă.

Luminat din spate de reflectarea apei, tânărul s-a întors şi mai mult, şi în acel moment, Brianna a simţit că i se înmoaie genunchii. Nasul drept şi lung, mergând spre fruntea înaltă... curbura unui obraz de viking... Roger a strâns-o de braţ, dar atenţia îi era atrasă în aceeaşi măsură ca şi cea a Briannei.

— Să fiu... al naibii! a spus el.

Simţind că se sufocă, Brianna a respirat adânc.

— Să fim toţi ai naibii! Inclusiv el.

— El?

— El, el şi el!

Adică lordul John, tânărul soldat misterios şi, în primul rând, tatăl ei.

— Hai, vino!

Şi-a desprins mâna din mâna lui Roger şi a intrat pe chei, simţindu-se dedublată, ca şi cum s-ar fi urmărit pe sine de la distanţă.

Era ca şi cum s-ar fi privit mergând spre o oglindă dintr-un bâlci – văzându-şi faţa, înălţimea şi gesturile transpuse brusc într-un veston stacojiu şi pantaloni din piele de căprioară. Tânărul avea părul închis la culoare, castaniu, nu roşcat, dar la fel de des ca al ei, uşor ondulat, acelaşi moţ care se ridica de pe frunte.

Lordul John a întors puţin capul şi a zărit-o. A căscat ochii mari şi a pălit, cu o expresie de groază. A făcut o mişcare vagă cu mâna, încercând s-o împiedice să se apropie, dar mai curând ar fi reuşit să oprească un tren expres.

— Bună! a spus Brianna binedispusă. Ce plăcere să vă întâlnesc *aici,* lord John!

Lordul John a scos un sunet gâtuit, ca o raţă călcată pe coadă, dar ea nu a luat asta în seamă. Tânărul s-a întors cu faţa spre ea şi i-a zâmbit cordial.

Dumnezeule mare, avea şi ochii tatălui ei. Cu gene negre. Şi era atât de tânăr, încât pielea din jurul ochilor era proaspătă şi curată, fără niciun rid, dar aveau aceeaşi culoare albastră şi erau migdalaţi ca ai lui Fraser. Exact ca ai ei.

Inima îi bătea atât de tare în piept, încât era convinsă că ei i-o puteau auzi. Însă tânărului nu i s-a părut a fi nimic în neregulă, pentru că, zâmbind, a făcut o plecăciune

curtenitoare.

— Sluga dumneavoastră doamnă, a spus el.

S-a uitat apoi spre lordul John, aşteptând o explicaţie.

Cu un efort evident, lordul John şi-a revenit şi a făcut o reverenţă.

— Draga mea. Cum... ce încântare să vă revăd! Nu aveam idee că...

Da, pun rămăşag că nu, a gândit Brianna, dar a continuat să zâmbească cu amabilitate. L-a simţit pe Roger alături de ea, dând din cap şi spunând ceva drept răspuns la salutul lordului, străduindu-se să nu se holbeze prea mult.

— Fiul meu, tocmai spunea lordul John. William, conte de Ellesmere.

A privit-o pe Brianna printre gene, ca şi cum ar fi provocat-o să rostească ceva. William, dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnul Roger MacKenzie şi pe soţia sa.

— Domnule... Doamnă MacKenzie.

Tânărul i-a luat mâna înainte ca ea să îşi dea seama ce intenţiona şi s-a plecat asupra ei, sărutând-o delicat pe degete.

Brianna aproape că a scos un gâfâit sub atingerea neaşteptată a răsuflării lui pe piele şi l-a prins de mână mult mai strâns decât ar fi vrut. El a părut deconcertat o clipă, dar şi-a retras degetele cu o graţie potrivită. William era mult mai tânăr decât crezuse ea la prima vedere; uniforma şi stăpânirea lui de sine îl făcuseră să pară mai matur. S-a uitat la ea cu o uşoară încruntare pe faţa cu trăsături bine definite, ca şi cum ar fi încercat să o recunoască.

— Cred că... a început el cu glas şovăitor. Doamnă MacKenzie, ne-am mai întâlnit cândva?

— Nu, a răspuns Brianna, uimită să audă că vocea ei sunase firesc. Nu, regret. Mi-aş fi amintit.

A aruncat o privire tăioasă spre lordul John, care pălise vizibil.

Însă şi lordul John fusese militar. Cu un efort evident, s-a controlat şi apoi şi-a pus mâna pe braţul lui William.

— Ai face bine să te ocupi de soldaţii tăi, William, a spus el. Luăm cina împreună mai târziu?

— Sunt invitat la cină de colonel, tată, a spus William.

Dar sunt convins că nu va avea nimic împotrivă dacă vrei să vii şi tu. Deşi s-ar putea să fie cam târziu, a adăugat el. Am înţeles că dimineaţă va avea loc o execuţie, iar soldaţilor mei li s-a cerut să fie pregătiţi pentru cazul în care se vor petrece tulburări în oraş. Va fi nevoie de ceva timp pentru a stabili şi organiza totul.

— Tulburări.

Lordul John s-a uitat la Brianna peste umărul lui William.

— Sunt de aşteptat tulburări?

Acesta a ridicat din umeri.

— N-aş putea spune, tată. Din câte se pare, nu e o chestiune politică, ci e vorba doar de un pirat. Nu cred că vor apărea necazuri.

— În zilele noastre, totul capătă un aspect politic, Willie, a spus lordul cu glas destul de tăios. Să nu uiţi asta nicio clipă. Şi întotdeauna e mai înţelept să te aştepţi la necazuri decât să te găsească ele nepregătit.

Tânărul a roşit puţin, dar şi-a păstrat cumpătul.

— Aşa este, a spus el pe un ton controlat. Am convingerea că ai cunoştinţe despre condiţiile locale care mie îmi lipsesc. Îţi mulţumesc pentru sfat, tată.

S-a destins oarecum, apoi s-a întors spre Brianna ca să facă o plecăciune în faţa ei.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă MacKenzie. Sluga dumneavoastră, domnule.

Şi-a plecat capul spre Roger, s-a întors şi a pornit de-a lungul cheiului, aşezându-şi tricornul pe cap într-un unghi care să-i confere autoritate.

Brianna a inspirat adânc, sperând că, până va expira, va găsi cuvintele potrivite. Însă lordul John i-a luat-o înainte.

— Da, a spus el fără înconjur. Sigur că e.

În toiul gândurilor, reacţiilor şi emoţiilor care îi potopiseră mintea, a ales ceva ce părea pe moment cel mai important lucru.

— Mama mea ştie?

— Jamie ştie? a întrebat Roger în acelaşi timp.

Brianna s-a uitat surprinsă la el, iar Roger a ridicat din sprâncene. Da, un bărbat putea zămisli un copil fără să ştie. Aşa i se întâmplase şi lui.

Lordul John a oftat. După plecarea lui William se mai

calmase puţin, iar în obraji îi revenise culoarea normală. Fusese soldat îndeajuns de multă vreme ca să recunoască inevitabilul când se confrunta cu el.

— Da, ştiu amândoi.

— Câţi ani are? a întrebat brusc Roger.

Lordul John i-a aruncat o privire tăioasă.

— Optsprezece. Şi, ca să vă scutesc de a face socoteli, s-a întâmplat în 1758. Într-un loc numit Helwater, în Districtul Lacurilor.

Brianna a inspirat din nou, descoperind că acum o făcuse mai uşor.

— Înţeleg. Aşadar, a fost... el... a fost înainte de întoarcerea mamei.

— Da. Din Franţa, bănuiesc. Unde, din câte înţeleg, v-aţi născut şi aţi fost educată.

I-a aruncat o privire sfredelitoare; ştia că Brianna vorbea o franceză de baltă.

Brianna a simţit că sângele îi cotropeşte faţa.

— Nu avem timp de secrete, a spus ea. Dacă vreţi să ştiţi despre mine şi mama, vă voi spune, dar dumneavoastră *trebuie* să-mi spuneţi despre *el.*

A făcut semn cu capul în spate, spre tavernă.

— Despre fratele meu!

Lordul John a strâns din buze şi a privit-o printre gene cât a stat pe gânduri. În cele din urmă, a dat afirmativ din cap.

— Văd că nu am încotro. Însă vreau să ştiu un lucru – părinţii dumneavoastră sunt aici, în Wilmington?

— Da. De fapt...

A ridicat ochii, încercând să determine poziţia soarelui prin negura subţire de pe coastă. Era deasupra orizontului, un disc auriu şi arzător. Urmează să-i întâlnim la cină.

— Aici?

— Da.

Lordul John s-a întors spre Roger.

— Domnule MacKenzie... Vă rog să-mi faceţi marea favoare de a merge neîntârziat să-l găsiţi pe socrul dumneavoastră, ca să-l înştiinţaţi de prezenţa celui de-al nouălea conte de Ellesmere. Spuneţi-i că sunt încredinţat că judecata lui sănătoasă îi va spune că trebuie să plece imediat din Wilmington.

Ridicându-şi sprâncenele întrebător, Roger l-a privit fix pe lordul John.

— Contele de Ellesmere? Cum naiba a reuşit aşa ceva?

Lordului John îi revenise culoarea firească în obraji, ba chiar mai mult de atât. În obraji îi apăruse o culoare rozalie.

— N-are importanţă! Vă duceţi? Jamie trebuie să părăsească oraşul de îndată, înainte de a se întâlni întâmplător ori înainte să-i vadă cineva separat şi să înceapă a face speculaţii.

— Mă-ndoiesc că Jamie va pleca, a spus Roger, uitându-se la lordul John şi făcând şi el unele speculaţii. În orice caz, nu va pleca înainte de ziua de mâine.

— De ce? a întrebat lordul John, privind când la unul, când la celălalt. În primul rând, de ce vă aflaţi toţi aici? Nu cumva din cauza exe... of, Dumnezeule mare, nu-mi spuneţi!

Şi-a dus o mână la faţă şi a coborât-o încet, privind printre degete cu expresia cuiva pus la mare încercare.

Brianna şi-a muşcat buza de jos. Când îl zărise pe lordul John, nu se simţise doar încântată, ci şi uşurată de o mică parte din îngrijorarea care o apăsa, socotind că se putea bizui pe el s-o ajute în planurile ei. Însă după ce apăruse această complicaţie, s-a simţit sfâşiată, incapabilă să facă faţă vreuneia dintre acele situaţii sau să le analizeze în mod coerent. Aşteptând un sfat, s-a uitat la Roger.

El i-a întâlnit ochii într-una dintre acele schimburi nerostite care apar în cazul celor căsătoriţi. Apoi a dat din cap şi a luat hotărârea în locul ei.

— Mă duc să-l caut pe Jamie. Tu rămâi să mai discuţi cu domnia sa.

S-a aplecat şi a sărutat-o apăsat, apoi s-a întors şi a pornit pe doc, păşind într-un fel care i-a făcut pe oameni să se tragă deoparte fără să vrea, parcă dorind să evite să se atingă de el.

Lordul John închisese ochii şi părea să se roage – probabil ca să capete putere. Brianna l-a prins de un braţ, iar el a deschis brusc ochii, tresărind de parcă ar fi fost muşcat de un cal.

— E chiar atât de vizibil pe cât cred eu? a întrebat ea. El şi cu mine?

Cuvântul i s-a părut ciudat când l-a rostit. *El.*

Lordul John i-a cercetat concentrat faţa, trăsătură cu trăsătură.

— Aşa cred, a spus rar. Cel puţin pentru mine. Pentru un observator întâmplător, poate mai puţin. Există diferenţe de ten, desigur, şi de sex; uniforma lui... dar, draga mea, ştiţi că înfăţişarea dumneavoastră este deosebită...

Ciudată, voia el să spună. Înţelegând, Brianna a oftat.

— Oamenii se uită oricum după mine, a încheiat ea. Şi-a tras borul pălăriei, cât să îşi ascundă nu doar părul, ci şi faţa, şi s-a uitat insistent la el. Atunci să mergem undeva unde să nu mă vadă nimeni dintre cei care-l cunosc, bine?

*

Cheiul şi străzile pieţei erau aglomerate. Toate bodegile din oraş – şi nu erau puţine – aveau să fie în curând înţesate de soldaţii ce urmau să fie încartiruiţi acolo. Tatăl ei şi Jem erau la Alexander Lillington, mama ei şi Mandy stăteau la casa doctorului Fentiman, ambele locuri fiind centre de încheiat afaceri şi amplificat zvonuri, iar ea afirmase că nu avea intenţia de a se apropia de vreunul dintre părinţii ei decât după ce va afla tot ce se putea. Lordul John socotea că nu era pregătit să îi spună totul, dar nu era momentul să despice firul în patru.

Cu toate acestea, nevoia de intimitate le impunea să aleagă cimitirul sau pista pentru curse de cai, precum şi dorinţa Briannei – exprimată cu destulă hotărâre în glas – de a evita orice îi putea aduce aminte de moarte, având în vedere circumstanţele.

— Circumstanţele legate de moarte, a spus el cu precauţie, conducând-o pe lângă o băltoacă. Vă referiţi la execuţia de mâine? Am înţeles că e vorba de Stephen Bonnet.

— Da, a răspuns ea cu gândul în altă parte. Dar asta poate aştepta. Nu aveţi nicio invitaţie la cină, adevărat?

— Nu. Dar...

— William, a spus ea, ţinându-şi ochii aţintiţi spre pantofi în timp ce păşeau încet pe pistă. William, al nouălea conte Ellesmere, parcă aşa aţi spus, da?

— William Clarence Henry George, a confirmat lordul John. Viconte de Ashness, stăpânul domeniului Helwater, baron Derwent şi, da, al nouălea conte de Ellesmere.

Brianna a strâns din buze.

— Ceea ce arată că, în general, lumea consideră că tatăl lui este altcineva. Adică, nu Jamie Fraser.

— A *fost* altcineva, a corectat-o el. Un anume Ludovic, al optulea conte Ellesmere, mai precis. Am înţeles că, din nefericire, al optulea conte Ellesmere a murit în ziua în care... s-a născut moştenitorul lui.

— A murit, de ce? De şoc?

Brianna era într-o dispoziţie primejdioasă; lordul a observat cu interes atât genul de ferocitate controlată a tatălui ei, cât şi limba ascuţită a mamei – o combinaţie deopotrivă de fascinantă şi alarmantă. Însă nu intenţiona să-i îngăduie să conducă discuţia în condiţiile impuse de ea.

— Împuşcat, a spus el, mimând buna dispoziţie. Tatăl dumneavoastră l-a împuşcat.

Brianna a scos un icnet şi s-a oprit ca îngheţată.

— Apropo, asta nu e de notorietate publică, a precizat el, prefăcându-se că nu i-a observat reacţia. Tribunalul a dat un verdict de moarte prin imprudenţă – ceea ce nu a fost tocmai incorect, după părerea mea.

— Nu a fost incorect, a murmurat Brianna, oarecum nedumerită. Presupun că a fi împuşcat e destul de imprudent.

— Sigur că au existat zvonuri, a spus el, cu un aer degajat, luând-o de braţ şi îndemnând-o să meargă. Dar, în afară de bunicii lui William, singurul martor a fost un vizitiu irlandez care, după incident, a fost pensionat imediat şi trimis în comitatul Sligo. Cum mama copilului a murit în aceeaşi zi, bârfitorii au fost predispuşi să considere că moartea contelui a fost...

— Şi mama lui a murit?

De astă dată nu s-a oprit, ci s-a întors pentru a-l privi pătrunzător cu ochii ei albaştri şi adânci. Însă lordul John cunoştea prea bine privirea de pisică a lui Jamie, astfel că nu s-a lăsat intimidat.

— Numele ei era Geneva Dunsany. A murit la scurt timp după naşterea lui William – din cauza unei hemoragii întru

totul naturale, a asigurat-o el.

— Întru totul naturale, a murmurat Brianna în surdină şi i-a aruncat o nouă privire. Această Geneva – era căsătorită cu contele? Când ea şi tata...

Cuvintele au părut să i se înece în gât; lordul a observat îndoiala şi repulsia, care se luptau cu amintirea chipului inconfundabil al lui William şi cu felul în care ea cunoştea caracterul tatălui ei.

— Nu mi-a povestit, iar eu oricum nu l-aş fi întrebat, a spus el cu fermitate.

Brianna i-a aruncat o nouă privire sfredelitoare, la care el a reacţionat cu interes. Indiferent care ar fi fost natura relaţiilor lui Jamie cu Geneva Dunsany, nu-mi pot imagina că el a comis un act atât de dezonorant încât să-l înşele pe un bărbat căsătorit.

Ea s-a destins treptat, deşi a continuat să-l ţină strâns de braţ pe lord.

— Nici eu nu pot, a spus ea, destul de ranchiunos. Însă...

Buzele strânse i s-au destins.

— A fost îndrăgostit de ea, ce credeţi? s-a scăpat ea.

Ceea ce l-a şocat nu a fost întrebarea în sine, ci faptul că nu se gândise niciodată să întrebe – bineînţeles, nu pe Jamie, şi nici măcar pe sine. De ce nu? s-a întrebat. Nu avea dreptul să fie gelos, iar dacă era îndeajuns de netot ca să sufere de aşa ceva, asta s-ar fi întâmplat mult prea târziu în cazul Genevei Dunsany; nu-şi dăduse seama de originile lui William decât la câţiva ani după moartea ei.

— Nu am de unde să ştiu, a spus el scurt.

Neliniştită, Brianna i-a bătut darabana pe braţ; şi-ar fi retras mâna, însă lordul şi-a pus propria mână peste a ei, ca s-o liniştească.

— La naiba! a mormăit ea, dar a încetat să se agite şi a continuat să meargă, micşorându-şi paşii pentru a ţine ritmul cu el.

În ovalul pistei de curse crescuseră buruieni, apărute din nisipul presărat pe ea. A lovit cu piciorul un smoc de iarbă, azvârlind în aer o jerbă de seminţe uscate.

— Dacă ar fi fost îndrăgostiţi, de ce nu s-a însurat cu ea? a întrebat ea într-un târziu.

Lordul a râs, pentru că o astfel de idee era cu totul

absurdă.

— Să se căsătorească?! Draga mea fată, el era grăjdarul familiei!

În ochii Briannei a apărut brusc o expresie de uimire – lordul ar fi putut jura că dacă ea ar fi vorbit, cuvintele ar fi fost: „Şi ce dacă?”

— Pentru numele Domnului, unde aţi crescut? a întrebat el, oprindu-se din mers.

A văzut unele lucruri în ochii ei; Brianna avea priceperea lui Jamie de a-şi masca sentimentele, dar şi transparenţa mamei, care răzbătea de sub mască. Lordul i-a observat hotărârea din ochi, cu o clipă înainte ca zâmbetul să-i apară pe buze.

— La Boston, a spus ea. Sunt americancă. Dar dumneavoastră ştiaţi deja că sunt o barbară, nu?

Drept răspuns el a scos un mormăit.

— Asta nu prea explică atitudinile dumneavoastră republicane, i-a răspuns el cu glas sec. Deşi v-aş sugera din toată inima ca, de dragul familiei, să ţineţi ascunse aceste sentimente primejdioase. Din cauza lor, tatăl dumneavoastră are destule necazuri. Totuşi, puteţi primi asigurarea mea că ar fi imposibil ca fiica unui baronet să se căsătorească cu un grăjdar, indiferent cât de aprinsă ar fi natura relaţiilor dintre ei.

A venit rândul ei să mormăie; un sunet extrem de expresiv, chiar dacă total lipsit de feminitate. Lordul a oftat şi a luat-o din nou de mână, aşezând-o în curbura cotului său, pentru mai multă siguranţă.

— La vremea aceea, era deţinut eliberat condiţionat – un iacobit, un trădător. Credeţi-mă, căsătoria dintre ei ar fi fost imposibilă.

Aerul umed aducea o uşoară ceaţă pe pielea Briannei, lipindu-se de puful de pe obrajii ei.

— *Dar asta s-a întâmplat în altă ţară,* a citat ea încet. *Şi, pe de altă parte, fata e moartă.*

— Cât se poate de adevărat, a spus el cu glas reţinut.

Au păşit în tăcere prin nisipul umed câteva momente, fiecare dintre ei cufundat în gânduri. În cele din urmă, Brianna a oftat adânc, îndeajuns de tare ca el să simtă şi să audă.

— Ei bine, ea a murit, iar lordul – ştiţi cumva *de ce* l-a ucis? V-a spus asta?

— Tatăl dumneavoastră nu mi-a vorbit niciodată direct despre această chestiune – despre Geneva, despre conte sau despre paternitate.

A vorbit cu sinceritate, ţinându-şi ochii aţintiţi spre doi pescăruşi care cercetau terenul din apropierea unui smoc de iarbă.

— Dar ştiu, desigur.

I-a aruncat o privire.

— La urma urmelor, William *este* fiul meu. Cel puţin în sensul folosit de obicei.

Într-o măsură mult mai mare decât atât, însă aceasta nu era o chestiune pe care să dorească să o discute cu fiica lui Jamie.

Brianna a ridicat din sprâncene.

— Da. Cum s-a întâmplat asta?

— Cum v-am spus, ambii părinţi ai lui William au murit în ziua în care s-a născut el. Tatăl lui – contele, vreau să zic – nu avea rude apropiate, astfel că băiatul a fost lăsat sub protecţia bunicului, lordul Dunsany. Isobel, sora Genevei, a devenit mama lui William doar în acte. Iar eu... Ridică din umeri, cu un aer nonşalant. M-am căsătorit cu Isobel. Cu consimţământul lui Dunsany, am devenit tutorele lui William, iar el mă socoteşte drept tatăl său vitreg încă de la vârsta de şase ani – deci îmi este fiu.

— Dumneavoastră? *Căsătorit?*

Brianna s-a holbat la el cu un aer incredul, care i s-a părut jignitor lordului John.

— Aveţi idei extrem de ciudate privind căsătoria, a spus el pe un ton iritat. A fost o alianţă deosebit de potrivită.

Brianna a ridicat o sprânceană, într-o atitudine care a făcut-o să semene leit cu Jamie.

— Aşa a considerat soţia dumneavoastră? a spus ea pe un ton care semăna straniu de mult cu cel al mamei ei, când aceasta îi adresase aceeaşi întrebare. Atunci lordul fusese luat prin surprindere. De această dată era pregătit.

— Asta a fost, a spus el brusc, în altă ţară. Iar Isobel...

Aşa cum spera, asta a făcut-o pe Brianna să tacă.

La capătul celălalt al ovalului pistei ardea un foc aprins

de călătorii care îşi instalaseră o tabără improvizată. Oameni veniţi acolo ca să asiste la execuţie? s-a întrebat lordul. Oameni care doreau să se înroleze în miliţiile rebele? Prin negura creată de fum, a văzut o siluetă mişcându-se, aşa că s-a întors şi a condus-o pe Brianna pe drumul pe care veniseră. Conversaţia lor era destul de stânjenitoare şi fără riscul de a fi întrerupţi.

— Aţi întrebat de Ellesmere, a spus el, preluând din nou frâiele discuţiei. Povestea pe care lordul Dunsany a spus-o la tribunal a fost că Ellesmere îi arăta un pistol nou, care s-a descărcat accidental. A fost genul de poveste care se spune pentru a nu fi crezută – lăsând impresia că, în realitate, lordul se împuşcase singur, fără îndoială din cauza suferinţei provocate de moartea soţiei, şi că familia Dunsany dorea să evite stigmatul adus de sinucidere, de dragul copilului. Judecătorul a înţeles falsitatea declaraţiei şi a avut şi înţelepciunea de a o accepta.

— Nu asta am întrebat, a spus ea, cu glas puţin tăios. Am întrebat de ce l-a împuşcat tata.

Lordul a oftat. Fata asta şi-ar fi găsit cu uşurinţă un loc între membrii Inchiziţiei spaniole, se gândi el cu tristeţe; nu avea nicio şansă de a scăpa sau a se eschiva.

— Contele, din câte am înţeles, înţelegând că nou-născutul nu era din sângele lui, a dorit să şteargă pata adusă onoarei sale aruncând copilul pe fereastră, pe dalele din curte, de la o înălţime de patru metri şi jumătate.

Faţa Briannei a pălit vizibil.

— Dar cum a aflat? a întrebat ea. Iar dacă tata era grăjdar, cum se face că se găsea exact acolo? Contele ştia că el era... răspunzător?

Închipuindu-şi scena în care Jamie era chemat în faţa contelui, ca să asiste la moartea fiului său nelegitim după care urma să aibă şi el parte de o soartă asemănătoare, Brianna s-a cutremurat. John a înţeles cu uşurinţă ce îşi imaginase ea; şi el concepuse în minte o asemenea scenă, şi nu doar o dată.

— O alegere foarte bună a cuvântului, a răspuns el scurt. Jamie Fraser e „răspunzător” de mai multe decât oricare alt om pe care îl cunosc. Cât priveşte restul, nu am ştiinţă. Ştiu doar esenţialul privind cele întâmplate, deoarece Isobel

ştia; mama ei a fost de faţă şi probabil i-a descris incidentul cât se putea mai concis.

— Hm!

Brianna a lovit cu piciorul o piatră. Aceasta s-a rostogolit pe nisipul bătătorit din faţa ei şi s-a oprit la câţiva metri depărtare.

— Şi nu l-aţi întrebat pe tata despre asta?

Piatra rămăsese în faţa lordului; a lovit-o şi el cu piciorul, făcând-o să ajungă din nou în faţa ei.

— N-am vorbit niciodată cu tatăl dumneavoastră despre Geneva, Ellesmere sau William – decât pentru a-l informa că m-am căsătorit cu Isobel şi a-l asigura că îmi voi îndeplini sarcina de tutore al lui William cât de bine voi putea.

Brianna a călcat pe piatră şi a adâncit-o în nisipul moale, apoi s-a oprit.

— Nu i-aţi spus niciodată *nimic*? Şi el ce v-a zis? a întrebat ea apăsat.

— Nimic.

Apoi s-a uitat la ea.

— De ce v-aţi căsătorit cu Isobel?

El a oftat, dar nu avea niciun rost să se eschiveze.

— Ca să am grijă de William.

Sprâncenele ei dese şi roşcate aproape că i-au atins linia părului.

— Aşadar, v-aţi căsătorit în ciuda... adică v-aţi întors viaţa pe dos doar ca să-i purtaţi de grijă fiului nelegitim al lui Jamie Fraser? Şi niciunul dintre voi nu a pomenit niciodată despre asta?

— Nu, a spus el, nedumerit. Sigur că nu.

Treptat, sprâncenele ei au coborât şi Brianna a clătinat din cap.

— Of, bărbaţii ăştia! a spus ea pe un ton criptic.

S-a uitat înapoi, spre oraş. Aerul era calm şi o ceaţă slabă emanată de hornurile din Wilmington plutea apăsător pe deasupra copacilor. Nu se zărea niciun acoperiş; un dragon ar fi putut dormi liniştit pe ţărm, fără să fie văzut. Zgomotul grav şi vibrant care se auzea nu era însă un sforăit de reptilă; un curent firav, dar continuu, de oameni trecuse pe lângă pista de curse, îndreptându-se spre oraş, şi, când

vântul bătea din direcţia potrivită, se auzeau clar reverberaţiile unei mulţimi mai numeroase.

— E aproape întuneric. Trebuie să mă întorc.

S-a răsucit spre aleea care ducea în oraş, iar lordul, uşurat pe moment, a urmat-o, fără să-şi facă iluzii că întrebările inchizitoriale vor înceta.

Însă Brianna mai avea o singură întrebare.

— Când îi veţi spune? zise, întorcându-se să se uite la el, când au ajuns la liziera copacilor.

— Cui să-i spun şi ce? a replicat el, luat prin surprindere.

— *Lui.*

Iritată, s-a încruntat spre lord.

— Lui William! Fratelui meu!

Starea de iritare s-a şters când a simţit în gură gustul acelui cuvânt. Era încă palidă, însă pe sub piele începuse să se răspândească un fel de emoţie. Lordului John i s-a făcut brusc greaţă. De-a lungul fălcii i-au apărut broboane de sudoare, iar măruntaiele i s-au contractat. A simţit că i se înmoaie genunchii.

— V-aţi pierdut minţile?

A prins-o de braţ, atât ca Brianna să nu se împiedice, cât şi pentru a o opri.

— Din câte înţeleg, nu ştie cine e adevăratul lui tată, a spus ea cu oarecare asprime în glas. Având în vedere că dumneavoastră şi tata nu aţi discutat niciodată despre asta, probabil socotiţi că nu are rost să vorbiţi nici cu *el.* Însă acum e matur – are dreptul să ştie.

Scoţând un geamăt slab, lordul John a închis ochii.

— Vă e bine? a întrebat ea.

El a simţit că ea se apleacă mai aproape pentru a-l examina.

— Nu arătaţi prea bine. Staţi jos!

S-a aşezat şi s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac, trăgând-o pe Brianna alături de el pe pământ. Ţinându-şi ochii închişi, în timp ce gândurile îi goneau prin minte, a răsuflat adânc. Oare ea glumea? Sigur că nu, l-a asigurat sinele său vigilent şi cinic. Brianna avea un simţ deosebit al umorului, însă acum nu ieşea în evidenţă.

Imposibil. Nu-i putea îngădui asta. Era de neconceput ca ea să... dar cum o putea împiedica? Dacă nu voia să-l

asculte pe el, poate că Jamie şi mama ei...

Brianna l-a atins pe umăr.

— Îmi pare rău, a spus ea încet. Nu m-am gândit.

El a trăit o senzaţie de uşurare. A simţit că măruntaiele încep să i se destindă şi, deschizând ochii, a văzut-o uitându-se la el cu un fel de compasiune pe care n-o înţelegea defel. Măruntaiele i s-au revoltat din nou, făcându-l să simtă că va suferi imediat un atac jenant de flatulenţă.

Măruntaiele lui o citiseră mai bine decât mintea sa.

— Trebuia să-mi dau seama, a spus ea, învinovăţindu-se. Ar fi fost cazul să-mi dau seama cum vă simţiţi în legătură cu asta. Doar aţi spus-o: e fiul *dumneavoastră.* L-aţi educat în tot acest timp şi îmi dau seama cât de mult îl iubiţi. Cred că vi se pare îngrozitor să vă gândiţi că William va afla despre tata şi probabil că vă va învinui că nu i-aţi spus asta mai demult.

Brianna i-a masat o claviculă, într-un gest de alinare, presupuse el. Dacă aceea îi fusese intenţia, dăduse greş în totalitate.

— Dar... a început el, însă Brianna îi prinsese mâna în ambele ei mâini şi i-o strângea cu sinceritate, iar în ochi avea lacrimi.

— Nu va... l-a asigurat ea. William nu va înceta să vă iubească. Credeţi-mă! La fel a fost şi în cazul meu – când am aflat despre tata. La început n-am vrut să cred. *Aveam* un tată şi îl iubeam, nu voiam altul. Însă apoi l-am cunoscut pe adevăratul meu tată şi a fost... el a fost... cel care este.

A ridicat uşor din umeri şi a dus mâna ca să-şi şteargă ochii cu dantela de la mânecă.

— Şi totuşi nu mi-am uitat celălalt tată, a spus ea foarte încet. N-o voi face niciodată. Niciodată!

Mişcat, în ciuda gravităţii situaţiei, lordul John şi-a dres glasul.

— Da, cum să zic... Sunt convins că sentimentele dumneavoastră vă fac cinste, draga mea. Şi, cu toate că sper că şi eu mă bucur în prezent la fel de mult de respectul şi afecţiunea lui William şi că acest lucru va continua să fie la fel şi în viitor, nu asta voiam să subliniez.

— Nu?

Brianna a ridicat ochii mari spre el, iar lacrimile i s-au adunat pe gene, făcându-le să arate ca nişte spice întunecate. Era o tânără cu adevărat frumoasă, aşa că lordul John a simţit un scurt val de tandreţe.

— Nu, a spus el, blând în acele circumstanţe. Nu uitaţi, scumpa mea. V-am spus cine este William – sau cine crede că este.

— Viconte de nu ştiu ce, vreţi să spuneţi?

El a oftat adânc.

— Exact! Cei cinci oameni care ştiu despre adevărata lui origine au făcut eforturi cumplite în ultimii optsprezece ani pentru ca nimeni – inclusiv William – să nu aibă îndoieli că el e adevăratul conte de Ellesmere, cel de-al nouălea.

Auzind asta, Brianna a coborât ochii, cu sprâncenele şi buzele strânse. Iisuse, spera ca Roger să-l fi găsit pe Jamie Fraser la vreme. El era singura persoană mai îndărătnică decât fiica lui.

— Nu înţelegeţi, a spus ea în cele din urmă.

Brianna a ridicat ochii, iar lordul a văzut că luase o hotărâre.

— Plecăm, a spus ea brusc. Eu şi Roger, dar şi copiii.

— Da? a spus el cu precauţie.

Asta putea fi o veste bună – din mai multe motive.

— Şi unde v-aţi propus să plecaţi? Vă mutaţi în Anglia? Sau în Scoţia? Dacă e vorba de Anglia sau Canada, am câteva legături care v-ar putea fi de...

— Nu. Nu acolo. Nu undeva unde aveţi „legături”.

A zâmbit amar spre el, apoi şi-a înghiţit nodul din gât pentru a continua.

— Înţelegeţi-mă, vom pleca. Pentru totdeauna. Nu... nu cred că vă voi mai vedea.

Brianna şi-a dat seama de înţelesul vorbelor ei, iar lordul i-a citit asta pe chip şi, în ciuda îngrijorării, s-a simţit profund mişcat de durerea ei la acel gând.

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, Brianna, a spus el cu gentileţe.

Fusese soldat aproape toată viaţa, iar apoi devenise diplomat. Se deprinsese să îndure separarea şi absenţa, aflând când şi când de moartea prietenilor rămaşi în urmă. Însă ideea de a nu o mai vedea vreodată pe această tânără

ciudată i-a provocat o durere cu totul neaşteptată. Ca şi cum ea ar fi fost propria lui fiică, a gândit el cu surprindere.

Însă şi el avea un fiu, iar următoarele cuvinte pe care le-a spus fata l-au făcut să devină extrem de atent.

— Vedeţi dumneavoastră, a zis Brianna, aplecându-se spre el cu o pornire pe care, în alte condiţii, ar fi socotit-o fermecătoare. Trebuie să stau de vorbă cu William, ca să-i spun. Nu vom mai avea alt prilej.

După aceea, expresia de pe faţa ei s-a schimbat când a dus o mână la sâni.

— Trebuie să plec, a spus ea pe neaşteptate. Mandy – adică, Amanda, fiica mea – trebuie hrănită.

Spunând acestea, s-a ridicat şi a plecat, mişcându-se cu repeziciune peste nisipul terenului de curse, ca un nor de furtună, lăsând în urmă ameninţarea distrugerii şi a tulburării.

117
ŞI MILA TA MĂ VA URMA ÎN TOATE ZILELE MELE[63]

10 iulie 1776

Fluxul a început cu puţin înainte de ora cinci dimineaţă. Cerul era luminat cu totul şi avea o culoare palidă şi limpede, fără nori, iar întinderile mâloase de dincolo de chei se zăreau cenuşii şi lucioase, cu ierburi şi alge îndărătnice, care răsăreau din mâl ca nişte şuviţe de păr.

Toată lumea s-a trezit în zori. Pe cheu erau nenumăraţi oameni care ţineau să vadă mica procesiune plecând; doi ofiţeri din Comitetul de Siguranţă din Wilmington, un reprezentant al Asociaţiei Negustorilor, un pastor, cu o Biblie în mână, şi condamnatul, un bărbat înalt şi lat în umeri, care păşea desculţ prin mâlul urât mirositor. În urma lor venea un sclav, care căra frânghiile.

— Nu vreau să văd asta, spuse Brianna în surdină.

Era foarte palidă la faţă şi îşi ţinea braţele încrucişate peste mijloc, de parcă ar fi suferit de dureri de burtă.

— Atunci, să plecăm, a propus Roger, prinzând-o de braţ, însă ea şi l-a smuls.

— Nu. Trebuie.

Şi-a lăsat braţele în jos şi, urmărind ce se petrecea, şi-a îndreptat spatele. Oamenii din jurul ei se buluceau pentru a vedea mai bine, chiuind şi strigând insulte atât de tare, încât tot ce se spunea acolo era aproape imposibil de înţeles. Situaţia nu a durat mult. Sclavul, un bărbat masiv, a prins într-o mână stâlpul de amarare, ca să vadă dacă era rezistent. Apoi s-a retras, cât timp cei doi ofiţeri l-au dus cu spatele pe Stephen Bonnet spre par şi i-au înfăşurat corpul cu frânghie de la piept până la genunchi. Ticălosul nu putea pleca nicăieri.

Roger îşi spuse că s-ar fi cuvenit să-şi cerceteze sufletul ca să găsească compasiune şi să se roage pentru condamnat. Nu a reuşit. A încercat să ceară iertare pentru el, dar n-a putut face nici asta. Ceva ca un ghem de viermi s-a agitat în stomacul lui. Se simţea ca şi cum el însuşi ar fi

63 Psalmul 22:6.

fost legat de stâlp, aşteptând să se înece.

Pastorul în straie negre s-a aplecat spre condamnat, iar părul lui a fluturat în briza de dimineaţă, în timp ce rostea câteva cuvinte. Lui Roger nu i s-a părut că Bonnet ar fi dat vreun răspuns, dar nu ar fi putut băga mâna în foc pentru asta. După câteva momente, bărbaţii şi-au scos pălăriile, au rămas nemişcaţi cât pastorul a rostit o rugăciune, apoi şi le-au pus din nou pe cap şi s-au îndreptat spre ţărm, scoţând plescăituri cu ghetele lor, care se afundau până la glezne în mâlul nisipos.

În momentul în care oficialităţile au dispărut, un şir de oameni a pătruns pe mâl: privitori şi copii ce ţopăiau, dar şi un bărbat care avea în mână un carneţel şi un creion şi pe care Roger l-a recunoscut ca fiind Amos Crupp, actualul proprietar al ziarului *Wilmington Gazette.*

— Mda, asta e o adevărată ştire, nu? a bolborosit Roger.

Indiferent ce ar fi spus sau nu Bonnet, nu încăpea nicio îndoială că a doua zi avea să apară un ziar, smuls din mâinile vânzătorilor, care să cuprindă fie o confesiune senzaţională, ori relatări siropoase privind remuşcările celui condamnat – ori poate şi una, şi alta.

— Gata, *chiar* nu pot suporta să văd aşa ceva. Brianna s-a răsucit brusc, luându-l de braţ pe Roger.

A trecut de şirul de depozite, după care s-a întors spre el, îngropându-şi faţa la pieptul lui şi izbucnind în lacrimi.

— Uşurel! Linişteşte-te, totul va fi bine.

A bătut-o uşor pe spate, încercând să transmită o oarecare putere de convingere vorbelor pe care le spunea, însă simţea în propriul său gât un ghem ca de mărimea unei lămâi. În cele din urmă a prins-o de umeri şi a îndepărtat-o de el, pentru a putea să o privească în ochi.

— Nu e nevoie să faci asta, i-a spus.

Brianna a încetat din plâns şi a fornăit, după care şi-a şters nasul de mânecă, la fel ca Jemmy, dar n-a vrut să-l privească pe Roger în ochi.

— E doar... mă simt bine. Nici măcar nu e vorba de *el.* Doar că... e vorba de toate. Mandy – şi glasul ei a tremurat când i-a rostit numele – şi întâlnirea cu fratele meu... Vai, Roger, dacă nu-i pot spune, nu va şti niciodată şi n-o să-l mai văd niciodată... nici pe el, nici pe lordul John. Sau pe

mama...

Alte lacrimi au copleşit-o, izvorându-i din ochi, însă a respirat adânc şi a înghiţit în sec, silindu-le să se retragă.

— Nu e vorba de el, a spus ea cu voce gâtuită şi obosită.

— Probabil că nu, a răspuns încet Roger. Însă tot nu trebuie s-o faci.

Stomacul lui fierbea şi mâinile îi tremurau, dar era hotărât.

— Trebuia să-l fi ucis pe insula Ocracoke, a spus ea, închizând ochii şi îndepărtându-şi şuviţele din părul despletit. Soarele se ridicase între timp şi strălucea. Am fost laşă! Am crezut că ar fi mai bine să las... să las legea să facă asta.

A deschis ochii, înroşiţi de lacrimi, dar limpezi, şi l-a privit direct pe Roger.

— Nu pot lăsa lucrurile să se întâmple astfel, nici dacă nu mi-aş fi dat cuvântul.

Roger a înţeles; simţea groaza provocată de flux, acea furişare inexorabilă a apei, ridicându-se în fiinţa lui. Vor trece aproape nouă ore până când apa îi va ajunge lui Bonnet la bărbie, era un bărbat înalt.

— O s-o fac eu, a spus el cu glas hotărât.

Brianna a încercat să zâmbească, dar a renunţat.

— Nu, a spus ea. Nu tu.

Părea la capătul puterilor, iar glasul ei trăda asta; niciunul nu dormise prea mult în noaptea precedentă. Însă Brianna era hotărâtă, iar Roger a recunoscut în atitudinea ei sângele îndărătnic al lui Jamie Fraser.

În fine, la naiba, şi el avea o parte din sângele ăsta.

— Ţi-am spus, răspunse. Ceea ce a zis tatăl tău cândva: *Eu voi ucide pentru ea.* Dacă trebuie – şi se vedea silit să fie de acord cu ea, nici el nu putea suporta situaţia – atunci o voi face eu.

Brianna a început să-şi recapete stăpânirea de sine. Şi-a şters faţa cu un pliu al rochiei, a respirat adânc, după care l-a privit din nou în ochi. Ai ei erau adânci şi de un albastru intens, mult mai întunecaţi decât cerul.

— Mi-ai spus asta. Şi mi-ai mai spus şi de ce a vorbit el aşa. Ce i-a zis lui Archie Bug: *Există un jurământ asupra ei.* E doctor, ea nu ucide oameni.

Nu, pe naiba! se gândi Roger, dar judecata l-a împiedicat să spună asta cu voce tare. Înainte de a se putea gândi la ceva cu mai mult tact, Brianna a continuat, aşezându-şi ambele mâini pe pieptul lui.

— Şi tu ai făcut un jurământ, a spus ea.

Asta l-a făcut să încremenească.

— Nu, n-am făcut.

— Ba da, a spus ea cu glas apăsat. Poate că încă nu e oficial, dar nici nu e nevoie. Probabil că jurământul pe care l-ai depus nici nu are cuvinte, dar ai făcut-o, şi ştiu asta.

Roger n-a putut să nege. Se simţea mişcat că ea *ştia* asta.

— Da...

Şi-a lăsat mâinile peste ale ei, prinzând-o de degetele lungi şi puternice.

— Am depus un jurământ şi faţă de tine, când ţi-am spus. Ţi-am spus că nu-l voi pune niciodată pe Dumnezeu înaintea dragostei mele pentru tine.

Dragoste. Lui Roger nu-i venea să creadă că discuta un asemenea lucru în termeni de dragoste. Şi totuşi, avea un sentiment ciudat că exact aşa vedea ea lucrurile.

— Eu n-am depus un astfel de jurământ, a spus ea cu fermitate şi şi-a smuls mâinile dintr-ale lui. Şi mi-am dat cuvântul.

În noaptea precedentă, Brianna plecase cu Jamie spre locul în care era ţinut piratul. Roger nu avea habar ce mită sau forţă a personalităţii fusese folosită, însă li se permisese să-l vadă. Alb la faţă, Jamie o adusese pe Brianna în camera lor la o oră foarte târzie, având în mână un vraf de hârtii pe care le întinsese tatălui ei. Declaraţii, spusese Brianna; afirmaţii făcute sub jurământ de Stephen Bonnet privind legăturile lui de afaceri cu diferiţi negustori de pe coastă.

Roger îi aruncase o privire ucigaşă lui Jamie şi se alesese cu o privire asemănătoare, sau mai mult. *Suntem în război,* sugeraseră ochii lui Jamie. *Şi voi folosi orice armă am la îndemână.* Dar nu spusese decât:

— Noapte bună, *a nighean!* şi îi atinsese părul cu delicateţe Briannei, după care plecase.

Brianna se aşezase cu Mandy în braţe şi o hrănise la sân,

ţinându-şi ochii închişi, refuzând să vorbească. După o vreme, faţa ei îşi pierduse paloarea şi ridurile provocate de încordare, apoi făcuse copila să râgâie şi o aşezase, adormită, în coşuleţul ei. Apoi venise în pat şi făcuse dragoste cu el cu o ferocitate tăcută care îi luase prin surprindere. Dar nu la fel de mult cum îl surprindea acum.

— Şi ar mai fi un lucru, a spus ea, cu sobrietate şi puţin tristă. Sunt singurul om din lume pentru care asta nu înseamnă crimă.

După aceea, Brianna s-a întors şi s-a îndepărtat iute către hanul în care Mandy aştepta să fie hrănită. Dinspre platourile de mâl, Roger a auzit voci agitate, stridente ca ţipetele unor pescăruşi.

*

La ora nouă dimineaţa, Roger a ajutat-o pe soţia lui să urce într-o barcă mică cu vâsle, legată de chei, în apropiere de depozite. Fluxul începuse în acea zi; apa avea adâncimea de peste un metru şi jumătate. Undeva, în mijlocul apei cenuşii se înălţau stâlpii de amarare, dar şi capul mic şi întunecat al piratului.

Cu faţa lipsită de orice expresie, Brianna era nepăsătoare ca o statuie păgână. Şi-a ridicat poalele rochiei pentru a ajunge în barcă şi s-a aşezat, greutatea din buzunar lovindu-se cu un clinchet de copastia din lemn.

Roger a trecut la vâsle, ducând ambarcaţiunea spre stâlpii de amarare. Nu aveau să stârnească interesul nimănui; bărcile altor oameni porniseră încă din zori, ducând privitori care doreau să vadă faţa condamnatului, să-i strige provocări sau să îi smulgă vreo şuviţă de păr drept amintire.

Roger nu vedea direcţia spre care se îndreptau; Brianna îi făcea semn să cotească spre stânga ori spre dreapta, printr-o înclinare tăcută din cap. Ea vedea totul; stătea ţeapănă, ţinându-şi mâna dreaptă ascunsă sub fustă.

Apoi a ridicat brusc mâna stângă, iar Roger a rămas aplecat peste vâsle, adâncind una dintre ele pentru a face barca mică să se rotească.

Bonnet avea buzele crăpate, pielea feţei uscată şi

acoperită de o crustă de sare şi pleoapele atât de înroşite, încât abia dacă putea deschide ochii. Însă a ridicat capul când cei doi s-au apropiat, iar Roger a văzut un om răvăşit, neajutorat şi înspăimântat de îmbrăţişarea ce avea să vină – atât de mult, încât aproape binecuvântează atingerea ei seducătoare, abandonându-şi carnea degetelor reci şi sărutului copleşitor care îi răpeşte răsuflarea.

— Ai aşteptat tare mult, draga mea, i-a spus el Briannei şi buzele crăpate s-au desfăcut într-un zâmbet care le-a făcut să plesnească şi să sângereze, mânjindu-i dinţii. Dar ştiam că vei veni.

Roger a făcut barca să înainteze folosind o singură vâslă, aducând-o aproape de el, apoi mai aproape. S-a uitat peste umăr şi a văzut-o pe Brianna scoţând pistolul cu patul suflat cu aur şi lipind ţeava de urechea lui Bonnet.

— Mergi cu Dumnezeu, Stephen, a spus ea clar în gaelică, apoi a apăsat pe trăgaci.

A lăsat arma să cadă în apă şi s-a întors cu faţa spre soţul ei.

— Hai acasă! a spus ea.

118
REGRET

Lordul John a intrat în camera lui de la han şi a rămas surprins – uimit, în realitate – descoperind că avea un vizitator.

— John!

Jamie Fraser s-a întors de la fereastră şi i-a zâmbit vag.

— Jamie!

I-a întors zâmbetul, străduindu-se să-şi controleze bucuria. Folosise numele de botez al lui Fraser doar de cel mult trei ani în ultimii douăzeci şi cinci de ani; intimitatea lui era entuziasmantă, dar nu trebuia să lase să se vadă asta.

— Să comand ceva? a întrebat el pe un ton politicos.

Jamie nu se îndepărtase de fereastră; a aruncat o privire afară, apoi, zâmbind discret, s-a uitat la John şi a clătinat din cap.

— Îţi mulţumesc, dar nu. Suntem inamici, nu?

— În mod regretabil, ne aflăm pe poziţii opuse în ceea ce sunt încredinţat că va fi un conflict de scurtă durată, l-a corectat lordul John.

Cu o expresie ciudată, încărcată de regret, Fraser a coborât privirea spre el.

— Nu va fi scurt, a spus el. Dar e regretabil, desigur.

— Întocmai.

Lordul John şi-a dres glasul şi s-a deplasat spre fereastră, având grijă să nu-şi atingă vizitatorul. S-a uitat afară şi a văzut motivul probabil al vizitei lui Fraser.

— Ah! a făcut el, văzând-o pe Brianna Fraser MacKenzie pe trotuarul de lemn din stradă. Vai! a exclamat apoi, pe un alt ton.

Asta, pentru că William Clarence Henry George Ransom, al nouălea conte de Ellesmere, tocmai ieşise din han şi făcuse o plecăciune în faţa ei.

— Dumnezeule mare! a exclamat el, îngrijorarea făcând ca pielea de pe scalp să i se înfioare. O să-i spună?

Fraser a clătinat din cap şi a rămas cu ochii aţintiţi la cei doi tineri de jos.

— N-o să-i spună, l-a asigurat el cu glas scăzut. Mi-a dat cuvântul.

Uşurarea a gonit prin venele lordului ca apa curgătoare.

— Îţi mulţumesc.

Fraser a ridicat puţin din umeri, fără să răspundă. La urma urmelor, asta dorea şi el – ori cel puţin aşa a presupus lordul John.

Cei doi discutau – William a spus ceva, iar Brianna a râs, dându-şi părul pe spate. Jamie îi urmărea cu fascinaţie. Dumnezeule, ce mult semănau! Micile expresii, ţinuta, gesturile... Sigur era evident pentru orice privitor. De fapt, a văzut un cuplu trecând prin dreptul lor, iar femeia a zâmbit, încântată la vederea unei perechi foarte potrivite.

— Nu-i va spune, a repetat lordul John, oarecum descumpănit de acea imagine. Dar ea se expune prea mult. Oare el... dar nu. Nu cred că-şi va da seama.

— Aşa sper şi eu, a spus Jamie, rămas cu ochii aţintiţi spre ei. Iar dacă îşi dă seama – tot nu va *şti.* Şi Brianna a insistat să-l mai vadă o dată – acesta a fost preţul tăcerii ei.

John a dat din cap. Soţul Briannei se apropia, ţinând copilul lor de mână. În razele strălucitoare ale soarelui, băieţelul avea părul la fel de roşcat ca şi mama lui. MacKenzie ţinea un nou-născut cu celălalt braţ. Brianna a luat copilul de la el şi a dat păturica deoparte, ca să-i arate fetiţa lui William, care a privit-o foarte politicos.

Brusc, lordul şi-a dat seama că fiecare părticică din fiinţa lui Fraser era concentrată asupra scenei din faţa hanului. Desigur, nu îl mai văzuse pe Willie de când acesta avea doisprezece ani. Iar acum îi vedea pe cei doi împreună – fiica lui şi fiul cu care nu putea vorbi şi pe care nu putea să-l recunoască. Ar fi vrut să-l atingă pe Fraser, să-şi lase mâna pe braţul lui, dar ştiind ce efect ar putea avea asta, s-a abţinut.

— Am venit, a spus Fraser pe neaşteptate, să-ţi cer o favoare.

— Sluga ta, domnule, a spus lordul John, extraordinar de încântat, dar găsind refugiu în etichetă.

— Nu pentru mine, a spus Fraser uitându-se scurt la lord. Pentru Brianna.

— Plăcerea mea va fi şi mai mare, l-a asigurat John. Ţin

foarte mult la fiica ta, făcând abstracţie de asemănările ei temperamentale cu tine.

Fraser a ridicat un colţ al gurii, apoi a revenit cu privirea la scena de jos.

— Ei, bine, nu-ţi pot spune pentru ce, dar am nevoie de o piatră preţioasă.

— O piatră? a întrebat lordul John pe un ton nedumerit, chiar şi pentru urechile lui. Ce fel de piatră?

— De orice fel.

Agitat, Fraser a ridicat din umeri.

— Nu are importanţă, dar să fie o piatră preţioasă. Ţi-am dat cândva aşa ceva... Spunând asta, buzele i-au tresărit.

Ca deţinut al Coroanei, sub constrângere predase o piatră, un safir.

— Deşi presupun că n-o mai ai.

De fapt, lordul avea piatra. Acel safir aparte călătorise cu el în ultimii douăzeci şi cinci de ani, iar în acel moment se afla în buzunarul vestei sale.

S-a uitat la mâna lui stângă; purta un inel lat din aur, pe care era montat un safir sclipitor, frumos cizelat. Inelul lui Hector. Îl primise de la primul lui iubit, la vârsta de şaisprezece ani. Hector murise la Culloden – la o zi după ce John îl cunoscuse pe James Fraser în întunericul unei trecători montane din Scoţia.

Fără să ezite, dar cu oarecare dificultate – pentru că inelul fusese purtat îndelung şi se adâncise puţin în carnea degetului – l-a răsucit şi l-a scos, după care l-a lăsat să cadă în mâna lui Jamie.

Care, de uimire, a ridicat din sprâncene.

— Acesta? Eşti sigur?

— Ia-l!

A întins mâna şi i-a îndoit degetele lui Jamie peste inel. Contactul a fost trecător, dar a simţit furnicături, aşa că şi-a strâns mâna pumn, sperând să păstreze senzaţia.

— Mulţumesc, a spus Jamie din nou, cu glas scăzut.

— E plăcerea mea.

Grupul de jos se despărţea – ţinând copila în braţe, Brianna tocmai îşi lua rămas-bun, în vreme ce soţul ei se îndepărtase deja. Scoţându-şi cascheta, William s-a aplecat, iar capul lui, cu păr castaniu-închis, a părut o replică a celui

cu păr roşcat.

Brusc, lordul John a simţit că nu suporta să-i vadă despărţindu-se. Voia să păstreze şi imaginea aceea, a lor împreună. A închis ochii şi, ţinându-şi mâinile rezemate de pervazul ferestrei, şi-a îndreptat spatele şi a simţit o adiere pe faţă. Ceva l-a atins pe umăr, foarte scurt, şi a perceput mişcarea aerului alături de el.

Când a redeschis ochii, toţi trei dispăruseră.

119
DETESTATA DESPĂRŢIRE

Septembrie 1776

Roger aşeza ultimele ţevi pentru apă când Aidan şi Jemmy au apărut alături de el ca o pereche de jucării cu surpriză.

— Tati! Tati! A venit Bobby!

— Cine, Bobby Higgins? Roger s-a îndreptat brusc, simţindu-şi muşchii spatelui protestând, după care a privit spre casa mare, dar nu a văzut niciun cal. Unde e?

— S-a dus la cimitir, a spus Aidan, cu un aer important. Crezi că s-a dus să caute fantoma?

— Mă-ndoiesc, a spus Roger, calm. Ce fantomă?

— A Malvei Christie, a răspuns direct Aidan. Umblă. Toată lumea spune asta.

A vorbit plin de curaj, dar şi-a strâns braţele în jurul trupului. Jemmy, care nu auzise vestea aceea până atunci, a căscat ochii mari.

— De ce umblă? Unde se duce?

— Pentru c-a fost ucisă, nătărăule, a spus Aidan. Oamenii omorâţi umblă întotdeauna. Îi caută pe cel care i-a ucis.

— Prostii! a spus Roger cu fermitate, văzând expresia de nelinişte de pe faţa lui Jemmy.

Acesta ştia că Malva Christie murise, desigur; mersese la înmormântarea ei, împreună cu ceilalţi copii de la Ridge. Dar el şi Brianna îi spuseseră că Malva murise, nu că fusese ucisă.

Ei bine, a gândit el cu un aer sumbru, existau puţine şanse ca aşa ceva să rămână secret. A sperat că Jem nu va avea coşmaruri.

— Malva nu umblă să caute pe nimeni, a spus el, cu toată convingerea pe care o putea strecura în voce. Sufletul ei e în Rai, cu Iisus, unde e fericită şi liniştită, iar corpul ei... în fine, când mor, oamenii nu mai au nevoie de el, de aceea îi îngropăm, şi rămân acolo, liniştiţi în mormintele lor, până la Judecata de Apoi.

Aidan nu a părut nicidecum convins.

— Joey Melaughlin a văzut-o vineri, acum două

săptămâni, a spus el, ridicându-se şi coborându-se pe degetele de la picioare. Fugind prin pădure, aşa a zis el, îmbrăcată în negru din cap până în picioare şi urlând cumplit de plângăreţ!

Jemmy începea să pară de-a dreptul tulburat. Roger a lăsat jos cazmaua şi l-a luat pe Jem în braţe.

— Cred că Joey Melaughlin nu se simţea prea bine după ce băuse cam multişor, a spus el.

Ambii băieţi erau familiarizaţi cu ideea de ebrietate.

— Dacă era ceva care alerga prin pădure şi urla, mai mult ca sigur l-a văzut pe Rollo. Hai, totuşi, să-l găsim pe Bobby şi să vedeţi şi voi mormântul Malvei.

I-a întins o mână lui Aidan, care a luat-o încântat şi a sporovăit ca o gaiţă tot drumul în susul dealului.

Dar ce va face Aidan când el va pleca? s-a întrebat Roger. Ideea de a pleca, la început, atât de neaşteptată încât părea cu totul ireală, de neconceput, i se infiltra în minte zi de zi. În timp ce îşi făcea munca, săpa şanţuri pentru conductele de apă gândite de Brianna, căra fân, tăia sau spărgea lemne, încerca să se gândească: „Nu mai e mult”. Şi totuşi, părea imposibil ca într-o bună zi să nu se mai afle pe Ridge, să nu deschidă uşa casei şi s-o găsească pe Brianna făcând cine ştie ce experiment diavolesc pe masa din bucătărie, în vreme ce Jem şi Aidan îşi plimbau maşinuţele pe lângă picioarele ei.

Senzaţia de irealitate era şi mai accentuată când predica într-o duminică sau mergea pe la casele oamenilor ca pastor – chiar dacă nu depusese jurământul – pentru a vizita bolnavi sau pentru a-i consilia pe cei în suferinţă. Privind toate acele chipuri – atente, emoţionate, plictisite, acre sau preocupate de ceva – pur şi simplu nu putea crede că voia să plece, abandonându-i pe toţi fără milă. S-a întrebat cum să le spună asta, simţind că gândul îl durea. Îndeosebi celor faţă de care se simţea răspunzător, precum Aidan şi mama lui.

Căutând tărie şi îndrumare, se rugase pentru asta.

Şi totuşi... şi totuşi, imaginea degetelor minuscule şi albăstrui ale Amandei şi şuieratul slab al respiraţiei ei nu îi ieşeau nicio clipă din minte. Şi, zi de zi, pietrele impunătoare de lângă pârâul Ocracoke păreau să se

apropie de el, tot mai solide.

Într-adevăr, Bobby Higgins era în cimitir, cu calul priponit sub pini. Stătea aşezat aproape de mormântul Malvei, cu capul plecat în contemplare, dar şi l-a ridicat imediat când au apărut Roger şi băieţii. Arăta palid şi sumbru, dar a sărit în picioare şi i-a strâns mâna lui Roger.

— Mă bucur că ai revenit, Bobby. Hai, voi doi duceţi-vă să vă jucaţi, bine?

L-a aşezat pe Jemmy pe pământ şi s-a simţit mulţumit să vadă că, după o privire suspicioasă aruncată spre mormântul Malvei – împodobit cu un mănunchi de flori sălbatice ofilite – Jemmy s-a îndepărtat fericit să fugărească veveriţe în pădure.

— Ăă – nu mă aşteptam să te văd din nou, a spus Roger, destul de stângaci.

Bobby a coborât privirea, îndepărtând încet acele de pin prinse de pantaloni.

— Cum să vă spun, domnule... adevărul gol-goluţ e că am venit să trăiesc aici. Asta, dacă sunteţi de acord, s-a grăbit el să adauge.

— Să rămâi? Da... sigur, asta e bine, a spus Roger, revenindu-şi din surpriză. Te-ai... cum să zic? Sper că relaţiile tale cu lordul nu s-au răcit, aşa este?

Bobby a părut uimit de acea idee şi a clătinat din cap cu hotărâre.

— A, nu, domnule! Domnia sa a fost foarte amabil cu mine, încă de când m-a angajat.

A avut un moment de şovăială, în care şi-a muşcat buza.

— Doar că... în fine, înţelegeţi, domnule? Zilele astea au venit la el o mulţime de oameni. Oameni politici şi... şi oameni din armată.

Fără să vrea, şi-a atins semnul făcut cu fierul roşu pe obraz, care acum rămăsese doar o cicatrice rozalie, dar încă vizibilă – nu avea să se şteargă vreodată. Roger a înţeles.

— Presupun că nu te-ai mai simţit bine acolo, nu?

— Exact, domnule!

Bobby i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— A fost o vreme în care acolo eram doar domnia sa, bucătarul Manoke şi cu mine. Câteodată mai venea un

oaspete la cină, care stătea câteva zile, dar era foarte uşor şi simplu, după părerea mea. Când plecam să duc mesaje şi alte lucruri pentru domnia sa, oamenii se uitau ciudat la mine, prima sau a doua oară; după aceea, se obişnuiau cu asta – şi-a atins din nou faţa – şi totul era bine. Însă acum...

A încheiat pe un ton care îi trăda nefericirea, ceea ce l-a făcut pe Roger să-şi imagineze reacţia probabilă a ofiţerilor englezi, scrobiţi, lustruiţi, care fie că dezaprobau în mod deschis acea pată care apărea pe serviciile ce li se făceau, fie se arătau dureros de politicoşi.

— Domnia sa şi-a dat seama că mi-era greu; se pricepe la aşa ceva. Şi mi-a zis cât de mult îmi va duce lipsa, dar că, dacă prefer să îmi caut norocul în altă parte, îmi va da zece lire şi-mi va oferi cele mai bune urări ale lui.

Din respect, Roger a scos un fluierat. Zece lire reprezenta o sumă respectabilă. Nu era o avere, însă era suficientă să-l ajute pe Bobby să-şi caute un drum în viaţă.

— Foarte frumos din partea lui! a spus Roger. Ştia că vei veni încoace?

Bobby a clătinat din cap.

— Nici eu nu ştiam sigur încotro să o apuc, a recunoscut el. Cândva, aş fi...

S-a întrerupt brusc şi a aruncat o privire spre mormântul Malvei, apoi s-a întors spre Roger şi şi-a dres glasul.

— M-am gândit că ar fi cel mai bine să stau de vorbă cu domnul Fraser înainte de a mă hotărî. S-ar putea să nu mai am ce căuta aici.

Aceste cuvinte au fost formulate ca afirmaţie, însă întrebarea era limpede. Toată lumea de pe Ridge îl cunoştea pe Bobby şi îl accepta; nu asta reprezenta dificultatea. Însă cum Lizzie era căsătorită, iar Mal va decedase... Bobby voia să aibă o soţie.

— Ah... cred că te poţi considera bine-venit, a spus Roger, uitându-se gânditor la Aidan, care stătea agăţat cu capul în jos şi genunchii prinşi de creanga unui copac, în vreme ce Jemmy azvârlea cu conuri de pin în el. S-a simţit străbătut de un sentiment aparte – ceva între recunoştinţă şi gelozie – însă a respins ultimul sentiment.

— Aidan! a strigat el. Jem! E timpul să mergem acasă!

Apoi s-a întors dezinvolt spre Bobby şi i-a spus:

— Cred că încă n-ai făcut cunoştinţă cu Amy McCallum, mama lui Aidan – o văduvă tânără, care are o căsuţă şi ceva pământ. A venit să lucreze la casa mare, dar dacă mergi să iei cina acolo...

*

— M-am gândit la asta când şi când, a recunoscut Jamie. M-am întrebat, înţelegi? Ce-ar fi dacă aş putea şi eu? Cum ar fi?

Zâmbind oarecum neajutorat, s-a uitat la Brianna, apoi a ridicat din umeri.

— Ce părere ai, fata mea? Ce aş face acolo? Cum ar fi?

— Păi, ar fi... a început ea, apoi a tăcut, încercând să şi-l închipuie pe tatăl ei în acea lume – la volanul unei maşini? Mergând la birou, îmbrăcat într-un costum cu vestă? Ideea era atât de grotescă, încât a pufnit în râs. Ori stând într-un cinematograf urmărind filme cu Godzilla împreună cu Jem şi Roger?

— Cum se pronunţă Jamie de la coadă la cap? l-a întrebat ea.

— Eimaj, aşa cred, a răspuns el mirat. De ce?

— Cred că te-ai descurca bine, a spus ea zâmbind. Dar să lăsăm asta. Tu... cred că ai putea... publica ziare. Tipografiile de acolo sunt mai mari şi mai rapide şi e nevoie de foarte mulţi oameni care să culeagă ştiri, însă, în rest... nu cred că lucrurile se deosebesc prea mult faţă de cele de acum. Şi ştii deja cum să faci asta.

El a dat din cap şi între sprâncenele lui dese, care semănau cu ale ei, s-a format o cută adâncă.

— Aşa cred, a spus el, oarecum nesigur. Aş putea fi fermier, ce părere ai? Oamenii sigur trebuie să mănânce, iar cineva trebuie să le ofere hrană.

— Ai putea fi şi aşa ceva.

Brianna s-a uitat în jur, observând din nou toate detaliile acelui loc: găinile, care scurmau pământul cu aer nepăsător; scândurile destul de mâncate de vreme ale grajdului; ţărâna azvârlită afară din apropierea fundaţiei casei, unde scroafa albă se îngropase.

— Acolo încă există oameni care fac agricultură la fel ca

aici, pe suprafeţe mici, la fel ca aici. E o viaţă grea...

L-a văzut pe Jamie zâmbind, de aceea, drept răspuns a pufnit în râs.

— În fine, nu ţi-ar fi mai greu decât îţi este acum – dar e mult mai uşor în oraşe.

A tăcut câteva clipe.

— Şi nu va mai trebui să lupţi, a spus ea într-un sfârşit.

Auzind asta, Jamie a părut surprins.

— Nu? Dar ai spus că există războaie.

— Sigur că există, a spus ea, iar ace de gheaţă i-au străpuns pântecul în momentul în care i-au apărut în minte câmpuri presărate de maci, câmpuri pline de cruci albe – un bărbat în flăcări, un copil despuiat alergând cu pielea arsă, faţa contorsionată a unui bărbat în clipa în care un glonţ îi pătrundea în creier. Dar... dar în epoca mea doar tinerii luptă. Şi nu toţi, ci doar o parte.

— Hmm.

Încruntându-se, Jamie a rămas pe gânduri câteva momente, după care a ridicat ochii, căutând faţa Briannei.

— Această lume a ta, această Americă, a spus el în cele din urmă, pe un ton detaşat. Libertatea spre care mergeţi. Pentru asta trebuie plătit un preţ cumplit. Ce părere ai, merită?

A fost rândul Briannei să rămână tăcută şi să stea pe gânduri. În cele din urmă, şi-a lăsat mâna pe braţul lui – solid, cald şi rezistent ca fierul.

— Aproape nimic nu merită să te pierd, a spus ea în şoaptă. Dar probabil că asta e foarte aproape.

*

Pe măsură ce lumea se îndreaptă spre iarnă şi nopţile devin mai lungi, oamenii încep să se trezească pe întuneric. Şederea prea îndelungată în pat dă naştere unor crampe ale membrelor, iar visele prea lungi se întorc spre ele însele, groteşti ca unghiile unui mandarin. În general, organismul uman nu este adaptat pentru un somn mai lung de şapte sau opt ore, dar ce se întâmplă când nopţile sunt mai lungi decât atât?

Apare al doilea somn. Curând după căderea întunericului,

adormi de oboseală, însă apoi te trezeşti, ridicându-te spre suprafaţa viselor ca un păstrăv care iese să se hrănească. Iar dacă şi partenerul de somn se trezeşte – şi oamenii care dorm împreună de mulţi ani ştiu imediat când se trezeşte celălalt – ai un locşor privat de împărţit, adânc în noapte. Un loc în care să te ridici, să te întinzi, să aduci un măr suculent în pat, să îl împarţi, felie cu felie, cu degetele atingând buzele. Să te bucuri de luxul unei discuţii, neîntreruptă de treburile zilei. Să faci dragoste încet, în lumina lunii tomnatice.

Iar apoi să staţi lungiţi, aproape unul de celălalt, şi să laşi visele iubitului să-ţi mângâie pielea în timp ce te cufunzi din nou sub valurile conştiinţei, fericită ştiind că zorii sunt departe – acesta e cel de-al doilea somn.

Am ieşit la suprafaţă foarte lent din primul somn şi am descoperit că visul erotic avusese o oarecare bază în realitate.

— Englezoaico, n-am crezut niciodată că sunt genul de bărbat care sileşte un cadavru. Răsuflarea lui Jamie mi-a gâdilat pielea sensibilă de sub ureche. Dar ţin să spun că ideea e mai apetisantă decât mi-am închipuit.

Nu eram suficient de coerentă ca să răspund, dar mi-am împins coapsele spre el într-un mod pe care a părut să-l interpreteze drept o invitaţie, una scrisă caligrafic pe un pergament. A inspirat adânc, mi-a prins ferm fesele şi m-a adus la o stare de trezire care putea fi numită crâncenă, în mai multe sensuri ale cuvântului.

M-am zvârcolit ca un vierme prins în cârlig, scoţând sunete slabe şi agitate pe care le-a interpretat corect, rostogolindu-mă pe burtă şi m-a făcut să nu mă îndoiesc defel că nu eram doar vie şi trează, ci şi funcţională.

Transpirată, gâfâind, tremurând din toate terminaţiile nervoase stârnite şi alunecoase, şi pe deplin trează, am ieşit în cele din urmă din cuibul de perne strivite.

— Ce ţi-a venit? l-am întrebat.

Nu se retrăsese, astfel că am rămas încă uniţi, scăldaţi în lumina jumătăţii de lună, care coborâse pe cer, deasupra castanilor. A scos un mic sunet, în parte amuzat, în parte consternat.

— Nu te pot privi dormind fără să vreau să te trezesc,

englezoaico.

Mi-a cuprins un sân în palmă, de astă dată delicat.

— Cred că mă simt singur fără tine.

În glas îi răzbătuse un ton ciudat, de aceea am întors capul spre el, dar nu l-am putut vedea pe întunericul din spatele meu. Am dus o mână în spate şi i-am atins piciorul. Chiar şi relaxat, era dur, iar adâncitura lungă a muşchiului a părut graţioasă sub degetele mele.

— Aici sunt, am spus, iar el m-a strâns mai tare în braţe.

*

Am auzit răsuflarea oprindu-se în gâtul lui, de aceea l-am strâns mai tare de coapsă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

A tras aer în piept, dar nu mi-a răspuns imediat. L-am simţit retrăgându-se puţin, pipăind sub o pernă. Apoi m-a cuprins din nou cu mâna, dar de această dată căutându-mi palma care era aşezată pe piciorul lui. Şi-a împreunat degetele cu ale mele şi am simţit în mână un obiect mic şi tare, cu forme rotunjite.

L-am auzit înghiţind în sec.

Piatra, orice ar fi fost, mi s-a părut caldă la atingere. Mi-am plimbat încet degetul mare peste ea; o piatră necizelată, dar mare, de mărimea uneia dintre încheieturile unui deget de-al meu.

— Jamie… am spus, simţind că mă înec.

— Te iubesc, a spus el, atât de încet, încât abia l-am auzit, deşi eram foarte aproape unul de celălalt.

Am rămas nemişcată un moment şi am simţit piatra încălzindu-se şi mai mult în palma mea. Eram convinsă că imaginaţia o făcea să pară că vibrează în acelaşi ritm cu inima mea. De unde Dumnezeu o avea?

Apoi m-am mişcat – nu brusc, ci în mod voit, corpul meu eliberându-se treptat de al lui. Simţindu-mi mintea limpede, m-am ridicat din pat şi am traversat camera. Am deschis fereastra ca să simt atingerea aspră a vântului tomnatic pe pielea dezgolită, caldă după ce stătusem în pat şi, ducând braţul în spate, am azvârlit micuţul obiect în noapte.

Apoi m-am întors în pat şi i-am văzut părul răsfirat pe

pernă şi strălucirea ochilor lui în lumina lunii.

— Te iubesc, am şoptit, şi m-am furişat sub cearşaf alături de el.

Mi-am petrecut braţele în jurul lui şi l-am strâns, mai cald decât piatra – cu mult mai cald decât piatra – iar inima lui a bătut la unison cu a mea.

— Nu mai sunt atât de curajos, înţelegi? a spus el foarte încet. Nu mai sunt suficient de curajos ca să trăiesc fără tine.

Însă era îndeajuns de curajos ca să încerce.

I-am tras capul mai aproape şi l-am mângâiat pe părul deopotrivă aspru şi mătăsos, viu sub degetele mele.

— Pune capul pe pernă, omule! am spus încet. Mai e mult până în zori.

120
FIE ŞI NUMAI PENTRU MINE

Cerul avea o culoare plumburie, amenințând cu ploaia, iar vântul sufla în rafale printre palmierii pitici, făcând frunzele lor să scoată sunete ca nişte zăngănituri de sabie. În adâncurile pădurii de mangrove, cele patru pietre se înălţau alături de pârâu.

— Sunt soţia lordului de Balnain, a şoptit Brianna aflată lângă mine. Zânele m-au furat din nou.

Până şi buzele îi erau palide. O ţinea pe Amanda strâns în braţe.

Ne luaserăm rămas-bun – făcuserăm asta încă din ziua în care apăsasem stetoscopul pe pieptul Amandei, în dreptul inimii ei. Însă Brianna s-a răsucit şi s-a aruncat – cu copil cu tot – spre Jamie, care a strâns-o atât de tare lângă inima lui, încât am crezut că una dintre ele va plesni.

Apoi a zburat spre mine, un nor creat de mantie şi de părul despletit, şi i-am simţit faţa rece lipită de a mea, iar lacrimile ei şi ale mele s-au contopit pe pielea mea.

— Te iubesc, mamă! Te iubesc! a spus ea cu disperare în glas, apoi s-a întors şi, fără să privească în urmă, a început să păşească după tiparul despre care vorbise Donner, rostind ceva în surdină.

Un cerc spre dreapta printre pietre, un cerc la stânga şi înapoi prin centru – apoi spre stânga, spre cea mai mare piatră.

Mă aşteptasem la asta; când Brianna a început să descrie tiparul, mă îndepărtasem în fugă de pietre, oprindu-mă la o distanţă pe care am socotit-o sigură. N-a fost. Sunetul lor – de astă dată un muget, în loc de un ţipăt ascuţit – a trecut prin mine ca un tunet, oprindu-mi răsuflarea şi cât pe ce şi inima. Durerea îmi îngheţase pieptul şi am căzut în genunchi, legănându-mă neajutorată.

Dispăruseră. I-am văzut pe Jamie şi Roger alergând ca să verifice – îngroziţi de gândul că vor găsi cadavre, dar deopotrivă de dezolaţi şi entuziasmaţi, după ce nu au descoperit nimic. Nu reuşeam să văd clar – vederea mea era înceţoşată, pâlpâitoare – dar nu era nevoie să văd.

Judecând după golul din suflet, am ştiut că plecaseră.

*

— Doi plecaţi, a şoptit Roger.

Vocea lui era doar un hârâit slab, de aceea şi-a dres glasul cu putere.

— Jeremiah.

A coborât privirea spre Jem, care a clipit şi a fornăit pe nas, după care s-a îndreptat auzindu-şi numele de botez.

— Ştii ce vom face acum, da?

Jemmy a dat afirmativ din cap, deşi a aruncat o privire speriată spre piatra din apropierea căreia mama şi surioara lui tocmai dispăruseră. Şi-a înghiţit cu greu nodul din gât, apoi şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Atunci, bine.

Roger a întins o mână şi a lăsat-o cu blândeţe pe capul lui Jemmy.

— Să ştii, *mo mac,* te iubesc din tot sufletul, şi n-o să te uit niciodată. Dar vom face un lucru îngrozitor şi nu e nevoie să vii cu mine. Poţi rămâne cu bunicul şi cu bunica Claire; n-o să mă supăr.

— N-o... n-o s-o mai văd pe mama? a întrebat Jemmy, făcând ochii mari, fără să şi-i desprindă de la piatră.

— Nu ştiu, a spus Roger, şi am văzut lacrimile împotriva căror lupta, le-am simţit în vocea lui îngroşată.

Nici el nu ştia dacă le va revedea pe Brianna sau pe Mandy.

— Poate că da... poate că nu.

Jamie a coborât privirea spre Jem, care stătea agăţat de mâna lui şi se uita când la tatăl său, când la bunic, în timp ce pe faţă i se citeau deruta, spaima şi dorul.

— A *bhailach,* dacă-ntr-o bună zi o să dai de un şoarece foarte mare pe nume Michael, a zis Jamie pe un ton relaxat, să-i spui că bunicul tău îi transmite salutări.

Apoi şi-a desfăcut degetele, eliberând mâna lui Jem şi i-a făcut semn din cap spre Roger.

Jem a rămas cu ochii căscaţi un moment, după care şi-a luat avânt şi a pornit în fugă după Roger, azvârlind nisip în urma lui. A sărit în braţele tatălui lui, prinzându-l de gât şi,

cu o ultimă privire în urmă, Roger s-a întors şi a ajuns înapoia pietrei, iar în cap am simţit o explozie însoţită de flăcări.

La mult timp după aceea, mi-am revenit treptat, coborând din nori în fărâmiţe ca de grindină. Şi m-am trezit că stăteam întinsă, cu capul în poala lui Jamie. Şi l-am auzit spunând încet, pentru sine sau pentru mine:

— De dragul tău, voi continua – deşi, de dragul meu... n-aş face asta.

121
DINCOLO DE ABIS

Trei nopţi mai târziu, m-am trezit dintr-un somn neliniştit la un han din Wilmington, cu gâtul la fel de uscat ca şi şunca din ghiveciul pe care îl mâncasem la cină. Ridicându-mă să caut apă, am descoperit că eram singură – lumina lunii, care pătrundea pe fereastră, lucea albicioasă pe perna părăsită aflată alături de a mea.

L-am găsit pe Jamie afară, în spatele hanului. Cămaşa lui de noapte era o pată albă în întunericul din curtea hanului. Stătea pe pământ, lipit cu spinarea de un butuc de spart lemne, ţinându-şi braţele înfăşurate în jurul genunchilor.

Când m-am îndreptat spre el, nu a scos nicio vorbă, ci doar a întors capul, iar trupul i s-a mişcat într-un salut mut. M-am aşezat pe butuc în spatele lui, iar el, cu un oftat lung şi profund, şi-a lăsat capul pe spate, lipindu-l de coapsa mea.

— Nu poţi să dormi?

L-am atins cu delicateţe, dându-i pe spate părul care îi căzuse peste faţă. Dormea cu el despletit şi îi cădea, des şi răzvrătit peste umeri, încă încâlcit după ce-şi ridicase capul de pe pernă.

— Ba nu, am dormit, a spus el încet. Avea ochii deschişi, privind spre luna mare şi aurie, pe trei sferturi plină, deasupra plopilor de munte din apropierea hanului. Am avut un vis.

— Ai avut un coşmar?

Avea destul de rar, dar ele apăreau câteodată: amintirile sângeroase de la Culloden, moartea şi măcelurile inutile; vise din închisoare, când fusese înfometat şi rupt de restul lumii... Şi câteodată, foarte rar, Jack Randall îi apărea în somn, cu o cruzime iubitoare. Asemenea vise îl făceau întotdeauna să se scoale din pat şi să umble de colo până colo ore în şir, până când extenuarea îl debarasa de viziunea lor. Însă nu mai visase astfel de la lupta de la Podul peste pârâul Moore.

— Nu, a spus el, părând pe jumătate surprins. Nicidecum. Am visat-o pe ea – pe fata noastră – şi copiii.

Am simţit că inima mi-a tresăltat puţin, de uimire şi de ceea ce ar fi putut fi chiar invidie.

— I-ai visat pe Brianna şi pe copii? Ce s-a întâmplat?

Cu faţa liniştită şi neclară în lumina lunii, Jamie a zâmbit ca şi cum încă vedea în faţa ochilor o parte din vis.

— E bine, a spus el. Sunt în siguranţă. I-am văzut într-un oraş – semăna cu Inverness, dar oarecum diferit. Au urcat treptele unei case – Roger Mac era cu ea, a adăugat el cu un aer degajat. Au bătut la uşă şi le-a deschis o femeie scundă cu părul castaniu. A râs bucuroasă când i-a văzut şi i-a chemat înăuntru, după care au mers pe un hol pe care erau tot felul de lucruri ca nişte boluri atârnând din tavan. Apoi au ajuns într-o încăpere în care erau canapele şi fotolii, cu ferestre de-a lungul unui perete întreg, de la podea până la tavan, şi soarele după-amiezii pătrundea prin ele, dând foc părului Briannei şi făcând-o pe micuţa Mandy să plângă când i-a intrat în ochi.

— A... i-a spus vreunul dintre ei pe nume femeii cu păr castaniu? am întrebat eu, simţind că inima îmi bate într-un mod ciudat de iute.

S-a încruntat, iar lumina lunii a făcut o cruce peste nasul şi sprâncenele lui.

— Da, da, a spus el. Numai că nu-mi amin... ba da; Roger i-a zis Fiona.

— Chiar?! am exclamat eu.

Mi-am lăsat mâinile pe umerii lui şi mi-am simţit gura de o sută de ori mai uscată decât o avusesem când mă trezisem. Noaptea era geroasă, dar asta nu explica îndeajuns temperatura mâinilor mele.

În decursul anilor noştri de căsnicie, îi povestisem lui Jamie o sumedenie de lucruri despre timpul în care trăisem. Despre trenuri şi avioane, despre automobile, războaie şi instalaţii interioare de alimentare cu apă şi căldură.

Însă eram aproape sigură că nu-i spusesem niciodată cum arăta biblioteca din casa parohială în care crescuse Roger cu tatăl lui adoptiv.

Nu-i spusesem despre camera cu perete din sticlă, făcută pentru a asigura lumină când reverendul picta de plăcere. Nici despre holul lung, cu lustre demodate, sub forma unor globuri atârnate. Şi ştiam sigur că nu-i vorbisem despre

ultima menajeră a reverendului, o femeie cu părul negru şi ondulat, pe nume Fiona.

— Erau fericiţi? am întrebat într-un târziu, cu glas reţinut.

— Da. Brianna şi flăcăul aveau feţele adumbrite, dar am văzut că erau totuşi fericiţi. S-au aşezat să mănânce. Brianna şi Roger stând aproape, lipiţi unul de altul, şi micul Jem, mânjit pe faţă de cremă de prăjituri.

Povestindu-mi asta, a zâmbit, iar dinţii i-au sclipit în întuneric.

— A, şi... în fine, cu puţin înainte de a mă trezi... Jem umbla pe acolo, ridicând lucruri şi aşezându-le jos, cum îi e obiceiul. Pe masă era... ceva... un lucru. N-aş putea spune ce era, pentru că n-am mai văzut aşa ceva.

Şi-a ţinut mâinile depărtate cam la cincisprezece centimetri una de alta şi s-a încruntat spre ele.

— Probabil că era cam atât de lat şi ceva mai lung – ceva ca o cutie, poate, doar că... era oarecum cocoşată.

— Cocoşată? am făcut eu, întrebându-mă ce putea fi.

— Da, şi avea ceva deasupra care semăna cu o bâtă mică, numai că avea câte o măciulie la fiecare capăt, şi bâta aceea era legată de cutie cu un soi de fir negru, răsucit precum coada unui purcel. Jem a văzut cutia aceea şi a întins mâna şi a spus: „Vreau să vorbesc cu bunicul”. Şi după aceea m-am trezit.

Şi-a lăsat mai mult capul pe spate, ca să mă poată privi în ochi.

— Englezoaico, ştii cumva ce era lucrul acela? Nu semăna cu nimic din ce am văzut până acum.

Vântul tomnatic a venit foşnind dinspre deal, gonind frunzele uscate din calea lui, rapid şi uşor ca paşii unei fantome, şi am simţit că perişorii de pe ceafă şi antebraţe mi se răscoală.

— Da, am spus. Ştiu că ţi-am povestit despre asemenea lucruri.

Cu toate acestea, nu ştiam dacă i le descrisesem amănunţit. Mi-am dres glasul. – Se numeşte telefon.

122
GARDIANUL

Era noiembrie şi florile dispăruseră. Însă tufişurile de ilice sclipeau într-un verde-închis, iar fructele lor începuseră să se coacă. Am tăiat un mic smoc, având grijă să nu mă înţep, am adăugat o rămurică proaspătă de molid pentru aromă şi am urcat poteca abruptă care ducea spre micul cimitir.

Mă duceam acolo în fiecare săptămână, ca să las o mică amintire pe mormântul Malvei şi să rostesc o rugăciune. Ea şi copilul ei nu fuseseră înmormântaţi având la căpătâi un tumul – tatăl ei nu acceptase un obicei păgân – însă oamenii veneau şi lăsau acolo pietre drept amintire. Faptul că existau şi alţii care îşi aduceau aminte de ea îmi oferea o oarecare consolare.

Ajunsă la capătul cărării, m-am oprit brusc. La mormântul ei era cineva îngenuncheat – un tânăr. Am surprins murmurul vocii lui, scăzut şi convivial, şi am vrut să fac cale întoarsă, numai că el şi-a ridicat capul, iar vântul i-a fluturat părul, scurt şi ciufulit, amintindu-mi de penele unei bufniţe. Allan Christie.

Văzându-mă, a încremenit. Nu aveam altceva de făcut decât să mă apropii şi să stau de vorbă cu el, deci aşa am procedat.

— Domnule Christie, am spus, iar cuvintele au sunat ciudat în gura mea, căci aşa mă adresam tatălui său. Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

S-a uitat nedumerit la mine, apoi în ochi a părut că îi apare un fel de înţelegere. Ochi cenuşii, gene negre, foarte asemănătoare cu ale tatălui şi surorii lui. Injectaţi de plâns şi lipsă de somn, judecând după cearcănele mari de sub ei.

— Da, a spus el. E pierderea mea. Da, aşa e.

L-am ocolit ca să depun buchetul, cu o mică tresărire de alarmă, am văzut că alături de el, pe pământ, era un pistol armat şi pregătit de tragere.

— Unde ai fost până acum? am întrebat pe tonul cel mai degajat pe care l-am reuşit în acele circumstanţe. Ţi-am simţit lipsa.

A ridicat din umeri ca şi cum nu ar fi avut nicio importanţă unde fusese – probabil că era adevărat. Nu se mai uita la mine, ci la piatra pe care o aşezaserăm la căpătâiul mormântului.

— În diferite locuri, a spus el vag. Dar a trebuit să vin aici.

S-a întors cu spatele, dându-mi astfel de înţeles că voia să mă vadă plecată. Însă eu mi-am suflecat poalele rochiei şi am îngenuncheat încet alături de el. Nu credeam că-şi va zbura creierii în faţa mea. Nu prea aveam altă idee, doar să-l fac să vorbească şi să sper că în cimitir va mai apărea cineva.

— Ne bucurăm că te-ai întors acasă, am spus, străduindu-mă să adopt un ton lejer.

— Da, a spus el slab. Şi, din nou, cu ochii îndreptaţi spre piatra de mormânt, a adăugat: Trebuia să mă întorc.

„Viaţa dumitale are valoare”, îi spusesem lui Tom Christie, care se mulţumise să îmi răspundă: „Dacă n-ar fi aşa, n-ar avea importanţă”. Dar cum să îl conving pe fiul lui de acest lucru?

— Tatăl vostru v-a iubit pe amândoi, am spus, întrebându-mă în acelaşi timp dacă ştia ce făcuse tatăl lui.

Avea degetele reci; i le-am prins în mâini, încercând să-i ofer puţină căldură şi sperând că acest contact uman va fi de ajutor.

— Nu aşa cum am iubit-o eu, a spus el încet, fără să se uite la mine. Am iubit-o toată viaţa, încă de când s-a născut şi mi-au dat-o s-o ţin în braţe. Tata era în închisoare, iar mama – of, mama!

Şi-a dezvelit dinţii ca şi cum ar fi vrut să râdă, dar nu a scos niciun sunet.

— Ştiu despre mama ta, am zis eu. Mi-a povestit tatăl tău.

— Da? a mişcat brusc din cap ca să mă privească şi i-am văzut ochii limpezi şi duri. Ţi-a spus că ne-au dus pe mine şi pe Malva la execuţia ei?

— A... nu. Nu cred că a ştiut, aşa e?

Am simţit un nod în stomac.

— A ştiut. I-am spus eu, mai târziu, când a trimis după noi şi ne-a adus aici. A spus că era bine că văzuserăm cu

ochii noştri sfârşitul răului. Mi-a zis să ţin minte lecţia – şi aşa am făcut, a adăugat el, ceva mai încet.

— Câţi... câţi ani aveai? am întrebat îngrozită.

— Zece. Malva nu avea decât doi ani; nu ştia ce se petrece. A strigat-o pe mama când au adus-o în faţa călăului şi a ţipat, voia să ajungă la ea.

A înghiţit în sec, apoi şi-a întors capul, uitându-se în altă parte, nu la mine.

— Am încercat s-o iau în braţe, să-i ţin capul lipit de pieptul meu, ca să nu vadă, dar ei nu m-au lăsat. Au ţinut-o de cap şi au silit-o să privească, iar mătuşa Daria i-a spus la ureche că asta se întâmplă cu vrăjitoarele şi a pişcat-o de picioare până a făcut-o să ţipe. După aceea, şase ani am stat la mătuşa Daria, a spus el, cu chipul împietrit. Nu era încântată să ne ţină, dar spunea că trebuie să-şi facă datoria creştinească. Abia dacă ne dădea de mâncare. Eu i-am purtat de grijă Malvei.

A rămas tăcut o vreme, la fel şi eu, gândindu-mă că singurul lucru bun pe care-l puteam face era să-i ofer şansa să vorbească. Şi-a retras mâna, s-a aplecat şi a atins piatra de mormânt. Nu era decât o bucată mare de granit, dar cineva se ostenise să îi scrijelească numele pe ea – doar un cuvânt, MALVA, cu majuscule stângace. Asta mi-a amintit de pietrele de mormânt care presărau Culloden-ul, pietre de clan, fiecare având scris pe ea un singur nume.

— Era perfectă, a spus el în şoaptă.

A trasat cu degetul peste piatră, cu delicateţe, de parcă i-ar fi atins pielea.

— Perfectă! Părţile ei intime arătau ca un mugur de floare, pielea îi era proaspătă şi moale...

Am simţit o gheară în stomac. Voia să spună că... sigur că asta spunea. Mă cuprindea o senzaţie de disperare inevitabilă.

— Era a mea, a spus el, ridicând privirea şi, văzându-mi ochii aţintiţi asupra lui, a repetat ceva mai tare: Era a mea!

Apoi s-a uitat spre mormânt, arcuindu-şi buzele de durere şi furie.

— Bătrânul n-a ştiut... nici n-a bănuit ce reprezentam unul pentru celălalt.

Oare n-a ştiut? M-am întrebat. Probabil că Tom Christie

mărturisise crima ca să salveze pe cineva drag – însă îi iubea pe amândoi. După ce-şi pierduse fiica – sau mai curând nepoata – nu ar fi făcut tot ce putea ca să-şi salveze fiul, ultimul purtător al sângelui său?

— Deci tu ai ucis-o, am spus încet.

Nu aveam nicio îndoială, iar el nu s-a arătat deloc surprins.

— Oricum ar fi vândut-o, ar fi dat-o vreunui fermier necioplit.

Allan şi-a încleştat mâna pe care o ţinea pe genunchi.

— M-am gândit la asta când a mai crescut, iar câteodată, când mă culcam cu ea, nu suportam gândul şi o plesneam peste faţă, de furie.

A inspirat adânc şi hârâit.

— N-a fost vina ei, nicidecum. Dar aşa am crezut. Şi apoi am prins-o cu soldatul acela, şi după aia cu împuţitul de Henderson. Am bătut-o din cauza asta, dar ea mi-a strigat că nu avusese încotro – rămăsese grea.

— Era copilul tău?

A dat încet din cap.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Trebuia s-o fac, bineînţeles. Dar n-am făcut-o. Pentru mine rămăsese micuţa Malva, înţelegeţi, o fetiţă. Da, am văzut că sânii îi cresc şi că părul apăruse şi îi păta carnea, dar nu m-am gândit niciodată că...

Incapabil să îndure gândul, a clătinat din cap.

— A zis că trebuia să se mărite – şi că trebuia să existe motive ca, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, soţul să creadă că era copilul lui. Dacă nu reuşea să-l convingă pe soldat s-o ia de soţie, atunci trebuia să găsească pe altcineva. De aceea, a avut cât mai mulţi bărbaţi, şi încă repede. Am pus capăt acelei situaţii, m-a asigurat el, pe un ton justiţiar uşor greţos. I-am spus că nu accept aşa ceva, că voi găsi altă cale.

— Şi-aşa ai făcut-o să spună că Jamie era tatăl.

Oroarea pe care mi-o provoca povestea şi furia pe care am simţit-o pentru ceea ce ne făcuse nouă s-au combinat cu tristeţea. *Of, Malva,* m-am gândit disperată. *Draga mea Malva, de ce nu mi-ai spus?* însă era evident că nu mi s-ar fi destăinuit. Singurul ei confident era Allan.

A dat din cap şi a întins mâna să atingă din nou piatra de mormânt. O rafală de vânt a suflat prin ilice, făcând frunzele rigide să foşnească.

— Asta ar fi explicat existenţa copilului, înţelegeţi? Şi ea n-ar fi trebuit să se mărite cu nimeni. Mi-am spus: Domnul îi va da bani să plece de aici, iar eu o voi însoţi. Probabil că puteam merge în Nova Scoţia sau în Indii.

Avea o voce visătoare, ca şi cum şi-ar fi imaginat o viaţă idilică, nu se ştia unde.

— Dar de ce ai ucis-o? am izbucnit eu. Ce te-a împins să faci aşa ceva?

Mâhnirea şi absurditatea situaţiei m-au copleşit; mi-am strâns şorţul între degete, ca să nu-l lovesc.

— A trebuit, a spus el cu glas apăsat. A zis că nu mai suportă.

A clipit şi a coborât ochii şi am văzut că îi erau plini de lacrimi.

— A spus că vă iubeşte, mi-a explicat cu voce slabă şi groasă. Nu voia să vă facă un rău atât de mare. Voia să spună adevărul. Indiferent ce-i spuneam eu, ea o ţinea una şi bună – că vă iubea şi că va mărturisi.

A închis ochii şi umerii i-au căzut. Pe obraji i s-au rostogolit două lacrimi.

— De ce, micuţo? a exclamat el, încrucişându-şi braţele peste pântec, cu un spasm de suferinţă. De ce m-ai silit să fac asta? Nu trebuia să mă iubeşti decât pe mine.

Apoi a început să suspine ca un copil, s-a ghemuit şi a plâns. Plângeam şi eu, pentru pierdere şi pentru absurditatea lucrurilor, pentru *risipa* absolută şi îngrozitoare. Însă am întins mâna şi am ridicat arma de pe pământ. Cu degete tremurătoare, am scos cremenea şi, scuturând arma, am scos bila din ţeavă, după care am pus-o în buzunarul şorţului.

— Pleacă, am spus cu glas aproape gâtuit. Pleacă din nou, Allan! Au murit prea mulţi oameni.

Era prea copleşit de suferinţă ca să mă audă; l-am scuturat de un umăr şi am spus din nou, mai tare:

— Nu te sinucide. Îţi interzic, ai auzit?

— Cine sunteţi dumneavoastră ca să-mi spuneţi asta? a exclamat el, întorcându-se spre mine, cu chipul schimonosit

de durere. Nu mai pot trăi, nu mai pot!

Însă Tom Christie îşi dăduse viaţa pentru fiul lui, dar şi pentru mine; nu puteam permite ca sacrificiul lui să fie zadarnic.

— Aşa trebuie, am spus, şi m-am ridicat, simţindu-mă puţin ameţită şi nefiind sigură dacă genunchii îmi vor rezista până acasă. M-auzi? Trebuie!

A ridicat privirea şi ochii i s-au aprins printre lacrimi, dar nu a spus nimic. Am auzit un scheunat ascuţit, ca bâzâitul unui ţânţar, urmat de un bufnet brusc. Expresia de pe faţa lui nu s-a schimbat, dar ochii lui au murit treptat. A rămas un moment în genunchi, apoi s-a înclinat în faţă, ca o floare care se leagănă pe tulpină, şi atunci am văzut săgeata ieşind din mijlocul spinării lui. A tuşit o dată, scuipând sânge, şi a căzut pe o coastă, ghemuindu-se peste mormântul surorii lui. Picioarele i s-au mişcat spasmodic, amintindu-mi în mod grotesc de picioarele unei broaşte. Apoi a rămas neclintit.

M-am ridicat buimacă şi l-am privit un timp pe care nu l-am putut măsura, după care, treptat, mi-am dat seama că Ian ieşise din pădure şi rămăsese alături de mine, cu arcul în spinare. Rollo a adulmecat curios cadavrul şi a scos un scheunat.

— Are dreptate, mătuşă, a spus încet Ian. Nu poate.

123
ÎNTOARCEREA BĂŞTINAŞULUI

Bunicuţa Abernathy părea să aibă cel puţin o sută doi ani. Presată, recunoscuse că avea nouăzeci şi unu. Era aproape oarbă şi surdă, încolăcită ca un covrig din cauza osteoporozei şi cu pielea atât de fragilă, încât până şi cea mai uşoară zgârietură i-o sfâşia ca pe o bucată de hârtie.

— Nu mai sunt decât un sac de oase, spunea ea, de fiecare dată când o vedeam, clătinând din cap şi tremurând. Dar măcar am mai toţi dinţii!

Lucru de mirare, era adevărat; am socotit că tocmai asta o ajutase să atingă acea vârstă – spre deosebire de mulţi oameni având jumătate din vârsta ei, nu ajunsese să se hrănească doar cu terci, ci putea mânca şi carne, şi verdeţuri. Probabil că hrana bună o ajutase să trăiască atât de mult – ori poate era vorba doar de încăpăţânare. Numele ei de căsătorie era Abernathy, însă ea, după cum mărturisise, se născuse cu numele de Fraser.

Zâmbind când m-am gândit la asta, am terminat de înfăşurat bandajul în jurul fluierului piciorului, subţire ca un fus. Picioarele şi labele picioarelor nu aveau mai deloc muşchi şi erau tari şi reci ca lemnul. Se lovise cu fluierul piciorului de masă şi i se jupuise pielea; cineva mai tânăr nici nu ar fi luat în seamă o asemenea rană minoră, însă familia ei era îngrijorată, aşa că trimisese după mine.

— O să se vindece cu timpul, dacă îţi menţii piciorul curat – pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsa să pună grăsime de porc pe el! Cred că va fi bine.

Tânăra doamna Abernathy, cunoscută sub numele de Bunica mai Tânără – şi ea în jur de şaptezeci de ani – mi-a aruncat o privire tăioasă auzind spusele mele. La fel ca soacra ei, punea mare preţ pe grăsimea de porc şi pe terebentină, pe care le socotea leacuri universale, însă a dat aprobator din cap, rezervată. Fiica ei, al cărei nume extravagant, Arabella, fusese prescurtat la cel mai comun de Bunica Belly, mi-a zâmbit din spatele Bunicii mai Tinere. Ea fusese mai puţin norocoasă în privinţa dinţilor – zâmbetul ei a evidenţiat lipsuri considerabile – însă era

veselă şi bine dispusă.

— Willie B.! a spus ea poruncitor către nepotul ei, un adolescent. Du-te până în pivniţa cu legume şi adu un sac mic cu napi pentru doamna!

Ca de obicei, am refuzat, dar toată lumea cunoştea întregul protocol privind asemenea chestiuni, astfel că, după câteva minute, mă îndreptam spre casă, mai bogată cu două kilograme şi jumătate de napi.

Erau bine-veniţi. Mă silisem din răsputeri să revin în grădina mea în primăvara de după moartea Malvei – trebuia să fac asta; sentimentele erau fireşti, dar trebuia să şi mâncăm. Tulburările ulterioare apărute în viaţa noastră, precum şi absenţele mele prelungite duseseră la o neglijare cumplită a recoltei de toamnă. În ciuda eforturilor deosebite depuse de doamna Bug, napii noştri ajunseseră nişte cioturi pline de putregai.

În general, proviziile noastre erau foarte reduse. Jamie şi Ian plecau foarte des, şi nu pentru a recolta sau vâna, iar fără Bree şi Roger, recolta de cereale se înjumătăţise şi în afumătoare aveam doar o bucată de carne. Mai tot grâul ne trebuia pentru subzistenţă; nu aveam de prisos, pentru a-l da la schimb sau a-l vinde, şi mai aveam doar câţiva saci de orz sub o prelată, pentru malţ – sigur aveau să putrezească, mi-am spus sumbru, pentru că nimeni nu avea timp să se ocupe de malţificare înainte să vină vremea rece.

După un atac dezastruos dat de o vulpe, care pătrunsese în poiată, doamna Bug se străduia să refacă numărul de găini – însă progresele erau lente, astfel că ne alegeam doar cu câte un ou, care era păstrat cu grijă şi mâncat când şi când la micul dejun.

Pe de altă parte, mi-am zis ceva mai binedispusă, aveam şuncă. O mulţime. Şi cantităţi imense de bacon, tobă, cotlete de porc, carne file şi grăsime.

Asta mi-a reamintit grăsimea de porc şi înghesuiala şi tihna familiară plăcută din casele neamului Abernathy – şi prin comparaţie, pustietatea îngrozitoare din casa noastră.

Într-un loc cu atâta lume, cum putea fi aşa de importantă pierderea a patru oameni? M-am văzut silită să mă opresc şi să mă reazem de un copac, pentru a lăsa tristeţea să mă străbată, fără să fac niciun efort de a o opri. Învăţasem

lecţia. *Nu poţi ţine fantomele departe,* îmi spusese Jamie. *Lasă-le să intre.*

Le-am lăsat – niciodată nu voi putea să le ţin departe. Şi am găsit o mică alinare sperând – ba nu, nu speram, mi-am zis cu ardoare, *ştiam* – că de fapt ei nu erau fantome. Nu muriseră, ci doar... se aflau în alt loc.

După câteva momente, suferinţa copleşitoare s-a stins, retrăgându-se treptat ca apa la reflux. Câteodată, acest lucru scotea la iveală o comoară: mici imagini uitate ale feţei lui Jemmy, mânjită cu miere, râsul Briannei, mâinile lui Roger, iscusite, cioplind una dintre maşinuţe – casa era încă plină de ele – apoi aplecându-se să ia în furculiţă o brioşă de pe o tavă purtată în trecere pe lângă el. Iar dacă revederea acestor imagini mi-a provocat suferinţe noi, măcar le aveam şi le puteam păstra în suflet, ştiind că, odată cu împlinirea timpului, ele îmi vor aduce consolarea.

Am inspirat şi am simţit că strânsoarea din piept şi din gât îmi trece. Amanda nu era singura care ar putea beneficia de chirurgia modernă, am gândit eu. Nu puteam spune ce va însemna asta pentru coardele vocale ale lui Roger, dar poate... şi totuşi vocea lui de acum era bună, plină şi cu rezonanţă, chiar dacă uşor răguşită. Probabil că va prefera să şi-o păstreze la fel – luptase pentru asta şi o merita.

Copacul de care mă rezemasem era un pin; acele lui s-au legănat slab deasupra mea, apoi s-au liniştit, de parcă s-ar fi înţeles între ele. Trebuia să plec de acolo; era târziu, iar aerul se răcea treptat.

Ştergându-mi ochii, mi-am tras gluga mantiei şi am pornit la drum. Era cale lungă de la familia Abernathy până acasă – ar fi trebuit să merg călare pe Clarence, însă cu o zi în urmă începuse să şchiopăteze, aşa că-l lăsasem să se odihnească. Trebuia totuşi să iuţesc pasul, dacă voiam să ajung acasă înainte de căderea întunericului.

Am aruncat o privire prevăzătoare spre cer, apreciind norii, care căpătaseră o culoare cenuşie, uniformă şi moale, ce prevestea ninsoarea.

Aerul era rece şi încărcat de umezeală; dacă temperatura scădea la noapte, va începe şi ninsoarea.

În momentul în care am coborât pe lângă căsuţa cu

izvorul şi am ajuns în curtea din spate, cerul era încă oarecum luminos. Îndeajuns de luminos ca să îmi dau seama că se întâmplase ceva rău, pentru că uşa din spate era deschisă.

Asta m-a alarmat şi m-am întors ca să fug înapoi în pădure. M-am răsucit şi m-am ciocnit de un bărbat care ieşise dintre copacii din spatele meu.

— Cine naiba eşti? l-am întrebat, grăbindu-mă să fac un pas în spate.

— Nu te interesează, doamnă, a spus el, şi m-a înşfăcat de braţ, după care a strigat către casă: Hei, Donner! Am prins-o!

*

Indiferent ce făcuse Wendigo Donner în ultimul an, judecând după înfăţişarea lui, lucrurile nu-i merseseră deloc bine. Chiar dacă nu fusese niciodată elegant, acum era atât de jigărit, încât haina îi atârna în zdrenţe, iar o porţiune de fesă se vedea printr-o ruptură a pantalonilor. Părul lui ca o coamă era unsuros şi încâlcit, şi duhnea cumplit.

— Unde sunt? a întrebat el cu glas răguşit.

— Unde sunt, ce?

M-am răsucit cu faţa spre acolitul lui, care părea să fie într-o stare mai prezentabilă.

— Şi unde sunt menajera mea şi copiii ei?

Stăteam în bucătărie, iar focul din vatră se stinsese; doamna Bug nu venise în dimineaţa aceea, iar Amy şi băieţii plecaseră, probabil, de acolo de ceva vreme.

— Habar n-am, a spus omul şi a ridicat nepăsător din umeri. Nu era nimeni în casă când am venit noi.

— Unde sunt pietrele preţioase?

Donner m-a strâns de braţ, răsucindu-mă cu faţa spre el. Avea ochii adânciţi în orbite şi i-am simţit degetele fierbinţi; ardea de febră.

— N-am niciuna, i-am răspuns scurt. Eşti bolnav. Ar trebui...

— Ba ai! Ştiu sigur că le ai! Toată lumea ştie!

Asta mi-a oferit un răgaz de gândire. Cum zvonurile circulau, probabil că toată lumea îşi *închipuia* că Jamie avea

o mulţime de pietre preţioase. Nici nu era de mirare că vestea privind această comoară ipotetică ajunsese şi la urechile lui Donner – şi era puţin probabil ca eu să-l pot convinge de contrariu. Însă nu puteam decât să încerc.

— Au plecat, am spus simplu.

Auzind asta, în ochi i-a apărut o licărire.

— Cum? a întrebat el.

Am ridicat din sprânceană către complicele lui. Voia să afle şi el?

— Du-te şi găseşte-i pe Richie şi Jed! i-a spus Donner brutei, care a ridicat din umeri şi a plecat.

Richie şi Jed? Pentru numele lui Dumnezeu, câţi oameni avea cu el? Depăşind primul şoc pe care l-am simţit când îl văzusem, am auzit duduituri de picioare la etaj şi zgomotele făcute de deschiderea şi închiderea precipitată a uşilor de la dulapurile de pe hol.

— Camera mea medicală! Scoate-i de acolo!

M-am năpustit spre uşa care dădea în hol, ca să-i alung eu însămi, însă Donner m-a prins de mantie, să mă oprească.

Mă săturasem să fiu brutalizată şi nu mă temeam de individul mizerabil.

— Dă-mi drumul! m-am răstit la el şi l-am lovit scurt cu piciorul în rotula genunchiului, ca să-mi întăresc vorbele.

A scos un ţipăt şi mi-a dat drumul; l-am auzit blestemând în urma mea şi m-am repezit pe uşă, în hol.

Hârtiile şi cărţile lui Jamie fuseseră azvârlite pe coridor, iar peste ele cineva turnase cerneala, care băltea. Explicaţia pentru prezenţa cernelii mi-a fost dată când am văzut o brută scotocind prin camera mea medicală. Avea o pată mare de cerneală pe pieptul cămăşii, unde probabil vârâse călimara din cositor pe care o furase.

— Ce *faci,* dobitocule? l-am întrebat.

Bruta, un băiat de vreo şaisprezece ani, a clipit spre mine şi a rămas cu gura căscată. Avea în mână unul dintre globurile perfecte din sticlă, făcute de domnul Blogweather; auzindu-mă, a rânjit răutăcios şi l-a lăsat să cadă pe podea, unde s-a spart cu o jerbă de cioburi. Unul dintre ele a zburat în sus şi i-a pătruns în obraz, despicându-l; nu l-a simţit decât după ce sângele a început să se scurgă. Apoi a

dus mâna la rană, s-a încruntat nedumerit şi a scos un răcnet de spaimă când a văzut sângele de pe mână.

— La dracu'! a spus Donner, aflat în spatele meu.

Şi-a petrecut braţul pe după talia mea şi m-a scos târâş de acolo, ducându-mă în bucătărie.

— Ascultă! a spus el precipitat, eliberându-mă. Nu vreau decât două pietre. Poţi păstra restul. Trebuie să-i plătesc pe băieţii ăştia cu una, iar cu cealaltă voi călători înapoi.

— Dar ţi-am spus adevărul, am insistat, ştiind că totuşi nu mă va crede. Nu mai avem nicio piatră. Fiica mea şi familia ei – au plecat. S-au întors. Au folosit toate pietrele pe care le aveam. Nu mai sunt.

S-a holbat la mine, iar în ochii arzători i-a apărut o expresie de neîncredere.

— Ba da, mai sunt, a spus el cu convingere. Sigur mai sunt. Trebuie să plec de aici!

— De ce?

— Nu te interesează. Trebuie să plec, şi încă repede.

A înghiţit în sec, apoi şi-a plimbat ochii prin bucătărie, ca şi cum pietrele preţioase se puteau afla din întâmplare acolo.

— Unde sunt?

Am auzit o bufnitură îngrozitoare în camera medicală, urmată de blesteme, şi asta m-a împiedicat să răspund. Din reflex, m-am mişcat spre uşă, însă Donner s-a postat în faţa mea.

Mă înfuriase acea invazie de necunoscuţi şi începusem să mă alarmez. Deşi nu observasem niciun semn de violenţă din partea lui Donner, nu eram convinsă că oamenii lui se vor purta la fel. Se putea ca, în cele din urmă, să renunţe şi să plece, când va deveni clar că nu deţineam nicio piatră preţioasă – ori puteau să mă bată ca să le spun unde se aflau.

Încercând să gândesc la rece, mi-am strâns mantia în jurul trupului şi m-am aşezat pe bancă.

— Ascultă, i-am spus lui Donner. Aţi făcut totul vraişte…

O bubuitură de la etaj a cutremurat casa, iar el a tresărit. Dumnezeule, răsunase ca şi cum ar fi răsturnat dulapul.

— Aţi scotocit toată casa, am repetat eu, şi n-aţi găsit nimic. Dacă aveam pietre preţioase, crezi că nu ţi le

dădeam, ca să nu distrugi totul?

— Nu, nu cred că ai fi făcut-o. Eu n-aş fi făcut-o, în locul tău. *Ştii* ce se petrece, războiul şi tot ce va urma.

A clătinat derutat din cap.

— N-am ştiut că va ieşi aşa. Jur pe Dumnezeu, jumătate dintre oamenii pe care i-am cunoscut nu ştiu ce să aleagă. Am crezut că va fi... înţelegi? Tunici roşii şi tot restul, dar dacă stai departe de uniforme şi de lupte, vei scăpa. Dar n-am văzut *nicăieri* vreo tunică roşie, iar oamenii – înţelegi, *oameni* simpli, se împuşcă unii pe alţii şi îşi incendiază casele.

A închis ochii o clipă. Obrajii împurpuraţi i s-au albit într-o clipă; mi-am dat seama că era foarte bolnav. L-am şi auzit; respiraţia îi era hârâită şi umedă în piept şi scotea un şuierat când expira. Dacă leşina, cum aveam să scap de camarazii lui?

— În fine, a spus el, deschizând ochii. Plec. Mă întorc. Nu-mi pasă cum e acolo, oricum e mult mai bine.

— Şi ce se întâmplă cu indienii tăi? l-am întrebat cu o undă de sarcasm. Îi laşi să se descurce singuri?

— Da, a spus el, fără să bage de seamă sarcasmul din glasul meu. Ca să-ţi spun cinstit, nu mă mai interesează indienii.

Cu un aer absent, s-a frecat în partea de sus a pieptului şi am văzut o cicatrice mare şi încreţită, prin ruptura cămăşii.

— Doamne, a spus el, cu dorinţă clară în voce, aş da orice pentru o bere Bud şi un meci de baseball la televizor.

Apoi, atenţia lui rătăcitoare s-a întors spre mine.

— Aşa că, a spus pe un ton aproape raţional, am nevoie de diamante. Sau de alte pietre. Dă-mi-le, şi plecăm!

Analizasem mai multe planuri de a scăpa de ei, dar fără niciun folos, şi eram din ce în ce mai îngrijorată. Aveam foarte puţine lucruri care meritau furate, iar după o scurtă privire spre dulapul cu arme am constatat că ei luaseră deja ce se afla acolo, inclusiv, mi-am dat seama cu o nouă undă de spaimă, pistoalele şi praful de puşcă. Foarte curând, aveau să-şi piardă răbdarea.

Se putea întâmpla să vină cineva – probabil că Amy şi băieţii ei erau în casa Briannei, în care urmau să se mute în

curând; era posibil ca ei să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Se putea întâmpla să-l caute cineva pe Jamie, sau pe mine – şi toate şansele scădeau, având în vedere că se lăsa seara. Chiar dacă ar fi fost aşa, efectul va fi dezastruos.

Apoi am auzit voci răzbătând dinspre veranda din faţă, însoţite de zgomot de paşi apăsaţi, şi, simţindu-mi inima tresăltând, am sărit în picioare.

— Ce-ar fi să încetezi? a spus Donner cu glas ce i-a trădat iritarea. Eşti cea mai agitată femeie pe care am văzut-o vreodată.

L-am ignorat, pentru că am recunoscut una dintre voci. Bineînţeles, în următorul moment, doi dintre indivizi, având pistoale în mâini, l-au împins pe Jamie în bucătărie.

Era răvăşit şi privea precaut, însă şi-a îndreptat imediat ochii spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare ca să se asigure că eram întreagă.

— Sunt bine, i-am spus scurt. Idioţii ăştia cred că avem pietre preţioase şi le vor.

— Asta mi-au spus şi mie. Şi-a îndreptat spatele, mişcându-şi umerii ca să-şi aşeze mantia mai bine, după care s-a uitat la dulapurile rămase deschise şi la blatul răvăşit. Până şi bufetul fusese răsturnat, iar rămăşiţele unei plăcinte cu stafide zăceau strivite pe podea, marcate de o urmă de călcâi.

— Înţeleg că au scotocit peste tot.

— Ascultă, amice, a spus una dintre brute, pe un ton rezonabil, nu vrem decât diamantele. Spune-ne doar unde sunt şi nu vă facem niciun rău, înţelegi?

Jamie şi-a frecat rădăcina nasului şi l-a măsurat pe cel care îi vorbise.

— Îmi închipui că soţia mea v-a spus că nu avem nicio piatră preţioasă, da?

— Da, aşa a zis, fireşte, a spus individul cu glas tolerant. Aşa-s femeile, după cum ştii.

Omul părea să creadă că acum, că apăruse Jamie, puteau trata lucrurile ca în afaceri, de la bărbat la bărbat.

Jamie a oftat şi s-a aşezat.

— De ce credeţi că am aşa ceva? a întrebat el cu glas destul de calm. Am avut câteva, dar nu le mai am. Le-am vândut.

— Şi unde-s banii?

Cel de-al doilea individ era vizibil dispus să înţeleagă asta, indiferent ce părere avea Donner.

— I-am cheltuit, a spus Jamie scurt. Sunt colonel de miliţie – cred că ştii măcar asta, da? E treabă scumpă să asiguri existenţa unei companii. Hrană, arme, praf de puşcă, încălţăminte – toate se adună, nu crezi? Ei bine, doar costul încălţărilor – şi nu mai vorbim de potcovirea cailor! Dar şi căruţe; nici nu-ţi închipui cât costă o căruţă...

Unul dintre indivizi s-a încruntat, dar a dat vag din cap, după ce ascultase acea prezentare satisfăcătoare. Însă Donner şi celălalt confrate deveniseră vizibil agitaţi.

— Lasă-ne în pace cu blestematele acelea de căruţe! a spus Donner cu brutalitate şi, aplecându-se în faţă, a ridicat de pe podea unul dintre cuţitele de măcelărie ale doamnei Bug. Uite, a spus el, încruntându-se şi străduindu-se să arate ameninţător. M-am *săturat* să tot aştept. Spune-mi unde sunt, altfel – altfel îi tai beregata! Da, aşa o să fac. Jur că da!

Spunând asta, m-a prins de umăr şi a dus cuţitul la gâtul meu.

Îmi dădusem seama că Jamie trăgea de timp, ceea ce însemna că aştepta să se întâmple ceva. Era liniştitor, dar mi s-a părut că expresia nonşalantă de pe faţa lui în legătură cu posibila mea moarte împingea lucrurile puţin cam departe.

— Eh! a spus el, scărpinându-se pe gât. Dacă aş fi în locul tău, n-aş face asta. Ea e singura care ştie unde sunt pietrele preţioase.

— *Poftim?* am strigat eu, plină de indignare.

— O, da! l-a asigurat Jamie. Ultima oară când am plecat cu miliţia, ea le-a ascuns. N-a vrut să-mi spună unde le-a pus.

— Stai puţin – ai zis că le-ai vândut şi-ai cheltuit banii! a spus Donner, derutat.

— Am minţit, i-a explicat Jamie cu răbdare.

— Aha!

— Dar dacă vrei să-mi ucizi soţia, atunci situaţia se schimbă cu totul.

— Da, a spus Donner, părând ceva mai fericit. Da. Exact!

— Domnule, cred că n-am făcut cunoştinţă, a spus politicos Jamie, întinzând mâna dreaptă în faţă. Sunt James Fraser. Tu eşti...?

Neştiind cum să procedeze cu cuţitul din mâna dreaptă, Donner a ezitat o clipă, apoi l-a trecut în stânga şi s-a aplecat în faţă ca să-i strângă scurt mâna lui Jamie.

— Wendigo Donner, a spus el. În regulă, acum ştim pe ce picior dansăm.

Am scos un sunet nepoliticos, dar el a fost acoperit de o serie de bubuituri şi zgomote de sticlă spartă venind dinspre camera medicală. Dobitocul de acolo golea rafturile cu totul, azvârlind sticle şi borcane pe podea. L-am prins pe Donner de mână şi am îndepărtat cuţitul de la gâtul meu, după care am sărit în picioare, cam la fel de furioasă ca atunci când incendiasem cu torţa câmpul năpădit de lăcuste.

De astă dată Jamie a fost acela care m-a prins de talie când am dat să ies pe uşă, aproape ridicându-mă de pe podea.

— Dă-mi drumul! O să-l ucid! am spus, dând nebuneşte din picioare.

— Mai aşteaptă puţin, englezoaico, a spus el cu glas scăzut şi m-a tras spre masă, pe care s-a aşezat cu braţele înfăşurate în jurul corpului meu, ţinându-mă strâns în poala lui. Dinspre hol s-au auzit alte zgomote care sugerau distrugerile – pârâituri de lemn sfârtecat şi scrâşnete de cioburi de sticlă strivite sub tălpi. Era clar că tânărul dement renunţase să mai caute şi distrugea totul din pură distracţie.

Pregătindu-mă să scot un ţipăt de frustrare, am inspirat adânc, dar m-am abţinut.

— Dumnezeule! a spus Donner, strâmbând din nas. Ce-i cu putoarea asta? A tăiat cineva pe careva?

S-a uitat acuzator la mine, dar nu i-am acordat atenţie. Era miros de eter, pătrunzător şi bolnăvicios de dulceag.

Jamie s-a crispat puţin. Îşi dăduse şi el seama despre ce era vorba, ce se putea întâmpla.

Apoi a inspirat adânc şi, cu atenţie, m-a îndepărtat din poală, aşezându-mă pe bancă, alături de el. I-am văzut ochii îndreptându-se spre cuţitul ţinut moale în mână de

Donner şi am auzit ceea ce urechile lui mai alerte surprinseseră deja. Venea cineva.

S-a mişcat puţin înainte, lăsându-şi picioarele pe podea ca să poată sări, şi a aruncat o privire spre vatra rece, pe care se afla o oală cu capac, stând în cenuşă. Am dat din cap scurt, iar când uşa din spate s-a deschis, am ţâşnit de-a latul bucătăriei.

Cu o iuţeală neaşteptată, Donner a întins un picior şi mi-a pus piedică. Am căzut în faţă şi am alunecat, lovindu-mă răsunător cu capul de bancă. Am scos un geamăt şi am rămas nemişcată câteva momente, cu ochii închişi, simţind dintr-odată că eram prea vârstnică pentru o asemenea aventură. Fără să vreau, am deschis ochii şi, aproape înţepenită, m-am ridicat în picioare, descoperind că bucătăria era plină de oameni.

Primul dintre camarazii lui Donner revenise împreună cu ceilalţi doi, probabil Richie şi Jed şi, cu ei, soţii Bug, Murdina părând alarmată, şi Arch, de-a dreptul furios.

— A *leannan!* a exclamat doamna Bug, repezindu-se spre mine. Ai păţit ceva, spune?

— Nu, nu, am zis, destul de ameţită. Doar lasă-mă să... să mă aşez o clipă.

M-am uitat la Donner, care nu mai avea cuţitul în mână. Se uita încruntat spre podea – era limpede că-l scăpase când îmi pusese piedică – însă sosirea nou-veniţilor l-a făcut să ridice capul.

— Ce e? Aţi descoperit ceva? a întrebat el, pentru că atât Richie, cât şi Jed surâdeau plini de importanţă.

— Sigur c-am găsit, l-a asigurat unul dintre ei. Ia te uită!

Ţinea într-o mână sacoşa doamnei Bug, pe care a răsturnat-o şi a scuturat pe masă ce era înăuntru pe masă, făcând să se reverse multe lucruri de tricotat, cu un *bufnet* puternic! Cu mişcări iuţi, omul a îndepărtat lâna şi a dat la iveală un lingou de aur lung de douăzeci de centimetri, cu metalul răzuit la un capăt şi stanţat în mijloc cu crinul regal francez.

Apariţia lui ne-a făcut pe toţi să încremenim şi să amuţim. Până şi Jamie părea total derutat.

Doamna Bug era palidă când ajunsese în casă; acum se făcuse albă ca varul şi parcă nu mai avea buze. Arch şi-a

îndreptat ochii întunecaţi şi sfidători către Jamie.

Singurul care nu părea impresionat de imaginea metalului sclipitor era Donner.

— Ei bine, domnilor şi doamnelor, a spus el. Unde sunt pietrele preţioase? Staţi cu ochii pe ţelul nostru!

Cu toate acestea, complicii lui îşi pierduseră interesul faţă de pietrele care existau doar în teorie, pentru că aveau aur în mâini, aşa că dezbăteau posibilitatea de a exista şi alte lingouri, disputându-şi-l în acelaşi timp pe cel găsit.

Am simţit că mi se învârte mintea: din cauza loviturii, a apariţiei neaşteptate a lingoului şi a revelaţiilor privind familia Bug, dar mai ales din cauza aburului de eter, care mirosea tot mai puternic. Nimeni dintre cei din bucătărie nu băgase de seamă, însă dinspre camera mea medicală nu se mai auzea nimic; tânărul ticălos de acolo sigur leşinase.

Sticla cu eter fusese aproape plină; suficient cât să anestezieze o duzină de elefanţi, am gândit eu, ameţită, ori o casă plină cu oameni. L-am văzut deja pe Donner chinuindu-se să-şi ţină capul drept. Peste alte câteva minute, toţi intruşii vor ajunge într-o stare asemănătoare de ameţeală, care i-ar fi făcut inofensivi, dar în aceeaşi situaţie ne-am fi aflat şi noi ceilalţi.

Eterul e mai greu decât aerul; substanţa ajunsese pe podea, de unde urca precum un nor în jurul genunchilor noştri. M-am ridicat şi am inspirat aerul presupus mai curat de la înălţime. Trebuia să deschid fereastra.

Jamie şi Arch vorbeau în gaelică, mult prea rapid ca să pot înţelege ceva, chiar dacă mintea mea ar fi funcţionat perfect. Rămas cu gura căscată, ca şi cum ar fi vrut să le spună să înceteze, însă nu-şi găsea cuvintele, Donner se uita încruntat la ei.

M-am chinuit cu închizătorile obloanelor, silită să mă concentrez foarte tare ca să-mi fac degetele să funcţioneze. În cele din urmă, am reuşit să desfac o încuietoare şi am deschis oblonul – moment în care, în lumina crepusculară de afară, am văzut faţa zâmbitoare a unui indian pe care nu-l cunoşteam.

Am scos un ţipăt ascuţit şi m-am dat înapoi. După aceea, uşa din spate s-a deschis brusc şi înăuntru a pătruns un om bărbos, scund şi îndesat, răcnind într-o limbă de neînţeles,

urmat de Ian, după care venea un alt indian cu înfăţişare ciudată, care urla şi rotea în jurul lui ceva – un tomahawk? O bâtă? Nu mi-am putut concentra privirea suficient de bine ca să-mi dau seama.

Era un haos deplin, văzut prin ochi înceţoşaţi. M-am prins de pervazul ferestrei ca să nu mă prăbuşesc la podea, dar nu am găsit prezenţa de spirit necesară ca să deschid fereastra. Toată lumea lupta, dar cei din bucătărie o făceau cu mişcări lente, răcnind şi bălăbănindu-se ca nişte beţivi. În timp ce urmăream încăierarea cu gura căscată în mod lipsit de eleganţă, Jamie a scos cu greu cuţitul lui Donner de sub fese, l-a ridicat, descriind un arc lent şi graţios, şi i l-a înfipt sub stern.

Pe lângă urechea mea a zburat ceva care a trecut prin fereastră, distrugând şi ultima foaie de geam care mai rămăsese neatinsă în casă.

Am inspirat gâlgâit, străduindu-mă să îmi limpezesc mintea şi am făcut semne disperate cu braţele, strigând – sau doar încercând să strig:

— Ieşiţi! Ieşiţi!

Doamna Bug încerca să facă exact asta, târându-se pe mâini şi genunchi spre uşa întredeschisă. Cu faţa albită, Arch s-a izbit de perete şi a alunecat încet alături de ea. Donner căzuse cu faţa în jos peste masă, iar sângele lui picura urât pe scândurile podelei, în timp ce un alt tâlhar, cu ţeasta zdrobită, zăcea peste vatra stinsă. Bălăbănindu-se, Jamie era încă în picioare, iar bărbosul îndesat stătea alături de el, scuturând din cap şi părând derutat, semn că aburii începuseră să-l afecteze şi pe el.

— Ce se petrece? l-am auzit întrebând.

În bucătărie era aproape întuneric, iar oamenii se legănau ca frunzele de varec într-o pădure submarină.

Am închis ochii o clipă. Când i-am deschis, Ian tocmai spunea:

— Staţi, să aprind o lumânare.

Avea într-o mână un chibrit din cele făcute de Brianna şi un scăpărici în cealaltă.

— IAN! am răcnit eu, dar el a apucat să aprindă chibritul.

S-a auzit zgomot slab, apoi un altul, mai puternic, în momentul în care eterul din camera medicală s-a aprins şi,

brusc, ne-am trezit într-o mare de flăcări. Preţ de o fracţiune de secundă nu am simţit nimic, după care am fost cuprinsă de arşiţă. Jamie m-a prins de un braţ şi m-a azvârlit spre uşă; nesigură pe picioare, am ajuns afară, am căzut peste tufişurile de muri şi m-am rostogolit prin ele, zbătându-mă şi lovind cu palmele fusta ce fumega.

Cuprinsă de panică şi încă incapabilă să-mi coordonez mişcările, m-am chinuit să desfac cordonul şorţului, reuşind în cele din urmă să-l smulg şi să scap de el. Juponul din pânză era pârlit, dar nu luase foc. Gâfâind, m-am ghemuit pe ierburile uscate din faţa uşii, neputând face altceva decât să respir. Mirosul de fum era puternic şi înţepător.

Doamna Bug era pe veranda din spate şi tocmai îşi scotea boneta care luase foc.

Lovindu-se cu palmele peste haine şi păr, pe uşa din spate au năvălit câţiva oameni. Rollo era în curte şi lătra isteric, iar de cealaltă latură a casei am auzit nechezăturile cailor înspăimântaţi. Cineva îl scosese afară pe Arch Bug – care rămăsese pe iarbă, întins cât era de lung, cu părul şi sprâncenele arse aproape complet, dar în viaţă.

Picioarele mi se înroşiseră şi se băşicaseră, dar nu aveam arsuri grave şi am mulţumit Cerului pentru straturile de pânză din bumbac, care ard lent, am gândit eu ameţită. Dacă aş fi purtat îmbrăcăminte modernă, din mătase artificială, aş fi ars ca o torţă.

Gândul acesta m-a făcut să mă uit spre casă. Se întunecase deplin şi se vedea că toate ferestrele de la parter luaseră foc. Flăcările dansau în uşa deschisă. Locul arăta ca un imens felinar făcut din dovleac.

— Bănuiesc că dumneavoastră sunteţi doamna Fraser.

Bărbatul bărbos şi îndesat, care vorbise cu un uşor accent scoţian, s-a aplecat deasupra mea.

— Da, am spus, simţind că îmi revin treptat. Cine sunteţi şi unde e Jamie?

— Aici, englezoaico.

Jamie a apărut din întuneric şi s-a aşezat greoi alături de mine. I-a făcut scoţianului un semn cu mâna.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Alexander Cameron, cunoscut mai curând sub numele de Scoţianul.

— Sluga dumneavoastră, doamnă! a spus el politicos.

Mi-am pipăit cu fereală părul. Câteva şuviţe fuseseră pârlite şi se întăriseră, dar din fericire nu chelisem.

Mai mult am simţit decât am văzut că Jamie a ridicat privirea spre casă. Am urmat direcţia privirii lui şi am văzut o siluetă întunecată la o fereastră de la etaj, încadrată în lumina slabă care venea de la flăcările de jos. A strigat ceva în acea limbă de neînţeles şi a început să arunce lucruri pe fereastră.

— Cine e *acela?* am întrebat, simţind că trăiesc ceva ireal.

— A, a făcut Jamie, frecându-şi faţa. Acela e Gâscă.

— Bineînţeles, am spus dând din cap. Dacă mai rămâne acolo o să devină gâscă friptă.

Asta mi s-a părut extrem de amuzant şi m-am prăpădit de râs.

Evident, replica mea nu fusese chiar atât de spirituală precum crezusem; nimănui nu i s-a mai părut amuzantă. Jamie s-a ridicat şi a strigat ceva către silueta întunecată, care a fluturat o mână cu nepăsare, după care s-a întors în cameră.

— Am o scară în hambar, i-a spus calm Jamie Scoţianului, după care au dispărut în întuneric.

O vreme, casa a ars destul de încet la parter, căci în afară de cărţile şi hârtiile din biroul lui Jamie nu era nimic inflamabil. O siluetă înaltă a apărut brusc pe uşa din spate, ţinându-şi cămaşa trasă peste nas cu o mână, iar cu cealaltă prinzând poalele ei în aşa fel ca să alcătuiască o boccea.

Gâfâind, Ian s-a oprit alături de mine, s-a lăsat în genunchi şi a dat drumul cămăşii, făcând ca din ea să se rostogolească un morman de mici obiecte.

— Îmi pare rău, mătuşă, dar e tot ce am putut salva. A tuşit de câteva ori, fluturându-şi mâna prin dreptul feţei. Ştii ce s-a întâmplat?

— Nu mai are importanţă, am spus.

Arşiţa devenea tot mai puternică, aşa că m-am ridicat cu greu în genunchi.

— Vino, trebuie să-l ducem pe Arch de aici.

Efectele eterului îmi trecuseră în cea mai mare parte, dar eram conştientă de o senzaţie clară de irealitate. Nu aveam

decât apă rece pentru a trata arsurile, dar l-am spălat pe Arch pe gât şi mâini, care se băşicaseră. Părul doamnei Bug fusese pârlit, dar ea, ca şi mine, fusese protejată de fustele groase.

Nici ea, nici Arch nu au scos vreo vorbă.

Cu faţa palidă în ciuda luminii roşiatice radiată de flăcări, Amy McCallum a apărut în fugă. I-am spus să îi ducă pe soţii Bug în casa Briannei – acum a ei – şi să îi ţină pe băieţi la o distanţă sigură de incendiu. A încuviinţat din cap şi a plecat, sprijinindu-l pe Arch împreună cu doamna Bug.

Nimeni nu a făcut vreo mişcare pentru a scoate din casă cadavrele lui Donner şi ale camarazilor lui.

Am văzut când focul a cuprins casa scării: la ferestrele de sus a apărut brusc o lumină puternică, iar la scurt timp, flăcările au învăluit mijlocul casei.

Cu fulgi mari, grei şi tăcuţi, a început să ningă. După jumătate de oră, pământul, copacii şi tufişurile erau presărate cu alb. Flăcările licăreau în roşu şi auriu, iar zăpada albă reflecta lumina uşor roşiatică; întregul luminiş părea cotropit de lumina radiată de incendiu.

Cam pe la miezul nopţii, acoperişul s-a prăbuşit cu un zgomot puternic de bârne incandescente şi cu jerbe uriaşe de scântei care au erupt spre cerul nopţii. Priveliştea era atât de frumoasă încât, fără să vrem, toţi cei care urmăream incendiul am exclamat de uimire.

Jamie şi-a pus braţul după mijlocul meu. Nu ne puteam dezlipi ochii de la incendiu.

— Ce dată e azi? am întrebat brusc.

Gândindu-se, Jamie s-a încruntat o clipă, apoi mi-a răspuns.

— Douăzeci şi unu decembrie.

— Şi nici n-am murit. Ce ziare mincinoase... am spus. Nu prezintă *nimic* corect.

Din nu ştiu ce motiv, *asta* i s-a părut amuzant şi a râs până când s-a văzut silit să se aşeze pe pământ ca să se liniştească.

124
PROPRIETATEA REGELUI

Ne-am petrecut restul nopţii dormind – sau mai curând întinşi la orizontală – pe podeaua căsuţei, cu soţii Bug, Gâscă şi fratele lui, Lumină – care la început m-a derutat spunând că erau „fiii” lui Jamie – şi cu Scoţianul şi Ian. În drumul lor spre satul lui Pasăre, pe care voiau să îl viziteze, indienii – pentru că Alexander Cameron era în aceeaşi măsură indian ca şi ceilalţi, am socotit eu – îi întâlniseră pe Jamie şi Ian, care ieşiseră la vânătoare, şi acceptaseră ospitalitatea lui Jamie.

— Dar a fost o primire mai călduroasă decât ne aşteptam, Ucigaş-de-Urşi! a spus Gâscă râzând.

Nu au întrebat cine era Donner şi nici n-au făcut vreo referire la oamenii ale căror cadavre arseseră pe rugul funerar ce devenise casa noastră, ci doar au pus întrebări despre eter şi au clătinat din capete de uimire, în timp ce urmăreau incendiul.

În ceea ce îl privea pe Jamie, am observat că el nu i-a întrebat de ce se duceau în satul lui Pasăre – şi am tras concluzia că nu voia să afle că unii dintre indienii Cherokee hotărâseră să-l sprijine pe rege. A ascultat ce s-a discutat, dar a vorbit puţin, trecându-şi timpul examinând mormanul de obiecte salvate din foc. Erau puţine lucruri de valoare acolo – câteva pagini desprinse şi pe jumătate carbonizate din registrul meu de cazuri, câteva linguri din cositor şi o matriţă pentru făcut gloanţe. Însă când, într-un târziu, a adormit alături de mine, am văzut că ţinea strâns în mână ceva şi, uitându-mă mai atent prin întuneric, am distins capul micului şarpe cioplit din lemn de cireş.

M-am trezit puţin după ivirea zorilor şi l-am văzut pe Aidan uitându-se la mine, cu Adso în braţe.

— V-am găsit pisoiul în patul meu, mi-a şoptit Aidan. Îl vreţi?

Eram pregătită să refuz, dar apoi am văzut privirea lui Adso. În mod obişnuit, îi suporta pe copiii mici, însă Aidan îl ţinea de burtă, ca pe un sac cu rufe de spălat, iar picioarele îi atârnau ridicol.

— Da, am spus, cu vocea răguşită din cauza fumului inhalat. Gata... hai, că-l iau!

M-am ridicat în şezut, dar după ce am luat motanul, am văzut că mai toţi cei aflaţi în casă încă dormeau, înfofoliţi în pături pe podea. Cu două excepţii notabile: Jamie şi Arch Bug, care lipseau. M-am ridicat şi, împrumutând mantia lui Amy, aflată lângă uşă, am ieşit.

Ninsoarea se oprise în cursul nopţii, dar pe sol era un strat de zăpadă de aproape opt centimetri. L-am depus pe Adso sub streaşină, unde pământul era curat, iar apoi – inspirând adânc pentru a-mi face curaj – m-am întors ca să privesc spre casa noastră.

Din rămăşiţele ei carbonizate, care se înălţau negre ca tăciunii pe fundalul copacilor albi de zăpadă din spate se ridicau aburi. Doar aproape jumătate de casă arsese complet; peretele dinspre apus rămăsese în picioare, la fel şi hornurile, făcute din piatră. Restul era o masă de grinzi carbonizate şi mormane de cenuşă, care deveneau deja cenuşii. Etajul dispăruse cu totul, cât despre camera mea medicală...

M-am întors şi am auzit voci în spatele casei. Jamie şi Arch erau în magazia de lemne, dar uşa rămăsese deschisă; i-am văzut înăuntru, stând faţă în faţă. Jamie m-a zărit oscilând, de aceea mi-a făcut semn din cap să intru.

— Bună dimineaţa, Arch! am spus, uitându-mă printre gene la fostul nostru administrator. Cum te simţi?

— A *nighean,* am avut şi zile mai bune, mulţumesc de întrebare, a spus el şi a tuşit.

Afectată de fum, vocea lui era doar o şoaptă, iar pe faţă şi pe mâini avea băşici. În afară de faptul că îşi pierduse părul şi sprâncenele, mi s-a părut că în rest arăta bine.

— Englezoaico, Arch tocmai se pregătea să-mi explice ce e cu asta. Jamie a arătat cu vârful ghetei spre metalul lucitor al lingoului de aur, aflat în rumeguşul şi aşchiile de lemn de pe podea. Nu-i adevărat, Arch?

În aparenţă, glasul lui suna amabil, dar am simţit duritatea ca de oţel, la fel de clar ca şi Arch. Însă, chiar dacă nu mai avea sprâncene care să-i trădeze emoţiile, Arch Bug nu se lăsa uşor.

— *Seaumais mac Brian,* nu-ţi datorez nicio explicaţie, a

spus el pe acelaşi ton.

— Ţi-am oferit şansa de a explica, omule, nu ţi-am dat de ales.

Jamie abandonase tonul amabil. Era plin de funingine şi pârlit pe haine, dar sprâncenele îi rămăseseră întregi şi le folosea. Făcând un semn spre lingoul de aur, s-a întors spre mine.

— Ai mai văzut aşa ceva, adevărat?

— Desigur.

Ultima oară când văzusem un lingou, acesta lucise în lumina unui felinar, aşezat strâns lângă altele, la fundul unui sicriu din mausoleul lui Hector Cameron, însă forma lor şi ştampila cu crin era inimitabilă.

— Dacă Ludovic al Franţei nu i-a trimis şi altcuiva mari cantităţi de aur, lingoul ăsta face parte din comoara Jocastei, am spus eu.

— Nu există aşa ceva şi n-a existat niciodată, m-a corectat Arch cu glas ferm.

— Da? a făcut Jamie şi a ridicat o sprânceană spre el. Şi atunci, cui îi aparţine aurul, dacă nu Jocastei Cameron? îl revendici ca fiind al tău?

— Nu.

A şovăit, dar dorinţa de a vorbi s-a dovedit mai puternică.

— E proprietatea regelui, a spus el şi a închis gura strâns după ce a rostit ultimul cuvânt.

— Cum, a regelui... ah, am spus eu, dându-mi seama în cele din urmă. *Acel* rege?

— *Le roi, c'est mort,* a spus Jamie încet, mai mult pentru sine, însă Arch s-a întors fioros spre el.

— Scoţia a murit?

Jamie a inspirat, dar n-a răspuns imediat. În schimb, mi-a făcut semn să mă aşez pe un morman de buşteni tăiaţi scurt şi l-a invitat pe Arch să se aşeze pe altul, după care s-a aşezat alături de mine.

— A *charaid,* Scoţia va muri odată cu ultimul ei fiu, a spus el şi a făcut un semn cu mâna spre uşă, pentru a cuprinde munţii şi văile din jurul nostru – şi toţi oamenii de acolo. Câţi sunt? câţi vor fi? Scoţia trăieşte, dar nu în Italia.

Se referea la Roma, unde Charles Stuart îşi trăise restul vieţii, înecându-şi în băutură visele neîmplinite de a fi

încoronat.

Auzind acestea, Arch a mijit ochii, dar s-a încăpăţânat să păstreze tăcerea.

— Tu ai fost cel de-al treilea om, adevărat? l-a întrebat Jamie, fără să ia în seamă tăcerea lui. Când aurul a fost adus la mal din Franţa, Dougal MacKenzie a luat o treime, iar Hector Cameron alta. N-aş putea spune ce a făcut Dougal cu aurul – i l-o fi dat lui Charles Stuart, cel mai probabil, şi fie ca Dumnezeu să-l ierte pentru asta. Tu erai arendaşul lui Malcolm Grant; el te-a trimis, nu-i aşa? Ai luat o treime din aur în numele lui. I l-ai dat?

Încet, Arch a confirmat din cap.

— A fost dat în păstrare, a spus el, şi vocea i-a sunat spartă.

Şi-a dres glasul şi a scuipat mucus amestecat cu ceva negru.

— Mie, iar apoi lui Grant – care, la rândul lui, trebuia să i-l dea fiului regelui.

— Chiar?! a întrebat Jamie, vădit interesat. Ori, la fel ca Hector Cameron, a crezut că era prea târziu?

Aşa se întâmplase; cauza era deja pierdută în acel moment; aurul nu mai avea importanţă. Arch a strâns din buze atât de tare, încât parcă dispăruseră.

— A făcut ce-a făcut, a spus el scurt. Ce a crezut că era bine. Banii s-au cheltuit pentru binele clanului. Însă Hector Cameron a fost un trădător, la fel ca soţia lui.

— Deci tu eşti cel care i-ai vorbit Jocastei în cortul ei, am spus eu brusc, dându-mi seama de adevăr. La Adunarea la care l-ai cunoscut pe Jamie. Ai venit acolo ca s-o găseşti, am dreptate?

Arch a părut surprins de faptul că vorbisem, dar şi-a înclinat capul puţin drept confirmare. M-am întrebat dacă acceptase – ori poate căutase anume – să fie angajatul lui Jamie având în vedere relaţiile lui cu Jocasta.

— Iar pe ăsta – am arătat cu vârful pantofului spre lingoul răzuit – l-ai descoperit în casa Jocastei când te-ai dus cu Roger şi Duncan să-i aduceţi aici pe pescari.

Asta era dovada – dacă mai era nevoie de ea – că Jocasta deţinea cu adevărat partea lui Hector din aurul francez.

— Întrebarea pe care mi-o pun acum, a spus Jamie,

plimbându-şi un deget de-a lungul nasului lung, e cum naiba ai descoperit restul aurului şi cum l-ai cărat de acolo.

Arch a strâns din buze un moment, apoi, fără să vrea, şi le-a desfăcut.

— Asta n-a fost o problemă. Am văzut sarea de la mormântul lui Hector şi felul în care sclavii se fereau de locul ăla. Nici nu era de mirare că nu se odihnea în pace, dar unde putea fi aurul, dacă nu alături de el?

În ochii deschişi la culoare i-a apărut o lumină îngheţată.

— Îl cunoşteam oarecum pe Hector Cameron. Nu era omul care să renunţe la ceva numai fiindcă era mort.

Ca administrator, Arch făcuse multe călătorii la Cross Creek, ca să cumpere şi să vândă. De obicei, nu era primit ca oaspete la River Run, însă fusese acolo suficient de des ca să cunoască bine proprietatea. Dacă cineva vedea noaptea o siluetă aproape de mausoleu – ei bine, toată lumea ştia că fantoma lui Cameron „umbla” prin locul delimitat de liniile de sare, dar nimeni nu se apropia vreodată îndeajuns de mult ca să verifice.

Şi astfel, furase câte un lingou la fiecare călătorie – sau nu chiar – şi, în cele din urmă, toată comoara, înainte ca Duncan Innes să descopere dispariţia ei.

— Nu trebuia să păstrăm primul lingou, a spus el întristat, făcând un semn din cap spre cel de pe pământ. La început am crezut că s-ar putea să avem nevoie de el – eu şi Murdina. Iar apoi, când a fost silită să-l ucidă pe Brown ăla...

Jamie a ridicat capul brusc şi amândoi l-am privit cu ochi largi pe Arch. El a tuşit.

— Creatura aia mizeră se înzdrăvenise îndeajuns ca să umble prin coliba noastră când ea era plecată şi aşa a descoperit asta – şi a făcut semn din cap spre lingou – în sacoşa ei de lucru, unde îl ascunsese. Bineînţeles că nu ştia despre ce era vorba, dar şi-a dat seama că nişte zdrenţăroşi ca noi nu puteau avea aşa ceva.

A strâns din nou din buzele subţiri şi mi-am adus aminte că fusese administrator-şef pentru Grant, din clanul Grant – un om deosebit. Asta, cândva.

— A început să pună întrebări, iar ea n-a vrut să-i spună nimic, bineînţeles. Iar apoi, când s-a îndreptat spre casa

voastră, Murdina s-a temut că va povesti ce văzuse. De aceea l-a omorât.

A spus asta cu calm în glas; la urma urmelor, ce altceva putea face ea? Nu era pentru prima oară că mă întrebam ce alte lucruri făcuseră soţii Bug – ori fuseseră siliţi să facă – după Culloden.

— În fine, măcar ai ţinut aurul departe de ghearele regelui George, a spus Jamie, cu tristeţe în glas.

Mi-am dat seama că se gândea la bătălia de la podul de peste Moore's Creek. Dacă Hugh MacDonald ar fi avut acel aur, cu care să cumpere praf de puşcă şi arme, victoria n-ar fi fost obţinută atât de uşor. Şi highlanderii n-ar fi fost măcelăriţi – din nou – când se năpustiseră cu săbiile în mâini spre gurile tunurilor.

— Arch, am spus eu, în momentul în care tăcerea părea să devină apăsătoare, *ce anume* aveai de gând să faci cu aurul?

Auzind întrebarea mea, a clipit şi s-a uitat la lingoul de la picioarele lui.

— La... la început, am vrut doar să aflu dacă era adevărat ce auzisem – că Hector Cameron luase partea lui din aur cu el, ca să-l folosească pentru sine. Apoi am aflat că murise dar, din felul în care trăia soţia lui, mi-a fost clar că îl luase. Aşa că m-am întrebat dacă mai rămăsese ceva din el.

Şi-a dus mâna spre gât, masându-l.

— Ca să vă spun adevărul, doamnă – în primul rând, am vrut să-l iau înapoi de la Jocasta Cameron, numai că, după aceea...

Vocea i s-a stins, dar a clătinat din cap şi a continuat:

— Sunt om de cuvânt, *Seamais mac Brian.* Am depus un jurământ faţă de căpetenia mea – şi mi l-am respectat, până când a murit. Am făcut un jurământ faţă de regele de peste ocean – se referea la James Stuart – însă şi el a murit. Iar apoi am jurat credinţă faţă de regele George al Angliei, când am ajuns pe acest pământ. Şi atunci, spuneţi-mi care îmi sunt îndatoririle?

— Mi-ai jurat şi mie credinţă, *Archibald mac Donagh,* a spus Jamie.

Auzind asta, Arch a zâmbit, într-un mod ironic, dar a zâmbit.

— Şi datorită acelui jurământ mai eşti în viaţă, *Seaumais mac Brian,* a spus el. Te puteam ucide noaptea trecută în somn şi să plec pe nesimţite.

Cu o expresie care spunea că avea mari îndoieli, Jamie a strâns din buze, dar a evitat să-l contrazică.

— Te scutesc de acel jurământ, a spus el în gaelică. Îmi iau mâna de pe viaţa ta. Apoi, arătând cu capul spre lingou, a spus: ia-l şi pleacă!

Fără să clipească, Arch l-a privit un moment. Apoi s-a aplecat, a ridicat lingoul şi a plecat.

— Nu l-ai întrebat unde e aurul, am remarcat eu, urmărindu-l pe bătrânul înalt dând roată casei, ducându-se să îşi trezească soţia.

— Crezi că mi-ar fi spus?

Apoi şi-a îndreptat spatele şi s-a întins. S-a scuturat ca un câine şi s-a dus spre uşa şopronului, unde a rămas cu braţele rezemate de cadrul uşii şi a privit afară. Ninsoarea începea din nou.

— Văd că nu doar cei din neamul Fraser sunt încăpăţânaţi ca pietrele, am spus, apropiindu-mă de el. Scoţia trăieşte, ai avut dreptate.

Asta l-a făcut să râdă. Apoi şi-a petrecut un braţ în jurul taliei mele, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Îţi miroase părul a fum, englezoaico, a spus el încet.

— Totul miroase a fum, i-am răspuns la fel de încet.

Ruinele carbonizate ale casei erau încă prea calde pentru ca zăpada să se poate aşterne pe ele, dar asta nu avea să dureze mult. Dacă ninsoarea continua, până a doua zi casa nu se va mai vedea, devenind albă ca pietrele şi copacii. Şi noi la fel, în cele din urmă.

M-am gândit la Jocasta şi Duncan, ajunşi în siguranţă în Canada, unde fuseseră bine primiţi de rude. Unde vor pleca soţii Bug? Se vor întoarce în Scoţia? Preţ de o clipă, am dorit să plec şi eu acolo. Departe de durere şi dezolare. Acasă.

Apoi mi-a amintit.

— „Atâta vreme cât mai rămân în viaţă o sută dintre noi…” am citat eu.

Jamie şi-a înclinat capul spre mine, apoi l-a ridicat şi s-a întors să mă privească.

— Când te duci la căpătâiul unui bolnav, englezoaico, la un rănit sau la o naştere, cum e când te scoli din pat, chiar dacă eşti moartă de oboseală, şi pleci pe întuneric, singură? Cum se face că nu aştepţi şi că nu spui niciodată nu? Cum se face că nu renunţi, chiar când ştii că omul n-are nicio speranţă?

— Nu pot.

Am rămas cu ochii aţintiţi la ruinele casei, la cenuşa ei, care se răcea sub privirea mea. Ştiam ce voia să spună, adevărul nedorit pe care mă va obliga să îl rostesc – dar adevărul se afla între noi, şi trebuia spus.

— Nu pot... nu pot... admite ideea că... nu poţi câştiga.

Mi-a prins bărbia în podul palmei şi mi-a ridicat capul, astfel că am fost silită să-l privesc direct în ochi. Avea faţa chinuită de oboseală, cu riduri adânci la ochi şi gură, însă ochii îi erau limpezi, reci şi insondabili ca apa unui izvor ascuns.

— Nici eu nu pot, a spus el.

— Ştiu.

— Poţi măcar să-mi promiţi victoria, a spus el, însă în glas i s-a strecurat umbra unei întrebări.

— Da, am spus şi i-am atins faţa.

Glasul îmi era gâtuit, iar privirea mi s-a înceţoşat.

— Da, îţi pot promite asta.

Nu se făcuse aluzie la ceea ce presupunea acea promisiune, lucrurile pe care nu le puteam garanta. Nu viaţă, nu siguranţă. Nici casă, nici familie;

nici lege sau moştenire. Doar un singur lucru, sau poate două.

— Victoria, am spus. Şi că voi rămâne cu tine până la sfârşit.

A închis ochii o clipă. Fulgii de zăpadă cădeau necontenit, topindu-se când îi atingeau faţa, rămânând lipiţi o clipă, albi, pe genele lui. Apoi a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— E de ajuns, a spus el încet. Nu-ţi cer mai mult.

A întins braţele şi m-a ridicat, ţinându-mă strâns la piept un moment, şi am simţit răsuflarea zăpezii şi a cenuşii. Apoi m-a sărutat, mi-a dat drumul şi a inspirat aerul rece în care plutea mirosul de fum. Mi-am scuturat puţină cenuşă de pe braţ.

— Ah... bine! Al *naibii* de bine! Hm... Ce propui să facem în continuare?

A rămas cu privirea la ruinele carbonizate, a mijit ochii, apoi a ridicat din umeri şi i-a lăsat să cadă la loc.

— Cred că ar trebui să mergem... a spus el încet.

S-a oprit brusc şi s-a încruntat.

— Pentru numele Domnului, ce e asta?

Ceva se mişca pe o latură a casei. Am clipit ca să alung fulgii de nea şi m-am ridicat pe vârfuri ca să văd mai bine.

— O, nu se poate! am spus – dar era adevărat.

Azvârlind în jur zăpadă, ţărână şi lemn ars, scroafa albă şi-a croit drum spre lumină. După ce a ieşit complet din vizuina ei, şi-a scuturat spinarea masivă, apoi, cu nările roz fremătând de iritare, a pornit hotărâtă spre pădure. Un moment mai apoi, a apărut o copie a ei mai mică – şi încă una, şi alta... Opt purcei, unii albi, unii pătaţi şi unul negru ca tăciunele, au pornit în şir, urmându-şi mama.

— Scoţia trăieşte, am repetat, chicotind fără să mă pot controla. Hm... unde spuneai că mergem?

— În Scoţia, a răspuns el, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru. Ca să-mi aduc tiparniţa.

Continua să se uite spre casă, dar ochii lui erau aţintiţi altundeva, dincolo de cenuşă, departe de momentul prezent. Trezită din somn de ceva, o bufniţă a ţipat profund în pădurea îndepărtată. Jamie a rămas tăcut o clipă, apoi s-a trezit din reverie şi mi-a zâmbit, în timp ce fulgii de zăpadă se topeau pe părul lui. – Şi după aceea, a spus el simplu, ne întoarcem să luptăm. M-a luat de mână şi s-a întors cu spatele spre casă, către hambarul unde caii ne aşteptau răbdători în frig.

EPILOG 1
LALLYBROCH

Fasciculul de lumină al lanternei de buzunar s-a deplasat încet peste grinda masivă din lemn de stejar, s-a oprit la o gaură dubioasă, apoi a trecut mai departe. Bărbatul îndesat avea privirea încruntată, trădând concentrarea, şi îşi ţinea buzele strânse precum cineva care se aşteaptă să aibă o surpriză neplăcută.

Brianna stătea alături de el, privind în sus, spre locşoarele umbrite ale tavanului de la holul de intrare, cu chipul la fel de încruntat şi concentrat. N-ar fi fost capabilă să recunoască vreun car sau vreo termită decât dacă o grindă i-ar fi căzut în cap, îşi spuse ea, dar i se părea politicos să se comporte ca şi cum ar fi acordat atenţie examinării.

În realitate, îşi concentra atenţia pe jumătate la domnul corpolent care făcea remarci către însoţitoarea lui, o tânără cu o salopetă prea mare pentru ea şi şuviţe roz în păr. Cealaltă jumătate era concentrată asupra zgomotelor care răzbăteau de la etaj, unde copiii, în teorie, se jucau de-a v-aţi ascunselea printre nenumăratele lăzi cu lucruri împrăştiate la întâmplare. Fiona îşi adusese fetele, trei mici diavoliţe, apoi, cu şiretenie, le abandonase acolo şi plecase să rezolve nu se ştia ce anume, promiţând că se va întoarce la ora ceaiului.

Brianna a aruncat o privire la ceasul de la încheietura mâinii şi a rămas surprinsă văzându-l. Încă jumătate de oră. Dacă puteau evita vărsarea de sânge până când...

Un ţipăt asurzitor venind de la etaj i-a cauzat o grimasă. Asistenta, mai puţin pregătită pentru aşa ceva, a scos un icnet scurt şi a scăpat blocnotesul din mână.

— MAMĂ!

Era Jem în postură de pârâtor.

— CE E? a răcnit ea drept răspuns. Am TREABĂ!

— Dar, mamă! Mandy m-a lovit! a venit pâra pe un ton indignat din capul scării.

Ridicând ochii, i-a văzut creştetul capului, pentru că lumina care venea dinspre fereastră îi făcea părul să

lucească.

— Te-a lovit? Păi...

— Cu un *băţ*

— Ce fel de...?

— *Dinadins!*

— Ei, nu cred că...

— Şi... a urmat o pauză înainte de acuzaţia finală – N-A SPUS CĂ-I PARE RĂU!

Constructorul şi asistenta lui renunţaseră să mai caute găuri de cari, ca să urmărească acea poveste captivantă, iar acum se uitau amândoi la Brianna, aşteptându-se, fără nicio îndoială, să audă o judecată ca a regelui Solomon.

Brianna a închis ochii o clipă.

— MANDY! a răcnit ea. Spune că-ţi pare rău!

— Nu vreau! a venit răspunsul de la etaj, rostit cu glas ascuţit.

— Ba da, trebuie! s-a auzit glasul lui Jem, urmat de zgomote care sugerau o încăierare.

Cu ochi aprigi, Brianna s-a îndreptat spre scară. În clipa când a pus piciorul pe prima treaptă, Jem a scos un urlet ascuţit.

— M-a MUŞCAT!

— Jeremiah MacKenzie, să nu *îndrăzneşti* s-o muşti şi tu! a strigat ea. Amândoi! încetaţi chiar din clipa asta!

Cu părul vâlvoi, Jem şi-a vârât capul printre stâlpii de susţinere ai balustradei. Avea nişte dungi albastre, strălucitoare pe sub ochi, iar cineva îi aplicase ruj de culoare roz, într-o închipuire de gură care se întindea de la o ureche la cealaltă.

— E o răzgâiată foarte arţăgoasă, i-a informat el cu glas aprig pe spectatorii de la parter. Aşa a spus bunicul meu!

Brianna nu şi-a dat seama dacă era cazul să râdă, să plângă sau să urle, dar, făcând un semn grăbit cu mâna spre constructor şi asistenta lui, a urcat în fugă scara, ca să-i despartă.

Acţiunea a durat mai mult timp decât anticipase, căci a descoperit că cele trei fetiţe ale Fionei, remarcabil de tăcute în cursul încăierării, erau astfel pentru că – după ce îi pictaseră pe Jem, Mandy şi pe ele însele – erau ocupate să deseneze de zor feţe pe pereţii băii, folosind noua trusă de

machiaj a Briannei.

Un sfert de oră mai târziu, când a revenit, l-a văzut pe constructor stând liniştit pe un coş pentru cărbuni întors cu fundul în sus, profitând de pauza de ceai, în vreme ce asistenta lui se plimba cu gura căscată prin holul de la intrare, ţinând în mână o brioşă pe jumătate mâncată.

— Toţi copiii sunt ai dumneavoastră? a întrebat-o ea pe Brianna, ridicând înţelegătoare o sprânceană în care avea un piercing.

— Slavă Domnului, nu! Aici, totul pare în regulă?

— Puţină umezeală, a spus constructorul, cu un glas în care se citea buna dispoziţie. Însă era de aşteptat pentru o casă atât de veche. Când a fost construită, ştiţi cumva?

— În 1721, tontule! a spus asistenta lui, cu dispreţ vizibil. Când ai intrat, n-ai văzut că pe pragul de sus, cel de acolo, e gravat anul?

— Nu, şi ce-i cu asta?

Constructorul a părut interesat, dar nu îndeajuns ca să se ridice şi să se convingă.

— Ar costa o avere să-l refacem, nu?

A făcut semn din cap spre perete, unde unul dintre panourile din stejar prezenta urme de ghete şi săbii, întretăiate cu alte zgârieturi, ale căror urme se întunecaseră cu trecerea anilor, dar erau încă vizibile.

— Nu, pe ăsta nu-l reparăm, a spus Brianna, şi a simţit un nod în gât. E aşa de la revolta din, 45. Şi aşa va rămâne.

Îl păstrăm aşa, spusese unchiul ei, *ca să ne amintim mereu ce sunt englezii.*

— A, deci e ceva istoric. Aveţi dreptate, a spus constructorul, dând din cap cu un aer înţelept. Americanii nu se sinchisesc prea des de istorie, nu? Vor întotdeauna facilităţi moderne, cuptoare electrice şi tot felul de lucruri care funcţionează automat. Încălzire centrală!

— Mă mulţumesc cu toalete care să funcţioneze, l-a asigurat ea. Şi cu apă caldă. Şi, că veni vorba, n-aţi vrea să aruncaţi o privire la boiler? E într-un şopron din curte şi are cel puţin cincizeci de ani vechime. Şi vrem să înlocuim duşul din baia de la etaj.

— Da, desigur. Constructorul şi-a curăţat firimiturile de pe pieptul cămăşii, a înşurubat capacul termosului pe care-l

avea în mâini şi s-a ridicat hotărât în picioare. Hai, Angie, să aruncăm o privire!

Brianna s-a foit bănuitoare la picioarele scării, trăgând cu urechea la orice sunet prevestitor de o nouă revoltă, dar totul era bine la etaj, aşa că i-a urmat. A auzit zgomote produse de cuburi de construit, aruncate în pereţi, dar niciun strigăt de protest. S-a întors pentru a-i urma pe cei doi şi l-a văzut pe constructor, care se oprise să se uite la pragul de sus.

— Revolta din, 45? V-aţi gândit vreodată cum ar fi acum? spuse el. Dacă prinţul Charlie ar fi câştigat, adică?

— În visele tale, Stan! Efeminatu' ăla n-ar fi avut nicio şansă.

— Ba nu, nu, sigur ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost jigodiile alea din neamul Campbell. Trădători, înţelegeţi? Până la ultimul. Sigur a fost şi vreo femeie, a adăugat el râzând – aşa că Brianna a înţeles că numele asistentei lui era probabil Campbell.

În timp ce discuţia dintre ei devenea tot mai aprinsă, au mers spre şopron, însă Brianna s-a oprit, pentru că nu voia să meargă decât după ce-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Vai, Dumnezeule, s-a rugat ea cu patimă, *Vai Doamne – fie ca ei să fie în siguranţă. Te implor, fă-i să fie în siguranţă!* Nu avea nicio importanţă cât de ridicol era să te rogi pentru siguranţa unor oameni care erau – care trebuiau să fie – morţi de mai bine de două sute de ani. Era singurul lucru pe care-l putea face şi făcea asta de câteva ori pe zi, când se gândea la ei. Mai mult de câteva ori, acum că ajunseseră la Lallybroch.

Şi-a reprimat lacrimile şi a văzut Mini Cooper-ul lui Roger coborând pe aleea şerpuită. Bancheta din spate era plină de cutii; în cele din urmă reuşise să cureţe ultimele rămăşiţe din garajul reverendului, luând lucrurile care puteau avea valoare pentru cineva – o proporţie dezamăgitor de mare din întreg.

— Ai venit la ţanc, a spus ea, oarecum nesigură, când Roger a apărut pe alee zâmbind, cu o cutie mare sub braţ.

Încă nu se putea obişnui cu părul lui tuns scurt.

— Încă zece minute dacă mai întârziai şi eram în stare să omor pe cineva. Probabil că începeam cu Fiona.

— Chiar aşa?

Roger s-a aplecat şi a sărutat-o cu un entuziasm aparte, sugerând că probabil nu auzise vorbele ei.

— Am ceva...

— Am văzut şi eu. Ce anume...?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

Roger a depus pe masa din sufragerie o casetă mare, făcută din lemn de arţar, înnegrită de ani, funingine şi folosinţă, însă evidenţiind lucrătura iscusită, pentru ochiul ei priceput. Era frumos lucrată, cu îmbinările bine realizate şi cu un capac glisant care acum era înţepenit, deoarece, la un moment dat, fusese blocat cu un strat gros ce părea a fi ceară de albine, topită, care se înnegrise cu vremea.

Cel mai şocant lucru, însă, era capacul. Pe el, cu litere făcute cu ceva înroşit în foc, era scris un nume: *Jeremiah Alexander Ian Fraser MacKenzie.*

Văzându-le, Brianna a simţit un nod în stomac. A aruncat o privire spre Roger, care era încordat şi îşi reprima trăirile. Însă ea le-a simţit.

— Poftim? a spus ea în şoaptă. *Cine* e?

Roger a scuturat din cap, apoi a scos dintr-un buzunar un plic murdar.

— Asta era lipită pe o parte a cutiei. E scrisul reverendului, una dintre puţinele notaţii pe care le făcea câteodată pentru a explica un lucru, pentru orice eventualitate. Dar n-aş putea spune că asta este o explicaţie.

Biletul era scurt. Se spunea doar că acea cutie provenea de la o casă de depuneri dispărută, din Edinburgh. În cutie se aflau instrucţiuni care nu trebuiau să fie deschise decât de persoana al cărei nume era scris pe capac. Instrucţiunile originale dispăruseră, însă fuseseră transmise verbal de către persoana de la care se primise cutia.

— Şi cine a fost acea *persoană*? a întrebat Brianna.

— N-am idee. Ai un cuţit?

— Dacă am un cuţit? a murmurat ea, băgând mâna într-un buzunar al blugilor. Se-ntâmplă să *nu* am un cuţit la mine?

— Era o întrebare retorică, a spus Roger, sărutându-i mâna şi luând briceagul multifuncţional pe care i-l

întinsese.

Ceara de albine a crăpat şi s-a desfăcut cu uşurinţă; însă capacul cutiei nu a vrut să cedeze uşor, după atâţia ani de nefolosire. A fost nevoie de amândoi – unul ţinând cutia, iar celălalt împingând şi trăgând de capac – însă, în cele din urmă, acesta s-a desfăcut cu un scârţâit slab.

Dinăuntru a ieşit plutind un parfum; ceva care era greu de distins, dar provenea din plante.

— Mama, a spus Brianna în mod involuntar.

Şocat, Roger a aruncat o privire spre Brianna, însă ea i-a făcut semn să continue. El a băgat o mână în cutie şi a scos ceea ce se afla înăuntru: un teanc de scrisori, împăturite şi sigilate cu ceară, două cărţi şi un mic şarpe făcut din lemn de cireş, foarte lustruit datorită mânuirii lui frecvente.

Brianna a emis un sunet slab, fără înţeles, şi a ridicat scrisoarea aflată pe vârful teancului, strângând-o la piept atât de tare, încât hârtia a foşnit, iar sigiliul din ceară s-a sfărâmat şi s-a risipit. O hârtie groasă şi moale, ale cărei fibre evidenţiau pete slabe lăsate de ceea ce fuseseră cândva flori.

Lacrimile au început să-i curgă pe faţă, iar Roger i-a spus ceva, însă ea nu l-a auzit. Copiii făceau hărmălaie la etaj, constructorii încă se contraziceau afară, iar singurele lucruri din lume pe care ea le vedea erau cuvintele pe jumătate şterse de pe pagina aceea, scrise de o mână tremurătoare.

31 decembrie 1776

Scumpa mea fiică,

După cum vei afla dacă primeşti această scrisoare, suntem în viaţă şi...

EPILOG 2
DIAVOLUL SE AFLĂ ÎN AMĂNUNTE

— Ce avem aici? a spus Amos Crupp, privind cu ochi mijiţi pagina aflată în platoul presei de tipar, citind totul de-a-ndoaselea, cu uşurinţa celui care avea o experienţă îndelungată în domeniu. „Cu regret anunţăm ştirea primită în legătură cu decesul prin foc al...” De unde a venit ştirea asta?

— Un bilet de la un abonat, a spus Sampson, noul lui tipograf, ridicând din umeri în timp ce ungea placa cu cerneală tipografică. M-am gândit că se potrivea acolo pentru a completa pagina; declaraţia generalului Washington către trupe era prea scurtă.

— Hmm, aşa cred. Oricum, e o ştire veche, a spus Crupp, uitându-se la dată. Ianuarie?

— A, nu, a recunoscut subordonatul lui, apăsând pe levierul care cobora pagina pe placa cu litere date cu cerneală.

Presa s-a ridicat din nou, arătând literele umede şi negre pe hârtie, şi omul a prins pagina cu degete agile, atârnând-o ca să se usuce.

— Asta a fost în decembrie, potrivit anunţului. Dar eu făcusem pagina cu font Baskerville cicero având data în faţă, şi cineva... s-a uitat acuzator la câinele care dormita pe vatră – se pare că s-au aşezat greşit literele. Şi atunci am crezut că ianuarie era destul de aproape ca dată, nu?

— Bineînţeles, a spus Amos, pierzându-şi interesul faţă de problemă, în timp ce a examinat ultimele paragrafe ale cuvântării lui Washington. Oricum, n-are importanţă. La urma urmelor, au murit toţi, nu-i aşa?